GIANG NGUYỆT NIÊN NIÊN

TÔI MUỐN ĐI SỜ CÁ Ở CỤC YÊU QUÁI

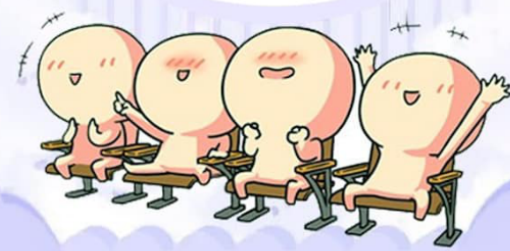

Edit: EUDORA TEAM

TÔI MUỐN ĐI SỜ CÁ Ở CỤC YÊU QUÁI

Tên khác: Tôi Muốn Lười Nhác Ở Cục Yêu Quái

Tác giả: Giang Nguyệt Niên Niên

Editor: [TYT] - Eudoura Team

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Huyền huyễn, Ngọt sủng, Nhẹ nhàng, Đô thị tình duyên, Kim bài đề cử □, Linh dị thần quái, 1v1, Thị giác nữ chủ

Nguồn: tytnovel.xyz

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1:

Hai chú chim chích chòe đậu trên cành cây ngoài cửa sổ đang không ngừng hót líu lo.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, làm phát sáng cả bức tường trắng của văn phòng. Vô số giấy A4 được dán trên tường, trên giấy in những con chữ nhỏ li ti, nhìn vào thì thấy tựa đề là《Quy trình tuyển dụng nhân viên mới》, góc dưới bên phải ký tên — Phòng nhân sự Cục quan sát Hoài Giang.

Bàn làm việc đơn giản đến nỗi thậm chí được coi là tồi tàn, máy nước uống lâu đời trong góc xó, còn có âm thanh bàn phím lúc vang lúc không.

Sở Trĩ Thủy vừa ngồi ngay ngắn vừa lặng lẽ đánh giá xung quanh, công ty trước kia thích nhất là dán áp phích và khẩu hiệu lạ mắt trên tường, nhưng vách tường của phòng nhân sự lại chỉ có màu trắng hơi ố vàng, đó là vết tích ăn mòn của năm tháng.

So sánh sự đối lập của hai bên xong, cuối cùng cô cũng sinh ra cảm giác chân thực, cô trở về thật rồi.

“Được rồi, tôi đã nhận được tài liệu, cũng nhập thông tin cá nhân của cô xong rồi, chắc không còn chuyện gì khác nữa.”

Sở Trĩ Thủy thở dài một hơi, lịch sự nói: “Cảm ơn cô.”

Người phụ nữ trung niên trước máy tính ngẩng đầu lên, giọng nói của cô ấy vang dội mà lanh lẹ, pha lẫn với tiếng hót báo hiệu mùa

xuân của chim chích chòe, cười nói: “Tôi là Hồng Hi Minh, chủ yếu phụ trách công việc hành chính nhân sự trong cục, sau này cô có vấn đề gì có thể tìm tôi.”

Có thể chủ quản hành chính và nhân sự, vậy chắc là không phải người không có phận sự.

Sở Trĩ Thủy lập tức hiểu rõ thân phận của đối phương, giọng nói của cô mang theo cảm kích: “Được ạ, cảm ơn cô Hồng.”

“Ôi trời, không cần gọi như vậy, gọi tôi chị Hồng là được rồi.” Hồng Hi Minh liếc nhìn tư liệu: “Trước đây Tiểu Sở làm việc ở thành phố Ngân Hải sao?”

“Đúng ạ, em học đại học ở đó, sau khi tốt nghiệp thì ở lại làm việc.”

“Sao đột nhiên muốn trở về? Ngân Hải tốt xấu gì cũng là đô thị loại 1, luôn tốt hơn Hoài Giang nhỏ này.”

“Ba mẹ em đều ở Hoài Giang.”

“Cũng đúng, gần nhà, cả nhà đoàn viên là hạnh phúc nhất.”

Hồng Hi Minh nhiệt tình dẻo miệng, cô ấy làm xong các loại thủ tục lại tám nhảm với Sở Trĩ Thủy rất lâu, cuối cùng từ chuyện học hành, hoàn cảnh gia đình, nhân khẩu trong nhà, quá trình làm việc rồi nâng cấp lên có độc thân hay không.

Cũng may là Sở Trĩ Thủy đã chuẩn bị trước, cô vừa đáp lại trôi chảy, vừa chêm thêm lời vào đúng lúc, cắt ngang nội dung trò chuyện đang ngày càng nguy hiểm.

“Chị Hồng, hôm nay em muốn đi làm quen với mọi người trong ban một chút được không?”

Hồng Hi Minh đột nhiên bừng tỉnh: “Ôi trời, em là người đặc thù mới tiến cử vào, hình như cục trưởng Hồ có sắp xếp khác cho em, nhưng dạo gần đây ông ấy đi công tác không ở trong cục, nếu không thì em đi tìm hiểu làm quen phòng ban khác trước một chút, hoặc nếu em không thể đợi thì giờ chị gọi điện thoại cho cục trưởng Hồ…”

“Không sao, em không gấp, đợi cục trưởng Hồ về đi.” Sở Trĩ Thủy vội nói: “Chị Hồng chị sắp xếp cũng được.”

“Được, vậy hôm nay em nghỉ ngơi đi, nhập tư liệu cũng khá mệt, ngày mai đi đến bộ phận hậu cần, đợi sau khi cục trưởng Hồ trở về lại xem thử ý của ông ấy.”

Ở cửa văn phòng, vì sợ làm chậm trễ công việc của đối phương nên Sở Trĩ Thủy từ chối ý muốn đưa cô xuống lầu của Hồng Hi Minh. Hồng Hi Minh vừa là cấp trên vừa là trưởng bối, Sở Trĩ Thủy là cấp dưới và tiểu bối, tất nhiên không thể không hiểu chuyện.

Hồng Hi Minh nghe đối phương đùn đẩy hết lần này đến lần khác, cô ấy hiếm khi nhẹ giọng, chần chừ nói: “Tiểu Sở à, cô gái nhỏ như em có lớn gan không?”

Sở Trĩ Thủy mài thanh mắt đẹp, da dẻ trắng nõn, đôi mắt trong veo, đường nét ngũ quan ôn hòa, trông có vẻ rất tốt tính. Cô không phải mỹ nữ tuyệt sắc nhưng thắng ở chỗ hương sách thẩm thấu cả người, ăn nói có tiến có lùi, cực kỳ giống học sinh xuất sắc nhận được niềm tin của giáo viên trong trường học.

Hồng Hi Minh lo cô gái nhỏ bị dọa sợ.

Sở Trĩ Thủy không hiểu: “Gan lớn bao nhiêu mới tính là lớn ạ?”

“… Chính là… chắc là em không sợ yêu quái nhỉ?”

“Chị Hồng, trên đời này không có yêu quái.”

“Ha ha ha, nói cũng phải.”

Nụ cười của Hồng Hi Minh vẫn rực rỡ như cũ, nhưng bất chợt đã khô khốc, ánh mắt bất định bay xa. Một khắc sau, cô ấy chuyển sang khuyên nhủ: “Được, em về nhà nghỉ ngơi đi, ngày mai đến làm việc, không có gì đáng sợ đâu.”

Sở Trĩ Thủy đối mặt với sự an ủi của Hồng Hi Minh mà mơ hồ cả đầu, nhưng rất nhanh đã quăng những hoài nghi ra sau đầu.

Hai người chào tạm biệt ở ngoài cửa phòng nhân sự.

Hồng Hi Minh nhìn theo bóng lưng của Sở Trĩ Thủy biến mất ở đầu cầu thang, thở dài nói: “Ầy, người này có thể kiên trì bao lâu đây.”

Hoàn thành nhập liệu thông tin nhân sự, sau đó chính là “mở mang tầm mắt”.

Sau khi Sở Trĩ Thủy rời khỏi phòng nhân sự, theo ký ức đi về theo đường ngược lại ban đầu. Tòa nhà của cục quan sát Hoài Giang đã rất lâu đời nên không có thang máy, hành lang không bóng người qua lại nhưng vẫn chật chội, như một con đường không gian dài và hẹp chỉ lộ ra ánh sáng ở đầu cuối con đường.

Phòng nhân sự nằm ở tầng bốn, Sở Trĩ Thủy rẽ vào đầu cầu thang, vừa chầm chậm đi xuống vừa ngẫm nghĩ công việc. Nếu đã nói cục trưởng Hồ có sắp xếp khác, có lẽ mình không dễ gì mà lười biếng.

Cô chọn cục quan sát là vì ổn định nhàn nhã, vẽ ra một đường giới hạn triệt để với công việc địa ngục trong quá khứ. Rời xa sự hối hả của thành thị, thu được sự yên bình đã lâu không gặp, nghênh đón cuộc sống bình phàm hoàn toàn mới.

Có điều, tạm không nhắc đến cuộc sống có yên bình hay không, trong cục giờ lại yên tĩnh đến dọa người.

Ngoài tiếng bước chân của cô ra thì xung quanh vắng vẻ đến vô lý, đến chim chích chòe cũng không thấy tung tích.

Sở Trĩ Thủy chầm chậm dừng chân lại, cô quên mất tầng lầu cụ thể mình đã đi qua, chỉ cứng nhắc đi xuống cầu thang. Thậm chí cảnh tượng cầu thang rất lâu cũng không có thay đổi, giờ cô mới dần ý thức được độ cao của bốn tầng lầu, hình như lúc đi lên không tốn nhiều thời gian đến thế.

Cô đi mãi cũng không được một tầng.

Ánh sáng trong văn phòng làm việc của phòng nhân sự tươi đẹp rực rỡ, chiếu sáng đầy đủ, nhưng nơi hành lang lại ngược lại hoàn toàn, không chỉ có cửa sổ nhỏ diện tích không lớn, ngoài ra còn bị bao phủ dày đặc bởi dây leo, độ sáng có giới hạn toát ra từ khe hở của lá cây um tùm. Ánh mặt trời ấm áp bị phiến lá cắt trở nên loang lổ, rơi trên bức tường của hành lang thành bóng ma lắc lư, hình vẽ trắng đen trừu tượng như vô số cặp mắt không có ý tốt nhìn chăm chăm vào người ta.

Bức tường cũ ký ảm đạm nứt nẻ, hình thành những vết đốm chi chít, như mạng nhện không thể phá vỡ, không chút âm thanh nhốt cô lại bên trong.

Sở Trĩ Thủy đứng trong hành lang xa lạ định kiểm tra vị trí của mình, nhưng chỉ cảm thấy một luồng nhớp nháp lạnh lẽo từ mắt cá chân xâm nhập lên trên, giống như một con rắn độc lạnh ngắt đang trườn bò ngoằn ngoèo, chậm rãi mà mạnh mẽ khóa chặt con mồi, khiến người ta không rét mà run, lòng đầy lo sợ.

Lúc lên lầu chỉ cảm thấy môi trường cũ kỹ, nhưng không có bầu không khí u ám này.

Cô chợt rùng mình một cái, sinh ra dự cảm không tốt, lại nhớ đến sự an ủi của Hồng Hi Minh, trong đầu nghĩ ra vô hạn mơ hồ và kinh hoảng, sớm biết thế đã không nên để người bạn thời thơ ấu nghe ngóng về đãi ngộ của cục quan sát, mà nên hỏi có quỷ ám không mới đúng.

Chương 2:

Từ nhỏ cô đã hơi sợ ma quỷ, nhưng lăn lộn trong xã hội của người trưởng thành bao năm, sớm đã quên mất nhược điểm lúc còn nhỏ.

Nhưng đây không phải là cục quan sát sao?

Tác phong người làm quan chắc có thể làm tản đi thế lực ma quái loạn thần.

Sở Trĩ Thủy căng cứng da đầu leo cầu thang đi ngược trở lại định đi tìm chị Hồng, không dám tiếp tục đi xuống lầu nữa. Thế nhưng, đầu cầu thang tầng bốn sớm đã biến mất, trừ những bậc thang vô hạn thì không có bất cứ cánh cửa rời khỏi nào cả.

Qủy dẫn đường.

Cầu thang thông qua cả tòa nhà, mặc kệ là đi lên lầu hay xuống lầu, đều không có đường trốn thoát.

Sở Trĩ Thủy móc điện thoại ra khỏi túi, phát hiện căn bản không có tín hiệu. Cô mờ mịt nhìn chằm chằm màn hình, sau đó quan sát sự biến hóa xung quanh.

Trong yên tĩnh, cô chợt nghe thấy tiếng vọng xì xì kỳ quái phía sau bức tường trắng nứt nẻ, không biết là tiếng gió hay là tiếng gầm của thú dữ, kinh động những chiếc bóng kỳ quái trên bức tường cao. Màu sắc của bóng đen không có quy tắc trên đó rất sậm, như

giấy Tuyên Thành bị vết mực làm nhòe, nhanh chóng dây ra còn nhe răng múa vuốt, như móng vuốt quỷ dữ tợn dao động.

Hình như chúng phát giác được ánh mắt của cô, cuối cùng cũng lộ ra chân thân từ trong nơi ẩn náu.

Bóng cây trong hành lang như đốm lửa đen ma quái nhảy nhót, đang di chuyển trên bức tường trắng trơn, di chuyển từ nơi này đến nơi khác, như đang chiếu lên cái bóng của con bạch tuộc to lớn, cực giống những pha đáng sợ trong phim kinh dị.

Một màn sắt thẫm màu đang gom lại trên tường trần nhà, như đám mây đen đè lên cô, khí thế hung ác nhào xuống.

Tim của Sở Trĩ Thủy đập như trống bỏi, da đầu tê rần, cô hoảng loạn cấp tốc nhảy xuống không chọn đường, cũng không dám khám phá tầng lầu của hiện tại, chỉ muốn nhanh hết mức chạy thoát cái bóng kỳ quái!

Trong hành lang yên ắng chỉ còn lại tiếng bước chân gấp gáp, như thời khắc đếm ngược cái chết không ngừng gõ cửa.

Cô nhát gan quay đầu nhìn lại, sau lưng nổi da gà, mồ hôi lạnh toát ra, lo rằng trong quá trình chạy trốn xoay người thì bị bắt lại như trong truyện ma. Không dễ gì mới nhìn thấy một cánh cửa, cô không quan tâm mà tông cửa chạy trốn, thậm chí không thèm quan tâm nó thông đến tầng nào.

Cô sợ nhất là đi trong hành lang không người, trực tiếp bị bóng đen nuốt sống một trận, may mà có bóng người ở cách đó không xa.

“Cảm phiền đợi một chút!”

Sở Trĩ Thủy bỗng nhiên nhìn thấy được con người, trong phút chốc đầu tim nhẹ nhõm, phảng phất như nhìn thấy tia sáng của hy vọng.

Bóng hình cao gầy phía trước nghe được giọng cô nên dừng lại.

Có vẻ đó là một người đàn ông, thân hình như ẩn như hiện trong bóng tối, mơ hồ không nhìn rõ tướng mạo, chỉ nhìn ra được chân dài vai rộng, lưng khá thẳng tắp. Anh đút một tay vào túi, thuận thế xoay người nhìn cô, đứng tại chỗ không nói một lời, hình như im lặng đợi lời tiếp theo của cô.

Không biết có phải là ảo giác hay không, lúc anh quay đầu thì tiếng gió dừng lại, ý lạnh rét ẩm cũng theo đó tan biến.

Sở Trĩ Thủy vội vàng đi qua, cuối cùng cũng nhìn rõ được dung mạo của đối phương. Vốn dĩ cô còn lo xuất hiện tình tiết gặp ma, người đàn ông vừa quay người lại vậy mà cũng là ma, trên mặt đều là vết thương đầy máu các loại. Cũng may ngũ quan của anh tuấn tú, ngoài vẻ mặt nguội lạnh thì mọi thứ đều trông rất bình thường.

Người đàn ông mặc áo đen bị gọi lại thậm chí có hơi mù mờ, anh im lặng nhìn chằm chằm người gọi mình, phát hiện dung mạo đối phương thanh lệ nhưng sắc mặt lại trắng bệch. Tóc mai cô bù xù tán loạn, không biết đã trải qua chuyện gì, ngôi sao sáng lấp lánh nơi sâu thẳm trong đáy mắt, ánh sáng bất an lan ra vỡ vụn.

Sở Trĩ Trĩ điên cuồng xông tới một đường, vội đến nỗi không điều chỉnh được hô hấp, lại dùng ánh sáng dư lại lén nhìn phía sau, xác nhận trên tường không có bóng đen, tạm thời thả lỏng dây thần

kinh căng chặt, có một loại mừng rỡ như sống lại sau thảm họa.

Cô chạm phải ánh mắt dò xét của người đàn ông, giờ mới nhận ra hành động nhào đến gọi người ta của mình rất lỗ mãng, vội nở nụ cười cứng ngắc hỏi thăm: “Chào anh, xin hỏi đây là tầng mấy?”

Người đàn ông không đáp lại, trái lại càng lộ ra sự mù mờ, hất nhẹ cằm ra hiệu.

Sở Trĩ Thủy nương theo ánh mắt lạnh lẽo của anh, bỗng nhìn thấy bảng hiệu 3F trên trường, thật trùng hợp là cái bảng ấy dán bên cạnh hai người. Chữ lớn như thế mà cô lại không thấy.

Sở Trĩ Thủy vừa trải qua chuyện kinh khủng xong, không chỉ nụ cười hơi run rẩy, ngay cả giọng nói cũng phát run: “Được rồi, cảm ơn.”

“… Không có gì.”

Người đàn ông im lặng cuối cùng cũng mở miệng, tiếp đó nâng cặp chân dài lên không dừng lại lâu thêm nữa.

Sở Trĩ Thủy nhìn anh rẽ vào đầu cầu thang phía trước, không ngờ cầu thang trong tầng không chỉ có ở một chỗ, cô gấp gấp đuổi theo: “Cho hỏi bên này có thể thông đến tầng một không?”

Sẽ không đụng phải bóng đen kỳ lạ và bậc thang không có điểm cuối nữa chứ?

Thân hình của người đàn ông tạm dừng lại, anh hơi nhếch mày, lời lẽ đơn giản nói: “Có thể.”

Sở Trĩ Thủy hơi thở phào, không quan tâm đến ánh mắt cổ quái của

đối phương, dứt khoát bước nhanh xuống lầu theo anh, sợ mình bị rơi lại đơn độc lần nữa.

Chương 3:

Lần này, trên tường là hai bóng người, tiếp nối một trước một sau, không có bất kỳ quái vật nào nữa, cũng không gặp phải quỷ dẫn đường.

Người đàn ông mặc áo đen hình như có phần không quen lắm, anh bước mấy bước qua một bên rồi đứng lại, định để Sở Trĩ Thủy đi trước, ai biết được cô cũng không bước lên, trực tiếp đứng tại chỗ nhìn anh. Nếu anh tăng tốc, cô cũng tăng tốc theo anh, từ đầu đến cuối duy trì khoảng cách hai bước chân, không xa không gần đi phía sau anh.

Anh dừng chân lại, lại bước về trước một bước.

Cô dừng lại, bước theo một bước.

Anh bước về trước hai bước.

Cô bước theo hai bước.

Anh tận lực giơ chân dài, lại không bước về trước cũng không bỏ xuống, mặt vô cảm nhìn chằm chằm cô, ánh mắt lạnh lẽo chờ cô bắt chước.

Nhưng giờ Sở Trĩ Thủy không làm theo, cô thấy tư thế đứng một chân của anh, trái lại quan tâm nói: “Xin hỏi có phải chân anh không thoải mái không?”

“…”

Người đàn ông bỏ chân xuống không vui nói: “Cô cố ý hả?”

Sở Trĩ Thủy áy náy giải thích: “Xin lỗi, để anh hiểu lầm rồi, lần đầu tôi đến đây còn chưa quen đường lắm.”

Sắc mặt anh càng lạnh lùng hơn: “Nên mới để tôi dẫn đường?”

Cô chân thành nói: “Phải, cảm ơn sự nhiệt tình của anh.”

“…”

Sở Trĩ Thủy vội đi xuống lầu theo anh cũng ngại lắm, nhưng hiện tại cô thiếu cảm giác an toàn nghiêm trọng, nói gì cũng không chịu đi. Tuy cả người anh tỏa ra sự thiếu kiên nhẫn tránh xa người ta ngàn dặm, nhưng hiển nhiên là đáng dựa dẫm hơn bóng đen rất nhiều, ít nhất yêu quái sẽ không làm phiền cô nữa.

Anh bài xích cô, rõ ràng còn tốt hơn cô bài xích anh.

Hơn nữa anh đột ngột giơ chân lên, bỗng dưng có hơi ngốc nghếch làm cô không còn sợ nữa.

Hai người nảy sinh giao lưu, Sở Trĩ Thủy cũng tìm về thần trí từ cơn chấn động trong lòng, cô không muốn làm phiền người ta, bất lực thổ lộ hết tiếng lòng: “…Thật ra anh có thể không tin, hình như tôi vừa nhìn thấy thứ kỳ lạ.”

Ánh mắt của anh càng hoài nghi hơn: “Thứ kỳ lạ?”

“Đúng, trên tường bỗng dưng có bóng đen ập đến, trông có vẻ như là ma chọc.” Sở Trĩ Thủy cười khổ: “May là gặp được anh, tôi còn sợ không gặp được con người.”

Người đàn ông đối diện với sự thả lỏng của cô thì sa vào trầm tư, con ngươi đen láy như hồ nước lạnh trong rừng nhiệt đới, có hiện ra đáy hồ sẫm màu. Đây là một gương mặt xuất chúng, cho dù vẻ mặt được bao phủ đầy sương giá và tuyết, vẫn không giảm đi phong thái vô song như cũ.

Anh không nói gì, vẫn luôn nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy bị anh nhìn chằm chằm, tất nhiên không hiểu tình hình. Cô còn vô thức sờ mặt mình, cứ tưởng là dính thứ gì dơ bẩn: “Sao vậy?”

Sau vài giây thì gương mặt liệt lạnh như tảng băng của anh vỡ vụn, thờ ơ cười chế nhạo một tiếng, xấu xa hỏi ngược lại: “Tôi có nói tôi là con người sao?”

Ngũ quan của anh thanh lịch tuấn tú, vừa rồi căng chặt toàn bộ dây thần kinh trên mặt, hiện rõ sự cao lãnh bất cận nhân tình. Thế nhưng anh hơi động đậy khóe miệng, vẻ mặt sống động trong phút chốc, bờ môi nhạt màu cũng thấm ra màu sắc hồng hào, đột ngột sống động mà yêu dị, như những cảnh tua ngược chậm rãi trong phim.

Câu nói này êm tai dễ nghe, như gãy lên dây đàn, không biết là trêu đùa hay châm biếm.

Sở Trĩ Thủy lại không có tâm tư phân biệt ngữ khí, cứng đờ tại chỗ như bị sét đánh.

Tắc trách rồi.

Tình tiết gặp quỷ tuy trễ như vẫn đến.

Dáng dấp của anh hoàn toàn khác với bóng đen, ai mà biết quỷ còn có hai loại hình thái!

Tiếp đó anh sẽ không lè ra cái lưỡi đỏ tươi siêu dài, hay động tác nhanh gọn ôm lấy đầu rồi bẻ nó xuống chứ!?

Người đàn ông nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Sở Trĩ Thủy, vô duyên vô cớ vui thầm trong lòng. Anh đứng khoanh tay tại chỗ, hơi có ý xem náo nhiệt, dù bận vẫn ung dung nhìn cô ôm đầu chạy thục mạng, lại nghe cô phát ra một chuỗi âm thanh hô hoán hoảng sợ.

Nhưng ngưỡng cửa của nỗi sợ của con người luôn có giới hạn, kích thích liên tục thăng rồi lại trầm, thứ mang lại không phải thất thanh kêu cứu, ngược lại là sụp đổ triệt để. Lần đầu bị dọa vẫn sẽ hoảng loạn, đến lần hai lần ba chính là tê liệt thần kinh, khiến người ta đến sức lực còn lại để kêu thảm cũng không có.

Sở Trĩ Thủy giờ đây tay chân lạnh ngắt, đại não hoàn toàn trống rỗng, sợ đến nỗi quên mất phải chạy trốn. sau khi cô sợ hãi cực độ xong, lại nghênh đón sự bình tĩnh cực độ: “Nhưng trông anh rất ngay thẳng…”

Ít ra cũng có dáng vẻ của con người.

Người đàn ông thấy sắc mặt cô trấn định, không tự chủ hơi sững sờ: “Đây là khen tôi đẹp trai sao?”

“… Anh hiểu vậy cũng được.”

Cô cũng không biết mình đang nói gì, bây giờ trong đầu hoàn toàn loạn thành một nhóm.

Người đàn ông mặc áo đen im lặng.

“Hừ.” Rất lâu sau, cuối cùng anh cũng lên tiếng, không biết nghĩ gì mà vẻ mặt tương đối phức tạp: “Chẳng trách dọa cũng không đi, cổ hủ nhưng cũng coi như cô cũng có mắt nhìn.”

Tân Vân Mậu ngay từ đầu đã cực kỳ cảnh giác người này, hiện tại đã đoán được nguyên do cô đuổi theo mình cả đường, thì ra chỉ là nhân loại bình thường bị vẻ ngoài của anh cuốn hút, trăm phương ngàn kế tìm chuyện để nói, đến thủ đoạn bắt chuyện cũng vụng về như vậy.

Sở Trĩ Thủy không hiểu anh đánh giá cổ hủ cái gì: “?”

Tân Vân Mậu ra vẻ già dặn kinh nghiệm: “Cũng đúng, đoán là nhân loại rất ít khi nhìn thấy sự tồn tại phong thần tuấn dật giống tôi đây.”

“…”

Sở Trĩ Thủy vốn hoảng sợ không chịu được, nào ngờ bị câu nói này làm cho nghẹn ngào, cảm giác sợ hãi lập tức tan thành mây khói.

Cô cẩn thận đánh giá thần thái của anh, nhưng nghĩ đến thân phận li kỳ của đối phương, lại xem xét đến an toàn bản thân mình, vẫn là cố kiềm lại rồi nuốt ngược trở vào.

Mấy năm gần đây lượng nước mưa của thành phố Hoài Giang ước chừng rất ít, chắc là do bị anh chỉnh đốn đến không nói nên lời, lẽ nào anh cảm thấy mình phong thần tuấn dật? Nhưng anh chỉ giống người hơn cái bóng đen đó thôi mà?

Đạo đức công cộng đang suy đồi theo từng ngày, người đàn ông bình thường lại tự tin thì thôi đi, hiện tại đến nam quỷ cũng như vậy.

Chương 4:

Sự tự phụ của Tân Vân Mậu khiến con người duy nhất ở hiện trường bị sốc nặng.

Sở Trĩ Thủy: “Quả thật là rất hiếm thấy.” Sự tồn tại chỉ bản thân tôi cảm thấy tốt đẹp như thế này.

Ngay sau đó, Tân Vân Mậu lập tức lộ ra vẻ mặt “quả nhiên là như vậy”, như thể anh đã nhìn thấu Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy thật sự căm giận năng lực đoán ý qua lời nói và sắc mặt của mình, cô cực kỳ muốn nói năng vô lễ để đả kích đối phương một chút nhưng lại cảm thấy mình không cần phải vì nhỏ mà mất lớn, ném đi mạng sống của mình. Suy cho cùng cô cũng không biết anh là ai, bây giờ lấy cứng đối cứng chính là lấy trứng chọi đá.

May mà Tân Vân Mậu không nói nhiều nữa, anh khôi phục sự lạnh lùng ban đầu, đút một tay vào túi rồi tiếp tục đi về phía trước.

Sở Trĩ Thủy đi theo anh trở lại một khoảng sân rộng lớn mà giản dị.

Vừa mới ra khỏi cửa tòa nhà, ánh mặt trời sáng chói tùy ý chiếu xuống sưởi ấm khoảng đất trống bên ngoài văn phòng, xua tan cảm giác se lạnh trên người cô.

Công trình kiến trúc trong sân của cục quan sát không nhiều, tòa nhà hành chính cao nhất bị dây Thường Xuân quấn lấy, bên cạnh là

một tòa nhà thấp không có gì nổi bật. Kế bên có một mảnh đất trống bằng phẳng, hiện tại cỏ đang mọc um tùm, trong góc còn được khai hoang để trồng một ít rau cải thìa và mầm khoai tây.

Sau khi ra khỏi tòa nhà, Tân Vân Mậu chậm như rùa ngồi lên cái ghế tròn bằng đá, lười biếng không có tinh thần híp mắt lại, tận hưởng ánh nắng rực rỡ được bóng cây lọc qua.

Sở Trĩ Thủy thấy anh không để ý đến mình nữa, ngày hôm nay cô kinh hồn bạt vía trong tòa nhà, thật sự là không thể hiểu được suy nghĩ của cái tên không phải người này, cô thử thăm dò: "…Vậy tôi đi trước nhé?"

Mấy yêu ma quỷ quái đó sẽ không cố ý đợi cô chạy một nửa rồi lại có hứng thú xấu xa bắt cô về lại đó chứ?

"Vậy mà cô vẫn chưa đi à." Tân Vân Mậu nghe thấy giọng nói thì chầm chậm mở mắt ra, quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một phen, dường như khá bất ngờ.

Trong nháy mắt, Sở Trĩ Thủy lại nhìn thấu mạch não của đối phương, chắc chắn anh lại muốn liên tưởng đến "sự tồn tại phi thần tuấn dật", làm như là cô cố ý kéo dài thời gian muốn ở cùng anh thêm một lát nữa vậy.

Không thể không nói, chỉ cần anh không cố ý căng cứng cả gương mặt thì biểu cảm của anh cực kỳ dễ hiểu.

Sở Trĩ Thủy vô lực nói: "… Gặp lại sau."

"Gặp lại sau."

Sở Trĩ Thủy đi về phía bãi đậu xe không thèm ngoảnh đầu lại, cô vừa lên xe thì đã lái xe rời khỏi cục quan sát như gió lốc, rõ ràng ban đầu bị bóng đen trên tường dọa sợ nhưng giữa đường bị nam quỷ tự luyến quấy rầy, nên hiện tại trong đầu cô không còn sự sợ hãi nữa mà chỉ còn sự cạn lời.

Vị trí của cục quan sát Hoài Giang khá lệch, có khoảng cách xa với tiểu khu nhà của cha mẹ Sở Trĩ Thủy, hai nơi đều không có tuyến xe buýt, nếu lái xe thì phải mất ba mươi phút. Khoảng cách đi lại kiểu này cũng không tính là gì ở thành phố loại một, nhưng đặt ở thành phố nhỏ thì không phù hợp lắm, lái xe đi làm rõ ràng cũng là một khoản chi tiêu.

Nửa giờ sau thì Sở Trĩ Thủy bình tĩnh lại trong quá trình lái xe, cô dừng xe riêng trong chỗ đậu xe, định gọi một cuộc điện thoại trước khi về nhà.

Cho dù hiện tại cô bình yên vô sự, nhưng chắc chắn khi nãy đã nhìn thấy bóng đen, hơn nữa nam quỷ tự luyến cũng thừa nhận anh không phải con người, bốn bề ở nơi đơn vị mới đều đầy rẫy những thứ khác thường.

Sở Trĩ Thủy gọi điện thoại cho Hồng Hi Minh, thế nhưng đầu dây bên kia không ai bắt máy. Cô nhìn thời gian mới phát hiện giờ đã qua 17:00. Đây là số điện thoại bàn của phòng nhân sự cục quan sát, chắc là sau khi tan làm thì không thể gọi được.

Đừng nhìn đơn vị mới bị quỷ ám, tan làm vẫn rất đúng giờ, nhiều thêm một phút cũng không có người nào, hoặc là nên nói vốn dĩ đã thiếu con người, toàn là ma quỷ hình thù quái dị.

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy về đến nhà, cửa chống trộm vừa mở, cô

còn chưa kịp thay giày ra đã ngửi được mùi thức ăn thơm phức phả vào mũi.

Ánh đèn mờ ấm áp trong phòng khách, trên bàn ăn đã dọn xong hai món mặn một món canh. Thịt chưng bún tàu còn bốc khói nghi ngút, rau luộc xanh mướt tươi ngon, canh bí đao hầm xương với nước lèo trong veo, thu hút người ta cử động ngón trỏ.

“Uầy, về rồi à.” Tạ Nghiên thấy con gái vào nhà, bà lập tức giơ tay vỗ Sở Tiêu Hạ đang ngồi trên sô pha, thúc giục nói: “Được rồi, đừng ăn vạ nữa, mau đi xào món cuối cùng đi!”

“Tôi vừa mới uống miếng nước, còn chưa ngồi nóng mông nữa mà…” Sở Tiêu Hạ vừa nhỏ giọng oán trách, vừa bất đắc dĩ đi vào nhà bếp.

Ba mẹ đang chờ đứa con gái duy nhất trở về muộn trong phòng khách.

Sau khi Sở Trĩ Thủy tốt nghiệp xong thì vẫn luôn làm việc ở thành phố Ngân Hải, cũng từng ở nhà trọ một mình trong khoảng thời gian rất dài nên không tồn tại cơ hội có người đợi cô về nhà ăn cơm.

Chương 5:

Hình như nội tâm của cô trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều sau khi về quê, nhất là khi vừa mới trải qua khá nhiều chuyện kỳ lạ, hiện tại nhìn thấy cuộc sống gia đình thường ngày bình đạm yên ổn cũng sẽ vô duyên vô cớ chua xót lồng ngực, không nhịn được cay nồng nơi khóe mắt.

Cô cảm thấy mình ở bên ngoài rất kiên cường đến mức không thể nào phá vỡ, nhưng khi về đến bến bờ quen thuộc thì lại tan rã sụp đổ.

“Mẹ, đừng bắt ba xào thêm thức ăn nữa, mấy món này cũng ăn không hết.”

“Không sao, xào thêm một món rau cải xanh, giờ con phải cân bằng dinh dưỡng, nếu không thì dạ dày lại không thoải mái!”

Từ sau khi Sở Trĩ Thủy bệnh nặng một trận xong, đôi khi Tạ Nghiên căng thẳng quá mức.

Không bao lâu sau, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận dùng bữa, cũng khó tránh tình huống hỏi đến đơn vị mới.

Sở Tiêu Hạ liếc nhìn con gái, tùy miệng hỏi: “Hôm nay có thuận lợi không?”

Từ nhỏ Sở Trĩ Thủy đã không phải là đứa trẻ khiến cha mẹ hao tâm,

cho dù là chuyện học hành hay công việc thì cô cũng cực kỳ có chính kiến của bản thân, nhưng họ luôn hỏi thăm như thường lệ.

“Hôm nay…” Sở Trĩ Thủy chần chừ hiếm thấy: “Vẫn coi như là thuận lợi đi.”

Cô không thể khái quát được cảnh ngộ ở cục quan sát có được gọi là thuận lợi hay không, nếu nói ra chuyện về bóng đen trên bức tường này kia, như thể trạng thái tinh thần của cô có vấn đề, nói không chừng còn tăng thêm phiền não cho ba mẹ.

“Thuận lợi thì tốt, về rồi thì đừng làm việc mệt quá, lại liều mạng như trước kia như thế!” Tạ Nghiên khuyên nhủ: “Không phải sau này con còn phải sửa chữa thiết bị nữa sao, tiết kiệm sức lực một chút, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Sở Trĩ Thủy: “Hôm nay chỉ mới làm thủ tục, không có làm gì hết, ngày mai mới chính thức đi làm.”

“Vậy tối nay ngủ sớm chút đi, nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Ăn cơm xong, Sở Trĩ Thủy trò chuyện với ba mẹ ở phòng khách một lát, giờ mới về phòng suy nghĩ về sự kiện kỳ bí. Cô đã không làm việc ở quê nhà từ rất lâu rồi, chỉ có thể nhờ bạn học Tiểu Hòa nghe ngóng về đãi ngộ của cục quan sát, cùng với có chuyện gì nghe mà rợn người trong quá khứ hay không.

“Tiền lương của đơn vị kiểu như này là dạng tiêu chuẩn bình quân, chắc chắn không nhiều bằng tiền cậu kiếm được ở Ngân Hải, nhưng chắc cũng coi như là không tệ ở Hoài Giang rồi.”

Sở Trĩ Thủy im lặng một lúc, đè thấp giọng nói: "… Vậy có lời đồn kỳ quái gì không?"

"Lời đồn kiểu gì?"

"Ví dụ như quỷ ám chẳng hạn?"

"Không thể nào đâu, một người bạn thân của bạn tớ hình như từng thi tuyển vào, thậm chí còn chạy đến cục quan sát Hoài Giang xem qua, nhưng cuối cùng cậu ta chê đường xa nên không chọn bên đó, đây cũng hoàn toàn là nguyên nhân cá nhân của cậu ta."

Kết quả này không khác lắm với cái Sở Trĩ Thủy tự tra trên mạng, trên đó cũng không tồn tại bất cứ dấu vết quỷ ám nào trong cục quan sát Hoài Giang.

Nếu không phải ấn tượng về nam quỷ tự luyến lưu lại trong cô quá khắc sâu, cô cũng hoài nghi chuyện hôm nay là một ảo giác, trên tường căn bản không có bóng đen nào, cũng không có vật đuổi theo mình.

Nhưng nam quỷ tự luyến quá vô lý rồi, cô cảm thấy da mặt của con người sẽ không dày như thế.

Sáng hôm sau, Sở Trĩ Thủy vẫn đi ô tô đến cục quan sát Hoài Giang đúng giờ, dù quả thật có chuyện kỳ lạ trong cục nhưng nếu cô muốn rời khỏi thì cũng phải làm thủ tục, không thể vô cớ bỏ việc chạy lấy người được.

Điều đáng vui mừng chính là cục quan sát vào buổi sáng vừa bình thường vừa yên ả, giọt sương long lanh như pha lê ngưng tụ trên phiến lá của dây Thường Xuân, không có nửa phần liên quan đến sự âm u kỳ dị.

“Tiểu Sở đến cũng sớm quá nhỉ.” Hồng Hi Minh tình cờ gặp được Sở Trĩ Thủy ở cửa, cười nói: “Hôm qua nghỉ ngơi thế nào?”

“…Vẫn ổn ạ.” Sở Trĩ Thủy chịu đựng nỗi lo trào dâng cả đêm, giờ cô đã gặp được Hồng Hi Minh, cuối cùng cũng có thể nói ra nghi hoặc: “Chị Hồng ơi, trong cục chúng ta chắc là rất bình thường nhỉ?”

Hồng Hi Minh khó hiểu: “Lời này là có ý gì?”

Sở Trĩ Thủy chột dạ trong lòng, cẩn thận từng li từng tí thăm dò: “Thì là chắc không thể có chuyện quỷ ám, đúng chứ?”

Hồng Hi Minh sững sờ.

Sở Trĩ Thủy càng kinh hồn bạt vía: “… Lẽ nào trước kia có quỷ ám?”

Hồng Hi Minh nhìn con ngươi Sở Trĩ Thủy hơi co lại, cô ấy lập tức nhiệt tình kéo đối phương một cái, nghiêm túc bàn chuyện: “Tuyệt đối không thể có quỷ ám.”

“Nhưng hôm qua…”

Đôi mắt của Hồng Hi Minh sáng ngời có tinh thần: “Chị có thể bảo đảm với em, không hề có quỷ ảm gì hết!”

Trong cục chỉ có yêu quái ám, sao có thể có quỷ ám chứ?

Lời nói của Hồng Hi Minh hùng hồn có khí phách, chỉ thiếu thắp lên

ngọn lửa hừng hực của chủ nghĩa xã hội trong lồng ngực, thiêu rụi mọi tin đồn yêu ma quỷ quái lừa dối mọi người, làm Sở Trĩ Thủy bị cảm nhiễm, miễn cưỡng cảm thấy an tâm đôi chút.

Trong hành lang, Hồng Hi Minh dẫn đường cho Sở Trĩ Thủy ở phía trước, hai người tiếp nối trước sau đi lên văn phòng tầng ba, dừng chân ở trước cửa bộ phận hậu cần.

Hồng Hi Minh đi vào phòng quét mắt một cái: "Chị vào nói trước với mọi người một tiếng."

Sở Trĩ Thủy chân ướt chân ráo, cần Hồng Hi Minh lên tiếng giới thiệu.

"Vâng ạ, chị vất vả rồi."

"Không sao không sao, em ở bên ngoài đợi một chút."

Lúc Hồng Hi Minh đi vào phòng lại còn tiện tay đóng cửa, chỉ để lại một mình Sở Trĩ Thủy đợi ở hành lang, vốn dĩ cô còn lo nhìn thấy thứ không sạch sẽ, nhưng vận khí hôm nay không tồi, không có chuyện gì xảy ra hết.

Mấy phút sau, Hồng Hi Minh mở cửa phòng hậu cần ra, cô ấy tràn trề nhiệt tình giới thiệu: "Vào đi, đây chính là Sở Trĩ Thủy mới đến, sinh viên có năng lực vượt trội về từ thành phố Ngân Hải!"

"Không có không có, chị quá khen rồi." Sở Trĩ Thủy khách khí xua tay, vội vàng đi bước nhỏ tiến vào phòng, chào hỏi với đồng nghiệp: "Chào mọi người, tôi là Sở Trĩ Thủy."

"Xin chào xin chào, hoan nghênh hoan nghênh!"

Chương 6:

Sở Trĩ Thủy phát hiện bộ phận hậu cần có ba người, hai nam một nữ. Bên nam gần như khá lớn tuổi, cô gái duy nhất thì xấp xỉ tuổi cô.

“Tiểu Sở không cần khiêm tốn, em là nhân tài chuyên môn được cục trưởng Hồ tiến cử tuyển vào đó!” Hồng Hi Minh nói xong quét nhìn mọi người trong phòng một vòng, tầm mắt của cô ấy sắc bén hiếm thấy, tỏa ra chút ý vị cảnh cáo bên trong lời nói.

“Sếp Hồng, chị yên tâm đi, không vấn đề gì đâu!” Người đàn ông bụng to eo tròn vỗ mạnh vào lồng ngực, không biết đang đảm báo cái gì, mắt anh ta vừa tròn vừa nhỏ như đậu đen, nịnh bợ nói: “Bộ phận hậu cần chúng tôi hiểu chuyện nhất.”

Hồng Hi Minh: “Đây là Ngô Thường Cung, trưởng phòng an ninh bộ phận hậu cần.”

Sở Trĩ Thủy cúi chào: “Chào trưởng phòng Ngô.”

“Đây là Ngưu Sĩ, phụ trách nhà ăn và làm vườn của cục chúng ta.” Hồng Hi Minh vừa chỉ vào một người đàn ông trung niên có gương mặt vuông và nước da hơi ngăm đen, vừa nhìn cô gái nhỏ tóc ngắn trong góc: “Bên kia là Tiểu Kim, Kim Du, cũng vừa đến không lâu.”

Sở Trĩ Thủy chào hỏi với đồng nghiệp mới thêm lần nữa, cô nhanh chóng nhớ rõ gương mặt của họ, người đàn ông bụng tròn là trưởng

phòng Ngô, người đàn ông mặt vuông là Ngưu Sĩ, cô gái tóc ngắn là Kim Du.

Hồng Hi Minh nhìn quanh văn phòng một vòng: “Phòng mọi người vẫn còn một chỗ chứ?”

Ngô Thường Cung như nghe thấy chủ đề xúi quẩy, xua tay nói: “Ôi trời, sếp Hồng, anh ta có tính là người trong cục hay không cũng khó nói đó!”

“Được, vậy thì coi như giới thiệu rồi.” Hồng Hi Minh ân cần nói: “Tiểu Sở, trước tiên em cứ ở bộ phận hậu cần làm quen một chút, đợi cục trưởng Hồ về xem ông ấy sắp xếp cho em thế nào.”

“Vâng ạ, cảm ơn chị Hồng.”

Hồng Hi Minh dẫn Sở Trĩ Thủy đến bộ phận hậu cần, không ở lâu thêm cũng lên phòng nhân sự.

Trưởng phòng Ngô Thường Cung nhìn ra sự coi trọng của sếp Hồng dành cho Sở Trĩ Thủy, vẫn nể mặt quan tâm cô hai câu, đợi đến khi sếp Hồng triệt để rời khỏi bộ phận hậu cần, anh ta lập tức phóng ra khỏi văn phòng nhanh như chớp, cũng không biết rốt cuộc là đi đâu.

May mà tính tình của Ngưu Sĩ và Kim Du không tệ, giúp Sở Trĩ Thủy thích ứng với môi trường mới.

Ngưu Sĩ hoàn toàn là hình tượng anh lớn thật thà chất phác, chủ động đề nghị đi nhà kho dọn máy tính cho Sở Trĩ Thủy.

Kim Du thì dẫn người đi quanh phòng, hỏi thăm: “Cô muốn ngồi ở

đâu? Trưởng phòng thường ở phòng cách vách, đây là bàn của Ngưu Sĩ, rồi tôi ngồi bên này, nếu không thì cô ngồi song song với tôi?"

Trong phòng có sáu bàn làm việc, có không ít bàn bày đầy rác, có hai bàn có máy tính trên đó, trông có vẻ là vị trí của Kim Du và Ngưu Sĩ.

"Tôi ngồi phía sau cô đi." Sở Trĩ Thủy cho rằng ngồi song song với Kim Du quá gần cửa, dễ bị lãnh đạo giết mà không kịp ứng phó.

"Được, vậy tôi thu dọn mấy thứ này đi!" Kim Du xung phong nhận việc thu dọn mặt bàn.

Sở Trĩ Thủy ban đầu tưởng sau lưng mình không có người ngồi, nhưng đợi cô kéo ghế ra mới phát hiện không đúng, trên bàn sau không có máy tính nhưng lại có không ít kẹo bày tán loạn, thậm chí còn có giấy bọc đường chưa vứt đi.

"Phía sau tôi còn có người à?"

"À, không có gì, anh ta không thường xuất hiện đâu."

Ngưu Sĩ còn ở nhà kho chưa về, Sở Trĩ Thủy và Kim Du ngồi cười nói trong văn phòng.

Kim Du là em gái mềm mại mặt tròn tóc ngắn, sợi tóc của cô ấy hơi mỏng và màu vàng, giọng nói dịu dàng, có vẻ như không rành thế sự, tâm tư đơn giản.

Sở Trĩ Thủy cũng chưa ngồi nóng ghế, Kim Du trái lại đã làm lộ khá

nhiều chuyện, cô ấy còn oán than trưởng phòng Ngô không đến văn phòng, lại không dám đắc tội Ngưu Sĩ đi làm đã lâu, thường hay quăng một đống công việc lên người cô ấy.

Sở Trĩ Thủy treo nụ cười trên mặt nghe cô ấy nói, thỉnh thoảng còn gật đầu lên tiếng đáp lại, thầm nghĩ trong lòng Kim Du quả thật là vừa đến không lâu, hoặc là chưa bao giờ đi làm.

Có lẽ là do Kim Du ít khi thấy được đồng nghiệp nữ, không dễ thì có người bầu bạn nên khó có thể tự khống chế được sự hưng phấn. Nhưng nếu hôm nay đổi thành một người khác nghe Kim Du bóc phốt, nói không chừng người ta còn lén lút nói với trưởng phòng Ngô, trực tiếp đâm cho cô ấy một đao.

Có điều đồng nghiệp mới đơn thuần là chuyện tốt với Sở Trĩ Thủy, trước kia cô còn sợ sẽ có đấu tranh nơi văn phòng, hiện tại xem ra có thể tránh được không ít rắc rối.

“Bộ phận hậu cần thường làm gì vậy?” Sở Trĩ Thủy thấy Kim Du còn đứng đó không đi thì hỏi: “Cô vẫn luôn bận chào hỏi tôi, sẽ không quấy rầy cô làm việc chứ?”

“Bình thường công việc không nhiều, chỉ thiếu một cái bảng mẫu thôi.”

“Vậy cô làm bảng mẫu trước, tôi thu dọn sơ qua chút.”

“Được, cô có chuyện gì thì cứ gọi tôi.”

Kim Du vốn là cô gái duy nhất của bộ phận hậu cần, cô ấy vừa quen được Sở Trĩ Thủy, trò chuyện thì lại nói không ngớt, đến bây giờ vẫn thấy chưa đủ đã mà trở về chỗ ngồi của mình, bắt đầu mở máy tính làm bảng mẫu.

Chương 7:

Sở Trĩ Thủy ngồi sau Kim Du, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ phủ lên lưng đối phương một màu vàng nhạt.

Ánh sáng yếu ớt chiếu xuống, hạt bụi li ti giữa không trung chuyển động nhảy múa, thỉnh thoảng nổi lên hai ba cái bong bóng trong suốt nhỏ vụn bay phấp phới, bức tranh duy mỹ về ảo mộng mà năm tháng êm đềm.

…Đợi đã, bong bóng trong suốt?

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên phát hiện một bong bóng khí lướt qua, giống như bong bóng trẻ con dùng đồ chơi thổi ra trong công viên, chỉ là dáng vẻ rõ ràng rất nhỏ. Bong bóng màu sắc sặc sỡ tùy ý bay ra ngoài cửa sổ, không lâu sau thì vỡ tan ngoài đó, tan biến.

Bong bóng khí này từ đâu đến?

Ánh mắt của Sở Trĩ Thủy lần theo vết tích di chuyển của bong bóng, cuối cùng cũng phát hiện ra nơi bắt nguồn là từ Kim Du đang ngồi phía trước.

Trùng hợp là máy nước uống nằm bên góc trái của Kim Du, Sở Trĩ Thủy giả vờ bình tĩnh đứng dậy lấy nước, mượn cơ hội nhìn xem Kim Du đang làm việc ở chính diện, cuối cùng xác thực được chắc chắn là đồng nghiệp nhỏ đang nhả bong bóng!

Hình như Kim Du đang khổ não vì bảng mẫu, cô ấy không chú ý đến sắc mặt của Sở Trĩ Thủy, lâu lâu lại vò đầu bứt tai lo nghĩ, tiếp đó bờ môi vừa mở thì phát ra âm thanh sủi bọt khá nhẹ, giống như cá đang thò đầu lên mặt nước.

Một màn thế này không đáng sợ, động tác nhỏ mấp máy môi giống như là cắn móng tay vậy, điều dị thường duy nhất chính là lúc mở miệng đôi khi bay ra bong bóng.

Sở Trĩ Thủy im lặng cầm ly nước rất lâu, cuối cùng cô cũng không nhịn được mở miệng: “Kim Du.”

“Sao vậy?” Kim Du lanh lợi nâng mắt, giọng nói ngây thơ mà nhanh nhảo.

Sở Trĩ Thủy nhìn chằm chằm con ngươi ngây ngô của đối phương, cô nhẹ nuốt một ngụm nước bọt, tùy ý nói: “Kim Du, cô không phải con người đúng chứ?”

Bầu không khí ngưng trệ, chẳng ai nói chuyện.

Sở Trĩ Thủy tận mắt nhìn thấy sắc mặt Kim Du hơi thay đổi, đối phương giật mình hoảng loạn, đôi má đỏ tươi như máu, bờ môi sợ sệt động đậy, đến đôi mắt cũng không nhịn được ứa ra nước mắt lưng tròng như pha lê, làm ra vẻ mặt sắp khóc đến nơi như phải nhận lấy tủi thân lớn bằng trời.

Sở Trĩ Thủy hoang mang trong phút chốc, lẽ nào mình đoán sai rồi? Cô ấy tưởng mình đang mắng người?

Một khắc sau, nước mắt của Kim Du triệt để rơi xuống, cô ấy bỗng

gào lên tiếng than khóc, trong tiếng gào còn nói thêm: "…Cô, sao cô biết được!?"

"…"

Kim Du khóc đến nổi hít thở không thông, giống như gặp phải thảm họa long trời đất lở.

Khi nãy Sở Trĩ Thủy do dự có nên vạch trần hay không, cô sợ Kim Du xấu hổ thành tức giận rồi gây khó dễ cho cô, thế nhưng đồng nghiệp nhỏ đang khóc không thành tiếng, làm cô cảm thấy tội lỗi mà ra vẻ xúc động, nhầm tưởng mình vừa nói ra điều gì cay nghiệt phân biệt giống loài.

"Nếu cô không phải con người, không phải người khóc đáng lẽ nên là tôi sao?" Sở Trĩ Thủy kéo khăn giấy trên bàn chuyển qua cho Kim Du đang khóc lớn không ngừng, lại vỗ lưng an ủi cô ấy, bất lực nói: "Tại sao cô khóc dữ như thế chứ?"

"Tôi…tôi sợ…" Kim Du khóc đến nỗi không trả lời nổi cả câu.

Cô ấy không phải con người thì sợ cái gì? Chẳng lẽ không phải nên là con người sợ sao!?

Nước mắt cá sấu chỉ có hai ba giọt, nước mắt của Kim Du lại có thể lật đổ cả văn phòng, sau đó ở trong văn phòng hát ca khúc .

Đồng nghiệp nhỏ vừa khóc vừa nôn bong bóng, như ước gì có thể triệt để nhấn chìm xung quanh, giống như lỡ tay đổ quá nhiều bột giặt vào trong máy giặt, bong bóng khí đầy màu sắc tràn ra ngoài không ngớt, nhanh chóng cuốn sạch một người một yêu.

Sở Trĩ Thủy thấy cảnh này đã tê rần cả người, quần áo của cô cũng

sắp ướt rồi.

Cô thà rằng cô ấy im lặng, chỉ trách cô lại nhìn thấu, nếu không thì xung quanh sẽ không phải toàn là bong bóng.

Chương 8:

Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng dỗ dành Kim Du một lúc lâu, cuối cùng cũng biết được nguyên nhân khiến cô ấy đau lòng như vậy.

Kim Du buồn bã nói: "Vừa rồi trưởng phòng Hồng đã dặn đi dặn lại, bảo chúng tôi không được để bị lộ tẩy, không được cho cô biết chuyện yêu quái, nhưng tôi lại là người đầu tiên làm hỏng việc, tôi nhất định sẽ bị chỉ trích nặng nề cho coi!"

Vẻ mặt của Sở Trĩ Thủy trở nên kỳ quái: "Chuyện yêu quái?"

Kim Du gạt lệ, rì rầm nói: "Đúng vậy, chị ấy nói không được để cô biết chúng tôi đều là yêu quái."

"... Mọi người đều là?" Sở Trĩ Thủy cứng đờ người, do dự nói: "Chị Hồng cũng là yêu quái sao?"

Kim Du cúi đầu, vâng vâng dạ dạ: "Trong cục chúng ta chỉ có cô là con người."

"..."

Hóa ra Hồng Hi Minh cũng không phải con người!

Hóa ra cô là con người duy nhất trong cục quan sát Hoài Giang!

Đầu óc Sở Trĩ Thủy hoàn toàn rối bời, cô nói: "Sao lại không được

cho tôi biết?"

"Họ nói cô sẽ xin nghỉ việc rồi rời đi." Kim Du ngước mắt lên, giống như một chú cún con bị bỏ rơi, khẩn thiết cầu xin cô: "Đừng nghỉ việc mà, tôi sẽ bị mắng mất."

Sở Trĩ Thủy bắt gặp ánh mắt đáng thương của cô ấy, suy nghĩ còn đang hỗn loạn, nhưng cuối cùng vẫn cười khổ: "Yêu quái mấy người hay dùng ánh mắt cún con này để giữ người hả?"

Sở Trĩ Thủy sợ quỷ, quỷ là thứ không thể lường trước được, đại diện cho những mối nguy hiểm không thể kiểm soát. Nhưng Kim Du tuy là yêu quái nhưng lại khóc như con nít, không hung dữ tấn công con người, cũng không khiến người ta phải sợ hãi.

Sở Trĩ Thủy không sợ thứ gọi là nguy hiểm, có lẽ thứ cô bài xích chính là sự vô hình, không rõ ràng cũng không thể kiểm soát.

"Cô thích chó à?" Kim Du liếc nhìn cô, nói nhỏ: "Xin lỗi, tôi lại là cá, hay là tôi bảo chị Hồng tuyển thêm chó nhé?"

"Cảm ơn lòng tốt của cô, không cần đâu."

Hốc mắt Kim Du lại bắt đầu ươn ướt, cô ấy run giọng nói: "... Cô vẫn sẽ nghỉ việc hả?"

"Được rồi, lau nước mắt đi, cũng đừng thổi bong bóng nữa, áo khoác của tôi ướt hết cả rồi." Sở Trĩ Thủy không trả lời thẳng, chỉ nhẹ nhàng nói: "Chuyện này tôi sẽ cố gắng vượt qua, cũng sẽ không tố cáo cô với chị Hồng, đây là bí mật giữa chúng ta."

Cô không nghĩ đến chuyện nghỉ việc, nhưng trước mắt có một người đang khóc lóc cần được trấn an.

Sở Trĩ Thủy cảm thấy so đo với Kim Du sẽ giống như ỷ lớn hiếp nhỏ, đối phương thực sự rất đơn thuần, không có ý đồ gì xấu.

Kim Du cảm động rớt nước mắt: "Cô đối với tôi thật tốt!"

"Đây mà coi là đối tốt với cô à?" Sở Trĩ Thủy nhướng mày ngạc nhiên: "Cô cứ như vậy, ra ngoài xã hội rất dễ trở thành miếng thịt trên thớt bị người ta bắt nạt."

"Nhưng tôi là loại cá không ăn được mà."

"..."

Sau khi giải quyết xong chuyện, Kim Du vui mừng khôn xiết, trước khi Ngưu Sĩ trở lại, không biết dùng cách nào đã dọn sạch bong bóng trong phòng, còn cẩn thận phơi áo khoác ẩm của Sở Trĩ Thủy dưới ánh nắng mặt trời. Cũng may là Sở Trĩ Thủy đi lúc sáng sớm nên mặc thêm một cái áo, nếu không bây giờ phiền phức rồi.

Sở Trĩ Thủy tò mò hỏi: "Cô lúc nào cũng thổi bong bóng à?"

"Chỉ khi không kiểm soát được cảm xúc thôi." Kim Du bất an rũ mắt xuống, sợ đối phương không thích mình: "Bình thường tôi không thổi bong bóng đâu."

Vừa rồi Kim Du cũng là vì làm việc với bảng mẫu, quá nhức đầu nên bị lộ tẩy.

Sở Trĩ Thủy trầm ngâm gật đầu, còn nhìn thấy Kim Du khóc nhiều nên khát nước, chạy đến máy lọc nước bổ sung thêm nước cho cơ thể.

Nhưng Kim Du không dùng cốc để lấy nước, cũng không dùng bất kỳ dụng cụ lấy nước nào khác, cô ấy mở bình nước to trong góc ra, nhấc cái bình nặng trịch lên, đổ nước "ầng ậc" xuống, thân hình nhỏ bé bật ra sức mạnh ngoài sức tưởng tượng, một hình ảnh vô cùng tương phản.

Sở Trĩ Thủy mới vừa nghĩ Kim Du không có sức uy hiếp gì cả, nhưng hiện tại bắt đầu nghi ngờ đối phương chỉ cần dùng một tay là có thể vật mình ra.

Cũng không lâu sau, Ngưu Sĩ quay lại với chiếc máy tính trên tay, ánh mắt của Kim Du chột dạ lóe lên, nhưng Sở Trĩ Thủy không nhắc gì đến chuyện lúc nãy.

Sở Trĩ Thủy cảm ơn Ngưu Sĩ, nhưng không nhờ anh ta giúp nữa, thành thạo lắp máy rồi ngồi xuống dưới bàn sắp xếp đường dây. Một lúc sau, máy tính mới được kết nối với máy in, phần mềm văn phòng đã sẵn sàng để sử dụng.

Chương 9:

Ngưu Sĩ thán phục: "Lắp nhanh hơn cả tôi."

"Giỏi quá!" Kim Du nói với vẻ ngưỡng mộ: "Bây giờ tôi còn chẳng biết làm thế nào."

Mặt Sở Trĩ Thủy không hiểu sao lại nóng lên, cô cho rằng những chuyện này chẳng có gì to tát, nhưng các đồng nghiệp mới đều sửng sốt, cô nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Cô cũng dành thời gian xem qua bảng mẫu đã khiến Kim Du gặp khó khăn. Thật ra thì lúc đầu cô sử dụng công thức Excel để làm bảng mẫu, điền trực tiếp các con số vào. Sau này, ngay cả công thức cũng không cần, chỉ làm một bảng mẫu thống trị cả thiên hạ.

Tính ra, yêu quái đâu được học về máy tính, không thành thạo phần mềm văn phòng cũng là điều bình thường.

Ngoài việc đồng nghiệp là yêu quái ra, thì ngày làm việc đầu tiên của Sở Trĩ Thủy ở cục quan sát Hoài Giang có thể nói là khá nhàn hạ, cô tự lắp máy tính, giúp Kim Du làm bảng mẫu, rảnh rỗi còn viết ra sổ một số thứ. Mặc dù cô đã rời thành phố Ngân Hải, nhưng các nguồn tài nguyên và mối quan hệ vẫn không bị gián đoạn, vì vậy cô có thể làm nghề tay trái để kiếm thêm thu nhập.

Trong giờ nghỉ trưa, Sở Trĩ Thủy đi theo Kim Du đến căn tin của nhân viên, còn đánh giá khách quan về công việc sáng nay: "Đây là

một nơi rất thích hợp để sờ cá."

Cô hình như chưa từng trải qua một cuộc sống hỗn loạn như vậy.

Kim Du hơi sửng sốt, ngượng ngùng cúi đầu, ánh mắt lóe lên: "Cô muốn sờ tôi à?"

Sở Trĩ Thủy nghe vậy, lập tức cứng họng, định nói từ sờ cá mà cô nói không phải ý đó, nhưng đối mặt với ánh mắt mong đợi của cô đồng nghiệp, cuối cùng cô đành cứng nhắc xoa đầu người nọ.

Trời ạ, thật giống như cô đang lừa gạt buôn bán yêu quái vị thành niên vậy.

"Kim Du, cô cũng mới đến đây à?" Sở Trĩ Thủy nhớ đến lời giới thiệu của Hồng Hi Minh, nói Kim Du không có nhiều kinh nghiệm làm việc văn phòng.

Kim Du gật đầu: "Đúng vậy, nếu không tính cô thì thời gian tôi ở đây là ngắn nhất."

"Mới năm nay à? Hay năm ngoái?"

Kim Du lắc đầu: "Tôi đến đây hai mươi năm trước."

"..." Sở Trĩ Thủy dừng lại một chút, cô dường như hiểu ra gì đó: "Được rồi, có thực mới vực được đạo."

Sau khi nghe được câu này, Sở Trĩ Thủy không coi Kim Du là yêu quái vị thành niên nữa, cũng không để bản thân phải xấu hổ mà hỏi đối phương năm nay bao nhiêu tuổi, cô không hề muốn tự hạ nhục

mình về mặt tuổi tác.

Đồ ăn dành cho nhân viên Cục quan sát Hoài Giang rất nghèo nàn, chỉ có cơm trắng, rau xanh và khoai tây cắt nhỏ, còn có một nồi cháo trắng, điều này khiến người ta phải nghiêm túc tự hỏi nguyên liệu có phải được hái từ vườn rau bên ngoài không. Mặc dù các bữa ăn ở căn tin hiện nay đều tuân thủ tiêu chuẩn nghiêm ngặt nhưng thức ăn như vậy cũng quá tiết kiệm rồi.

Sở Trĩ Thủy xấu bụng nghĩ liệu có phải có người đã dùng tiền công làm việc riêng không. Cô ăn không có cảm giác ngon miệng, cố uống một chút cháo để tránh chiều nay dạ dày không thoải mái.

Nhưng Kim Du lại ăn rất nhiệt tình, có thể là cá nên ăn cơm trắng cũng thấy ngon.

Một ngày làm việc trôi qua rất nhanh, chớp mắt một cái đã là năm giờ chiều.

Sở Trĩ Thủy không nhìn thấy bóng dáng của trưởng phòng Ngô đâu, cả ngày chỉ tiếp xúc với Kim Du, Ngưu Sĩ. Cô phát hiện lúc Kim Du nhàm chán sẽ ngẩn người thổi bong bóng, còn Ngưu Sĩ thì âm thầm xem tin tức thị trường chứng khoán, có lẽ anh ta đang tự mình đầu tư vào chứng khoán, từ tên của anh ta có thể nhìn ra sức lực vô hạn.

Khi tan sở, Kim Du lấy một tờ giấy, giải thích quy trình đánh dấu công việc hàng ngày cho Sở Trĩ Thủy: "Mỗi ngày trước khi ra về, cô phải viết lại nội dung công việc hôm nay, sau đó ký tên rồi đặt lên trước mặt là được, thường thì trưởng phòng sẽ tới kiểm tra, nhưng thật ra anh ta hay quên lắm."

Sở Trĩ Thủy hiểu ý gật đầu, cô nhìn thấy trên giấy có hai dòng, bối rối hỏi: "Còn có người khác điền vào đây à?"

"Chúng tôi thường làm việc theo nhóm hai người. Hôm nay trưởng phòng Ngô không làm cùng chúng ta, theo lý thuyết cô sẽ cùng nhóm với một người nữa, nhưng về cơ bản anh ta không hay xuất hiện, không gặp được thì chỉ cần điền phần của cô là được." Kim Du nghiêng đầu nói: "Tôi và anh Ngưu cùng một nhóm, có cần tôi đổi qua với cô không?"

"Không sao, không cần phiền phức như vậy, điền cái này nhanh thôi ấy mà." Sở Trĩ Thủy đại khái hiểu được hai người cùng một nhóm sẽ giám sát lẫn nhau, nhưng nói thật trong toàn bộ quá trình cũng không có việc gì nhiều, không cần người giám sát.

Đột nhiên ở cửa, Ngô Thường Cung thò đầu vào, ngoắc tay với Kim Du: "Kim Du, cô lại đây một chút."

"Tan làm rồi mà còn phải nghe lải nhải." Kim Du buồn bực than phiền, trong lòng giận lãnh đạo mà không dám nói ra, nhìn Sở Trĩ Thủy nói: "Cô cứ điền trước đi, không cần chờ tôi."

Sau khi Kim Du rời đi, Sở Trĩ Thủy nhanh chóng điền vào tờ giấy, chuẩn bị thu dọn đồ đạc về nhà.

Lúc này, đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc bước vào bộ phận hậu cần.

Chương 10:

Người thanh niên có mái tóc màu đen và thân hình cao gầy bước vào, nhìn thấy Sở Trĩ Thủy bên cửa sổ thì hơi sửng sốt. Hôm nay anh vẫn mặc đồ đen, một tay đút túi quần, tay áo tùy ý xắn lên, lộ ra cánh tay nhẵn nhụi, ở cổ tay, phần xương hơi lồi lên, cả người trông rất khôi ngô tuấn tú.

Sở Trĩ Thủy ngước mắt lên, nhìn thấy Tân Vân Mậu thì cũng ngẩn người ra.

Tân Vân Mậu không có ý chủ động chào hỏi, chỉ chậm rãi bước tiếp, đi qua chỗ Sở Trĩ Thủy rồi ngồi vào bàn thứ ba bên cạnh cửa sổ. Trên bàn không có máy tính, chỉ thấy đầy kẹo, giấy gọi kẹo nằm ngổn ngang khắp bàn.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy âm thanh phát ra từ phía sau mà da đầu hơi tê dại, không biết tại sao mỗi lần cô gặp mặt tên yêu quái này thì đều cảm thấy rất lúng túng, buổi sáng anh không tham gia buổi giới thiệu, cho nên hai người không coi là quen biết.

Trong phòng làm việc không có đồng nghiệp nào khác, chỉ có một người một yêu xa lạ ngồi với nhau, ngay cả một yêu quái đến hóa giải bầu không khí cũng không có.

Sau khi tan làm, Sở Trĩ Thủy muốn về ngay nhưng nhìn tờ giấy trong tay lại do dự, đúng là tiến thoái lưỡng nan. Kim Du nói nếu không gặp thì tự mình điền vào, nhưng giờ vị đồng nghiệp cùng

nhóm ẩn thân suốt ngày hôm nay đã xuất hiện, cô phải làm thế nào.

Một lát sau, cô hít sâu một hơi, huy động tất cả năng lượng xã giao trong cơ thể, định tốc chiến tốc thắng rời khỏi nơi này.

Sở Trĩ Thủy chậm chạp đứng dậy, xoay người đặt mẫu đơn lên bàn anh, nở một nụ cười lịch sự đúng mực, thân thiện nói: "Anh có thể điền vào cái này được không?"

Chuyện xảy ra ngày hôm qua hoàn toàn là một sự hiểu lầm, nếu sau này muốn làm đồng nghiệp, ít nhất cũng bằng mặt nhau.

Tân Vân Mậu nhìn theo động tác của cô, thấy rõ tờ đơn trên bàn, ánh mắt anh khẽ lóe lên, hơi khó hiểu, sau đó dùng đôi mắt đen láy thâm thúy nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy mỉm cười với anh.

Tân Vân Mậu không nói nhiều, theo bản năng nhìn xung quanh, nhưng trong tay chỉ có mấy viên kẹo.

Sở Trĩ Thủy nhìn ra anh muốn tìm cái gì, lập tức đưa cây bút màu đen trong tay ra.

Anh do dự một lúc mới nhận lấy, ngón tay trắng nõn thon dài lạnh lẽo vung lên ký tên trên giấy, nét chữ lưu loát, mạnh mẽ có lực.

Tân Vân Mậu.

Sở Trĩ Thủy ghi nhớ tên anh, khách sáo tự giới thiệu: "Xin chào, tôi là Sở Trĩ Thủy, sau này cũng làm việc ở bộ phận hậu cần, hôm qua

chúng ta đã gặp nhau rồi, lúc ấy..."

"Tôi biết." Tân Vân Mậu ngước nhìn cô, bình tĩnh nói: "Cô là người tốt."

Sở Trĩ Thủy: "?"

Sở Trĩ Thủy không hiểu, đáp lại: "... À, đúng vậy, tôi đúng là người, không giống mọi người."

Đối mặt với vẻ hoang mang của cô, Tân Vân Mậu khẽ chắp hai tay lại, giọng lạnh nhạt nói: "Xin lỗi, mặc dù cô là người tốt nhưng tôi không thể đáp lại tình cảm nhân loại đó của cô."

Sở Trĩ Thủy bối rối: "Tình cảm nhân loại đó?"

"Đương nhiên, tôi từ chối cô không phải vì thân phận con người của cô, điều kiện của cô rất tốt." Tân Vân Mậu chậm rãi liếc cô một cái, cố làm ra dáng thân sĩ, thẳng thắn nói: "Chỉ là tôi không thích ai, cả người lẫn yêu, cho nên đừng lãng phí thời gian vào tôi."

"???"

Đầu Sở Trĩ Thủy ong lên, cô vội vàng đưa tay ngăn cản: "Xin lỗi vì xen ngang, nhưng cho tôi hỏi sao mọi chuyện đã đi nhanh đến mức này rồi? Tôi chắc chắn không có nói gì với anh, đúng chứ?"

Tại sao anh đột nhiên phát cho cô một tấm thẻ người tốt vậy?

"Nếu còn chờ cô nói rõ ràng, chẳng phải sẽ càng lãng phí thời gian và sức lực hay sao?" Tân Vân Mậu nhướng mày, vẻ mặt nghiêm túc: "Ngày hôm qua, cô đột nhiên nói chuyện với tôi, đuổi theo tôi, hôm nay cố ý tìm đề tài để nói chuyện với tôi, tôi biết là cô chưa từng

thấy người nào như tôi, nhưng tốt hơn hết tôi vẫn nên giải thích trước."

Tân Vân Mậu phân tích một cách khách quan về hành động của Sở Trĩ Thủy, nhận định rằng cô đang tìm mọi cách rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

"..."

Sở Trĩ Thủy đột nhiên nhận ra nguyên nhân khiến cô lúng túng mỗi lần gặp anh, chủ yếu là do Tân Vân Mậu dường như luôn cho rằng cô đang âm mưu quấy rối anh!

Nam yêu quái này sao lại tự tin đến vậy!

Sở Trĩ Thủy bị anh làm cho tức cười: "Thật ra bệnh viện ở thành phố Hoài Giang cũng tốt lắm, khám não rất thuận tiện, nếu không khám ra gì có thể chuyển bệnh viện khác."

"Có ý gì?"

"Tôi sợ bình thường anh không để ý, đầu óc không được quá thoải mái, có bệnh gì đó mà đến chính anh cũng không biết."

Chẳng hạn như bệnh thần kinh.

Sở Trĩ Thủy chưa từng chửi bậy, cô cảm thấy lời này đã đủ xúc phạm rồi.

Tân Vân Mậu im lặng mấy giây, chống nhẹ một tay lên bàn, hơi dựa lưng về phía sau, ngạc nhiên nói: "Cô đúng là cố chấp, nhưng cho dù

cô có ân cần hỏi han thì cuối cùng chúng ta cũng chẳng có kết quả gì đâu."

"..."

Anh gọi cái này là ân cần hỏi han?

Tên này đúng là kỳ quái mà! Chắc chắn là một con yêu quái chưa trải qua chín năm giáo dục bắt buộc!

Sở Trĩ Thủy không biết Tân Vân Mậu có bị bệnh nặng ở đầu không, nhưng so với những con yêu quái khác, chắc chắn dây thần kinh xấu hổ của anh đã bị đứt rồi.

Chương 11:

"Xin lỗi, tôi không hay mắng người... không đúng, là mắng yêu quái." Sở Trĩ Thủy ôm trán: "Chờ một chút, để tôi nhớ lại mấy tính từ sỉ nhục đã."

Cô định dùng những lời lẽ cộc cằn thô tục của mình để làm cho anh tỉnh táo lại.

"Cô bị từ chối nên thẹn quá hóa giận à?"

"Có phải anh thật sự không nghe hiểu tiếng người hay không?" Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cô chưa từng nghe thấy câu nói nào nực cười như vậy, cau mày nói: "Tôi chân thành đề nghị người trong cục nên dùng phương pháp chữa bệnh nặng để chữa trị não cho anh."

Tân Vân Mậu bị chửi cũng không tức giận, ngược lại còn bình tĩnh nói: "Nếu chuyện này có thể khiến cô bỏ cuộc, vậy cô cứ mắng vài câu giải tỏa cảm xúc cũng được."

"..."

Sở Trĩ Thủy tức muốn nổ phổi.

Hôm nay cô mắng anh đều biến thành thẹn quá hóa giận, vì yêu mà sinh hận, nếu không phải nhìn thấy Kim Du một mình vác cả bình nước, cộng thêm việc nếu cô có đánh anh thật, sẽ bị bộ mặt dày kia làm đau tay thì chắc chắn tại đây đã xảy ra một vụ ẩu đả.

"Hoang đường, buồn cười, nực cười." Sở Trĩ Thủy liên tiếp bật ra ba từ, cô không thể tin nổi mà hỏi: "Anh cho rằng bản thân rất ưu tú hả?"

Tân Vân Mậu lười biếng xoay cây bút trong tay: "Đây không phải điều hiển nhiên sao?"

"... Tạm biệt."

Sở Trĩ Thủy cảm nhận được sâu sắc rằng không nên lãng phí thời gian với anh nữa, lập tức thu dọn đồ đạc ra về, ngay cả một ánh mắt dư thừa cũng không muốn cho tên yêu quái tự tin quá mức nào đó.

"Bút của cô này."

"Bẩn lắm, tôi không cần."

Đừng nói đến việc nhận lại cây bút ký tên màu đen anh đưa, bây giờ hít thở chung một bầu không khí dưới cùng mái nhà với anh cũng làm cô tức giận.

Tân Vân Mậu đưa mắt nhìn Sở Trĩ Thủy vội vàng bước đi, anh ngồi ở bàn làm việc im lặng vài giây, đang định nghiêng người đặt cây bút ký màu đen lên mặt bàn của Sở Trĩ Thủy, cuối cùng nghĩ ngợi một lát lại ném vào ống đựng bút của mình.

Ở cửa, Kim Du ngâm nga một tiếng rồi quay về phòng làm việc, khi nhìn thấy trong phòng chỉ có Tân Vân Mậu, cô ấy lập tức hoảng sợ lui ra ngoài, không dám ở lại bộ phận hậu cần.

Tân Vân Mậu không lấy làm lạ với chuyện này, hầu hết những con yêu quái trong cục đều sợ anh hoặc coi anh như người vô hình. Anh chỉ thản nhiên nheo mắt lại, một mình ngồi trong phòng thưởng thức cảnh hoàng hôn, sắc vàng rực rỡ nhuộm đỏ cả bầu trời, ánh tà dương như đôi mắt vàng của một con rồng chiếm lấy linh hồn người ta.

Mắt Tân Vân Mậu mở to trước ánh nắng cuối cùng trong ngày, anh muốn tìm một viên kẹo ăn cho đỡ buồn mồm, nhưng phát hiện trên chiếc bàn vốn trống không nay đã lắp thêm một chiếc máy tính, rõ ràng là Sở Trĩ Thủy muốn cắm rễ lâu dài ở đây.

Khoảnh khắc Sở Trĩ Thủy tức giận rời khỏi phòng làm việc, cô quyết định sau này sẽ coi Tân Vân Mậu là một con yêu quái vô hình.

Cô cho rằng bản thân đi dây dưa với loại yêu quái kia là tự hạ thấp bản thân.

Cũng may, Tân Vân Mậu hiếm khi xuất hiện, hôm sau đến bộ phận hậu cần thì không thấy anh nữa. Sở Trĩ Thủy đúng giờ đến chỗ ngồi của mình, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc về phía chiếc bàn trống phía sau, đến bây giờ cứ nghĩ đến tên yêu quái tự phụ nào đó là cô lại không thốt nên lời.

Sau khi Sở Trĩ Thủy ngồi vào chỗ, định bắt đầu làm việc thì thấy trên bàn có một viên kẹo. Giấy gói kẹo mỏng nhẹ, trong suốt, bao bì khá đơn giản, là món ăn vặt thường thấy thời thơ ấu, theo trí nhớ của cô thì hình như sẽ có vị chua chua ngọt ngọt, ngày hôm qua từng xuất hiện trên mặt bàn của Tân Vân Mậu.

Cái tên yêu quái này, sao đến đồ của mình cũng vứt lung tung vậy?

Sở Trĩ Thủy tiện tay ném viên kẹo ra bàn sau, hoàn toàn không để ý tới nữa.

Công việc của bộ phận hậu cần ở cục quan sát Hoài Giang nói khó thì không khó, nói dễ cũng không dễ, đơn giản là khô khan, công việc lặp đi lặp lại, khá nhàm chán. Làm báo cáo vật liệu, kiểm kê dọn dẹp kho, xử lý các loại hàng hóa, thỉnh thoảng sẽ phát sinh những việc lặt vặt không yêu cầu năng lực chuyên môn nhưng khá là phiền phức.

Sơ Trĩ Thủy không gặp nhiều khó khăn trong công việc, mặc dù cô tin rằng loại công việc có thể dễ dàng thay người này rất vô vị, nhưng trước kia lúc thực tập ở trường cũng không phải chưa từng làm qua. Cô rất nhanh đã thạo việc, hiệu suất thậm chí còn cao hơn Kim Du.

Khuyết điểm duy nhất của cục quan sát là nhà ăn quá tệ, Sở Trĩ Thủy lựa lời hỏi Ngưu Sĩ về vấn đề này, lý do đối phương đưa ra rất đơn giản, dễ hiểu - không có tiền.

Tất nhiên, những khuyết điểm khác cũng nhanh chóng xuất hiện.

Đột nhiên, trên điện thoại hiện lên một tin nhắn văn bản, màn hình sáng lên thu hút sự chú ý của Sở Trĩ Thủy.

[Thẻ ngân có đuôi 1232 của bạn đã nhận tiền lương 2.174 nhân dân tệ từ Ngân hàng Ngân Hải lúc 10:12 ngày 5.]

Chương 12:

Sở Trĩ Thủy sững sờ nhìn tin nhắn, còn tưởng mình đọc nhầm, còn nghiêm túc kiểm tra lại lần nữa, đúng là hai nghìn mốt tệ. Mặc dù cô chưa làm việc ở đây đủ một tháng, nhưng cục quan sát vẫn trả lương cho cô vào ngày mùng 5 hàng tháng.

Lần cuối cùng Sở Trĩ Thủy nhận được mức lương gần bằng con số này chắc là khi làm thực tập sinh trong một nhà máy lớn vào năm thứ nhất đại học, lương mỗi ngày là 200 tệ, mỗi tháng làm 20 ngày công, lương nhận được còn nhiều hơn cục quan sát Hoài Giang một chút.

Lúc Sở Trĩ Thủy trở về đã chuẩn bị tâm lý cho việc bị cắt lương, nhưng cô vẫn bị ảnh hưởng sâu sắc, mãi lâu không hồi phục được.

Nhiều công ty nghiêm cấm nhân viên hỏi nhau về tiền lương, nhưng cục quan sát Hoài Giang không phải là một công ty. Sở Trĩ Thủy nói mấy lời dỗ dành Kim Du, định tìm hiểu về mức lương ở chỗ làm mới.

Cô nghi ngờ rằng đó là vì cô vẫn đang trong thời gian thử việc, hoặc là do còn những khoản khác như tiền thưởng chuyên cần mà cục chưa phát.

"Hôm nay đã được trả lương rồi hả?" Kim Du dường như không nhớ được ngày nào, được nhắc mới phản ứng lại, sau đó trao đổi tin tức với Sở Trĩ Thủy, còn khâm phục nói: "Cô giỏi quá, còn nhiều tiền

hơn cả tôi."

"Sao có thể thế được?"

Sở Trĩ Thủy nghiêng người đến gần máy tính của Kim Du, thấy rõ lương của bên kia thực sự ít hơn cả của mình.

"Đây là chưa tính thưởng chuyên cần đúng không?" Sở Trĩ Thủy suy đoán: "Nói chung, đến cuối tháng hẳn là sẽ thêm một khoản nữa."

Đôi mắt tròn xoe của Kim Du chớp chớp, cô ấy ngơ ngác hỏi: "Thưởng chuyên cần là cái gì?"

Nhìn bộ dạng không biết gì của cô ấy, trong lòng Sở Trĩ Thủy dâng lên một linh cảm không tốt, cô vẫn kiên nhẫn giải thích: "Cục quan sát không phải đơn vị được cấp vốn hoàn toàn. Nếu đơn vị có doanh thu riêng thì có thể phát tiền thưởng chuyên cần cho nhân viên..."

Cô nhớ rõ cục quan sát Ngân Hải có thưởng chuyên cần, thu nhập của những người đương nhiệm cũng khá cao.

Kim Du cái hiểu cái không, thành thật lắc đầu: "Chưa nghe ai nói qua."

"Chính là đơn vị của chúng ta tự kiếm tiền rồi phát..."

"Tôi chưa thấy qua bao giờ, chỉ có một khoản này thôi."

"..."

Được lắm.

Sở Trĩ Thủy tin chắc mình đã rơi vào một cái bẫy, cục quan sát Hoài Giang hoạt động kém hiệu quả nên không phải là đơn vị phát tiền thưởng chuyên cần. Mức lương hiện tại thấp hơn nhiều so với mong đợi khiến cô cảm thấy rất không thoải mái.

Cô đã bắt đầu suy nghĩ về việc làm sao để bảo dưỡng xe, nếu tính cả tiền xăng và bảo hiểm, có thể cô sẽ phải làm việc bán thời gian trong vòng một năm. Xét về tình hình hiện tại, nếu không muốn mức sống của mình giảm xuống, cô chỉ có thể đổi một công việc khác.

Sở Trĩ Thủy ôm một bụng nặng trĩu tâm trạng tan làm, lái xe rời khỏi cục quan sát Hoài Giang, định tiện đường đón mẹ đang ở ngoài mua thức ăn. Sau khi tìm chỗ đậu xe gần siêu thị, sợ Tạ Nghiên không tìm được mình nên bước ra cửa đón bà.

Các quầy hoa quả mở trên phố tấp nập người mua kẻ bán, những người dân gần đó đều xách túi vải. Phía bên cạnh, loa của cửa hàng đại lý liên tục vang lên, lặp đi lặp lại một cách máy móc thông báo giảm giá, khuấy động bầu không khí thị trường.

Sở Trĩ Thủy từ xa đã nhìn thấy mẹ mình, bà Tạ Nghiên đang gồng hết sức, trên tay xách đầy những túi đồ, nhìn qua là biết vừa bước ra từ siêu thị.

"Ui, đây chắc là Trĩ Thủy, đúng là con gái hơn 18 tuổi sẽ vô cùng thay đổi!" Người phụ nữ trung niên mặc quần áo lòe loẹt, đỏ xanh vàng đủ cả, lớn tiếng chào hỏi: "Cháu không nhớ ra dì hả? Trước kia chúng ta sống cùng một khu."

Lúc còn nhỏ, Sở Trĩ Thủy sống cùng ba mẹ, khi đó mọi người trong khu đều quen biết nhau, cũng biết tình hình của những đứa trẻ

khác.

Cô đoán người này là đồng nghiệp của Tạ Nghiên, trong đầu tìm kiếm một vòng: "Chào dì Lưu ạ."

"Còn nhớ dì Lưu cơ đấy!" Lưu Kha Mỹ xúc động nói: "Hồi đó ở khu nhà chúng ta, Trĩ Thủy rất nổi tiếng, năm nào cũng là học sinh đứng đầu được thầy cô khen ngợi, trong kỳ thi tuyển sinh đại học còn đỗ vào đại học Ngân Hải, không giống thằng nhóc nhà dì lúc nào cũng khiến người ta lo lắng, kỳ thi nào cũng trượt, nhưng may mắn là công việc hiện tại cũng tạm ổn..."

"Này, dì nghe mẹ cháu nói, cháu về Hoài Giang làm việc rồi hả? Lương lậu thế nào?"

Sở Trĩ Thủy đối mặt với sự dò xét của Lưu Kha Mỹ, nhìn Tạ Nghiên đang nháy mắt với mình, lễ phép đáp: "Vâng, lương có hai ba nghìn thôi ạ."

Khuôn mặt căng thẳng của Lưu Kha Mỹ lập tức giãn ra, trên mặt như một đóa hoa nở rộ, vội nói: "Đúng rồi, thế cũng tốt, con trai dì cũng có năm sáu nghìn à, người trẻ bây giờ đúng là không dễ dàng gì."

"Cháu nhìn nó xem, kiếm không được bao nhiêu, còn mua điện thoại di động mới cho dì, dì đã bảo là không cần, phí tiền lắm!" Lưu Kha Mỹ vui vẻ lấy điện thoại từ trong túi ra, đó là chiếc điện thoại iPhone đời cũ, giá thị trường hiện tại là khoảng ba nghìn tệ.

Sở Trĩ Thủy sao có thể không biết đối phương muốn nghe cái gì, nhẹ giọng nói: "Hiếu thảo quá."

Tạ Nghiên: "Đúng đúng đúng, cô được hưởng phúc rồi!"

Nghe vậy, Lưu Kha Mỹ càng vui hơn, trên khuôn mặt đầy vẻ tự hào.

Một lát sau, hai mẹ con tạm biệt Lưu Kha Mỹ ở cửa, đi tới xe của mình, trên tay đầy những túi lớn túi nhỏ, Sở Trĩ Thủy cầm hộ Tạ Nghiên hơn một nửa số đồ, rồi đi trước dẫn đường.

Tạ Nghiên đi theo con gái qua đường: "Con vẫn nhớ dì Lưu à?"

Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng ngăn mẹ mình lại, nhắc bà tránh xe trên đường, còn nói thêm: "Dĩ nhiên ạ, quên ai thì quên chứ sao quên được dì Lưu."

Năm đó, người ấy đã nổi tiếng với câu nói "Thành tích của con gái cô tốt như vậy, thật đáng tiếc lại không phải con trai".

Sở Trĩ Thủy đặt túi đồ vào ghế sau, chuẩn bị đưa Tạ Nghiên về. Sở Tiêu Hạ đã về trước nấu cơm, chỉ cần về nhà là sẽ có cơm ăn.

"Con đừng để lời của bà ấy trong lòng, bà ấy lúc nào chả vậy." Tạ Nghiên thắt dây an toàn thật chắc, liếc nhìn con gái mình đang tập trung nhìn đường, bĩu môi nói: "Con mua nhà, mua xe, mẹ với ba con không nói ra ngoài, nếu không đâu đến lượt bà ấy ở đó khoe khoang."

Tạ Nghiên đương nhiên biết thừa bản tính hay khoe khoang của Lưu Kha Mỹ, nhưng bà không dám tiết lộ thu nhập của con gái mình ở thành phố Ngân Hải, số tiền kia quả thực có chút quá khích đối với những người xung quanh.

"Không sao ạ, chẳng phải ai cũng thích nghe mấy chuyện thế này

sao, điểm cao nhưng năng lực kém không tìm được việc, bước chân vào xã hội không thể hòa nhập..." Sở Trĩ Thủy tự cười giễu: "Với cả, lương của con đúng là có hai nghìn mốt, hôm nay cục mới phát lương."

"Được rồi, bao nhiêu tiền không quan trọng, mẹ nuôi con." Tạ Nghiên ngẩn người nhìn khuôn mặt của con gái, nghĩ lại biểu hiện vừa rồi của Sở Trĩ Thủy, bà đột nhiên xúc động cười: "Trước kia lúc còn đi học con không như vậy, lúc ấy miệng lưỡi sắc bén hơn nhiều."

Tạ Nghiên vẫn nhớ khi Sở Trĩ Thủy còn đi học, có một bảng vinh danh ở cổng trường, người qua kẻ lại đều có thể nhìn thấy những cái tên trên đó. Lúc ấy, quy định là học sinh nào đạt điểm tối đa thì sẽ được xếp đầu, tuy nhiên, có lúc đề thi quá khó, cả lớp không ai đạt điểm tối đa ở bất cứ môn học nào, giáo viên sẽ để Sở Trĩ Thủy, người có số điểm cao nhất vào đó.

Chương 13:

Lúc ấy, Lưu Kha Mỹ lấy điều này để phê bình con trai mình, nhưng con trai bà ta không phục, đứng trong sân ngụy biện: "Sở Trĩ Thủy đâu có đạt điểm tối đa, cậu ta không đủ tư cách có tên trong danh sách đó, chắc chắn là đi nịnh bợ giáo viên mới được thế!"

Tạ Nghiên vẫn nhớ giọng điệu mỉa mai của con gái sau khi nghe thấy vậy.

"Đợi đến khi cậu ta có bản lĩnh ghi tên mình vào bảng vinh danh ở trường hẵng bàn tiếp về vấn đề này."

Cao ngạo lại vô cùng tinh tế.

Năm đó, tất cả những người lớn có mặt trong sân đều vì câu nói này mà cười phá lên.

Cũng kể từ đó, Sở Trĩ Thủy luôn có tên trong bảng vinh danh, không bao giờ rớt hạng, cho đến khi thi đỗ vào đại học Ngân Hải.

Tạ Nghiên nhẹ nhàng nói: "Bây giờ con đã học được cách giữ thể diện cho người khác."

Sở Trĩ Thủy tập trung lái xe: "Dì ấy chỉ là muốn dùng sự bất hạnh của người khác để chứng minh hạnh phúc của mình, vậy thì dỗ dành dì ấy vài câu, so đo nhiều chuyện làm gì."

Ở cái tuổi mười lăm mười sáu, ăn miếng trả miếng là chuyện có thể hiểu được, nhưng khi đã hai mươi hai lăm tuổi còn đối đầu không khoan nhượng với người ta, thật sự sẽ hơi vô nghĩa. Bản thân cô cũng lười tranh đấu với người khác, chỉ cần hiểu rõ cuộc sống của chính mình là được.

"Con gái, con trưởng thành rồi."

"Vâng." Sở Trĩ Thủy liếc nhìn những sợi tóc bạc dễ thấy trên mái tóc đen của Tạ Nghiên, rồi bình tĩnh dời ánh mắt đi, giọng điệu dịu lại: "Con cũng nên trưởng thành rồi."

Khi cánh cửa được mở ra, căn phòng tràn ngập sự ấm áp.

Về nhà ăn cơm với ba mẹ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong ngày của Sở Trĩ Thủy.

Một cuộc sống như vậy, cô đã vắng mặt trong bảy năm, từ lúc đi học đại học cho đến khi làm việc ở Ngân Hải, từng ngóc ngách ở thành phố Hoài Giang với cô mà nói vừa xa lạ lại vừa quen thuộc. Xa lạ là vì khi trở về quê hương cô phải va chạm, thích ứng, quen thuộc là vì những ký ức tuổi thơ thỉnh thoảng lại tràn về, lên men theo thời gian, tạo thành một hương vị độc đáo.

Thành phố Hoài Giang là nơi cô đã chập chững tập đi, mơ hồ mà lớn lên, và nơi đây cũng sẽ là nơi cô chứng kiến ba mẹ mình ngày một già đi, tóc ngày càng bạc thêm.

Thức ăn nhà nấu lúc nào cũng ngon miệng, các món phối hợp hài hòa vừa vị, so sánh với đồ ăn ở cục quan sát đúng là đơn sơ đến mức nuốt không nổi.

Sở Trĩ Thủy bước ra khỏi căn tin với tâm trạng rất tệ, cô đang suy nghĩ xem sau này có nên mang cơm từ nhà đi không. Ở cái nơi quỷ quái hẻo lánh này, đặt đồ ăn bên ngoài cũng không dễ dàng, đối với bữa ăn ở chỗ làm cô đã chịu đựng đến mức cực hạn, thậm chí bụng cô cũng bắt đầu khó chịu, không biết sao Kim Du có thể ăn uống như thế trong hai mươi năm qua.

Cái nắng gay gắt của buổi trưa càng làm người ta thêm phiền lòng. Sở Trĩ Thủy đang mong đến lúc tan làm, nhưng không ngờ đến buổi chiều lại có thêm phiền phức.

Trưởng bộ phận Ngô Thường Cung bụng phệ bước vào, trong tay cầm hai tờ đơn, giao việc: "Tạm thời dừng việc đang làm lại, buổi chiều giải quyết xong hai việc này đã!"

Ngưu Sĩ tiếp nhận một tờ đơn, nhìn thấy rõ nội dung bên trên, bất mãn nói: "Việc bồi thường không phải là chuyện của phòng tài vụ sao?"

"Cậu chờ lão rùa đen kia bò đến thì phải tới ngày tháng nào, buổi chiều mà không xong việc thì hôm nay tan làm trễ đi." Ngô Thường Cung nói xong lập tức chuồn khỏi bộ phận hậu cần, không hề có ý định tham gia vào việc này.

Việc xác minh hiện trường bồi thường phải rời khỏi cục quan sát, hai nơi còn cách xa nhau, đi qua đi lại mất nhiều thời gian. Ngưu Sĩ đến nhà kho lấy đồ, chuẩn bị những vật liệu cần thiết cho công việc phía sau.

Kim Du bất lực nói: "Xem ra phải tăng ca rồi."

Sở Trĩ Thủy vừa nghe thấy hai từ tăng ca thì lập tức bùng nổ, lần

đầu tiên bộc lộ cảm xúc mãnh liệt: "Tại sao phải tăng ca? Chúng ta chia nhau làm đi, phải xong trước năm giờ chiều."

"Nhưng công việc này phải làm theo nhóm, chúng ta chỉ có ba người..." Kim Du rụt rè nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy hiểu ra ẩn ý, công việc cần có hai nhóm, ít nhất phải có bốn người. Cô quả quyết nói: "Trong phòng này vừa hay có bốn người."

"Hả, chẳng lẽ cô định đi tìm anh ta?" Kim Du hoảng sợ liếc nhìn chiếc bàn trống của Tân Vân Mậu, sau khi chắc chắn đương sự không có mặt ở đây mới thả lỏng, khuyên nhủ: "Tốt hơn hết là không nên giao du với anh ta."

"Tại sao?" Sở Trĩ Thủy nhướng mày: "Chẳng phải anh ta cũng là người của cục sao, ngày nào cũng ăn bơ làm biếng là có lý hả?"

Sở Trĩ Thủy bình thường đối với những chuyện này cũng mắt nhắm mắt mở, nhưng nếu nó ảnh hưởng đến việc tan làm đúng giờ của cô, thì cô nhất định sẽ không để yên.

"Nhưng rõ ràng là anh ta sẽ không ngoan ngoãn nghe lời..." Kim Du tỏ ra khó xử, sau đó lại vui vẻ đề nghị: "Nếu không chúng ta giải quyết một việc trước, sau đó cô có thể tan làm, tôi và anh Ngưu sẽ giải quyết nốt việc còn lại, sẽ không làm chậm trễ việc việc nhà ăn cơm của cô."

"Vậy hai người thì thế nào?"

"Không sao đâu, chúng tôi không vội về." Kim Du vỗ ngực, hào khí

vạn dặm nói: "Với cả trưởng phòng Hồng đã dặn phải chăm sóc cho cô!"

Sở Trĩ Thủy nhìn vẻ ngốc nghếch của Kim Du thì vô cùng xúc động, cô không nhịn được mà xoa cái đầu nhỏ của đối phương.

Kim Du bị xoa đầu mà bối rối: "Cô lại muốn sờ cá à?"

"Ừ, sờ cá."

Kim Du đã nói vậy nhưng Sở Trĩ Thủy không thể mặt dày mà làm thế. Cho dù cô muốn về nhà đúng giờ cũng không thể lơ là nhiệm vụ của mình, trong lúc cô đồng nghiệp đi vệ sinh, cô dứt khoát đi xuống dưới lầu tìm Tân Vân Mậu.

Sau sự kiện phát thẻ người tốt, Sở Trĩ Thủy thỉnh thoảng chạm mặt Tân Vân Mậu ở hành lang, trực tiếp coi anh là không khí. Anh không mấy khi xuất hiện ở bộ phận hậu cần, thường thường sẽ trốn dưới gốc cây trong sân để phơi nắng.

Sở Trĩ Thủy ngồi bên cửa sổ phòng làm việc, tình cờ nhìn thấy bóng dáng của anh, giống như một tảng đá màu đen. Cô phát hiện các đồng nghiệp chưa bao giờ chủ động nhắc đến con yêu quái này, thậm chí ngay cả trưởng bộ phận Ngô Thường Cung thường ngày rất thích sai khiến người khác, cũng hiếm khi nói chuyện với Tân Vân Mậu.

Ánh nắng bên ngoài rất gay gắt nhưng dưới bóng cây lại mát rượi. Tân Vân Mậu quả nhiên đang nằm dưới tán cây, dáng người cao lớn, hai chân thẳng tắp, ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế đá tròn, không nhúc nhích, thả lỏng thân mình dựa vào lưng cây trong tư thế nằm nghiêng người, vô cùng thoải mái.

Dưới tán cây râm mát, gió thổi hiu hiu, đây đúng là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi thư giãn.

Sở Trĩ Thủy bước tới, tay cầm một tờ đơn, lấy giọng điệu nghiêm túc khi làm việc ra nói: "Sau này chúng ta sẽ thành một nhóm, trước tiên anh đến xử lý việc bồi thường đi."

Tân Vân Mậu vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng động thì mở mắt, nhận ra Sở Trĩ Thủy, ngập ngừng nói: "Tôi còn tưởng cô bỏ cuộc rồi."

Hai bên đã lâu không nói chuyện, Tân Vân Mậu còn cho là cô đã biết khó mà lui, không còn tâm trí để dây dưa với mình nữa.

Chương 14:

Vẻ mặt Sở Trĩ Thủy hơi ngưng trệ: "... Bệnh của anh vẫn chưa khỏi à?" Thậm chí chứng bệnh thần kinh còn có xu hướng trầm trọng hơn.

"Tổng cộng có hai việc cần làm, Kim Du và anh Ngưu là một nhóm, chúng ta là một nhóm, làm xong mới được tan sở." Sở Trĩ Thủy nghiêm túc giải thích: "Bình thường tôi không quấy rầy đến anh, hôm nay hợp tác chút đi."

Trên thực tế, bây giờ Sở Trĩ Thủy còn không gọi anh đến điền vào biểu mẫu, sao giờ ra ngoài làm việc lại phải cần hai người một nhóm.

Nghe vậy, vẻ mặt Tân Vân Mậu trở nên ảm đạm, không nói lời nào, trên mặt viết đầy dòng chữ "Chuyện này liên quan gì đến tôi".

Sở Trĩ Thủy nhìn anh chằm chằm, nhưng anh chẳng phản ứng lại, đúng như lời Kim Du nói, con người bất trị này sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

Trong lúc bế tắc, một loại cảm xúc không nói nên lời nào đó âm thầm lan tràn, bay ra khỏi mặt đất, phá vỡ hoàn toàn lớp ngụy trang hoàn hảo tử tế bên ngoài, đánh tan thói quen qua loa lấy lệ của cô trong thế giới của người trưởng thành, kích hoạt sự nổi loạn, sắc bén và hung dữ ngủ say trong xương tủy cô.

Cô phát hiện đôi mắt của anh có màu đen tuyền, nhưng làn da lại trắng như ngọc, cả người tỏa ra sự lạnh lùng xa cách, cô cũng không biết rốt cuộc anh là loại yêu quái gì.

Không khí trước khi vụ nổ bùng phát yên ắng đến mức quỷ dị.

Quá tam ba bận, Sở Trĩ Thủy chắc chắn là anh đã kích thích sự cay nghiệt, hiếu thắng của cô năm đó, hôm nay cô nhất định phải cho tên kiêu ngạo này biết tay.

"Tân Vân Mậu, tôi thừa nhận thủ đoạn này của anh đã thành công." Sở Trĩ Thủy đột nhiên nói, âm thanh trong trẻo ngọt ngào, khi cười lên đôi mắt cong cong hình trăng lưỡi liềm, bật lên vẻ dịu dàng không gì ngăn cản được: "Tôi nhớ kỹ anh rồi đấy."

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

Tân Vân Mậu bối rối.

"Nói cái gì mà tôi thích anh, còn theo đuổi anh, sau đó còn tự ý nói mấy câu vô nghĩa, lúc đầu tôi không hiểu logic của anh, bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra, anh cố ý thu hút sự chú ý của tôi đúng không?" Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: "Anh rất có thủ đoạn, ngây thơ nhưng hiệu quả, tôi đã tiếp xúc với rất nhiều đồng nghiệp khác giới khác, anh quả thật là người để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi."

Cô phải tự tay đập nát vẻ ngoài cao cao tự đại của anh, rồi giẫm anh dưới chân một cách không thương tiếc.

Đúng như dự đoán, đôi mắt của Tân Vân Mậu lập tức sáng lên, anh mím môi không vui: "Cô nói gì?"

Dường như anh hoàn toàn không tưởng tượng nổi chuyện gì đang xảy ra.

"Tôi chỉ đang nói lại một lượt những gì anh làm, có vấn đề gì không?" Sở Trĩ Thủy thấy hàm dưới của anh căng ra, khuôn mặt lạnh lùng tái đi vì tức giận, cô càng thêm khoái trá: "Rõ ràng là chỉ cần đến xử lý việc bồi thường, vậy mà hiện tại anh giằng co không chịu đi, đây chắc cũng là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt, đúng không? Anh đang mong ngày mai tôi tiếp tục đến tìm anh?"

Nụ cười của cô tươi sáng vô hại, nhưng lời nói thì ngược lại.

Tân Vân Mậu vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp mình cô đã rất sợ hãi, hoàn toàn không hiểu được sự thay đổi chóng mặt của cô bây giờ.

Nhưng ai chẳng biết, tích cách tốt đẹp của Sở Trĩ Thủy từ lâu đã bị anh làm cho tan biến không còn dấu vết.

Tân Vân Mậu cau mày phản bác: "Thật không ngờ cô lại mơ mộng hão huyền đến như vậy!"

Cô thực sự cho rằng anh đang cố tình bày mưu tính kế, thu hút sự chú ý của cô!

"Tôi nghĩ trên thế giới này anh là người không có tư cách nhất để thảo luận với tôi về việc mơ mộng hão huyền." Giọng điệu của Sở Trĩ Thủy rất bình tĩnh, lộ ra một nụ cười như thiên sứ nhưng sâu bên trong là ác quỷ, cô nói: "Ngoài miệng thì nói tránh xa anh ra, nhưng lại âm thầm tạo cơ hội cho người ta đến gần, anh đúng là rất có tâm cơ."

Ánh sáng trong mắt anh dao động, giống như có một cơn bão sắp ập

đến: "Hồ Thần Thụy cũng không dám nói chuyện với tôi như thế."

Hồ Thần Thụy là cục trưởng cục quan sát Hoài Giang.

Sở Trĩ Thủy: "Không liên quan, anh đã thích chơi cái trò kéo đẩy này, vậy ngày mai tôi sẽ đem thêm một tờ đơn đến tìm anh, tránh cho anh sau này không tìm được một cái cớ tốt..."

Tân Vân Mậu giật lấy tờ đơn trong tay cô, lạnh lùng nói: "Đi ngay bây giờ."

Anh tuyệt đối sẽ không dung túng cho con người này bôi nhọ thanh danh của mình!

Chương 15:

Tờ giấy bồi thường đơn đã bị cướp lấy, nhưng Sở Trĩ Thủy không quan tâm. Cô đã thành công dựng Tân Vân Mậu dậy, sau đó lại quay về văn phòng để báo với Kim Du một tiếng.

Trong bộ phận hậu cần, thấy Tân Vân Mậu ngồi lầm lì, Kim Du và Ngưu Sĩ nhìn nhau, trước nay họ không hề coi anh là người trong bộ phận, giờ biết được anh muốn đi xử lý bồi thường, đây đúng là lần đầu tiên.

Kim Du cẩn thận kéo ống tay áo của Sở Trĩ Thủy, sợ hãi nói: "... Hay là, tôi đi cùng cô."

“Không sao đâu, cô cứ nói cho tôi biết quá trình là được, vốn dĩ đây là công việc đã được phân công.” Sở Trĩ Thủy thấy bọn họ không muốn giao tiếp tới Tân Vân Mậu, nên cũng không chấp nhận lời mời thành lập nhóm của Kim Du, cô cũng không thể để cho Ngưu Sĩ và Tân Vân Mậu cùng một nhóm, có lẽ trong lòng Ngưu Sĩ cũng không vui.

Tất nhiên Kim Du hiểu rõ điều này, cô ấy cũng không cố chấp nữa, nói lại cho Sở Trĩ Thủy về quy trình xử lý, ngoài ra còn bảo có thể liên lạc với cô ấy bất kỳ lúc nào nếu có vấn đề.

Trong toàn bộ hành trình, Tân Vân Mậu hoàn toàn không có bất kỳ giao lưu nào với Kim Du và Ngưu Sĩ. Trên mặt anh cũng không có biểu cảm gì, lẳng lặng đứng ở phía sau Sở Trĩ Thủy, hoàn toàn là

trạng thái người ngoài cuộc, như thể không nhìn thấy những đồng nghiệp khác.

Sở Trĩ Thủy chào tạm biệt các đồng nghiệp, cầm chìa khóa xe rời đi, Tân Vân Mậu mới không nhanh không chậm đi theo sau.

Trong sân, Sở Trĩ Thủy đi thẳng tới chỗ đậu xe, Tân Vân Mậu nhìn bóng lưng của cô, đột nhiên nói: "Chỉ lần này thôi đấy."

Sở Trĩ Thủy nắm tay nắm cửa xe một lúc, sau khi phản ứng lại, cô gật đầu cười: "Được, vậy thì tốt nhất anh nên cố gắng hết sức, nếu không tôi sẽ nghi ngờ anh cố tình bỏ sót điều gì, muốn tạo cơ hội sau này liên lạc."

Nghe vậy, sắc mặt của Tân Vân Mậu trở nên khó coi, thậm chí anh còn nắm chặt tay nhẫn nhịn, điều này khiến Sở Trĩ Thủy có cảm giác vui vẻ như vừa trả thù được.

Sở Trĩ Thủy mở cửa bước lên xe, dùng điện thoại di động bắt đầu điều hướng, nhưng không thấy người khác đi vào, vì vậy cô từ từ hạ cửa kính xe xuống.

Tân Vân Mậu vẫn đứng yên bên ngoài với biểu cảm thay đổi thất thường, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Sở Trĩ Thủy tưởng rằng anh đang không biết nên ngồi chỗ nào, cô chỉ tay vào ghế lái phụ, nói qua lớp cửa kính: "Ngồi ở phía trước, tôi không muốn làm tài xế của anh."

Cuối cùng Tân Vân Mậu cũng đưa tay ra mở cửa xe, chậm rãi ngồi vào ghế lái phụ. Anh nhìn quanh xe một lượt, khóe mắt liếc nhìn

tình hình của tài xế chính, môi hơi mím lại, thân hình hơi căng thẳng, trông khá cảnh giác.

Sở Trĩ Thủy không hiểu động tác chậm rãi của anh, như kiểu trong xe có nước lũ mạnh hay là loài thú dữ tợn nào đó, chẳng lẽ anh cho rằng cô có ý nghĩ xấu xa với anh sao?

Sở Trĩ Thủy nhìn cánh cửa đang mở, cô kiên nhẫn nhắc nhở: "Đóng cửa lại, thắt dây an toàn."

Cánh cửa được đóng lại.

“Thắt dây an toàn.” Thấy anh không nhúc nhích, Sở Trĩ Thủy kéo dây lưng trước người mình, nghiêm nghị nói: “Tôi không quan tâm trước đây anh như thế nào, nhưng đã lên xe tôi rồi thì nhất định phải thắt dây an toàn.”

Sở Trĩ Thủy cảm thấy Tân Vân Mậu đang sĩ diện một cách ấu trĩ, nếu không thì tại sao sau khi lên xe anh cứ ngồi đó?

Tân Vân Mậu quan sát cô hồi lâu, cuối cùng rút dây an toàn bên hông ra và thắt lại.

Sở Trĩ Thủy không thèm để ý đến anh nữa, bắt đầu lái xe theo bản đồ dẫn đường trên điện thoại, điểm đến cách rất xa nội thành, như thể muốn đi lên núi. Cô chọn chiếc xe phù hợp để đi đường dài, không muốn Kim Du và Ngưu Sĩ quá mệt.

Tân Vân Mậu thấy Sở Trĩ Thủy khởi động xe rất thành thạo, khác hẳn với vẻ mặt tái nhợt, tóc mai bù xù khi mới gặp. Bây giờ nhìn cô rất thoải mái, giống như đã được trở bề “sân nhà mình”, bỏ lại sau lưng những lo lắng và khó chịu.

"Con đường phía trước rất thoáng, hãy đi thẳng..."

Tân Vân Mậu nghe thấy âm thanh điều hướng: "Giờ đi đâu vậy?"

“Nhìn vị trí thì có vẻ như nó nằm cạnh một ngọn núi ở ngoại thành.” Sở Trĩ Thủy thản nhiên nói.

Tân Vân Mậu đặt câu hỏi: "Cô từng đến đó bao giờ chưa?"

"Chưa từng."

"Nếu bị lạc đường thì sao?"

“Không thể nào, đường này không khó đi, chỉ là cách xa trung tâm thôi.” Sở Trĩ Thủy nghe câu hỏi đầy nghi ngờ của anh, lại còn thái độ đứng ngồi không yên từ lúc lên xe, cô chợt nhớ ra điều gì đó, cảm thấy phấn khích: "... Lẽ nào anh chưa từng ngồi xe à?"

Kim Du là một con yêu quái, ngay cả máy tính cũng không thể hiểu được.

Anh cũng là một con yêu quái, rất có khả năng anh chưa từng ngồi ô tô, vì thế từ lúc lên xe có hơi gượng.

Tân Vân Mậu không nói gì.

Sở Trĩ Thủy lập tức biết mình đoán đúng, cô kinh ngạc đậu xe ở ven đường, hỏi lại lần nữa để xác nhận: "Đây thật sự là lần đầu tiên đi ô tô sao?"

Tân Vân Mậu muốn bày ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lại nhìn thấy ý

cười trên môi cô, buồn bực nói: "Trước nay chúng tôi không dùng phương tiện này để di chuyển."

Nếu cô mở lời châm chọc, anh sẽ mở cửa xuống xe ngay lập tức.

Chương 16:

Sở Trĩ Thủy nhận thấy Tân Vân Mậu có thái độ không tốt, nhưng hiếm khi cô cảm thấy không bị xúc phạm, ngược lại nghĩ cũng hơi buồn cười.

Anh thích thể hiện như vậy, lại chưa bao giờ đi ô tô.

Trong tâm trí của Sở Trĩ Thủy, hình ảnh của Tân Vân Mậu tựa như những đứa trẻ ở vùng núi nghèo khó, cô không so đo với hình tượng xù lông như nhím của anh, cô mở ngăn kéo trước ghế lái phụ, lấy ra một hộp kim loại chứa kẹo bạc hà: "Đây là kẹo cao su bạc hà, nếu chóng mặt thì hãy ăn cái này."

Tân Vân Mậu ngây người.

"Tôi không biết liệu yêu quái thì có bị say xe hay không, nhưng sẽ rất phiền phức nếu nôn mửa trong xe."

Sở Trĩ Thủy đưa kẹo cho anh, khởi động xe lần nữa, mở cửa sổ cho thông gió, lái xe vào đường chính một cách thuận lợi nhất có thể.

Bên ngoài cửa sổ, mây nhẹ trôi tạo bóng râm dày đặc, những con đường thẳng tắp vùng ngoại ô lúc này vô cùng thoáng đãng, đi lại rất dễ dàng.

Làn gió lùa vào trong xe, mùi kẹo bạc hà thơm mát cùng những bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng hòa quyện vào nhau khiến Tân Vân Mậu

khẽ nhắm mắt lại tận hưởng những tia nắng ve vuốt khuôn mặt. Anh lặng lẽ quan sát Sở Trĩ Thủy và phát hiện cô đang nghiêm túc lái xe, không hề để ý đến tình hình bên ghế lái phụ.

Anh dứt khoát dựa vào ghế chợp mắt.

Một lúc lâu sau, Sở Trĩ Thủy đến chính xác địa chỉ trên tờ giấy, tìm chỗ đậu xe, đồng thời đánh thức yêu quái ngồi bên ghế lái phụ. Cô không chắc liệu anh đã ngủ chưa, nhưng ngay khi cô vừa mới lên tiếng, anh lập tức mở mắt, nhìn ánh mắt rất tỉnh táo.

“Phương tiện di chuyển của con người có chút nhàm chán.” Khi bước xuống xe, Tân Vân Mậu vẫn cầm trên tay hộp kẹo bạc hà, anh lười biếng nhấc người dậy, kẹo trong hộp va chạm vào nhau tạo ra tiếng động, “... Đương nhiên, cũng không nhàm chán đến vậy."

Sở Trĩ Thủy không để ý đến việc anh nói chuyện một mình, cô đã liên lạc được với đồng nghiệp ở hiện trường. Hiện giờ họ đang ở một ngôi làng nào đó vùng ngoại thành, túp lều của Lão Lý - người dân làng - nằm trơ trọi trên cánh đồng, cách đó không xa là những dãy núi kéo dài, có thể thấy được đây là vùng ít ai lui tới.

Thật lòng mà nói, trước khi tới đây cô cũng không biết phải kiểm tra đối chiếu bồi thường cái gì, nhưng khi nhìn ruộng rau đổ nát cô liền cảm thấy có chút không đúng. Bùn đất ẩm ướt vương vãi khắp nơi, trên hoa màu đổ nát xuất hiện những vết móng vuốt kỳ lạ, như thể một trận chiến ác liệt đã diễn ra ở đây.

"Ở đây có chuyện gì vậy?"

"Ôi, làm sao mà tôi biết được, người trong cục các cô nói là đi giải quyết một số việc ở đây, lúc trở về đã thành ra thế này rồi." Lão Lý thấy sắc mặt Sở Trĩ Thủy không ổn, vội vàng nói: "Họ đã hứa là sẽ

bồi thường, thưa đồng chí, cô không thể quỵt nợ được!"

Sở Trĩ Thủy lễ phép nói: "Được rồi, ông đừng lo lắng, chúng tôi sẽ kiểm tra tình hình tại chỗ, lát nữa sẽ nhờ ông điền vào tờ đơn, xác nhận không có vấn đề gì chúng tôi sẽ rời đi."

“Vậy là tốt rồi, thật tốt quá, tôi vừa mới gieo hạt còn chưa kịp nảy mầm, thật đáng tiếc!” Lão Lý tiếc nuối nhìn rau nát, sau đó nháy mắt ám chỉ: “Đồng chí, bọn họ nói là do động vật hoang dã quấy rối, nhưng ở chỗ chúng tôi làm gì có thú hoang nào... Rốt cuộc các người đến đây làm gì?"

Hoàn cảnh hiện trường thật kỳ quái, chẳng trách Lão Lý suy nghĩ nhiều.

Sở Trĩ Thủy nghĩ thầm mình làm sao biết được, nhưng cô vẫn nở một nụ cười trấn an, nói: "Đúng là do động vật, cảm ơn ông đã hợp tác."

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đã chụp lại hiện trường, thanh toán hết số tiền họ phải bồi thường. Lão Lý muốn về làng lấy chút nông cụ, không thể đứng chờ mãi trên đồng được, ông nói sẽ quay lại ký tên sau một tiếng nữa.

Từ lúc xuống xe, Tân Vân Mậu chưa từng mở miệng nói chuyện với Lão Lý, thản nhiên đi theo Sở Trĩ Thủy, bộ dáng vô cùng nhàn rỗi.

Sở Trĩ Thủy cũng không trông chờ vào anh sẽ làm việc, việc kiểm tra bồi thường cũng không khó, nếu không phải nội quy và chế độ của cục, sợ bị kiểm tra thường xuyên, cô có thể tự mình xử lý.

Mặt đất bị đào lên tán loạn, cộng với mưa lớn trút xuống sườn núi, dẫm lên một chân sâu một chân cạn, lầy lội lạ thường.

Nhìn thấy Tân Vân Mậu chần chừ không tiến lên, Sở Trĩ Thủy nói: "Anh đứng đó chờ cũng được, tôi đi xem một chút sẽ trở lại."

Không cần thiết phải cả hai cùng đi, như thế cũng sẽ đỡ bẩn giày.

Tân Vân Mậu vừa định nói anh có thể trực tiếp đi, nhưng thấy rằng cô không hề quay đầu nhìn lại. Anh nhìn cô đang cố gắng giữ thăng bằng khi bước đi trên ruộng, không gì có thể diễn tả được cảm giác lúc này, vô cùng lạ lẫm.

Dường như cô coi anh như con cá trong văn phòng.

Tân Vân Mậu thỉnh thoảng tình cờ bắt gặp Sở Trĩ Thủy và Kim Du nói chuyện với nhau, hai người hay tranh luận như những đứa trẻ.

Sở Trĩ Thủy bước qua ổ gà và bùn đất, cô thấy sau chòi có một luống rau, bên cạnh có hai, ba cây trúc xanh, đổ bóng nhàn nhạt.

Khu phố xa làng, dân cư thưa thớt, có nhiều giàn leo tối đứng thẳng cạnh bên luống rau, bên dưới đặt những chiếc thùng gỗ cũ kỹ, các thùng chứa đầy nước mưa, lá rụng.

Luống rau cũng bị đổ ngả nghiêng tán loạn, sau khi Sở Trĩ Thủy chụp ảnh xác nhận tình hình, liền chuẩn bị chậm rãi đi về.

Trên mặt đất có những dấu vết sâu và nông, không biết là bóng của giàn leo hay là nước đọng ở nơi tối tăm khiến cô thật sự không còn chỗ đặt chân.

Lúc này, bóng đen trên mặt đất đột nhiên vặn vẹo, thậm chí còn

chồi lên khỏi mặt đất một cách kỳ quái, gợn sóng lao về phía cô.

Cô cảm nhận rõ ràng được cảm giác lạnh ngắt nơi mắt cá chân!

"Ôi!"

Đứng cách đó không xa, Tân Vân Mậu giật mình khi nghe thấy tiếng kêu.

Nếu kinh nghiệm của Sở Trĩ Thủy ở hành lang cục quan sát vẫn có thể coi là ảo giác, thì lúc này cô thật sự đã chạm vào một thứ lạnh lẽo trơn nhẵn nào đó, khiến toàn thân nổi da gà. Cô cố gắng chạy trốn, nhưng lại vấp phải vũng bùn, mất thăng bằng rồi ngã sang một bên.

Phía sau là những cơn sóng đen, trước mặt là ruộng đồng cứng rắn, đập đầu xuống chỉ sợ sẽ bị chảy máu thương nặng.

Lá trúc khẽ xào xạc trong gió.

Một giây tiếp theo, Tân Vân Mậu vọt tới bên cạnh bờ ruộng, túm lấy Sở Trĩ Thủy đang loạng choạng sắp ngã xuống đất, dùng một tay đỡ cô: "Hoảng cái gì?"

Sở Trĩ Thủy tận mắt chứng kiến một bóng đen bao phủ trên đỉnh đầu Tân Vân Mậu, nó giống như một con trăn đang săn mồi, ưỡn cao thân hình đáng sợ. Cô run rẩy nói: "Sau lưng anh..."

Tân Vân Mậu quay đầu lại, đôi mắt đen của anh sáng ngời, khẽ bóp ngón cái và ngón trỏ. Chỉ trong tích tắc, tấm màn đen đang che khuất bầu trời bị đâm rách, ngay lập tức bị phân tán, biến thành

một cơn mưa phùn!

Sương mù và mưa rơi tí tách, tan biến trong chốc lát, rơi xuống bùn lầy.

Anh buông Sở Trĩ Thủy ra, kiểm tra trái phải, chậm rãi bỏ vào trong túi: "Chỉ là còn sót lại chút yêu khí, tiểu yêu quái vừa thành hình cũng rất dễ đối phó."

“… Được rồi, anh xử lý được rồi.” Sở Trĩ Thủy vẫn còn đang sửng sốt, giọng nói còn hơi nhỏ, đau đầu nói: “Nhưng anh hãy hiểu rằng tôi không phải yêu quái, tôi là người thường."

Trước đây cô chưa từng nhìn thấy thứ gì gọi là yêu khí!

Tân Vân Mậu thấy sắc mặt cô tái nhợt vì sợ hãi, anh quan tâm nói: "Cô sợ đến vậy sao? Rõ ràng lúc trước nói chuyện với tôi rất mạnh miệng, giờ nhìn thấy yêu khí lại sợ quá không nói nên lời."

Anh thực sự không hiểu, cô không sợ yêu quái, thế mà lại sợ yêu khí.

“Anh không hiểu gì hết!” Sở Trĩ Thủy kiên trì giải thích: “Không phải tôi sợ yêu khí, mà là tôi không thích những tồn tại vô hình, không thể nhìn thấy cũng không thể chạm vào, chẳng hạn như quỷ..."

“Ồ——” Tân Vân Mậu kéo dài giọng điệu, nhớ lại cô từng đi theo anh xuống lầu, khóe miệng anh có vẻ đắc ý: “Nếu thấy ngoại hình đẹp thì sẽ chạy theo, xấu xí thì sẽ hoảng sợ, cô cũng thẳng thắn đấy."

"..."

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cô bị anh cắt ngang, đã bình tĩnh trở lại: "Anh sai rồi. Không phải cứ ngoại hình ưa nhìn là tôi sẽ chạy theo."

Tuy nhiên, Tân Vân Mậu không tin, anh vòng tay trước ngực, nói: "Vậy sao lúc trước cô có gan xuống nhà với tôi?"

Cô liếc mắt nhìn anh, nhàn nhạt nói: "Tôi chỉ đơn giản là không sợ mấy thứ ngốc nghếch."

Tân Vân Mậu: "?"

Chương 17:

Tiết trời ẩm ướt, sau khi cơn mưa kéo dài đã tạnh, không khí mang theo sự mát mẻ. Sở Trĩ Thủy vô thức xoa cánh tay để xua đi cái lạnh vương trên ống tay áo đang dần leo lên, dò hỏi: "Rốt cuộc yêu khí là cái gì?"

"Cô có thể hiểu là loại đồ vật mà yêu quái cần có để tu luyện thành người, bây giờ yêu khí ngày càng ít đi, người thường không nhìn thấy được." Tân Vân Mậu nhìn chằm chằm vào mắt cô một lúc: "Có lẽ là cô vừa mới mở mắt không lâu, nên dễ bị yêu khí xâm nhập."

"Mở mắt?"

"Họ cầm một quyển danh sách, viết tên lên là xác định được vị trí, có thể nhìn thấy những yêu quái không hóa người và cả những luồng yêu khí bắt đầu khởi động xung quanh." Tân Vân Mậu nói: "Cũng có một số người sinh ra đã có năng lực này."

Việc thành lập cục quan sát Hoài Giang có hai ý nghĩa, một là làm công việc trong xã hội loài người, hai là thực thi pháp luật trong thế giới yêu quái. Trong cục quan sát có rất nhiều yêu quái hóa người, có phòng ban chuyên đối phó với những kẻ gây rối, giúp duy trì sự ổn định hiện tại và giải quyết những công việc phía sau.

Hiện ở trong nước có bốn cục quan sát lớn, theo thứ tự là Hoài Giang, Ngân Hải, Tất Ngô, Không Tang, mỗi cục đóng một vai trò khác nhau trong khu vực. Ruộng đất của ông Lý thôn nọ bị làm cho

lung tung, rối loạn cũng bởi vì cục từng đến đây bắt yêu quái.

"Tôi còn tưởng chỉ cần nhập thông tin nhân sự vào cục là được, bây giờ hình như còn phải ghi vào quyển sách kỳ quái nào đó." Sở Trĩ Thủy chết lặng nói: "Tôi có thể chọn không nhìn thấy mấy thứ này không?"

Theo như lời của Tân Vân Mậu, những người bình thường chỉ cảm thấy lạnh ở những nơi có nhiều yêu khí, không bao giờ nhìn thấy hay chạm vào được gì.

"Đây là điều mà nhiều người tu hành cầu còn chẳng được." Tân Vân Mậu im lặng trong chốc lát, sau đó anh đột nhiên duỗi ngón trỏ ra, chạm vào trán cô: "Chắc là cô chưa quen thôi."

Ngay khi đầu ngón tay của Tân Vân Mậu chạm vào, một dòng chảy ấm áp truyền đến, từ từ xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng lạnh lẽo đến khó chịu của Sở Trĩ Thủy do bị nhiễm yêu khí. Giống như cô phải đi bộ đường dài trong biển tuyết suốt một thời gian dài, cuối cùng cũng có thể thả lỏng cơ thể bên ngọn lửa ấm áp.

"Giờ thì ổn rồi."

Sở Trĩ Thủy sờ trán, toàn thân cảm thấy thoải mái đứng lên, cuối cùng cũng có sức leo lên thửa ruộng.

Tân Vân Mậu đi trước một bước, nghênh ngang kiêu ngạo hất cằm lên nói: "Nói trước nhé, tôi sẽ không điền vào các thể loại giấy tờ của họ, cả những thủ tục rắc rối khác cũng không hiểu, lát nữa cô tự xử lý mấy thứ này."

".. . Anh sẽ không kiêu như vậy chứ." Sở Trĩ Thủy than thở: "Vốn dĩ không nên trông cậy gì ở anh."

Không lâu sau, Sở Trĩ Thủy đứng bên khu ruộng của ông Lý kiểm tra danh sách, tính toán tổng số tiền bồi thường cho toàn bộ khu đất, xác nhận không bỏ sót chỗ nào.

"Ai ui, chỗ này không phải do mấy người gây ra, vốn nó đã thế rồi, không cần bồi thường đâu." Ông Lý đem ảnh chụp so sánh, giảm bớt một ít diện tích bồi thường.

Sở Trĩ Thủy gật đầu: "Vâng, vậy cháu cho ông số điện thoại, có vấn đề gì ông cứ gọi cho cháu nhé."

"Được, được." Ông Lý ký tên vào tờ đơn.

Sở Trĩ Thủy vừa đi đến chỗ đậu xe, vừa dùng điện thoại di động sắp xếp lại ảnh, đột nhiên lòng bàn chân nhẹ bẫng, vội cúi đầu nhìn xuống, phát hiện đôi giày dính bùn đã trở nên sạch sẽ, giống như chưa từng giẫm phải bùn đất. Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết bùn đất rơi ra từ lúc nào, cũng không nghĩ nhiều, tiếp tục hoàn thành công việc trong tay.

Tân Vân Mậu đi theo cô đến chỗ đậu xe, dưới chân cũng hoàn toàn sạch sẽ.

Hai người chuẩn bị trở về, Sở Trĩ Thủy lấy iPad từ túi để ở ghế sau ra, cô tiện tay hí hoáy hai cái rồi đưa cho Tân Vân Mậu: "Anh ký tên lên trên đi."

Tân Vân Mậu tiếp nhận thứ đồ điện tử xa lạ: "Ký cái gì?"

"Đương nhiên là báo cáo." Sở Trĩ Thủy liếc nhìn anh, mở cửa ngồi

vào chỗ tài xế.

Tân Vân Mậu cau mày: "Ảnh đâu?"

"Đưa lên rồi." Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: "Thủ tục anh còn không hiểu, lại còn biết ảnh chụp?"

Tân Vân Mậu nhìn xuống màn hình iPad, quả nhiên nhìn thấy những bức ảnh được xếp ngay ngắn ở cuối bản báo cáo, cũng không biết cô làm lúc nào. Trước đây anh từng thấy tốc độ rùa bò của những con yêu quái khác, không ngờ cô có thể vừa đi từ ruộng về đến xe là có thể hoàn thành báo cáo.

"Anh cầm bút ký vào hai bản này." Sở Trĩ Thủy thấy anh ngồi bất động nên dứt khoát lấy Apple Pencil ra, nhét vào tay anh, lướt tay một cái lật đến trang tiếp theo: "Cả phía dưới bên phải của mặt này nữa."

Tân Vân Mậu cứng đờ người, tay cầm cây bút màu trắng, anh quan sát thấy đầu bút không có mực.

Sở Trĩ Thủy định lấy bút lại để làm mẫu: "Không vấn đề gì, dùng như bút bình thường, anh cứ ký tên lên màn hình..."

Nhưng Tân Vân Mậu lại cảm thấy xấu hổ trước sự quan tâm của cô, nhanh chóng ký tên lên tờ đơn, buồn bực nói: "Không cần cầm tay chỉ việc, không phải tôi không biết dùng, chỉ là tôi thích phương pháp nguyên thủy."

"Phương pháp nguyên thủy?"

"Đúng vậy, những phát minh mới của các người rất rẻ tiền, vẫn là giấy và bút mực ngày xưa cảm giác tốt hơn." Tân Vân Mậu cứng mồm nói.

"Nguyên thủy?" Sở Trĩ Thủy đảo mắt: "Vậy là tôi nên để anh xuống xe tự về, ngồi xe thật sự không đủ nguyên thủy."

Tân Vân Mẫu nhàn nhã dựa vào cửa kính xe, đùa cợt nói: "Nếu tôi xuống xe đi bộ về, chẳng phải uổng phí tâm tư của cô rồi sao?"

"Cái gì?"

"Muốn ở riêng hai người thì cứ nói thẳng." Tân Vân Mậu bỗng nhiên hiểu ra: "Vậy mà tôi lại ra ngoài cùng cô, giờ tôi mới nhận ra. Đây hẳn là phép khích tướng, tôi thấy hình như cô liên tục tạo cơ hội để chúng ta giao lưu thì phải?"

"..."

Chương 18:

Sở Trĩ Thủy xoa hai thái dương: "Mặc dù tôi biết làm làm yêu quái mạnh rất khó, nhưng có thể phiền anh thỉnh thoảng làm người, nói vài câu giống người được không? Anh không cảm thấy lời nói của mình rất kỳ quặc hả?"

"Chẳng lẽ không phải?" Tân Vân Mậu lắc hộp kẹo trong tay, như thể nắm được nhược điểm của cô, cười nhạo: "Còn nói không phải ân cần hỏi han, nhìn lại xem suốt dọc đường cô đã làm gì đi."

Anh được nước lấn tới, nói hết câu này đến câu khác.

Sở Trĩ Thủy bị anh nói đến phiền lòng, cô ra vẻ ác ý chế nhạo: "Có phải anh chưa được ai thích bao giờ không, cho nên thấy người ta quan tâm một chút thì sẽ hiểu lầm đối phương, không cảm nhận được đó chỉ là lòng tốt của người ta?"

Nói xong, cô yên lặng chờ anh vênh váo phản kích lại, nhưng bên trong xe lại yên tĩnh đến khó hiểu.

Cơn gió lạnh mang theo hơi ẩm bên ngoài xe như muốn chui vào bên trong, bầu không khí vốn tranh cãi ồn ào bỗng chốc trở nên vắng lặng.

Cả hai không nói một lời nào, thời gian như ngừng trôi.

Sở Trĩ Thủy quay đầu lại, nhìn thấy Tân Vân Mậu lặng lẽ dựa vào

cửa sổ xe, tóc mái rơi xuống dưới trán, đôi mắt như bị mực đổ vào, chỉ còn lại chút ánh sáng lờ mờ, ở trong góc tối lúc sáng lúc tối. Hai cánh tay anh đặt trước ngực, trong tiềm thức đang chuẩn bị phòng ngự.

Sở Trĩ Thủy khó hiểu trước thái độ im miệng không nói lời nào của anh, cô dứt khoát chủ động phá vỡ cục diện bế tắc: "Sao anh không nói gì?"

"Nói cái gì?"

"Ai biết anh định nói gì, nhưng tôi cảm thấy anh không nên im lặng..." Trong lòng Sở Trĩ Thủy không được tự nhiên, khóe miệng giật giật, tức giận nói: "Dựa theo suy nghĩ mơ mộng hão huyền của anh, hẳn sẽ nói mấy câu linh tinh như "Ai nói vậy, lúc trước người đuổi theo tôi xuống lầu là cô mà" hay đại loại thế."

Dù sao thì cũng không nên bị châm chọc mà không cô đơn im lặng như vậy.

"Ồ!" Trong nháy mắt, vẻ mặt Tân Vân Mậu lập tức thoải mái hơn, quét sạch sự im lặng vừa rồi, anh gật đầu nói: "Có lý, ngay từ lần đầu gặp mặt cô đã có ý đồ quấy rối tôi."

Bầu không khí lại sôi động trở lại.

"Bệnh thần kinh của anh lại tái phát hả?" Vẻ mặt của Sở Trĩ Thủy bình tĩnh: "Quên đi, anh nói thế nào tùy thích, dù sao tôi cũng đi làm hai ngày nữa thôi, không biết người sau có chịu nổi anh không?"

Tân Vân Mậu sửng sốt: "Có ý gì? Cái gì mà người sau?"

"Nếu tôi rời đi, vị trí đó sẽ để trống, cần phải có người mới thế vào."

Sở Trĩ Thủy không dám đề cập vấn đề này với Kim Du nhưng với Tân Vân Mậu thì cô không cảm thấy lo lắng gì.

Tân Vân Mậu trầm tư mất vài giây, sau đó nhướng mày nói: "Sao cô lại nghỉ việc? Chẳng phải con cá đó ngày nào cũng quấn quýt lấy cô sao? Với cả cô chung sống rất hòa thuận với bọn họ mà."

"Anh cũng để ý đến chuyện trong phòng làm việc hả?" Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: "Vậy là bình thường ở trong phòng là anh giả bộ không quen?"

Tân Vân Mậu không trả lời thẳng, trầm ngâm nhìn cô: "Bởi vì bị tôi từ chối nên mới lựa chọn nghỉ việc?"

"Không phải!" Sở Trĩ Thủy chối vội, rất sợ anh lại bôi nhọ mình, vừa tức vừa buồn cười nói: "Anh cho rằng sau khi nhìn thấy cảnh tượng ngày hôm nay, tôi còn có thể tiếp tục làm việc ở đây sao?"

Sau khi biết được công việc chính ở cục quan sát, Sở Trĩ Thủy lập tức hiểu rằng mình không thể nào đảm nhiệm nổi. Cô ở bộ phận hậu cần nên ít khi phải tiếp xúc với những con yêu quái ở bên ngoài, nhưng cũng ý thức được rằng con người không thích hợp làm việc ở đây.

"Cảnh tượng ngày hôm nay?" Tân Vân Mậu khó hiểu: "Yêu khí trong đất đã bị đánh tan."

Sở Trĩ Thủy không biết phải làm sao: "Không phải ý này..."

"Tôi đã xử lý hết rồi, cô còn lo lắng cái gì?"

Đúng là hôm nay anh đã xử lý hết, nhưng sau này cô có thể gặp phải chuyện này nữa!

Sở Trĩ Thủy thở dài một hơi, cau mày nhìn Tân Vân Mậu, giảng giải từng chút một: "Như vậy đi, để tôi lấy ví dụ cho anh xem, một số người khi tìm việc phải trải qua khảo nghiệm, có người chọn ở gần quê, có người chọn đến những nơi xa lạ, trong trường hợp thứ hai, người bình thường phải làm việc với những con người xa lạ, trong một môi trường xa lạ, không có mối liên hệ hay sự kết nối trong công việc, sau đó sẽ cảm thấy khó khăn, cô đơn..."

"Mặc dù cục quan sát Hoài Giang ở quê của tôi, nhưng tình huống của tôi bây giờ không khác gì người đến khảo nghiệm từ nơi khác. Tôi là con người duy nhất trong cục, tất cả đều không phải người, anh hiểu không?" Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: "Tôi và mọi người không giống nhau, không thuộc về cùng một thế giới."

"Trước kia tôi chưa từng gặp yêu quái, thậm chí chưa từng thấy qua yêu khí, tôi không có năng lực làm việc trong lĩnh vực này."

Giọng điệu của Sở Trĩ Thủy chân thành, nói một mạch không hề vấp, như thể cô đã luyện đi luyện lại rất nhiều lần trong đầu.

Tân Vân Mậu suy nghĩ một lúc rồi thấp giọng nói: "Không phải cùng một thế giới thì sao?"

"Anh vẫn không hiểu..."

"Cũng không phải đều là yêu quái, là có thể coi là cùng một thế giới. Con người các người cũng thế, chính cô cũng vừa nói thế, chỉ là hoàn cảnh khác nhau, khác biệt quá lớn." Tân Vân Mậu tựa đầu vào cửa sổ xe, nhìn những ngọn núi phía xa, không biết anh đang nhớ lại cái gì, sau đó đảo mắt trở lại, bình tĩnh nói: "Tôi cũng không

giống bọn họ, nhưng tôi vẫn ở lại, đồng nghĩa với việc cô cũng có thể."

Đôi mắt của anh bị bao phủ bởi làn sương mù đen kịt, mông lung mà khó đoán, nhưng vẫn tỏa ra thần thái hiên ngang.

"Họ có năng lực của họ, cô cũng có năng lực của riêng cô. Cho dù cô chưa từng nhìn thấy yêu quái, nhưng cô biết dùng mấy thứ đồ kỳ quái kia, cũng coi là có năng lực làm việc." Tân Vân Mậu nhún vai: "Cho nên không có yêu khí cũng được."

Sở Trĩ Thủy vốn đã quen với mấy lời kỳ quặc của anh, nhưng không ngờ đối phương lại thay đổi tính tự phụ thường thấy, thái độ đứng đắn của anh làm người khác không quen.

Lông mày khẽ giật, cô nhẹ giọng nói: "Anh nói nghe có vẻ nhẹ nhàng, nhưng tôi không phải yêu quái, gặp phải tình huống vừa rồi, các người có thể đánh tan yêu khí, còn tôi thì..."

"Chuyện này có gì to tát?" Anh mím môi: "Sau này tôi lại đi cùng cô là được."

"Cái gì?"

Trước ánh mắt ngạc nhiên của cô, dường như Tân Vân Mậu cảm thấy mình đáp ứng quá thoải mái, nên cố ý che giấu nói thêm: "Nhưng cô phải làm báo cáo."

Sở Trĩ Thủy bị thái độ dễ nói chuyện của anh làm cho bối rối, ngây người nói: "Giờ anh không sợ tôi dính lấy anh nữa à?"

Rõ ràng trước đây anh không lạnh lùng thì hờ hững, giờ lại thay đổi cách cư xử bình thường để khuyên người khác ở lại.

Tân Vân Mậu bỗng nhiên cứng họng, vẻ mặt thay đổi liên tục, cuối cùng khó chịu nhượng bộ: "Đâu còn cách nào khác, cô khó lòng kìm nổi, tôi đành nhịn một chút vậy."

"..."

Hay lắm, sự cảm động của cô đã hoàn toàn biến mất.

Thời gian để con yêu quái này nói tiếng người không kéo dài quá hai phút, ngắn hơn cả thẻ dùng thử.

Sở Trĩ Thủy không mặn không nhạt mỉa mai lại: "Năng lực chọn chữ đặt câu của anh đúng là đã đạt tới đỉnh cao."

"Nhưng tôi vẫn hy vọng cô có thể khống chế bản thân, cô là con người, cô hiểu chưa?" Tân Vân Mậu dùng ngón tay gõ vào cửa xe, nghiêm nghị cảnh cáo: "Quân tử sắc nhi bất dâm, phát hồ tình, chỉ hồ lễ*, đừng để yêu quái dạy cô đạo lý làm người."

(*) Quân tử sắc nhi bất dâm, phát hồ tình, chỉ hồ lễ: Cho dù ái tình có phát sinh thì bên trong tình cảm ấy vẫn luôn có những khuôn phép của lễ nghi đạo đức, ràng buộc con người ta không nên vượt quá lằn ranh đó.

Giọng điệu của anh trịnh trọng khác thường, còn đưa ra lời của Khổng Tử để răn dạy, như thể cô đúng là một con thú đói bụng ăn quàng, có thể ép bức cơ thể băng thanh ngọc khiết của anh đi vào khuôn khổ.

"..."

Một lúc lâu sau, Sở Trĩ Thủy cuối cùng cũng mở miệng, chuyển đề tài: "Anh có biết trong thế giới loài người chúng tôi, tùy tiện ngồi lên xe người khác giới, còn nói những câu mập mờ không rõ ý, thậm chí còn lắt léo đủ đường hẹn lần sau, sẽ bị đánh giá là gì không?"

Tân Vân Mậu: "Đánh giá là gì?"

"Không, giữ, nam, đức." Cô nở nụ cười đầy khinh bỉ, liếc nhìn anh: "Giống như anh vậy."

"???"

Chương 19:

Lúc xe đậu trước cục quan sát Hoài Giang, trên màn hình điện thoại hiện ra 17:03. Nếu không phải vì trò chuyện làm trễ thời gian thì có thể đã về sớm hơn dự định một chút.

Sở Trĩ Thủy lấy mấy tờ báo cáo ra, thuận tay đưa cho Tân Vân Mậu ở ghế phó lái: "Bản mềm tôi đã gửi cho cục rồi, anh đem bản cứng về văn phòng là được, tôi sẽ không lên nữa."

"Cô in lúc nào vậy?" Tân Vân Mậu nhìn vào chữ ký ở góc dưới bên phải, thấy giống hệt chữ ký của anh trên iPad, bây giờ đã biến thành bản in.

Sở Trĩ Thủy: "Máy in tiện lợi, in trên đường."

Tân Vân Mậu muốn nói lại thôi: "... Trước đây rốt cuộc cô đã trải qua những gì?"

Nếu như nói trước đây hành động của cô có thể coi là chuyên nghiệp, có hiệu suất cao thì bây giờ việc mang theo máy in tiện lợi bên mình, nghe có vẻ hơi khoa trương lại biến thái.

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn anh thật sâu: "Chuyện trong xã hội loài người, yêu quái hỏi ít thôi."

"..."

Tân Vân Mậu nhìn chiếc xe rời đi, sau đó mới mang báo cáo lên tầng.

Bên trong văn phòng rất yên tĩnh, không thấy bóng dáng Kim Du và Ngưu Sĩ đâu, rõ ràng là vẫn chưa quay lại bộ phận hậu cần. Nhưng đây mới là tình trạng bình thường, việc kiểm tra hiện trường bồi thường luôn diễn ra với tốc độ rùa bò, thường là đến tối mới vội vàng làm báo cáo đến tận đêm khuya, hiếm khi tan làm đúng giờ.

Tân Vân Mậu ném báo cáo lên cái bàn nhỏ, anh biết buổi tối Ngô Thường Cung sẽ đến lấy, nhưng đột nhiên, anh nhìn thấy một chồng giấy nhỏ trên bàn. Đây là mẫu đơn đánh dấu công việc hàng ngày, cần phải có chữ ký của hai người. Ngày đầu tiên cô đi làm, anh đã ký một lần.

Sau đó hai bên trở mặt, Sở Trĩ Thủy không đến tìm anh nữa, Tân Vân Mậu cũng chẳng để ý gì đến chuyện đơn từ các kiểu.

Thực ra, anh ở trong cục làm việc hay không làm việc, tồn tại hay không tồn tại, cũng không ai thèm quan tâm.

Các ngón tay thon dài đưa ra, Tân Vân Mậu quét mắt qua một lượt, phát hiện trên mỗi tờ đơn đều có hai chữ ký. Anh nhớ rõ ràng là mình chỉ ký đúng một lần, nhưng trên mỗi tờ đơn chỉ cần có chữ "Sở Trĩ Thủy" ở bên trái thì sẽ có chữ "Tân Vân Mậu" ở bên phải.

Đơn đánh dấu công việc không làm quá nghiêm, nhưng cô không chỉ ký phần của mình.

Tân Vân Mậu lắc tờ giấy trong tay, đôi mắt đen như mực ngập tràn tia sáng, cười nói: "Hừm, bắt chước còn rất giống."

Ngày hôm sau, Sở Trĩ Thủy đến phòng làm việc, không bao lâu thì nhìn thấy Kim Du, người đầy vẻ mệt mỏi, quầng thâm dưới mắt hiện rõ, rõ ràng là bị công việc hôm qua hành hạ không nhẹ. Kim Du vừa buồn ngủ, vừa sa sút tinh thần, nằm gục xuống bàn.

"Hôm qua cô và anh Ngưu về lúc mấy giờ?" Sở Trĩ Thủy vừa pha cà phê, vừa hỏi.

"Sáu bảy giờ tối mới về văn phòng." Kim Du gãi đầu, nói một cách yếu ớt: "Làm xong báo cáo thì đã muộn lắm rồi, người kia còn dài dòng mất thời gian, cứ ở đó kể về kinh nghiệm du học trước đây của mình."

Sở Trĩ Thủy biết "người kia" mà Kim Du đang đề cập tới chính là trưởng bộ phận Ngô Thường Cung. Con yêu quái này rất giỏi dùng mánh lới, bám vào cái chức lãnh đạo để bắt nạt kẻ yếu, ỷ vào việc Kim Du có ít kinh nghiệm, tính cách lại mềm mỏng để chèn ép đối phương, không có chuyện còn muốn khoe khoang về bản thân, giống hình tượng người đàn ông trung niên tiền kiếm chẳng được bao nhiêu nhưng nói thì rất nhiều.

"Trưởng bộ phận Ngô còn đi du học nữa hả?" Vẻ mặt của Sở Trĩ Thủy đầy sự nghi ngờ: "Mọi người còn phải kê khai cả học vấn à?"

"Học vấn gì?" Kim Du ngây thơ chớp mắt mấy cái: "Tôi đến từ vùng sông nước, anh ta đến từ biển, đây không gọi là kinh nghiệm du học thì là cái gì?"

"..."

"Haiz, anh ta từng làm ở cục Tất Ngôn, bên kia ở gần biển." Kim Du bĩu môi: "Sau khi được điều đến đây, anh ta lúc nào cũng nói Hoài

Giang không bằng Tất Ngô, thậm chí còn không gần biển nên trông quê mùa, không cao cấp."

Sở Trĩ Thủy chân thành nói: "... Tôi lại cảm thấy không phải cứ là hải sản thì sẽ cao cấp hơn tôm cá nước ngọt."

"Ai nói không phải, chủ yếu là chúng tôi đều ở dưới nước, nếu không sao lại bị anh ta bắt lấy nhắc mãi chứ." Kim Du than thở: "Cô nhìn anh Ngưu mà xem, đâu có gì phải phiền não."

Sở Trĩ Thủy cho rằng chuyện này không liên quan đến giống loài, hoàn toàn là do Kim Du quá dễ bị bắt nạt, nhưng tính cách đâu phải nói đổi là đổi được. Cô trấn an: "Tôi thấy sắc mặt của cô không tốt lắm, có muốn uống chút cà phê không?"

"A, vậy có được không?" Kim Du đã ngửi thấy mùi thơm thơm đắng đắng ấy từ lâu, thật ra rất tò mò về hương vị của cà phê, nhưng khi được mời lại thấy hơi ngượng ngùng, lộ ra sự rụt rè của mình: "Nhưng tôi chưa uống bao giờ."

"Chỉ là cà phê hòa tan thôi, không phải cà phê ngon."

Sở Trĩ Thủy pha cho Kim Du một tách cà phê nóng, đối phương chăm chú nhìn toàn bộ quá trình, tò mò về thức đồ uống có màu đậm kia.

"Tôi còn nghe nói có thứ gọi là trà sữa." Kim Du lạ lẫm quan sát, thổi nhẹ lên miệng cốc.

"Đúng là có, nhưng gần cục không có quán trà sữa."

Kim Du dè dặt nhấp một ngụm, vui vẻ cười, hài lòng nói: "Cái này uống ngon quá."

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy cô ấy uống cà phê hòa tan mà cũng thấy ngon, đột nhiên trong lòng nảy sinh cảm giác thương hại, tình mẫu tử trỗi dậy.

Ban ngày, trưởng bộ phận Ngô hầu như không xuất hiện, hơn nữa bộ phận hậu cần cũng đã ổn định.

Sở Trĩ Thủy đã xử lý xong các loại bảng biểu, định chuyển qua xem trang web tuyển dụng, nhưng bất ngờ nhận được cuộc gọi từ ông Lý, người nông dân lần trước. Trái tim cô nhảy lên một nhịp, nhanh chóng nhớ lại quá trình trong đầu, chắc chắn mình không làm sai gì lúc đến kiểm tra.

"Alo, chào ông ạ."

"Alo, đồng chí, hôm qua mấy người để quên đồ ở hiện trường này!" Ông Lý lớn tiếng nói: "Nếu không phiền, cho tôi cái địa chỉ, tôi đưa tới cho."

"Quên đồ?" Sở Trĩ Thủy sững sờ: "Chắc là chúng cháu không quên gì..."

"Mấy người làm rơi hết rau cải vào ruộng của tôi! Hôm nay tôi mới nhìn thấy!"

"Rau cải gì cơ ạ?"

Cũng không lâu lắm, ông nông dân Lý ngồi xe ba gác tới trước cửa cục quan sát Hoài Giang, Kim Du và Ngưu Sĩ giúp dỡ những bó rau cải tươi khỏi xe. Rau này rõ ràng là vừa mới được nhổ lên khỏi đất,

những chiếc lá ướt đầy sương sớm, phần rễ còn mang theo đất ẩm.

Chương 20:

"Sáng nay tôi ra đồng đi làm thì bị dọa cho giật cả mình, khu ruộng phía sau toàn là rau cải, chắc là hôm qua hai người làm rơi xuống." Ông cụ Lý cảm thấy khó hiểu: "Hai người đến bằng ô tô hả?"

Lúc đầu ông Lý không chú ý đến chuyện kỳ lạ này, nhưng khi đến gần luống rau cải mới phát hiện nơi này quần anh tụ hội, rau cải sum họp.

Theo lời miêu tả của ông ấy, Sở Trĩ Thủy hiểu ra, đám rau cải sinh trưởng tốt ở nơi có yêu khí, Tân Vân Mậu đã đánh tan rồi biến nó thành nước mưa.

Sở Trĩ Thủy nhìn ông Lý vất vả chạy tới, xấu hổ nói: "Ông cứ giữ lại mà ăn, còn đưa tới đây cho cháu nữa, vốn là cháu phải xin lỗi vì đã làm hỏng đất đai của ông..."

Ông Lý từng gieo hạt vào đất, nhưng chúng đều bị đánh nát trước khi kịp nảy mầm, cô nghi ngờ những hạt còn lại là do yêu khí kích thích mà mọc lên.

"Có sao đâu, chuyện nào ra chuyện đó, đất đai đều đã được bồi thường xong xuôi, những thứ này có thể ăn hoặc đem đi bán, giá trị không hề ít đâu!" Ông Lý thật thà gãi đầu: "Với cả tôi còn chưa nhổ hết, cái xe này không thể chở hết được, không được, nửa còn lại lát nữa tôi sẽ mang đến."

"Không sao ạ, không phiền ông như vậy, số còn lại ông cứ giữ lấy."

"Nhưng rau cải của hai người thực sự rất ngon, nhà tôi cũng từng trồng giống cây này rồi, nhưng kết quả hoàn toàn khác." Ông Lý nghiêm túc đánh giá: "Sao mà càng nhìn càng thấy giống rau cải mọc ở đất nhà tôi..."

Sở Trĩ Thủy nghe vậy thì vô cùng chột dạ.

Kim Du đã trở lại sau khi chuyển số rau vào trong và rửa tay sạch sẽ, khẽ gọi sau lưng ông Lý: "Ông ơi."

"Hả, sao vậy?" Ông Lý theo bản năng quay đầu lại.

Giữa không trung, một quả bong bóng đầy màu sắc bay ra, đập thẳng vào trán ông Lý, giống như ảo mộng chỉ cần chạm tay một cái là tan ra. Ông ấy nhìn Kim Du với vẻ mặt ngây ngô, trong nháy mắt trở nên bối rối, muốn nói gì đó nhưng không thể nhớ ra nổi. Đầu óc đột nhiên trống rỗng, dường như có một đoạn ký ức bị cắt đứt.

Kim Du nắm chặt tay: "Xong rồi!"

Ngưu Sĩ đã quen với Sở Trĩ Thủy, anh ta biết đối phương đã biết sự thật, nên lúc này cũng không trách Kim Du ra tay trước mặt người mới. Anh ta coi đó là điều hiển nhiên, nói: "Tiễn ông ấy về nhà đi."

Ông Lý không nói tiếp đề tài vừa rồi nữa, cư xử như bình thường, chào tạm biệt Sở Trĩ Thủy: "Đồng chí, rau để lại đó, tôi về trước đây."

"Vâng, ông đi đường cẩn thận, vất vả cho ông rồi."

"Không vất vả, không vất vả!"

Sau khi chiếc xe ba gác rời đi, Sở Trĩ Thủy cứng đờ người, nhìn về phía Kim Du, da đầu tê dại nói: "Hai người đã làm gì ông ấy thế?"

"Chỉ khiến ông ấy không để ý đến những chuyện kỳ lạ nữa." Kim Du nhẹ nhàng nói: "Bong bóng của tôi có thể xóa trí nhớ, nhưng không gây hại cho con người."

Sở Trĩ Thủy như tỉnh lại từ trong mộng, chẳng trách trên mạng không có bất kỳ tin đồn gì về cục quan sát Hoài Giang, hóa ra đám yêu quái này còn có kỹ năng tinh vi này.

"Thế giờ phải làm gì với đống rau cải này đây?" Ngưu Sĩ hỏi: "Cô có muốn mang về nhà không?"

Sở Trĩ Thủy lắc đầu: "Không cần, anh Ngưu, anh cứ đưa tới nhà ăn đi, rau này vẫn tính là của cục."

"Được rồi! Vậy là trưa nay có thêm món rau cải rồi!" Ngưu Sĩ háo hức nói.

Đến trưa, quả nhiên nhà ăn của cục quan sát có thêm hai món rau, nhưng vẫn không đạt tiêu chuẩn hai mặn hai chay.

Kim Du gắp lấy gắp để món rau cải, ăn vô cùng nồng nhiệt, khen không dứt miệng: "Rau cải này ăn ngon quá!"

"Bởi vì là rau tươi." Sở Trĩ Thủy quả thật cũng nếm được vị giòn ngọt nhưng cũng chỉ là mùi vị mà rau cỏ nên có.

"Không, không phải vậy, tôi không nói được nguyên nhân, chỉ thấy hương vị đặc biệt thơm ngon..." Kim Du đứng lên, bụng vẫn sôi ùng ục vì đói: "Tôi đi lấy thêm một ít, trước kia chưa ăn rau nào thế này!"

Sở Trĩ Thủy chỉ cho rằng cô đồng nghiệp mỗi khi ăn sẽ thành dũng sĩ diệt mồi, cách giải thích nghe tương đối khoa trương, cũng không để chuyện này trong lòng.

Cô còn đang suy nghĩ đến chuyện nhảy việc, nếu cục quan sát có khả năng xóa trí nhớ thì việc trở lại cuộc sống bình thường rất dễ dàng. Nếu nghỉ việc ở cục, tên cô sẽ biến mất khỏi danh sách, đón một quả bong bóng xóa trí nhớ, hẳn là tất cả những gì không hợp lý sẽ bị lãng quên.

Việc cần ưu tiên bây giờ là tìm được một công việc phù hợp.

Học vấn và kinh nghiệm làm việc của Sở Trĩ Thủy đều thuộc hàng xuất sắc, đại học Ngân Hải thuộc hàng TOP ở Trung Quốc, tìm việc ở thành phố Hoài Giang không khó với cô nhưng tìm được một công việc phù hợp lại rất khó.

Giá nhà ở thành phố Hoài Giang là năm con số, nhưng mức độ phát triển kinh tế kém xa Ngân Hải. Mức lương cho các vị trí khác nhau khá thấp, mức lương thấy nhan nhản ở Ngân Hải có thể là mức lương cao ngất ngưởng ở Hoài Giang.

Một nơi làm việc ổn định là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng thời gian chuẩn bị quá dài, Sở Trĩ Thủy đã rơi xuống cái hố của cục quan sát, cô không chắc liệu mình có gặp phải tình trạng tương tự nếu nhảy việc sang nơi khác không.

Lúc rảnh rỗi, Sở Trĩ Thủy dành thời gian đi phỏng vấn với các công ty khác ở thành phố Hoài Giang, thỉnh thoảng có những vị trí được trả lương cao, nhưng sau đi nghe ngóng đã biết chắc là hố lửa, không thể tan làm đúng giờ, ngoài ra nội bộ còn chia bè chia phái, không ngừng đấu đá.

Trên bàn ăn, Sở Tiêu Hạ hiểu được suy nghĩ của Sở Trĩ Thủy, khuyên nhủ cô: "Nếu không cứ làm việc ở cục đi, tiền lương thấp một chút cũng không sao, dù sao nhà mình cũng không thiếu..."

"Chuyện lần trước của con làm mẹ và ba con sợ hết hồn, ba mẹ không có yêu cầu gì khác, chỉ cần con chăm sóc tốt cho bản thân, thế được không?" Tạ Nghiên lo lắng, bà biết con gái mình là người có chính kiến, cũng không thích biểu hiện ra ngoài, thường tự mình quyết định.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy sắc mặt lo lắng của ba mẹ, rõ ràng họ đang nhớ về chuyện cũ. Cô cảm thấy hơi chua xót, vội vàng nói: "Ba, mẹ, con tự có cân nhắc, hai người yên tâm."

Sau khi khảo sát một vòng, tạm thời chưa tìm thấy công việc mới, cũng đã đi một vòng thành phố Hoài Giang, Sở Trĩ Thủy vẫn lái xe đến cục, trên đường nhìn thấy một quán trà sữa.

Chương 21:

Trong bộ phận hậu cần, Sở Trĩ Thủy đặt túi trà sữa lên bàn, gọi Kim Du đang ngồi bên cạnh đến lấy.

Kim Du nghe thấy âm thanh sột soạt của túi nilon thì bối rối ngước mắt lên, nhìn thấy bốn cốc đồ uống, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ nói: "Đây là..."

Sở Trĩ Thủy cười gật đầu: "Chẳng phải cô bảo muốn uống trà sữa sao? Tôi nhìn thấy trên đường."

Cục quan sát Hoài Giang nằm ở một nơi hẻo lánh, Kim Du và những yêu quái khác rất ít khi vào thành phố, nên tự nhiên không có cơ hội tiếp xúc với những thứ này.

Kim Du không ngờ những lời cô ấy chỉ ngẫu nhiên nói ra mà có người lại nhớ kỹ, bây giờ chân tay luống cuống, mặt mũi đỏ bừng, nói một cách máy móc: "Tôi, tôi sẽ trả tiền cho cô?"

"Không cần, không tốn nhiều tiền." Sở Trĩ Thủy còn có ý định rời đi, nên càng không muốn tính toán chút chuyện này.

Kim Du thấy ngại, đột nhiên ôm chặt lấy Sở Trĩ Thủy, cảm động suýt khóc: "Cô là người tốt nhất mà tôi từng gặp!"

Sở Trĩ Thủy đã quen với phương thức biểu đạt thẳng thắn của cô ấy, nhẹ nhàng nói: "Đó là vì cô gặp quá ít người."

Trong túi nilon có tổng cộng bốn cốc trà sữa, sau khi Sở Trĩ Thủy chia cho Kim Du một cốc, để lên mặt bàn Ngưu Sĩ một cốc. Mặc dù lúc đó cô nghĩ đến Kim Du, nhưng không thể bên nặng bên nhẹ, nên mua hết cho mọi người.

Sau khi vào phòng, Ngưu Sĩ cũng đặc biệt nói cảm ơn, nhưng anh ta lại không hứng thú lắm với trà sữa, ông anh này thích uống trà nguyên chất hơn.

"Vẫn còn một ly." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kim Du nhíu lại, cô ấy lẩm bẩm: "Không phải là cho trưởng bộ phận Ngô chứ?"

"Dĩ nhiên không phải, ban ngày trưởng bộ phận Ngô có bao giờ xuất hiện đâu."

Sở Trĩ Thủy lấy cốc đồ uống ra, cuộn túi nilon lại, đặt cốc trà sữa cuối cùng lên chiếc bàn phía sau, chỗ của Tân Vân Mậu.

Kim Du tròn mắt kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Sau khi từ hiện trường bồi thường về, Tân Vân Mậu vẫn một mình một cõi trong bộ phận hậu cần, hành tung bí ẩn, mỗi ngày chỉ ở văn phòng một khoảng thời gian ngắn, phần lớn đều là những lúc Kim Du và Ngưu Sĩ không có ở đây. Thời gian còn lại, một là trốn dưới tán cây trong sân, hai là tản bộ bên dòng suối phía xa.

Cục quan sát Hoài Giang chiếm một diện tích lớn, nhưng diện tích xây dựng lại khá hạn chế, trong sân là khu vực làm việc, phần đất rộng lớn mọc đầy cỏ dại còn lại là khu bỏ hoang.

Sở Trĩ Thủy ngồi bên cửa sổ nhìn thấy hết, nhưng cô không dám tự ý đi vào những khu vực này, luôn cảm thấy có thứ gì đó đang rình rập phía sâu bên trong.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, cánh đồng hoang vu chuyển sang màu vàng, một số yêu quái xuất hiện.

Lúc Tân Vân Mậu bước vào phòng, chỉ thấy một con người, anh không khỏi khẽ nhíu mày, mặt không đổi sắc bước vào, thấy trên bàn mình có một thức uống xa lạ. Trước đó trà sữa trân châu khá lạnh, giờ đã chuyển sang nhiệt độ phòng, bên cạnh là một chiếc ống hút.

Tân Vân Mậu cầm cốc trà sữa lên, lắc lắc: "Đây là của ai?"

"Cho anh." Sở Trĩ Thủy thuận miệng nói, cô liếc nhìn thời gian ở góc dưới bên phải máy tính, bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm.

Tân Vân Mậu thấy đối phương cúi đầu sắp xếp đồ đạc trong túi, thậm chí không dám tiếp xúc với tầm mắt của mình, nói đầy ẩn ý: "Chà chà."

Mái tóc dài mượt mà xõa hai bên ngực, khi cúi đầu xuống để lộ chiếc cổ trắng ngần và làn da dưới cổ màu ngọc bích.

Nếu cô cũng giống như những con yêu quái khác, anh còn có thể nói mấy câu tàn nhẫn, làm bộ mặt lạnh như băng, nhưng cô lại ngượng ngùng không dám nhìn anh, tình huống này khiến anh khó xử.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy tiếng động, tay đang cầm chìa khóa xe dừng lại một lúc, sau đó cẩn thận cất tấm che nắng đi, chậm rãi nói: "Là như vầy, để tránh cho anh hiểu lầm, tôi sẽ giải thích cho anh, bộ phận hậu cần không có trà sữa, cái này không phải đặc biệt mua

cho anh..."

"Được rồi, cô không cần giải thích." Tân Vân Mậu đưa tay ngăn lại, chỉ coi là cô đang già miệng che giấu: "Tôi còn chưa hỏi gì, cô đã mở miệng làm gì?"

"Bởi vì tôi đã quá hiểu trí tưởng tượng cao siêu của anh." Sở Trĩ Thủy bất lực: "Nói thật, suy nghĩ của anh quá dễ đoán."

Nếu anh không mang bộ mặt lạnh lùng cự tuyệt tất cả những người xung quanh, thì những biểu hiện khác của anh thẳng thắn như một đứa trẻ.

Tân Vân Mậu gõ ngón tay vào cốc trà sữa, bày ra thái độ giảng đạo lý, nhẹ nhàng nói: "Từ sau ngày đó trở về, tôi đã nghĩ lại, nếu cô tiếp tục làm việc ở đây, chúng ta cứ tiếp tục giằng co như vậy cũng không tốt lắm, cô đối với tôi vẫn nhớ mãi không quên, thật sự ảnh hưởng đến trạng thái hàng ngày."

Sở Trĩ Thủy gật đầu qua loa lấy lệ: "Đúng đúng, anh nói đúng, vì vậy anh nên sớm đi điều trị đi, ảo tưởng tình ái là triệu chứng lâm sàng của rối loạn nội dung tư duy, biểu hiện thường thấy là tưởng người khác giới thích mình, đối phương có giải thích nhiều lần cũng không có hiệu quả."

Tân Vân Mậu phớt lờ mấy lời phàn nàn của cô, ngược lại còn che miệng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gõ nhịp nói: "Mặc dù tôi không thể đáp lại tình cảm của con người, nhưng từ lúc sinh ra đến nay, tôi chưa có tín đồ nào, vì sự chân thành cung phụng của cô dành cho tôi, tôi cho phép cô thành tín đồ đầu tiên của tôi."

Sở Trĩ Thủy nghe anh tự nói theo ý mình thì lập tức nhắc nhở: "... Anh có đang nghe tôi nói không vậy?"

"Cô gặp nguy hiểm, tôi giúp cô cũng là chuyện hợp lý, dù sao bảo vệ tín đồ của mình là chuyện rất bình thường." Tân Vân Mậu dúi một vật giống như miếng gỗ vào tay cô, không biết là đang tự thôi miên mình hay muốn thuyết phục Sở Trĩ Thủy, lặp lại: "Đúng vậy, vô cùng hợp lý."

Đây là một mặt dây chuyền mỏng, có vảy sáng bóng, nhìn sơ qua thì có cảm giác chất liệu giống như gỗ nhưng phân biệt kỹ thì hoa văn trên đó giống như tre, bề mặt được mài giũa đến mượt mà sáng bóng, có một lỗ để luồn dây vào. Mặt dây phẳng, hơi dẹt, có màu sẫm hơn, nhìn giống như bầu trời mù sương mùa mưa, nhưng bề mặt có lớp men màu xanh biếc.

Sở Trĩ Thủy sững sờ nhìn mặt dây chuyền: "Đây là cái gì?"

"Cô có thể coi là quà đáp lễ." Anh khẽ cười: "Không cần quá cảm động trước lòng tốt của tôi."

"Thật không thể hiểu nổi anh đang nói gì." Sở Trĩ Thủy nghĩ chắc đây là quà đáp lễ cho cốc trà sữa, cô tiện tay bỏ vào túi áo khoác, lịch sự nói: "Dù sao vẫn cảm ơn lòng tốt của anh, nhưng sau này đừng nói mấy lời tương tự như vậy với người khác."

"Tại sao?" Tân Vân Mậu ngơ ngác, sau đó dường như ngộ ra gì đó, nói rõ ràng: "Lòng ghen tị của cô mạnh thật đấy, bây giờ đã không chấp nhận tín đồ khác, nhưng tôi quả thật chẳng có hứng thú bảo vệ người bình thường, cũng chẳng có hứng thú nghe nguyện vọng của họ, chuyện này cô có thể yên tâm, sẽ không có ai khác nữa."

Sở Trĩ Thủy nhanh chóng ngắt lời: "Không phải, không liên quan

đến chuyện này."

"Vậy tại sao?"

"Đồ truyền giáo của anh thì tôi nhận, nhưng vẫn muốn nghiêm túc nhắc nhở anh, công khai truyền giáo ở nơi phi tôn giáo là phạm pháp." Cô xách túi rời khỏi nơi làm việc, trước khi rời đi thì khẽ mỉm cười: "Chỉ lần này thôi, lần sau không được phá lệ, không cần quá cảm động trước lòng tốt của tôi."

Tân Vân Mậu nghe được câu thoại quen thuộc: "?"

Chương 22:

Ngày tháng trôi qua nhanh chóng.

Nếu không phải vì tình huống ở cục quan sát và mức lương quá mức phi lý, Sở Trĩ Thủy thực sự khá hài lòng với cuộc sống hiện tại. Trừ Ngô Thường Cung ra, các đồng nghiệp đều dễ gần, cách cư xử có hơi khác nhau nhưng tất cả đều rất thân thiện, không có thành kiến gì với cô.

Trưởng bộ phận Ngô cũng không thù dai, chỉ có tật xấu của kẻ làm lãnh đạo, thích chỉ đạo người khác. Từ khi phát hiện Sở Trĩ Thủy làm việc rất hiệu quả, anh ta bắt đầu giao việc thêm cho cô, chắc là nghĩ cô cũng dễ xoa nắn như Kim Du.

Sở Trĩ Thủy đã quyết định nghỉ việc, hiện tại cô cũng lười gây chuyện, việc nhỏ đó đối với cô cũng chẳng là gì, cho nên tạm thời không có xung đột với trưởng phòng Ngô.

Cục quan sát Hoài Giang ở vùng ngoại ô xa xôi, gần đó không có đủ các phương tiện phụ trợ, ngay cả tiếng xe cộ ồn ào cũng không nghe thấy. Trong khoảng sân vắng lặng, thi thoảng có cơn gió nhẹ thổi qua khiến dòng suối gợn sóng lăn tăn.

Sở Trĩ Thủy đậu xe, đi dọc theo con đường dẫn đến tòa nhà văn phòng, chợt nghe thấy tiếng sột soạt. Còn chưa kịp căng thẳng, cô đã thấy một con mèo mun từ trong bóng cây nhảy ra, như một tia chớp đen xuyên qua đám lá rậm rạp.

Sở Trĩ Thủy vô thức nhìn theo, con mèo có bộ lông đen bóng, không có gì khác thường, chỉ có bốn móng vuốt màu trắng, giống như mây đen đạp tuyết.

Nó có vẻ rất nhạy bén, ngay cả khi đang bật nhảy, tư thế vẫn vô cùng mạnh mẽ, đang di chuyển thì nó đột nhiên dừng lại, cảm khái nhìn lại Sở Trĩ Thủy. Một đôi mắt mèo màu vàng, đẹp đến khó tin, còn mang theo sự hoang dại, linh hoạt và cảnh giác.

Có lẽ con người trên trái đất đã thống nhất với nhau về cách gọi mèo. Thấy nó nhìn chằm chằm vào mình, Sở Trĩ Thủy dứt khoát ngồi xuống, đưa tay ra gọi: "Mimi."

Cơ thể con mèo mun cứng đờ, nó lại liếc nhìn Sở Trĩ Thủy một cái, sau đó nhanh chóng nhảy vào bụi cỏ, trong nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi.

Sở Trĩ Thủy tiếc nuối thở dài, đứng dậy đi vào tòa nhà.

Ở bộ phận hậu cần, Sở Trĩ Thủy gần đây đang chuẩn bị xin từ chức, định là trong hai ngày tới sẽ nói chuyện với Hồng Hi Minh. Buổi trưa cười đùa với Kim Du một lúc, buổi chiều hoàn thành nốt công việc trong ngày, cứ tưởng hôm nay có thể thuận lợi mà tan ca, nhưng Ngô Thường Cung lại có mặt rất đúng lúc.

Ở cửa văn phòng, Ngô Thường Cung đột nhiên ló đầu vào, dùng cặp mắt đen nhỏ ti hí của mình quét qua một vòng, khiến Kim Du bất an cúi đầu né tránh. Ngưu Sĩ đang bận rộn ở nhà ăn, Tân Vân Mậu không có trong phòng, bây giờ chỉ còn lại hai người.

"Tiểu Sở, cô cầm mấy tờ bảng biểu này, hôm nay làm xong rồi về."

Cuối cùng, Sở Trĩ Thủy trở thành người mới xui xẻo, buộc phải nhận nhiệm vụ của trưởng bộ phận. Cô liếc mắt nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 16:50, còn mười phút nữa là tan ca.

"Bảng biểu gì thế?"

"Chỉ có từng này thôi." Ngô Thường Cung đưa ra mấy tờ bảng biểu viết nguệch ngoạc: "Trước đây cô từng làm rồi."

Sở Trĩ Thủy nhìn qua, số liệu là của ngày hôm qua, nếu như sáng nay đưa cho cô, có lẽ đã xong từ sớm. Nhưng không biết cả ngày hôm nay Ngô Thường Cung lang thang ở chỗ nào, để đến bây giờ sắp tan làm mới đi giao việc.

Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: "Được, sáng mai tôi sẽ làm, đến lúc đó anh đến lấy là được."

"Vậy thì tôi sẽ đợi..." Ngô Thường Cung sửng sốt: "Chờ đã, hôm nay không làm được à? Bây giờ cô có việc gì bận hả?"

"Không có." Sở Trĩ Thủy hỏi: "Sáng mai anh có việc gì bận không?"

"Không có."

"Được, vậy sáng mai anh tới lấy đi, hạn chót là trưa mai, buổi sáng anh có thể đến kiểm tra."

Ngô Thường Cung lần đầu bị từ chối, cho rằng phải lấy lại vẻ oai phong vốn có, tức giận nói: "Trời đất, tôi đã nói rồi, hôm nay phải xử lý xong, cô có cần phải vội vàng tan ca như vậy không?"

Giọng nói của anh ta giận dữ, nghe như có tiếng sấm gầm vang, khiến Kim Du run lên vì sợ hãi.

Sở Trĩ Thủy bị mắng nhưng vẫn thờ ơ, mặt tỉnh bơ hỏi ngược lại: "Vậy anh có cần phải vội vàng bỏ bê công việc như vậy không?"

"Cô có ý gì?" Ngô Thường Cung thấy cô không ăn mềm, giật lây mấy tờ bảng biểu, không kiên nhẫn nói: "Quên đi, tôi không rảnh rỗi đôi co với cô, Kim Du cô làm đi!"

"...Vâng."

Sở Trĩ Thủy giơ tay lên cao, không đưa mấy tờ đơn ra, lặp lại: "Sáng mai tôi sẽ làm."

"Sở Trĩ Thủy, sao cô dám tự quyết định?" Ngô Thường Cung tức giận nói: "Cô là trưởng bộ phận hay tôi mới là trưởng bộ phận?"

Kim Du vội vàng nháy mắt với Sở Trĩ Thủy, lắc đầu như đánh trống chầu, điên cuồng ám chỉ cô đừng cứng rắn như vậy.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy vẻ mặt đầy tức giận của Ngô Thường Cung, cũng không vội phản bác, chỉ cười nhẹ: "Trưởng bộ phận Ngô, bây giờ chúng ta nên xử lý tình trạng bỏ bê công việc mà vẫn được trả lương, nói thật, nếu hành vi của anh bị vạch trần, có lẽ vị trí trưởng bộ phận hậu cần sẽ phải đổi người."

"Kể từ khi tôi nhậm chức đến nay, trừ ngày đầu tiên đi làm, những ngày khác anh đều vắng mặt, như vậy là vi phạm nghiêm trọng quy chế chuyên cần của văn phòng." Cô nói bằng một giọng nhẹ nhàng, mềm mỏng, trên mặt nở một nụ cười dịu dàng, nhưng không có

chút gì là nể mặt lãnh đạo.

Ngô Thường Cung đỏ bừng cả mặt, phản bác: "Ai, ai nói tôi bỏ bê công việc? Ngày nào tôi cũng đến, chỉ là đến hơi muộn thôi!"

"Hầu như ngày nào cũng vậy, đến trưa vẫn không có mặt ở văn phòng, thỉnh thoảng mới xuất hiện vào buổi chiều, như vậy cũng tính là đến muộn ư?" Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: "Hôm nay anh muốn xử lý xong mấy tờ bảng biểu, cũng là vì ngày mai không muốn đến đúng giờ, chỉ cần anh lịch sự hơn một chút, không làm mất thời gian của người khác, tôi nghĩ mọi người hoàn toàn có thể giữ hòa khí với nhau."

"Nhưng nếu anh thật sự muốn dằn vặt lẫn nhau, cũng được thôi, cuối năm bị đánh giá là không xứng đáng với chức vụ, nghe nói anh từ Tất Ngô chuyển đến, hẳn là không xa lạ gì với chuyện này nữa."

Sở Trĩ Thủy vẫn luôn tò mò không biết Ngô Thường Cung làm sao leo lên được chức trưởng bộ phận, sau này mới biết anh ta bị chuyển đến Hoài Giang, sau đó đề cập đến chuyện được đào tạo chính quy, cộng thêm những lời khoe mẽ về Tất Ngô, cơ bản có thể đoán được ít nhiều.

Chương 23:

Ngoài bản tính thích khoe khoang, Ngô Thường Cung có thể từ bỏ nơi quen thuộc Tất Ngô để đến Hoài Giang, không phải anh ta không hòa hợp được ở đó, mà là vì người trong cục Tất Ngô biết rõ lai lịch của anh ta, muốn chỉnh anh ta dễ như trở bàn tay, nếu không chạy ra ngoài, đến kỳ đánh giá cuối năm, phó bộ phận đều sẽ bị đuổi hết.

Nhưng khi đến Hoài Giang, anh ta đã thay đổi cục diện, không chỉ được thăng quan tiến chức mà còn có thể xoay nhân viên dưới cấp như chong chóng.

Kim Du và Ngưu Sĩ biết điều, chưa bao giờ cáo trạng anh ta không xứng với chức vụ, nhưng Sở Trĩ Thủy không phải người dễ bị thao túng.

Ngô Thường Cung nghe vậy sắc mặt tái nhợt, kinh ngạc nói: "Cô biết cái gì?"

"Tôi thì có thể biết được cái gì?" Sở Trĩ Thủy một tay cầm bảng biểu, một tay cầm ba lô, cười dịu dàng nói: "Trưởng bộ phận Ngô, vậy tôi đi trước đây, sáng mai gặp."

Bình thường cô rất dịu dàng, không hay nóng giận, nhìn giống như dễ bắt nạt nhưng không có nghĩa là khi có mâu thuẫn vẫn làm ra bộ mặt vô hại.

Ngô Thường Cung thấy cô bước đi không ngoảnh đầu lại, giận đến mức phát hỏa ngay trong văn phòng, giọng the thé nói: "Kim Du, cô mau làm cho xong việc đi!"

Kim Du cảm thấy anh ta thật khó hiểu: "Nhưng bảng biểu bị cầm đi rồi mà."

Ngô Thường Cung càng thêm khó chịu, không biết làm sao, chỉ có thể tìm bừa một người để trút giận, khôi phục lại dáng vẻ oai nghiêm của kẻ làm lãnh đạo.

Ngày hôm sau, trừ Tân Vân Mậu từ trước đến nay thích ở một mình, hiếm khi xuất hiện, Kim Du và Ngưu Sĩ đều cảm thấy sóng to gió lớn sắp ập đến, chỉ có Sở Trĩ Thủy vẫn như ngày thường, bình tĩnh ngồi vào bàn làm việc.

Một lúc sau, Ngô Thường Cung cuối cùng cũng xuất hiện, sắc mặt vẫn rất tệ.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy Ngô Thường Cung đi làm đúng giờ, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, chủ động lên tiếng chào hỏi: "Trưởng bộ phận Ngô, hôm nay đến sớm nhỉ?"

Ngô Thường Cung lần đầu tiên đến vào buổi sáng, ngày thường anh ta vốn không thích ra ngoài vào ban ngày, ỷ vào việc cục trưởng đi công tác xa, anh ta quen thói giỏi thủ đoạn, ai ngờ có ngày lại bị chiếu tướng ngược.

Giờ sinh hoạt bị đảo lộn khiến anh ta trông hơi ủ rũ, trong lòng cũng khá bối rối, nhưng không muốn mất mặt thêm nữa, nên tức giận nói: "Tôi ở đây chống mắt lên xem cô làm bảng biểu."

Hôm nay anh ta nhất quyết phải gây khó khăn cho Sở Trĩ Thủy.

"Làm xong rồi." Sở Trĩ Thủy đưa tờ bảng biểu cho anh ta: "Bản mềm vừa gửi cho anh."

Ngô Thường Cung như đấm vào đệm bông: "Cô làm lúc nào?"

Rõ ràng là cô mới đến chỗ làm, ngay cả máy tính còn chưa bật.

"Tối hôm qua."

Sở Trĩ Thủy định hôm nay sẽ xin nghỉ việc, không muốn lãng phí thời gian vào những việc khác.

Ngô Thường Cung nổi giận đùng đùng: "Rõ ràng là tối qua cô có thể làm xong, sao phải nói sáng sớm để tôi phải tới?"

Sở Trĩ Thủy liếc xéo anh ta một cái, cười tủm tỉm nói: "Rõ ràng là hôm qua anh có thể giao việc vào ban ngày, sao phải đến tận lúc sắp tan ca mới mở miệng?"

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là gậy ông đập lưng ông.

"Sở Trĩ Thủy, cô có biết..." Mắt Ngô Thường Cung lóe lên tia lửa điện, nếu không phải Hồng Hi Minh đã dặn trước, anh ta đã lập tức kẹp chết đối phương, suýt nữa thì phun hết ra: "Cô chẳng qua chỉ là một..."

"Chẳng qua chỉ là một con người?" Sở Trĩ Thủy nhướng mày: "Anh chẳng qua cũng chỉ là một con cua."

Ngô Thường Cung, một sinh vật không có ruột, chẳng phải chỉ là

phiên bản thanh lịch của con cua.

Một câu nói của cô đã vạch trần bản thể của trưởng bộ phận Ngô.

Ngô Thường Cung không ngờ bị cô đoán được thân phận yêu quái của mình, nhớ đến lời cảnh cáo của Hồng Hi Minh, trong lòng chợt hoảng hốt, vô thức nhìn về hai yêu quái khác.

Kim Du và Ngưu Sĩ không hẹn mà cùng dời tầm mắt đi chỗ khác, trong một giây đó cả hai giả vờ như không biết chuyện gì.

Trên thực tế, bộ phận hậu cần, bao gồm cả Tân Vân Mậu, đều biết Sở Trĩ Thủy đã rõ chân tướng về chuyện họ là yêu quái, chỉ có Ngô Thường Cung đến nay vẫn chưa biết gì.

Ngô Thường Cung phát hiện bản thân đá phải tấm sắt.

Sở Trĩ Thủy ung dung nói: "Trưởng bộ phận Ngô, anh định sa thải tôi sao?"

"Dĩ nhiên..." Ngô Thường Cung còn chưa nói xong, đã phải bực bội sửa lời: "Là không."

Trừ khi có sai sót lớn, cục quan sát Hoài Giang sẽ không sa thải người, nếu không sẽ không giữ được chén cơm. Hơn nữa, yêu quái trong cục không thể tấn công con người.

"Nếu không có quyền sa thải tôi, anh còn ở đây ngang ngược cái gì?" Sở Trĩ Thủy cười: "Hy vọng anh có thể nhớ lâu một chút, sau này đi làm đúng giờ, đừng quay ra làm tội người khác."

Từ lúc lên làm trưởng bộ phận đến nay, Ngô Thường Cung chưa bao giờ bị người khác dạy dỗ qua như vậy!

Anh ta không thể dễ dàng tha thứ cho sự liều lĩnh của Sở Trĩ Thủy, tức giận nói: "Dựa vào cái gì mà tôi không thể ngang ngược? Dựa vào cái gì?"

Tiếng gầm rú giống như sóng biển trào dâng, sắp phá tan cả bốn bức tường, cơn thịnh nộ của anh ta như biển động đập vào vách đá.

Kim Du run lẩy bẩy.

Ngưu Sĩ giảng hòa: "Thôi mà..."

Trong phòng, Sở Trĩ Thủy là người bình tĩnh nhất.

Chương 24:

Ngô Thường Cung bày ra thái độ giận dữ, cố gắng làm cho kẻ thù kiêu ngạo phải sợ hãi nhưng Sở Trĩ Thủy lại không có phản ứng gì.

Cô xác định Ngô Thường Cung chỉ là một con hổ giấy, chỉ bắt nạt kẻ yếu, nên không thèm nhấc mí mắt, không nhìn anh ta lấy một cái, bật máy tính lên như không có chuyện gì xảy ra.

Đúng như dự đoán, Ngô Thường Cung thấy cô phớt lờ mình, màn biểu diễn khoa trương lúc nãy giống như dã tràng xe cát, lần tiếp theo há miệng nói thì khí thế đã giảm xuống không ít, cứng mồm nói: "Dựa vào cái gì mà tôi không thể ngang ngược? Loài cua chúng tôi đều đi ngang!"

Nói xong, anh ta lập tức đi ra ngoài, cũng không hề cảm thấy tư thế của mình rất tức cười, giống như một con cua bò trên bãi biển.

"..."

Vậy là mưa to gió lớn không kéo đến nữa.

Anh ta không dám truy cứu Sở Trĩ Thủy, mọi chuyện cứ thế ổn thỏa.

"Đúng là..." Kim Du thấy bước chân không được tự nhiên của trưởng bộ phận Ngô, ngập ngừng nói: "Ngang thật."

Sở Trĩ Thủy không có thời gian quan tâm đến tâm hồn mong manh nhạy cảm của trưởng bộ phận Ngô, sau khi chia sẻ món cua rán mà cô mang theo với đồng nghiệp vào buổi trưa, chiều cô đến chỗ Hồng Hi Minh để nộp đơn từ chức.

Buổi sáng nổ ra vụ tranh chấp ở bộ phận hậu cần, buổi chiều Sở Trĩ Thủy xin từ chức, điều này khó tránh khỏi khiến Hồng Hi Minh suy nghĩ nhiều.

"Tiểu Sở, chị nghe nói chuyện sáng nay rồi, cục trưởng Hồ đang trên đường trở về." Hồng Hi Minh vô cùng sốt ruột nói: "Em có chuyện gì bất bình thì cứ nói, đừng hành động hấp tấp!"

Sở Trĩ Thủy vội vàng giải thích: "Không phải ạ, chị Hồng, không liên quan đến chuyện sáng nay, là vì lý do cá nhân..."

Ngô Thường Cung thật sự không có khả năng buộc cô phải bỏ đi, chuyện sáng nay chỉ là trùng hợp.

Hồng Hi Minh nửa tin nửa ngờ, nhưng vẫn bình tĩnh nói: "Được rồi, được rồi, không liên quan đến chuyện sáng nay, nhưng chúng ta không thể vì một chuyện mà ghét cả đám được, cứ chờ cục trưởng Hồ trở lại xem sao."

Sở Trĩ Thủy cảm thấy không cần thiết phải kinh động đến cục trưởng chỉ vì chuyện vặt vãnh này, nhưng Hồng Hi Minh khăng khăng phải báo cho lãnh đạo về việc từ chức của cô. Cô không thể khước từ, đành phải đồng ý.

Phòng làm việc của cục trưởng nằm trên tầng bốn, đối diện phòng nhân sự.

Hồng Hi Minh mở cửa, bảo Sở Trĩ Thủy vào phòng đợi một lát, nói là cục trưởng Hồ sẽ quay lại ngay.

Trong phòng khá rộng rãi, có một chiếc bàn gỗ cũ, một chiếc ghế da trùm, một dãy kệ cổ rực rỡ sắc màu. Góc phòng có hai dãy tủ sách, trong đó chất đầy sách cổ, từ trang bìa không thể nhìn ra nội dung gì.

Trên tường treo thư pháp, tranh vẽ và bản đồ sao cổ, trên giá bày những thanh kiếm đồng, rải rác có hai ba đồng tiền cổ, một cách bày biện đơn giản nhưng đầy phong cách.

Sở Trĩ Thủy ngồi trước bàn cà phê nhỏ bên cạnh đợi, đây hẳn là nơi để tiếp khách, phía dưới có một bộ ấm trà.

Trên hàng lang mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, cửa cọt kẹt, Sở Trĩ Thủy nhanh chóng đứng dậy chào hỏi, vừa lúc thấy hai con yêu quái bước vào cửa.

Người đàn ông mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, tóc hoa râm, toát lên vẻ nam tính, nho nhã, trên môi nở một nụ cười nhân hậu, thấy cô kính cẩn đứng lên, thì vội vàng xua tay nói: "Không sao, ngồi đi, ngồi đi!"

Hồng Hi Minh tiến tới giới thiệu: "Đây là cục trưởng Hồ."

"Chào cục trưởng Hồ, tôi là Sở Trĩ Thủy."

"Đã nghe nói qua, đáng tiếc là chưa gặp lần nào..." Cục trưởng Hồ cười nói: "Tôi là Hồ Thần Thụy, xin lỗi, vừa đi công tác về."

Sở Trĩ Thủy vội vàng lễ phép chào hỏi.

Hồ Thần Thụy có mái tóc màu hạt dẻ nhạt, phần lớn đã ngả sang màu bạc, thoạt nhìn giống như tóc trắng của một ông lão, nhưng gương mặt không lộ tuổi tác, trên mặt cũng không có nhiều nếp nhăn, ông ta còn có một đôi mắt hoa đào, có lẽ thời trẻ rất được săn đón, nhưng bây giờ thời gian lắng đọng, không thể không nói là càng trở nên hấp dẫn hơn.

Lần đầu tiên Sở Trĩ Thủy nhìn thấy cục trưởng Hồ, cô đã cảm thấy gần gũi đến khó hiểu, không biết là vì lý do gì. Cảm giác rất kỳ lạ, trong lòng như có trống đập, cô cố gắng xua đi cảm giác này, nhưng chính điều này lại khiến thần kinh cô căng thẳng.

Hồ Thần Thụy nheo mắt, ân cần nói: "Sao vậy?"

Sở Trĩ Thủy lập tức tỉnh táo lại, ngồi thẳng lưng nói: "Không có gì, chị Hồng chắc đã nói lại với ông, là vì lý do cá nhân, tôi đang cân nhắc đến chuyện nghỉ việc, dĩ nhiên, rất cảm ơn sự bồi dạy bảo của cục trong khoảng thời gian này..."

"Tôi còn chưa trở về, có thể dạy bảo cái gì chứ?" Hồ Thần Thụy cắt ngang những lời khách sáo của cô, cười nói: "Tôi nghe nói cô và Ngô Thường Cung có chút mâu thuẫn, là vì chuyện này sao?"

Sở Trĩ Thủy đúng mực nói: "Tôi và Ngô Thường Cung đúng là có chút bất đồng trong cách làm việc, nhưng tôi chọn nghỉ việc không liên quan đến anh ta, Kim Du và những người khác cũng chăm sóc tôi rất tốt."

"Là vì nguyên nhân khác sao?" Hồ Thần Thụy lộ ra vẻ khó xử: "Hình như cô đã biết tình huống của cục, chúng tôi đều là yêu quái, nên cô không thể tiếp nhận loại môi trường làm việc này?"

"Ừm..." Sở Trĩ Thủy do dự: "Thật ra về sau tôi cũng quen dần, không phải vì chuyện này."

Hồ Thần Thụy càng thêm bối rối: "Vậy thì vì cái gì?"

Sở Trĩ Thủy mơ hồ không trả lời được.

Chủng tộc của Hồ Thần Thụy có thiên phú riêng, người bình thường khó có thể cưỡng lại được sức hấp dẫn của ông ta, phần lớn ai nấy đều khẩn trương không nói ra lời.

Sở Trĩ Thủy không những không bị ảnh hưởng, mà còn có thể thoải mái bày ra đôi mắt giả bộ ngơ ngác để gạt người, quả thật không giống như sợ yêu quái. Điều này càng làm Hồ Thần Thụy nghĩ không ra lý do tại sao cô lại chọn rời đi.

"Tiểu Sở, thành thật mà nói, chúng tôi rất khó tuyển được người như cô..." Hồ Thần Thụy uyển chuyển nói: "Một người không ngại thân phận của chúng tôi."

"Vì vậy, mọi người rất hy vọng cô có thể ở lại, tôi muốn nghe lý do thực sự khiến cô quyết định nghỉ việc, xem có biện pháp giải quyết không."

Giọng điệu của Hồ Thần Thụy rất chân thành, chọn từ ngữ cũng rất có chừng mực.

Có vẻ như nhất định phải nói rõ đầu đuôi.

Sở Trĩ Thủy bất lực cúi đầu, giọng điệu khó xử: "Có thể là do thân phận khác biệt, mọi người ở cục tương đối cao thượng, nhưng là một con người, suy nghĩ của tôi tầm thường hơn..."

Hồ Thần Thụy nghe không hiểu.

Cô mở lòng, thẳng thắn nói: "Tôi cũng muốn vì dân phục vụ, không muốn tiếp tục làm việc cho tư bản, nhưng tôi phát hiện nếu không bán linh hồn cho quỷ dữ thì có thể sẽ nghèo đến mức đến linh hồn cũng chẳng còn."

"Hiện tại, đãi ngộ trong cục thật sự... khụ khụ..." Cô dùng chiến thuật ho khan: "... khá là ba chấm."

"..."

Chương 25:

Hồ Thần Thụy lập tức tỏ ra lúng túng, cũng may là phản ứng tại chỗ đủ nhanh, ông ấy lập tức nói xin lỗi: "Thật lòng xin lỗi, kinh phí trong cục thực sự rất eo hẹp, do đó tiền lương không được thỏa đáng."

Sở Trĩ Thủy vội vàng nói: "Không sao, cục trưởng Hồ, tôi cũng biết chuyện này có tiêu chuẩn thống nhất, chứ không phải cố ý khấu trừ tiền của ai, cho nên tôi mới nói là lý do cá nhân."

Mức lương của đơn vị đã được quy định từ trước, chênh lệch giữa cấp trên và cấp dưới không quá lớn, càng không thể chỉ tăng lương cho một người. Cho dù là lãnh đạo trong cục, cũng chỉ có cơ số cao hơn, nếu không tính hiệu suất công việc và tiền thưởng, tính từ dưới lên trên, đoán chừng ngay cả Hồ Thần Thụy cũng chỉ có thu nhập trung bình.

Cho nên vừa rồi cô không muốn dây dưa, thật sự không có cách giải quyết nào khác, hai bên sớm tụ sớm tan cho rồi.

"Thật ra là vầy, chắc Hi Minh đã nói qua với cô rồi, lúc đầu đưa cô vào bộ phận hậu cần chỉ là để cô làm quen với môi trường ở đây." Giọng điệu của Hồ Thần Thụy rất dễ chịu: "Tôi biết trình độ học vấn của cô rất tốt, sau khi tốt nghiệp công việc cũng không tệ, lúc tuyển cô vào chủ yếu là muốn cho cô vào bộ phận phát triển kinh tế."

"Bộ phận phát triển kinh tế?"

"Đúng vậy, chắc cô cũng hiểu rõ, doanh thu của đơn vị của chúng ta gắn liền với hiệu quả công việc của nhân viên, bộ phận phát triển kinh tế sẽ không dính líu tới chuyện yêu quái, mục đích chính là giúp cục tăng doanh thu và mang lại lợi ích cho mọi người."

Nói đơn giản là giúp cục kiếm tiền, rồi phát tiền cho nhân viên.

Sở Trĩ Thủy yên lặng một lúc, mới hỏi: "Cục trưởng Hồ, mạo muội hỏi một câu, trong cục, hiệu quả công việc của bộ phận phát triển kinh tế bây giờ thế nào?"

"Đây là một bộ phận mới, rất khó để nói về hiệu quả công việc." Hồ Thần Thụy trả lời đầy ẩn ý.

"Trong bộ phận có tất cả bao nhiêu người?"

"Trước kia chúng tôi làm được một thời gian nhưng hiệu quả không nhanh như vậy." Hồ Thần Thụy cười vỗ đùi: "Tôi nhớ cô rời công ty cũ là vì muốn thu nhận nhân tài, vừa vào chắc là làm phó phòng đi, để cô có thể độc lập tổ chức công việc cho bộ phận mới!"

"..."

Sở Trĩ Thủy nghe đến đây, làm sao có thể không hiểu ẩn ý của ông ấy. Đây là đang muốn cô làm tướng không binh mà.

"Có thể vừa rồi tôi không nói rõ với ông, nhưng tôi không nghĩ mình thực sự thích hợp..."

Màu mắt Hồ Thần Thụy ngả sang màu nhạt hơn nhưng nhìn kỹ thì vẫn là màu nâu cam, ông ấy rất nghiêm túc hỏi: "Tiểu Sở, tương lai cô có định ở Hoài Giang không? Hay sẽ đi các thành phố khác?"

Trong đầu Sở Trĩ Thủy hiện lên cảnh đêm sầm uất của trung tâm thương mại thành phố Ngân Hải, nhưng giờ đó đã là chuyện xưa cũ, thậm chí chi tiết quá khứ đã dần mờ đi, hiển nhiên đó không phải nơi mà cô nên về.

Cô cụp mắt nói: "Ba mẹ tôi đều ở Hoài Giang, nên tôi sẽ không đi đâu nữa."

"Vậy tôi nghĩ cô không nhất thiết phải từ chối ngay. Thứ nhất, mặc dù hiện tại trong cục không tính hiệu suất công việc, nhưng lương của đơn vị chúng tôi cũng tạm được, khi bộ phận phát triển kinh tế đi vào nề nếp, nói không chừng đãi ngộ sẽ tốt hơn so với các công ty tư nhân ở Hoài Giang. Thứ hai, đôi khi người ta cũng chú trọng đến địa vị xã hội, cho dù tình huống bên trong thế nào, có danh tiếng bày ra, vẫn có thể hù dọa người khác."

"Ít nhất ở mảnh đất Hoài Giang này, cục quan sát vẫn có chút trọng lượng."

Sở Trĩ Thủy biết cục trưởng Hồ nói không sai, nếu không ban đầu cô đã không chọn nơi này.

Con người tồn tại không khó, nhưng muốn sống vẻ vang thì tất nhiên phải nỗ lực hết mình, phải chấp nhận trả giá lớn.

"Cục trưởng Hồ, xin hỏi ông có tài liệu gì về bộ phận phát triển kinh tế không?"

"Hi Minh, cô đi lấy giúp tôi." Hồ Thần Thụy phân phó: "Cô biết chỗ

để."

Hồng Hi Minh nhanh chóng đưa tới.

Tài liệu về bộ phận phát triển kinh tế không nhiều, các dự án cũng chỉ có thể coi bán thành phẩm.

Cục quan sát không trực tiếp ra mặt kiếm tiền, mà sẽ đăng ký một công ty nhỏ để vận hành chuyện kinh doanh, đương nhiên đến nay vẫn không có lợi nhuận, thậm chí còn lỗ do phải trả chi phí hoạt động. Nếu đơn vị này tính hiệu suất làm việc thì nhân viên sẽ làm việc tốt hơn, cũng có nhiều cách để kiếm tiền, chẳng hạn như đầu tư công nghệ vào các trường cao đẳng và đại học.

Sở Trĩ Thủy nhanh chóng lật xem tài liệu, trong nháy mắt đã nắm được tình hình.

Đôi mắt hoa đào của Hồ Thần Thụy híp lại, chờ câu trả lời của cô.

"Cục trưởng Hồ, ông mới vừa nói, điều kiện tiên quyết là bộ phận phát triển kinh tế đi vào nề nếp nhưng bây giờ rõ ràng chúng ta còn cách mục tiêu đó khá xa." Sở Trĩ Thủy nói khó: "Nếu như kết quả cuối cùng không tốt, hoặc sau này có biến động, e rằng..."

Hồ Thần Thụy ôn hòa nói: "Dĩ nhiên nếu cô có thể làm tốt, cục nhất định sẽ không xem nhẹ tâm huyết của cô."

Sở Trĩ Thủy nói qua nói lại với lão cáo già một phen, cuối cùng cũng giải quyết được một số việc cụ thể.

Cục trưởng Hồ cam kết với cô: Thứ nhất, chỉ cần bộ phận phát triển

kinh tế đạt được lợi nhuận, cho dù có lãi bao nhiêu thì sau hai năm, cô sẽ được cân nhắc lên vị trí trưởng phòng. Dĩ nhiên, chuyện này giống như vẽ cái bánh để qua cơn đói, trong bộ phận mới không có người, thảo luận chuyện trưởng phòng, phó phòng cũng vô nghĩa. Thứ hai là hệ số hiệu suất của Sở Trĩ Thủy phải được điều chỉnh lên cao nhất, có thể coi như động lực để cô làm việc chăm chỉ hơn. Thứ ba, nhân sự là do cô điều động để giúp bộ phận phát triển kinh tế nhanh chóng vượt qua giai đoạn khó khăn.

"Bộ phận quan sát là bộ phận cốt lõi trong cục, giải quyết các tranh chấp giữa người và yêu, trong lúc giải quyết tranh chấp giữa người và yêu, có lẽ sẽ không còn sức lực để làm việc khác. Ngoại trừ bộ phận quan sát, cô có thể sử dụng bất kỳ người nào mà mình muốn, miễn là cô cảm thấy có thể giúp cục tăng doanh thu."

Nghe được sự hào phóng của ông ấy, Sở Trĩ Thủy không tiếc lời nói: "Bao gồm cả cục trưởng Hồ sao?"

Hồ Thần Thụy sửng sốt một chút, nhưng cũng không khó chịu, cười híp mắt: "Chỉ cần cô thích, tôi dĩ nhiên có thể."

Lãnh đạo là đang khiêm tốn với kẻ sĩ, sao cô có thể không biết điều được, cô chỉ đang kiểm tra thái độ của ông ấy thôi.

Chương 26:

Sở Trĩ Thủy cầm tài liệu của bộ phận phát triển kinh tế trên tay, lẽ ra cô không nên đồng ý ngay, phải mượn cớ cần thương lượng với người nhà, sau đó quay lại cân nhắc kỹ lưỡng vấn đề thiệt hơn của chuyện này, nhưng khung cảnh trước mắt rất giống khung cảnh trước khi cô mới vào làm. Hoặc là nói, khi đó cũng chưa phải công ty, chỉ là một studio nhỏ, sau này chuyển văn phòng đến cạnh trường học, tiếp theo chuyển vào tòa nhà khang trang trong trung tâm thương mại.

Đã từng có người đưa tài liệu vào tay cô như vậy nhưng cuối cùng lại vắt óc suy nghĩ để cô trả lại cổ phần.

Cô đã nghĩ đến không chỉ một lần, nếu cô là người thành lập đội thì liệu sẽ có một kết khác không? Niềm đam mê, sự cuồng nhiệt của tuổi trẻ vẫn chưa tắt, gió vừa thổi tới ngọn lửa ấy lại bùng lên, thiêu đốt trái tim khiến cô không chịu nổi.

Sở Trĩ Thủy đột nhiên không muốn trốn tránh, lúc này cô đưa ra quyết định, nhẹ nhàng nói: "Cục trưởng Hồ, tôi cảm thấy Kim Du của bộ phận hậu cần nói không chừng sẽ thích hợp với bộ phận phát triển kinh tế..."

Bộ phận mới không có ai, đành phải lập một đội. Ngưu Sĩ phụ trách nhà ăn và xanh hóa, nên không thể rời khỏi bộ phận hậu cần, cũng không còn lại mấy người.

"Không thành vấn đề, Hị Minh, cô thu xếp đi." Hồ Thần Thụy đồng ý, hào phóng nói: "Còn ai nữa không?"

"Còn có Tân Vân Mậu của bộ phận hậu cần."

Vừa nghe cái tên, người ta lập tức thấy hơi xa lạ, chủ yếu là vì người trong phòng rất ít khi gọi tên anh.

Hồ Thần Thụy và Hồng Hi Minh đều sửng sốt, họ nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì.

Hồng Hi Minh ngập ngừng xác nhận: "Tiểu Sở, cô nói là..."

Vẻ mặt của Sở Trĩ Thủy vẫn như thường, cô giải thích: "Có lẽ chị Hồng ít khi gặp anh ta, anh ta cũng là người của bộ phận hậu cần."

"Thật ra thì cậu ta..."

Hồ Thần Thụy dùng ánh mắt mang ý ngăn cản nhìn về phía Hồng Hi Minh, tò mò hỏi: "Cô cảm thấy cậu ta thích hợp với bộ phận phát triển kinh tế sao?"

Sở Trĩ Thủy đương nhiên đã để ý đến màn trao đổi ánh mắt của hai con yêu, nói thật, Tân Vân Mậu đúng là không chăm chỉ làm việc, khó trách lúc này họ lại làm ra vẻ mặt kỳ quái, muốn nói lại thôi. Ở bộ phận hậu cần, anh luôn giữ vững tinh thần lười biếng, thoắt ẩn thoắt hiện, nhìn qua giống như không thể đảm đương được trách nhiệm nặng nề.

Sở Trĩ Thủy chột dạ ho nhẹ hai tiếng, sau đó nói tiếp: "Hiện tại anh ta đúng là hơi vô tổ chức, nhưng chuyện này cũng liên quan đến

môi trường làm việc. Tôi cảm thấy thả anh ta vào một môi trường mới, tìm một công việc thích hợp hơn, nói không chừng có thể khơi dậy nhiệt huyết của anh ta."

Đây cũng lời trong lòng cô.

Cô cảm thấy Tân Vân Mậu không sống thu mình như vẻ bề ngoài, chỉ là môi trường hiện tại chưa đủ tốt, giống như một học sinh lúc học cấp hai thì lang thang lêu lổng, tách xa đoàn thể, nhưng bằng một cách nào đó, khi lên cấp ba thì trở nên hòa đồng. Nếu quả thật có tính cách lạnh nhạt, sẽ không nghĩ đến việc trả ơn sau khi được đối xử tốt.

Nói thật, hiện tại cô chưa xác định được anh có phù hợp với cái gì, nhưng nếu cứ vật vã ở môi trường cũ thì sẽ giống như một đầm lầy đọng nước. Đôi khi, chỉ cần được cho cơ hội thay đổi thì mọi thứ đều có thể.

Hồ Thần Thụy khẽ cau mày, trầm tư hồi lâu, sau đó mới thử dò xét: "... Cô cho là cậu ta sẽ trở nên nhiệt huyết hơn sao?"

Sở Trĩ Thủy đáp như đinh chém sắt: "Dĩ nhiên rồi, muốn thay đổi cũng là một loại bản năng."

Thậm chí đến cô cũng không thể lúc nào cũng đi bắt cá, anh cũng không thể lúc nào cũng lười biếng sống qua ngày.

Cô thầm nghĩ.

Hồ Thần Thụy gật đầu: "Được, tôi đồng ý với cô, chuyện này sẽ được thu xếp ổn thỏa."

Rõ ràng là định xin nghỉ nhưng giờ lại biến thành người tiên phong

trong việc kinh doanh. Đây là điều cô không ngờ trước khi bước vào cửa.

Cũng may là thái độ của Sở Trĩ Thủy thay đổi khá nhanh, cô dứt khoát thảo luận với Hồ Thần Thụy, vạch ra một số ý tưởng trong tương lai.

Hồ Thần Thụy chăm chú lắng nghe, lúc nào cũng phụ họa theo: "Tiểu Sở, tôi thấy ý tưởng của cô rất tốt, tôi thật sự không giỏi mấy thứ này, nếu không bộ phận mới đã không chậm trễ đến bây giờ, cô cứ dựa theo kế hoạch của mình mà làm, tôi tin tưởng năng lực của cô."

Sở Trĩ Thủy khẽ thở phào, bị rắn cắn mười năm vẫn sợ dây, nhưng nãy giờ cô nói xa nói gần, cục trưởng Hồ không hề quản cô.

Hai bên trao đổi vui vẻ.

"À, đúng rồi, còn một chuyện nữa, nếu cô đã quyết định ở lại, thì nên chú ý hòa đồng với đồng nghiệp." Hồ Thần Thụy nói xong chính sự, trở lại dáng vẻ nghiêm túc, giọng điệu cũng trở nên nghiêm nghị lạ thường.

Chắc là chuyện cô chờ đợi thời cơ để báo thù, muốn giải quyết mâu thuẫn giữa cô và trưởng phòng.

Sở Trĩ Thủy trong lòng chợt rét lạnh, nhưng trên mặt vẫn là vẻ cung kính, khôn khéo, giả bộ khó hiểu nói: "Cục trưởng Hồ có ý gì?"

Cô đoán trưởng phòng Ngô sẽ đi tố cáo, nhưng cô không tin bên kia dám nộp đơn, làm vậy sẽ vạch trần chuyện anh ta bỏ bê công việc

trong thời gian dài.

Hồ Thần Thụy than thở: "Ngô Thường Cung nói cô xé cua trong nhà ăn để thị uy, thể hiện sự oán hận và bất mãn với anh ta, điều này đã gây ra bóng đen tâm lý mạnh mẽ đối với anh ta. Tình cảnh giết người liên hoàn này khiến anh ta đứng ngồi không yên cho đến tận hôm nay."

Sở Trĩ Thủy: "?" Xé cua trong nhà ăn? Giết người liên hoàn?

Cô đột nhiên không phản ứng kịp, hoang đường nói: "Nhưng tôi chỉ ăn cua chiên thôi mà, ăn cua thì phải xé đôi ra mới ăn được chứ, trưởng phòng Ngô nghĩ nhiều rồi."

Đường não của mấy con yêu này đúng là kỳ lạ!

Cô vốn tưởng rằng vị lãnh đạo không ra dáng lãnh đạo kia chỉ uất ức đến mức ăn không ngon, sao anh ta lại nghĩ cô sẽ dùng cách này để thị uy, tỏ thái độ với anh ta?

Đúng là mở ra một hướng suy nghĩ mới về nạn bắt nạt nơi công sở, cũng không biết Ngô Thường Cung rốt cuộc là loại cua gì, phải bảo ba mẹ ra chợ mua nhiều chút mới được.

"Anh ta nói nếu không phải cố ý nhằm tới thì tại sao cô không ăn cua đồng mà lại đi ăn cua biển?"

"Bởi vì chưa tới mùa cua đồng." Sở Trĩ Thủy nói thật, cô vẫn luôn nhạy bén như vậy, lại có ý ám chỉ: "Với cả cua lông hồ Dương Trừng đắt hơn, cục trưởng Hồ, ông cũng biết đấy, lương trong cục bây giờ..."

Hồ Thần Thụy sẽ không rơi vào một cái hố hai lần, ông ấy lập tức

cười, xoa lòng bàn tay vào nhau, đổi chủ đề: "Thật ra tôi nghĩ cua biển cũng tốt, cứ ăn cua biển đi, không có vấn đề gì!"

Đây chính là không truy cứu chuyện này nữa.

Chương 27:

Trước khi rời đi, Hồng Hi Minh còn tìm chìa khóa của bộ phận phát triển kinh tế, giao nó cho người mới nhậm chức, Sở Trĩ Thủy.

"Tiểu Sở, bộ phận phát triển kinh tế cũng ở tầng ba, ngày mai mọi người đến xem có thiếu gì không, hai ngày nữa có thể bổ sung." Hồng Hi Minh nhiệt tình nói: "Chị sẽ đi thông báo cho Kim Du."

"Nếu có chuyện gì cần chị giúp thì cứ nói, em biết phòng làm việc của chị ở đâu rồi đấy."

Sở Trĩ Thủy nhận lấy chìa khóa, cảm kích nói: "Vâng, cảm ơn chị Hồng."

Những cây cổ thụ trong sân cành lá sum suê, dệt nên bóng râm dày đặc như một cái nắp vung.

Hồ Thần Thụy đứng bên cửa sổ tầng bốn, nhìn Sở Trĩ Thủy đang rời đi qua kẽ hở của cành lá, cho đến khi xe của cô từ từ rời khỏi cục quan sát Hoài Giang, ông ấy thở dài, tự nhủ: "Được rồi, mình cũng nên đi thông báo thôi."

Cục quan sát Hoài Giang có diện tích rộng, nhưng do không có kinh phí nên nhiều nơi bị bỏ hoang, không có tòa nhà lớn nào. Chỗ nước cạn bên bờ suối vang lên tiếng róc rách, đá trơn rêu bám, rất dễ trượt chân.

Hồ Thần Thụy nhìn Tân Vân Mậu đang ngồi trên vách đá, không biết sao đối phương tìm được chỗ này. Vị thần quân tóc đen lúc nào cũng đi loanh quanh trong cục quan sát Hoài Giang, hoặc là nói anh vẫn luôn lang thang trong vùng đất hoang vu này, không biết là đang tìm kiếm cái gì.

Sự tồn tại của Tân Vân Mậu còn lâu hơn nhiều so với cục quan sát Hoài Giang, nói đúng ra là cục được xây trong khu vực hoạt động của anh. Song phương nước sông không phạm nước giếng, vẫn luôn duy trì khoảng cách an toàn.

Trước khi Hồ Thần Thụy nhậm chức cục trưởng, chưa từng gặp yêu quái nào được phong thần, chứ đừng nói đến việc biết tính cách của người này ra sao. Trên thực tế, bây giờ ông ấy cũng không hiểu nổi Tân Vân Mậu, thỉnh thoảng trái tim của đối phương giống như một du hồn, hàng ngàn cảm xúc đã bị phân tán trong chiến tranh, không còn quan tâm đến bất cứ điều gì gặp phải trên đời.

Lúc này, Hồ Thần Thụy đi tới dưới vách đá, Tân Vân Mậu không quay đầu nhìn lại.

Tân Vân Mậu ngồi một mình trên vách đá cao, mái tóc dài buông xõa đen như mực, mắt sáng, mi dài, lông mày tuấn tú, đang nhìn chằm chằm vào mặt nước không nhúc nhích, nếu như thêm vào một cái cần câu, quả thật có mấy phần giống ý vị của câu thơ "Độc điếu hàn giang tuyết". Chỉ là trong tay anh không có gì, chỉ một cái ô giấy màu xanh đen đặt bên cạnh.

Sau khi thu lại thủ thuật che mắt, anh không còn mặc quần áo kiểu hiện đại, trên người là một bộ y phục kiểu xưa màu lam, tà áo bay phấp phới, có thể nhìn thấy những vệt đen, vừa giống vết mực

loang trên giấy Tuyên Thành, lại vừa giống như vạt áo đang bị ngọn lửa đen không ngừng thiêu đốt.

Đây là vết thương do long diễm gây ra.

Anh từng bị hắc hỏa thiêu thân, từng bị đối phương chặt đứt tay.

Hồ Thần Thụy vô thức nhìn chiếc ô giấy màu xanh đen, sau đó bình tĩnh thu lại ánh mắt, chủ động bắt chuyện: "Có chút chuyện muốn thương lượng với cậu."

Tân Vân Mậu lặng lẽ ngồi quay lưng về phía ông ấy.

Hồ Thần Thụy không lấy gì làm lạ, lẩm bẩm nói: "Trong cục có một cô bé mới tới tên là Sở Trĩ Thủy, chắc là hai người đã gặp nhau ở bộ phận hậu cần rồi, hôm nay cô ấy vốn định đến xin nghỉ việc..."

Tân Vân Mậu ngẩn ra, rốt cuộc cũng quay đầu lại, nhìn xuống Hồ Thần Thụy.

"Nhưng vừa rồi chúng tôi đã thương lượng với nhau, quyết định để cô ấy làm việc ở bộ phận phát triển kinh tế, nhưng cô ấy muốn điều cậu qua đó." Hồ Thần Thụy không biết nên nói thế nào với đối phương, nhắm mắt mà nói: "Thật ra ban đầu thần quân cũng không phải là người của bộ phận hậu cần, ban đầu chỉ là tìm chỗ nghỉ ngơi, bây giờ đổi một chỗ khác..."

Hồ Thần Thụy còn chưa nói xong, Tân Vân Mậu đã quả quyết nói: "Được."

"Hả?"

"Được, có thể."

Lúc tới đây, Hồ Thần Thụy vắt óc suy nghĩ, soạn sẵn bản thảo trong đầu, nhưng không ngờ Tân Vân Mậu không thèm nghe hết mà đã đồng ý. Từ lâu ông ấy đã quen với thái độ dửng dưng của đối phương, đây là lần đầu tiên nghe được câu trả lời nhanh chóng như vậy, thật đúng là không thích ứng kịp.

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của Hồ Thần Thụy, Tân Vân Mậu mặt không cảm xúc, lặp lại lần nữa: "Tôi nói có thể."

"... Ừm, vậy thì tốt, bộ phận phát triển kinh tế ở ngay cạnh bộ phận hậu cần." Hồ Thận Thụy nhanh chóng định thần lại, ông cứ cảm thấy có gì đó sai sai, dù sao chuyện này cũng không đúng lắm.

Hồ Thần Thụy nghĩ tới nghĩ lui, tránh sau này xảy ra tranh chấp, hay là nói trước vẫn hơn: "Thần quân, cô ấy chỉ là một người bình thường không có yêu khí, sau này nếu có gì mạo phạm, mong ngài có thể tha thứ."

Hai bên không phải quan hệ cấp trên với cấp dưới, Tân Vân Mậu cũng không nằm trong biến chế của cục, nhưng Hồ Thần Thụy vẫn luôn lịch sự, kính cẩn gọi anh một tiếng thần quân, thái độ hoàn toàn khác với các yêu quái khác. Ông ấy hy vọng đối phương sẽ không làm khó Sở Trĩ Thủy, nên thái độ càng trở nên kính cẩn, thậm chí còn khom người hành lễ.

Nói chung, chỉ cần Hồ Thần Thụy nói vậy, Tân Vân Mậu sẽ không so đo gì nữa, đối phương lạnh lùng xa cách, tiết kiệm chữ như vàng, từ trước đến nay không đáp lại quá nhiều, cơ bản chỉ yên lặng đáp ứng.

Nhưng hôm nay cục trưởng Hồ biến khéo thành vụng, Tân Vân Mậu lại chơi bài như lẽ thường.

"Hồ Thần Thụy, ông vừa mới gặp cô ấy đúng chứ." Anh nhướng mày, tỏ vẻ khá khinh thường, chế nhạo nói: "Tôi còn không hiểu cô ấy bằng ông sao?"

"..."

Cái giọng này lại càng kỳ quái hơn, như thể đang so sánh gì đó.

Hồ Thần Thụy tìm tòi một phen, hình như đã phát hiện ra điều gì đó bất thường, Tân Vân Mậu không biết đã học được từ ai, hơi giống tính cách quái gở của con người.

Chương 28:

Ở nhà, sau khi ăn cơm tối, Sở Trĩ Thủy mở tài liệu của bộ phận phát triển kinh tế ra nghiên cứu, Cục quan sát Hoài Giang quả thật rất nhiều tài nguyên, nhưng để biến những tài nguyên này thành lợi nhuận và tiếp tục vận hành chúng thì không phải việc dễ dàng.

Nếu bây giờ đã quyết định ở lại, không làm thì thôi, đã làm phải làm cho xong. Cô dứt khoát lật danh bạ xem xem có mối quan hệ cũ nào có thể dùng được không, nhưng lại phát hiện vòng bạn bè đang vô cùng náo nhiệt, ngay sau đó một dòng chữ hiện lên làm cô cay xè cả mắt.

[Long Tri Video thông báo về việc hoàn thành gần một trăm triệu nhân dân tệ vốn đầu tư trong vòng A, khoản đầu tư này do Tập đoàn Lục Doanh dẫn đầu, theo sau là Tư bản Thiên Phong và người đồng sáng lập Lý Long Khoa.]

Thảo nào trước đây công ty ngập tràn tiếng nói cười, thì ra là đã lừa được một con rùa vàng.

Sở Trĩ Thủy không rõ trong lòng có mùi vị gì, chỉ cảm thấy mấy chữ "Người đồng sáng lập" nghe rất châm chọc. Cô còn chưa kịp liên lạc với bạn cũ thì điện thoại di động đột nhiên hiện thông báo có người gọi tới, là đồng nghiệp ở công ty cũ. Hai người rất thân thiết, đến nay vẫn giữ mối quan hệ bạn bè.

Điện thoại vừa được kết nối, giọng nói tức giận của Vương Di Văn

đã truyền đến, bất bình thay: "Mẹ kiếp, cậu không biết đâu, hôm nay đến ăn mừng với họ suýt nữa là tớ nôn tại trận, sao đàn anh cùng trường của cậu có thể tự dát vàng lên mặt mình như vậy?"

Sở Trĩ Thủy cười nói: "Bây giờ người ta đã là tổng giám đốc Lý, có gì mà không dám nói chứ?"

"Cạn lời luôn, giờ tớ đã nhìn thấu, đừng bao giờ cùng phượng hoàng đực gây dựng sự nghiệp, anh ta đúng là một tên trộm gà!" Vương Di Văn căm tức: "Cậu có ghi âm lại cái giọng điệu khúm núm của anh ta khi mua lại cổ phần không, tớ lập tức gửi nó cho cả công ty nghe, xem anh ta còn dám khoe khoang nữa không."

Đây đã là một câu chuyện cũ rích, người sáng lập Long Tri Video là cựu sinh viên của Đại học Ngân Đại, Lý Long Khoa phụ trách công nghệ và tài chính, Sở Trĩ Thủy phụ trách content và vận hành. Rõ ràng lúc đầu chỉ là một chiến dịch nhỏ, nhưng không hiểu sao lại bắt kịp xu hướng, phát triển nhanh như diều gặp gió. Trận gió này không chỉ giúp danh tiếng của công ty bay xa và còn trực tiếp thổi bay mối quan hệ giữa những người sáng lập.

Một ngày nào đó, Lý Long Khoa cảm thấy Sở Trĩ Thủy không còn là người quan trọng trong công ty, nếu không phải là học cùng trường với anh ta thì cô sẽ không có được vị trí như ngày hôm nay, và anh ta mới là linh hồn của Long Tri Video.

Sở Trĩ Thủy không hiểu tại sao tính cách của một người có thể thay đổi trong một sớm một chiều như vậy, người có học thức cao sao lại có thể bị lòng tham làm cho tha hóa như vậy. Cô luôn cho rằng Lý Long Khoa là người sống thực tế, khoan dung lễ độ, nhưng không ngờ tiền tài lại khiến con người ta biến chất, hoặc là anh ta vốn đã là người như thế, chỉ là chưa có vốn liếng để biến chất nên ngụy trang thành người tử tế, đàng hoàng mà thôi.

Sau khi ốm nặng một trận, Sở Trĩ Thủy đột nhiên cảm thấy chuyện này thật vô nghĩa, người duy nhất có thể đối xử toàn tâm toàn ý với cô chỉ có ba mẹ, những người còn lại không lấy của cô thứ gì là tốt rồi, chưa kể còn có những người đặt cô lên bàn cân để đánh giá, đong đếm giá trị.

"Không cần đâu, chẳng phải tổng giám đốc Lý đã bỏ tiền mua cổ phần rồi sao, với cả sau khi tớ về quê tớ còn đưa kinh nghiệm làm ở đó vào CV." Sở Trĩ Thủy khuyên nhủ: "Tất cả đều đã là người trưởng thành, cắt đứt rồi cũng nên giữ thể diện cho nhau một chút."

Vương Di Văn nghe người trong cuộc bình tĩnh như vậy thì không nhịn được mà than ngắn thở dài: "Nhưng tớ không ưa nổi cái con người bỉ ổi kia có được quyền thế, nói thật, bây giờ tớ cũng không muốn làm ở công ty nữa."

Sở Trĩ Thủy buồn cười: "Vậy tốt nhất cậu nên chạy nhanh đi, hai năm nữa Long Tri không sập, tớ sẽ đổi họ theo cậu, sau này gọi là Vương Trĩ Thủy."

"Thật hay giả vậy? Cậu đang đùa đúng không?"

"Đương nhiên là thật, nếu không sao tớ lại bán cổ phần đi chứ? Ít nhất cũng phải hành hạ anh ta một phen." Sở Trĩ Thủy nhẹ giọng nói: "Tớ không ngờ anh ta lại tự mình tham gia đầu tư, còn tưởng rằng vốn đầu tư từ bên ngoài, đúng là đầu óc không được tỉnh táo."

Gia cảnh của Lý Long Khoa thuộc dạng bình thường, tuyệt đối không phải con nhà giàu, làm vậy đúng là khiến người ta không thể hiểu được.

"Cậu đã nói vậy thì tớ phải chạy mau thôi, đúng lúc có người đang đào tớ." Vương Di Văn đột nhiên nghĩ ra: "Đúng rồi, cậu về Hoài Giang, bây giờ đang làm ở đâu, hay là tớ đi theo cậu?"

"Cậu đi theo tớ làm gì?" Sở Trĩ Thủy nghẹn giọng: "Mỗi tháng hai ngàn mốt, ngày ngày cười ha ha?"

"Thôi đi! Cậu giả vờ nghèo khó với tớ làm gì?"

"... Tớ đâu có giả vờ."

"Thôi đi thôi đi, không cần tớ thì thôi, đến khi tớ chuẩn bị nhảy việc, cậu giúp tớ xem xem công ty nào phù hợp."

Sở Trĩ Thủy không thể làm gì khác hơn là đồng ý, ai ngờ giờ nói thật cũng không ai tin.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, cô lại lật xem thông tin về vườn trà, hy vọng bộ phận phát triển kinh tế sớm ngày đi vào quỹ đạo, sau đó rảnh rỗi có thể tranh thủ đi sờ cá.

Trăng tà, mặt trời mọc, một ngày mới bắt đầu.

Sau khi quan sát tình hình, Sở Trĩ Thủy xuống xe, cầm hộp cơm ở cạnh ghế tài xế lên, chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng mở nắp kiểm tra. Đúng như dự đoán, hôm nay Sở Tiêu Hạ đã làm một hộp đầy ắp cá vàng hấp, bây giờ cô có thể cảm nhận được chút nhiệt độ qua chiếc hộp.

Tối qua cô mải mê đọc thông tin về bộ phận mới nên quên nói với ba về việc thay đổi thực đơn.

Chương 29:

Sở Trĩ Thủy không biết Ngô Thường Cung có định trả thù vụ ăn cua trong nhà ăn không, hay yêu quái có kiêng kỵ những chuyện như vậy không, nếu có thì mang cá vào nhà ăn của đơn vị sẽ rất khó khăn. Mặc dù Kim Du nói cô ấy không phải là loại cá ăn được, nhưng chắc sẽ không thể chấp nhận nổi việc đồng loại của mình bị chế biến thành món ăn?

Tất nhiên, hôm qua Kim Du ăn thử món cua còn khen là thơm, hẳn là cô ấy có thể chấp được cua bị chế biến thành món ăn.

Sở Trĩ Thủy do dự một lúc, xem xét tâm trạng của đồng nghiệp, sau đó vẫn lấy đũa ra, định giải quyết món cá hấp ngay tại đây.

Gần đó không có chỗ ngồi, vì vậy Sở Trĩ Thủy mở cửa xe, ngồi vào nửa ghế lái, hai chân duỗi thẳng khỏi xe, tận hưởng thú vui ăn uống giữa thiên nhiên. Cây rừng rậm rạp, gió thổi hiu hiu, vào buổi sáng sớm, được thưởng thức món cá vàng hấp thơm ngon, mềm mại lại mọng nước này, đúng là khiến người ta thích thú.

Từ trong đám cây cỏ xanh um tùm, truyền tới những tiếng bước chân rất nhỏ, một đôi mắt vàng hiện ra dưới tán lá sẫm màu.

"Mimi."

Sở Trĩ Thủy nhận ra con mèo mun, thân hình nó ẩn hiện trong bóng tối, chỉ có đôi mắt mèo xinh đẹp, tỏa sáng.

Con mèo mun bị phát hiện nhưng không bỏ chạy, cũng không hoảng hốt, bước đến phía trước, hoàn toàn bại lộ dưới ánh sáng mặt trời, đứng cách cô ba bốn bước. Nó an tĩnh ngồi bẹp xuống đất, hai chân trước gập lại một cách duyên dáng, không nhúc nhích ngừa đầu nhìn chằm chằm, chiếc đuôi màu đen linh hoạt lắc qua lắc lại, lắc rất có tiết tấu.

"Em có muốn ăn không?" Sở Trĩ Thủy thấy ánh mắt nó nhìn về phía hộp cơm, cúi đầu tra thông tin trên mạng: "Để chị tra xem em có ăn được không?"

"Meo." Con mèo mun dường như nghe hiểu lời cô nói, thậm chí còn lên tiếng phát biểu ý kiến, nhưng tiếc là con người sao hiểu được tiếng mèo.

"Chiên rán thì không được, hấp thì được."

"Meo!"

Trong hộp cơm có hai con cá vàng hấp, Sở Trĩ Thủy dùng đũa gắp con còn lại lên: "Cho em một con."

Con mèo mun lập tức đứng dậy, nghiêng người nhìn về phía con cá vàng giữa không trung.

Sở Trĩ Thủy còn đang suy nghĩ xem nên đặt cá vào đâu, nhưng đúng lúc cô vừa buông đũa, con cá vàng hấp được con mèo mun ngoạm lấy một cách chính xác trước khi rơi xuống đất.

Con mèo mun ngậm cá, chạy ra ngoài hai bước, sau đó quay đầu

nhìn lại cô, cái đuôi đen vểnh lên cao, vui vẻ đong đưa trên không trung, khá giống động tác vẫy tay chào tạm biệt của con người. Ngay sau đó, nó nhanh chóng nhảy vào đám lá rậm rạp, trong nháy mắt mang con cá rời đi.

Sở Trĩ Thủy cũng không đuổi theo, cô ăn cá xong thì tự mình thu dọn rồi tới phòng làm việc.

Bộ phận phát triển kinh tế nằm trên tầng ba của tòa nhà văn phòng, ban đầu là do cục khóa lại, hôm qua mới tìm thấy chìa khóa. Văn phòng mới cách bộ phận hậu cần không xa, Sở Trĩ Thủy trước tiên đi dạo một vòng ở chốn cũ, phát hiện trong phòng không có ai, lúc này mới đi tới bộ phận phát triển kinh tế.

Hôm nay cô đến tương đối sớm, định dọn dẹp lại một chút, nhưng không ngờ lại có người đến sớm hơn mình.

Cửa phòng bộ phận phát triển kinh tế mở toang, vừa vào phòng đã nhìn thấy Tân Vân Mậu ngồi ở chỗ cũ, vẫn là hàng cuối cùng bên cửa sổ, trên bàn vẫn không có máy tính. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển, đang nhàn nhã ngồi dựa lưng vào ghế, đôi mắt nhắm lại dưới ánh đèn mờ ảo.

Cửa sổ trong phòng sạch sẽ không tì vết, ngay cả bàn ghế cũng được sắp xếp gọn gàng. Sở Trĩ Thủy phát hiện những món đồ lặt vặt cô để lại ở bộ phận hậu cần đã được chuyển đến, hiện tại vẫn ở nguyên trên bàn, chỗ ngồi của cô ở ngay trước mặt anh.

"Anh quét dọn qua rồi à?"

Sở Trĩ Thủy phát hiện ra rất nhiều chi tiết, đây là lần đầu tiên cô

thấy Tân Vân Mậu xuất hiện vào sáng sớm nên cô cảm giác hoang đường như mặt trời mọc ở đằng tây.

Tân Vân Mậu vén mi mắt lên, đến khi thấy rõ người đến là cô thì hơi bất ngờ: "Đến sớm vậy?"

"Lời này nên để tôi hỏi anh mới phải? Sao nay đến sớm thế?"

Anh bình tĩnh nói: "Ngày nào tôi chẳng đến sớm."

Sở Trĩ Thủy sửng sốt, trước đây lúc đi làm cô không hề biết chuyện này, nghi ngờ hỏi: "Giờ làm việc thì anh không xuất hiện, đến lúc không làm việc thì anh xuất hiện hả?"

Tân Vân Mậu làm như không nghe thấy, hỏi ngược lại: "Sao cô đến sớm vậy?"

"Ngày đầu tiên đi làm ở bộ phận mới, đương nhiên phải đến sớm rồi." Sở Trĩ Thủy vốn định dọn dẹp phòng làm việc nhưng ai ngờ Tân Vân Mậu không nói tiếng nào đã làm trước. Điều này khiến cô hơi ngượng ngùng, không ngờ so với cô thì anh chu đáo hơn nhiều, lại còn biết quan sát môi trường mới.

Tân Vân Mậu nhìn chằm chằm Sở Trĩ Thủy một lúc lâu, cho đến khi tầm mắt của cô chuyển sang một bên. Làn da của cô trở nên trong suốt dưới ánh sáng ấm áp, vì khuôn mặt không trang điểm nên có thể nhìn thấy rõ đôi má ửng hồng tự nhiên, không biết đó là do mao mạch mỏng hay là do cảm xúc không thể diễn tả được khiến gò má ửng lên màu hồng đào, làm cô không được tự nhiên dời ánh mắt đi chỗ khác.

Cô không nhìn anh, cứ ngó chừng ra ngoài cửa sổ.

Chương 30:

Tân Vân Mậu nhớ tới lời của Hồ Thần Thụy, bảo cô đã nói phải điều anh tới, thì khẽ cười, nói: "Tôi được điều tới đây cô vui thế sao? Cô đến muộn một chút cũng không sao, tôi sẽ không lật lọng."

"..."

Sở Trĩ Thủy đang so sánh vị trí của bộ phận phát triển kinh tế, nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ để đánh giá, phòng làm việc của cục trưởng ở ngay trên đỉnh đầu. Cô chỉ hơi ngẩn người ra một lúc mà không biết Tân Vân Mậu đang nghĩ cái gì trong đầu, bắt đầu phát bệnh thần kinh theo thói quen.

Sự nhẫn nại của con người đúng là có thể cải thiện mỗi ngày, lúc đầu Sở Trĩ Thủy đến cạn lời vì tính tự luyến của anh, nhưng bây giờ đã quen, còn có thể từ đó lấy được thông tin hữu ích, đây cũng là một câu mang tính chất quan tâm.

Cô nói một cách bình tĩnh: "Chúng ta thương lượng chút đi."

"Thương lượng cái gì?"

"Quốc có quốc pháp, bộ phận mới có quy định mới, trước đây chúng ta ở bộ phận hậu cần, nhưng bây giờ đã chuyển sang bộ phận phát triển kinh tế." Sở Trĩ Thủy dịu dàng nói: "Tuy rằng cấp bậc của chúng ta không chênh lệch nhiều, tôi cũng chẳng quan tâm đến việc xưng hô của cấp trên cấp dưới, nhưng ở một số trường hợp đặc

thù, anh vẫn phải thừa nhận rằng tôi là cấp trên của anh, được chứ?"

Cục quan sát không phải là công ty tư nhân, không có hình thức thưởng phạt, nên việc quản lý nhân viên không dễ dàng. Nếu cô đã điều anh tới, lại không thể chấp nhận việc anh làm việc bừa bãi, nên rất cần thiết lập một hệ thống mới.

Tân Vân Mậu chống cằm, trầm mặc suy nghĩ một chút rồi đột nhiên cất giọng: "Hình như cô cũng đâu có thừa nhận cô là tín đồ đầu tiên của tôi."

"Như vậy đi, chúng ta thảo luận từng chuyện một trước, được không?" Sở Trĩ Thủy dùng giọng thương thảo, nói: "Trong thời gian làm việc anh nghe theo tôi, thời gian còn lại có thể tự do thoải mái."

Dù sao lúc làm việc họ cũng phải chạm mặt nhau, nên trước tiên cần ổn định tình hình trong phòng làm việc đã.

"Được thôi."

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói xong thì từng bước tiến tới: "Vậy ở chỗ làm, anh bớt nói mấy lời kỳ quái lại, nhất là lúc đang làm việc, đừng đem chuyện cá nhân ra nói."

"Cái gì gọi là mấy lời kỳ quái?" Tân Vân Mậu nhướng mày, nhận ra: "Ý của cô là suy nghĩ trong đầu cô ấy hả? Không thể kiềm chế được trước tôi các kiểu?"

"Được rồi, nếu cô cảm thấy mắc cỡ khi bị vạch trần như thế, sau này tôi sẽ cố hết sức giữ thể diện cho cô."

Anh sảng khoái đáp ứng, nghe có vẻ dễ nói chuyện.

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, tự động bật nút sàng lọc, lọc mấy thứ linh tinh mà anh nói ra khỏi tai, tiếp tục đưa ra yêu cầu: "Còn một chuyện nữa, trước đây mọi thứ không nằm trong quyền kiểm soát của tôi, nhưng chỉ cần là ở bộ phận phát triển kinh tế, tôi hy vọng anh có thể tuân theo các quy tắc và quy định của cục, làm việc theo lịch từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiều."

Đây là tật xấu lớn nhất của Tân Vân Mậu, trong giờ làm việc, anh lúc nào cũng đi lang thang khắp nơi.

"Cho dù là có việc hay không, ít nhất thái độ của anh cũng phải đúng mực, không được đến muộn hay vắng mặt."

Lần này, anh im lặng hồi lâu, rõ ràng là đang do dự.

Sở Trĩ Thủy nhìn anh chăm chú, thực ra trong lòng đang lo ngay ngáy, bởi vì anh thật sự quá ích kỷ, không hợp ý là lập tức trở mặt.

Tân Vân Mậu làm ra vẻ mặt kỳ quái: "Có một số người rất sùng bái tiên nhân, đúng là có những quy định như không được cách quá xa, nhưng tôi không có quy định này, cô có thể tự do đi lại."

Hầu như sẽ là tiên nhân bắt con người không được chạy lung tung, nào có con người đề nghị tiên nhân không được rời xa.

Sở Trĩ Thủy đã thành thục trong việc bắt nhịp với câu chuyện của anh, kiên nhẫn nói: "Nếu tôi có những quy định như vậy, anh có thể đi làm đúng giờ không?"

"Được thì được thôi..." Anh khẽ cau mày, khó hiểu nói: "Nhưng cuộc sống của cô không thể tách rời tôi được hả?"

Anh không biết tín đồ của người khác thế nào, nhưng hình như cô quá dính người, không hiểu sao lại không để anh ra ngoài một mình.

Sở Trĩ Thủy nghe anh đã đồng ý, trái tim đang treo trên cao cuối cùng cũng hạ xuống.

Cô đã đạt được thành công lớn trong lần đầu tiên lập ra quy định, tự nhiên không quan tâm đến mấy lời hồ ngôn loạn ngữ của anh, tâm trạng tốt lên, cô nở nụ cười thật tươi, trịnh trọng gật đầu phụ họa theo: "Đúng vậy, cuộc sống của tôi không thể tách rời anh, anh chính là niềm vui lớn nhất của đời tôi, là yêu quái tấu hài nhất từ trước đến nay."

Sở Trĩ Thủy cười tươi như hoa, lộ ra hai lúm đồng tiền, đôi mắt sáng ngời, cong cong như vầng trăng khuyết, khiến người ta nhéo lên mặt một cái.

Tân Vân Mậu ngẩn ra một lúc, sau đó bình tĩnh rời tầm mắt đi chỗ khác, nhưng những ngón tay không yên gõ nhịp lên bàn, cảnh cáo: "Khống chế bản thân một chút đi, tôi chỉ đồng ý cho cô làm tín đồ của tôi thôi, thu lại những cảm xúc mãnh liệt đó ngay đi."

"Được, không thành vấn đề."

Sở Trĩ Thủy ôn hòa đáp lại, cô đã sớm phát hiện ra anh chỉ nhìn thái độ, hoàn toàn không đọc được ẩn ý đằng sau câu nói, quả nhiên không hề phản ứng với cụm từ yêu quái tấu hài nhất, còn vô cùng hài lòng ngồi xuống vị trí của mình ở bộ phận mới.

Chương 31:

Không bao lâu sau, Kim Du cũng chuyển đến khoa phát triển kinh tế, hôm qua Hồng Hi Minh đã thông báo cho cô ấy tình hình điều động.

“Sao lại không đợi tôi…” Kim Du thấy Sở Trĩ Thủy thì hưng phấn chào hỏi, đợi cô ấy nhìn rõ vẻ mặt Tân Vân Mậu lạnh như băng thì như bị người ta ấn xuống phím giảm âm lượng, theo bản năng hoảng loạn, lắp bắp nói: “Cùng… cùng quét dọn?”

Gương mặt nhỏ nhắn của Kim Du trắng bệch, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ. Cô ấy rất ít khi đụng mặt Tân Vân Mậu lúc đi làm.

“Không sao, sau này vẫn còn cơ hội quét dọn.” Sở Trĩ Thủy nhìn ra được sự sợ sệt của Kim Du, cô lại nhìn lướt qua Tân Vân Mậu, làm chủ tình hình, nói: “Tuy chúng ta đều đã quen biết nhưng hiếm khi có cơ hội gặp được nhau, hay là đi theo trình tự chút để hiểu rõ lẫn nhau.”

“Đây là Kim Du, đây là Tân Vân Mậu, lúc trước đều làm ở khoa hậu cần, sau này cũng cùng làm ở khoa phát triển kinh tế, nói ra thì mọi người cũng có duyên phận.”

Sở Trĩ Thủy giống như cô giáo mầm non, dịu dàng dẫn dắt hai bên loại bỏ ngăn cách.

Kim Du thành thật cúi đầu: “Xin chào.”

Tân Vân Mậu khẽ gật đầu.

Đây cũng coi như là lần đầu tiên giao tiếp. Lúc trước ở bộ phận hậu cần Kim Du tránh né Tân Vân Mậu, Tân Vân Mâu thì dứt khoát coi như không thấy người bên cạnh, bầu không khí nơi làm việc hoàn toàn không tốt, đến bộ phận phát triển kinh tế thì phải thay đổi dần dần.

Vốn dĩ Sở Trĩ Thủy lo Tân Vân Mậu nói những lời thái quá, nhưng giờ cô phát hiện mình lo xa rồi, khi đối diện với những yêu quái khác anh đều im lặng.

Kim Du ngó nhìn mặt bàn trống trải, vội nói: “Trước tiên tôi đi đến bộ phận hậu cần một chuyến, lấy đồ của tôi qua đây.”

“Để tôi giúp cô.”

Khi Sở Trĩ Thủy đến thì phát hiện bàn của cô ấy ở bộ phận phát triển kinh tế chiếu theo cái ở bộ phận hậu cần, đến vị trí của bút ký tên tiện tay bày ra vào khoảng một ngày trước cũng y chang, cũng không biết rốt cuộc là làm được bằng cách nào.

Nhưng bàn làm việc mới của Kim Du vẫn trống rỗng, đồ dùng của cô ấy vẫn chưa được dọn qua.

Hai người đến bộ phận hậu cần chào hỏi một tiếng với Ngưu Sĩ, lại hẹn thường xuyên quay về tán dóc mới ôm tài liệu rời đi.

Trong hành lang, Sở Trĩ Thủy cuối cùng cũng có thể nhân lúc xung quanh không người mà hỏi thăm về ngờ vực vẫn luôn bị đè nén nơi đáy lòng: “Kim Du, tại sao cô lại sợ anh ta đến thế?”

Lúc trước cô đã biết Tân Vân Mậu lạc quẻ ở bộ phận hậu cần, nhưng không hiểu rốt cuộc nguyên nhân xuất phát từ đâu.

“Có thể do tôi còn khá yếu, thời gian làm yêu quá ngắn nên vẫn có cảm giác áp bức quá mạnh.” Kim Du ấp úng nói: “Tôi với anh ta hoàn toàn không phải yêu quái cùng một đẳng cấp.”

“Yêu quái các cô còn phân cấp bậc sao?”

Kim Du thành thật gật đầu: “Phải, cô là con người nên có thể không nhận được, nhưng tự nhiên chúng tôi có thể phân biệt, giống cục trưởng Hồ và sếp Hồng vậy, còn có yêu quái trong cục quan sát, yêu khí đều mạnh hơn chúng tôi trong lĩnh vực hậu cần. Năng lực của tôi chính là xóa đi ký ức, họ còn có thiên phú mạnh hơn.”

Sở Trĩ Thủy an ủi: “Cô vẫn còn trẻ mà, tiền đồ vô hạn.”

“Hơn nữa tôi nhớ lúc trước có ai đó đã nói, tốt nhất là ít tiếp xúc với anh ta thôi, nếu không sẽ gặp chuyện nguy hiểm…”

“Chuyện nguy hiểm? Chẳng hạn như chuyện gì?”

Kim Du vắt óc suy nghĩ thật lâu, cô ấy hổ thẹn cúi đầu: “Xin lỗi, hình như là chuyện mới vào cục, nhưng giờ tôi nhớ không rõ lắm, quên mất khi đó là ai nói rồi.”

“Không sao, đây cũng là chuyện hợp với căn cứ khoa học.”

Kim Du không hiểu: “Căn cứ hợp khoa học gì?”

“Trí nhớ của cá không tốt.” Sở Trĩ Thủy trêu: “Nói không chừng qua một khoảng thời gian nữa đến trưởng bộ phận Ngô cô cũng quên luôn.”

“Anh ta phiền như thế không quên được đâu, cô không biết hôm qua sếp Hồng thông báo xong, anh ta tức đến giậm chân trong văn phòng.” Kim Du thoát khỏi thế lực hung ác thì phấn khích không thôi, giọng nói vui vẻ cam đoan: “Sau này tôi sẽ làm việc thật tốt ở bộ phận phát triển kinh tế.”

Sau khi về đến phòng, Sở Trĩ Thủy bảo Kim Du dùng máy tính nhập tài liệu cũ của bộ phận phát triển kinh tế, vì Tân Vân Mậu sử dụng thiết bị điện tử không giỏi, nên loại công việc này không có cách giao cho anh.

Sở Trĩ Thủy vốn còn muốn giải thích hai câu, nhưng ý chí phấn đấu của Kim Du sục sôi, cô ấy nhận lệnh mà đi, không chút để ý đến việc đồng nghiệp cũ biến thành cấp trên, cũng không tỏ ra bất cứ dị nghị gì với sự phân công công việc.

Một buổi sáng an nhàn vô sự, Sở Trĩ Thủy tra tài liệu vườn trà, Kim Du tiến hành nhập liệu thông tin, ngay cả Tân Vân Mậu cũng ngồi yên tĩnh trong phòng, không lêu lổng bên ngoài.

Giờ nghỉ trưa vừa đến, Sở Trĩ Thủy lười biếng vươn eo một cái, cô quay đầu lại thì phát hiện bàn sau trống trơn, bỗng chốc ngạc nhiên chớp mắt, lại không biết anh chuồn đi khi nào, rõ ràng mấy phút trước còn ở đây.

Tân Vân Mậu chịu đựng đến bữa trưa rồi biến mất trong một giây, anh thực hiện lời hứa của mình một cách hoàn mỹ, xuất hiện theo giờ làm trong cục, lúc nghỉ thì không thấy bóng dáng, tuyệt đối không ở lại văn phòng thêm giờ phút nào.

Sở Trĩ Thủy lại không để ý, giả sử động tác của anh quá chậm, có cần mời anh cùng ăn cơm trưa hay không cũng là một vấn đề.

“Kim Du, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Trong nhà ăn, hai người tìm thấy Ngưu Sĩ trong góc, nhưng lại không thấy bóng dáng Tân Vân Mậu. Sở Trĩ Thủy vừa ăn cơm với đồng nghiệp vừa nói kế hoạch kinh doanh trong tương lai.

Chương 32:

Trong cục quan sát Hoài Giang có các loại tài nguyên kỳ lạ, chỉ phân loại thôi cũng cần phải có thời gian, cũng không biết là có được từ đâu. Sau khi Sở Trĩ Thủy lật xem tài liệu, phát hiện thống kê của một vườn trà hoang, đại khái là năm mươi mẫu, toàn bộ đều là trà xanh, quy mô không tính là lớn.

Vùng đất Hoài Giang có không ít nông dân trồng trà, nhưng lá trà Hoài Giang không nổi tiếng trong nước, cũng chưa được hình thành sản xuất thâm canh. Một số gia đình không dựa vào việc trồng trà để kiếm sống sẽ giữ lại một hai mẫu, dùng nồi khô sao lá trà một lần, dùng để tự uống hoặc biếu tặng.

Giờ đây Sở Trĩ Thủy định khởi nghiệp làm ăn vườn trà, nghĩ xem có thể vận chuyển buôn bán nó hay không.

“Vườn trà?” Ngưu Sĩ suy tư nói: “Hình như là có thứ như vậy, có rất nhiều năm rồi, vẫn luôn không có ai quản.”

“Giờ đang đúng lúc là mùa hái trà, qua một khoảng thời gian nữa là không thích hợp rồi. Nếu bỏ lỡ mấy ngày này, năm nay không thể thu hoạch được nữa.” Sở Trĩ Thủy nói: “Hoài Giang vốn là nơi sản xuất trà, cho dù là thuê người hái trà, hay là vận chuyển tiêu thụ đều làm khá thuận tay, ít nhất cũng có thể tìm được đường để đi.”

Kim Du tò mò nói: “Lá trà của chúng ta có thể bán đi sao?”

“Nếu là bán cho khách hàng vùng khác thì chắc chắn không bằng thương hiệu trà chuyên nghiệp, mô hình kinh doanh cao cấp của người ta rất thành thục, giờ chúng ta gần giống như là xưởng nhỏ, chỉ dùng để bù vào thành tích của cục mà thôi.” Sở Trĩ Thủy mỉm cười: “Nhưng dù sao có vườn trà thì cứ vơ vét đôi chút, đến lúc bán trà lại nghĩ cách, xem có thể phát huy ưu thế của cục hay không.”

Kim Du như hiểu như không.

“Anh Ngưu, tôi định hai ngày nữa đi thăm vườn trà thử, anh có quen người của xưởng trà lành nghề vùng lân cận không?”

Ngưu Sĩ vào cục còn sớm hơn Ngô Thường Cung, anh ấy quản lý nhà ăn có thể kết thân với không ít người, không cần nghi ngờ anh ấy chính là người hiểu rõ tình hình xung quanh nhất.

Ngưu Sĩ: “Ngày khác tôi sẽ hỏi giúp cô một chút.”

Sở Trĩ Thủy vội nói cảm ơn.

Vạn sự khởi đầu nan, bộ phận phát triển kinh tế thuộc thời kỳ khai hoang, không thể so bì được với thương hiệu nổi tiếng. May mà trong cục chỉ có hai mươi mấy người. Giả sử mỗi năm bộ phận phát triển kinh tế có thể kiếm được một triệu, vậy thì bình quân đầu người mỗi năm nhiều thêm bốn mươi ngàn tệ, tính sơ ra lương tháng hơn năm ngàn.

Đây là mục tiêu ngắn hạn do Sở Trĩ Thủy đề ra, cho dù tiền lương vẫn còn khoảng cách xa so với lúc trước, nhưng chuyện gì cũng phải đi từng bước một để làm, ăn một ngụm cũng không thành tên mập. Dạo gần đây cô thường hay nhớ lại chuyện lập nghiệp lúc đi

học, lúc ấy cũng phải chạy đôn chạy đáo ở khắp nơi, mong đợi sự cố gắng của mình có thể kết ra được quả ngọt, giống y hệt tình huống hiện giờ.

Gọi vườn trà hoang thì cao cấp vậy thôi, thật ra chính là không người chăm sóc. Trên tài liệu nói là trà xanh, chủ yếu là Lão Long Tỉnh và Long Tỉnh 43.

Thứ đáng tiền nhất của trà xanh không cần nghi ngờ chính là búp trà, lá mới mọc vào đầu xuân rất nhỏ, sản lượng cũng không cao, giá cả có thể đạt đến một ngàn tệ nửa ký. Cùng với sự phát triển khỏe mạnh của lá xanh, màu sắc lá non dần dần thay đổi, sản lượng cũng tăng theo nhưng giá của trà xanh lại giảm xuống. Lá trà càng lớn, sản lượng càng cao, giá lại càng giảm, mãi cho đến khi hoàn toàn hết mùa.

Hơn nữa trà xanh còn không thể để dành, trà xanh cách năm sẽ mất đi mùi hương của trà, chỉ còn lại duy nhất mùi vị tươi mới tuyệt vời của nó.

Núi trà xanh mướt trải dài, độ dốc hơi nhấp nhô như sợi tơ xanh mềm mại rũ xuống mặt đất. Xe hơi không có cách trèo lên con đường nhỏ chật hẹp mà chỉ có thể dừng bên ngoài lối vào núi trà.

Sở Trĩ Thủy tập trung với những người nông dân trồng trà dưới núi, ngẩng đầu thu hết màu xanh ngọc vào đáy mắt. Dạo gần đây cô đến vườn trà hết mấy chuyến, hỏi thăm khâu hái trà và thu hoạch, cuối cùng tìm hiểu ra được tình hình của năm mươi mẫu đất trà xanh.

“Năm mươi mẫu trà của các cô cũng không tính là nhiều, nhưng chắc chắn vẫn phải thuê người đến hái, hái búp trà phải có bảy tám người mới được, sau đó lại sắp xếp cho tốt việc sao trà, sau này chờ lá trà xanh to lên sản lượng cũng nhiều lên, vậy phải có mười mấy

hai mươi người làm sao?”

Sở Trĩ Thủy khiêm tốn nhờ chỉ giáo: “Bên này chúng ta thuê người hái trà bao nhiêu tiền?”

“Thường thì lúc bận lắm mới thuê người, vài người tính lương ngày, vài người tính lương trọn gói.” Người kia quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới một phen: “Nếu các cô thật lòng muốn làm, tôi có thể tìm người cho cô, đến lúc đó tính rẻ chút, rồi tôi giúp các cô bán sỉ luôn.”

Người trước mắt là người buôn trà, tất nhiên có đường tiêu thụ, thỉnh thoảng còn thu mua trà của nông dân.

Sở Trĩ Thủy chẳng ừ hử gì, rẽ hướng của chủ đề hỏi thăm chi phí đóng gói và chuyển hàng nhanh. Gần đây cô bảo Kim Du điều tra xem có giấy phép kinh doanh nào còn thiếu sót để đi chứng, dù sao đi chăng nữa thì lúc trước cục đã đăng ký là một công ty nhỏ, không nhất thiết phải bán giá sỉ cho những người buôn trà khác.

Một hàng người đi về phía trước, người buôn trà nhìn quanh vườn trà xum xuê, ông ta thấy cô không tiếp lời, tiếp tục thuyết phục: “Tôi thấy các cô cũng không có thời gian làm, nếu không thì cho thuê đồi trà thì thế nào? Vườn trà này bỏ hoang mấy năm rồi nhỉ, cô nghe giá cả lá trà cao, nhưng mỗi năm lại cần người bảo dưỡng, kiếm tiền thì một hai tháng này, nói thật lòng thì làm cũng khá rắc rối, không bằng cho người ngoài thuê để đỡ lo!”

Sở Trĩ Thủy nghe ông ta một đường kiên trì khuyên bảo không từ bỏ, sau đó hiểu ra vườn trà trong cục vẫn khá được. Nếu người buôn trà đã có ý thuê đồi trà, vậy điều đó nói lên được chất lượng cây trà xuất chúng, nếu không thì ông ta sẽ không tích cực chủ động như vậy.

Sở Trĩ Thủy cười nhẹ nói: “Ông để lại cách thức liên lạc cho tôi thế nào? Vì tình hình trong cục đặc thù, tôi cũng phải báo lại với lãnh đạo.”

“Được được được, số điện thoại được không? Hay là tôi quét wechat cô?”

Người buôn trà bận đi thu mua trà ở khắp nơi, ông ta để lại cách thức liên lạc rồi vội vàng đến trạm kế tiếp.

Những người khác nhìn đôi bên lưu lại số điện thoại của nhau, họ chỉ chờ người buôn trà vừa đi bèn ở một bên tốt bụng tiếp lời: “Này, cô gái nhỏ, khuyên cô đừng cho ông ta thuê, vườn trà nhà cô không tệ, đổi một người còn có thể bán giá cao hơn chút, dân buôn như ông ta sẽ ép giá đó!”

Nhìn Sở Trĩ Thủy rõ ràng còn trẻ tuổi, đọc sách tri thức hiểu được lễ nghĩa, nhẹ nhàng trầm tính, lái chiếc xe được coi là hạng tầm trung đến cao cấp ở thành phố Hoài Giang, vừa nhìn là thấy giống cô gái nhỏ có tiền dễ bị lừa gạt, do hoàn cảnh gia đình khá được đãi ngộ nên chưa chịu qua sự ác độc của xã hội.

Mọi người coi cô ngây thơ thiếu kinh nghiệm, thật sự định cho người buôn trà thuê vườn trà, trong lòng không nhịn được mà khuyên ngăn cô lại.

“Cảm ơn bác, có điều vườn trà không phải của nhà cháu.” Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: “Bác cũng trồng loại trà này sao?”

“Phải, vườn trà nhà tôi cách khá gần chỗ này của cô, còn trồng vài

loại trà trắng gì đó.”

“Cũng là năm mươi mẫu?”

“Không chỉ nhiêu đó, hơn một trăm mẫu.”

Gương mặt Sở Trĩ Thủy lộ ra sự kính phục: “Vậy rất lợi hại rồi, chăm sóc cũng không dễ gì.”

Người bên cạnh chen miệng: “Đây thì tính là gì? Nhà tôi có hai trăm mẫu đây, nếu thật sự coi thành quy mô thì còn chưa đến một ngìn mẫu!”

Sở Trĩ Thủy dẫn dắt chủ đề về loại trà thì được triển khai, nhờ đó mà hiểu được tình hình của những nông dân trồng trà khác. Những người khác thấy cô vui vẻ hòa nhã, bảy tám cái miệng nhàn rỗi trò chuyện.

Chương 33:

Hai năm trước trên cơ bản thì vườn trà khó có thể thu được lợi, sản lượng chủ yếu có liên quan đến tuổi thọ của cây, căn cứ vào cách hái khác nhau, còn có phân biệt búp trà đơn, một búp một lá, một búp hai lá, vân vân.

Điều cô khá hồ nghi là theo cách nói của nông dân trồng trà thì vườn trà cần phải chăm sóc tỉ mỉ, nhưng vườn của cục là đồi trà hoang, không thể có chuyện cây trà tươi tốt đến thế.

Sở Trĩ Thủy thu hoạch thông tin xong thì cô nhẹ thở ra một hơi, cảm khái nói: “Tiền kiếm ra được toàn là đồng tiền cực khổ.”

“Còn không phải sao, nhưng không bán cũng không được, nếu không thì làm sao có tiền nuôi cục đây!”

Nông dân trồng trà vì giảm chi phí người lao động mà cơ bản là cả nhà ra trận, nhưng người chân chính có thể kiếm ra tiền luôn là người buôn trà. Có điều, nông dân trồng trà rất hiếm khi có đủ năng lực để xây dựng một thương hiệu có giá trị, đồng thời cũng không có cách trực tiếp nắm bắt được đường tiêu thụ, chỉ có thể cung cấp nguyên liệu kiếm chút tiền, đây cũng là chuyện không có cách nào giải quyết.

Sở Trĩ Thủy biết rõ loại trà này không bằng trà của nông dân trồng trà, muốn kiếm nhiều tiền thì cần có cánh cửa khác.

Sau khi khảo sát kĩ lưỡng, Sở Trĩ Thủy vẫn nói chuyện này với Kim Du.

Kim Du nghe đến nỗi mơ hồ, cô ấy không hiểu việc kinh doanh vườn trà, bèn hỏi chuyện mà cô ấy tò mò nhất: “Vậy nếu chúng ta cho thuê thì có thể kiếm được bao nhiêu tiền?”

“Chắc là mười mấy ngàn tệ, kiếm không được bao nhiêu hết.” Sở Trĩ Thủy nói: “Cụ thể vẫn phải bàn.”

Kim Du trừng to mắt: “Vậy đã là rất nhiều rồi mà! Tôi phải cần hết mấy năm mới có thể kiếm được đó!”

Sở Trĩ Thủy dở khóc dở cười: “Nhưng mười mấy ngàn tệ này là tổng lợi nhuận, đợi đến khi phân chia trong cục xong, mỗi người chỉ có thể cầm mấy ngàn tệ. Nếu chúng ta tự tiêu thụ, lợi nhuận còn có thể cao hơn chút.”

“Nhưng chúng ta bán trà cũng phải tìm người hái trước chứ nhỉ?”

“Phải, không chấp nhận một bao lì xì của họ, vậy thì chúng ta phải thuê người hái trà, sau đó lại nghĩ cách bán nó.” Sở Trĩ Thủy suy ngẫm nói: “Có thể cần phải tìm cục để phê duyệt trước khoản phí thuê người.”

“Tìm phòng tài vụ sao?” Kim Du khó xử nói: “Sao tôi có cảm giác không thực tế lắm, ngay cả phòng quan sát cũng cãi nhau hằng ngày với phòng tài vụ vì tiền bạc.”

Phòng quan sát là bộ phận quyền lực nhất trong cục quan sát Hoài Giang, các loại đơn xin tài trợ đều phải phê duyệt qua từng cấp bậc khác nhau.

Đương nhiên Sở Trĩ Thủy hiểu rõ thủ tục này, cục trưởng Hồ hứa đồng ý phối hợp tất cả, nhưng nếu thật sự thực hiện đến từng phòng ban, các trưởng phòng cũng không phải là kẻ ăn chay, dựa vào cái gì phải để ý một phó phòng mới đến như cô?

“Quả nhiên việc kiếm được nhiều tiền nhất đều là hành vi trái pháp luật.” Sở Trĩ Thủy khổ não: “Xem ra vẫn phải nghĩ chút đường tắt mới được.”

“Đường tắt gì?”

“Làm sao để ép chi phí lao động xuống mức thấp nhất mà vẫn không vi phạm luật lao động.”

“?”

Việc kinh doanh vận chuyển mua bán vườn trà khiến Sở Trĩ Thủy bận rộn, đến nỗi đã bôn ba bên ngoài tận mấy ngày trời.

Sở Trĩ Thủy không có thời gian trực ở văn phòng, không ít tài liệu chỉnh đốn đều rơi lên đầu Kim Du. Dù Kim Du cũng không để ý, cho rằng còn ít hơn so với khoa hậu cần, nhưng Sở Trĩ Thủy vẫn luôn áy náy.

Vì vậy, lần nào cô lái xe về cục cũng thuận đường mua ba ly trà sữa, đem chia cho các đồng nghiệp khoa phát triển kinh tế. Dù cô khá thích uống cà phê, nhưng Kim Du lại thiên về trà sữa trân châu, hơn nữa còn thích nhất là đường đá bình thường.

Dần dà Kim Du cũng thấy ngại, yếu ớt nói: “Thật ra không cần mang trà sữa suốt đâu, tôi nếm qua một lần là được rồi.”

“Không sao, là tôi thích trà sữa.” Sở Trĩ Thủy mặt vô cảm khuyên giải: “Muốn cho mọi ngươi uống với tôi.”

“Nhưng lần nào cô cũng không thu tiền, mua như vậy tốn tiền lắm đó.” Kim Du bất an cúi đầu, cô ấy cảm giác Sở Trĩ Thủy thiếu kiến thức về mặt tiền bạc, đối phương không nói khoác khắp nơi giống Ngô Thường Cung, nhưng mọi cử chỉ đều lộ ra sự hào phóng.

“Không có bao nhiêu tiền đâu.”

Sở Trĩ Thủy không nói dối, tiền một ly trà sữa ở thành phố Ngân Hải lúc trước có thể mua ba ly ở thành phố Hoài Giang, thật sự bây giờ không gây nên áp lực gì cho cô. Cô nhìn quanh hai tên yêu quái rồi nhẹ nhàng nói: “Mọi người vui là quan trọng nhất, hay là các cô không thích uống?”

Tân Vân Mậu vẫn luôn kiệm lời ở văn phòng, anh không có bất cứ dị nghị gì, im lặng ngồi bên cửa sổ.

Gương mặt Kim Du lộ ra vẻ ngượng ngùng: “Thật ra tôi cũng thích, nhưng mà…”

Sở Trĩ Thủy cười nói: “Thích thì được rồi, không cần cân nhắc nhiều quá.”

Kim Du bị lừa cho qua như vậy, cô ấy vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, thế nhưng lại không nghĩ ra chi tiết.

Bộ phận phát triển kinh tế vừa cất bước, các loại nghiệp vụ quả thực không ít, thỉnh thoảng Kim Du cũng phải rời cục để xử lí thủ tục, sẽ không đóng quân trong văn phòng hằng ngày. Sở Trĩ Thủy thường chọn những lúc Kim Du có mặt mà mua trà sữa trân châu,

nói thật lòng thì cô không mê lắm mấy thứ trà sữa có lượng đường cao ngọt ngấy này.

Trong văn phòng, Tân Vân Mậu nhìn Sở Trĩ Thủy từ bên ngoài trở về với đôi tay trống trơn, anh nghĩ về thói quen dạo gần đây của cô, im lặng suy nghĩ vài giây, tò mò nói: “Hai ngày nay hình như cô rất ít mua trà sữa, không thích uống đồ uống ngọt kiểu như vậy nữa rồi à?”

“Hôm nay Kim Du ra ngoài làm việc rồi, chắc là phải đến giờ tan làm mới về.” Sở Trĩ Thủy nghi hoặc nói: “Anh muốn uống sao? Tôi thấy anh không có hứng thú quá lớn với trà sữa trân châu.”

Cô từng làm đóng gói cho vài tiệm trà sữa, quan sát tốc độ dùng đồ uống của đồng nghiệp, ước chừng có thể suy đoán ra sở thích của từng người. Hai tên yêu quái này khá thích ngọt, nhưng Kim Du có xu hướng ngọt gắt như trà sữa trân châu, Tân Vân Mậu thì thiên về trà trái cây thanh đạm chút.

“Không phải cô thích…” Tân Vân Mậu hơi cau mày, anh bỗng tỉnh ngộ, không thể tin được nói: “Cô mua riêng cho cô ấy, tiện tay đem cho tôi?”

Cô còn nói hy vọng mọi người uống với cô, hóa ra đều là đang uống với con cá kia!

“Đúng đó.”

Tân Vân Mậu nghe cô không chút hổ thẹn nói vậy, càng thêm dồn nén cơn tức: “Cô thấy vậy là hợp lí hả?”

Sở Trĩ Thủy phát hiện gương mặt lạnh lùng của anh hằn lên sự tức giận, hoàn toàn không hiểu đột nhiên anh lại giận cái gì.

Tân Vân Mậu hít sâu một hơi, anh không nổi giận ngay mà lạnh giọng nói: “Nếu chiếu theo sự quan trọng của quà lễ, cô đây quả thật là quá bất kính. Tôi cho cô một cơ hội sửa đổi từ ngữ, giờ sửa miệng nói là cô thích uống cái này, hoặc là mua riêng cho tôi, tiện tay đem cho cô ấy.”

Sở Trĩ Thủy ngỡ ngàng: “Cho tôi một cơ hội sửa từ ngữ?”

Ánh mắt của Tân Vân Mậu sâu hoắm: “Không sai, tôi đã đủ khoan hồng độ lượng rồi, chỉ cần cô sửa miệng thì chuyện này không nhắc lại nữa.”

Hành vi của cô tương tự như vào chùa lễ phật dâng hương nhưng cống phẩm đặt trước bàn thờ lại là kinh thánh, không thua gì đi quẩy trong bãi mìn. Đây cũng không phải đơn giản là mất đi tư cách tín đồ, hoàn toàn chính là nhắm thẳng đến sự khiêu khích và sỉ nhục.

Thế nhưng Sở Trĩ Thủy không chút cảm kích, trái lại còn rất tự nhiên nói rằng: “Tôi không sửa.”

Con ngươi của Tân Vân Mậu cực đen, giống như màn đêm đang lan ra, khóe môi anh hơi co giật, nhắc nhở nói: “Đây là cơ hội cuối cùng của cô…”

Sở Trĩ Thủy điềm nhiên nói: “Cảm ơn, nhưng cơ hội không dùng để lãng phí vậy đâu.”

Tân Vân Mậu thấy cô không biết hối cải, cuối cùng anh bị cô làm cho tức giận đến triệt để, giận dữ nói: “Cho nên cô cảm thấy tôi

không nên có cùng một mức đãi ngộ với con cá đó!?”

Cô đánh đồng anh với Hồ Thần Thụy thì thôi, nhưng Kim Du chỉ được tính là tiểu yêu quái vừa có ý thức.

Chênh lệch của Tân Vân Mậu và Kim Du, có thể gọi là là dân lành nghề cấp cao nhất và tân binh gà mờ.

Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Tất nhiên không phải rồi.”

Tân Vân Mậu nghe xong thì sắc mặt hơi dịu lại, nói trong lòng vẫn coi như cô có khát khao sống sót.

Sở Trĩ Thủy chớp mắt: “Lượng công việc của Kim Du nhiều hơn anh, đãi ngộ nên cao hơn anh một chút, đây không phải là lẽ đương nhiên sao?”

“???”

Chương 34:

Kể từ sau khi được phong thần, Tân Vân Mậu chưa bao giờ cảm thấy giận dữ như thế này, ngay cả khi chiến đấu đến long trời lở đất, cảm xúc của anh cũng không dao động đến như vậy. Quả thật Sở Trĩ Thủy không hề nói từ tục tĩu, nhưng trình độ vô ý làm nhục của cô thuộc hạng nhất, thậm chí còn vượt xa các loại từ thô tục.

“Có phải cô không nhìn ra được sự chênh lệch giữa chúng tôi hay không?”

Lần đầu tiên Tân Vân Mậu bắt chước Sở Trĩ Thủy, anh xoa huyệt thái dương muốn bình tĩnh lại, lạnh lùng nói: “Kể từ khi tôi được phong thần đến nay, cho dù là lén thảo luận, cũng không có yêu quái nào dám có vẻ mặt bất kính. Không ngờ hiện tại cô lại nói tôi không bằng một con cá!”

“Một yêu quái ngoan là yêu quái không nhắc đến chuyện cũ, ai cũng từng có một thời huy hoàng, cớ gì lại phải nhắc lại?”

Sỡ Trĩ Thủy khuyên nhủ: “Yêu quái không thể sống mãi trong quá khứ được, phải kiên định đi về phía trước. Tuy tôi quả thật không nhìn ra được sự chênh lệch về yêu khí giữa các người, nhưng tôi có thể phán đoán được năng lực làm việc của các người. Không thể dựa vào việc trước đây anh rất lợi hại rồi cứ luôn lấy quá khứ để làm việc.”

“Con người chúng tôi cũng vậy thôi, thi đậu vào một trường cấp ba

tốt thôi vẫn chưa đủ, còn phải thi đậu vào một trường đại học tốt nữa, sau khi tốt nghiệp cần phải tìm được một việc làm ổn định. Mọi thứ vẫn luôn không ngừng tiến lên, mỗi một giai đoạn thành công không thể đại biểu cho tất cả, mọi người vẫn nên trưởng thành một chút không phải sao?"

Một con người chỉ mới hơn hai mươi tuổi Sở Trĩ Thủy khổ tâm khuyên nhủ đại yêu quái đã được phong thần ngàn năm Tân Vân Mậu, hy vọng anh có thể lập tức hiểu rõ, làm việc đến nơi đến chốn.

Tân Vân Mậu cười lạnh: "Cô có thể dựa vào cái gì để đánh giá năng lực chứ?"

Sở Trĩ Thủy hùng hồn nói: "Mặc dù Kim Du là yêu quái, cấp bậc có lẽ cũng không bằng anh, nhưng giống như quá trình học tập của con người, cương vị hiện tại chỉ mới là khởi điểm, chúng ta cần phải tham khảo thêm nhiều thứ. Cô ấy có sự tích cực với công việc, hoàn thành nhiệm vụ đúng giờ, có thái độ sẵn sàng học tập, giống như anh không giỏi sử dụng thiết bị điện tử, nhưng cô ấy sẽ lén lút từ từ tìm tòi, học hỏi. Còn anh cho đến nay ngay cả máy tính cũng không thèm chạm vào, đây chính là sự khác biệt."

"Phòng hành chính của chúng ta đều do cô ấy sửa soạn lại, bình thường có tài liệu cần làm gì cũng là cô ấy làm..."

"Chẳng qua chỉ là mấy chuyện vặt vãnh, cũng có thể dùng để đánh giá sao?"

Hai tay Tân Vân Mậu khoanh trước ngực, giễu cợt nói: "Cô cảm thấy những việc này rất khó khăn sao?"

Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: "Mặc dù đây chỉ là những chuyện vặt

vãnh, nhưng cũng có thể xem thái độ. Hơn nữa anh coi thường những chuyện vặt vãnh, tôi bàn luận cũng có chút khó khăn, anh có thể nghe hiểu được hay không?"

Tân Vân Mậu không vui nói: "Chuyện này có gì mà nghe không hiểu chứ?"

"Được thôi, vậy chúng ta bàn luận sâu hơn một chút."

Sở Trĩ Thủy gật gật đầu, cô không ngừng đặt câu hỏi, đâu vào đấy nói.

"Bộ phận phát triển kinh tế vừa mới khởi bước, mục tiêu làm việc dài hạn và ngắn hạn của anh là gì? Anh cảm thấy khi làm việc trực tiếp với nhân viên quản lý cần phải chú ý điều gì? Tiêu chuẩn anh đặt ra cho hạng mục ROI là cái gì? Anh cảm thấy loại nghiệp vụ sát hạch và chế độ làm việc nào có thể đề cao hiệu suất làm việc của bộ phận phát triển kinh tế?"

"..."

"Nếu cục bỏ vốn đầu tư vào một công ty, muốn anh xây dựng mục tiêu chiến lược cho nó, căn cứ vào tài nguyên sẵn có và dự đoán thị trường, anh cho rằng mục tiêu dài hạn của công ty là gì? Mục tiêu dài hạn đó có thể bị phân thành những mục tiêu ngắn hạn nào? Làm sao để phân phối các loại hạng mục của công ty đến các bộ phận trong cục? Muốn đốc thúc các bộ phận hoàn thành hạng mục, nên thiết lập chế độ thưởng phạt như thế nào?"

"..."

Tân Vân Mậu hơn nửa ngày vẫn không trả lời được, sắc mặt anh xanh mét, đứng bất động tại chỗ, nhìn qua có vẻ tức giận không nhẹ.

Sở Trĩ Thủy cười khéo léo, nhẹ nhàng dò hỏi: “Nếu không thì, chúng ta cứ bàn luận về mấy chuyện vặt vãnh đi nhé?”

Tân Vân Mậu dùng ánh mắt rét lạnh liếc nhìn cô, ngữ khí lạnh lẽo mà chắc chắn.

“Cô cố ý.”

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy anh ăn mệt, hận không thể ôm bụng cười to ngay tại đây, tươi cười rạng rỡ nói.

“Được rồi, đùa anh thôi, không ép anh phải trả lời, chỉ muốn để anh không lấy bộ dạng yêu quái chèn ép người nữa.”

Cô nở một nụ cười rạng rỡ, hiếm khi nhìn thấy cô cười mà không mím môi, hàm răng trắng như tuyết, thật sự là vui vẻ đến mức hỏng rồi.

“Nếu như anh thực sự tức giận, vậy về sau cứ chủ động một chút, làm nhiều hơn Kim Du không phải là được rồi sao.”

Tân Vân Mậu không nói lời nào, gương mặt anh giăng đầy mây đen, đáy mắt cũng chứa đầy sóng ngầm cuồn cuộn, nhìn chằm chằm cô gái đang tươi cười hồn nhiên, hận không thể kéo dài thêm một đời người. Hơn một nghìn năm qua anh đã gặp vô số người, đây là lần đầu tiên anh bị tùy tiện gây khó dễ, tức giận đến nỗi móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Chương 35:

Rõ ràng tuổi thọ của con người vô cùng ngắn ngủi, trí tuệ của họ cũng có thể nói là thế gian nông cạn, nhưng cô lại to gan lớn mật, khiến anh hoàn toàn không thể lý giải.

Đúng rồi, cô chẳng qua chỉ là con người, chỉ cần dùng phương thức mà con người thích, vậy mọi chuyện đều có thể được giải quyết một cách dễ dàng rồi sao.

Suy nghĩ của Tân Vân Mậu vốn đang rối tung, bây giờ lại chợt bình tĩnh lại, buông nắm tay đang nắm chặt ra. Ánh mắt anh trở nên sâu thẳm, giống như đã nhìn thấu cô, mỉa mai nói.

“Tôi hiểu rồi, làm như vậy nửa ngày, là vì cô muốn nhìn thử năng lực của tôi.”

Con người nếu không có lợi sẽ không dậy sớm, đơn giản chỉ muốn những thứ tầm thường.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Ý anh là năng lực làm việc? Anh nói như vậy cũng đúng.”

“Có thể. Phàm nhân luôn luôn thực tế, mặc dù đã hứa để cô làm tín đồ, nhưng tôi thực sự vẫn chưa làm gì, cũng không trách cô trăm phương nghìn kế dò hỏi.”

Tân Vân Mậu lạnh lùng gật đầu.

“Ngay bây giờ, cô cầu nguyện đi, sau này cô nhất định phải tuân theo quy trình thờ cúng đấy.”

Nếu dựa theo quy trình thờ cúng thường thấy của con người, một khi con người thỉnh cầu yêu quái điều gì, sau đó phải phục tùng đối phương vô điều kiện. Đầu tiên không đề cập đến việc sáng tối dâng hương, đốt đèn cúng bái, nếu giống như cô mở miệng chống đối, gài bẫy giễu cợt, đã sớm bị tra tấn không biết bao nhiêu lần.

Anh không thích việc sử dụng nhân loại, yêu cầu đối với cô cũng hoàn toàn không nghiêm khắc, không ngờ cô lại càng vô lễ hơn.

Hiện tại cô có thỉnh cầu, vậy không cần nương tay.

Sở Trĩ Thủy không hiểu anh lại đang phát điên cái gì, lặp lại: “Cầu nguyện sao?”

“Đúng vậy, cầu nguyện đi, tiền tài, quyền thế, địa vị, danh vọng, sức khỏe, tướng mạo, hay là sức hấp dẫn để thu hút người khác?”

Gương mặt tao nhã của anh nhiễm đầy sương lạnh, khóe miệng giương lên một độ cung nhỏ, mơ hồ lộ ra vài phần yêu dị, khác biệt với vẻ lạnh lùng ít nói lúc trước.

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ bản thân đang bị hoa mắt, cảnh tượng trước mắt dần dần trở nên mơ hồ.

Tân Vân Mậu mặc áo đen quần đen đơn giản, tôn lên bờ vai rộng rắn chắc, dáng người cao lớn, hiện tại chiếc bóng dừng bên chân anh lại nhảy múa lay động, giống như ngọn lửa ma trơi màu đen yêu dã mà âm trầm, như hình với bóng vây quanh anh. Gương mặt anh rét lạnh, sáng tỏ như ngọc, bị ngọn lửa đen chiếu vào trở nên

mờ mờ ảo ảo, trắng và đen cực hạn, chỉ có đáy mắt nhảy lên một ngọn lửa.

Sở Trĩ Thủy muốn dụi mắt trong vô thức.

Chỉ trong nháy mắt, dường như anh đang khoác lên một chiếc áo bào cổ, nhưng nhìn kỹ lại là trang phục hiện đại.

“Nhân loại cả đời nóng vội kiếm sống, chẳng qua là vì công danh lợi lộc, chỉ cần liên quan đến cô, chỉ cần hợp lý với thế gian, tất cả đều có thể dễ dàng thực hiện được.”

Thanh âm trong trẻo bình thường của anh đột nhiên mang theo ý cười đầy mê hoặc, giống như cơn ác mộng kéo con người xuống vực sâu.

“Bây giờ cầu nguyện đi, cô muốn cái gì?”

Cô nhìn người xa lạ trước mặt, đột nhiên có một loại trực giác.

Nếu trên đời thực sự có âm tào địa phủ, thì anh ta chính là sứ giả địa ngục tuấn tú, chỉ sợ anh ta dùng lưỡi dao sắc bén để thu hoạch điều gì đó.

Sở Trĩ Thủy kiềm chế trái tim đang đập mạnh, cô nghiêm túc cân nhắc, nhớ lại những lời anh vừa nói.

Tân Vân Mậu nhìn cô nghiêng đầu tự hỏi, kiên nhẫn yên lặng chờ câu trả lời.

Một lúc lâu sau, cô lắc đầu.

“Không muốn gì cả.”

“Cái gì?”

“Xin lỗi, hình như tôi không có nguyện vọng nào cả.”

Đây là những lời thật lòng cũng cô, không chuyện nào cấp bách cả.

Tân Vân Mậu trầm mặc một lát, chau mày nói: “Sao có thể, con người chính là tập hợp những tham vọng dung tục trên thế gian, tuyệt đối không thể có chuyện không có nguyện vọng.”

“Tôi muốn tố cáo anh kỳ thị chủng tộc.”

Sở Trĩ Thủy trợn to mắt, cô giống như bị giẫm phải cái đuôi, khó có khi bất mãn to tiếng: “Loài người chúng tôi thì như thế nào!?”

Tân Vân Mậu nhàn nhạt nói: “Tôi chưa từng gặp qua người nào không có nguyện vọng, cho dù bề ngoài có tốt đẹp bao nhiêu, tất cả đều không thoát khỏi ham muốn cá nhân. Chỉ là bọn họ xấu hổ khi phải nói ra nên ra vẻ đạo mạo mà thôi.”

Sở Trĩ Thủy bắt chước khẩu khí kiêu ngạo như mọi khi của anh, bình tĩnh không hoảng nói: “Vậy có lẽ là do tôi quá hoàn mỹ, cái gì cũng không thiếu, tôi thật sự không có nguyện vọng, tôi vốn là người quá mức ưu tú rồi.”

“…”

Ban đầu Tân Vân Mậu còn cho rằng đã nhìn thấu cô, hiện tại lần nữa bị xáo trộn. Anh nhấp môi nói: “Còn ở đó làm bộ làm tịch, không phải gần đây công việc của cô đang gặp phiền não sao, chẳng

lẽ cô không có nguyện vọng rằng công việc của cô sẽ thuận lợi à?”

Bộ phận phát triển kinh tế ngổn ngang trăm bề, cô rõ ràng không hề thuận buồm xuôi gió.

“Công việc gặp khó khăn không phải rất bình thường à, hơn nữa không phải là tôi không có năng lực giải quyết. Cho dù thật sự không có cách nào, thì việc cỏn con này cũng cần phải cầu nguyện sao?”

Sở Trĩ Thủy mê hoặc: “Làm hỏng thì hỏng thôi, chỉ một chút việc nhỏ này, cục trưởng Hồ cũng đâu thể sa thải tôi.”

Cô là người trong xã hội, dày công tôi luyện nhiều năm, có thể nói là dầu muối đều không ăn.

Một quyền này của Tân Vân Mậu như đánh vào bông, truy hỏi đến cùng: “Những cái khác thì sao? Chắc chắn là vẫn còn thiếu thứ gì đó?”

“Tại sao đột nhiên lại muốn tôi cầu nguyện? Chỉ để chứng minh rằng anh mạnh hơn Kim Du thôi sao?”

Sở Trĩ Thủy vô cùng khó hiểu.

Tân Vân Mậu bị tức đến bật cười, nói: “Việc tôi mạnh hơn cô ta còn cần phải chứng minh sao?”

Cô càng cảm thấy kỳ lạ: “Vậy tại sao anh lại muốn tôi cầu nguyện?”

Khí thế của Tân Vân Mậu vốn dĩ đang vô cùng lạnh lẽo, bị cô ngắt lời lung tung như thế, trong nháy mắt tiết tấu liền trở nên hỗn độn. Anh không kiên nhẫn mà nhướng mày.

“Chỉ cần cô cầu nguyện xong, mọi chuyện sẽ bình thường lại.”

Anh mơ hồ có dự cảm, chỉ cần cô cầu nguyện cái gì đó, mọi thứ sẽ trở về quỹ đạo vốn có.

Cảm xúc của anh tất nhiên sẽ không còn bị cô thao túng nữa.

“Hả?”

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên, cô thấy sắc mặt của anh đang căng chặt, lại nói: “Tôi nhớ có một thứ đang thiếu.”

Tân Vân Mậu vội nói: “Thiếu cái gì? Cầu nguyện đi.”

“Tôi thiếu đạo đức, cho nên không được rồi.”

“?”

Tân Vân Mậu bắt đầu hối hận khi đến bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy còn thật sự khó chơi hơn hẳn bất kỳ yêu quái nào.

Tân Vân Mậu không thể chấp nhận được, không buông tha tiếp tục dò hỏi, tuyệt đối không để cô lừa dối mình được.

Sở Trĩ Thủy không thể hiểu nỗi sự cố chấp của anh, cô chỉ bất chấp tất cả, có lệ nói: “Được được được, có nguyện vọng, tôi cầu nguyện với anh là được chứ gì?”

Tân Vân Mậu thấy cô nói ra, trong lòng liền dấy lên nghi ngờ, gương mặt anh trở nên kì dị.

“Nguyện vọng của cô không phải là tôi chứ?”

“Đương nhiên không phải!”

Sở Trĩ Thủy kiên quyết phủ nhận, cô dừng mấy giây, do dự nói: “Không đúng, có một chút liên quan đến anh…”

“Quả nhiên là thế, trước đây có lẽ tôi cũng đã nói qua, ngoại trừ việc đáp lại tình cảm, những nguyện vọng còn lại đều có thể.”

Ngữ khí của Tân Vân Mậu mang ý cười, anh nhận ra cô quá giảo hoạt, làm sao có thể không muốn bất kì thứ gì được, rõ ràng là chưa từng từ bỏ ý định ban đầu.

Sở Trĩ Thủy không nể tình mà chế giễu: “Lung tung rối loạn cái gì chứ, không hề liên quan đến những cái anh nói.”

“Vậy cô muốn cầu nguyện điều gì?”

“Tôi cầu nguyện với anh, hy vọng anh khôi phục lại tính cách lạnh lùng, an tĩnh ổn định một lát, không nói câu nào trong hai tiếng có được không?”

Ngữ khí của Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng.

“Một nguyện vọng nhỏ bé như vậy, đối với yêu quái lợi hại như anh, nhất định có thể làm được đúng không?”

Cô vừa mở máy tính, vừa khoa trương cảm thán: “Làm ơn hãy thực hiện nguyện vọng của tôi, ai bảo tôi là con người tham lam cơ chứ!”

“…”

Đây rõ ràng là công khai châm biếm.

Tân Vân Mậu đang định lên tiếng, lại nhẫn nhịn mà ngậm miệng, rầu rĩ không vui quay về chỗ ngồi. Hai tay anh khoanh trước ngực, lưng dựa vào ghế, yên lặng không lên tiếng mà nhìn chằm chằm Sở Trĩ Thủy trước mặt, không ngờ lại thực sự nghe theo nguyện vọng của cô.

Sở Trĩ Thủy bị dáng vẻ nghẹn khuất của anh chọc cười đến nỗi vui vẻ đắc ý.

“Đợi tôi làm xong công việc, nếu anh vẫn còn muốn nhận đãi ngộ được trò chuyện, chúng ta có thể nói tiếp.”

“Tôi…”

Tân Vân Mậu đang định nói anh căn bản không quan tâm đãi ngộ đó, mới vừa nói được một chữ lại nhớ đến nguyện vọng, âm thanh phản bác đột nhiên im bặt. Cuối cùng, một tay anh chống cằm, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, thậm chí không nhìn về phía cô, cả người tỏa ra khí thế buồn bực khó chịu.

Thật ra, Sở Trĩ Thủy tự nhận đã từng gặp không ít đồng nghiệp, nhưng cô chưa từng nhìn thấy người nào hài hước như anh, tâm trạng nhờ vậy mà cũng thoải mái hơn. Cô lại xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía bàn làm việc của Tân Vân Mậu, lắc đầu cảm thán nói: “Anh đúng là cội nguồn của niềm vui.”

Bản tính cũng không xấu, có điều quá buồn cười.

Hiện tại Tân Vân Mậu đang trong hình thức cấm ngôn, nghe được một chuỗi tiếng cười dễ nghe, càng bị quấy nhiễu đến mức tâm

phiền ý loạn. Tâm trạng của anh giống như trang sách bị gió thổi, không ngừng vang lên âm thanh xôn xao, cho dù có duỗi tay muốn ngăn chặn cũng vô dụng, chỉ có thể tùy ý để gió mạnh tàn phá bừa bãi.

Anh phát hiện cô không còn nói chuyện nữa, không nhịn được mà dùng khóe mắt liếc nhìn, chỉ thấy được bóng dáng thướt tha của cô.

Cô thật sự là một nhân tài.

Rốt cuộc Hồ Thần Thụy đã tuyển được cô từ chỗ nào?

“Thần quân, cô ấy chỉ là một người thường không có yêu khí, nếu sau này có mạo phạm ngài chỗ nào, mong ngài có thể rộng lòng tha thứ.”

Trong đầu Tân Vân Mậu nhớ lại lời này vô số lần, cuối cùng, sau khi bị giễu cợt trong tay nhân loại này, anh đã tìm về được một chút thể diện của đại yêu quái.

Có điều, muốn rộng lòng tha thứ cho cô thì hơi khó, đây không phải đơn giản chỉ là một vùng biển nông, chỉ sợ chính là vùng biển lớn nhất của Trung Quốc — Nam Hải.

Chương 36:

Sở Trĩ Thủy cầu nguyện với Tân Vân Mậu để anh im lặng trong hai tiếng quả thực đã được như ý muốn. Có điều uy lực của điều ước quá lớn, đến giờ vẫn lưu lại di chứng. Tân Vân Mậu không chỉ im lặng trong hai tiếng mà mấy ngày sau đó cũng không nói chuyện với cô.

Sở Trĩ Thủy chủ động chào hỏi anh, thỉnh thoảng còn tán gẫu hai ba câu nhưng anh không hề đáp lại, chỉ thờ ơ nghiêng đầu sang chỗ khác.

Lâu ngày, Kim Du cũng cảm thấy bầu không khí trong văn phòng có điều khác thường. Cô ấy hầu như không dám nói chuyện với Tân Vân Mậu, hiện tại lại phát hiện gần đây một người một yêu đang cãi nhau, vì vậy càng thêm bất an khi làm việc trong văn phòng.

Trước đây Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ở chung khá hòa thuận, cho nên Kim Du mới miễn cưỡng cảm thấy an toàn khi ở bộ phận phát triển kinh tế. Có điều áp suất thấp trong phòng gần đây lạnh đến nỗi khiến cô ấy run bần bật.

Mãi cho đến giờ nghỉ trưa, khi Tân Vân Mậu đã biến mất khỏi văn phòng, Kim Du mới thở phào một hơi. Cô ấy hoảng hốt xoa xoa cánh tay, xua đi cái lạnh thấu người, yếu ớt nói: “Tại sao đột nhiên lại thành ra như vậy? Lúc trước không phải rất tốt sao?”

“Buồn bực đó.” Sở Trĩ Thủy hờ hững nói, “Không ngờ anh ta lại

dùng trò mà đến cả trẻ con cũng coi thường.”

“Hai người đang có mâu thuẫn gì vậy? Không hòa giải được sao?”

Sở Trĩ Thủy không có tâm trạng nhắc lại nguyên nhân gây nên mâu thuẫn, chỉ đơn giản dùng câu hỏi để trả lời câu hỏi: “Anh ta đi làm còn phải để tôi dỗ dành sao?”

Kim Du lắp bắp khuyên bảo: “Nếu muốn như vậy cũng không phải không được. Anh ta thật sự là một yêu quái có yêu khí rất mạnh, không giống với trưởng phòng Ngô đâu, cho nên tốt hơn hết là đừng đắc tội...”

Kim Du vô cùng nghi ngờ Sở Trĩ Thủy không mẫn cảm với yêu khí, chẳng lẽ cô không phát hiện ra áp lực trong văn phòng sao?

“Dáng người cao lớn, nhưng bụng dạ hẹp hòi. Chẳng lẽ việc này cũng liên quan đến cấp bậc của yêu quái hay sao?” Sở Trĩ Thủy liếc nhìn chỗ ngồi không có người ở phía sau, lại nhìn Kim Du ở trước mặt, cười nhạo nói: “Yêu khí của các người càng mạnh thì đến lúc nổi giận càng lợi hại à?”

“Cô đừng nói vậy, dễ bị nghe thấy đó!” Kim Du sợ hãi nhìn xung quanh, cô ấy sợ chính chủ sẽ nhìn thấy liền nhỏ giọng nói: “Với cấp bậc của anh ta, cho dù không có mặt ở đây thì anh ta cũng có thể nghe và nhìn được mọi nơi.”

Mỗi một yêu quái đều có năng lực riêng và có liên quan mật thiết đến bản thể của họ. Kim Du không nhìn ra được chân thân của Tân Vân Mậu cho nên bình thường cô ấy đều vô cùng cẩn thận.

“Nghe thấy thì nghe thấy thôi. Dù sao bây giờ anh ta có nghe thấy cũng đâu chủ động nói chuyện, khó chịu thì cũng chỉ có thể chịu

đựng.”

Kim Du giật mình líu lưỡi: “... Mặc dù cô không có yêu khí, nhưng ở một vài phương diện nào đó cũng rất lợi hại.”

Sở Trĩ Thủy biết Tân Vân Mậu đang cố ý ra oai. Nếu anh thật sự muốn để quan hệ trở nên bế tắc, hoàn toàn có thể không đến văn phòng và tiếp tục phiêu đãng trong cục như trước. Trước đây Ngô Thường Cung không thể quản được anh, Sở Trĩ Thủy đương nhiên cũng không quản được. Mọi chuyện đều quay về trạng thái như quá khứ.

Có điều ngày nào anh cũng lạnh mặt lắc lư ở trong văn phòng, tỏa ra khí lạnh giận dỗi khắp nơi để tạo cảm giác tồn tại, rõ ràng đang muốn cô cho anh một bậc thang.

Theo quan điểm của Sở Trĩ Thủy, làm người và làm việc gì đều cần phải mềm mại vững tâm. Chuyện nhỏ tốt nhất nên nói chuyện, không được nóng nảy, anh ổn tôi ổn mọi người đều ổn là được rồi. Nhưng việc lớn tuyệt đối không thể nhượng bộ, ở thời điểm quan trọng cần phải cứng rắn, làm một nhát chí mạng sau đó mới mềm mỏng lại. Bình thường cô không thèm để ý mấy lời mê sảng mất tập trung của anh, nhưng khi đánh giá khối lượng công việc cô chắc chắn không thể tùy ý phân công, nếu không văn phòng sẽ loạn thành một nhóm.

Sở Trĩ Thủy khá bình tĩnh, giống như không hề nhận ra sự lạnh lùng của Tân Vân Mậu, mỗi ngày đều ân cần thân thiết chào hỏi hai con yêu quái như cũ, có thể nói xử lý công việc rất công bằng và không lộ ra nhược điểm. Đương nhiên, cô cũng không lùi bước, không nói đến chuyện trắng đen mà đi thẳng vào giai đoạn đối đầu

căng thẳng.

Gần đây, Kim Du ở bộ phận phát triển kinh tế đang trong hai bầu không khí nóng và lạnh. Tân Vân Mậu là rét cắt da thịt còn Sở Trĩ Thủy lại là gió xuân quất vào mặt. Cũng may công việc vặt trong vườn trà đủ nhiều cho nên cô ấy thường chạy đến đó làm việc, có thể tránh được đầu sóng ngọn gió.

“Đúng vậy, vâng, 10 giờ ngài có thể đến đó, chúng ta sẽ gặp nhau ở cửa, vâng vâng, gặp lại sau.”

Sở Trĩ Thủy cúp điện thoại, cô liếc nhìn bầu trời đầy mây ngoài cửa sổ, tiện tay cầm lấy áo khoác treo trên lưng ghế, chuẩn bị lái xe đến lối vào vườn trà gặp người ta. Cô vừa đứng lên, vừa mặc áo khoác vào, vừa hay nhìn thấy Tân Vân Mậu ở phía sau.

Vốn dĩ Tân Vân Mậu đang nhìn cô, vừa bắt gặp được ánh mắt tìm tòi của cô liền bình tĩnh quay đầu đi.

“Còn tức giận à?” Sở Trĩ Thủy dở khóc dở cười, “Rốt cuộc anh đang giận gì vậy?”

Tân Vân Mậu nghiêng sang liếc mắt nhìn cô một cái, sau đó lại quay đầu đi, chỉ để lại sườn mặt lạnh lùng.

Hôm nay Kim Du không ở trong văn phòng, muốn chạy trốn nhưng vẫn còn không ít văn kiện chưa làm. Sở Trĩ Thủy phải đến vườn trà ngay lập tức, cô do dự không biết có nên để Tân Vân Mậu ở lại hay không. Nếu để anh trông coi máy lọc nước một mình thì rất kỳ cục, nhưng anh cũng không có gì để làm ở vườn trà. Không tình cũng không nguyện đi một chuyến mà không có việc gì sao?

Sau một hồi trái lo phải nghĩ, Sở Trĩ Thủy cảm thấy hôm nay trời

sắp mưa rồi cho nên liền để anh nhàn rỗi ở lại trong cục.

“Tôi đi trước đây, hôm nay anh cứ tan ca đúng giờ là được.”

Tân Vân Mậu thấy cô không hề quay đầu lại mà rời đi, đôi mắt tựa hắc diệu thạch* như thể vừa được vớt ra khỏi hồ nước lạnh lẽo, ngâm vào ánh sáng mát lạnh. Anh mím môi im lặng, cuối cùng vẫn không kêu cô lại.

(*) Hắc diệu thạch: là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá macma phun trào.

Không biết lúc trước là ai một hai phải lôi kéo anh, bây giờ cô lại chạy trốn còn nhanh hơn ai hết.

Trước cổng vườn trà, bầu trời đã âm u, gió lạnh từ từ thổi đến.

Sở Trĩ Thủy và nhóm nông dân trồng trà gặp nhau. Vốn dĩ cô định hôm nay sẽ hái ít trà, có điều ông trời lại không chiều lòng người, trời đã sắp mưa. Loại mưa phùn này đến nhanh mà đi cũng nhanh nên không hề xuất hiện trên dự báo thời tiết, khiến cho người khác khó mà đề phòng.

Mặc dù hiện tại vẫn chưa có mưa nhưng đã cảm nhận được sự lạnh lẽo, Sở Trĩ Thủy tỏ ra lo lắng: “Chúng ta có thể hái trà trong ngày mưa không?”

“Trong một lát sẽ không có mưa, dù sao thì mọi người cũng không hái nhiều lắm, cho nên trước khi mưa đến hãy tranh thủ hái một ít đi.”

Nông dân trồng trà ngửa đầu nhìn bầu trời rồi lại nhìn cây trà, phỏng đoán nói: “Nếu lát nữa có mưa vậy ngày mai trời sẽ trong, nhưng lá non hôm nay sẽ già đi, mỗi ngày là một hình thức khác nhau. Có điều, tôi thấy vườn trà của mọi người có thể đợi được, có lẽ qua thêm một đoạn thời gian lá trà sẽ tốt hơn.”

Sở Trĩ Thủy nhận được chỉ bảo liền gật đầu, giải thích: “Không sao cả, hôm nay chỉ là thu hoạch thử. Một hai mẫu đất này, tôi cũng không định thu hoạch hết.”

“Ha ha ha chỉ để thử nghiệm thôi sao?”

“Cũng gần như vậy, là hàng mẫu.”

Hôm nay Sở Trĩ Thủy không tìm quá nhiều người, dự định sẽ dùng một mẻ trà xanh để làm hàng mẫu, trước hết đưa ra ngoài để thăm dò tiêu thụ.

Nếu hiện tại thu hoạch trà ở quy mô lớn đạt đến hạn định, vậy trong cục sẽ phải điều động một lượng lớn nhân lực và tài lực, chưa chắc bên tài vụ sẽ phê duyệt số tiền này. Cô cần phải huy động tiền đặt cọc từ bên ngoài trước để chi trả cho nhân lực ở giai đoạn đầu, sau đó tìm người hái trà và chế biến trà, cuối cùng đem thành phẩm giao cho đối phương.

Chương 37:

Bình thường những người mới đến muốn tay không hưởng lợi rất khó khăn. Dù sao thì bộ phận phát triển kinh tế cũng là một bộ phận của cục quan sát Hoài Giang, đâu chỉ đơn giản là một công ty chỉ cần lợi nhuận.

Ngay từ trước đó, Sở Trĩ Thủy đã bắt đầu liên hệ với các đơn vị anh em thông qua Ngưu Sĩ, đồng thời liên lạc với các nhân viên phụ trách thu mua của cục Ngân Hải, cục Tất Ngô và cục Không Tang, ám chỉ rằng hiện tại là thời điểm thích hợp để mua trà xanh. Lá trà là thứ mà các đơn vị thu mua mỗi năm. So với việc mua trà xanh không đồng đều từ bên ngoài, tốt hơn hết nên mua trà tự sản xuất tự bán ra của đơn vị anh em.

Người khác sẽ lo lắng việc ôm tiền bỏ trốn sau khi đặt cọc, nhưng đơn vị anh em sẽ không có loại băn khoăn này và nền tảng tín dụng cũng sẽ khác biệt.

Tất nhiên khi đẩy mạnh tiêu thụ cũng cần phải chú ý thái độ, tốt xấu gì cũng nên gửi một phần trà xanh hàng mẫu để bày tỏ thành ý.

Nếu những cục quan sát khác đều không muốn đáp ứng, vậy Sở Trĩ Thủy đành phải để cục trưởng Hồ ra phủi mặt. Vì cục trưởng không thể chu cấp tài chính vậy vẫn nên trợ giúp một ít nhân mạch. Nếu tình trạng càng tệ hơn nữa, cục trưởng Hồ có ra mặt cũng vô ích, vậy năm năm cũng chỉ có thể hoàn toàn gác lại, chấp nhận một mực hạ giá thành. Đợi đến mùa trà năm sau sẽ thương nghị lại từ đầu.

Đây là bước đầu kế hoạch của cô, khẳng định có thể kiếm được tiền, nhưng kiếm nhiều hay kiếm ít vẫn có điểm khác biệt.

Sương mù dày đặc, âm u.

Đoàn người vội vã đẩy nhanh tiến độ, cuối cùng đem mẻ trà tiếp theo về phòng dưới cơn mưa phùn kéo dài, sau đó rửa sạch, chế biến.

Những lá trà non mới hái được xếp vào sàng tre, lọc những thứ thừa thải như mảnh vụn hoặc vật lạ. Sau khi cẩn thận rửa sạch và bày ra thì bỏ vào vạc nóng lớn. Một lát sau, điều chỉnh lửa và rang lên, dùng tay đã rửa sạch lật và vò lá trà để lá trà Long Tĩnh cuộn lại. Đó là quá trình rang thủ công.

Bên ngoài là màn mưa mát lạnh, bên trong lại là khí thế ngất trời, ánh lửa chiếu rọi lên gương mặt của người rang trà, toàn bộ quá trình phải mất mấy tiếng đồng hồ hơn nữa còn không được rời khỏi vạc.

Sở Trĩ Thủy đứng một bên học hỏi, cô và nhóm nông dân trồng trà vừa nói vừa cười nhưng cô luôn cảm thấy bên ngoài có tiếng động lạ.

Sột soạt, sột soạt.

“Ngài có nghe thấy tiếng gì không?” Sở Trĩ Thủy thăm dò nhìn ra ngoài, “Nghe rất rõ ràng.”

Người rang trà vẫn đang lật lá trà, trả lời: “Không nghe thấy, tiếng gì vậy?”

“Hình như là từ ruộng trà bên kia.”

“Tám phần là loại động vật nhỏ nào đó. Ở đây không giống thành phố, đồ vật gì cũng có.”

Sở Trĩ Thủy nửa tin nửa ngờ, nghĩ thầm trời mưa mà vẫn có động vật đi kiếm ăn sao, là loại động vật nào còn chăm chỉ hơn cả xã súc*? Cô đơn giản rút một chiếc dù bên cạnh ra, nói một tiếng với những người khác, quyết định đi ra ngoài ruộng xem một vòng.

(*) Xã súc: dùng để chế giễu những người vì lợi ích của công ty mà gạt bỏ tôn nghiêm của bản thân họ. Từ việc ăn uống đến ngủ nghỉ đều rất qua loa, luôn sẵn sàng bán mạng vì công việc.

Phòng rang trà nhỏ nằm ở cửa, cách ruộng trà một đoạn. Nhìn ra xa, núi trà xanh mướt không hề có chướng ngại, ngoại trừ màn sương ẩm ướt còn lại không khác gì ngày thường.

Sở Trĩ Thủy bung dù ra, ban đầu cô muốn đi bộ quanh một vòng sau đó quay lại phòng rang trà, có điều lại nghe thấy tiếng động lạ.

Sột soạt.

Lần này âm thanh càng gần hơn nhưng rõ ràng không nhìn thấy ai.

Cây trà Long Tỉnh đều không quá cao nhưng cũng đủ che chắn được người đang ngồi xổm. Sở Trĩ Thủy xoay người lại, đi về phía một con đường nhỏ muốn tìm kiếm tiếng động lạ, rất nhanh đã nghe thấy ba người đàn ông thấp giọng nói chuyện với nhau.

Tiếng sột soạt quen thuộc lại vang lên.

"Nè, rốt cuộc anh có làm được không? Có chuyện gì vậy? Cứ đi hai bước liền dừng?"

"... Tôi cũng đâu còn cách nào."

"Bọn họ vẫn còn trộm lá trà của chúng ta à?"

"Không, hiện tại đã vào nhà rồi."

"Nhóm người này dám động thổ trên đầu Thái Tuế*, không ngờ lại ăn trộm ba ruộng trà của chúng ta. Nhất định phải cho chúng biết mặt mới được!"

(*) Động thổ trên đầu Thái Tuế: Ngày xưa tin rằng đào đất xây cất về hướng sao Thái Tuế mọc, sẽ với lấy tai họa. Do đó câu nói trên dùng để tỉ dụ việc xúc phạm người có quyền thế hoặc kẻ hung ác.

Sở Trĩ Thủy nghe được liền có chút mờ mịt, vườn trà rõ ràng là tài sản của cục, tại sao lại biến thành của ba người đàn ông xa lạ này?

“Ông chủ, ông chủ, có người đứng đằng kia!” Một người trong số họ phát hiện Sở Trĩ Thủy đứng cách đó không xa.

"Đừng la lên! Bị phát hiện bây giờ!"

"Tôi thấy rồi."

Sau một hồi sột soạt, cả ba người đứng dậy khỏi ruộng chè và lộ mặt dưới mưa. Hai thanh niên có vẻ ngoài còn trẻ, một người có nước da ngăm đen và không cao, còn một người có nước da vàng và dáng người mũm mĩm. Người đứng đầu là một ông già râu trắng, ông ta gầy như gỗ nhưng lại có khí chất ngời ngời, hai mắt hận

không thể phát ra ánh sáng.

Sở Trĩ Thủy đứng cách bọn họ ba hàng cây trà, giống như đang bị một lan can cao đến thắt lưng chặn lại, cho nên không thể trực tiếp nhảy qua chướng ngại để nói chuyện. Đối diện với ánh mắt không mấy thiện cảm của ba người, cô cau mày nói: "Xin hỏi các người là ai? Nếu không có lý do gì đặc biệt, xin hãy rời đi càng sớm càng tốt, nếu không tôi sẽ gọi người qua."

Ông già râu trắng ảm đạm lặp lại: "Chúng tôi là ai à?"

"Đúng vậy, đây là tài sản của cục quan sát Hoài Giang, nếu không chứng minh được thân phận của mình, tôi hy vọng các người hãy lập tức rời đi."

“Cô vẫn mù quáng đưa ra chỗ dựa sao, nghĩ chúng tôi không thể nhìn thấy à?” Ông già râu trắng liếc mắt một cái liền nhận ra Sở Trĩ Thủy là người thường, hung ác nói: “Chúng tôi là ai à? Chúng tôi không phải là con người…"

Ngay sau đó, yêu khí cao vạn trượng hung mãnh lao tới, thanh thế giống như hàng vạn con ngựa phi nhanh đến, từng hàng lao về phía trước. Yêu khí âm trầm không hề làm tổn thương cây trà, ngược lại giống như sóng biển trôi dạt qua, chuẩn xác lao thẳng về phía Sở Trĩ Thủy ở bên đường, chỉ hận không thể đánh nát mục tiêu!

"Bắt lấy cô ta!"

Ông lão râu trắng ra lệnh, hai người đàn ông liền tìm đường đánh tới.

Sở Trĩ Thủy vội vàng xoay người né tránh, chạy trốn về phía phòng rang trà kia.

Bên tai cô là tiếng gió rít lên sởn tóc gáy, gần như nuốt chửng tiếng kêu cứu trên miệng cô.

Trong lòng cô mê mang không thôi, cô cho rằng bọn họ là con người nhưng không ngờ lại là yêu quái. Kim Du đã từng nói yêu quái không thể tấn công con người, vậy hiện tại là tình hình gì đây?

Yêu khí đằng sau đã đánh hụt một đòn, từng đợt không khí bùng phát dưới chân cô sau đó vặn vẹo thành một chuỗi yêu khí giống như dây leo, cố gắng quấn lấy mắt cá chân cô để ngăn cản đường đi của cô.

Chiếc dù che mưa trong lúc hoảng loạn đã lăn xuống đất, mặt dù sáng màu nhưng đã bị bùn bắn lên tung tóe.

Mái tóc của Sở Trĩ Thủy đã bị nước mưa làm cho ướt sũng, ướt át dính lên gương mặt cô. Đáy mắt cô đều là tia sáng ẩm ướt vỡ vụn, được khát vọng sinh tồn nhóm lên, giống như tia lửa nhỏ không hề bị dập tắt. Chiếc áo khoác cũng trở nên ẩm ướt không còn cản được mưa lạnh, không khí lạnh lẽo dọc theo tứ chi tràn vào, giống như muốn xâm nhập vào tận xương cốt.

Mắt cá chân trái đột nhiên lạnh lẽo đến thấu xương!

Khoảnh khắc yêu xích bắt được Sở Trĩ Thủy, cô rốt cuộc cũng nhịn không được mà hét lên, sau đó nhào vào vòng tay của ai đó.

Trong cơn mưa phùn, cô ngửi được một mùi hương thanh mát thấm vào đáy lòng, giống như hạt mưa đập nhẹ vào cành lá, chạm vào một chút ấm áp thông qua lớp vải mỏng. Nhiệt độ cơ thể của anh

không cao, thậm chí còn có chút lạnh, không biết có phải là do trời mưa hay không.

"Sao lần nào cô cũng làm cho bản thân bẩn thỉu như vậy."

Một giọng nam quen thuộc vang lên, giống như một liều thuốc an thần khiến cho trái tim đang treo cao rơi xuống.

Sở Trĩ Thủy không biết Tân Vân Mậu đến từ lúc nào, nhưng giờ phút này anh chắc chắn chính là cọng rơm cứu mạng của cô.

Một tay Tân Vân Mậu cầm chiếc dù màu xanh đen, tay còn lại đỡ lấy người trong ngực. Anh cúi đầu nhìn liền thấy gương mặt cô nhớp nháp, ống quần dính bùn, cả người đang run rẩy đầy đáng thương, anh thầm nghĩ mỗi lần cô đi vào ruộng đều rối tung cả lên. Anh đang định sử dụng phép tẩy rửa, đột nhiên nhìn thấy yêu khí đang dâng lên cách đây không xa liền đơn giản ném chiếc dù lên không trung.

Chương 38:

Chiếc dù xanh đen đứng trong không trung, mặt dù mở ra hút yêu khí dày đặc như lốc xoáy vào bên trong, nước mưa rơi trên chiếc dù nháy mắt đã biến thành hơi nước trắng xóa. Ngay khi chiếc dù xoay tròn, thứ bắn ra từ mái dù không phải là những giọt mưa trong suốt mà lại là ngọn lửa màu đen sáng rực!

Ba con yêu quái không ngờ thanh niên đẹp trai mặc đồ đen kia không cần ra tay mà chỉ dùng một chiếc dù xanh đen đã có thể đẩy lui yêu khí mạnh mẽ.

"Dù Long Cốt! Là dù Long Cốt!" Kiến thức của ông lão râu trắng rất rộng, lúc này lông tơ của ông đã dựng đứng cả lên, kinh ngạc nói: "Cậu ta là..."

Ngọn lửa đen xuyên qua không trung bắn tung tóe trên người bọn họ, chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, tên gầy da đen cùng tên mập da vàng đã đau đớn tột độ ngã xuống đất.

Tân Vân Mậu không có thời gian bận tâm đến ba người đang hoảng sợ kia, anh nhìn Sở Trĩ Thủy từ trên xuống dưới một lần, sau đó nhẹ nhàng búng tay một cái, quần áo bị dính bùn liền trở nên sạch sẽ. Lúc này anh mới rảnh đi tìm đầu sỏ gây tội.

Sắc mặt Sở Trĩ Thủy tái nhợt, vẫn còn đang bàng hoàng, cô cảm thấy vải trên người mình trở nên khô ráo và ấm áp đang dán vào cánh tay lạnh lẽo của cô, ngay cả ống quần dính đầy bùn cũng trở

nên sạch sẽ, nỗi hoảng sợ trong lòng cuối cùng cũng rơi vào lớp bông mềm mại. Tuy nhiên, lúc cô vẫn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần đã bị cảnh tượng tiếp theo làm cho kinh ngạc.

Yêu khí của ba con yêu quái đã bị một chiêu thức đánh tan và thay thế bằng yêu khí màu đen.

Yêu xích màu đen trực tiếp đem tên mập da vàng gần nhất kéo đến đây, tên mập da vàng liều mạng giãy giụa để lại trên mặt đất vài vết bùn, sau đó không chút tôn nghiêm nằm sấp trước mặt Tân Vân Mậu.

“Thần quân tha mạng! Thần quân tha mạng!” Tên mập da vàng đau khổ cầu xin, hai tay chống trên mặt đất cố gắng xoay người đứng dậy.

Tên gầy da đen ở bên cạnh cũng giúp đỡ nói: "Thần quân, đây chỉ là hiểu lầm..."

“Hiểu lầm?” Tân Vân Mậu thờ ơ khi nghe lời này, gương mặt anh lạnh như băng, trực tiếp giơ một chân đạp lên cánh tay phải của tên mập, sau đó lập tức hung hăng giẫm mạnh xuống, giễu cợt nói: “Bắt nạt con người không có yêu khí có cảm thấy thành tựu không?"

Tiếng kêu tê tâm liệt phế vang lên, kèm theo đó là một tiếng răng rắc rõ ràng!

Lực của một đạp này hoàn toàn không chút lưu tình, trực tiếp bẻ gãy cánh tay của người đàn ông. Cánh tay yếu ớt trượt ra khỏi ống tay áo, bên trong ống tay áo có một đoạn teo lại, tạo thành một góc độ kỳ lạ và đáng sợ, giống như cơ thể và cánh tay phải của tên mập hoàn toàn tách rời.

"Cánh tay... cánh tay của anh ta..." Sở Trĩ Thủy gần như không nói nên lời, cô đã sợ tới mức hồn bay phách lạc: "Rớt...Rớt xuống."

Tân Vân Mậu nghe giọng điệu bất an của cô liền khó hiểu quay đầu nhìn lại: "Đúng vậy, làm sao?"

Sở Trĩ Thủy: "Nó rơi thẳng xuống!"

Da đầu cô bây giờ đang tê rần hoàn toàn không hiểu được sự thờ ơ của anh. Cánh tay bị gãy xương ít nhiều gì vẫn còn dính vào da thịt, nhưng hình ảnh cánh tay bị chặt đứt bằng một giẫm là cảnh tượng kinh khủng như thế nào chứ!?

Tân Vân Mậu thấy cô hoảng sợ đến nỗi bắp chân đều run lên liền yên lặng suy nghĩ vài giây, sau đó lộ ra một nụ cười nhạt: "Suýt nữa tôi đã quên mất tuổi của cô. Nếu thật sự phải tính thì cô chỉ là một đứa trẻ, nên đi học mẫu giáo."

Dù sao thì năm nay Sở Trĩ Thủy chỉ mới hai mươi lăm tuổi, ở trước mặt bất kỳ yêu quái nào đều chỉ là một bạn nhỏ.

Sở Trĩ Thủy sửng sốt, không thể tin được nói: "Hôm đó anh đã nghe được..."

Hôm đó lúc cô nói chuyện với Kim Du đã đã nói rằng chiến tranh lạnh của anh là một trò con nít, không ngờ rằng thật sự bị đương sự nghe thấy.

Ngay khi dù Long Cốt được bung ra, yêu khí liền cạn kiệt, ngay cả mưa phùn cũng ngừng lại. Một tay Tân Vân Mậu đút vào túi, tay kia kẹp dù, thản nhiên đá vào tên mập, lạnh lùng nói: "Thu cánh tay của

ngươi lại, không được để thấy máu, quá đáng sợ."

Tên mập da vàng sợ chết khiếp nhặt cánh tay lên: "Vâng, vâng!"

Tên gầy da đen gượng gạo nịnh nọt: "Thần quân đừng nói giỡn mà, sao ngài có thể bị dọa sợ được?"

“Ý tôi là dọa người, không phải dọa tôi.” Tân Vân Mậu nhướng mày, “Đừng để trẻ con nhìn thấy những cảnh máu me bạo lực.”

Tên gầy đen trầm ngâm nhìn Sở Trĩ Thủy, người này chắc chắn là nhân loại duy nhất ở đây.

Tên béo da vàng nhặt cánh tay bị đứt lìa của mình lên răng rắc một tiếng gắn lại, giống như anh ta đang ghép một món đồ chơi bằng gỗ. Lần đầu tiên anh ta vẫn chưa gắn ổn, liền lúng túng điều chỉnh vị trí, cuối cùng mất kiên nhẫn mà tháo ra lắp lại lần nữa.

Sở Trĩ Thủy sợ tới mức che miệng không nói nên lời, luôn cảm thấy cảnh tượng này giống như một bộ phim kinh dị. Cô đặc biệt sợ quỷ, bởi vì quỷ nằm ngoài khả năng nhận thức bình thường, mà cảnh tượng trước mắt cô rõ ràng là không hợp với lẽ thường.

Tân Vân Mậu nhìn gương mặt không còn chút máu của cô, sững sờ nói: "Sao cô càng sợ hãi vậy?"

“Chuyện này hợp lý sao?” Sở Trĩ Thủy chỉ vào cánh tay tên mập da vàng, ngay cả ngón tay trắng nõn cũng run lên, chất vấn nói: “Chuyện này không hợp lý—”

Tân Vân Mậu cau mày nhìn về phía tên mập, chỉ thiếu viết hai chữ bất mãn lên mặt.

"Không có máu! Thật sự không có máu!" Tên mập sợ chọc giận đại yêu liền giơ hai tay ra hiệu đầu hàng, sau đó vội vàng nhìn về phía Sở Trĩ Thủy, kinh hãi đan xen hứa hẹn, "Đây chính là chế độ dành cho thanh thiếu niên mà loài người các cô nói. Tôi đảm bảo không hề có cảnh máu me, cho dù có cũng không phải màu đỏ và sẽ không có cảnh bạo lực đẫm máu!"

Tên gầy da đen: "Thật sự không có cách nào sửa lại được! Hãy cho những yêu quái thành niên như chúng tôi một chút không gian tự do đi mà!"

"..."

Không gian tự do này là gì?

Các ngươi có thể tự do gỡ cánh tay ra nhưng lại hoàn toàn phá hủy nhận thức y học thông thường của con người!

Tân Vân Mậu giải thích: "Bản thể của anh ta là củ gừng, mấy con yêu quái thân rễ đều như thế này. Gãy tay gãy chân là chuyện bình thường, không phải là vấn đề gì lớn."

Sau khi được anh nhắc nhở, Sở Trĩ Thủy liền cẩn thận quan sát tên mập da vàng, quả nhiên phát hiện được điểm giống nhau, thậm chí cô còn ngửi được mùi gừng cay thoang thoảng vừa mới bị nước mưa che lấp.

“Thần quân thật đúng là thông minh hiểu biết.” Tên gầy da đen nịnh nọt nói.

“Cho các ngươi quấy rầy lại để một tên chạy mất.” Tân Vân Mậu

nhìn thoáng qua hố bùn cách đó không xa, thản nhiên nói: “Để đám người Hồ Thần Thụy đuổi theo đi, đó vốn là việc của bọn họ.”

Ông già râu trắng đã không thấy đâu nữa, nơi ông ta đứng lúc nãy chỉ còn lại một cái hố bùn trông giống như bị một con nhím đào bới.

"Thần Quân nói đúng, đây vốn không phải là chuyện của ngài. Vậy bọn tôi đi trước nha..."

Tên gầy da đen và tên béo da vàng rón rén bỏ đi, nhưng chưa bước được hai bước đã bị hai sợi yêu xích quấn lấy kéo trở về chỗ cũ.

Tân Vân Mậu đột nhiên duỗi tay kéo hai con yêu quái lại, thờ ơ nói: "Ai nói các người có thể rời đi?"

Tên mập da vàng và tên gầy da đen bị trói bằng dây xích, sau đó lại bị ném sang một bên, chờ nhận thẩm vấn của cục.

Sở Trĩ Thủy không có số điện thoại của cục trưởng Hồ nên cô không biết loại chuyện này phải gọi cho ai, vì vậy cô chỉ có thể liên lạc với Hồng Hi Minh và Kim Du. Hồng Hi Minh vô cùng ngạc nhiên khi biết tin vườn trà bị yêu quái tấn công, một bên dùng lời lẽ tốt đẹp để an ủi Sở Trĩ Thủy, một bên hứa sẽ nhanh chóng liên lạc với cục quan sát và cục trưởng Hồ, kêu cô đừng quá sợ hãi, những chuyện kế tiếp hãy giao cục giải quyết.

Kim Du càng tự trách bản thân, vội vàng nói: "Đáng ra hôm nay tôi nên đi với cô mới phải, bây giờ tôi sẽ chạy đến đó liền..."

“Không sao đâu, bây giờ đã kết thúc rồi. Cô đặc biệt đến đây một chuyến sẽ rất mệt mỏi.” Sở Trĩ Thủy nghĩ rằng Kim Du ban ngày còn phải ra ngoài làm việc, nếu bây giờ đối phương đến đây sẽ quá

tải công việc mất.

"Không mệt không mệt, cô ở vườn trà chờ tôi, tôi sẽ tới ngay!"

Tân Vân Mậu không vui mà chậc một tiếng, anh rất muốn nói rằng dù Kim Du có đến đây cũng vô dụng, anh không tin con cá đó có thể đánh một lúc ba con, nhưng cuối cùng vẫn kìm nén không mở miệng.

Sau khi Sở Trĩ Thủy trải qua một phen hỏi han ân cần của Hồng Hi Minh và Kim Du, hiện tại cô mới có thể miễn cưỡng bình tĩnh một chút. Có điều trong lòng cô vẫn còn bất an, suy nghĩ hỗn loạn, cô còn chưa thoát khỏi được tình cảnh nguy hiểm lúc nãy, chỉ có thể hoang mang lo sợ đứng ở một bên vườn trà.

Tân Vân Mậu thấy cô bơ phờ uể oải, như đóa hoa bị mưa làm héo, liền lẩm bẩm nói: "Chỉ có lúc này cô mới thành thật được một chút, những lời nói bình thường của cô có thể khiến tôi tức điên lên."

Sở Trĩ Thủy sững sờ: "Yêu quái cũng sẽ chết sao?"

"Nếu không phải bị đánh đến hồn phi phách tán, người bình thường sẽ không dễ dàng chết đi. Nếu cô có thể thành công phong thần giống tôi thì ngay cả cơ hội bị đánh tan cũng không có." Tân Vân Mậu ung dung thong thả giải thích, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền bất mãn cảnh báo: "Nhưng đó không phải là lý do để cô có thể chọc giận tôi!"

Mặc dù Tân Vân Mậu dịch chuyển đến vườn trà nhưng anh vẫn không quên hai người đang chiến tranh lạnh.

“Tôi chọc giận anh khi nào?” Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng phản bác, nhưng thấy anh vẫn đang canh cánh trong lòng liền nhanh chóng

chuyển chủ đề: “Sao anh lại tới đây?”

Tân Vân Mậu nghe vậy thì sắc mặt liền có chút nóng lên, anh chỉ vào túi áo khoác của cô: "Đồ đã cất cũng khá tốt, thế mà còn mang theo bên người."

Sở Trĩ Thủy ý thức được liền sờ sờ túi áo khoác gần trái tim, thông qua lớp vải chạm vào một vật lạ, cô chợt nhớ ra điều gì đó liền lấy mặt dây chuyền ra. Mặt dây chuyền hình vảy màu xanh đen, là thứ mà anh dùng để đáp lễ trà sữa lần trước, lúc đó nó được cô cho vào túi áo khoác.

Chiếc áo khoác này luôn được cô treo trong văn phòng, mỗi khi ra ngoài vào trời lạnh cô sẽ mặc.

Chương 39:

“Là cái này à?” Sở Trĩ Thủy dùng đầu ngón tay xoa xoa mặt dây chuyền.

"Ừm."

Một suy đoán kỳ quái hiện lên trong đầu Sở Trĩ Thủy, cô hỏi: "Anh từ văn phòng dịch chuyển đến đây à?"

Lần trước anh cũng đột nhiên xuất hiện ở luống rau, hơn nữa còn có phép tẩy rửa thần kỳ, dịch chuyển cũng không phải là không thể.

“Mỗi lần dịch chuyển đều cần một vật trung gian riêng, cũng không phải nơi nào đều có thể đi.” Tân Vân Mậu cau mày, trách cứ nói: “Tại sao không gọi tên của tôi?”

"Gì cơ?"

“Mỗi lần chống đối tôi đều nói nhiều như vậy, nhưng khi gặp khó khăn lại không gọi tên của tôi.” Một tia sáng xẹt qua đôi mắt đen của anh, “Nếu lúc đầu cô gọi tôi, tôi có thể đến đây nhanh hơn nữa.”

Sở Trĩ Thủy bị lời nói này làm cho choáng váng, vẻ mặt cô trở nên rối rắm, khô khốc nói: "... Tôi có thể gọi anh sao?"

"Tại sao không? Không phải tôi đã hứa với cô rồi sao?"

Thái độ của anh rất đương nhiên, nhưng chuyển biến chiến tranh lạnh lúc kỳ cục như thế này khiến cô có chút không tiếp nhận được.

Sở Trĩ Thủy sờ sờ chóp mũi, mềm mại đáp: "Được rồi, cảm ơn anh, lần sau..."

Cô có chút khó mở lời, cứ luôn cảm thấy có gì đó không ổn. Bản thân cô vốn dĩ không hay nhờ giúp đỡ, luôn luôn tự mình giải quyết, nhưng thật sự cô không thể xử lý được yêu khí.

Tân Vân Mậu phớt lờ sự ngượng ngùng của cô, anh vui vẻ nói tiếp: "Lần sau cô nên thông minh hơn, trực tiếp gọi tên của tôi."

"..."

Sở Trĩ Thủy tin rằng cô vẫn còn di chứng, bởi vì nhịp tim của cô lại bắt đầu tăng nhanh, ngực nóng đến nỗi đập thình thịch giống như khi cô bị yêu quái tấn công. Nếu một con yêu quái khác nói điều này, cô có thể đã đáp lại một cách lịch sự, nhưng Tân Vân Mậu luôn quấy rối khiến cô trở nên hoảng loạn. Anh sẽ tức giận vì một chút việc nhỏ, nhưng khi cô thật sự gặp nguy hiểm lại ngàn dặm xa xôi chạy đến.

Nghĩ kỹ lại, mỗi lần bọn họ tiếp xúc đều trở nên rung tung rối loạn, dây dưa đến nỗi rối như tơ vò. Không phải là anh khiến cô không nói nên lời thì cũng là cô khiến anh không nói nên lời.

Sở Trĩ Thủy rũ mi xuống, cô che miệng ho nhẹ một tiếng: "Mặc dù rất cảm ơn anh nhưng vẫn nên sửa lại một chút."

“Sửa lại cái gì?” Tân Vân Mậu bình thản đút tay vào túi nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy giương mắt nói: "Cấp dưới đáp lời cấp trên gọi là chống đối, cấp trên đáp lời cấp dưới gọi là hướng dẫn. Tôi hướng dẫn cho anh thái độ làm việc là đúng rồi."

Tân Vân Mậu không tức giận mà còn cười: "Cô đổi cách dĩ hạ phạm thượng* mới à?"

(*) Xúc phạm tới người bề trên.

Sở Trĩ Thủy ôn tồn nói: "Chúng ta nói đạo lý một chút đi. Lúc trước đã thống nhất về giờ làm việc, anh thừa nhận tôi là người lãnh đạo trực tiếp của anh đi."

Tân Vân Mậu bị đè nén: "... Vậy khi nào thì hết giờ làm việc?"

“Dù sao hôm nay vẫn chưa đến giờ.” Sở Trĩ Thủy cúi đầu nhìn điện thoại, nhớ đến chuyện chính liền tỉnh táo lại: “Tôi phải đến xem lá trà!”

Cô trò chuyện với anh một chút, cả người liền trở nên nhẹ nhàng, cũng bắt đầu có tinh thần nghĩ về công việc trong văn phòng.

Trong phòng rang trà nhỏ là một mảnh yên bình, nhóm nông dân trồng trà đều trú mưa ở trong nhà và không hề hay biết về những biến động của ruộng trà. Nghe nói bản thân yêu khí đã có tác dụng làm rối loạn các giác quan, nếu Sở Trĩ Thủy không được thêm vào danh sách để mở mắt, trên thực tế cô cũng sẽ không cảm nhận được sự kỳ lạ gần đó.

Sau khi Kim Du đến, còn có thể sử dụng giải trừ ký ức để xóa bỏ nó, tất nhiên cũng sẽ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Sở Trĩ Thủy đi ra ngoài một mình, nhưng lại cùng một thanh niên xa

lạ trở về, điều này đương nhiên khiến cho mọi người chú ý. Tân Vân Mậu vừa nhìn thấy người ngoài liền không nói lời nào, anh chỉ lặng lẽ đi theo phía sau cô, có điều khí chất của anh quá bắt mắt khiến người ta không thể bỏ qua.

Những người khác tò mò nói: "Ồ, đây là..."

Sở Trĩ Thủy vội vàng giới thiệu: "Đây cũng là người trong cục của chúng tôi, là đồng nghiệp cùng văn phòng."

"À à à, người trong cục các cô đều có bề ngoài rất đẹp, đều là mỹ nam mỹ nữ cả!"

Sở Trĩ Thủy vội vàng cười nói mấy câu khách sáo.

Tân Vân Mậu liếc nhìn tình hình trong phòng, anh do dự nghiêng người hỏi: "Những người này là ai?"

"Là người đến giúp hái trà và rang trà, nếu sau này muốn hái trà trên diện tích lớn, có lẽ còn phải thuê thêm nhiều người. Có điều vốn khởi nghiệp của cục quá ít, bây giờ chúng ta tìm một ít để làm mẫu trước đã." Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng giải thích, lại nghi ngờ nói: "Sao anh lại trốn sau lưng tôi?"

Tân Vân Mậu giống như một cái bóng đi theo phía sau cô, rõ ràng là không muốn giao tiếp với người ngoài. Anh giống như không chỉ bài xích những yêu quái trong văn phòng mà còn không muốn dính líu đến bất cứ ai.

Anh né tránh không đáp mà hỏi ngược lại: "Thuê thêm người?"

"Đúng vậy, hiện tại vườn trà còn chưa chính thức đến mùa cho nên về sau lượng trà hái mỗi ngày sẽ càng nhiều."

"Cô để hai tên ở cửa tới hái không phải được rồi sao. Bọn họ đều là yêu quái thực vật cho nên rất giỏi làm những việc này." Tân Vân Mậu thản nhiên nói, "Đợi mấy người hái trà xong liền kêu Hồ Thần Thụy ném chúng vào yêu hỏa, trước tiên cứ nướng hai ba trăm năm đã, sau đó hẳn xem xét có nên đốt thành tro hay không. "

“Gừng không thể nướng lên ăn phải không?” Sở Trĩ Thủy bị ý tưởng tàn nhẫn của anh khiến cho kinh ngạc đến ngây người: “Hơn nữa dùng xong liền đem nướng bọn họ, có phải có chút...”

“Dù sao tấn công người phàm sẽ phải chịu hình phạt thiêu đốt, hơn nữa cô vẫn nằm trong danh sách nhân loại, về cơ bản vẫn có thể kết luận liên quan.” Tân Vân Mậu nói với một giọng điệu lười biếng: “Nếu không cô nghĩ Hồ Thần Thụy kia giúp yêu quái để làm gì?"

Sở Trĩ Thủy dường như đã nhận ra rằng chức năng chính của Cục quan sát Hoài Giang là giải quyết các tranh chấp giữa người và yêu quái, yêu quái và yêu quái, trách nhiệm và nghĩa vụ của họ là trừng phạt và bắt giữ những con yêu quái nguy hiểm. Tên gầy da vàng và tên mập da đen không chỉ đơn giản là tấn công con người, mà họ còn tấn công nhân viên chính phủ của giới yêu quái, cho nên việc xử phạt nặng là điều bình thường.

Nếu xem hai tên yêu quái này là phạm nhân được ân xá, vậy việc hái trà cũng xem như là lao động cải tạo, nghe có vẻ khá hợp lý.

Sở Trĩ Thủy cảm khái: “Cuối cùng tôi cũng tìm ra cách giảm chi phí nhân công mà không vi phạm luật lao động.”

Tân Vân Mậu: "?"

Vẻ mặt của cô đầy khéo léo: "Đó chính là không cần con người đến làm việc."

Con người có thể làm trọng tài lao động nhưng yêu quái thì không, chứ đừng nói đến vi phạm pháp luật yêu quái.

Không lâu sau, Hồng Hi Minh và Kim Du đầy mệt mỏi đi đến, họ quan tâm vây quanh hỏi han Sở Trĩ Thủy.

Kim Du ôm lấy Sở Trĩ Thủy cọ thật mạnh, cô ấy sợ tới mức sôi trào, hối hận không thôi nói: "Cô không sao chứ? Đáng ra tôi nên đi cùng với cô!"

"Không sao..." Sở Trĩ Thủy bị cái ôm mạnh mẽ của cô ấy làm cho nghẹt thở: "Kim Du, tôi sắp không thở được."

Kim Du lo lắng hỏi: "Có phải là do bị yêu quái tấn công dọa đến rồi không!?"

"... Không phải, là do cô ôm quá chặt."

Kim Du nhanh chóng buông Sở Trĩ Thủy ra, cô ấy vẫn vây quanh tại chỗ giống như một chú cún con, cẩn thận kiểm tra xem đối phương có bị thương hay không.

Hồng Hi Minh nhẹ giọng an ủi: "Tiểu Sở, em đừng sợ, chị đã thông báo cho cục trưởng Hồ và Miêu Lịch, kế tiếp cục sẽ xử lý thỏa đáng."

Sở Trĩ Thủy ngượng ngùng nói: "Chị Hồng, không ngờ còn phiền chị đến đây một chuyến..."

Cấp bậc của Hồng Hi Minh cao hơn Sở Trĩ Thủy, công việc phụ trách cũng không liên quan gì đến những thứ này, thật ra chỉ cần thông báo cho cục trưởng Hồ là được rồi. Trước đây chị Hồng nhiệt tình nói rằng nếu có việc thì tìm chị ấy, Sở Trĩ Thủy tưởng như vậy chỉ là lời khách sáo mà thôi, nhưng hiện tại cô đã nhận ra đối phương thực sự rất nghiêm túc.

“Không sao đâu, chị sợ cục quan sát sẽ đến chậm nên chị mới đến đây với Kim Du.” Hồng Hi Minh nói, “Kim Du giúp chị thu dọn hiện trường, sau đó mọi người cứ về văn phòng trước đi, còn bên này để chị canh chừng cho. "

"Chuyện này hình như không thích hợp cho lắm..." Sở Trĩ Thủy hiểu được ở lại chính là tăng ca, làm gì có chuyện để lãnh đạo một mình ở lại canh giữ hiện trường chứ.

“Thích hợp, rất thích hợp!” Hồng Hi Minh nắm chặt tay Sở Trĩ Thủy, trịnh trọng nói: “Tiểu Sở, em tuyệt đối đừng nóng giận, đừng nghĩ tới việc từ chức là được.”

"..."

Cán bộ phụ trách nhân sự vì để giữ người lại đúng là có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Sở Trĩ Thủy vội vàng nói: "Chủ yếu là em còn có chuyện muốn trao đổi với cục trưởng Hồ."

"Có chuyện gì vậy? Chị không chắc cục trưởng Hồ hay Miêu Lịch sẽ đến nữa. Nếu không thì ngày mai em hãy tìm cục trưởng Hồ ở trong cục đi hoặc là để chị giúp em báo cáo lại."

Sở Trĩ Thủy giải thích cho Hồng Hi Minh về chuyện của vườn trà,

hy vọng có thể để cho tên mập da vàng và tên gầy da đen hái trà và tiết kiệm chi phí nhân công bán trà của cục.

Sau khi Hồng Hi Minh nghe được liền cảm thấy thần kỳ mà liếc nhìn Tân Vân Mậu - người vẫn luôn thờ ơ trong suốt quá trình, sau đó cô ấy lập tức đoán được đây không phải là chủ ý của Sở Trĩ Thủy. Cô gái nhân loại nhỏ bé này vẫn chưa quen thuộc với hoạt động của yêu giới, khi mới vào cô thậm chí còn chưa từng nhìn thấy yêu khí, càng không biết cục sẽ xử lí những con yêu quái tấn công nhân loại như thế nào.

Vừa nãy Hồng Hi Minh rất ngạc nhiên khi nhìn thấy Tân Vân Mậu, hiện tại nghĩ kỹ lại cô ấy càng thấy khó tin hơn.

“Chị Hồng, chị Hồng, chuyện này có được không?” Sở Trĩ Thủy nhận ra đối phương đang xuất thần, liền nhẹ giọng kêu.

Hồng Hi Minh cười nói: "Được chứ, đây chỉ là chuyện nhỏ không cần phải làm phiền cục trưởng Hồ, ngày mai chị nói một tiếng với Miêu Lịch là được!"

Miêu Lịch là trưởng phòng bộ phận quan sát, chủ yếu phụ trách truy bắt yêu quái.

Sở Trĩ Thủy thở phào nhẹ nhõm, mọi chuyện còn đơn giản hơn cô tưởng.

Sau khi Hồng Hi Minh và Kim Du thu dọn sạch sẽ dấu vết tại hiện trường, Hồng Hi Minh liền ở lại canh giữ tên mập da vàng và tên béo da đen, đồng thời thúc giục bộ phận phát triển kinh tế trở về cục, tranh thủ tan sở sớm một chút. Sở Trĩ Thủy từ chối sau đó liên tục cảm ơn chị Hồng, cuối cùng rời đi với hai con yêu quái.

Nhưng không thể ngờ đường về lại là một vấn đề.

Sở Trĩ Thủy chỉ biết rằng Tân Vân Mậu dịch chuyển đến đây thông qua mặt dây chuyền, nhưng lại không biết Kim Du đã đến bằng cách nào.

Đến cổng vườn trà, chiếc xe quen thuộc đậu trên bãi đất bằng phẳng, tầng nước mưa bên ngoài đã cạn khô. Sở Trĩ Thủy mở cửa xe, cô định mời hai con yêu quái lên xe, nhưng lại phát hiện Kim Du và Tân Vân Mậu ở một bên đang giằng co với nhau.

Kim Du theo bản năng muốn mở cửa ghế phụ lái, nhưng Tân Vân Mậu lại khoanh tay trước ngực đứng bên cạnh. Anh lạnh lùng nhìn cảnh tượng này khiến cô ấy giật mình đến nỗi không dám nhúc nhích, sau đó co ro thu cánh tay lại.

Trước đây Sở Trĩ Thủy đã lần lượt chở Tân Vân Mậu và Kim Du rời khỏi văn phòng để làm việc và đều sắp xếp cho họ ngồi ở ghế phụ lái, hiện tại họ cùng lúc ngồi chung xe thật sự phải đau đầu một chuyến. Cô nghĩ đến con yêu quái lòng dạ hẹp hòi nào đó liền ra mặt hòa giải nói: "Kim Du, cô ngồi ghế phó lái đi."

Kim Du còn chưa trả lời thì Tân Vân Mậu đã cười nhạo một tiếng: "Dựa vào đâu?"

Sở Trĩ Thủy bối rối: "Dựa vào đâu là sao?"

Tân Vân Mậu: "Tại sao cô ta ngồi phía trước mà tôi phải ngồi phía sau?"

“Không phải anh là người thích sự chú ý sao, ghế phía sau là dành

cho khách quý đó.” Sở Trĩ Thủy tốt tính nói: “Nếu không thì hai người đều ngồi ở phía sau?”

Ban đầu Sở Trĩ Thủy còn lo lắng hai con yêu quái cùng ngồi ở hàng ghế sau sẽ cảm thấy xấu hổ, thật ra đối với chỗ ngồi trong xe cô không có cảm giác gì cả, có bị coi là tài xế hay không cũng không thành vấn đề.

Kim Du nghe vậy thì sợ đến mức không dám ra mặt, lắc đầu như trống bỏi, điên cuồng xua tay từ chối: "Không không không ..."

Tân Vân Mậu cũng không vui, nở nụ cười nửa miệng giễu cợt: "Cô phát hiện không thể lừa gạt liền đổi cách nói à?"

“Tôi lừa gạt gì cơ?” Sở Trĩ Thủy không biết vì sao đang không có gì anh lại kiếm chuyện, mất kiên nhẫn nói: “Tôi không gạt người, tự anh đi tìm hiểu đi.”

Anh nửa tin nửa ngờ, lạnh nhạt nói: "Cô không gạt người, nhưng tôi không phải người, ai biết được chứ."

“Này này này, tự anh xem thử có phải ghế sau chính là ghế cho khách quý hay không?” Sở Trĩ Thủy đơn giản dùng điện thoại di động tìm kiếm, sau đó đưa màn hình đến trước mặt anh để chứng minh mình vô tội, kế đó trả lời một cách mỉa mai: “Phía trên còn nói ghế phụ lái sẽ nguy hiểm hơn, bây giờ đại thiếu gia đã vừa lòng chưa?"

Tân Vân Mậu hiển nhiên vẫn chưa hài lòng, anh chậm rãi nhướng mày, quái đản nói: "Nếu như dễ dàng gặp phải nguy hiểm, không phải càng nên để cô ta ngồi ở phía sau sao? Cô cho rằng cô ta có thể mạnh hơn tôi khi gặp nguy hiểm à?"

“Sao anh lại nói đến chuyện này rồi?” Sở Trĩ Thủy vừa tức vừa buồn cười, cô bắt đầu xoa bóp thái dương, còn muốn đề nghị anh đến công trường đang thi công mà tranh cãi, ở đó còn có tiền đồ hơn cả bộ phận phát triển kinh tế.

"Ồ, dù sao thì cô cũng có tiền án."

"..."

Kim Du đối mặt với khung cảnh giương cung bạt kiếm này liền sợ tới mức không dám lên tiếng, ban đầu cô ấy đã không hiểu tại sao cách đây không lâu hai bên lại xung đột mà hôm nay cô ấy còn được xem phiên bản trực tiếp. Cô ấy không diễn tả được cảm xúc của mình cho lắm, giọng điệu của hai bên giống như đang cãi nhau nhưng hình như cũng có chút không giống?

Kim Du quyết định lúc này trở thành một con cá chết trên dòng sông, hy vọng rằng chiến hỏa sẽ không lan đến bản thân vô tội của mình.

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, chết lặng mà xây dựng tâm lý, cô thầm nghĩ tốt xấu gì hôm nay anh cũng có ân cứu mạng, một vài tật xấu này có thể nhịn thì nhịn đi. Cô làm người phải hiểu được khoan dung và biết ơn, không thể tức giận với con yêu quái chiến tranh lạnh ấu trĩ này.

Anh vẫn thích hợp với hình thức im lặng hơn, nhưng tiếc là cô không thể cầu nguyện thêm một lần nữa.

“Được rồi, tôi không nên dây dưa với anh, chúng ta làm lại một lần đi.” Sở Trĩ Thủy nhượng bộ nói: “Kim Du, cô ngồi ở phía sau.”

“Được!” Kim Du không hề phản đối, cô ấy mở cửa sau trong giây

lát, như thể đã đợi điều này rất lâu.

Lúc này Tân Vân Mậu mới lộ ra vẻ hài lòng, sau đó anh không nhanh không chậm mở cửa ghế phụ lái.

Hai con yêu quái ngày thường ở trong phòng không hề giao tiếp, Tân Vân Mậu luôn luôn làm ngơ còn Kim Du đã sớm tập thành thói quen. Tuy nhiên, lúc Kim Du lên xe lại nhìn thấy đại yêu quái đang liếc mắt nhìn mình, anh mang theo khinh thường và kiêu ngạo, hiển nhiên là tư thái của kẻ chiến thắng.

Kim Du: "?"

Cửa xe vừa đóng lại, cuối cùng cũng ngồi xuống, bộ phận phát triển kinh tế chuẩn bị trở về cục.

“Anh có thể chỉnh ghế ngồi xuống.” Sở Trĩ Thủy thấy anh mở cửa lên xe, nhưng đôi chân dài của anh lại không có chỗ để, cũng không biết anh đang muốn làm gì lại một hai muốn ngồi ở ghế phụ lái.

Tân Vân Mậu làm theo lời cô, quay đầu lại thấy cô đang nhìn chằm chằm vào mình, hơn nửa ngày cũng không rời mắt.

Đôi mắt trong veo của cô chứa đầy hình ảnh phản chiếu của anh, cũng không biết cô đang âm thầm quan sát điều gì.

Đúng là không hề thu liễm chút nào, cứ nhìn anh chằm chằm, lại càng không có ý giấu diếm.

Anh nhịn không được hơi nhếch môi, gõ ngón tay nhắc nhở: "Nhìn cái gì vậy? Đâu phải cô chưa từng thấy qua đâu."

“Trước đây tôi cho rằng anh rất lạnh lùng, nhưng không ngờ anh lại

rất biết cách quấy rối... Năng ngôn thiện biện*.” Sở Trĩ Thủy sửa lời, lại thu hồi ánh mắt, đầy chân thành nói: “Hôm nay anh nói rất tốt, sau này không cần nói nữa."

(*) Năng ngôn thiện biện : khéo nói, giỏi ăn nói.

"..."

Chương 40:

Sự kiện vườn trà bị tấn công hiển nhiên đã làm kinh động đến cục, chuyện này không thua kém gì chuyện côn đồ xông vào đồn cảnh sát để gây rối, hoàn toàn là phách lối khiêu khích, khiến lãnh đạo giận tím mặt. Cho dù người đàn ông da vàng mập mạp và người đàn ông da đen gầy gò hét to oan uổn, khăng khăng không biết cục quan sát tuyển nhân viên mới là con người, nhưng lời nói này không hề làm dịu đi cơn giận của các yêu quái trong cục quan sát.

Cục trưởng Hồ phẫn nộ quở trách cục quan sát làm việc sơ suất, ra lệnh sếp Miêu gác lại các công việc khác, hỏa tốc bắt tội phạm Bạch Tu đang lẩn trốn, nếu không thì anh ấy là người duy nhất phải hỏi tội.

Đêm qua Sở Trĩ Thủy còn nhận được cuộc điện thoại hỏi thăm an ủi của cục trưởng Hồ, ban đầu cô không biết số lạ này của ai, sau khi bắt máy thì nghe ra giọng của cục trưởng Hồ. Hồ Thần Thụy hổ thẹn nói xin lỗi liên tục trước, rồi lại thân thiết hỏi han ân cần, bảo đảm sẽ cho cô một lời giải thích, cuối cùng cứ ám thị hết lần này đến lần khác rằng cô đừng từ chức, gần giống với ý của Hồng Hi Minh vào ban ngày.

“Cục trưởng Hồ, không sao đâu, thật ra tôi vẫn ổn…” Sở Trĩ Thủy một tay cầm chắc điện thoại, một tay vân vê mặt dây chuyền, nhỏ giọng nói: “Mọi người đều đến rất nhanh.”

“Được được được, cô không sao thì tốt, tuyệt đối đừng vì chuyện

này mà ghẻ lạnh chúng tôi, thật sự phần lớn yêu quái không phải như thế đâu.”

Sở Trĩ Thủy cười nói: “Vâng, tôi biết rồi, ông yên tâm đi, tôi sẽ không từ chức đâu.”

“Vậy thì được, cô nghỉ ngơi sớm đi, tôi cũng không làm phiền nữa.”

“Cục trưởng Hồ, ông cũng nghỉ ngơi sớm.”

Sở Trĩ Thủy hàn huyên xong thì cúp điện thoại, trước tiên cô lưu lại số điện thoại của cục trưởng Hồ, sau đó bắt đầu lật tìm hộp đồ trang sức bên tay, lấy ra một sợi dây chuyền bạc mảnh, xỏ mặt dây chuyền vào trong sợi dây chuyền. Mặt dây chuyền xanh đen vô cùng trong suốt lấp lánh rực rỡ dưới ánh đèn, màu sắc gần giống với chiếc ô giấy Tân Vân Mậu đã mang theo hôm nay, chỉ là có thêm một lớp men bóng bên trên.

Cô thu dọn đồ đạc xong thì xem tài liệu vườn trà một lát, rồi chúc ngủ ngon với ba mẹ sau đó đi ngủ.

Sau cơn mưa dầm thì trời quang mây tạnh, cơn gió nhẹ ấm áp thư thái thổi qua làm người ta vui vẻ thoải mái.

Tuy chuyện hôm qua chấn động lòng người, nhưng buổi tối Sở Trĩ Thủy lại ngủ khá ngon. Cô lái xe đến cục như ngày thường, vừa xuống xe thì thấy bóng đen trong bụi cỏ, còn có cái đuôi linh hoạt vẫy tới vẫy lui.

“Mimi?”

Chú mèo mun chân trắng thò đầu ra từ trong phiến lá, nó dùng đôi mắt màu vàng sáng trong nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy thường hay gặp được chú mèo mun vào buổi sáng, đa phần đều là xa xa gọi nó, thỉnh thoảng cho ăn tôm cá thì có thể thu hút nó lại, chú mèo mun bất đắc dĩ đến ngậm thức ăn liền đi, căn bản không cho cô lại gần đụng chạm.

Mèo hoang đều nhanh nhạy và bản tính hoang dã khó thuần, Sở Trĩ Thủy cũng không ép buộc chú mèo, do nó đã ăn chực nhiều lần nên đến và đi rất tự nhiên.

Lần đầu tiên cô còn chưa cầm hộp cơm thì đã thấy được nó, tất nhiên cũng thấy ngạc nhiên, dứt khoát ngồi xổm xuống: “Em đang đợi chị sao?”

“Meo.”

Chú mèo mun ưu nhã đi đến, thân thiết vây lấy cô dụi dụi, còn dùng cái đuôi nghịch ngợm quấn lấy cổ tay cô, không như ngày thường ăn cá xong thì quyết đoán chạy đi.

Sở Trĩ Thủy thụ sủng nhược kinh xoa đầu chú mèo, cảm nhận được sự nhiệt tình và săn sóc chưa từng có của nó, vỗ về cơ thể ấm áp và mềm mại của chú mèo. Cô ngồi xổm xuống nựng nó nhưng lòng lại sinh ra ảo giác, hình như nó muốn an ủi cô, đặc biệt ở đây đợi cô rất lâu.

“Không được, chị phải đi rồi, sắp đến giờ rồi…”

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn thời gian, phát hiện không thể chìm đắm thêm nữa, vội vàng đứng dậy chuẩn bị đi làm.

“Meo—“

Chú mèo mun nói tạm biệt với cô xong, cơ thể thoáng cái đã biến mất trong bụi cỏ.

Lúc Sở Trĩ Thủy vào văn phòng của bộ phận phát triển kinh tế còn chưa đến tám giờ, Kim Du còn chưa có mặt, chỉ có Tân Vân Mậu mặc áo đen. Cô phát hiện con yêu quái này thích mặc quần áo tối màu, kiểu dáng chi tiết các kiểu không giống nhau, nhưng chủ đạo là màu tối.

Sau khi vườn trà bị tấn công còn có một chuyện xảy ra thay đổi, đó là bức tường Berlin của bộ phận phát triển kinh tế sụp đổ, một người một yêu kết thúc chiến tranh lạnh, lần nữa bắt đầu giao tiếp bình thường.

Sở Trĩ Thủy vừa đặt túi xách xuống, vừa chủ động chào hỏi: “Chào buổi sáng.”

Tân Vân Mậu vừa định trả lời, bỗng dưng anh cau mày, hồ nghi quét mắt nhìn cô: “Cô vừa gặp người nào?”

“Tôi có thể gặp người nào?” Sở Trĩ Thủy hoang mang: “Trong cục không phải chỉ có mình tôi là con người thôi sao.”

“Không đúng.” Tân Vân Mậu đứng dậy, anh đến gần cô chút, ánh nhìn quan sát cô một vòng, giọng điệu cực kỳ chắc chắn: “Có mùi.”

“Mùi gì?” Sở Trĩ Thủy thấy anh nghi thần nghi quỷ, cô dứt khoát cầm một sợi tóc đặt trên đầu mũi ngửi ngửi, chỉ có mùi hương của dầu gội đầu: “Hôm qua dầm mưa xong đã tắm rồi…”

“Khó ngửi.”

“…”

Tật xấu của anh nhiều thật, còn oán trách loại chuyện này, bắt bẻ cả mùi dầu gội đầu của người khác.

“Sao đến chuyện này mà anh cũng quản?” Sở Trĩ Thủy chế nhạo: “Ngày nào cũng mặc một cây đen y chang nhau còn không biết ngại nói tôi?”

Tân Vân Mậu phớt lờ câu nói của cô, anh giơ tay nhẹ búng ngón tay một cái, gương mặt lạnh lùng cứng nhắc theo đó mà giãn ra: “Giờ thì đỡ nhiều rồi.”

Sở Trĩ Thủy không biết anh làm cái gì, cô không cảm thấy có chỗ nào thay đổi, sợi tóc vẫn vương mùi hương như trước, tiện tay vén nó sang một bên: “Vô duyên vô cớ.”

Tân Vân Mậu đang định ngồi xuống lại, lúc cúi đầu lại bị ánh sáng chiếu qua. Đó là một sợi dây chuyền màu bạc, gần như vô hình nằm trên cần cổ sạch sẽ của cô, chỉ khi có ánh sáng mặt trời chiếu qua mới làm cho nó lấp lánh trong veo.

Anh giơ hai ngón tay ra khều khều, không hề chạm vào da thịt cô, kéo ra một mặt dây chuyền quen thuộc, treo trên sợi dây chuyền lưu chuyển ánh sáng rực rỡ.

Tân Vân Mậu ngơ ra: “Thì ra đeo lên rồi.”

Hơi ấm mặt dây chuyền được ngấm từ cơ thể cô truyền đến dần dần xâm nhập vào đầu ngón tay của anh.

Sở Trĩ Thủy trực tiếp kéo mặt dây chuyền về, hờ hững nói: “Chú ý chút, sắp tám giờ rồi.”

Theo ước định của hai bên, cô là lãnh đạo phòng ban trong thời gian làm việc, không thể nói bậy lung tung, không biết lớn nhỏ.

Chương 41:

Tân Vân Mậu chẳng ừ hử gì cả, anh không về lại chỗ ngồi, ngược lại đi một vòng, chưa đến một phút lại vào phòng, đã thay thành một cái áo màu sáng. Chất vải cotton có màu xanh nhạt, không phải là màu sẫm nữa, khí chất ôn hòa không ít.

Gương mặt của Sở Trĩ Thủy toàn là choáng váng, lại thấy anh chầm chậm đến gần mình, không tự chủ càng không nói nên lời.

Gánh nặng thần tượng thật sự rất nặng, người khác đến đi làm còn anh ta đến để trình diễn thời trang.

Có một khoảnh khắc cô hoài nghi có lẽ Tân Vân Mậu sẽ không đi ra hành lang thay đồ giữa ban ngày ban mặt đâu nhỉ, nhưng nghĩ đến pháp thuật búng ngón tay thần kỳ của anh, chắc không tồn tại loại cảnh tượng ngại ngùng mà khôi hài này đâu.

Một khắc sau Kim Du đúng giờ xuất hiện trong văn phòng, cô ấy chào hỏi Sở Trĩ Thủy xong lại nói về kết quả xử lý: “Chị Hồng nói yêu quái hôm qua đã bị sắp xếp đến vườn trà, nếu cô không muốn tiếp xúc với họ thì sau này để tôi đến đó quan sát nhiều hơn.”

Kim Du dốt đặc cán mai với việc sản xuất trà, lúc trước thường làm thủ tục ở trong cục, trước giờ số lần đến vườn trà không nhiều.

“Không sao, tôi đi được rồi.” Sở Trĩ Thủy nghi ngờ: “Chắc sẽ không có nguy hiểm nhỉ?”

“Cục quan sát đã đeo xích chân cho họ rồi, chắc chắn không có vấn đề, cô thấy xong thì biết.” Kim Du vui vẻ nói: “Đợi lát nữa tôi đi qua đó với cô.”

Sở Trĩ Thủy không hiểu lắm về quy trình của cục quan sát, bèn đồng ý đề nghị của Kim Du, bảo cô ấy giúp giải thích một phen.

Quả nhiên người đàn ông da vàng mập mạp và người đàn ông da đen gầy gò có mặt trong vườn trà, trên người họ không có chuỗi xích yêu khí, thay vào đó là gông xiềng bên chân trái. Chất liệu sắt đen, bên trên khắc toàn là hoa văn thần bí rườm rà mà xinh đẹp, chính giữa có biểu tượng của cục quan sát Hoài Giang, đó là hình vẽ con mắt cách điệu, bên cạnh còn có trang sức.

Lúc Sở Trĩ Thủy mới nhìn thấy hai con yêu quái thì còn khá cảnh giác, suy cho cùng thì giờ họ chưa bị trói, ai mà biết có đột nhiên làm loạn hay không. Thế nhưng sắc mặt của họ xanh xao, sức lực kiệt quệ, chẳng có chút sức lực để phản kháng, dường nhưng đã tiều tụy đi rất nhiều chỉ trong một đêm.

“Hình như đêm qua cục quan sát đã thẩm vấn họ rất lâu.” Kim Du nói: “Sau khi đeo xích chân thì bị quản chế, phải nghe theo sắp xếp từ cục quan sát, sếp Hồng nói hạn định không thể rời khỏi vườn trà, nếu chúng ta có yêu cầu gì khác thì gọi báo cáo cho cục quan sát, cũng có thể thay đổi cài đặt hiện có.”

“Chức năng tốt thật.” Sở Trĩ Thủy cảm khái: “Vậy tôi sắp xếp công việc cho họ bằng cách nào?”

“Trực tiếp ra lệnh là được, chỉ cần nằm trong danh sách thì có thể điều động yêu quái mang xích chân.”

Sở Trĩ Thủy nhìn quanh hai con yêu quái: “Họ có tên không? Xưng hô thế nào?”

“Đeo xích chân thì chắc là dùng mã số.” Kim Du ngồi xổm xuống quan sát xích chân, cô ấy phiền não vò đầu bứt tai: “Tôi quên mất mã số viết ở đâu rồi, hay là cô nhớ xưng hô thế nào là được rồi…”

“Được, vậy một người là Tiểu Hoàng, người kia là Tiểu Hắc.”

“Hay thật!”

Hai con yêu quái vốn ỉu xìu, nghe họ tự đặt tên cho mình thì tức giận lâu ngày bùng nổ nhưng không làm gì được, bất lực bị bỏ tù không thể chống trả, chỉ có thể lên tiếng kháng nghị.

Người đàn ông da vàng mập mạp bực mình: “Hay gì mà hay? Chúng tôi có tên!”

Người đàn ông da đen gầy gò bất mãn hùa theo: “Sau khi hóa thành hình người tự có trời đất đặt tên, chúng tôi không phải tên Tiểu Hắc Tiểu Hoàng gì đó.”

Kim Du nghiêm túc đính chính: “Không có tên, đeo xích chân thì bị thu lại tên, đây là quy tắc của cục.”

Sở Trĩ Thủy nhìn họ tức đến giậm chân, bình tĩnh nói: “Tên thật của các anh cũng không hay đâu nhỉ.”

“Ai nói hả…” Người đàn ông da vàng mập mạp hổn hển: “Tên thật của tôi khá vang dội, khiến trời đất nghe cũng biến sắc!”

“Chắc là hành gừng tỏi gì đó, khiến người ta ngửi xong sẽ chảy nước mắt.” Sở Trĩ Thủy chớp mắt: “Sanh Khương? Khương Sanh gì đó hả?”

Người đàn ông da vàng mập mạp ngạc nhiên: “Không phải cô là con người không có yêu khí sao? Sao lại biết tôi tên Khương Đại Sanh?”

“Đoán cái này cũng không cần đến yêu khí, người kia chắc là thân rễ đen.” Sở Trĩ Thủy đã dần dần tổng kết ra quy luật, tùy miệng nói: “Chắc sẽ không phải là Hà Thủ Ô nhỉ?”

“… Tôi tên Ngô Hà Thủ.”

Sở Trĩ Thủy thân thiện gật đầu: “Được thôi, Tiểu Hoàng, Tiểu Hắc.”

Hai con yêu quái được đặt tên mà phẫn nộ không thôi.

“Con người thi pháp lừa đảo này! Nếu không phải cô cùng phe với họ, sao chúng tôi lại lưu lạc đến nỗi này!?”

“Đâu có con người nào lại đến đây làm việc chứ?”

Họ ỷ là đèn của cục quan sát Hoài Giang tối, vẫn luôn co đầu rút cổ ở vườn trà không người thăm nom, ai mà liệu được quản lý mới nhậm chức Sở Trĩ Thủy xông vào, không những trực tiếp dọn vườn trà đi mà còn khiến họ ngồi tù. Cục quan sát chưa bao giờ có con người, tấn công cô còn bị kết án nặng hơn so với đánh yêu quái bị thương, đây chẳng phải là thi pháp lừa đảo sao?

“Nếu tôi không phải người của cục, chẳng lẽ các anh có thể tấn công, logic này cũng không đúng đâu.” Sở Trĩ Thủy cau mày, lại hỏi

Kim Du: “Nếu tôi không cần họ nữa, vậy nên giao cho ai đến xử lý đây?”

Kim Du bất ngờ nói: “Không cần họ hái trà sao? Vậy sẽ bị cục quan sát vứt vào trong lò hỏa yêu thiêu nhỉ, có điều tội của họ khá nặng, có thể không thiêu thì bị đánh cho phách tán.”

Hai con yêu quái chợt biến sắc: “…”

Người đàn ông da đen gầy gò nịnh bợ mỉm cười, bỗng chốc thay đổi sắc mặt nói: “Đại nhân không cần nói đùa, đâu thể không cần chúng tôi được chứ? Tiểu Hắc tôi vẫn luôn chờ được đến đây, ngày thường thích nhất là trồng trà và hái trà, vì cô giải quyết nỗi lo không từ thứ gì!”

Sở Trĩ Thủy: “Nhưng tôi có thể chỉ cần một người đến hái trà…”

“Ui chao, cô nhìn anh ta vừa mập vừa cản việc, chắc là tay chân cũng không linh hoạt, có thể không thích hợp với vườn trà.”

“Ai nói chứ, tôi làm việc bằng sức mạnh, miệng lưỡi của anh ta không xương vừa nhìn đã biết không phải yêu quái tốt đẹp gì, lúc đầu đến vườn trà còn có anh ta xúi giục đó!”

“Đó rõ ràng là chủ ý của ông già! Liên quan gì đến tôi chứ!?”

“Tôi mới là yêu quái đáng thương bị các người sử dụng như công cụ, đại nhân cô phải minh giám…”

Yêu quái đã từng là đồng minh giờ bị ép đến giao chiến túi bụi, họ ước gì có thể giẫm đạp hai chân lên đối phương, hiện trường rối loạn tùng phèo.

Kim Du nhìn hai con yêu quái xâu xé lẫn nhau, ngây ngẩn nói: “Vậy chúng ta giữ ai?”

Sở Trĩ Thủy từ trong túi xách móc ra một tờ thời khóa biểu, tiện tay đưa cho Kim Du bên cạnh, thỏa thuận nói: “Thế này đi, cứ giữ hết họ trước, cùng làm một khoảng thời gian, tôi thấy ai khá phù hợp với yêu cầu xây dựng tinh thần phân minh trong cục, đến lúc đó thì giữ người đó lại.”

Kim Du cúi đầu nhìn tờ giấy: “Vậy để họ làm theo công việc này sao?”

“Đúng, có điều thêm một điều kiện vào bảy giờ tối, đúng giờ xem chương trình thời sự.” Sở Trĩ Thủy nhướng mày nói: “Thần quân gì đó đại nhân gì đó, vừa nghe thì giống như tàn dư phong kiến, truyền ra ngoài làm hư danh tiếng của cục, cần tiếp nhận tôi luyện của tư tưởng thời đại tân tiến.”

“Được.”

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc bị sắp xếp ở vườn trà, theo đúng thời gian tiếp nhận lao động cải tạo. Vì cơ thể yêu quái khác với con người, đến cục quan sát hai mươi bốn giờ trực ban, nên họ lao động cải tạo cũng bị giám sát cả ngày.

Chương 42:

Lúc mới bắt đầu Sở Trĩ Thủy còn có suy nghĩ bảo vệ quyền con người trong trại giam, nhưng hễ nhớ đến họ không phải con người, lại thảo luận nghiên cứu quyền con người thì chẳng có ý nghĩa gì.

Vườn trà có sức lao động miễn phí, các loại công việc nhẹ đi không ít. Hiệu suất của Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc còn cao hơn con người trong cơ chế cạnh tranh, mỗi ngày đúng giờ hái búp trà, còn có thể sao lá trà kĩ càng, xem ra quả thật đã đợi được đến vườn trà rất nhiều năm, người ta nói là định nhân lúc cục sơ hở thì gom tài sản.

Trà xanh thơm ngon mới ra lò được đóng gói tinh xảo, thành phẩm các mẫu khác nhau gửi cho ba cục Ngân Hải, Tất Ngô và Không Tang nhằm xây dựng đại nghiệp bán trà của bộ phận phát triển kinh tế. Điều làm người ta tiếc nuối là Sở Trĩ Thủy chỉ thu được phản hồi của cục quan sát Ngân Hải, hai cục còn lại đều không có câu trả lời rõ ràng, gần như là vứt đá xuống biển.

Thực tế là Sở Trĩ Thủy thu hoạch được phản hồi của cục Ngân Hải do cũng có dùng vài thủ đoạn nhỏ. Suy cho cùng cô học tập và làm việc ở đó bao năm qua, vẫn coi như quen biết không ít bạn bè, phó thác cho Vương Di Văn mang lá trà tận cửa, đun nước pha trà cho đối phương tại chỗ, vậy mới coi như làm xong chuyện, gặp mặt trực tiếp mãi mãi có hiệu quả hơn gọi điện thoại và tin nhắn.

Song phương liên hệ với nhau xong, Cục Ngân Hải vừa đồng ý chuyện mua trà nhưng vẫn có một yêu cầu đặc thù, họ chỉ mua một

loại trà xanh trong số đó.

Sở Trĩ Thủy nghe chuyện này xong rất đỗi khó hiểu, cô không đồng ý cục Ngân Hải ngay, trái lại đến hỏi thăm hai con yêu ở vườn trà trước.

“Nếu tôi nhớ không lầm, trà xanh gửi đi gần đây chắc là cùng một loại trà nhỉ.” Sở Trĩ Thủy cầm hai vại lá trà, nghi ngờ nói: “Các anh dùng phương thức khác nhau để sao trà? Hay là ăn bớt ăn xén giữa chừng?”

Theo lý mà nói, hai vại lá trà đều do Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc hái xong rồi sao, có lẽ không có bất cứ khác biệt gì mới đúng.

“Sao có thể, chúng tôi chăm chỉ làm việc, tuyệt đối trời xanh có thể chứng minh!” Tiểu Hoàng lắc đầu mạnh liệt, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, lại vội vàng bổ sung: “… Nhiều nhất là lúc xem thời sự có hơi mất tập trung chút.”

“Nhưng người ta phản hồi lá trà không giống nhau, giờ chỉ bằng lòng chấp nhận một loại.”

“Không giống chỗ nào? Đều là trà mới sao ra đó.”

Tiểu Hắc tiến lên phía trước xé bao trà ra, anh ta dùng tay bóc lấy lá trà, bắt đầu tỉ mỉ dùng ngón tay nghiền ra, có khi còn đưa lên mũi ngửi thử.

Sở Trĩ Thủy không ngăn cản, cô thấy đối phương lại kiểm tra đến một vại khác, hỏi: “Có khác biệt không?”

Tiểu Hắc nghiền nát lá trà của vại kia ra ngửi, đột nhiên thay đổi sắc mặt, không nhịn được hít sâu. Anh ta hơi say, ước gì có thể bay

lên, sau đó chợt nhận ra: “Tôi hiểu rồi, quả thật có khác biệt, là tác dụng yêu khí của vị kia.”

Sở Trĩ Thủy mặt lộ khó hiểu: “Vị kia?”

“Vại lá trà này là lúc chúng tôi tập kích…” Tiểu Hắc vội sửa miệng: “Là hái ở mẫu đất chúng tôi gặp cô đó, có thể là chịu qua ảnh hưởng yêu khí của vị kia, nên không giống cây trà khác cho lắm, lúc đó tôi cũng cảm thấy nó sinh trưởng cực kỳ tốt.”

Sở Trĩ Thủy sững sờ, đôi mắt cô chợt lóe qua tia sáng: “Yêu quái ngửi sẽ cảm giác cực kỳ thơm, đúng không?”

Lần đầu tiên cô ra khỏi cục làm việc với Tân Vân Mậu, hôm sau lại nhận được một xe rau cải của lão Lý, hôm đó Kim Du thử xong cũng khen không ngớt miệng.

Tiểu Hắc giải thích: “Thật ra cũng không đơn giản là thơm, mà là có tác dụng tẩm bổ đối với yêu quái. Trà vốn hấp thu linh khí của đất trời, ánh sáng của nhật nguyệt, so với thực vật khác càng nhảy cảm hơn, mùi vị đương nhiên cũng khác.”

Điều này nói lên lá trà còn có hiệu quả rõ ràng hơn so với rau cải lúc trước.

“Yêu khí của các anh không có tác dụng với lá trà sao?” Sở Trĩ Thủy nói: “Anh ấy nói yêu quái chủng loại thực vật rất giỏi mấy thứ này.”

“Chúng tôi đâu thể so với vị kia được!”

“Nếu không phải đụng phải vị kia, cũng sẽ không đá vào tấm sắt…”

Sở Trĩ Thủy không nghe thấy lời lầm bầm của hai con yêu quái, cô không ngờ lại là một kỹ thuật độc quyền, bắt đầu cân nhắc để Tân Vân Mậu quản lý vườn trà. Anh vẫn luôn không hợp với cương vị ở khoa phát triển kinh tế, cứ như vậy mãi tuyệt đối không được, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

Cổ vẫn còn đeo mặt dây chuyền xanh đen, cô nắm sợi dây chuyền chần chừ một khoảnh khắc, thăm dò nói: “Tân Vân Mậu?”

Một khắc sau có vết nứt đen hiện ra, một ngọn lửa đen đặc lan ra từ trong vết nứt, sau lưng cô hiện lên bóng người. Một chàng trai tóc đen từ trên không đáp xuống đất, hôm nay anh không cầm ô bằng xương cốt của rồng, vẫn lạnh lẽo như trước làm mặt hai con yêu quái trắng bệch.

“Gọi tôi làm gì?” Tân Vân Mậu đến gần cô, anh lại nhìn hai con yêu quái, con ngươi tựa như mặt hồ đầy mảnh băng trôi, hồ nghi nói: “Họ đeo xích chân rồi mà còn không nghe lời?”

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc bị ánh mắt của anh đâm một nhát, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, trong miệng lặp đi lặp lại mấy câu “thần quân tha mạng”, chân tay loạn xạ chạy trốn về phía vườn trà, trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

“Anh đến cũng nhanh thật.” Sở Trĩ Thủy kinh ngạc, quả thật anh từng nói gọi tên anh là được, nhưng tận mắt thấy thì vẫn kinh ngạc như cũ, anh trai giao hàng nhanh cũng không có hiệu suất cao bằng anh.

Tân Vân Mậu chậc một tiếng, do dự nói: “Chắc cô không phải là chỉ muốn gọi tên tôi thôi nhỉ.”

“Đương nhiên không phải.”

Gương mặt anh lộ vẻ hoài nghi.

Sở Trĩ Thủy căng cứng da đầu hỏi thăm: “Yêu khí của anh có trợ giúp cho sinh trưởng của thực vật sao?”

“Chắc là có.” Tân Vân Mậu thẳng thắn thừa nhận: “Tôi không quan tâm lắm.”

Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: “Nếu đã như vậy, hay là anh đến quản lý vườn trà đi, hình như anh không thích ở trong phòng ban, có thể đến bên này hít thở không khí.”

Lúc trước anh thích đi dạo trong cục, thường xuyên nghỉ xả hơi dưới bóng râm.

Tân Vân Mậu liếc cô một cái, điềm nhiên từ chối: “Không muốn.”

“Tại sao?”

“Sao không kêu con cá kia đi quản lý?” Vùng trán phẳng giữa lông mày anh nhuộm ý cười, giống như nắm thóp của cô, mỉa mai nói: “Lúc cần thì nhiệt tình niềm nở, lúc không cần thì lật mặt, cô cảm thấy có chuyện tốt như thế sao?”

Sở Trĩ Thủy im lặng một khắc, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Nhưng anh không phải người mà.”

“Vừa lên tiếng đã sỉ nhục tôi không bằng một con cá, vừa đối xử với

tôi theo kiểu gọi thì đến phất tay thì đi, cô cho rằng tôi không giận thật sao?"

"…"

Cái người này, cô chỉ nói một câu thật lòng, lượng công việc của Kim Du nhiều hơn anh, đây lại thăng cấp lên thành lời lẽ sỉ nhục.

Tân Vân Mậu cố làm ra vẻ lạnh lùng kiêu ngạo như núi tuyết không dễ làm bẩn, khóe mắt của anh lại có khi lướt qua cô, hiển nhiên đang im lặng đợi câu tiếp theo.

Vẻ mặt này thật quá dễ hiểu, vốn không phải là từ chối làm, mà là mượn cớ làm bộ làm tịch, muốn để người ta cho một cái bật thang.

Dỗ dành anh.

Chỉ thiếu viết câu này lên mặt.

Sở Trĩ Thủy bắt đầu phản ánh bản thân, ban đầu cô có nhiều suy nghĩ không mở mang, tuyển vị tổ tông này vào bộ phận phát triển kinh tế. May mà anh thuộc kiểu người miệng cứng tim mềm điển hình, căn bản cũng sẽ không cực kỳ khó chiều, chẳng qua chỉ là muốn nghe mấy lời nói tốt đẹp mà thôi.

Sở Trĩ Thủy mỉm cười: "Không có, tôi cảm giác khí chất của anh phù hợp với vườn trà hơn Kim Du."

"Khí chất?"

"Đúng đó, không khí quanh vườn trà thân cận với anh lắm, trà xanh vốn hấp thu linh khí của đất trời, ánh sáng của nhật nguyệt, hơn nữa văn hóa trà bắt nguồn từ lâu đời, quan niệm nghệ thuật của trà

lại cao vời, vô cùng phù hợp với thân phận và phẩm vị của anh."

Vẻ mặt của Tân Vân Mậu hơi dịu lại.

"Tôi thấy trà xanh sẽ không liên tưởng đến Kim Du, nhưng tự nhiên lại nghĩ đến anh, anh xem đến bộ quần áo này cũng cực kỳ ăn khớp…" Tầm nhìn của cô rơi trên áo anh, cười híp mắt nói: "Xanh lam nhạt, rất phong nhã."

Tân Vân Mậu vốn đang xụ mặt, anh nghe xong một chuỗi lời nói của cô thì mềm lòng, khóe miệng giương lên một độ cong nhỏ: "Cô thật sự cảm thấy khí chất của tôi hợp với vườn trà?"

"Hợp chứ, tất nhiên là hợp rồi." Sở Trĩ Thủy lộ ra nụ cười không có kẽ hở: "Tôi tin chắc rằng không có ai hiểu trà xanh và vườn trà hơn anh đâu!"

Vừa nói mấy lời kỳ lạ tặng mặt dây chuyền có tính âm dương quái khí vừa nhấn mạnh không có cách phản hồi thứ tình cảm nhân loại kia, tinh hoa bản chất của "trà xanh" anh cũng hiểu rõ rồi, chủ vườn trà không phải anh thì là ai.

Chương 43:

Tân Vân Mậu được cô khen ngợi, cuối cùng anh cũng tìm về được vị trí không lâu trước đây, sắc mặt hoàn toàn không có bất kỳ thay đổi gì, hừ một tiếng như có như không: "Cũng không tệ lắm."

“Vậy việc quản lý vườn trà kia?”

Tân Vân Mậu cau mày: "Tôi sẽ cân nhắc."

Sở Trĩ Thủy nhìn thoáng qua đã hiểu anh sắp buông lỏng, cô nhân lúc rèn sắt khi còn nóng, đề nghị: “Lát nữa làm xong chúng ta lái xe trở về văn phòng, ghé qua mua trà trái cây nhé.”

“Tại sao?”

“Tôi có cảm giác rằng anh thích trà trái cây.” Sở Trĩ Thủy mỉm cười: “Vừa lúc lái xe ngang qua, thực ra trong cửa hàng còn có đồ tráng miệng, đến lúc đó chọn mua một vài món, buổi chiều có thể ăn cùng với Kim Du."

Tân Vân Mậu nhướng mày vui vẻ: "Lần này là cố tình mua cho tôi, còn cô ấy chỉ là thuận tay mang về sao?"

"Anh có thể chọn món mình thích trong cửa hàng." Sở Trĩ Thủy không trả lời trực tiếp mà nói một cách chân thành: "Trước đây tôi không thường xuyên ra ngoài cùng mọi người nên cũng không xác định được nên chọn theo khẩu vị nào, mỗi lần đều chỉ có thể thử

rồi mua. Hôm nay có anh đến đây thì tốt rồi."

Tân Vân Mậu vẫn muốn tiếp tục giận dỗi, ai ngờ chỉ năm ba câu của cô đã cắt ngang, làm cho anh bị dỗ dành đến mức cả người đều vô cùng sung sướng.

Thái độ của Sở Trĩ Thủy ngoan ngoãn mà đúng mực, Tân Vân Mậu không thể tìm ra chỗ xấu nào, trong lúc mơ màng đã đáp ứng yêu cầu của cô.

Trong vườn trà, Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc co ro trong góc như những con chim cút, chúng trơ mắt nhìn thanh niên tóc đen dùng yêu khí tưới cây trà, lại còn nghe thấy đối phương hứa hẹn sau này sẽ đúng giờ đến kiểm tra tình hình thường xuyên thì sắc mặt như cục đất, lòng như đám tro tàn, cảm giác được sâu sắc rằng tương lai của chúng sẽ là một mảnh u ám.

Làm sao mà anh ta có thể dễ dàng thực hiện được nguyện vọng của con người như thế?

Họ không muốn lúc nào cũng phải đối mặt với yêu quái được phong thần sở hữu Long Cốt Tán trong tay!

Có lẽ Tân Vân Mậu cảm nhận được ánh mắt u oán của hai con yêu quái, anh quay đầu nhìn chúng một cách lạnh lùng rồi thản nhiên hỏi: "Bọn họ dùng có tốt không?"

"Bọn họ..." Sở Trĩ Thủy liếc nhìn hai con quỷ: "Còn sài được, có chuyện gì vậy?"

"Dùng không tốt thì đốt cháy."

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy cách đó không xa, hai con yêu quái run lên vì

sợ hãi, khuyên nhủ: "Đừng, có dùng là được rồi."

Tân Vân Mậu dùng yêu khí để tưới vườn trà nên rất nhanh lớp sương mù mỏng manh đả bao phủ lấy cây trà, yêu khí sau khi bị thổi đến hóa thành một trận tí tách, những hơi nước mềm nhẹ mà mịn màng.

Sở Trĩ Thủy cảm nhận được những hạt mưa mát lạnh, cô định quay vào nhà lấy ô nhưng không ngờ lại có người đi trước một bước. Chỉ nghe phạch một tiếng, mặt ô được căng ra, ngẩng đầu liền nhìn thấy chiếc ô xanh đen che mưa cho cô.

Cô phát hiện hơn nửa chiếc ô đang nghiêng về phía mình vì vậy cô vội vàng nói: "Chuyển nó qua phía anh đi, anh sắp bị ướt rồi."

“Đây vốn dĩ là yêu khí nên cho dù tôi có bị ướt cũng không sao.”

Tân Vân Mậu một tay cầm ô, tiếp tục dẫn cô đi về phía trước.

Sở Trĩ Thủy vẫn nhớ lúc nãy hai bàn tay của anh còn trống trơn, không biết anh lấy ra chiếc ô màu xanh đen từ đâu ra, nghiêm túc xem xét cấu tạo của cây dù. Tay cầm của chiếc ô giống như một khúc xương dữ tợn mà mạnh mẽ kéo căng mặt giấy màu xanh lam, giống như bị ngọn lửa Tam Muội Chân thiêu đốt, mặt ô đều bị những mảng cháy màu đen bao trùm, vẻ ngoài xấu xí.

“Chiếc ô này được gọi là Long Cốt Tán sao?” Sở Trĩ Thủy hỏi, nhớ lại tiếng kêu của con quái vật tóc trắng ngày hôm đó.

"Hình như bọn họ gọi như vậy."

"Vậy anh gọi nó là gì?"

"Tôi hình như..." Tân Vân Mậu dừng một chút thẳng thắn nói: "Không gọi nó, hoặc gọi là ô."

Sở Trĩ Thủy chớp mắt, cảm thấy nó rất mới mẻ: "Vậy nên anh là rồng sao?"

“Tất nhiên là không phải.” Tân Vân Mậu liếc nhìn cô, dường như bị lời nói của cô làm cho bật cười: “Rõ ràng là cô đang cung phụng tôi, thế mà lại không biết tôi là gì?”

"Làm sao mà tôi biết được?" Sở Trị Thủy nói đầy vô tội: “Chính anh là người một hai bắt tôi phải làm cái gì mà tín đồ gì đó, anh lại không hiểu rằng tôi rõ ràng không phải yêu quái.

Nói đến đây, đến bây giờ cô vẫn không hiểu tại sao mình lại muốn cung phụng anh?

Tân Vân Mậu quay đầu lại, anh cảm thấy tức giận khó hiểu: "Quên đi, lẽ ra tôi phải biết..."

Sở Trĩ Thủy tò mò hỏi: "Vậy cuối cùng anh là cái gì? Anh nói thẳng với tôi thì chẳng phải tôi sẽ biết rồi sao."

"Nói cho cô biết cũng không có ý nghĩa gì." Giọng điệu của Tân Vân Mậu rất thờ ơ: “Dù sao cô cũng là người chỉ thích nhìn mặt, cô vẫn luôn mơ ước cái “túi da” của tôi, cho dù tôi là cái gì thì vẻ bề ngoài vẫn không thay đổi."

" ... "

Sở Trĩ Thủy không hiểu tại sao mình lại bị “bôi đen”, cô hít một hơi thật sâu, không nề hà mà nói: "Không phải, tôi không hiểu tại sao anh luôn nghĩ về tôi như vậy nhưng tôi chưa bao giờ làm điều gì trái lương tâm với anh cả đúng không?"

Tân Vân Mậu lại vô cùng chắc chắn: “Cô chưa làm điều đó nhưng cô đã nghĩ về nó.”

“... Nói thật, anh không cảm thấy mình nghĩ quá tốt về bản thân sao?" Sở Trĩ Thủy nhìn vẻ mặt có chút thay đổi của anh, dẫn dắt từng bước: "Được rồi, tôi thừa nhận anh có phần đẹp trai nhưng bây giờ thông tin phát triển như vậy, trên mạng có một đống video về những anh chàng đẹp trai, cũng có rất nhiều ngôi sao nam dựa vào giá trị nhan sắc bản thân, tôi cũng không phải chưa từng thấy người đẹp trai, anh có từng nghĩ đến là anh suy nghĩ hơi quá hay không.”

Cô nói ra sự thật lại giảng giải đạo lý, ý đồ phá vỡ sự tự luyến của anh.

Anh cười nhạo một tiếng: “Làm sao có thể?”

“Tại sao lại không thể?”

Nụ cười trên mặt Tần Vân Mậu dần biến mất, đáy mắt anh phát ra ánh sáng lập lòe: "Được rồi, bây giờ cô nói một cái tên, cô nghĩ ngôi sao loài người nào mạnh hơn tôi?"

“Sao nam à?” Sở Trĩ Thủy bị hỏi như vậy làm cho cô có chút bối rối: “Tôi nghĩ lại xem...”

“Không thể nói được sao?”

“Không phải, tôi không phải người hay theo đuổi thần tượng nên không để ý đến những thứ này."

"Vậy thì tìm một người bên cạnh cô, cô đã bao giờ thấy ai đó mạnh hơn tôi chưa?"

"..." Sở Trĩ Thủy nghẹn ngào, sau khi cân nhắc về hai người cô bình tĩnh nói: "Chờ một chút, bây giờ tôi lập tức lên google, nhận biết các sao nam đang nổi tiếng rồi nói cho anh biết."

Tân Vân Mậu lộ ra nụ cười tự mãn: "Người nổi tiếng không thể nói ra còn những người xung quanh cô cũng không thể nói ra, vậy cô vẫn nghĩ tôi nói điều vô căn cứ à?"

Sở Trĩ Thủy đau đầu phản bác lại: “Đây hoàn toàn là hiểu lầm, không phải vấn đề của tôi.”

“Vậy thì là vấn đề của ai?” Anh lười biếng nói: “Chẳng lẽ là vấn đề của tôi, trách tôi hóa thành người lâu như vậy sao?"

Tân Vân Mậu nhìn cô bằng ánh mắt thâm sâu khó đoán, còn mang theo chút đắc ý nho nhỏ vì nắm chắc thắng lợi, hận không thể trưng ra dáng vẻ cả mặt đều ghi "Tôi đã nhìn thấu em" vô cùng gợi đòn.

Chương 44:

Rõ ràng là muốn dỗi anh, không ngờ lại bị anh phản kích, làm cho cô bây giờ giống như thật sự muốn gây rối.

"Dù sao cũng không phải vấn đề của tôi..." Sở Trĩ Thủy bị anh chọc ngoáy đến mức thẹn quá hóa giận, chỉ có thể cắn răng, tức muốn hộc máu nói: " Là vấn đề của bọn đàn ông các anh!"

Tân Vân Mậu nghe những lời cô nói thì vô cùng ngạc nhiên: "?"

Sau khi cô nói không chút lựa lời, lại càng đúng tình hợp lý nói tiếp: "Đều là do đàn ông các anh không được, nếu anh yêu cầu tôi nói tên của những phụ nữ xinh đẹp, tôi có thể nói liền mười người ngay tại chỗ, lái xe vào thành phố trong vòng ba giây là có thể tìm thấy một người đẹp, nhưng số cậu trai có vẻ ngoài đoan chính lại ít đến đáng thương, hoàn toàn không thể so sánh với con gái!"

Biểu cảm của Tân Vân Mậu vô cùng vi diệu: "Lý do này cũng quá gượng ép rồi đó..."

"Gượng ép hồi nào, đây là thực tế, anh tưởng mình xuất sắc lắm sao?" Đó là bởi vì trình độ của nam giới quá kém cỏi, nếu không yêu quái nam các anh làm sao có thể kiêu ngạo được?"

" ... "

"Nếu tôi là một người đàn ông, tôi sẽ mạnh hơn anh gấp vạn lần."

Sở Trĩ Thủy vô cảm kết luận: "Đúng vậy, không phải anh xuất sắc. tất cả đều dựa vào yếu tố bên ngoài hỗ trợ."

"Cô nói cái gì?" Tân Vân Mậu tức đến mức đau đầu, lạnh lùng nói: "Cô không biết trình độ của tôi trong đám yêu quái!"

Sở Trĩ Thủy cười nhạo: "Anh cũng không biết trình độ của tôi trong thế giới loài người, nếu năm đó anh thi tham gia thi đại học chung với tôi, anh sẽ hiểu rõ chênh lệch giữa hai chúng ta lớn đến bao nhiêu."

“???”

Ánh mắt Tân Vân Mậu thâm sâu, anh nhìn cô đầy oán hận, giọng điệu mang theo chút phẫn uất: "Vừa rồi cô không nói như vậy."

Khi cô yêu cầu anh làm việc không có như vậy.

Sở Trĩ Thủy nghĩ đến việc anh vừa tưới xong vườn trà, sắc mặt cô liền thay đổi, ho nhẹ hai tiếng, dịu dàng nói: "Đã muộn rồi, anh muốn ăn gì? Trên đường đi mua một ít được không?"

Ngọn lửa chiến tranh đã được dập tắt kịp thời nên không cháy lan rộng thêm.

Sau khi một người và một yêu quái rời khỏi vườn trà, đầu tiên họ mua trà trái cây và bánh ngọt, sau đó đậu xe trước cửa hàng tiện lợi. Trên đường không có nhà hàng nào tử tế, Sở Trĩ Thủy có thể ăn đồ ăn vặt là no nhưng cô cảm thấy Tân Vân Mậu cao như vậy, có lẽ vẫn cần một bữa ăn chính.

Cửa hàng tiện lợi không có nhiều khách, không gian tuy nhỏ nhưng có nhiều ánh sáng, người bán hàng đang ngồi nghịch điện thoại.

"Gần đây không có quán nào ngon hết, giữa trưa cũng chỉ ăn qua loa, anh có muốn ăn cơm hộp không?" Sở Trĩ Thủy nhìn thấy anh đang đi dạo trước kệ hàng, lại nói tiếp: "Bên kia có món lẩu oden đó, còn có thể mua đồ ăn vặt."

Tân Vân Mậu có vẻ như lần đầu tiên bước vào một cửa hàng tiện lợi, anh hoang mang loanh quanh bên trong, cuối cùng đi theo sát cô, lắc lư đến chỗ tủ lạnh.

Sở Trĩ Thủy chưa bao giờ thấy anh ăn cơm, vì vậy cô lấy cơm nắm mận từ trên kệ xuống, lại nhìn anh cũng làm theo cô lấy một cái, nhắc nhở: "Bên kia có cá ngừ đại dương kìa."

Tân Vân Mậu liếc nhìn cô: "Thích cá như vậy sao, cái gì cũng đề cập đến nó?"

"..."

Cô cảm thấy vấn đề này chỗ nào cũng là bẫy, chỉ lỡ đãng một chút là gió bão nổi lên.

Cô phát hiện mình thường xuyên bị anh kích thích đến lộ ra bộ mặt thật, mới vừa quen biết không bao lâu đã bị lộ chuyện cô miệng lưỡi sắc bén, rõ ràng là đã lăn lê bò lết nhiều năm trên chức trường, lại bị anh làm lộ ra tính hiếu thắng của mình, vậy mà lại công khai tranh chấp xem ai mạnh hơn.

Sở Trĩ Thủy không có ý định tiếp tục đấu võ mồm với anh nên chỉ im lặng chờ anh chọn đồ ăn xong. Nhưng mà, Tân Vân Mậu dạo một vòng trước các kệ hàng, cuối cùng chỉ cầm nắm cơm mận trong tay,

lặng lẽ đặt nó lên quầy thu ngân.

"Chỉ ăn ít như vậy thôi sao? Buổi chiều không đói à?" Sở Trĩ Thủy rất ngạc nhiên, cô đang định tính tiền, trấn an nói: "Anh không cần phải lo lắng, muốn cái gì thì cứ chọn."

Cô chỉ nghĩ có lẽ anh không mang theo ví tiền, cảm thấy có chút ngượng ngùng nên chọn lúc thích hợp thu liễm lại bớt.

Tân Vân Mậu lắc đầu.

"Được rồi, vậy trên đường nếu anh nhìn thấy món nào khác muốn ăn thì cứ nói."

Điều Tân Vân Mậu không nói là thật ra anh không cần ăn cơm, lấy cơm nắm chỉ đơn thuần là tò mò hương vị cô chọn như thế nào mà thôi.

Cả hai đều không chọn hâm nóng cơm nắm, họ đứng trước cửa hàng tiện lợi xé bao bì.

Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng kéo một cái, lộ ra nắm cơm bọc rong biển hoàn hảo không vỡ chút nào, vừa lúc có thể đẩy bao bì lên ăn.

Tân Vân Mậu lại rất lộn xộn, anh cau mày mở lớp giấy plastic ra thì thấy rong biển và túi bao bì trong suốt được kẹp vào nhau, toàn bộ nắm cơm đều bị anh mở đến lung tung lộn xộn.

“Cái này phải xé từ giữa.” Sở Trĩ Thủy thấy tay chân anh luống cuống, cô đưa cơm nắm trong tay ra, buồn cười nói: “Vừa nãy tôi quên nói với anh, anh ăn cái này đi.”

"Không cần..."

Tân Vân Mậu chưa kịp nói xong, nắm cơm trong tay anh đã bị lấy đi, thay thế bằng cơm nắm đã được bóc ra hoàn hảo.

Sở Trĩ Thủy thành thạo mở nắm cơm còn lại ra, từ từ cắn miếng đầu tiên, nhấm nháp nắm cơm có vẻ ngoài chênh lệch hẳn, cun4ng không trao đổi lại cơm nắm với anh.

Tân Vân Mậu không ngờ cô lại nhanh như vậy, anh rút tay lại, mím môi: "Cô giống như thường xuyên làm như vậy."

"Cái gì?" Cô thản nhiên thưởng thức đồ ăn như thể không có việc gì, nhai kĩ nuốt chậm không giống như đang ở trong cửa hàng tiện lợi mà lại ưu nhã và tự tại như ở nhà hàng Ngọc trai đen.

Tân Vân Mậu cảm thấy rằng con cá đã đúng về một điều, tự trên người Sở Trĩ Thủy có một sự quý khí, không phải là khoe xa hoa khoe giàu có mà là thành thạo mọi việc, còn có cả sự chây lười cực độ. Mặc dù cô ra tay giúp đỡ người khác nhưng giơ tay nhấc chân lại tự nhiên tùy ý, hoàn toàn là trạng thái không để trong lỏng.

“Chăm sóc người khác theo thói quen.” Anh bình tĩnh nói: “Không phải cũng đối xử như vậy với con cá kia sao.”

“Đây mà gọi là chăm sóc gì chứ?” Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Chỉ là một nắm cơm mà thôi, không cần nói quá lên vậy đâu.”

Tân Vân Mậu không nói gì.

Sở Trĩ Thủy đang cắn cơm nắm thấy lại anh đứng yên không nói gì, cô không khỏi hơi nhíu mày lộ ra vẻ chần chừ muốn nói lại thôi.

Tân Vân Mậu nhìn thấy chút biểu cảm nhỏ của cô, hỏi: "Cô muốn nói gì?"

"Thôi, không nói, nói nữa lại cãi nhau..." Tốt hơn hết là cô không nên tìm thêm bất cứ phiền phức gì.

Nhưng cô không nghĩ tới, càng che giấu thì càng lộ, càng làm cho người khác muốn biết.

Tân Vân Mậu cố chấp nói: “Cô nói đi.”

Cô khá chột dạ: “Nói xong anh sẽ buộc tội tôi cố tình chọc giận anh.”

“Cứ nói đi.” Anh thề son sắt cam đoan: “Chỉ lần này thôi tôi sẽ không trách cô.”

Sở Trĩ Thủy nghĩ đến những áo tưởng hoang đường từ trước đến nay của anh, nghi ngờ có phải những lời nói việc làm của mình đã làm anh hiểu lầm hay không, đến chuyện nhỏ này mà cũng coi như vô cùng quan trọng, lẩm bẩm: "Tôi đang nghĩ anh cũng thật đáng thương, chưa bao giờ được người khác chăm sóc cho nên mới nói quá lên như vậy?"

Nếu không trao đổi cơm nắm thì có là chuyện gì lớn đâu chứ.

Công bằng mà nói cô cảm thấy lời này như đổ dầu vào lửa, nói ra thật sự rất xúc phạm.

Tân Vân Mậu lại không hề khó chịu, ánh mắt anh sâu thẳm không có bất kỳ gợn sóng nào, nói: "Đúng thật là chưa từng có."

Lông mi của cô khẽ động: “... Câu trả lời này của anh làm tôi không thể nào tiếp lời được."

Chương 45:

Đây là lần đầu tiên Tân Vân Mậu được ăn cơm nắm, anh thong thả ung dung thưởng thức, chậm rãi cảm nhận vị mơ lan tỏa trên đầu lưỡi, kích thích từng tế bào vị giác đã ngủ say lâu nay. Vị tươi mát, chua và ngọt nhẹ hòa quyện vào nhau tạo ra cảm giác mới lạ và hấp dẫn.

Sau khi ăn xong, anh mở miệng nói: “Tôi muốn thêm một cái nữa.”

“Đi lấy đi, tôi nghĩ anh chưa no đâu.”

Hai người lại lần nữa tính tiền, Tân Vân Mậu đưa cơm nắm cho người bên cạnh, nhìn cô chằm chằm không nói một lời nào như thể đang chờ đợi điều gì đó.

Sở Trĩ Thủy không phàn nàn gì, cô tùy ý xé mở bao bì, một tay đưa lại cho anh rồi thản nhiên nói: "Ăn xong đi rồi về."

Ngón tay cầm nắm cơm của cô trắng nõn, móng tay màu hồng nhạt mượt mà tính tế, thật sự rất dễ làm con người ta hoảng hốt.

“Ừm.”

Anh lặng lẽ ăn xong cái thứ hai, chỉ cảm thấy nó chua và ngọt hơn cái đầu.

Tại khoa Phát Triển Kinh tế, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu mang

theo bữa trà chiều trở lại, gọi Kim Du đang ở trong văn phòng tới lấy.

Kim Du vui vẻ chạy đến, theo lệ thường trả tiền lại cho Sở Trĩ Thủy, sau khi bị cô uyển chuyển cự tuyệt mới mới cảm ơn rồi nhận lấy bánh ngọt. Bánh kem tươi mới vừa vào miệng, cô ấy chợt nhớ tới chuyện chính, phồng má nói: "Đúng rồi, Hồ cục vừa mới đến tìm cô."

Sở Trĩ Thủy: "Tìm tôi sao?"

"Nói là có chút việc."

"Được, vậy để tôi đi một chuyến." Sở Trĩ Thủy tiện tay lấy lọ bánh quy mới mua từ trong túi ra, cô nghĩ nghĩ rồi lại bỏ lại: "Kim Du, lần trước cô để trà xanh ở đâu vậy?"

"Tôi cất nó ở trong ngăn tủ, giờ tôi lấy cho cô."

"Lấy hộ tôi hai hộp nhé, cảm ơn cô."

"Được." Kim Du nghi ngờ hỏi: "Hai hộp? Cô định làm gì sao?"

"Tặng quà không tặng phong bì cho Hồ cục." Sở Trĩ Thủy nhìn thấy đôi mắt tròn xoe của cô ấy, trấn an: "Không sao đâu, đưa chút quà này cũng không làm cho Hồ cục phải vào đồn cảnh sát đâu."

" ...Tôi không sợ chuyện này."

Sở Trĩ Thủy lên đường với hai hộp trà trên tay, không biết Hồ Thần Thụy có việc gì vậy nên cô chỉ mang theo chút đồ để phòng bất trắc.

Trong đơn vị công tác, không thể không “vuốt mặt”* trước mặt lãnh đạo, chuyện này cho thấy có vẻ không tích cực trong công tác nhưng cũng không thể “vuốt mặt” quá mức trước mặt lãnh đạo, rất dễ bị đào ra thành tật xấu. Tóm lại, để nắm chắc được độ hảo cảm, không quá xa cách cũng không quá gần gũi mới có thể tiếp tục sinh tồn.

*ý chỉ nịnh nọt, tặng quà

Sở Trĩ Thủy đứng trước văn phòng cuc trưởng, điều chỉnh vẻ mặt xong rồi mới nhẹ nhàng gõ cửa, nghe thấy tiếng phản hồi của Hồ cục, lúc này mới từ từ đẩy cửa bước vào.

“Tiểu Sở đến rồi.” Hồ Thần Thụy ân cần nói: “Buổi sáng tôi có đến tìm cô nhưng lại không có cô ở đó.”

Tâm trạng của ông nhìn có vẻ không tồi, hẳn không phải là chuyện xấu.

“Buổi sáng tôi đến xem bên chỗ vườn trà.” Sở Trĩ Thủy giải thích xong. nhẹ giọng nói: “Sau đó có mang theo chút đồ về cho ông…”

“Này! Cái này không thích hợp!” Hồ Thần Thụy nhìn thấy bình trà trên bàn liền vội vàng từ chối.

"Không phải, đây là sản phẩm mới của chi nhánh Khai Khoa, được hái từ vườn trà, gần đây mọi người đều bận rộn vì cái này." Sở Trĩ Thủy dịu dàng cười nói: "Ông có thể thử một lần, cũng đưa ra chút kiến nghị giúp chúng tôi xem còn có thể cải thiện ở chỗ nào nữa."

"Đây đều là do mọi người làm sao?" Hồ Thần Thụy cầm một hộp trà lên, anh ta nhìn thấy tên thương hiệu "Quan Cục" trên nhãn thì kinh

ngạc cảm thán: "Ra hình ra dáng đấy, nhìn cũng không tệ."

"Chỉ là hàng mẫu thôi, nếu ông cảm thấy không phù hợp chỗ nào thì có thể tiếp tục chỉnh sửa cải thiện."

"Tôi thấy nó khá tốt rồi." Hồ Thần Thụy nói với vẻ hài lòng: "Tôi tìm cô cũng là để thảo luận về chuyện này, mọi chắc cũng đã liên lạc với bên Ngân Hải, hôm qua cục trưởng Diệp đã điện thoại cho tôi thảo luận về sản phẩm mới của phòng các cô, có vẻ như cô vẫn chưa ký đơn đặt hàng phải không?"

Cục trưởng Diệp là lãnh đạo của Cục quan sát Ngân Hải, tương đương với vị trí với Hồ Thần Thụy ở Cục Hòe Giang.

Sở Trĩ Thủy chợt hiểu mọi chuyện, đây là lãnh đạo vượt cấp thúc giục đẩy nhanh tiến độ, sau khi Cục Ngân Hải quyết định đặt hàng trà, năm lần bảy lượt hỏi về việc này, muốn biết sản lượng cũng như giá cả của trà xanh Quan Cục. Lúc đó, cô không thể tìm ra sự khác biệt giữa hai loại trà xanh, lại thấy rằng bên kia quá gấp nên đương nhiên cũng không trả lời ngay lập tức chỉ lịch sự như thường lệ, cho đến nay cũng chưa báo giá.

Tất nhiên, cô vẫn có chút tâm tư nhỏ mặc cả giá, muốn lôi kéo và đánh thẳng vào tâm lý, ai mà ngờ được rằng Diệp cục lại gọi điện đến.

Sở Trĩ Thủy vội vàng nói: "Đúng vậy lúc trước có một vài vấn đề cần phải giải quyết, hiện tại đã giải quyết gần như ổn thỏa, rất nhanh thôi là có thể..."

"Không vội không vội, Tiểu Sở cô cũng đừng nên tăng ca, người trẻ

tuổi thì nên thư giãn nhẹ nhàng một chút." Hồ Thần Thụy vội xua tay: "Loại đơn vị như chúng ta hiệu suất có chậm một chút cũng là chuyện bình thường!"

Sở Trĩ Thủy: "?"

Hồ Thần Thụy ho nhẹ hai tiếng, quan tâm nói: "Quan hệ của chúng ta với Cục Ngân Hải cũng không tệ. Tôi nghe nói rằng mọi người còn chưa định giá, cứ nghiên cứu thị trường, làm từng bước từng bước là được rồi, không cần làm việc vất vả quá mức, suốt ngày chỉ nhớ đến công việc."

Cả hai bên đều không phải đồ ngốc, Sở Trĩ Thủy càng hiểu rõ hơn.

"Quan hệ không tệ" tương đương với "đơn đặt hàng sẽ không chạy mất", "nghiên cứu thị trường" tương đương với "Hiện tại cô không tàn nhẫn coi tiền như rác tôi sẽ không hài lòng" và "từng bước" có nghĩa là "Đưa giá cao hơn cho tôi hoặc kéo họ vào chỗ chết."

Sở Trĩ Thủy nhìn ánh mắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh của Hồ Cục, cô mới phản ứng lại: "Tôi hiểu rồi, chủ yếu là tôi sợ Diệp Cục chiếu cố việc kinh doanh của chúng ta quá mức, mơ màng hồ đồ mua đi mất, không vì phút bốc đồng tiêu sài hoang phí, bình tĩnh một chút trước khi định giá, không làm lãng phí tài nguyên..."

"Đúng vậy, đúng vậy." Hồ Thần Thụy vỗ tay: "Ôi, mỗi lần tôi nói chuyện với cô đều cảm thấy vô cùng dễ dàng!"

Sở Trĩ Thủy đi theo sau khiêm tốn hỏi: "Vậy ông nghĩ giá cả như thế nào là hợp lý?"

Hồ Thần Thụy đảo mắt, hỏi ngược lại: "Bây giờ giá cao nhất trên thị trường là bao nhiêu?"

Sở Trĩ Thủy im lặng vài giây, cô không ngờ con cáo già lại thâm hiểm như vậy khéo léo đáp: "Hồ cục, giá trà xanh trên thị trường khác nhau tùy thuộc vào chất lượng và tay nghề, nếu tự ý đưa ra giá bừa bãi có thể sẽ làm nhiễu loạn thị trường."

“Tôi nghe qua ý của Diệp Cục nói, bọn họ đều muốn mua." Hồ Thần Thụy nói một cách hùng hồn đầy lý lẽ: "Trà của chúng ta là bán cho yêu quái, chỉ cần nó không tràn vào thị trường của con người, vậy thì cũng không gọi là làm nhiễu loạn giá cả thị trường, cũng sẽ không bị các bộ phận giám sát thị trường tìm đến gây phiền toái!"

" ... "

Trời ạ, vẫn là đồng loại tàn nhẫn chém nhau, cái này đúng là không đối xử với quái vật như con người.

Chương 46:

Có lẽ đã nhận ra được biểu cảm vi diệu của cô, Hồ Thần Thụy còn nói thêm hai câu: "Tiểu Sở, có lẽ cô không biết nhiều về tình hình trong cục, cục chúng ta và cục Ngân Hải vẫn luôn có quan hệ rất tốt. Mấy năm nay, chi phí kinh doanh của cục không thể thiếu sự giúp đỡ của người ta, hơn nữa cục trưởng Diệp thường hay tán gẫu với tôi về các vấn đề kinh doanh, lúc trước cũng là ông ấy đưa ra lời khuyên cho khoa phát triển kinh tế. Bọn họ có thu nhập không ít, cho nên tình hình kinh tế khá dư dả. "

Sở Trĩ Thủy gật đầu: "Quả thực là vậy, tôi nghe nói nhân viên của cục Ngân Hải làm tốt lắm."

"Ai nha, không phải là bởi vì vị trí địa lý tốt hay sao, so về nghiệp vụ thì thật sự không bằng chúng ta ..."

Hồ Thần Thụy nói: "Tóm lại, cô không cần phải lo lắng chuyện đó!"

Sở Trĩ Thủy dường như đã hiểu ra, mặc dù Hồ Thần Thụy đã nói quan hệ giữa hai cục rất tốt, còn nhận được hỗ trợ chi phí kinh doanh của bên kia, nhưng tất nhiên ngoài mặt phải nở nụ cười mới có thể đổi lấy. Có lẽ trước đây ông ấy không ít lần bị cục trưởng Diệp chèn ép, cho nên hiện tại trong lòng vẫn còn một chút oán giận, khó trách ra giá không hề thương tiếc.

Cục trưởng Hồ và cục trưởng Diệp có cùng cấp bậc, nhưng thành phố Hoài Giang kém phát triển hơn nhiều so với thành phố Ngân

Hải, cho nên lợi ích ở những mặt khác đương nhiên không thể so sánh được. Điều này cũng giống như việc Sở Trĩ Thủy bị chặt chém tiền lương lúc ở thành phố Hoài Giang. Cho dù thực lực của cục trưởng Hồ và những yêu quái kia mạnh hơn so với cục Ngân Hải, nhưng vẫn yếu thế về phương diện kiếm tiền.

Sở Trĩ Thủy hiểu được mảnh ghép này liền đáp: "Được rồi, nếu không thì ông hãy cho tôi xem thử chất lượng trà, sau đó nghiên cứu nên định giá như thế nào được không? Hoặc ông có thể cho tôi một khoảng giá, chúng ta trở về cân nhắc lại cũng được."

Nếu Hồ Thần Thụy hiểu rõ về tình hình kinh tế của cục Ngân Hải, vậy cô có thể đẩy lùi lợi thế của cục trưởng Diệp và báo giá cho những yêu quái khác.

"Được rồi, bây giờ chúng ta cứ bàn bạc đi, không cần phải quay về mới bàn lại nữa!"

Hồ Thần Thụy từ dưới bàn trà lấy ra một bộ ấm trà sạch sẽ, trực tiếp đun nước để chuẩn bị pha trà, rồi mở hộp trà ra. Sở Trĩ Thủy đưa tay ra muốn giúp đỡ nhưng lại bị cục trưởng Hồ lịch sự từ chối, hiển nhiên tay nghề pha trà của ông ấy điêu luyện hơn nhiều.

Ngay khi rót nước nóng vào liền có khói trắng lượn lờ, những lá trà đang cuộn tròn cũng duỗi ra hóa thành một ấm trà trong veo và thơm mùi trà.

Chóp mũi của Hồ Thần Thụy khẽ nhúc nhích, ông ấy đột nhiên thẳng lưng, ngừng pha trà, hỏi: "Lá trà của các cô được làm như thế nào?"

“Tân Vân Mậu đã tưới vườn trà bằng yêu khí, nghe nói nếu làm vậy những lá trà mọc ra sẽ có tác dụng tẩm bổ cho yêu quái.”

Sở Trĩ Thủy thành thật nói: “Nhưng tôi không biết có phải thật hay không nữa.”

Là con người nên cô không hề nhạy cảm với yêu khí, vì vậy cô chỉ có thể nếm được lá trà có vị ngon, nhưng lại không có được sự kinh diễm như yêu quái.

“Cô vẫn luôn gọi thẳng tên cậu ấy như thế này à?”

Hồ Thần Thụy muốn nói lại thôi, cau mày nói: “Không đúng, không ngờ cậu ấy lại làm việc này, làm sao cậu ấy có thể bằng lòng được chứ?”

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ nói: "Có gì đâu, tại sao anh ta lại không bằng lòng làm công việc do bộ phận sắp xếp chứ?"

Hồ Thần Thụy nhìn cô một cách kì lạ, thấy dáng vẻ không thèm để ý của cô ông ấy lập tức cảm thấy kính nể, tận đáy lòng nói: "Tiểu Sở, cô đúng là có tài quản lý đội ngũ. Lúc trước cục nhận cô đúng là không hề sai mà. "

Người ta nói em bé mới sinh sẽ không sợ quỷ, đơn giản là vì chúng là người đầu tiên dám nghĩ dám làm.

"Ông quá khen rồi."

"Vậy thì không có vấn đề gì khi đặt giá cao nữa. Giá trị trà lần này khác nhau."

Không lâu sau, một người và một yêu đã thương lượng giá cả xong.

Hồ Thần Thụy thật sự đã định giá cao ngất trời, Sở Trĩ Thủy âm thầm quy đổi, ngoại trừ chi phí và thuế, mục tiêu nhỏ đã gần đạt được, hơn nữa còn lãi gần một trăm vạn. Nếu cuối năm đổi thành tiền thưởng chia đều cho các tháng trong năm, lương bình quân của mỗi người 5.000 mỗi tháng sẽ không có vấn đề gì.

Đương nhiên cô cũng có thể dành một chút tài chính để phát triển sản phẩm mới và cố gắng tạo dựng tên tuổi trong thời gian còn lại của năm.

Hồ Thần Thụy hết lời khen ngợi khả năng kiếm tiền của Sở Trĩ Thủy: "Tiểu Sở, đáng ra hai mươi năm trước tôi nên tuyển cô vào cục, nếu vậy sổ sách của cục chúng ta có lẽ đã đẹp hơn rất nhiều!"

Sở Trĩ Thủy: "Cục trưởng Hồ, 20 năm trước tôi còn đang học mẫu giáo. Thuê trẻ em làm việc là bất hợp pháp đấy ạ."

“Đúng là như vậy.”

Hồ Thần Thụy ấm áp gật đầu: “Không sao cả, vài chục năm tới đây cục nhất định sẽ cân nhắc đề cử cô nhiều hơn. Dù sao thì chúng tôi cũng không có thời gian khẩn cấp như cô, 50 hoặc 60 tuổi là về hưu được rồi. "

"...Cám ơn ông đã xem xét."

Chương 47:

Sau khi hai bên nói chuyện về giá cả xong xuôi, Hồ Thần Thụy vẫn liên tục xác nhận xem Tân Vân Mậu có thật là đã đồng ý làm việc trong thời gian dài hay không, sau đó ông ấy mới hoàn toàn yên tâm và trò chuyện với Sở Trĩ Thủy về tình hình gần đây.

"Gần đây đã quen thuộc chưa? Nếu có gì thắc mắc cứ nói với tôi. Nếu không liên lạc được với tôi thì tìm Hi Minh cũng được."

“Trước mắt mọi thứ đều ổn.”

Sở Trĩ Thủy trả lời xong, cô chợt nhớ ra điều gì đó, tò mò hỏi: “Đúng rồi, ông có biết bản thể của Tân Vân Mậu là gì không?

Hồ Thần Thụy cười khổ: "Cô gọi thẳng tên của cậu ấy như vậy rồi tại sao lại không hỏi thẳng mặt cậu ấy?"

"Tôi đã trực tiếp hỏi anh ấy rồi nhưng anh ấy không nói cho tôi."

Sở Trĩ Thủy muốn điều tra một số việc, nhưng cô không muốn hỏi Tân Vân Mậu, vì như thế sẽ giống như cô quá mức quan tâm đến anh. Cô sẽ không bao giờ cho anh cơ hội tự cao, vì vậy cô chỉ đơn giản quay vào một góc và hỏi cục trưởng Hồ, để tránh bị chế giễu một lần nữa.

"Tiểu Sở à, có lẽ cô không biết một chuyện, tên của yêu quái khác với con người vì nó ẩn chứa năng lực đặc biệt."

Hồ Thần Thụy uyển chuyển nói: "Cho nên khi cô gọi tên cậu ấy, hôm nay có lẽ không tiện nói cho cô được rồi."

Sở Trĩ Thủy cứng đờ một chút: "Không tiện nói có nghĩa là..."

Hồ Thần Thụy cười tủm tỉm nói: "Gọi thẳng tên cậu ấy giống như đang gọi vào số điện thoại của cậu ấy vậy. Cậu ấy có thể nghe thấy cuộc trò chuyện của chúng ta hiện tại. Cậu ấy không muốn nói với cô, nhưng tôi lại thay mặt để nói như vậy thật sự không được lễ phép cho lắm."

Đương nhiên điều mà cục trưởng Hồ không đề cập đến chính là hầu hết yêu quái đều sẽ không nhàm chán mà đi nghe ngóng đâu, bởi vì chuyện này thực sự tốn rất nhiều thời gian và công sức.

Sở Trĩ Thủy: "..."

Thảo nào họ chưa từng gọi tên Tân Vân Mậu. Làm sao lại có một giả thiết đáng xấu hổ như vậy được chứ!?

Cô vốn dĩ sợ anh đắc ý nên mới lén hỏi, nhưng hiện tại cô càng giống có tật giật mình, giấu đầu hở đuôi hơn. Ước chừng bây giờ anh đang thấy vui vẻ ở phòng làm việc rồi.

Hồ Thần Thụy thấy sắc mặt cô không ổn liền vội vàng an ủi: "Không sao đâu, cô đừng có áp lực tâm lý, biết đâu không bị nghe thấy thì sao."

Sở Trĩ Thủy càng cảm thấy ngột ngạt hơn, yếu ớt nói: "Đây là Định luật Murphy."

Trong cuộc sống nếu sợ một điều gì đó nhất định nó sẽ đến.

Khi Sở Trĩ Thủy từ phòng cục trưởng trở về, cô đứng trước cửa khoa phát triển kinh tế, không bước vào ngay mà vờ như vô tình liếc nhìn xung quanh.

Kim Du không có trong phòng, có lẽ đã đến bộ phận hậu cần để chuyển đồ, bên trong chỉ còn lại Tân Vân Mậu đang nằm trên bàn nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đôi lông mi đen nhánh của anh lặng lẽ rũ xuống, không biết có phải là do tưới trà mệt mỏi hay không mà giống như đã rơi vào giấc mộng êm đẹp.

Sở Trĩ Thủy thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận mở cửa sau đó rón ra rón rén về chỗ ngồi, không dám sơ ý. Đang lúc cô nghĩ mình đúng là may mắn thì đột nhiên nghe thấy tiếng sột soạt ở sau lưng, lập tức lộp bộp trong lòng một tiếng.

Tân Vân Mậu thong thả vươn vai, anh nhẹ nhàng mở mắt liền nhìn thấy bóng lưng cứng đờ của Sở Trĩ Thủy. Thấy vậy anh chỉ đơn giản nghiêng đầu quan sát, nhìn chằm chằm cô không nhúc nhích, không biết đang suy nghĩ gì.

Sở Trĩ Thủy giả vờ bình tĩnh: "Làm anh thức giấc à?"

Tân Vân Mậu không nói gì.

Cô tiếp tục trấn an: "Anh ngủ tiếp đi."

Tốt nhất là nên hoàn toàn chìm vào giấc ngủ và không đề cập đến bất cứ điều gì.

Không may là điều gì đến sẽ phải đến.

“Cô muốn hiểu về tôi đến vậy sao?”

Giọng điệu của anh có chút mơ màng buồn ngủ, nhưng rõ ràng đã nghe được cuộc trò chuyện lúc nãy, nhẹ nhàng nói: “Không biết bản thể của tôi nhưng lại sợ tôi tức giận cho nên lén hỏi người khác phải không?”

Sự xấu hổ của Sở Trĩ Thủy đột nhiên dâng lên: "Anh hiểu lầm rồi."

“Tôi lại hiểu lầm à?”

Tân Vân Mậu cười nói: “Hiểu lầm cô cũng nhiều quá nhỉ, một ngày có tận hai lần.”

Sở Trĩ Thủy cau mày nói: "Chẳng qua là hôm nay trùng hợp có nhiều hiểu lầm mà thôi."

"Chuyện này mà cô cũng cần hỏi Hồ Thần Thụy à? Nếu như cô thật sự tò mò, vậy chỉ cần cô hứa sẽ phục vụ tôi thật tốt thì tôi có thể rộng lòng từ bi nói cho cô biết."

"..."

Sỉ nhục! Thật sự là một sự sỉ nhục lớn!

Nếu sau này cô còn tò mò về chuyện của anh thì cô sẽ là chó.

Sở Trĩ Thủy muốn nhanh chóng thoát khỏi sự ngượng ngùng này cho nên nhanh chóng chuyển chủ đề: "Anh nhắc tên của cục trưởng Hồ sẽ không bị nghe thấy chứ?"

“Ông ta không thể nghe thấy.” Thái độ của Tân Vân Mậu rất chắc chắn.

"Tại sao? Không phải là tên cũng ẩn chứa sức mạnh, khi nhắc đến sẽ bị nghe thấy à?"

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ nói: "Khoan đã, lần trước có phải anh cũng nghe thấy không? Nhưng lần đó tôi không hề nhắc đến tên anh."

Cô đã từng phàn nàn với Kim Du về trò chiến tranh lạnh trẻ con, nhưng lần đó cô không hề nói tên thật của Tân Vân Mậu, nhưng vẫn bị anh nghe thấy một cách khó hiểu.

Tân Vân Mậu nghẹn họng "... Có à?"

"Sao lại không có? Lần đó tôi chưa nói tên của anh, nhưng anh vẫn nghe thấy được, còn giễu cợt tôi trẻ con nữa."

Sở Trĩ Thủy bối rối: "Quy tắc gọi tên của các anh là gì? Tại sao tôi không hiểu gì cả?"

“Cô nhớ nhầm rồi.”

Ánh mắt Tân Vân Mậu có chút mập mờ, đột nhiên trở nên khó chịu, anh kiên định nói: “Hơn nữa tôi không giống vậy.”

“Tôi chỉ hỏi anh có hai câu, tại sao anh lại nóng nảy như vậy chứ?”

Sở Trĩ Thủy nhướng mày: “Không cần gọi tên vẫn có thể nghe được, giống như nuôi dưỡng thực vật, cũng là kỹ năng độc nhất vô nhị của anh đúng không?”

“Xem như là vậy đi.”

Anh cụp mắt xuống: “… Tôi không có nóng nảy.”

Sở Trĩ Thủy không hề nghi ngờ anh, chỉ cho rằng đó là thiên phú bẩm sinh của anh, còn khó hiểu tại sao lần này anh lại không nói nhảm nhiều như trước nữa.

Tân Vân Mậu thấy cô không tiếp tục điều tra nữa, vẻ mặt căng thẳng lúc này mới thả lỏng.

Chương 48:

Đây làm gì là kỹ năng độc nhất vô nhị của anh chứ? Không thể nói đúng là cô quá tò mò rồi, đoạn thời gian đó anh đặt quá nhiều sự chú ý, thậm chí không cần nhắc đến tên mà chỉ cần miêu tả về anh thì anh đã đặc biệt chú ý đến rồi.

Tên của yêu quái có chứa sức mạnh, bọn họ quả thực có thể nghe thấy người khác nói chuyện, nhưng gần như sẽ không quan tâm hay để ý, nếu không cứ online cả ngày như vậy sẽ kiệt sức mất. Nói chung, việc cầu trời khấn Phật một khi đã ứng nghiệm chính là do lương tâm, cho dù là ai cũng sẽ không mỗi giờ mỗi phút đáp lại tín đồ đâu.

Tân Vân Mậu cảm thấy nếu để cô biết chuyện này thì quá xấu hổ rồi. Đó hoàn toàn không có được sự kiêu ngạo của một thần quân, cho nên anh đương nhiên không muốn nói về nó.

Tổng sản lượng trà xanh nhãn hiệu Quan Cục không nhiều lắm, vì là sản phẩm nội bộ nên nó đã được bán cho Cục quan sát Ngân Hải với giá cao. Sau khi khoa phát triển kinh tế và bên kia làm xong quy trình kiểm tra đối chiếu, rất nhanh đã ký hợp đồng và nhận được đợt cọc đầu tiên. Tiếp theo chỉ cần dùng số tiền đặt cọc để sản xuất thêm và hoàn thành tất cả các đơn hàng trà xanh đang có, như vậy liền có thể nhận lại toàn bộ số tiền.

Việc huy động vốn cần có sự phê duyệt của bộ phận tài chính, Sở Trĩ Thủy đã nghe Kim Du nói về hiệu suất của chuyện này cho nên

đặc biệt chuẩn bị trước đơn xin.

Phòng tài vụ và phòng quan sát nằm trên tầng hai của tòa nhà văn phòng, khác với sự yên tĩnh của các tầng còn lại thì hành lang tầng hai có vẻ ồn ào.

Ngay khi Sở Trĩ Thủy bước lên tầng hai liền nhìn thấy những bóng người đang đi xuyên qua hành lang dài hẹp, bọn họ đều là những yêu quái hình người bị bao phủ bởi yêu khí đen tối. Không thể nhìn rõ được gương mặt của bọn họ, khi họ bước đi chỉ để lại những tàn ảnh màu đen, giống như những tông đồ của Minh giới đến và đi không hề để lại dấu vết.

Áo choàng màu đen, cúc áo bạc in hình con mắt trên ngực và yêu khí u ám quỷ dị không bao giờ biến mất là đặc điểm của những nhân viên ở phòng quan sát.

Mặc dù Sở Trĩ Thủy đã được phổ cập khoa học về chức trách ở cục từ lâu, nhưng lần đầu tiên lên tầng 2 cô vẫn không thích ứng được, bởi vì khung cảnh ở đây quá âm u và nhiệt độ cũng rất thấp. Kim Du và Tân Vân Mậu ngày thường không khác gì con người, thậm chí họ còn không tùy ý phóng thích yêu khí của mình, đôi khi còn khiến cô quên mất mình đang làm việc trong môi trường đặc biệt.

Muốn đến phòng tài vụ thì phải đi qua phòng quan sát, cửa phòng quan sát lúc này đang đóng lại, nhưng có một âm thanh kì lạ phát ra từ đó, dường như đang trộn lẫn tiếng kêu thảm thiết. Có điều không lâu sau đã trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Sở Trĩ Thủy vờ như không nghe thấy, cô tăng nhanh tốc độ muốn một hơi đi qua phòng quan sát, nhưng cố tình cửa phòng lại mở ra. Trước mặt cô là một đám yêu quái mặc đồ đen, bọn họ từ trong phòng quan sát đi ra, gương mặt bị yêu khí quanh quẩn che lại và

xung quanh mơ hồ có sương mù màu đen.

"Phiền chết đi được, tên yêu nhân sâm kia rất am hiểu thuật độn thổ, ở trong núi thật sự phát huy rất tốt."

"Thời hạn của cục trưởng Hồ đang đến gần, tôi phải làm sao bây giờ?"

"Sếp Miêu, anh có nghe thấy không?"

Sở Trĩ Thủy đi ngang qua họ và mơ hồ nghe thấy cuộc trò chuyện trong màn sương đen. Cô bước thẳng đến phòng tài chính bên cạnh, không để ý đến ánh mắt ở bên cạnh.

Mãi cho đến khi cánh cửa phòng tài vụ nhẹ nhàng đóng lại, yêu quái mặc áo choàng đen đi đầu mới quay lại: "Tôi đang nghe đây, bắt đầu tìm kiếm từ phía đông đi, ép ông ta phải rời khỏi núi."

Hành lang lầu hai có rất nhiều bóng đen nhưng phòng tài vụ lại khá bình thường, không khác gì một văn phòng bình thường.

Một yêu quái nữ trong phòng vừa gõ bàn phím vừa mở miệng than thở: “Phòng bên cạnh ồn ào quá đi, sao chỗ chúng ta phải ở cạnh bọn họ chứ?”

"Đừng nói nữa, khoản bồi thường của họ đã vượt quá tiêu chuẩn một lần nữa vào tháng trước và sổ sách lần này trông không được tốt."

"Còn từ nhà ăn điều động thì sao?"

"Còn điều động nữa à? Lão Ngưu sẽ tức giận đó?"

"Xin chào, xin hỏi trưởng phòng Hạ có ở đây không?"

Nhóm yêu quái nữ đang tán gẫu nghe vậy liền sửng sốt, vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy Sở Trĩ Thủy, vội vàng thu hồi một bụng tức giận sau đó luống cuống tay chân chỉ hướng: "Trưởng phòng Hạ đang ở căn phòng nhỏ bên trong..."

“Cảm ơn.” Sở Trĩ Thủy cầm báo cáo bước vào.

"Là nhân loại à? Hình như là nhân loại đó?"

"Không ngờ năm nay lại có nhân loại vào cục!?"

Sở Trĩ Thủy nghe thấy mấy lời thì thầm sau lưng mình liền dừng lại sau đó cô xoay người, ân cần nói: "Xin lỗi, vừa rồi tôi quên chào hỏi. Tôi là Sở Trĩ Thủy đến từ bộ phận phát triển kinh tế, tôi vừa vào cục cách đây không lâu. Tôi đúng thật là con người. "

Hai yêu quái không ngờ cô nghe được vội dừng lại, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

"Thực xin lỗi, chúng tôi không có ý gì cả chỉ là quá bất ngờ mà thôi. Tôi không ngờ có người đến đây cho nên mới thắc mắc trong lòng ..."

Họ điên cuồng xua tay: "Không đúng, nói như vậy cũng không đúng! "

Sở Trĩ Thủy: "Không sao đâu, thật ra tôi chỉ định khai phá nhưng lại thiếu một chút tiền."

"Vậy thì cô thật tuyệt vời. Tôi đã làm ở cục hơn một trăm năm rồi và tôi vẫn luôn luẩn quẩn trong lòng về việc thiếu tiền."

"..."

Sau khi Sở Trĩ Thủy làm quen với các cô gái ở phòng tài vụ xong, cô liền đi đến căn phòng trong cùng và tìm trưởng phòng bộ phận tài chính là Hạ Thọ Qúy.

Nhóm yêu quái nữ nói rằng trưởng phòng của họ tai không được thính và suy nghĩ hồ đồ, nhưng Sở Trĩ Thủy không coi trọng điều đó. Đợi đến khi cô thật sự nhìn thấy trưởng phòng Hạ thì cô mới nhận ra rằng yêu quái không đề ra tuổi về hưu quả nhiên là không ổn.

Hạ Thọ Quý là một ông già có dáng người gầy guộc, một mình ông ta ở trong căn phòng nhỏ, thẫn thờ nhìn chằm chằm vào màn hình, chậm rãi gõ bàn phím. Cảnh tượng này trông giống như một bức tranh tĩnh vậy.

Sở Trĩ Thủy lịch sự đưa báo cáo: "Trưởng phòng Hạ, tôi là Sở Trĩ Thủy đến từ bộ phận phát triển kinh tế. Tôi muốn phiền ông phê duyệt một khoản chi phí. Đây là danh sách do cục trưởng Hồ ký."

Hạ Thọ Qúy chậm rãi quay đầu lại: "Danh sách gì cơ?"

Sở Trĩ Thủy giải thích: "Bộ phận phát triển kinh tế đang khai thác kinh phí, chúng tôi cần phải trả trước một số tiền cho việc sản xuất đơn đặt hàng với cục Ngân Hải."

Hạ Thọ Quý bối rối: "Bộ phận gì cơ?"

Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn nói: "Bộ phận phát triển kinh tế, có lẽ cục

trưởng Hồ đã nói qua với ông..."

Hạ Thọ Quý sững sờ: "Cục trưởng gì cơ?"

"... Cục trưởng Hồ, cục trưởng Hồ Thần Thụy."

"Hồ gì cơ?"

"..."

Chẳng trách Kim Du nói rằng hiệu quả công việc của bộ phận tài chính rất thấp, thì ra là do lần nào cũng phải làm những việc như "Mã cái gì Mai cơ? Đông Mai gì cơ? Mã Đông gì cơ?"

Hạ Thọ Qúy thấy cô ấy không nói gì liền rung đùi đắc ý, ánh mắt ngơ ngác nói: "Tôi già rồi, trí nhớ không còn tốt nữa."

Sở Trĩ Thủy đỡ trán: "... Bỏ đi, ông giúp tôi kiểm tra khoản tiền mà cục Ngân Hải chuyển đến trước đi. Họ nói gần đây đã chuyển tiền đặt cọc vào tài khoản của công ty."

Lần này ông ta lại nghe rất rõ ràng, Hạ Thọ Quý không nói nhiều liền bắt đầu kiểm tra. Lúc ông ta nhìn thấy con số khổng lồ trên màn hình liền run rẩy quay người lại kinh ngạc nhìn cô, sau đó xác nhận lại lần nữa: "... Cục Ngân Hải chuyển tiền đến à?"

“Đúng vậy, ông giúp tôi xem đã chuyển vào tài khoản chưa, lẽ ra hai ngày trước tôi nên kêu khoản thanh toán đầu tiên.”

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: “Còn chưa tới sao?”

"Tới rồi tới rồi--"

Đôi mắt đờ đẫn của Hạ Thọ Qúy sáng lên, thậm chí động tác gõ bàn phím của ông ta còn trở nên nhanh chóng và mạnh mẽ, và háo hức nói: "Lúc nãy trưởng phòng Sở muốn phê duyệt đơn gì?"

"... Đơn xin tài trợ chi phí sản xuất."

Hạ Thọ Qúy đã thay đổi sự chậm chạp của mình và bắt đầu nhanh chóng làm việc.

Bởi vì Sở Trĩ Thủy nói rằng khoản thanh toán cuối cùng sẽ chỉ được thực hiện sau khi sản phẩm được giao, cho nên ông ta liền nhanh chóng gõ bàn phím, sợ sẽ làm chậm trễ sự nghiệp kiếm tiền vĩ đại của bộ phận phát triển kinh tế.

Sau khi Sở Trĩ Thủy hoàn thành các thủ tục, cô như lọt vào màn sương mù mà bước ra, không hiểu nổi sắc mặt thay đổi như kịch Tứ Xuyên của trưởng phòng Hạ.

Khi nhân viên bộ phận quan sát đứng bên ngoài thấy cô đi ra, anh ta lập tức cầm bản báo cáo gõ cửa, bước vào căn phòng nhỏ nơi Hạ Thọ Quý đang ở.

Không lâu sau cuộc nói chuyện giữa hai con yêu quái liền truyền ra ngoài và đến tai Sở Trĩ Thủy.

"Trưởng phòng Hạ, đây là hóa đơn bồi thường trên núi ngày hôm qua ..."

"Núi gì cơ?"

"Không phải núi mà là hóa đơn bồi thường, sếp Miêu nhờ tôi đưa

cho ông xem."

"Sếp nào cơ?"

"Là sếp Miêu, sau đó bồi thường hóa đơn-"

"Mầm gì cơ?"

"Không phải là mầm cây, là hóa đơn bồi thường... Sao mỗi lần đều phải tốn sức như vậy chứ."

Sở Trĩ Thủy đứng ở cửa, nghe xong câu nói quen thuộc, cô chợt hiểu ra điều gì đó.

Một lúc sau, nhóm yêu quái nữ của bộ phận tài chính nhìn thấy Sở Trĩ Thủy trở về liền thuận miệng hỏi: "Hôm nay sếp Hạ còn hồ đồ nữa không?"

“Đầu óc trưởng phòng của mọi người không hề hồ đồ, có điều cần phải nạp tiền đúng chỗ.”

Sở Trĩ Thủy suy nghĩ vài giây: “Giống như tải phần mềm vậy. Bình thường đều tải rất lâu nhưng khi kích hoạt thẻ thành viên, tốc độ sẽ trở nên nhanh chóng hơn mà thôi."

"?"

Chương 49:

Sau khi có đầy đủ kinh phí sản xuất thì vườn trà đi vào nề nếp, sản xuất và thành phẩm trà theo từng bước.

Hiện tại Tân Vân Mậu theo đúng giờ quy định tưới nước cho cây trà, mỗi lần tưới Sở Trĩ Thủy sẽ gọi anh đến bằng mặt dây chuyền, sau đó lái xe cùng về cục quan sát với anh. Lần nào Tân Vân Mậu lộ diện trong vườn trà thì Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc sẽ bị dọa đến làm việc bạt mạng, để cho người ta thấy được tiềm năng động vật xã hội của yêu quái họ.

Chỉ khi Tân Vân Mậu không ở đó, hai con yêu quái mới to gan được chút.

“Đại nhân à…” Tiểu Hắc khẩn trương xoắn tay, anh ta phát hiện sắc mặt của Sở Trĩ Thủy không đúng, vội vàng sửa miệng: “Không phải, trưởng phòng Sở, tôi có chuyện muốn làm phiền cô.”

Sở Trĩ Thủy: “Chuyện gì? Anh nói đi.”

“Ban đầu không phải cô nói chỉ chọn một người ở lại sao, qua thêm một khoảng thời gian làm việc ở vườn trà nữa là kết thúc…”

“Anh nói tôi mới nhớ, các anh có phương hướng nghiên cứu phát triển sản phẩm mới chưa?”

Buôn bán trà xanh luôn có tính thời vụ, kết thúc mùa hái trà thì hết.

Sở Trĩ Thủy phân công nhiệm vụ mới cho hai con yêu quái, xây dựng kế hoạch cho khoa phát triển kinh tế, giả sử có ý kiến hay có thể thực hành thực tế, vậy thì có thể tiếp tục ở lại trong vườn trà chứ không cần đến cục quan sát chịu khổ xác thịt.

Con ngươi của Tiểu Hắc nhìn thẳng: "Dạo gần đây tôi có nghĩ ra một công thức mọc tóc, người ta nói người hiện đại đều có nỗi lo rụng tóc, biết đâu sản phẩm của chúng ta sẽ có thị trường."

"Công thức mọc tóc?" Sở Trĩ Thủy chợt tỉnh ngộ: "Đúng rồi, anh là Hà Thủ Ô mà, chẳng trách sẽ nghĩ đến phương diện này."

Tiểu Hắc nịnh nọt nói: "Đúng vậy đúng vậy, tôi muốn góp chút sức cho cô và cục quan sát nên đã vắt óc suy nghĩ suốt khoảng thời gian này, cuối cùng cũng cân nhắc ra điều này…"

"Sao lại là anh vắt óc suy nghĩ? Công thức này rõ ràng là có tôi ra sức!" Tiểu Hoàng trốn trong chỗ tối, nghe xong những lời này không thể nhịn nổi nữa, giận tím mặt nhảy ra, vạch trần lời nói dối của đồng bọn: "Trưởng phòng Sở cô phải phân minh, cái này là tôi nghĩ ra đầu tiên đó!"

Tiểu Hắc không dự liệu được việc mình bị phá rối, anh ta tức giận giảo biện: "Cái gì mà anh nghĩ ra, trị rụng tóc mấu chốt là Hà Thủ Ô, gừng tươi ngăn rụng tóc hoàn toàn là tin đồn nhảm."

"Nói bậy nói bạ, chuyên gia còn nói Hà Thủ Ô sẽ gây mất chức năng gan, anh còn không biết ngại mà làm công thức mọc tóc cái gì chứ?"

"Đó là có thể gây ra, phàm là chuyện gì cũng nói đến liều lượng, anh có tinh thần khoa học không hả!?"

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc anh một câu tôi một câu mà cãi nhau, quậy

đến nỗi đầu của Sở Trĩ Thủy cũng kêu ong ong, cô bất lực ngăn họ lại: “Được rồi đừng cãi nhau nữa, các anh nghĩ ra điều này sao?”

Hai con yêu quái đồng thanh, vâng dạ nói: “…Phải.”

“Có phương án cụ thể gì không? Hiện nay các loại sản phẩm mọc tóc cạnh tranh nhiều đến thế, sản phẩm của các anh có ưu thế gì?”

Hai con yêu quái im lặng.

Sở Trĩ Thủy đứng ở vị trí trung lập nói: “Các anh bàn bạc rồi viết ra một phương án để tôi xem thử có thể thực thi không, không thích hợp thì về phòng quan sát hết.”

“Không được không được, cô nghĩ lại đi—”

“Đừng gào, sợ là cùng nhau viết xong phương án, sau đó lại nghĩ ra được một chủ ý kiếm tiền khác.”

Tiểu Hắc khổ sở suy nghĩ một phen, anh ta sờ cằm, lẩm bẩm nói: “Nếu ông già có ở đây thì dễ hơn nhiều rồi, phải chi ban đầu không nuôi con bé kia…”

Tiểu Hoàng căm tức vỗ đùi: “Mấy thứ đáng giá của ông ta năm đó đều được săn trộm, sao hai người chúng ta lại bán không được giá ở xã hội loài người chứ!?”

“Các anh đang lẩm bẩm cái gì vậy?”

“Đâu, đâu có gì, vậy trưởng phòng Sở cô đi làm việc của cô trước đi, chúng tôi bàn bạc lại sau.”

Công việc dạo này của Sở Trĩ Thủy rất bận rộn, tất nhiên không rảnh quản lý họ, sau khi kiểm tra chuyện vườn trà thì lái xe quay về cục quan sát. Cô lái xe xong thì cảm thấy hơi mệt, loạng choạng đi vào cục, lại hiếm khi đụng phải chú mèo mun vào buổi chiều.

“Meo meo.”

Sở Trĩ Thủy đã quen thuộc với chú mèo mun, cô vừa lên tiếng gọi thì nó nhanh nhạy nhảy qua, dùng cơ thể mềm mại cọ qua cọ lại. Dạo gần đây một người một mèo vẫn luôn gặp nhau, chú mèo mun không còn nhìn cô từ xa giống như lúc mới quen nữa, trái lại từng bước chủ động đến gần cô, ước gì có thể ngày ngày ngồi chờ được xoa.

Lông của nó mềm mượt như nước, nó thân thiết kéo gần khoảng cách, vui vẻ bám chặt lấy cô.

Nựng mèo quả nhiên là thuốc giảm đi áp lực, Sở Trĩ Thủy đã muốn nuôi mèo từ nhỏ nhưng vẫn bất lực vì cha mẹ luôn không có hứng thú với chuyện đó, may mà hiện tại có cơ hội ở riêng một mình. Cô nghĩ về ngôi nhà mới chuẩn bị tân trang, xem xét liệu mình có mối quan hệ tốt với chú mèo mun hay không, hay là mang nó về nhà nuôi, tránh để khi độ ấm giảm xuống mèo hoang phải lưu lạc đầu đường xó chợ, không nhà để về.

Sở Trĩ Thủy ngồi xổm muốn chơi đùa với nó một lát, giờ mới luyến tiếc không nỡ rời đứng dậy tạm biệt.

Chú mèo mun không giữ lại, cái đuôi dài vẫy vẫy, cơ thể mềm mại biến mất trong bụi cỏ. Nó sẽ không ở đây quá lâu, nhưng hai ngày nay vẫn luôn xuất hiện, đúng giờ như đồng hồ sinh học.

Khoảng mười lăm phút sau Sở Trĩ Thủy về đến văn phòng, tầng ba yên tĩnh khác với sự hối hả nhộn nhịp ở tầng hai, hành lang không bóng người. Cô đi ngang qua phòng hậu cần thì thấy bóng dáng quen thuộc, dứt khoát tiến vào phòng lên tiếng chào hỏi với Kim Du và Ngưu Sĩ.

“Cô về rồi hả?” Kim Du nghe thấy tiếng động nên quay đầu lại: “Tôi tìm anh Ngưu lấy chút đồ.”

“Phải, sao không thấy trưởng phòng Ngô?” Sở Trĩ Thủy nhìn xung quanh một vòng, cô điều Kim Du đến phòng phát triển kinh tế tương đương với việc Ngô Thường Cung mất đi cánh tay đắc lực, nghe nói làm cho đối phương nổi cơn tam bành.

“Còn không phải dáng vẻ cũ sao, không có việc thì không có mặt.”

“Dạo này anh Ngưu bận không?”

“Cũng không khác trước kia lắm.” Ngưu Sĩ tùy tiện nói: “Cũng không phải là phòng quan sát, đến cục lâu vậy rồi căn bản là không có thay đổi.”

Lý lịch làm việc của Ngưu Sĩ khá già dặn, anh ấy làm việc ở phòng hậu cần không lo sợ như Kim Du, tính tình bướng bỉnh đó giờ cũng có thể không nể mặt Ngô Thường Cung, lại không bị nhân viên trong phòng ban quản lý ảnh hưởng đến công việc.

Một người hai yêu rất thân quen với người từng làm chung phòng ban, dứt khoát tụ họp lại với nhau tán gẫu mấy chuyện vụn vặt.

“Anh Ngưu, mèo hoang trong cục nhiều không?”

“Chắc là có không ít động vật, mèo thì không sao thấy được, nhưng bãi đất hoang có con rắn lục nhỏ.”

“Vậy nếu anh trông thấy mèo hoang thì giúp tôi để ý vị trí nha, dạo này cứ gặp một con, tôi muốn mang về nhà nuôi.”

“Được thôi, ngày khác tôi giúp cô bắt, chú mèo đó trông thế nào?”

“Là mèo mun, lông chân màu trắng, chắc là mèo trưởng thành rồi.” Sở Trĩ Thủy nhớ lại nói: “Không cần bắt giúp tôi, có vị trí là được, tôi mua ổ mèo xong thì tự đến, sẵn tiện tiêm vacxin cho nó trên đường về, sau đó lại tìm thời gian đi triệt sản.”

Kim Du sững sờ nói: “Mèo mun có chân trắng?”

“Ừm, còn khá xinh đẹp nữa, một con mèo rất lớn.”

“Hình như hơi có ấn tượng?” Kim Du bối rối vò đầu, cô ấy cảm giác có chỗ không đúng nhưng lại nhớ không ra nguyên cớ, dứt khoát nói đến chuyện khác: “Đúng rồi, vừa hay cô đã đến thì giờ đưa cho cô.”

Kim Du giơ tay ra, có một cái bình xịt nằm giữa lòng bàn tay, thiết kế giản dị không có gì đặc sắc, trong bình đựng vài ml chất lỏng trong suốt, giống như cái bình nhỏ đựng nước hoa mang theo bên người.

Chương 50:

Sở Trĩ Thủy nhận lấy cái bình xịt nhỏ, hồ nghi nói: “Đây là?”

“Đây là nước bọt của tôi.” Kim Du lộ ra vẻ hổ thẹn, lúng túng nói: “Ngày thường cầm đồ của cô nhiều như thế, tôi cảm thấy cô cũng không thiếu gì, nên tìm anh Ngưu lấy một cái bình, nếu cô không chê thì lấy xịt đi.”

Sở Trĩ Thủy nhớ đến năng lực của đối phương, kinh ngạc nói: “Là nước bọt xóa bỏ ký ức sao?”

Kim Du gật đầu, xấu hổ nói không nên lời: “Tôi cũng không có thiên phú gì khác.”

“Cái này đã rất tốt rồi, tôi cũng đâu có thiên phú!” Sở Trĩ Thủy mở nắp bình ra, mới lạ lắc cái bình nhỏ: “Cứ xịt trực tiếp vậy sao?”

Kim Du phát hiện Sở Trĩ Thủy thật sự vui vẻ, sắc mặt cô ấy cũng trở nên thả lỏng, bắt đầu giải thích: “Phải, nhưng chỉ có tác dụng với con người, sau đó hiệu quả sẽ giảm đi đối với người của bộ phận đặc thù, sau này không đủ nước bọt cô lại đến tìm tôi lấy là được rồi.”

Sở Trĩ Thủy cảm thấy cực kỳ mới mẻ, cô trịnh trọng thu về, suy tư nói: “Cảm ơn cô, tôi cũng không biết nên trả lễ thế nào nữa.”

Kim Du hốt hoảng xua tay: “Không không không, không cần trả lễ.”

“Nhưng nước bọt có tiền cũng không mua được.”

“Không sao, Kim Du nói ngày thường cô ấy luôn được cô chăm sóc, vậy cô ấy trả cô cũng là theo đạo mà làm.” Ngưu Sĩ khuyên nhủ nói: “Có thể cô không biết, yêu quái chúng tôi có một bộ quy tắc, nếu giao du với người ta, có qua có lại mới là vòng tuần hoàn thông thường, nếu không thì cũng bất lợi cho bản thân chúng tôi.”

Sở Trĩ Thủy giật mình: “Quy tắc?”

“Năng lực của con người và yêu quái bất đồng, muốn chung sống lâu dài chỉ có thể lập ra quy tắc ước định, nếu không thì sẽ dẫn đến diệt vong. Rất nhiều yêu quái tội phạm trong cục chúng ta đều làm trái quy tắc.”

“Nên tôi không nhận thì Kim Du sẽ phạm sai?”

“Cũng coi như vậy đi.”

Sở Trĩ Thủy khó xử nói: “Vậy sau này có phải tôi nên chú ý chút không, để tránh cô bị ép phải trả…”

“Không phải bị ép trả, chỉ cần không có khế ước ngầm hay nghi thức, tương tác bình thường hoàn toàn không có rủi ro, cô không cần có áp lực tâm lí.” Kim Du vội giải thích: “Không dồn lực yêu cầu thì sẽ không có hiệu quả.”

“Quy tắc căn cứ vào động cơ để phán định.” Ngưu Sĩ bổ sung: “Cô yên tâm nhận đi, đây xem như là theo tập tục của chúng tôi, chẳng phải con người cũng có tình người qua lại sao.”

Sở Trĩ Thủy hiểu rõ gật đầu, lại nhìn Kim Du, chân thành nói: “Cảm

ơn cô, tôi sẽ dùng nó thật tốt.”

Kim Du gãi đầu, có phần hơi ngại ngùng, bắt đầu ứa nước mắt. Cô ấy tặng quà xong lại tiếp tục nói về chuyện khác: “Anh Ngưu, gần đây yêu khí của tầng hai thật dồi dào, có chuyện gì sao?”

“Phòng quan sát chạy thành tích, tôi thấy đều về hết rồi, biết đâu là làm một hành động lớn.”

“Phòng tài vụ không có ý kiến sao?”

“Có ý kiến cũng vô dụng, công việc đó vẫn phải làm, cứ tạm chịu đựng cho qua vậy.”

Sở Trĩ Thủy câu nghe câu không, một tay cô cầm cái bình nhỏ trong túi mình, sau đó một tay sờ mặt dây chuyền trên cổ, bỗng dưng hiểu được lời nói Tân Vân Mậu từng nói. Cho dù là thờ cúng hay là tín đồ, có lẽ đều cùng một quy luật, cũng coi như là thói quen của yêu quái.

Mưa rơi không dứt, gió thổi tứ hướng.

Luồng gió dữ dội xông đến phá vỡ khe núi, đang vang lên ầm ầm trên đồng hoang như tiếng gào thét của ác quỷ bị khóa linh hồn.

Cánh cửa của căn nhà tự xây trên núi đóng chặt, kiên trì chống lại cơn gió dữ kinh hoàng, những hạt mưa như viên bi rơi lách tách trên mái hiên. Trong đêm mưa tối tăm mù mịt, cánh cửa sổ chiếu ra ánh sáng màu cam ấm áp, trở thành ánh đèn sáng sủa độc nhất trong sự lạnh giá u ám, in ra cái bóng cô gái màu đen bên cửa sổ.

Trong phòng, một cô gái mặc đồng phục học sinh trắng tinh gần như phai màu, ngồi ngay ngắn ở trước bàn đọc sách cũ kỹ được sơn bằng nước sơn, chôn đầu vào bài thi cấp ba và sách tham khảo dày cộm. Cô ấy cầm cây bút màu đen, đang tập trung toàn bộ tinh thần làm bài, lại nghe thấy một chuỗi âm thanh gõ cửa bị tiếng gió âm u nuốt chửng.

Mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

Thậm chí còn giống như ảo giác.

Cô gái không dám chậm trễ vội đẩy cửa ra ngoài, còn chưa kịp bung dù thì đã đón lấy tiếng gió rít và mưa rơi, lớn tiếng nói: “Ông nội Tu, là ông sao?”

Ngoài cửa không có bóng người mà chỉ có cái sọt trúc, bên trên đậy một tấm vải. Hoa quả dại lộ ra màu hồng xanh dưới tấm vải mềm, bị nước mưa ngoài sân làm ướt, ngưng đọng thành giọt nước tinh khiết, chảy xuống trái cây.

Trong sân vườn trước ngôi nhà nhỏ cũng không có dấu chân hiện trên mặt đất, đến ổ khóa cổng lớn của sân vườn cũng bình yên vô sự, chỉ có cái sọt khăng khăng xuất hiện trước cửa một cách vô căn cứ.

Cô gái bung dù đi một vòng trong sân vườn, bất lực không phát hiện được gì ngoài bùn đất trên mặt sân, chỉ có thể nhấc sọt hoa quả trở về phòng.

Cơn mưa vẫn rơi.

Đến cuối tuần, mưa gió đã dừng lại nhưng tiết trời vẫn u ám.

Sau khi thức dậy, Sở Trĩ Thủy còn nhận được tin nhắn từ Vương Di Văn, chắc là đối phương cực kỳ bất mãn vì thứ bảy vẫn phải đi làm, bèn bắt đầu tám nhảm trong giờ làm.

[Sếp Sở, thương nhớ ngày tháng cậu còn ở công ty.]

[Tôi xem tử vi thấy hôm nay cậu có vận đào hoa.]

Sở Trĩ Thủy trả lời cô ấy một câu: [Tôi không xem tử vi cũng thấy hôm nay cậu có vận sự nghiệp.]

[…Vào công ty tôi trước giờ cuối tuần có lúc nào không có vận sao?]

Sở Trĩ Thủy tán dóc với bạn thân hai câu, lại nói tối nay phải tham gia tiệc cưới, chắc chắn sẽ bị người ta bàn về vấn đề kết hôn, giờ mới trấn an được sự phẫn nộ xã hội mạnh mẽ của Vương Di Văn, đối phương thà rằng tăng ca cũng không muốn gặp phải mấy cảnh đó.

Tiệc cưới là trường hợp trang trọng, Sở Trĩ Thủy chọn lựa quần áo đẹp đẽ trước khi ra ngoài, thậm chí hiếm khi trang điểm nhạt.

Lúc hoàng hôn, đoàn xe cưới chen đầy cửa khách sạn, ô tô tối màu được điểm xuyết bằng đóa hoa hồng kết lại thành hình trái tim, tràn đầy không khí vui mừng. Một tấm thảm đỏ trải dài đến cửa lớn, người thân của cô dâu chú rể bận rộn bên ngoài, tươi cười với những vị khách đến dự tiệc.

Sở Tiêu Hạ nhìn xung quanh một vòng: “May mà chúng ta không lái xe, không thì vừa đến đây thì phải bị kẹt cứng rồi.”

Sở Trĩ Thủy theo cha mẹ đi vào khách sạn, cô ở vùng ngoài không

có thời gian tham gia mấy bữa tiệc này nọ, về đến Hoài Giang thì tất nhiên không trốn được. Người kết hôn hôm nay là con gái đồng nghiệp của cha mẹ cô, lúc trước cô và đối phương có gặp nhau ở trong khu nhà ở nhưng giờ đôi bên đã không còn nhớ rõ nữa rồi.

“Đúng rồi, lát nữa con sẽ chạm mặt Lưu Kha Mỹ, hay là trốn một chút.” Tạ Nghiên bỗng nhớ ra gì đó, bà nhìn con gái mình, lộ ra sắc mặt khó coi: “Hoặc là nếu giữa chừng con thấy buồn chán, đến lúc đó về trước là được.”

“Sao vậy?”

“Ui trời, lúc trước chẳng phải lần cuối cùng bà ấy gặp con ở siêu thị sao, rồi bà ấy có một đứa con trai, hóa ra là bạn học của con…” Tạ Nghiên úp úp mở mở: “… Nói vậy con hiểu chứ nhỉ?”

Sở Trĩ Thủy hiểu ngầm trong lòng, nghi hoặc nói: “Không phải Tôn Sao có bạn gái rồi sao? Nghe nói cũng đã yêu nhau mấy năm rồi.”

Tạ Nghiên sững sờ: “Hả? Thật sao?”

“Tất nhiên là thật, lúc mới về đây con ra ngoài tụ họp, quên mất là nghe ai nói rồi.”

Sở Tiêu Hạ hứng thú: “Con vậy mà còn có tai mắt tình báo ở Hoài Giang, tin tức còn nhạy hơn mẹ con.”

“Ở nơi lớn như bàn tay này thì có gì có thể là bí mật chứ.”

Sở Trĩ Thủy thầm biết sau khi mình trở về thì không liên lạc được đến mấy người, nhưng dĩ nhiên là tin cô làm trong cục quan sát

cũng đã truyền đi, nơi nhỏ thì như vậy, gió thổi cỏ lay thì cả thành phố đều biết hết.

Tạ Nghiên nghĩ đến sự thân thiện mấy ngày gần đây của Lưu Kha Mĩ, bà hoang mang lẩm bẩm: “Tôi không biết chuyện này thật, vậy là tôi hiểu sai ý rồi hả?”

Một khắc sau, cả nhà đi vào lễ đường tìm kiếm chỗ ngồi của mình. Có hai cái bàn tròn lớn ở hai bên sân khấu dài, người ngồi cùng bàn với Sở Trĩ Thủy căn bản đều là đồng nghiệp cha mẹ cô cùng con cái của họ, không tránh được khách khí hàn huyên một trận.

Chủ đề chẳng qua chỉ là công việc và tình hình yêu đương, cho dù tiền lương của cục quan sát cực thấp nhưng người ngoài lại không biết chi tiết, cái danh nghe qua cũng có thể diện. Còn vấn đề tình cảm, Sở Trĩ Thủy đi một chiến thuật “dạ dạ vâng vâng cô nói rất đúng”, cũng coi như không có sai sót mà giải quyết được phần lớn cuộc trò chuyện.

Người trung niên so sánh thành tích của con cái họ xong lại tiến vào khâu bắt ép con cháu thể hiện. Một đám củ cải trắng mặt toàn bất mãn thay phiên nhau biểu diễn, họ ưỡn ẹo lấy lệ hai cái, không bao lâu thì rời khỏi vị trí, ước gì có thể chạy trốn khỏi đó.

Gần muộn Lưu Kha Mĩ mới xuất hiện, còn dẫn theo con trai Tôn Sao. Bà ấy trông thấy Sở Trĩ Thủy thì sáng mắt, kéo người bên cạnh ra chào hỏi: “Ôi chao, Trĩ Thủy con với Tôn Sao đã lâu lắm không gặp nhau nhỉ, còn nhớ lần gặp hồi cấp ba trước kia không con?”

Tôn Sao đứng sau lưng Lưu Kha Mĩ, anh ta gật đầu chào hỏi những người xung quanh, thân cao một mét bảy mấy, tướng mạo bình thường ngay thẳng, trông hơi chính chắn, có vài phần lão luyện sau khi làm việc, không giống với người lớn tiếng vu khống cô tâng bốc

giáo viên trong ký ức của Sở Trĩ Thủy.

“Qủa thật là vậy.” Sở Trĩ Thủy nhìn Tôn Sao, lịch sự nói: “Lâu quá không gặp.”

Lưu Kha Mĩ phát hiện con trai đứng thẳng bất động, bà ấy hận sắt không thành thép vỗ mạnh anh ta: “Nói hai câu với người ta đi, lớn già đầu vậy rồi còn xấu hổ!”

Tôn Sao ngắm nhìn Sở Trĩ Thủy, anh ta nghiêng đầu, bị vỗ nên cũng lên tiếng: “Trò, trò…”

Sở Trĩ Thủy bất động thanh sắc, gương mặt Tạ Nghiên thì đầy gượng gạo.

Những người khác bỗng tỉnh ngộ: “Đúng rồi, hai đứa cùng tuổi sao?”

Lưu Kha Mĩ nghe thấy lời này mà cực kỳ vui vẻ, nháy mắt nói: “Lúc trước ở chung một khu nhà, còn là bạn cùng trường cùng lớp nữa.”

“Vậy thì phải trò chuyện nhiều chút, đây là thanh mai trúc mã đó!”

Người ngoài cùng nhau bồi chuyện, bầu không khí càng tuyệt diệu.

Chương 51:

Tạ Nghiên cẩn thận dè dặt lén nhìn sắc mặt con gái, chỉ sợ Sở Trĩ Thủy cảm thấy không vui lật mặt tại chỗ, nhất là nghe thấy hình như Tôn Sao có bạn gái, càng cảm thấy Lưu Kha Mĩ làm việc thật không chuyên nghiệp.

Sở Trĩ Thủy phát hiện thái độ tránh né của Tôn Sao, chỉ xem như anh ta cũng bất đắc dĩ, có lẽ là Lưu Kha Mĩ có hứng thú với chuyện này. Cô không muốn làm náo động tiệc cưới của người khác, bèn theo phép mà gượng gạo trò chuyện hai câu.

Tôn Sao thấy biểu tình của cô tự nhiên, anh ta có qua có lại trả lời, không còn lo lắng như lúc mới đến nữa.

Lưu Kha Mĩ vui vẻ nói: “Nhìn xem, vẫn thân thiết như lúc nhỏ!”

Mời ba vòng rượu, cô dâu chú rễ chào hỏi xong, Sở Trĩ Thủy đứng lên muốn về, cô nhìn ba mẹ ra hiệu, quyết định im lặng rời đi.

Lưu Kha Mĩ vẫn luôn nhìn chằm chằm vào động thái của Sở Trĩ Thủy, bà ấy thấy cô đứng đậy, vội nói: “Làm sao thế?”

Tạ Nghiên: “Con bé có chút công việc chưa làm xong, nên về trước xử lí.”

“Tôn Sao con đưa người ta về đi, giờ trễ biết bao nhiêu.”

Sở Trĩ Thủy từ chối hết lần này đến lần khác, bất lực khi Lưu Kha Mĩ không chịu, chỉ đành để Tôn Sao đưa ra ngoài.

Cửa khách sạn, Tôn Sao cầm chìa khóa xe, nói: “Cậu đợi chút, tôi lái xe qua.”

“Không sao, không cần tiễn nữa, bên này rời đi rất gần, đi bộ hai bước đến rồi.” Sở Trĩ Thủy vẫy tay tạm biệt: “Cậu về trước đi.”

Sắc trời dần tối, Sỡ Trĩ Thủy mặc áo len mỏng cổ cao màu nhạt, sau khi cô ra ngoài thì thấy hơi lạnh, cô mặc áo khoác len vào, gương mặt thanh tú mờ ảo dưới ánh sáng dịu nhẹ của đèn đường, khí chất nhu mì học cao hiểu rộng.

Tôn Sao nghe ngữ khí ôn hòa của cô, lòng anh ta dâng lên nỗi cảm động không tên, kiên trì nói: “Để tôi đưa cậu về.”

Nói thẳng ra là lúc đầu Tôn Sao cực kỳ phản đối chủ ý của mẹ mình, chủ yếu vì ấn tượng của anh ta với Sở Trĩ Thủy thời cấp ba không tốt, chỉ nhớ cô là người tương đối cường thế, trước mặt người lớn toàn ra vẻ chu toàn hiểu chuyện, nhưng lúc gặp anh ta thì luôn có một sự khinh thường trong im lặng. Năm đó cô đứng nhất khối, là sự tồn tại được người lớn nâng lên tận trời, nhưng lại không nói nhiều, cũng hiển nhiên cao cao tại thượng.

Nhưng giờ cô quay lại chốn bình phàm, trở về Hoài Giang tìm một công việc an ổn, tính cách cũng trở nên dịu dàng, nhưng có vẻ như lại không phải thế.

So với người khác, học lực và gia cảnh của cô quả thật là không thể bới móc, công việc và tướng mạo cũng càng khỏi phải nói.

“Thật sự không cần đâu, bên ngoài khá lạnh, cậu nhanh vào trong đi.”

“Vậy càng phải đưa cậu về.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh ta cố chấp như vậy bèn nói thẳng: “Bạn học cũ không cần coi trọng mấy chuyện trống rỗng này đâu, đừng đến lúc ấy lại làm bạn gái cậu hiểu lầm.”

“Bạn gái tôi?” Gương mặt Tôn Sao cứng đờ, nhạt nhẽo nói: “Bạn gái gì?”

“Tôi nghe người của trường học nói, chẳng phải cậu đã yêu đương mấy năm rồi sao, có phải lần sau là đến lượt cậu kết hôn không?”

“À, đó không phải là bạn gái tôi, bọn họ nói đùa đó.” Tôn Sao vượt qua hoảng loạn ban đầu, anh ta nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, giải thích: “Là một người bạn chơi rất thân, cô ấy thường xuyên liên lạc cho tôi, nhưng chúng tôi không hợp để yêu nhau.”

Sở Trĩ Thủy: “Không hợp?”

“Cô ấy là gái quê, đến Hoài Giang làm công.” Tôn Sao bất lực cười: “Chắc cậu cũng hiểu, không có khả năng.”

Sở Trĩ Thủy im lặng.

Chắc cô cũng hiểu, cô có thể hiểu cái gì?

Nghe nói công việc và học lực của cô gái đó không xuất sắc, cũng không khó để hiểu được thái độ của Tôn Sao.

Mấy tên đàn ông thật sự là sinh vật thực tế mà quỷ kế đa đoan, Sở Trĩ Thủy chỉ nghi ngờ có phải cô giả làm con lợn để ăn thịt hổ quá lâu, lại khiến Tôn Sao cho rằng bản thân anh ta quyền quý, đây thật là một chuyện đáng sợ.

Bầu không khí đột nhiên lạnh đi, Tôn Sao tự biết mình lỡ lời, vội nói: "Không nói mấy chuyện này nữa, tôi lái xe đưa cậu về."

Sở Trĩ Thủy dừng lại vài giây, cô bỗng nở nụ cười như hoa, gật đầu nói: "Lúc nãy cậu nói đúng, quả thật không hợp."

Đôi mắt Tôn Sao rực sáng, anh ta thở phào: "Đúng nhỉ, môi trường lớn lên không giống nhau, trò chuyện cũng không hợp nhau."

"Đúng, với thu nhập hiện tại của cậu, chiều cao vẻ ngoài không xuất chúng, học đại học cũng không giỏi cho lắm, quả thật không thể yêu đương với ai hết." Sở Trĩ Thủy quét mắt nhìn anh ta từ trên xuống dưới một vòng, cô cười lộ ra đồng điếu, nói: "Nhưng cậu hiểu rõ bản thân, biết điều kiện của mình kém, không làm lỡ thời gian con gái nhà người ta, cũng coi như là một người có trách nhiệm rồi."

"…"

Sắc mặt của Tôn Sao hết xanh rồi lại trắng, bị cô trực tiếp đay nghiến đến xấu hổ.

Sở Trĩ Thủy không sợ anh ta vặn ngược lại, nước bọt xóa ký ức cất trong túi, nếu mà ra tay thật thì còn chưa nói được là kẻ nào xui xẻo đâu. Cô lười xem sắc mặt của anh ta, xoay người tùy ý vẫy tay: "Đi trước đây."

Nửa ngày sau Tôn Sao mới khôi phục tinh thần, thở hổn hển nói: "Sở Trĩ Thủy, sao cậu vẫn có thể kiêu ngạo giống hồi cấp ba như thế hả!?"

Hiện tại cô không bằng một người bình thường, làm một công việc không gì nổi bật, nghe nói tiền lương cũng mới hai ba ngàn tệ.

"Ờ." Giọng của con gái vang lại trong gió đêm: "Chẳng phải cậu cũng tệ giống hồi cấp ba thế sao."

Tôn Sao căm phẫn đứng ở cửa khách sạn, nhìn bóng lưng cô biến mất trong màn đêm.

Góc phố đêm phồn hoa náo nhiệt, người đi tấp nập, bảng hiệu của các cửa hàng phát sáng hai bên đường.

Sở Trĩ Thủy đi đến đầu phố, nếu vừa rồi cô không chế nhạo anh ta một trận, chắc phải kéo dài sự chán ghét trong lòng rất lâu. Dạ tiệc bị mẹ con Lưu Kha Mĩ phá rối, cô nhìn hai bên đường định ăn chút bữa khuya, đối diện lại bị một cơn gió u ám kỳ lạ quét qua, trong lòng có một dự cảm không lành dâng lên.

Cô cảnh giác nhìn bốn bề, chỉ thấy người của khu phố, không có phát hiện mới gì khác.

Đụng phải yêu quái nhiều rồi, không sợ không kinh nghiệm.

Trước kia Sở Trĩ Thủy không hề có chút cảm ứng với yêu quái, dạo gần đây quả thật là do luyện tập mà ra, không còn là người phàm vô cảm nữa. Cô biết yêu quái sẽ không ra tay ở nơi đông người, bởi vì hơi thở trong khu chợ ồn ào rất hỗn loạn, nhân khí sẽ trực tiếp làm yêu khí tản ra, khiến yêu khí rất khó tập hợp lại một chỗ được.

Thế nhưng, cô không thể ở trong chợ đêm mãi được, cô vẫn phải đi ngang qua nơi khá yên tĩnh.

Cuối phố đi bộ dẫn đến một cây cầu dài bắc ngang sông, phía bên kia cầu là một tiểu khu với ánh đèn rực rỡ, chỉ có trên cầu là nơi tối tăm duy nhất trong cảnh đêm thành phố lộng lẫy. Đèn đường cao cao chiếu xuống ánh sáng vàng cam, chỉ cần hơi nâng mắt nhìn, ở nơi không xa chính là ánh đèn của những ngôi nhà.

Vào ban đêm, trên cầu không có chiếc xe nào, cũng không có người về nhà muộn đang đi bộ.

Sở Trĩ Thủy đơn độc đi dưới ánh đèn, cô tùy ý liếc nhìn xuống đất, thấy được ánh đèn dưới chân bị bóng đen nuốt chửng, như thể lọ mực bị đổ tràn lan xung quanh.

Bắt đầu rồi.

Chương 52:

Đèn đường trên cầu đột nhiên nhấp nháy, như bị lỗi mà lúc sáng lúc tắt, là đôi mắt đang chớp của quỷ quái trong đêm.

Cạnh vỉa hè là con lươn cây xanh chật hẹp, dưới mặt đất lầy lội có một cái hố, bên trong có yêu khí nồng đậm bao phủ, dần dần xoắn lại rồi ngưng động lại với nhau.

Trong cơn gió lạnh buốt, trong hố truyền đến một giọng nói già nua: "Cô gái nhỏ, chúng ta nói chuyện…"

"Tân Vân Mậu—"

Sở Trĩ Thủy nhìn rõ yêu khí lan đến chân mình, cô cũng không thèm ngoảnh đầu lại mà chạy về phía đầu cầu, thậm chí chẳng còn tâm trạng nghe thấy giọng nói già nua đó.

"Nè, đợi đã, cô đừng gọi người tới!" Yêu quái kia nghe cô lớn tiếng kêu cứu, ngữ khí rõ ràng cũng hoảng loạn theo.

"Thứ tôi gọi không phải người!"

Một khắc sau, cái bóng màu đen xuất hiện ở phía trước, Sở Trĩ Thủy thả lỏng tinh thần, cô bước nhanh xông qua đó, lại không thấy được gương mặt quen thuộc, trái lại bị ánh bạc lạnh lẽo lướt qua. Đó là khóa kim loại hình con mắt, người đến được bọc trong áo choàng đen sẫm, yêu khí âm u vây quanh trái phải, nhìn không ra dung mạo

người này, giống như thần chết không đầu cầm lưỡi hái giữa đêm trong phim kinh dị.

Hình như nhận lầm yêu quái rồi.

Cô chợt kinh hãi, vội vàng dừng lại, còn lùi về sau một bước.

Áo choàng đen phát hiện cô lui về, bỗng giơ tay ra, không biết là muốn đụng chạm hay là muốn ngăn cản cô lại.

Sở Trĩ Thủy liên tiếp lùi về, lại va phải thứ gì đó sau lưng, chặn đường thoát của cô.

Cô không rãnh quay đầu lại nhìn, mắt thấy áo choàng đen càng lúc càng đến gần, ngón tay đã giơ đến trước mắt mình. Vào khoảnh khắc ở giữa ranh giới bị trói và không thể làm gì được, tay của người phía sau lại từ vai cô đưa ra, tay áo màu xanh nhạt, ngón tay trắng bệch lạnh lẽo nắm lấy cổ tay của áo choàng đen, khiến đối phương không có cách tiếp cận.

Tân Vân Mậu đứng phía sau Sở Trĩ Thủy, anh mặc quần áo cổ xưa, lại đội mũ quan, còn liếc mắt nhìn cô, bất mãn nói: “Sao đến cả phương hướng mà cô cũng chạy sai vậy?”

“Tôi cũng đâu có biết anh ở sau lưng tôi.” Sở Trĩ Thủy nghe rõ giọng nói, cô vội quay đầu lại, thấy mái tóc dài cổ trang của anh, hai mắt cũng choáng váng: “…Anh còn là người yêu thích hán phục nữa hả?”

Tại sao ban đêm anh lại hóa trang cổ phong!?

“Cô gọi như thế, không có thời gian thay.” Cánh tay Tân Vân Mậu chặn lại vẫn không chút nhúc nhích, chặn trước mặt Sở Trĩ Thủy

như cũ, anh nhìn áo choàng đen, hình như quen biết đối phương, cau mày nói: “Anh không nghe rõ sao? Cô ấy gọi là tôi.”

Hai con yêu quái giằng co giữa không trung vài giây, áo choàng đen thu tay lại trước.

“Cục trưởng Hồ nói gần đây chúng tôi phải chú ý đến sự an toàn của cô ấy nhiều hơn, đừng gây sự nữa.” Áo choàng đen nói.

Sở Trĩ Thủy suy đoán đó là đồng nghiệp trong cục quan sát, cô nhìn Tân Vân Mậu chờ mong anh giới thiệu một chút, anh lại cau mày không nói gì.

“Tha cho tôi, tôi đến đầu thú đó, để tôi nói chuyện với cô gái nhỏ kia!”

Sở Trĩ Thủy xoay người qua, giờ mới phát hiện phía sau mình đã bị những yêu quái mặc áo choàng đen bao vây, người đang quỳ chính giữa là lão già Bạch Tu, chính là yêu quái tấn công cô rồi chạy trốn. Lúc Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc bị tóm, ông ta nhân lúc loạn lạc rời khỏi vườn trà, hình như còn là thủ lĩnh tổ ba người.

Trên cây cầu dài bắc qua sông đều là bóng đen che trời rợp đất, vô số áo choàng đen như lá cờ huênh hoang, bị gió đêm thổi vang lên phần phật. Trên trời, dưới đất, trên lang can, dưới đèn đường, chỉ cần không nằm ngoài tầm nhìn đều là nhân viên chuyên cần của cục quan sát, như một bầy dơi đen huyền thích đi ăn đêm.

Yêu khí lạnh thấu xương, quả thật là như rơi xuống hầm băng.

Sở Trĩ Thủy kéo áo khoác lên, sau đó dựa sát Tân Vân Mậu, cô vẫn luôn cảm thấy bên anh không có gió lạnh.

Tân Vân Mậu hờ hững nói: “Miêu Lịch, cởi áo choàng trấn yêu ra, thu lại yêu khí của anh.”

“Tại sao?” Áo choàng đen truyền xuống giọng nam: “Hình như tôi không có lí do nghe lời anh.”

“Cô ấy ghét yêu khí, với yêu quái xấu xí.”

“…”

Áo choàng đen hơi ngừng lại, chầm chậm nhìn Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy đã nhận ra được thân phận của áo choàng đen, vội nói: “… Không phải, tôi thật không phải người đánh giá người khác qua vẻ ngoài, trưởng phòng Miêu không cần nghe anh ấy nói bậy, các anh cứ làm như bình thường là được.”

Bắt yêu quái còn không cho dùng yêu khí, nghe như không nói lí lẽ.

“Không cần gọi tôi như vậy, gọi như lúc trước là được rồi.” Miêu Lịch giơ tay cởi mũ áo choàng xuống, ngũ quan của anh ấy sắc sảo, đôi mắt màu vàng hơi nhuộm chút cảm giác khát máu, mỉm cười tạ lỗi: “Ngại quá, tôi quên mất con người không quen với yêu khí.”

Chiếc áo choàng đen có mũ trùm hình như gọi là áo choàng trấn yêu, sau khi Miêu Lịch để lộ gương mặt, yêu khí rõ ràng ấm ấp hơn, không còn rét buốt sắc lạnh nữa.

“Các cậu cũng cởi áo choàng trấn yêu ra đi.”

Những yêu quái khác nghe trưởng phòng ra lệnh, họ lần lượt cởi

mũ áo choàng xuống, đều lộ ra gương mặt thật, còn chào hỏi với Sở Trĩ Thủy.

“Lần đầu tôi gặp được nhiều người của cục đến vậy đó.” Sở Trĩ Thủy sửa miệng: “Nhiều yêu quái đến vậy.”

Phòng quan sát quả nhiên là bộ phận cốt lõi, ước gì có thể chiếm hơn phân nửa cơ cấu cán bộ.

“Nếu cô vẫn cảm thấy không thoải mái, tôi có thể…” Miêu Lịch giơ tay về phía Sở Trĩ Thủy, hình như muốn chạm vào bờ vai của cô.

Tân Vân Mậu mặc một thân cổ trang, cúi đầu chỉnh vạt áo, vừa nắm lấy ống tay áo rộng tiện tay quét qua đối phương.

Miêu Lịch bị quét qua cánh tay, cảm thấy chả hiểu gì, lại tiếp tục định giơ tay ra.

Tân Vân Mậu lập lại trò cũ.

“Chẳng trách.” Miêu Lịch nhìn thấu được trò của anh, lúc này đã sáng tỏ trong lòng: “Tôi vẫn luôn thấy lạ, dấu vết vẫn luôn biến mất, hóa ra là anh làm.”

Tân Vân Mậu lạnh lùng giễu cợt: “Hóa thành hình dạng con người rồi còn không sửa hết thói quen của động vật, thích lưu lại mùi trên người kẻ khác?”

Miêu Lịch công chính liêm minh nói: “Thiên phú của tôi là từ tà, con người sau khi mở mang tầm mắt xong sẽ gọi đến thứ này thứ kia, thế này khá tiện với cô ấy.”

“Có tác dụng gì?” Tân Vân Mậu nhún vai: “Vẫn gọi đến đấy thôi.”

“Phòng quan sát sẽ tự trừng phạt nghiêm khắc.” Miêu Lịch dừng một lát, vô cùng thấy mới mẻ, hoài nghi hỏi: “Lần đầu tôi nghe anh nói nhiều vậy đó.”

Yêu quái phòng quan sát không thể ở lại trên cầu quá lâu, dễ bị quá nhiều người nhìn thấy, khó làm công việc thu dọn tàn cục. Họ dùng xích khóa yêu trói lão già Bạch Tu lại, báo cáo nói: “Sếp Miêu, vậy chúng tôi áp giải ông ta đi trước.”

Lão già Bạch Tu đứt hơi khản tiếng: “Thả tôi ra, cho tôi nói chuyện với cô ấy—”

“Nói cái gì! Về phòng quan sát nói đi!”

“Tôi không có gì để nói với các ngươi, các ngươi cũng đâu hiểu về chuyện thi đại học, dù sao cũng phải để tôi chào hỏi chứ…”

Yêu quái phụ trách bắt tội phạm mặc áo choàng trấn yêu lên lại, không nói lời thừa kéo lão già Bạch Tu đi, cái bóng một hàng yêu bị yêu khí nuốt chửng, biến mất sạch sẽ trên cầu.

Miêu Lịch rất tò mò: “Thi đại học là kỳ thi của con người sao?”

“Phải, nhưng tôi cũng đã thi xong rất nhiều năm rồi.” Sở Trĩ Thủy hỏi: “Sếp Miêu không về cục với mọi người vì còn công việc gì khác sao?”

Yêu quái khác của phòng quan sát đến không thấy hình đi không thấy bóng, hiện tại trên cầu chỉ còn lại một người hai yêu.

Miêu Lịch cười nói: “Giờ trời tối quá, tôi đưa cô về trước rồi về cục cũng được.”

Tân Vân Mậu hơi nhếch khóe miệng, khó có thể tin nổi: “Cô muốn để anh ta đưa cô về?”

Sở Trĩ Thủy nhìn trái nhìn phải, hai yêu quái đứng như hộ vệ: “…”

Tại sao hôm nay tất cả con người và yêu quái đều cảm thấy cô không có năng lực tự về nhà vậy? Cô đã là người trưởng thành, không cần ai đưa về.

Hơn nữa Miêu Lịch còn là trưởng phòng quan sát, chức vụ cao hơn cô, lúc nãy mới quen anh ấy, nhưng muốn đưa về cả đường, nghĩ thôi cũng thấy ngạt thở.

Sở Trĩ Thủy khéo léo nói: “Cảm ơn sếp Miêu, nhưng lát nữa anh còn về cục tăng ca, đi qua đi lại thật cực khổ, tôi đi hai bước là đến nhà rồi, không cần anh đưa về đâu.”

“Không sao, không vất vả.”

“Sếp Miêu, nhà tôi ở ngay bên đó, thật không cần anh có lòng đưa về đâu.”

Sở Trĩ Thủy sợ Miêu Lịch còn kiên trì, còn chỉ vào tiểu khu phía đầu cầu bên kia.

“Không cần gọi tôi là sếp Miêu suốt vậy, tôi còn tưởng giao tình của chúng ta có thể không cần khách khí như vậy.” Miêu Lịch mặt lộ thất vọng, anh ấy quan sát thấy sự cự tuyệt của cô, lại nhìn sang Tân Vân Mậu, dứt khoát dịu lại ngữ khí: “Được thôi, vậy ngày mai gặp nhau ở cục, về nhà nghỉ ngơi sớm.”

“Anh cũng nghỉ ngơi sớm.”

Miêu Lịch mặc áo choàng trấn yêu lên, chào tạm biệt họ xong cũng bị yêu khí bao quanh. Vẻ mặt anh ấy trông khá cô đơn, con ngươi màu vàng có cảm giác quen thuộc không tên, giống như con mèo lớn đau lòng vì bị bỏ rơi.

Áo chòang trấn yêu như ngọn lửa đen dao động, bao trọn Miêu Lịch biến mất giữa không trung.

Tân Vân Mậu liếc nhìn cô: “Giao tình rất tốt sao?”

Miêu Lịch rời đi xong, Sở Trĩ Thủy từ chối thẳng thừng: “Hôm nay là lần đầu tôi gặp anh ấy.”

Tân Vân Mậu bán tín bán nghi.

Cô hồi tưởng cuộc trò chuyện ban nãy, bỗng cảm thấy được một tia không đúng: “Đợi đã, bản thể của sếp Miêu là gì?”

“Mèo.”

“… Mèo mun hả?”

“Hôm nay là lần đầu gặp anh ta, vậy mà cũng biết rõ lắm ha?”

“…”

Mèo mun mà Sở Trĩ Thủy hay gặp được dạo gần đây chỉ có một con, khó trách mình rất quen thuộc với dáng vẻ của Miêu Lịch. Cô tuyệt đối không ngờ rằng yêu quái còn có thể xuất hiện với bản thể, hơn nữa còn không khác gì động vật bình thường!

Mèo hoang bên đường không chịu nựng, ngày ngày cô kêu meo meo với lãnh đạo lầu dưới, còn vuốt ve trên dưới cơ thể mèo của trưởng phòng Miêu, đây quả thật là thời khắc xấu hổ nơi công sở!

Sở Trĩ Thủy là người da mặt mỏng, một rặng mây hồng phảng phất trên đôi má cô, đến tai cũng đỏ lên. Cô nhớ lại chuyện lúc trước, chỉ cảm thấy máu nóng dâng lên não, sự gượng gạo nắm chặt các ngón chân, bây giờ xin từ chức còn kịp không?

Tân Vân Mậu phát hiện sự khác thường của cô, anh hơi tiến lại gần quan sát, chất vấn: “Cô đỏ mặt cái gì chứ?”

“Tôi có đỏ mặt sao?” Tiếp đó Sở Trĩ Thủy sờ mặt, quả thật là có hơi nóng, gió đêm thổi qua cũng không mát.

Tân Vân Mậu không thể tưởng tượng nổi: “Cô có gì đáng đỏ mặt với anh ta?”

Sở Trĩ Thủy không chịu ngu ngốc tự hủy, cô vốn đã rối bời, hoảng hốt quay đầu lại, hàm hồ nói: “Tôi nói anh cũng không hiểu được đâu.”

Ánh mắt của Tân Vân Mậu phức tạp, chấn động nói: “Tuy biết cô thèm muốn thân thể đã lâu, nhưng có phải mặn chạy không kiêng, anh ta cũng có thể làm cô đỏ mặt sao?”

“Tôi không phải như thế, tôi không có, đừng nói bậy.” Sở Trĩ Thủy xấu hổ thành giận: “Ít đội nồi lên đầu tôi đi!”

“Dạo gần đây cô không phải thế.” Tân Vân Mậu thấy phản ứng dữ dội của cô, sắc mặt anh hơi dịu lại, lại nhẹ giọng hừ một tiếng: “Người và yêu quái không thể có kết quả đâu, hơn nữa giờ cô đang

cung phụng cho tôi rồi, không nên thay đổi tín ngưỡng bừa bãi.”

Sở Trĩ Thủy: “Tôi chưa bao giờ thay đổi tín ngưỡng.”

Tân Vân Mậu gật đầu đồng ý: “Vậy còn được.”

“Từ đầu đến cuối tôi vẫn luôn tín ngưỡng Đảng, quốc gia và nhân dân.” Sở Trĩ Thủy nhìn anh một cái, giọng nói vang vọng có lực phản kích lại: “Chưa bao giờ tín ngưỡng thứ khác!”

“…”

Chương 53:

Tân Vân Mậu cười mỉa mai: "Cô không phải là tín đồ của tôi, nhưng vẫn muốn gọi tôi bằng tên?"

“Anh lại không phải là Voldemort, tên cũng không thể gọi à?” Sở Trĩ Thủy biết mình đuối lý, giọng càng ngày càng nhỏ, lẩm bẩm nói: “… Hơn nữa lần trước anh cũng để cho tôi gọi.”

Rõ ràng lúc ở vườn trà, anh là người nói có tình huống gì thì phải gọi anh.

Đó là lý do tại sao cô thích tự mình giải quyết vấn đề, nếu không một khi đã nhận ân tình thì cãi nhau sẽ không thể nào thắng được.

Chỉ đáng tiếc là con người không thể có được yêu khí, thật ra cô cũng đã từng hỏi Kim Du về việc này, nhưng mà đối phương lại sợ tới mức liên tục xua tay, khuyên cô ngàn vạn không được có suy nghĩ như vậy. Nếu con người sở hữu yêu khí, họ sẽ phải trả một cái giá rất lớn. Con người và yêu quái ở chung thì cần nhất chính là chu kỳ tuần hoàn, việc con người khống chế yêu khí càng đáng sợ hơn.

Chim tước sinh ra để bay, cá biển sinh ra để lặn, yêu quái đều có yêu khí, nhưng mà con người đã sử dụng các công cụ và nỗ lực để giải quyết hai vấn đề trước tiên, cho đến nay vẫn chưa giải quyết được vấn đề về yêu khí. Hoặc có thể nói, không có yêu khí ngược lại là một loại bảo hộ cho con người.

Sở Trĩ Thủy hôm nay thoa một chút son, ngũ quan trở nên tinh xảo hơn trước, khuôn mặt như được phủ một lớp sương mù mỏng, làn da dưới ánh đèn ấm áp mơ hồ như ngọc. Đôi mắt cô thật sự rất sáng, lộ ra sự quật cường và không khuất phục, nhưng giọng điệu lại pha chút tủi thân.

Con người ngay từ đầu không thể học được yêu khí, nói về điều này cô thật sự không nói lý.

“Được rồi, nếu tôi đã nói, sẽ không lật lọng.” Tân Vân Mậu trầm mặc một lát, anh cũng không hề nghẹn ngào, nhấc chân đi dẫn đầu: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Đưa cô trở về.”

Sở Trĩ Thủy sửng sốt, buột miệng thốt ra: “Không cần.”

Cô đã từ chối Miêu Lịch, nhưng không có nghĩa là muốn anh đưa về.

Tân Vân Mậu châm chọc mỉa mai: “Sau đó trên đường cô bị tập kích, lại gọi tôi tới một lần nữa, cố ý chơi tôi sao?”

“Không phải, làm sao tôi có thể làm việc như vậy, đừng nghĩ người khác đen tối như vậy.”

“Vậy đi.” Tân Vân Mậu xoay người, để lại bóng lưng cho cô: “Cô mang vòng cổ có thể trừ tà, nhưng đối với Hóa nhân thì vô dụng.”

“Từ từ, anh dừng lại một chút!” Sở Trĩ Thủy vội vàng ngăn lại, cô đánh giá cách ăn mặc của anh, thật cẩn thận nói: “… Anh xác định

muốn mặc cái này trên người ra đường?”

“Có vấn đề gì sao?”

Chiếc áo choàng màu xanh đen được thiết kế riêng, dáng người cao đĩnh bạt, bây giờ anh để mái tóc dài được buộc lên, vạt áo phất phơ, đúng là hoàn mỹ không hề tỳ vết, nhưng tại sao vào lúc tan làm thì anh lại mở khóa skin cổ trang vậy?

Cô không hiểu nhưng rất chấn động, đặc biệt là mái tóc dài như mực đen được buộc chặt, thậm chí còn làm cho cô muốn duỗi tay sờ một chút để xem có phải là tóc thật hay không, chắc là cảm thấy tóc giả sẽ không có chất lượng tốt như vậy.

Sở Trĩ Thủy uyển chuyển nói: “Khí chất thì không thành vấn đề rồi đó, nhưng mà triều đại thì lại có vấn đề.”

Ở thành phố Ngân Hải thường xuyên nhìn thấy người Hán phục và áo bào, nhưng đối với thành phố Hòe Giang lại có vẻ chói mắt hơn một chút.

“Ánh mắt đó của cô là sao ?” Tân Vân Mậu không nhượng bộ: “Cô thấy khó coi?”

Sở Trĩ Thủy vô tình xúc phạm đến sở thích ăn mặc của anh, cô vỗ tay khen ngợi một cách giả trân: “Được được, đẹp, khá là đẹp.”

“Dẻo miệng.” Anh không nhịn được mà cong cong khóe môi, nghiêm túc lại đoan trang nhìn cô: “Vừa mới gặp đã muốn hỏi rồi, trên mặt cô có cái gì vậy?”

Cô trang điểm rất nhẹ nhàng, ở dưới ánh sáng lớp nền trở nên lấp lánh, nhưng phải cẩn thận nhìn kỹ mới có thể nhìn ra, cả khuôn

mặt đều sáng rạng rỡ.

Sở Trĩ Thủy thản nhiên nói: “Trang điểm thôi mà, chưa nhìn thấy bao giờ sao?”

“Đúng thật là chưa từng gặp người nào trang điểm.” Tân Vân Mậu tò mò: “Vì sao bình thường không trang điểm?”

“Kem nền rất đắt, trang điểm rồi chỉ ở trong cục như vậy không xứng.”

“?”

Sở Trĩ Thủy đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, Tân Vân Mậu muốn mặc trang phục cổ trang ra đường, ai ngờ anh chỉ búng tay một cái, giây lát đã bị bao vây trong ngọn lửa đen.

Dưới ngọn đèn dài, ngọn lửa lạnh nhạt chiếu liếm láp vạt áo, trường bào xanh đen và ngọc đều biến mất, biến thành chiếc áo khoác gió màu đen tuyền, mái tóc ngắn gọn gàng. Mi thanh mục lãng*, phối hợp với trang phục hiện đại ngày thường, lớp trang điểm cổ xưa như hoa trong gương, trăng dưới nước, cuối cùng cũng không tìm thấy nửa phần dấu vết.

*Lông mày dài mỏng, mắt đẹp. Ý còn chỉ người có mặt đẹp

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ, cảnh này thật sự có cảm giác như con vật nhỏ trong trò chơi thay đổi quần áo chỉ trong một giây.

Tân Vân Mậu chú ý đến ánh mắt kì lạ của cô, anh nghiêm túc cau mày, quở trách: “Cứ nhìn tôi thay quần áo như thế này sao? Cô

không biết phi lễ chớ nhìn à?”

Sở Trĩ Thủy: “?”

Cô cảm thấy oan uổng, vô tội nói: “Không phải, anh cũng không có cởi đồ, nên tôi nghĩ không cần tránh đi.”

Giọng điệu của Tân Vân Mậu lạnh lùng: “Cô còn có vẻ rất tiếc nuối?”

“…”

Tại sao trò chuyện vui vẻ bình thường với anh lại khó như vậy?

Sở Trĩ Thủy rất muốn nói chuyện với Tân Vân Mậu một cách bình tĩnh, nhưng cô cảm thấy lâu lâu anh rất là thiếu chửi, cô bị công kích như vậy thì xụ mặt, chỉ đơn giản nhìn từ trên xuống dưới, nhìn anh từ đầu đến đuôi.

Tân Vân Mậu nghi ngờ: “Ánh mắt đó của cô là có ý gì?”

“Anh cũng không có cởi đồ, tôi làm sao mà biết là không xem thì có tiếc không…” Ánh mắt của Sở Trĩ Thủy mãnh liệt, từ khuôn mặt của anh chuyển qua dáng người, như thể nhìn trộm xuyên qua lớp áo khoác, cà lơ phất phơ nói: “Đúng là càng nhìn càng tiếc nuối.”

Tân Vân Mậu nghe vậy thì ngạc nhiên, hầu kết khẽ nhúc nhích lên xuống, ngay lập tức không nói nên lời, ngơ ngẩn mà nhìn cô chăm chú. Đáy mắt anh sóng nước lóng lánh, là ánh trăng lay động, trong trẻo lại ẩm ướt, lóe lên một chút hoảng sợ.

Môi anh giật giật, cái gì cũng chưa nói, giống như bị người gõ một búa tiêu diệt khí thế, bị lời nói lớn mật làm cho không biết phải làm

sao.

Sở Trĩ Thủy đang chờ anh kiêu ngạo phản kích, ai ngờ đối phương thế mà lại ngốc tại chỗ, không khí trong nháy mắt nôn nóng lại xáo động hẳn lên.

Gió đêm mát mẻ thổi qua, không những không giảm bớt cục diện giằng co, còn làm cho không khí càng thêm kiều diễm và ái muội.

Nội tâm cô vô cùng muốn hỏng mất, rõ ràng ngày thường anh nói qua rất nhiều chuyện không có liêm sỉ, vì sao lúc này lại bày ra dáng vẻ ngây thơ thuần khiết!?

Làm cho cô cảm thấy giống như đang đùa giỡn nam yêu quái đứng đắn!

Sở Trĩ Thủy hít sâu, cô muốn xua tan bầu không khí cổ quái, đánh vỡ cục diện bế tắc trước, âm thanh mềm mại nói: "Chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng với nhau chút có được hay không? Nói chuyện bình thường một chút, chung sống hòa thuận nhé."

Ánh mắt Tân Vân Mậu hơi lóe lên, anh cuối cùng cũng hồi phục lại tinh thần: "Cô cảm thấy ai không bình thường?"

Đương nhiên là anh không bình thường rồi.

Sở Trĩ Thủy chửi thầm trong lòng, trên mặt lại ra vẻ công bằng: "Tôi và anh đều không bình thường."

"Không bình thường chỗ nào?"

"Anh cảm thấy mỗi ngày chúng ta nói chuyện như vậy, là bình thường sao?" Sở Trĩ Thủy đứng đắn nói: "Tôi muốn trở thành đồng

nghiệp với anh, nhưng anh lại nói chuyện như thế với tôi.”

Cô không đề cập tới cách trò chuyện thường ngày, nếu không phải do anh ăn nói vớ vẩn, sao có thể kích thích cô làm cô nói những lời quá mức như lúc nãy chứ?

Tân Vân Mậu mím môi: “Tôi nhắc cô nhớ, bây giờ không phải là 8 giờ đi làm 5 giờ tan làm*.”

*ý chỉ không phải đang ở chỗ làm

Sở Trĩ Thủy sửng sốt.

“Theo những gì cô nói lúc trước, cô nên thừa nhận cô là tín đồ của tôi.” Tân Vân Mậu nhướng mày: “Loài người đều nói không giữ lời như vậy sao?”

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ, cô rõ ràng tự do nói lén một chút, tự do lại không đại biểu phải làm tín đồ. Nhưng anh một câu liền dính lên đến quần thể loài người, cô cũng không thể cứu vãn lại việc dùng từ lúc trước, có vẻ loài người cũng không có khẩu khí lớn như vậy.

“Được được được, tôi thừa nhận.” Sở Trĩ Thủy thở dài: “Tôi là tín đồ, tôi cung phụng anh.”

Tân Vân Mậu lần đầu tiên nghe cô thừa nhận, nói: “Thật chứ?”

Sở Trĩ Thủy đã bất chấp tất cả, bắt đầu tiếp tục nói cho anh hieu·: “Thật, đương nhiên là thật, chúng ta là công dân của quốc gia xã hội chủ nghĩa, đã khắc sâu tính chính trực và thân thiện vào trong xương cốt.”

“Nghi thức cung phụng là yêu cầu hứa nguyện.” Tân Vân Mậu nói: “Cô có nguyện vọng gì?”

“Tôi muốn thế giới hoà bình.”

“Nguyện vọng cần phải liên quan mật thiết với nhân quả của cô, hơn nữa còn liên quan tương đối chặt chẽ.”

Sở Trĩ Thủy suy tư: “Vậy thì ba mẹ khỏe mạnh.”

“Cô cố ý trêu đùa tôi sao?” Sắc mặt Tân Vân Mậu hơi trầm xuống: “Tôi đã nói là có quan hệ với cô.”

“Ba mẹ khỏe mạnh không liên quan tới tôi ư?”

“Chỉ có xuất phát từ dục vọng mãnh liệt của bản thân, mới có thể ký kết nghi thức, nếu không đều vô dụng.”

Sở Trĩ Thủy tỉnh ngộ lại: “Từ từ, bây giờ chúng ta còn chưa có làm nghi thức, anh dựa vào cái gì mà nói tôi là tín đồ của anh?”

Tân Vân Mậu cứng họng.

“Bắt nạt vì tôi không hiểu quy củ của các anh?”

“Tôi bắt nạt cô sao?” Tân Vân Mậu tức giận đến mức muốn xoa huyệt Thái Dương, cười lạnh nói: “Nếu tôi muốn ỷ lớn hiếp yếu, cô nghĩ hôm nay cô còn có thể thấy tôi ư? Lúc cần thì gọi tên của tôi, đến lúc không cần thì một chút tôn trọng cũng không có, thậm chí đến bây giờ cũng không chịu thừa nhận tôn thờ tôi.”

“Tôi không tôn trọng anh lúc nào?” Sở Trĩ Thủy đau đầu: “Còn nữa,

lời thoại này của anh cũng quá 《 Bố Già *》rồi đó”.

*Tên một bộ phim kinh điển.Tên tiếng anh : The Godfather

Trong đầu cô hiện lên lời thoại kinh điển của《 Bố Già 》 “Cô không hề tôn trọng tôi chút nào, cô cũng không xem tôi là bạn bè, cô thậm chí còn không muốn gọi tôi là bố già.”

“Cô công khai xem thường tôi, nói tôi không bằng một con cá, rõ ràng gọi tên của tôi, rồi lại chạy về phía con mèo kia.” Vẻ mặt anh lộ vẻ chê cười: “Hay là nói, Miêu Lịch nói sẽ nhìn chằm chằm cô, bây giờ cô không sợ hãi, cảm thấy sau này cũng không cần dùng đến tôi, cuối cùng thậm chí còn lười đến mức không muốn giả bộ?”

Rõ ràng là mang tín vật của anh, lại chạy về phía con yêu quái khác, loài người thật đúng là sáng ba chiều bốn.

Lời nói của Tần Vân Mậu mang theo sự ghen tuông mà ngay cả bản thân anh cũng không biết: “Cô tốt nhất phải làm cho rõ ràng, tuy anh ta có hai phần thực lực, nhưng vẫn còn kém xa tôi!”

“Cái gì mà tùm lum tà la vậy?” Lửa giận của Sở Trĩ Thủy bùng lên: “Chẳng qua tôi chỉ là nhận nhầm anh ta là anh, là do buổi tối nên không nhìn rõ lắm, anh lại còn hay mặc quần áo màu đen, đổi lại cho dù là ai cũng không dễ dàng nhận ra hết!”

Chương 54:

Tân Vân Mậu bị hét lên như vậy, anh hơi mở to mắt, tựa như hết sức kinh ngạc.

Sở Trĩ Thủy tức giận chỉ vào cái áo khoác đen xì của anh: “Anh nhìn xem, bây giờ vẫn là màu đen, không hề có sự sáng tạo về thời trang, anh còn không biết xấu hổ mà chỉ trích tôi!?”

Miêu Lịch mặc áo khoác đen, Tân Vân Mậu cũng mắc áo khoác đen, cho dù là ai cũng đều có khả năng hoa mắt.

Hai bên đột nhiên nghẹn ngào, bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Không khí ngưng đọng lại, một người một yêu giằng co, thời gian dài đến mức giống một thế kỷ đã trôi qua.

“Cô không thích màu đen như vậy?” Một lát sau, Tân Vân Mậu bước lên một bước tránh đi ánh mắt của cô, anh nghe cô nổi giận đùng đùng giải thích xong, uất ức trong lồng ngực cũng tan thành mây khói, thấp giọng nói: “Quên đi, vốn dĩ tôi cũng không thích màu này.”

Anh búng tay một cái, tiếp tục là một giây thay đổi quần áo, lúc này là áo trắng.

Anh nhẹ nhàng nói: “Như vậy được rồi chứ?”

Sở Trĩ Thủy thấy anh vì một câu nói của mình mà thay quần áo, còn cẩn thận dò hỏi ý kiến của mình, lửa giận của cô chợt tắt, không biết nên nói cái gì.

Vừa rồi âm lượng của cô khá lớn, chẳng qua chỉ là phản cảm với việc chanh chua của anh, lời trong lời ngoài đều như thể cô đang lợi dụng anh, nhưng mặc kệ là gặp được yêu quái hay là việc kinh doanh của vườn trà, rõ ràng đều là Cục quan sát Hòe Giang rước lấy, cô không muốn ở trong cục thì vốn không cần phải xen vào việc này. Cảnh tượng này quá giống với lúc trước, rõ ràng đó là vì video của Lũng Tri nhưng lại bị bôi nhọ là đến vì ích lợi giả.

Cô làm việc không thẹn với lương tâm, đương nhiên không thể chịu được lời nói khắc nghiệt của anh.

Nhưng cố tình anh lại nhượng bộ.

Sở Trĩ Thủy biết rõ, người với người có khả năng ở chung lâu dài không, tuyệt đối không dựa vào ấn tượng lúc gặp nhau, đó là mặt nạ khách sáo ngụy trang theo bản năng mà ra, hoàn mỹ mà mỏng manh. Chỉ khi khàn cả giọng, mặt đỏ tai hồng, thời khắc nổi trận lôi đình, suy nghĩ chân chính của người này mới có thể bọc lộ ra.

Khi cô biểu lộ ra ngữ khí đanh đá, đa số những người khác phái đều không thể chấp nhận, từ Lý Long Khoa đến Tôn Sao đều là như thế, chút nam tính yếu ớt trên mặt sẽ không nhịn được.

Nam yêu quái này lại khác vậy.

Rõ ràng ngày thường tính tình lạnh nhạt thì không nói, nhưng khi cãi nhau tính tình vậy mà lại rất mềm mỏng, đối với cô sẽ không thể sửa.

Tân Vân Mậu phát hiện cô không nói lời nào, do dự nói: “Màu trắng cũng không được?”

“Màu trắng…” Ánh mắt của Sở Trĩ Thủy vô cùng vi diệu, cô nỗ lực bình ổn cảm xúc, muốn nói lại thôi nói: “Được, được chứ.”

“SAo cô lại giống như rất miễn cưỡng vậy?” Tân Vân Mậu chỉ vào chiếc áo khoác trắng tinh của cô: “Không phải cô cũng mặc màu trắng sao.”

Đây chính là nguyên nhân mà cô cảm thấy miễn cưỡng!

Vì sao anh lại muốn mặc đồ giống màu với cô đi lên phố vậy?

Yêu quái chắc không có khái niệm về đồ đôi, Sở Trĩ Thủy nhanh chóng bị mạch não của anh làm cho phát điên, tốt bụng nói: “Rốt cuộc là tại sao phải để tôi là tín đồ của anh?”

“Người và yêu quái ở chung phải chịu sự sự ràng buộc bởi quy tắc, nếu không sẽ đánh vỡ sự cân bằng của thế giới.” Tân Vân Mậu bình tĩnh nói: “Vậy cô cho tôi một lý do, nếu không có quan hệ tôn thờ, vì sao đêm nay tôi phải xuất hiện ở chỗ này?”

“Chẳng lẽ là anh tâm địa thiện lương, gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ?”

Tân Vân Mậu mặt không chút biểu cảm: “Trên đời này, chỉ có hận thù không có lý do, chứ không có vô duyên vô cớ lại đối xử tử tế, tất cả đều có cái giá rõ ràng, tất nhiên phải có báo đáp lại.”

“Cho nên tôi ném cho anh một cây bút, anh còn muốn quăn gmột

viên kẹo lên trên bàn?" Sở Trĩ Thủy mắng chửi: "Quy tắc của các anh cũng tính toán quá chi li rồi đó, vậy mà lại có tâm tư cẩn thận đến mức này."

"Bởi vì có quá nhiều người và yêu quái mang tâm lý may mắn, mỗi năm bọn Hồ Thần Thụy mới có thể làm nhiều tiệc nướng BBQ như vậy."

Sở Trĩ Thủy nghĩ về tiếng kêu thảm thiết trong phòng quan sát, lại nghĩ đến yêu quái bị bắt phải chịu hình phạt thiêu cháy, chần chờ nói: "Nếu anh phạm sai lầm thì cũng sẽ bị thiêu như vậy hả?"

Tân Vân Mậu khinh thường: "Bọn họ xứng để thiêu tôi sao?"

"…"

Bây giờ Sở Trĩ Thủy cũng đã hiểu đại khái các quy tắc của yêu quái, sự chênh lệch giữa thọ mệnh của người và yêu quái có yêu khí quá lớn, nếu liên lụy quá sâu, tất nhiên sẽ gặp phải phiền toái. Có vài người mong muốn yêu quái sẽ thực hiện nguyện vọng của bản thân, ví dụ như giàu lên sau một đêm, đào hoa nở rộ, sự nghiệp thăng chức, yêu cầu ký kết hiệp nghị hoặc tiến hành nghi thức ngay lập tức, dùng những thứ khác để đổi lấy.

Nếu đó là một cuộc trao đổi có giá trị tương đồng, yêu quái sẽ hấp thu sức mạnh từ tín ngưỡng để cải thiện thiên phú về năng lực của chúng. Thỉnh thoảng chúng sẽ phái tín đồ của chúng làm việc, thông qua đủ các loại phương thức mà đạt được yêu khí.

Đương nhiên, khi loài người kí hợp đồng lao động đều thường xuyên quậy đến trọng tài, nên hiệp nghị giữa nhân yêu lại càng phiền toái hơn, Cục quan sát bắt yêu quái là chuyện thường ngày.

Sở Trĩ Thủy khiêm tốn thỉnh giáo: “Cho nên nguyện vọng che chở tôi bình an linh tinh các kiểu thì có được không?”

“Không được, đó chỉ là điều đầu tiên cần có, không tính là dục vọng cá nhân của cô.” Tân Vân Mậu kiêu ngạo mà nhìn cô: “Bọn họ đều có thiên phú khác, nhưng giống nhau là đều dốc lòng vì một hai hạng, không quản được toàn bộ sự việc, chỉ có tôi có thể đáp ứng được việc hữu cầu tất ứng*, đây chính là cơ hội ngàn năm có một của cô.”

*đã cầu là thành

Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ: “Nhưng tôi cảm thấy nghiệp vụ của anh cũng không trải rộng khắp nơi, nói nửa ngày cũng chưa làm lòng tôi có chút rung động.”

“Người nên nghĩ lại không phải là cô sao? Trăm ngàn năm qua tôi cũng chưa từng thấy ai mà khó hầu hạ giống như cô vậy.”

Sở Trĩ Thủy có ý đồ muốn tham khảo tình hình, hỏi: “Trước kia anh đã thực hiện qua những nguyện vọng gì của người khác rồi?”

“Có phải cô vốn không nhớ lời nói của tôi phải không.” Tân Vân Mậu nói: “Tôi rõ ràng đã từng nói…”

“À à à, tôi là người đầu tiên!” Cô thấy anh không vui, đột nhiên nhớ tới cái gì, trấn an nói: “Không có quên đâu nha, nhớ kỹ lắm á.”

Lúc này Tân Vân Mậu mới im lặng.

Sở Trĩ Thủy đối mặt với đại yêu quái ngàn năm lòng dạ hẹp hòi, cảm giác nhiều năm như vậy anh cũng không khai trương bình thường, đẩy mạnh tiêu thụ với thái độ này không sớm thì muộn

cũng sẽ thất nghiệp. Cô vô tâm không qua được anh, trái phải chính là hỗ trợ thu thập KPI, thảo luận nói: “Như vậy đi, tôi đáp ứng cung phụng anh, nhưng đúng là tôi chưa nghĩ ra nguyện vọng thuộc loại như anh nói, bây giờ thì cứ tích cóp lại trước, sau này tôi nghĩ ra lại nói.”

“Nếu cô yêu cầu tôi làm cái gì, trực tiếp nói cho tôi là được, tránh đánh vỡ cân bằng, có thể chứ?”

Nói thật, cô cũng không có nguyện vọng gì, nếu không phải sợ đối phương buồn, có lẽ cũng không cần một chuyến này.

Tân Vân Mậu tạm dừng mấy giây, kinh ngạc nói: “Cứ cung phụng như vậy, tôi chưa từng nghe thấy.”

“Việc này giống như nạp phí thẻ, giờ tôi cứ nạp thêm nhiều điểm, sau này lại chậm rãi tiêu nó.” Sở Trĩ Thủy nói: “Còn không thì tính toán ghi chép rõ ràng từng từng cái cũng được, ví dụ như hôm nay anh đến đây thì hôm nào tôi mời anh ăn cơm, có tới có lui, cuối cùng vẫn là có giá trị giống nhau.”

“Mời tôi ăn cơm sao?” Tân Vân Mậu nhớ lại hương vị chua ngọt: “Cơm nắm à?”

“Lần đó là ngoại lệ, lần sau ăn gì cũng được.”

Sở Trĩ Thủy vốn nghĩ rằng anh bài xích cửa hàng tiện lợi, còn tính tìm một quán ăn đàng hoàng, ai ngờ anh nghe xong dường như có chút tiếc nuối, cũng không biết cơm nắm ăn liền có cái gì đáng giá nhớ nhung đến vậy.

Hai bên rốt cuộc cũng đạt được thống nhất về chuyện chuyện cung phụng, vẫn đi làm lúc 8 giờ tam làm lúc 5 giờ, quay trở về đường không đi đường khác.

Vượt qua một cây cầu cao, tiểu khu gần ngay trước mắt. Một đường gió êm sóng lặng này, chỉ có trăng làm bạn với bóng người.

Trong tiểu khu, ban ngày nhóm trẻ con vui đùa ầm ĩ đã sớm về nhà, hoa viên nhỏ im ắng, thỉnh thoảng sẽ có bóng cây sàn sạt. Bên trong toàn là mọi gia đình bắn pháo hoa, luôn có một chiếc đèn chờ đêm về.

“Anh trở về như thế nào?” Sở Trĩ Thủy đứng ở tiểu khu cửa, cô lấy điện thoại di động ra, lại click mở phần mềm: “Tôi gọi xe cho anh nhé?”

“Tôi có thể trực tiếp trở về Cục, giống như cô vậy.” Tân Vân Mậu khẽ nâng cằm, ý bảo cô đeo mặt dây, mỗi lần di chuyển yêu cầu trung gian riêng, anh có thể tự do mà xuyên qua lại.

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ nói: “Trước kia mỗi lần tưới xong vườn trà, anh có phải cũng không cần ngồi xe hay không, thật ra có thể trực tiếp quay trở lại?”

Một người một yêu gần đây thường xuyên đi vườn trà, đều là cô gọi anh tới, sau đó lại lái xe trở về Cục.

Tân Vân Mậu phát hiện cô cực kỳ nhạy bén, thân hình anh cứng đờ, một lần nữa nhìn kỹ cô: “Cô có ý gì?”

Sở Trĩ Thủy mờ mịt: “Cái gì mà có ý gì chứ?”

Xương hàm của anh căng chặt, âm thanh như nghẹn ngào nói: “Cô

không nên cho rằng tôi thích ngồi xe đi.”

“Không, tôi cho rằng anh sợ tôi nhàm chán, cho nên đặc biệt bồi tôi trở về, trong lòng còn nói anh còn rất săn sóc.” Sở Trĩ Thủy nghĩ rằng anh ít ngồi xe, cô hình như nhận ra điều gì đó, chớp mắt nói: “Thì ra anh thích ngồi xe hóng gió sao?”

Ngẫm nghĩ lại thì, lần đầu tiên anh ngồi xe bó tay bó chân, có lẽ việc này đối với anh khá mới mẻ, giống như hồi nhỏ trong nhà rõ ràng có đồ ăn lại quậy đòi ăn mì ăn liền, không dinh dưỡng nhưng lại rất vui sướng. Cô cảm thấy ngồi xe không kính, không chắc anh cảm thấy thú vị.

“…”

Trong lúc nhất thời Tân Vân Mậu cũng không biết, đến tột cùng săn sóc đưa cô trở về tương đối mất mặt, hay vẫn là thích ngồi xe hóng gió tương đối mất mặt, dù sao đều không phải làm cho khuôn mặt anh có ánh sáng nếu trả lời, tự giác rằng mình nói lỡ lời mà ngậm miệng lại.

Đặc biệt đôi mắt cô tỏa sáng, lại lộ ra ánh mắt ngày thường nhìn con cá kia, nói dễ nghe thì là có chút thương tiếc tràn ngập tình thương của mẹ, nói khó nghe chút là nhìn con trai ngốc nghếch chưa hiểu việc đời, chỉ làm cả người anh đều không được tự nhiên.

“Đi rồi.”

Anh tránh nặng tìm nhẹ mà lên tiếng, thậm chí mặt cũng không dám nhìn thẳng vào cô, trực tiếp bước sâu vào vết nứt đen, không dám ở lại nữa.

Sở Trĩ Thủy thấy Tân Vân Mậu chạy trối chết, không ngờ anh còn

có loại sở thích tương phản này, nhịn không được cười ra tiếng.

Chương 55:

Trong nhà, một ánh đèn nhỏ đang sáng trong phòng khách, mặc dù trên đường trở về có chuyện trì hoãn, nhưng ba mẹ vẫn chưa trở về.

Sở Trĩ Thủy rửa mặt, kiểm tra sổ sách của vườn trà một lần nữa, lúc này cô bỗng nghe thấy âm thanh ở cửa. Cô ló đầu ra khỏi phòng, chào hai người vừa trở về muộn: "Ba mẹ về rồi à?"

"Ừ." Tạ Nghiên đang thay giày, bà sắp xếp từ ngữ, dò hỏi: "Con đã nói gì với Tôn Sao vậy?"

Lưu Kha Mĩ đã sắp xếp Tôn Sao đi tiễn người nhưng anh ta lại quay trở về với vận tốc ánh sáng, sau khi ngồi xuống sắc mặt cũng vô cùng khó chịu. Đương nhiên là Lưu Kha Mĩ liên tục dò hỏi, hai mẹ con họ khẽ thì thầm, sau khi nói chuyện không bao lâu họ liền oán trách, lời trong lời ngoài đều là lên án Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy vui mừng khôn xiết vô cùng quan tâm nói: "Tôn Sao đã nói gì với cha mẹ vậy?"

Sở Tiêu Hạ xua tay: "Được rồi, đừng nhắc tới nữa, nói cho con nó biết làm gì."

"Ba nói đi, con muốn nghe mà."

Tạ Nghiên thở dài, khéo léo nói: "Tôn Sao không nói gì, chủ yếu là

Lưu Kha Mĩ nói rằng con kiêu căng ngạo mạn, không thể cứ thế này được."

"Đó không phải là do Tôn Sao mách lẻo với mẹ anh ta, anh ta đã làm như vậy từ khi còn nhỏ rồi." Sở Trĩ Thủy cười: “Dì Lưu nói chuyện làm sao lại khách sáo như vậy được, chắc là trong lòng bà ấy đã trực tiếp mắng con không biết điều, con trai quý của bà ấy quá là xứng với con rồi, một tháng kiếm được có hai ba ngàn tệ mà con còn chọn lựa cái gì nữa?"

Thoạt nhìn Lưu Kha Mĩ rất nhiệt tình nhưng một khi không hợp với lòng bà ấy, bà ấy sẽ âm dương quái khí* với người khác, nói rằng Sở Trĩ Thủy không tự hiểu lấy mình, lúc trước thi đậu vào Đại học Ngân Hải thì trâu bò* thật đó, nhưng phong thuỷ luân chuyển liên tục, chớ khinh thiếu niên nghèo, bây giờ cô làm ở Cục quan sát cũng khó tránh những chuyện liên quan đến tiền.

*Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đâu mà đoán định

* giỏi, tài năng, kinh khủng

“Không nói trực tiếp nhưng ý tứ cũng đại khái là như vậy.” Tạ Nghiên yếu ớt nói: “Bà ấy là người nhiều chuyện, có thể không quá hai ngày, sẽ đi khắp nơi để nói xấu con.”

Sở Trĩ Thủy vỗ tay: "Diễn đi, để cho bà ấy diễn, con sẽ đợi bà ấy đi nói khắp nơi."

"Con còn vui à?"

"Tất nhiên là con rất vui, để bà ấy ra ngoài tuyên truyền đi, sau này đừng có không có mắt mà giới thiệu đối tượng cho con. Con trở về Hòe Giang để làm việc, không phải thu lượm đống đồ nát, không

cần những thứ rác rưởi gì cũng nhét vào tay con.”

Sở Tiêu Hạ cùng Tạ Nghiên thấy con gái cởi mở như vậy, bị lời nói của cô làm cho buồn cười, nhất thời cũng không thể tức giận được.

“Vậy nếu có điều kiện không tồi, nghe bà ấy nói chuyện sẽ hiểu lầm thì sao?”

“Dễ dàng tin tưởng như vậy, chắc là cũng không quá thông minh.” Sở Trĩ Thủy nhàn nhạt nói: “Vậy thì con sẽ lạy hai người, còn muốn đuổi con ra khỏi nhà sao?"

Tạ Nghiên xúc động nói: "Làm sao chúng ta có thể đuổi con được, con nguyện ý về nhà đã rất tốt rồi."

“Đúng vậy, ở nhà đợi cũng tốt, ba thấy xung quanh cũng không đáng tin.” Sở Tiêu Hạ tức giận nói: “Đều là những thứ chó má, không xứng với con gái của tôi!”

Cả nhà đều không nhắc đến khúc nhạc đệm ở tiệc cưới, sau khi tám chuyện hai ba câu liền thu dọn đồ đạc đi ngủ.

Thành phố Hòe Giang không phải lớn, nhưng tin tức lại lan truyền rất nhanh.

Sau đó Sở Trĩ Thủy đúng thật đã nghe một số tin đồn nhảm nhí, chỉ đơn giản là Lưu Kha Mĩ nói rằng tính cách của cô xảo quyệt lại ngạo mạn, thêm hai năm nữa thành người phụ nữ lớn tuổi mới biết lợi hại. Tuy nhiên, những người quen ở Hoài Giang cũng biết về những chuyện không hay của Tôn Sao, họ cười nhạo Lưu Kha Mĩ vì không ăn được nho thì nói nho xanh, thậm chí lúc bọn họ gặp Sở Trĩ Thủy còn nói vài câu an ủi.

Người ngoài khen hay chê, Sở Trĩ Thủy đều không thèm quan tâm, những nơi nhỏ đều là như vậy, mọi người chắc chắn sẽ khuyên cô, đối với Lưu Kha Mĩ liền phụ họa theo, đó chỉ là đề tài tiêu khiển lúc rảnh rỗi thôi.

Cô đột nhiên chọc đến một nhà chó điên, tâm trạng cũng không tốt, dứt khoát tìm Hồ cục phê duyệt, thông báo tăng thêm tiền lương từ tháng này.

Không phải Tôn Sao kiếm được 5.000 tệ một tháng sao?

Vậy thì cô sẽ tăng thêm 100%, tháng này cô sẽ tăng 8.000 trước rồi nói sau!

Tin tức này đã gây chấn động ở Cục quan sát Hòe Giang, trong Cục tự nhiên lại có người được tăng tiền lương, hơn nữa lần đầu tiên tăng lại chính là gấp đôi, điều này khiến cho đám yêu quái thấy chấn động. Sở Trĩ Thủy còn chưa có biết hết yêu quái trong cục Cục quan sát thì thanh danh bộ phận phát triển kinh tế đã truyền xa trước.

Trong văn phòng, Kim Du kiểm tra tài khoản hết lần này đến lần khác, cứ sợ đọc nhầm con số tiền lương, cô ấy kích động đến nước mắt lưng tròng: "Trời ơi, tôi nhặt được hai tháng tiền lương!"

Sở Trĩ Thủy sửa lại cho đúng: "Cái gì mà nhặt được chứ? Đó là những gì chúng ta đã phải trả bằng sức lao động, dựa vào từ việc chăm chỉ làm việc kiếm được."

Kim Du lắc đầu như trống bỏi: "Không không không, tôi đã làm việc vất vả cần cù nhiều năm trong Cục như vậy, nhưng hầu hết lao

động tôi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy."

Sở Trĩ Thủy: "..." Những lời này thảm thiết đến mức làm người khác rớt nước mắt.

"Nhưng không phải nói là khi nào kế hoạch hoàn hảo rồi mới tăng lương sao? Còn nói cuối năm tăng lương sẽ thích hợp hơn nữa mà?" Kim Du thắc mắc: "Tại sao bây giờ mới tăng một chút đã tăng gấp đôi?"

Tài chính của việc kinh doanh vườn trà dần dần phục hồi, trong tài khoản quả thật có tiền, nhưng Sở Trĩ Thủy lại tăng lương lớn như vậy lớn. Thứ nhất là dành kinh phí để nghiên cứu phát minh, hai là muốn tăng lương thì phải đi từng bước, tốt nhất là tăng nhẹ hàng tháng, cuối năm lại tăng thêm một khoản lớn, để cho nhóm công nhân viên chức trong Cục có một năm tốt lành.

"Công việc vườn trà rất nhanh sẽ kết thúc, chia sẻ hạnh phúc với mọi người, cũng không phải tháng nào tôi cũng tăng." Sở Trĩ Thủy thẳng thắn: “Hơn nữa tâm trạng của tôi không tốt, nghĩ muốn khen thưởng bản thân một chút.”

Có tiền cũng khó mua sự vui vẻ của cô, nhưng tức giận thì không thể để nghẹn trong lòng được.

Kim Du hơi mở to mắt, cẩn thận nói: "Vậy thì từ giờ trở đi tâm trạng của cô có thể thường xuyên không tốt không?"

"?"

Kim Du rụt rè thảo luận: "... Còn không tâm trạng không tốt thì phát lương trước hạn cũng được."

"Được rồi, làm việc cho tốt đi, kiếm tiền thật tốt, sau này còn có thành tích, tranh thủ sớm ngày nộp thuế, xây dựng tổ quốc." Sở Trĩ Thủy không nhịn được mà xoa đầu Kim Du: "Bây giờ mới tính thu nhập cả năm, cũng chưa đến lúc nộp thuế, lúc này mới đến đâu chứ?"

Kim Du lòng đầy chờ đợi, thành khẩn nói: “Vậy hy vọng tổ quốc làm cho tôi sớm ngày có cơ hội xây dựng nó.”

Thành tích của Cục quan sát Hòe Giang là một bất ngờ lớn, nhân viên tài chính cưng chiều bộ phận phát triển kinh tế lên tận trời, lại còn sắp đến một chuyện lớn kỳ diệu khác. Kim Du đi qua chỗ tài chính xử lý chút việc, đương nhiên phải trải qua thủ tục quanh co phức tạp, bây giờ còn chưa ra khỏi cửa thì tờ đơn đã được đưa đến đây.

Yêu quái tài chính đặc biệt đi vào tầng ba, các cô nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng bộ phận phát triển kinh tế hai cái, dịu dàng nói: “Trưởng khoa Sở, giấy tờ của cô đã được đóng dấu và để ở đây.”

“Được rồi, cảm ơn cô.” Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Còn làm phiền các cô lên đây nữa, kêu tôi xuống lấy là được rồi.”

“Trưởng khoa Sở đừng khách sáo, không phiền một chút nào hết!”

Đã đến giờ nghỉ trưa, Sở Trĩ Thủy cùng nhóm nữ yêu quái đùa giỡn hai câu, lâu lâu lại vang lên tiếng cười như tiếng chuông bạc, theo gió bay đến căn phòng cách vách.

Trong hành lang, Ngô Thường Cung đứng dựa vào cửa, nghe thấy âm thanh cười đùa vui vẻ, trong lòng thật sự khó chịu. Nhóm nữ yêu quái phòng tài chính từ trước đến nay luôn đanh đá, lúc thật sự nổi giận còn dám đánh nhau với bộ phận quan sát, làm gì có lúc nào

cười đến run cả người rồi vây quanh người khác như vậy chứ?

“Trưởng khoa thì có là cái thá gì chứ? Một mình mà còn muốn kết bạn cái gì?” Ngô Thường Cung ngữ khí chanh chua, anh ta chớp mắt nhìn thấy Hạ Thọ Quý trên lầu, vội vàng ngăn lại sự khó chịu cáo trạng trước: “Hạ lão, ông đến thật đúng lúc.”

Hạ Thọ Quý bị ngăn cản, ông chậm rãi dừng lại, biểu cảm ngơ ra.

“Ngài nhìn một cái đi, người mới tới này chính là không để ngài trong mắt.” Ngô Thường Cung làm mặt quỷ với phòng phát triển kinh tế, vừa lúc bên kia phát ra một trận cười vang, cũng không biết Sở Trĩ Thủy nói cái gì, làm cho nhóm nữ yêu quái vui vẻ đến như thế.

“Cái gì ——” Hạ Thọ Quý kéo dài lời nói, ông nghễnh ngãng mà thò đầu qua, chậm nửa nhịp nói: “Người mới tới làm tôi yên tâm?”

“Không phải, ý tôi là Sở Trĩ Thủy, luôn sai sử phòng tài chính, nhất định không thể để tiếp tục như thế này được!” Ngô Thường Cung sốt ruột nói: “Ngài đến quản đi, đều là người của ngài mà lại vây quanh cô ấy như vậy!”

Hạ Thọ Quý hoảng hốt: “À —— Sở trưởng khoa định sẽ tiếp tục như thế này!”

Ngô Thường Cung: “…”

“Già rồi già rồi, lỗ tai không tốt.” Hạ Thọ Quý nói xong liền tiếp tục leo lên cầu thang, chắc là phải lên tầng bốn làm việc.

“Chết tiệt, con rùa già lại giở trò giả ngu với mình, rắn chuột một ổ, cùng một giuộc.” Ngô Thường Cung đột ngột thay đổi sửa miệng:

“Họ là đồng bọn, cùng một giuộc!”

Ngưu Sĩ đang ngồi ở bộ phận hậu cần, nghe thấy anh ta nói thầm liền phiền lòng: “Đừng lải nhải nữa, lát nữa bị nghe thấy thì tháng sau anh sẽ không có lương đấy.”

Ngô Thường Cung thức thời lập tức ngậm miệng lại, ai cũng sẽ không bỏ qua tiền được.

Trong phòng phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy đang nói chuyện phiếm với nhóm nữ yêu quái, chợt nghe thấy một trận tiếng đập cửa theo quy luật, nhìn lên liền nhìn thấy Miêu Lịch. Hôm nay anh ta không mặc áo trấn yêu, đôi mắt màu vàng kim, có vẻ rất nhàn rỗi, bây giờ lại cười nhạt phất tay.

“Miêu Xử…” Vẻ mặt của nhóm yêu nữ tài chính hơi thay đổi, cơ thể đột nhiên trở nên căng thẳng, sợ hãi đến không nói nên lời, vẫn có chút kháng cự.

Kim Du thậm chí còn hoảng đến mức run tay, cô ấy cảm nhận được hơi thở của kẻ thù, bắt đầu điên cuồng lấp bấp nói: “Tôi, tôi đi ra ngoài xử lý một chút!”

“Chúng tôi đi cùng với Kim Du!”

Trong lúc nhất thời, trong phòng vang lên một tiếng làm chim chóc và dã thú rời đi, chỉ còn lại một người Sở Trĩ Thủy, còn có Miêu Lịch. Lần gần đây nhất cô gặp phải tình huống mà lũ yêu quái tránh còn không kịp, vẫn là phát sinh ở trên người tên đại yêu quái ngàn năm kia.

Sở Trĩ Thủy không giải thích được vì sao các yêu quái khác lại rời đi, cô bị bắt một mình ứng phó tình huống này, ôn nhu nói: “Miêu Xử lên sân khấu quả nhiên không giống những người khác.”

“Trước kia vì phê duyệt đơn xin, dùng một chút thủ đoạn, không phải muốn dọa các cô ấy đâu.” Miêu Lịch theo bản năng cào mặt, anh ta mang theo vẻ giảo hoạt của hồ ly, nghiêng đầu nói: “Không dọa cô chạy là được.”

Sở Trĩ Thủy cười pha trò.

“Hai ngày này rất ít khi gặp được cô?” Miêu Lịch chớp mắt: “Trước kia còn có thể chạm mặt một lần.”

Sở Trĩ Thủy chột dạ nghiêng đầu, khô cằn nói: “Gần đây đại khái là bận rộn công việc bên vườn trà kia, có đôi khi buổi sáng không ở trong Cục.”

Miêu Lịch cười tủm tỉm: “Thì ra là thế, tôi đây liền an tâm rồi, còn nghĩ rằng cô đang trốn tránh tôi.”

“…”

Gia hỏa này, nhạy bén là kỹ năng thiên phú của động vật thuộc họ mèo đi, quan sát chỗ mèo yêu quả thực là cảnh sát trưởng Mèo Đen!

Sở Trĩ Thủy đối mặt với đôi mắt vàng của anh ta như thể nhìn thấy được mọi thứ, như đang ngồi trong đống lửa, căn bản là không có cách nào trả lời. Trước kia cô thường chơi với con mèo đen mỗi ngày, nhưng từ khi biết được bộ mặt thật của con mèo đen, cô không có cách nào nhìn thẳng vào đoạn ký ức đáng xấu hổ này nữa, trăm phương nghìn kế ngăn cản Miêu Lịch.

Miêu Lịch dường như nhìn thấu sự bối rối của cô, anh ta mất mát cụp mắt, khó hiểu nói: “Vì sao đột nhiên lại như vậy? Tôi làm sai cái gì sao?”

“Không.” Sở Trĩ Thủy vội nói: “Miêu Xử không có làm sai bất luận việc gì…”

“Vậy vì sao trốn tránh tôi, lại còn nói chuyện khách khí như vậy nưa3?”

“… Tôi chỉ là có chút không thích ứng kịp thôi.”

Sở Trĩ Thủy bị hỏi đến da đầu tê dại, cô cảm thấy chính mình giống tra nữ, đại khái không thể nói trước kia anh ta là một con mèo mềm mại mới nhịn không được sờ, bây giờ tưởng tượng đến anh ta sẽ biến thành một người đàn ông liền cảm thấy đần độn vô vị, bước vào thời kỳ của một hiền giả, thậm chí hận không thể xóa bỏ cuộc gặp gỡ xấu hổ.

Mèo vẫn nên luôn là mèo, vì sao một hai phải biến thành hình dáng con người?

Chính là meo meo mới dễ thương!

Sở Trĩ Thủy đau lòng đến cạn máu.

“Không thích ứng?”

“Ừ.”

“Đúng rồi, trước kia không phải gặp cô như vậy.” Miêu Lịch như suy tư gì: “Vậy thì sao?”

Vừa dứt lời, một đôi tai mèo mềm mại liền xuất hiện trên tóc Miêu Lịch, một cái đuôi đen đung đưa một cách lười biếng, so với cái đuôi khi còn là mèo thì dài hơn một chút. Anh lộ ra toàn bộ bản thể, đôi đồng tử vàng kim sáng ngời có thần, ngoan ngoãn nhìn cô chằm chằm.

Chương 56:

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc mà nhìn cái đuôi kia, ánh mắt không khống chế được mà nhìn theo động tác nghịch ngợm của nó, khó hiểu là tay lại có chút ngưa ngứa. Đuôi đen không có một chút tạp sắc, nhìn qua mềm mại như tơ lụa, vuốt chắc chắn sẽ rất thoải mái.

Đôi tai mèo của Miêu Lịch cử động, anh ta lắc lư cái đuôi lúc ẩn lúc hiện một cách linh hoạt, hỏi: “Muốn sờ thử không?”

Sở Trĩ Thủy ho nhẹ hai tiếng: “Việc này không tốt lắm đâu.”

“Không liên quan, thật ra so với bản thể thì cũng không khác gì.”

Lời này quả thực chính là dụ người ta phạm tội, chỉ muốn vuốt mèo vô số lần.

Sở Trĩ Thủy nhìn cái đuôi mèo đang vẫy với mình, cô ngập ngừng vươn tay, đang định vuốt ve nó một chút, nhưng lại có một bàn tay khác giành trước một bước. Khớp xương rõ ràng ngón tay không chút tì vết nào trực tiếp túm cái đuôi đen sang một bên, làm tay cô dừng ở giữa không trung sờ một khoảng không.

Tân Vân Mậu đột nhiên xuất hiện, anh lạnh nhạt nắm lấy đuôi mèo, tầm mắt sắc bén đảo qua đảo lại, nghiêm túc xem xét một người một yêu, giống như bọn họ có mối quan hệ không thể cho ai biết, hận không thể nhìn chằm chằm sơ hở ở trên mặt bọn họ .

Sở Trĩ Thủy đều có thể nhìn ra ẩn ý nơi đáy mắt của anh, thình lình viết "Thói đời ngày nay, một mèo một người, ở chung một phòng, hẳn là có điều xấu gì", hơi thở lạnh buốt nghênh diện đánh tới.

Miêu Lịch bị nhéo cái đuôi, nháy mắt sắc mặt khó coi: "Thật đen đủi."

Giây tiếp theo, tai mèo cùng đuôi mèo đột nhiên biến mất.

"Đây là lời của tôi." Tân Vân Mậu tùy tay lấy từ trên bàn khăn giấy lau tay, chán ghét nói: "Tôi không nghĩ tới nhiều năm như vậy, anh Hóa nhân còn không thuần thục, vậy mà lại có thể để lộ ra dấu vết."

Yêu quái một khi Hóa nhân sẽ không cần bản thể, lộ ra nguyên hình đại biểu cho thực lực không đủ, ai ngờ Miêu Lịch còn có thể chơi trò này.

Sở Trĩ Thủy thấy hai yêu quái nói chuyện cảm thấy ngoài ý muốn, Tân Vân Mậu luôn không đem yêu quái khác đặt trong mắt, cư nhiên sẽ cùng Miêu Lịch tiếp xúc trực tiếp, xem ra cảnh sát trưởng Mèo Đen cấp bậc rất cao, phải biết rằng lần trước anh ta đụng tới Hồng Hi Minh nhưng không há mồm. Hồng lão và Miêu Xử đều là trưởng phòng, nhưng chỗ quan sát không thể nghi ngờ là lợi hại hơn.

Miêu Lịch: "Tôi đang cùng cô ấy nói chuyện, anh ở chỗ này thật vướng víu."

"Buồn cười." Tân Vân Mậu ngạo mạn mà chế nhạo nói: "Không cần quay lại, anh nghĩ rằng cô ấy đã nhìn thấy tôi trước, cô ấy liệu có cảm thấy hứng thú với anh sao?"

Miêu Lịch nhướng mày: “Tôi thấy cô ấy cảm thấy hứng thú.”

Tân Vân Mậu quyết đoán nói: “Anh cảm giác sai rồi.”

“Tôi cảm giác sai rồi?” Miêu Lịch nhìn về phía Sở Trĩ Thủy, thảm thương nói: “Cái đuôi bị anh ta siết đau quá.”

Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “À, đuôi mèo có phải sẽ gãy xương hay không…”

Tân Vân Mậu không thể nhìn dáng vẻ kệch cỡm của anh ta, vô tình mà châm chọc: “Quả nhiên không sửa được tật xấu của mèo, bình thường giả bộ lạnh nhạt, tìm cơ hội liền bán thảm, khéo đưa đẩy sắc mặt thật xảo trá.”

“Anh mới là mèo ngại chó ghét.” Miêu Lịch kỳ quái nói: “Trước kia một chữ cũng không nhảy ra bên ngoài, hôm nay như thế nào nói nhiều như vậy, còn đối xử với tôi như thể đại địch như vậy nữa.”

Trong nội tâm Sở Trĩ Thủy trộm trả lời, bởi vì như thế sẽ làm gián đoạn hình thức cao lãnh của anh ấy, không dễ dàng há mồm, há mồm sẽ không hay, đặc biệt là lúc tranh cãi.

“Quên đi, tôi là tới truyền lời.” Miêu Lịch vô tâm tiếp tục dây dưa, lại nhìn về phía Sở Trĩ Thủy: “Ngày đó yêu quái nhân sâm bị bắt kêu muốn gặp cô, cô muốn đi chỗ quan sát nói chuyện với anh ta không?”

“Gặp tôi sao?”

“Đúng vậy, không muốn đi cũng được, thật ra không sao hết.”

Tân Vân Mậu chậc một tiếng, thầm nghĩ cũng không sao cả, Miêu

Lịch còn chạy tới làm cái gì.

Sở Trĩ Thủy thăm dò: “Có quấy rầy công việc của các anh không?”

“Sẽ không, cô có thể đến lúc ba giờ.” Miêu Lịch chủ động đề nghị: “Nếu cô cảm thấy hứng thú, tôi sẽ đưa cô đi dạo xung quanh, diện tích bộ phận quan sát rất lớn, vẫn còn một bộ phận ở dưới lòng đất.”

“Một bộ phận ở dưới lòng đất?”

“Đúng vậy, mặc dù nơi này được gọi là cục quan sát Hòe Giang, nhưng yêu quái bị bắt không chỉ riêng Hòe Giang, một số tỉnh lân cận nằm trong phạm vi nội thành.”

Hóa ra là vì như thế, bộ phận quan sát thường xuyên đi công tác, lượng công việc hàng ngày rất lớn.

Sở Trĩ Thủy không nghĩ tới còn có khu vực che giấu có thể mở khóa, cô đưa Miêu Lịch ra khỏi khoa phát triển kinh tế, quay đầu lại liền thấy bộ mặt căng thẳng của Tân Vân Mậu. Toàn thân anh mỗi một lỗ chân lông đều phát ra không thoải mái, rõ ràng đối với cảnh sát trưởng Mèo Đen tràn ngập bài xích và phản cảm.

Sở Trĩ Thủy thở dài: “Đừng đối xử không thân thiện với đồng nghiệp.”

Tân Vân Mậu nhíu mày: “Không được đi.”

“Vì sao?”

“Nơi đó giam giữ yêu quái vô cùng xấu xa, đến lúc đó cô lại bị sợ tới mức phát run.”

“Đừng nói như thể lá gan tôi nhỏ vậy.” Sở Trĩ Thủy nói thầm: “Tôi đã dần thích ứng với mọi chuyện trong Cục rồi.”

Tân Vân Mậu khẩn trương nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, khoanh tay trước ngực nói: “Không cần đi, tôi có thể đoán được yêu quái kia nói gì với cô rồi, cô có đi cũng không có ý nghĩa gò.”

“Anh ta sẽ nói cái gì?”

“Yêu quái không phải thứ gì tốt, đơn giản xem cô là con người, so với yêu quái khác dễ mềm lòng cầu tình hơn, lại làm cho cô rước lấy một thân phiền toái.” Tân Vân Mậu cười lạnh: “Mặc kệ là yêu quái bị bắt, hay là yêu quái bắt người, đều giống nhau, bao gồm cả con mèo kia.”

“Anh đây là đang công kích đó.”

“Tôi không có ý tứ châm ngòi, cô một hai phải đi đương nhiên cũng được.” Ngực anh khó chịu, ngữ khí rất là khó chịu: “Nhưng trước đó nhắc nhở cô, không được thân cận quá mức với con mèo kia.”

“Lý do gì?”

“Anh ta không thể cho cô một tương lai, hai người không thể ở bên nhau.”

“???”

Khóe miệng Sở Trĩ Thủy khẽ giật khi nghe thấy câu này, kinh ngạc cảm thán với mạch não của anh: “Tất cả chuyện này là sao vậy?

Anh là chủ nhiệm giáo dục giới yêu quái sao?”

Nếu không vì sao anh nghiêm túc bắt không được yêu sớm, hận không thể bày ra sắc mặt Diệt Tuyệt sư công?

“Loài người và yêu quái có liên lụy quá sâu dễ dàng trở nên bất hạnh, nếu không cẩn thận vi phạm quy tắc, ngày lành của cô liền hỏng bét.” Tân Vân Mậu xụ mặt, muốn cho cô đề cao cảnh giác, bực tức nói: “Anh ta không có phẩm hạnh cao khiết như tôi, lại không thể phục lễ mình, không thể giữ mình, đến lúc đó xui xẻo chính là cô!”

Yêu quái tồn tại sẽ đánh vỡ nhân quả đã định, nói không chừng làm người mất đi hạnh phúc hiện có, quy tắc ước thúc nhân yêu, có nhận liền có tổn thất.

Tuy rằng Miêu Lịch hẳn là sẽ không làm chuyện xấu, nhưng về sau cô còn sẽ phải gặp mặt yêu quái khác, anh đem trọng điểm của hậu quả nói nghiêm trọng lên chút cũng không có vấn đề gì.

“Ai lại đi khoe khoang phẩm hạnh cao khiết chứ?” Sở Trĩ Thủy mắng chửi xong, cô lại nghĩ tới cái gì đó, chần chờ nói: “Cho nên anh mới nói không có cách nào để đáp lại tình cảm của loài người?”

Lúc ban đầu Tân Vân Mậu canh phòng nghiêm ngặt, cả ngày là tư thế phòng vệ, nói không chừng cũng có liên quan với chuyện này.

Tân Vân Mậu gật đầu: “Đây là nguyên nhân đầu tiên.”

“Thiếu tri thức, loài người là có thể không cần yêu đương kết hôn, không được mới chỉ nhìn thấy một đôi nam nữ đã tưởng tượng ra mức đó.” Cô tức giận nói: “Hơn nữa anh nói không chính xác, chắc là cùng nam yêu quái liên lụy quá sâu dễ dàng trở nên bất hạnh.”

“Có ý gì?”

Sở Trĩ Thủy thần sắc bình tĩnh: “Tôi ở chung với Kim Du và các cô gái kia rất vui vẻ.”

“Cô cảm thấy gặp được tôi là không hạnh phúc?” Tân Vân Mậu sửng sốt một chút, sau đó anh phản ứng lại, ngạc nhiên nói: “Thậm chí không bằng gặp những tôm tép đó sao?”

“Nói đạo lý một chút, không phải vừa rồi anh nói người nói chuyện với yêu quái sẽ trở nên bất hạnh.”

Tân Vân Mậu nghẹn ngào, lập tức sửa lời nói: “Vậy thì tôi sẽ rút lại câu này ngay bây giờ, cô nói lại những lời kia lần nữa đi.”

Sở Trĩ Thủy nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh một cái, lại yên lặng chuyển hướng nhìn máy tính, dáng vẻ là lười phản ứng lại với dáng vẻ của anh.

Tân Vân Mậu luôn tranh giành háo thắng, anh vừa nghe bản thân còn không bằng con cá, không thể nhịn khẩu khí này được, không thuận theo không buông tha nói: “Tôi không phải đã thu hồi lời nói à, vì sao không nói lại lần nữa?”

“Tôi nên nói lại điều gì?”

“Chính là cái câu hạnh phúc kia.”

“Không nói.” Sở Trĩ Thủy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Yêu quái không phải là phải có chí hướng, chính trực tuần hoàn, tôi rõ ràng là tuân theo quy tắc, nhập gia tùy tục, anh gặp tôi sẽ trở nên bất hạnh, tôi gặp anh đương nhiên cũng bất hạnh.”

“Chuyện này không đơn giản?” Tân Vân Mậu mày nhíu lại, không hài lòng với việc cô đẩy tới đẩy lui, đúng lý hợp tình nói: “Tôi gặp được cô thật hạnh phúc, bây giờ cô nói lại một lần, gặp được tôi cũng rất hạnh phúc!”

“…”

Sở Trĩ Thủy nghe thấy lời nói kiểu lời thề như kết hôn của anh như bị lửa nóng đến nỗi đầu quay vòng vòng, hoảng đến cả người như gặp động đất, giống như gặp quỷ nhìn về phía anh, không nói nên lời.

Tân Vân Mậu giật mình nhận ra mình vừa nói gì, cơ thể anh trở nên cứng đờ, biểu tình khá xuất sắc: “…”

Một lúc sau, cổ anh bất tri bất giác đỏ lên, anh lấy bàn tay lạnh lẽo che hơn một nửa khuôn mặt, nhưng đôi tai như ngọc vẫn còn đỏ như máu. Đường nét trên khuôn mặt anh căng thẳng, động tác cả người cứng đờ, ngoại trừ đáy mắt như được sóng biển dưới ánh mặt trời ấm áp chiếu vào, anh không khác gì tượng đá trên vách núi, vẫn không nhúc nhích.

Hội họa chú trọng đến việc vẽ thân trước rồi mới vẽ hai mắt, một tác phẩm dù có tốt đến đâu cũng sẽ thất bại nếu vẽ thân trước rồi mới vẽ hai mắt không thành công, lăng người đá minh châu một chút liền sống. Anh không nói lời nào cũng không nhúc nhích, lại giống như một pho tượng vẽ thân trước rồi vẽ hai mắt thành công mỹ mãn, ánh mắt nhuốm đầy sự xấu hổ và tức giận, thậm chí còn có thể xuyên thấu lòng người.

Gió mùa hè còn chưa có thổi đến Hòe Giang, trong văn phòng nóng và nhớp nháp cả lên.

Sở Trĩ Thủy đối mặt với dáng vẻ thất thố của anh, chỉ cảm thấy không khí nóng nảy, mặt đồng dạng nóng đến muốn mệnh, rõ ràng là lời nói của anh sai, lại làm cho hai bên đều trở nên kỳ quái.

Cô hít sâu một hơi, thu hồi lại ánh mắt, nhẹ giọng giải vây nói: "Anh nói chuyện như ngày thường thật tốt …"

Bây giờ rốt cuộc miệng thiếu nữa lật xe đi?

Làm cho bọn họ đều rất xấu hổ.

Trên hành lang, bóng một người một yêu nghiêng ở trên tường, cảnh này cùng lần đầu gặp khi phá lệ giống nhau, lại là từ tầng ba đi đến tầng hai. Khác nhau chính là, Sở Trĩ Thủy đi phía trước, Tân Vân Mậu đi phía sau, vị trí đảo ngược.

Tân Vân Mậu lỡ lời làm cho hai bên đều ngượng ngùng, khi xuống lầu đều yên tĩnh không thôi, khó có được việc gà tiểu học không đấu võ mồm.

Sở Trĩ Thủy thật ra cảm xúc bình phục rất nhanh, cô không phải luôn tự mình đa tình hay giàu trí tưởng tượng, bây giờ cô vốn đã thành thạo nắm giữ các bí quyết nói chuyện với anh. Anh rất coi trọng quy tắc của yêu quái, yêu quái được chiếu cố ngay lập tức sẽ hồi báo, giống Kim Du đưa phao nước giống nhau, cho nên anh vẫn luôn biểu hiện rất phối hợp, đây là có tới có lui, tuần hoàn chính trực.

Anh nói rằng không có cách nào để đáp lại tình cảm của con người, con người và yêu quái dây dưa quá sâu là điều không tốt, chắc là

trình độ cũng thật sự rất lớn. Đến nỗi không thể hiểu được từ ngữ táo bạo của anh, chắc là đầu não anh phát ngôn lỡ lời, đại yêu quái kiêu ngạo không cho phép bản thân bị lộ mặt, giống tiểu hài tử la hét ầm ĩ phải được đứng vị trí đầu tiên trong danh sách bạn bè, ấu trĩ còn cố chấp.

Nếu dùng logic đơn thuần phân tích anh, thật ra suy nghĩ của anh rất thuần túy, không có gì đáng phải nghĩ nhiều.

Nhưng mà, khi Sở Trĩ Thủy đang yên lặng tự hỏi, Tân Vân Mậu không thể chịu đựng thêm được nữa, đại khái là cảm thấy đoạn đường này thật sự quá dài, thậm chí yên tĩnh đến có chút kỳ cục.

Cô vẫn luôn không nói chuyện, cùng ngày thường không giống nhau.

Trong im lặnganh bí mật quan sát thần sắc của cô, thấy rằng cô không có biểu hiện gì, nên bắt đầu băn khoăn về tình trạng khó khăn, không biết có phải chọc cô bực mình hay không. Nếu cô không giận anh, cơ bản sẽ không dao động cảm xúc, người ngoài đều không thể nhìn thấu cái gì.

“Vì sao không nói lời nào?” Nhiệt độ bên tai Tân Vân Mậu giảm xuống, anh ra vẻ tự phụ, hừ nhẹ một tiếng nói: “Nghe xong chuyện này, cô không nên lén lút vui vẻ, rõ ràng là cô có ý đồ xấu với tôi.”

“Thật là không biết xấu hổ.” Sở Trĩ Thủy nghe anh nói lại đây, iếc mắt nhìn đối phương không nói nên lời, bĩu môi nói: “Nếu anh lại tiếp tục nói chuyện như thế này, tôi sẽ cho anh hai quyền.”

Tân Vân Mậu ánh mắt lóe lên, anh suy tư một lát, ngay sau đó duỗi cánh tay: “Được thôi.”

Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Anh lại có cái tật xấu gì?”

“Đúng là tôi đã nói sai rồi, cho cô đánh hai quyền cũng đúng.” Cánh tay anh còn đang ở giữa không trung, lại quét nhìn cô từ trên xuống dưới một phen, dường như đang cân nhắc sức mạnh: “Bất quá về điểm này cô thiếu sức lực, tôi sợ cô đánh xong thì tay của bản thân lại đau.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh thiếu đòn, tức giận đến đánh một quyền, đấm vào cánh tay của đối phương.

Tân Vân Mậu bỗng nhiên bị đánh, rốt cuộc yên tâm xuống dưới, trong lòng biết sự tình đi qua. Hắn cả người lơi lỏng, thậm chí thảnh thơi nói: “Cố gắng lên một chút.”

Sở Trĩ Thủy bị kích thích đến mức nắm chặt tay, lúc này trước lay động làm mạnh hơn, đấm vào phần lưng của anh một chút, bất đắc dĩ như cũ không tạo thành tổn thương. Cô dùng hết toàn lực xuất kích, lại bị đau đến tê dại, pha chút ghét bỏ mà phủi tay, quai hàm đều nghiến chặt, giống như căm thù đến tận xương tuỷ vì xương cốt như sắt của anh, bộ dạng hầm hừ làm cho lòng người nhũn ra.

“Không đau không ngứa.” Anh nhìn chằm chằm vào khung cảnh này, đáy mắt như sóng nước mùa xuân lóng lánh, không giấu được ý cười.

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ, gia hỏa này thật là thiếu sự hài hước lại cứ tấu hài, trách không được hoành hành lâu như vậy, còn không bị người khác trực tiếp đánh chết.

Bất quá, lăn lộn như vậy, không khí cô cùng anh ở chung nhưng thật ra lại trở về bình thường.

Sở Trĩ Thủy lắc cổ tay, lại nghe thấy giọng điệu tự mãn của anh, bắt đầu đánh giá qua lại, bất mãn nói: “Cơ thể và da mặt của anh đều dày giống nhau.”

Tân Vân Mậu nghe vậy hô hấp cứng lại, đột nhiên nhớ tới đêm đó cô nói, còn có ánh mắt nhìn trộm không kiêng nể gì.

Anh theo bản kéo cổ áo lên, cẩn thận nói: “Không cần nhớ thương những bộ phận không nhìn thấy.”

Sở Trĩ Thủy: “?”

Chương 57:

Tầng hai cục quan sát, phòng quan sát hôm nay yên tĩnh đi nhiều, không còn những yêu quái mặc áo choàng đen đi thành hàng nữa. Lúc Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đến, trong hành lang hoàn toàn trống không, không có bất cứ dáng vẻ dị thường nào, trông có vẻ lạnh lẽo như ngày nghỉ lễ.

“Lạ thật, lần trước rõ ràng gặp được rất nhiều yêu quái mà.” Sở Trĩ Thủy vừa nhìn trái nhìn phải, vừa nhẹ gõ cửa phòng, chờ đợi sự hồi đáp của yêu quái bên trong.

Tân Vân Mậu không nói câu nào, anh tùy ý bỏ tay vào túi đứng ngay sau lưng cô.

Tận nửa ngày sau cửa mới vang lên một tiếng lách cách, Miêu Lịch từ bên trong thò đầu ra, anh ấy nhìn thấy Tân Vân Mậu, giọng điệu không vui nói: “Tại sao anh cũng đến nữa? Theo quy định của cục, phòng quan sát không tiếp người ngoài.”

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: “Nếu không tiếp người ngoài, chẳng phải tôi cũng không thể đến không?”

“Cô thì có thể, anh ta thì không.”

Tân Vân Mậu lạnh giọng nói: “Vậy tôi chỉ có thể đập chỗ này thôi, đợi Hồ Thần Thụy đuổi đến rồi anh đi nói chuyện quy định với ông ta.”

Sắc mặt Miêu Lịch phức tạp, phát ra tiếng gừ không thân thiện, gần giống với tiếng mèo đang tức giận, cuối cùng vẫn mở cửa ra cho phép một người một yêu đi vào. Anh ấy nhìn gắt gao Tân Vân Mậu, lộ ra đồng tử vàng dọc, có ý chỉ bảo nói: “An phận chút.”

“Nếu tôi muốn ra tay, các anh sớm đã tiêu rồi.” Giọng điệu của Tân Vân Mậu cứng ngắc, lạnh lẽo như băng, bén nhọn không thôi.

Sở Trĩ Thủy kỳ lạ xoay đầu lại nhìn anh giống như nhìn thấy người lạ, cô vẫn luôn cảm thấy thái độ anh không bình thường. Tuy thường ngày Tân Vân Mậu không thèm để ý đến Kim Du, nhưng miễn cưỡng anh cũng được xem như là bạn bè tốt, sẽ không nói mấy lời lộ ra ác ý thấu xương như câu nói khi nãy.

“Làm gì đó?” Anh thấy tầm nhìn thăm dò của cô, lại khôi phục trạng thái bình thường, cười mỉm nói: “Đôi mắt cũng dán lên người tôi luôn rồi.”

‘... Không có gì.”

Sở Trĩ Thủy ném đi tạp niệm, tình trạng tự luyến này thì chắc anh khá bình thường rồi.

Văn phòng của phòng quan sát không khác gì mấy với những văn phòng cách vách, vẫn là bàn làm việc bản chuẩn và máy nước uống, nhưng trong phòng lại không thấy bất kỳ nhân viên nào. Căn phòng này ở gần nơi bóng râm, chỉ có mấy cánh cửa sổ nhỏ. Ánh sáng không đủ tốt, có chút se lạnh không thể giải thích.

Bức tường ẩm đạm bị nứt sau đó rơi xuống mấy mảnh vụn, chắc là bị tích ẩm lâu ngày ăn mòn, xung quanh hiển nhiên không được thoáng đãng.

Sở Trĩ Thủy theo Miêu Lịch đi vào phòng, cô vẫn còn nhớ đến buổi náo loạn mình đã trải qua hôm ấy, hiện tại phát hiện trong phòng trống rỗng không một yêu quái, tò mò hỏi: “Yêu quái khác đâu?”

“Bị vị khách không mời mà đến đuổi chạy xuống dưới rồi.” Miêu Lịch liếc nhìn Tân Vân Mậu, lòng thầm nói uy danh của anh lớn thật, ghen ghét nói: “Chúng ta đi thang máy xuống là gặp được.”

“Thang máy?” Sở Trĩ Thủy hồ nghi nói: “Trong cục có thang máy sao?”

Ngày nào cô cũng leo ba tầng lầu, chưa từng biết trong cục có thang máy.

“Không phải thang dùng điện, gọi thang yêu là được.”

Miêu Lịch dẫn đường phía trước, anh đi một bước thì bỗng được áo choàng trấn yêu màu đen bao lấy, góc áo bay phấp phới không ngừng vang lên âm thanh phần phật. Yêu khí mạnh mẽ ngưng đọng lại một chỗ, dần dần nuốt chửng không gian xung quanh, giống như có một con bạch tuộc đang phun mực phía trên, khiến bóng đêm hoàn toàn che phủ bốn bề.

Sở Trĩ Thủy cảm thấy màn này quen mắt, ngày đầu cô vào cục cũng là như vậy, đầu óc lộn xộn bị cuốn vào chuyện quỷ dẫn đường, rảo bước vào nơi không có lối ra.

Nơi Miêu Lịch đi qua để lại một chuỗi dấu chân mèo bé tí, phát sáng trong màn đêm, giống như biểu tượng hướng dẫn.

Gió yêu xào xạc, bầu trời tối đi, văn phòng tầm thường không chút khác lạ triệt để biến mất, chỉ để lại một chiếc thang gỗ hộp vuông cũ kỹ trước mắt.

Bốn cây cột gỗ được chạm khắc hoa văn tinh xảo đứng sừng sững trên mặt đất, nơi cao nhất khắc hoa văn con mắt, chính giữa có cái hố rỗng hun hút, nói là thang máy đi xuống nhưng lại giống như giếng sâu hướng đến nơi ngục tù, không biết xuống đó có gặp phải chuyện không thể đoán trước gì hay không.

Trên cây cột hàng đầu tiên có một sợi dây thừng to màu đỏ, Miêu Lịch giơ tay kéo một cái, chỉ nghe tiếng ting vang lên giòn giã, vài sợi xích sắt chuyển động lạch cạch lạch cạch, bệ gỗ tròn được nâng lên. Ba mặt thang được dây xích sơ sài chặn lại, mặt còn lại hướng về một người hai yêu, hiển nhiên chính là lối vào bệ gỗ.

Sở Trĩ Thủy nuốt nước bọt, do dự nói: “Thiết bị kiểu này sẽ không bị niêm phong lại vì nguy hiểm chứ?”

Cô nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu, tòa nhà mộc mạc làm sao xây ở nơi dưới lòng đất được, chắc là lại không thể giải thích giống như yêu khí nhỉ.

“Yên tâm, người bình thường sẽ không đến được đây đâu.” Miêu Lịch nâng tay lên, anh ấy bày ra tư thế mời, dẫn cô vào bệ gỗ.

Sở Trĩ Thủy dè dặt từng li từng tí đạp lên trên bệ, cô cảm thấy thang yêu vẫn coi như ổn định: “Nhưng giờ tôi đến rồi.”

“Cho nên bắt đầu từ hôm nay, cô không phải người bình thường.”

Sở Trĩ Thủy muốn cảm ơn Miêu Lịch, chí ít anh không nói bắt đầu từ hôm nay cô không phải người, nếu trên đường đi mà cầu thang kỳ lạ này rớt xuống thì toi mạng, thân phận người sống cũng không bảo toàn được nữa.

Tiếng rít của xích sắt vang lên gợi lên sự lạnh buốt không rõ, giống như trong phim kinh dị, trước khi quỷ làm loạn luôn phải tô đậm bầu không khí u ám, chiếu mấy cảnh trống rỗng kỳ dị trước. Bệ gỗ chở một người hai yêu hạ xuống, tiếng gió vù vù quét qua ngày càng có cảm giác là một vụ tai nạn máy bay.

Tân Vân Mậu nhàn nhã dựa vào cây cột, cổ áo thuần sắc bị gió thổi mở tung, lờ mờ có thể thấy được hai chiếc xương quai xanh như một mảnh trăng giữa trời đêm. Anh phát hiện Sở Trĩ Thủy đứng ở giữa bệ gỗ, căn bản không đến gần khu vực bên cạnh, hỏi: “Sợ à?"

“Vẫn ổn.” Sở Trĩ Thủy dời tầm nhìn xuống dưới chân, không hề nhìn sang xung quanh.

Tân Vân Mậu đến gần cô hơn chút, anh cực kỳ thích thú quan sát cô.

Sở Trĩ Thủy lộ vẻ không hiểu: “Làm gì đó?”

Tân Vân Mậu: “Tôi còn tưởng cô lại sợ đến mặt trắng bệch.”

Sở Trĩ Thủy càu nhàu: “Đã nói là lá gan tôi không nhỏ như thế.”

Tân Vân Mậu nhún vai, thái độ anh độ lượng, hào phóng đề nghị: “Yêu quái nơi này mặt mũi đều khó coi, nếu cô khó chịu thì có thể nhìn chằm chằm vào gương mặt của tôi.”

Sở Trĩ Thủy: “ xấu xí vậy? .” Tại sao anh luôn cho rằng cô sợ sự

Nói thật lòng thì Sở Trĩ Thủy hơi sợ thật, suy cho cùng thì đi công viên giải trí cũng không đi thang máy, cô làm việc cũng đã đủ bận bịu rồi chịu không nổi đả kích lớn, huống hồ gì trong cục không có thiết bị thang máy đạt chứng nhận tiêu chuẩn, còn đi kèm với filter ngôi nhà ma ám.

Thế nhưng cô liếc thấy dáng vẻ dương dương đắc ý của Tân Vân Mậu, đột nhiên không còn tâm hoảng ý loạn đến thế nữa, có thể do thân phận yêu quái buồn cười của anh, vô tình làm cô cảm thấy phim ma cũng mang hiệu quả gây hài.

Miêu Lịch là trưởng phòng bộ phận quan sát, giá trị nhan sắc của anh ấy bỗng bị đạp ép xuống, điềm nhiên nói: “Trước đây anh nói chuyện đâu có đáng ghét thế đâu?”

Miêu Lịch tỉ mỉ nhớ lại những lời Tân Vân Mậu nói trong quá khứ, thế nhưng trong đầu không hề có cảnh tượng ấn tượng khắc sâu, chỉ nhớ là đối phương trời sinh kiệm lời ít nói, trước giờ tuyệt nhiên không nhìn thấy chính là dáng vẻ mặt mũi ngứa đòn này.

Chương 58:

Bệ gỗ tiếp tục đi qua mấy tầng lầu, xa xa có thể thấy vô số lò luyện cổ xưa cũ kỹ, đôi khi còn truyền đến tiếng thét của dị thú, cảnh tượng giống như lò luyện địa ngục.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy âm thanh kỳ quái: "Đây là?"

"Trên đời có ngũ độc bát khổ, yêu quái phạm quy tắc đều dính dáng đến những thứ này, bị phân ra tổng giam ở những tầng lầu khác nhau, chịu qua khổ hình lò luyện hỏa yêu, đây chính là tiếng hét thảm thiết của những yêu quái đó." Miêu Lịch nói: "Yêu quái ở tầng càng thấp thì tội trạng càng nặng, căn cứ vào kết án sẽ tăng dần theo từng năm."

"Vậy tầng thấp nhất giam yêu quái gì?"

"Không giam gì cả, là nơi họ làm việc."

Không lâu sau, bệ gỗ dừng ở tầng thấp nhất, quả nhiên không gian rộng rãi thoáng đãng. Môi trường nơi đây bình thường rất nhiều, nhân viên phòng quan sát mặc áo choàng trấn yêu, họ đang ôm văn kiện bận rộn, chào hỏi một tiếng với Miêu Lịch bèn tránh xa một người hai yêu kia.

Miêu Lịch nhiệt tình làm hướng dẫn viên: "Trước tiên dẫn cô đi xem một vòng, sau đó đi gặp Yêu Nhân Sâm."

Sở Trĩ Thủy tò mò mới mẻ nhìn ngó xung quanh: “Không ngờ đến sâu ở dưới này như thế.”

Miêu Lịch cảm thán: “Cục trưởng Hồ còn hối hận đấy, không nên xây văn phòng dưới này, nhiều khi có yêu khí vượt tường nhảy lên trên tòa nhà.”

“Vậy tại sao không quy hoạch khu vực lần nữa?”

Miêu Lịch nhìn cô ai oán: “Nhà ăn trong cục khó ăn là tại chúng tôi không muốn ăn ngon sao?”

Sở Trĩ Thủy đột ngột tỉnh ngộ, dù là nhà ăn sơ sài hay là tòa nhà phân vùng không thỏa đáng, phía sau chỉ có một nguyên nhân trường tồn—Không có tiền.

Công việc trên đời đều phân bố rập theo khuôn khổ, một người hai yêu đi một vòng ở văn phòng làm việc tầng thấp nhất, lần nữa đi lên bệ gỗ để đến tầng lầu khác.

Thang yêu dần dần nâng lên, Sở Trĩ Thủy đứng bên cây cột lớn gan nhìn xuống dưới, ngắm nhìn tầng lầu thấp nhất một cách toàn diện. Giữa không trung, mô hình trên mặt đất mơ hồ trôi nổi, người ở trong đó còn không nhìn ra, chỉ có duy nhất nơi cao mới có thể nhìn ra đầu mối. Dáng vẻ uốn cong của rồng tạo thành dáng vẻ hung dữ, bị trấn áp ở nơi thấp nhất.

Một khắc sau, họ đến tầng lầu của Yêu Nhân Sâm, nơi đây bày đầy lò đan hình thù độc đáo, có khi lộ ra lửa đen, phát ra âm thanh lách tách.

“Muốn ăn bỏng ngô không?” Miêu Lịch không biết từ đâu móc ra quả ngô, đề nghị nói: “Tìm cho cô một yêu quái thực vật đến làm

bỏng, ví dụ như là Yêu Quái Mía chẳng hạn.”

“Xin lỗi, dạ dày tôi không tốt lắm.” Sở Trĩ Thủy giơ tay ngăn cản, từ chối nói: “Khá chú trọng việc ăn uống.”

Miêu Lịch thấu hiểu gật đầu, nhớ lại nói: “Chả trách thức ăn trong nhà cô đều rất ngon.”

Tân Vân Mậu vốn không lên tiếng, anh nghe thấy lời này thì cau mày, dừng bước chân lại, vẻ mặt cảnh giác: “Tại sao anh ta biết thức ăn nhà cô ngon?”

Sở Trĩ Thủy: “Nói ra thì dài dòng lắm.”

Miêu Lịch cố tình vờ như ngạc nhiên: “Không phải chứ không phải chứ, không phải thật sự có yêu quái chưa ăn qua thức ăn nhà trưởng phòng Sở chứ, tôi còn tưởng bộ phận phát triển kinh tế đã thử qua hết rồi nữa kìa, suy cho cùng thì ngay cả tôi cũng có thể ăn thường xuyên mà.”

Tân Vân Mậu: “

Tân Vân Mậu đen mặt, anh không thể tin được nhìn về phía Sở Trĩ Thủy, không ngừng tỏa ra khí lạnh, dáng vẻ muốn giận dỗi ngay lập tức.

Tự nhiên Sở Trĩ Thủy nằm không cũng trúng đạn, cô không nhịn được trừng mắt nhìn sếp Miêu gây sự, lòng thầm nói xảo quyệt và xấu tính quả nhiên là tính tình trời sinh của loài mèo, có thể gây ra chiến sự dễ như trở lòng bàn tay.

Tân Vân Mậu nhìn động tác nhỏ của cô càng cảm thấy thất vọng, lạnh giọng nói: “Cô còn nhìn anh ta? Không phải nên giải thích chút sao?”

“...Tôi không có nhìn.”

Động từ chính xác gọi là “trừng”.

Sở Trĩ Thủy cân nhắc lựa lời, tầm nhìn của cô di chuyển lên xuống, hàm hồ nói: “Mặc kệ anh có tin hay không, thật ra chỉ là tôi bất cẩn phạm sai thôi, con người trên thế gian này đều sẽ phạm lỗi.”

Tân Vân Mậu im lặng nhìn chằm chằm cô, lại tỏ rõ oán hận vô lý.

Nói đến cùng, tại sao cô phải giống như người nuôi mèo cho mèo hoang ăn bắt gặp phải ánh mắt lên án của mèo nhà vậy?!

Không khí xung quanh gần như ngưng trệ, trong cuộc đối đầu lâu dài, chỉ có âm thanh của lò luyện.

Lách tách—

Tân Vân Mậu nghe thấy động tĩnh, gương mặt anh chợt nghiêm túc, trực tiếp giơ tay về phía cô, trịnh trọng nói: “Qua đây.”

“Sao vậy?” Sở Trĩ Thủy không né tránh, cô đoán là anh không dám làm gì, nghi ngờ: “Tại sao lại nói giọng điệu như nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình vậy?”

Tân Vân Mậu không nói, bàn tay của anh đặt lên vai cô kéo cô qua, còn chắn cô ở sau lưng mình.

Sở Trĩ Thủy đang ngạc nhiên thì nghe thấy âm thanh dị thường từ

sau lưng.

Không bao lâu sau, cái lò bên cạnh bốc lửa lên một cách ly kỳ, giống như lò áp suất sôi lên, rung lắc xóc nảy kêu ong ong, giống như dung nham sắp phun trào, còn lách tách lách tách bốc ra hơi nóng.

Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Đây là cái gì?”

Tân Vân Mậu và Miêu Lịch lạnh lùng nhìn màn này.

Miệng lò tròn xoe ngưng tụ ra một gương mặt quỷ xấu xí, hắn ta muốn đập đầu phá bỏ cấm chế, thế nhưng lò đan vàng sáng lóe lên một cái thì hắn ta lại bị giam lại trong lò, phát ra một trận âm thanh công kích dọa người. Lò luyện của phòng quan sát đặc thù, một khi yêu quái bị giam cầm thì căn bản không thể trở ra.

Lách tách—Lách tách—

Yêu quái trong lò bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu hủy, sớm đã không nhìn ra hình dạng ban đầu, nhưng ánh mắt hắn ta hung ác, kêu gào với một người hai yêu đang đứng cạnh lò: “Tân Vân Mậu, đợi long thần đại nhân hồi sinh, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi đâu!”

m thành gào thét khản đặc mà thảm thiết, ngưng đọng hận thù không vơi.

Sở Trĩ Thủy chưa bao giờ nghe yêu quái khác gọi tên anh, không ngờ lần đầu sẽ ở nơi bí mật của phòng quan sát nghe được, tiếng gào của đối phương mang theo địch ý lạnh lẽo thấu xương.

“Hóa ra đã qua nhiều năm vậy rồi, hắn ta lại được chuyển đến đây.”

Miêu Lịch chớp mắt: “Vẫn luôn bị hỏa thiêu mà còn chưa tan đi.”

Tân Vân Mậu chê cười: “Thiết bị của các anh thật cũ kỹ, chút đồ này cũng không đốt trụi được.”

Ngón tay của Tân Vân Mậu bốc lên một ngọn lửa đen khác với màu đen thuần túy của trước kia, xen lẫn từng sợi màu xanh biếc quyến rũ, xanh đen đan xen đôi bên hòa hợp dao động liên tục.

Ngón tay anh bật một cái, ngọn lửa xanh đen bay vào trong lò, đốm lửa nho nhỏ tiếp xúc nhẹ thì bùng cháy lên không thể ngăn chặn lại được, ngay tức khắc khiến lửa trong lò sáng lên tận trời, ngọn lửa xanh kỳ lạ uy thế kinh người.

Một tiếng tru thảm thiết truyền ra từ trong lò, giống như dùng xiên đâm xuyên mãnh thú.

“Hắn không tha cho tôi?” Ngữ khí Tân Vân Mậu mang theo sự khinh thường, giọng nói lạnh như gió đêm, lẩm bẩm nói: “Đúng lúc, tôi còn không tha cho hắn.”

Trên gương mặt anh không chút biểu tình, im lặng quan sát lò luyện đang cháy, lửa yêu cao thấp mờ dần càng làm tôn lên gương mặt như sương giá.

Sở Trĩ Thủy an tĩnh đứng nhìn tất cả, đột nhiên nhớ ra cảnh tượng cô gặp phải lúc đầu, sự xa cách, cảnh giác, sắc bén của anh, trên mặt căn bản không hề có ý cười, nói hai câu thì muốn vội vã rời đi, giống hệt như thần thái hiện tại.

Miệng lò nóng hổi bắn tung tóe những đốm sao sáng, đốt quách đi tất cả những tiếng hét.

Một khắc sau, trong lò không còn âm thanh gì nữa, một mảnh tĩnh mịch u ám.

Chương 59:

Tân Vân Mậu tẻ nhạt quay đầu về sau nhìn cô không hề chuyển tầm nhìn mà cứ nhìn cái lò, bỗng chốc lại nhớ ra gì đó, ngây ngẩn nói: “Dọa cô rồi?”

“Không có.”

Tân Vân Mậu quan sát cô một phen, xác nhận là cô thật sự không sao anh mới tự đắc gật đầu: “À…vậy chính là bị thần uy của tôi cảm phục.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh chứng nào tật nấy, cô hơi nhướng đuôi lông mày, chần chừ nói: “Không phải, chỉ

là anh nghịch lửa như vậy, dễ.”

“Dễ cái gì?”

“Nghịch lửa dễ đái dầm.”

"?"

Tùy ý ném lửa như vậy do có tồn tại phương pháp đảm bảo an toàn, không kiến nghị người và yêu quái khác mô phỏng. “Phốc.” Miêu Lịch không nhịn được cười thành tiếng, lén giơ móng vuốt lên che đậy biểu cảm.

Đồng tử Tân Vân Mậu hơi co lại, sắc mặt anh hết xanh rồi lại trắng, xấu hổ thành giận nói: “Tôi và sinh vật quăng lửa khác nhau, không cần mấy hành vi bẩn thỉu này!”

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Anh ăn hết không thải ra, chẳng lẽ anh là Tỳ Hưu sao?”

Tân Vân Mậu: “”

Anh nghe được một chuỗi tiếng cười vang lên sau lưng, ánh mắt oán giận nhìn con mèo mun đang nhịn cười đến run vai, cắn răng nói: “Miêu Lịch, anh còn cười nữa thì đừng hòng còn cái đuôi.”

“Người cô ấy nói là anh, anh uy hiếp tôi?” Miêu Lịch bất mãn, nghiêng đầu nhìn Sở Trĩ Thủy, thuyết phục: “Mới nãy đã định nói, cô thật sự không xem xét làm nghi thức ký kết với tôi sao? Rõ ràng anh ta làm người ta chán ghét đến thế, con người đều thích mèo hơn mà."

Tân Vân Mậu lãnh khốc đính chính: “Con người thích là mèo đã triệt sản còn không cào nhà cửa.”

Miêu Lịch khoe mã nói: “Tôi sẽ không làm loại chuyện đấy đâu.”

Sở Trĩ Thủy: “Nghi thức ký kết?”

“Phải đấy, chỉ cần chúng ta thực hiện nghi thức ký kết, tôi sẽ bảo vệ cô thật tốt, cũng không cần phải trả giá bao nhiêu, chỉ cần cho tôi ăn cá là được. Tuy nghe hơi lạ nhưng nếu tiếp xúc lâu dài vẫn là có nghi thức sẽ tốt cho cô hơn.”

“Sau này tôi có thể mang cá tiếp.” Sở Trĩ Thủy khó xử nói: “Nhưng nghi thức thì thôi đi.”

Miêu Lịch bị từ chối, anh ấy trừng to mắt: “Tại sao chứ?”

Tân Vân Mậu gật gù đắc chí sờ cằm: “Tôi đã nói cô ấy không có hứng thú với anh rồi.”

“Cô đã làm nghi thức ký kết với anh ta rồi? Không thể nào, tôi không cảm nhận được mà.” Miêu Lịch nói: “Muốn chọn anh ta thật sao? Anh ta và chúng ta không giống nhau, ở trong cục rõ ràng không thể dựa dẫm hơn tôi.”

Trên thực tế, Sở Trĩ Thủy không muốn chọn bất cứ bên nào cả, cô đối mặt với hai con yêu quái tự đề cử mình, luôn cảm thấy như đang bị lôi vào tiếp thị đa cấp, tùy miệng nói: “Chẳng phải anh ấy cũng là người trong cục sao?”

Miêu Lịch: “Anh ta không phải.”

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên xoay đầu lại: “Anh không phải người trong cục hả?”

“Cuối cùng cô cũng phản ứng lại rồi?” Tân Vân Mậu điềm nhiên nói: “Đương nhiên không phải.”

Cô hoang mang nói: “Vậy ban đầu sao anh lại ở bộ phận hậu cần?”

Nếu Tân Vân Mậu không phải người trong cục, tại sao phải làm việc trong văn phòng?

Tân Vân Mậu không nhịn được nâng khóe miệng lên: “Hiện giờ rõ rồi nhỉ, tôi và họ khác nhau, cô làm tín đồ duy nhất của tôi thì vinh

quang to lớn biết bao nhiêu...”

Anh chính là yêu quái phong thần đương thời hiếm có!

Sau khi con rồng kia bị phong ấn thì không có yêu quái nào có thể địch lại!

“Anh ở cơ quan nào đến? Hay là làm việc theo hợp đồng?” Sở Trĩ Thủy nghĩ ngợi, trịnh trọng an ủi: “Không sao, giờ không vào biên chế cũng không sao cả, bộ phận chúng ta đều đối xử bình đẳng, chỉ coi trọng năng lực làm việc thôi.”

Miêu Lịch cười đến lộ tai mèo ra, ước gì có thể lăn một vòng, vui vẻ cực kỳ.

Tân Vân Mậu tức không biết xả vào đâu, thật bội phục mạch suy nghĩ của cô: “Kết luận cô đúc kết ra chắc là tôi mạnh nhất, Hồ Thần Thụy cũng không thể quản được tôi, tại sao lại làm việc theo hợp đồng!?”

Sở Trĩ Thủy nghe ngữ khí tức giận của anh, vỗ về nói: “Được rồi được rồi, người quét rác mạnh nhất, làm việc theo hợp đồng mạnh nhất, đừng xoắn xuýt mấy thứ này nữa.”

Tân Vân Mậu như mắc nghẹn xương cá ở cổ họng.

“Chọn anh ta cũng có thể chọn tôi mà, cũng không bỏ lỡ hai bên.” Miêu Lịch coi hài kịch xong, anh ấy thu tại mèo lại, tiếp tục thọc gậy bánh xe, cám dỗ nói: “Anh ta cũng có lúc không chú ý đến cô được, cũng không thể chờ lệnh cả ngày nhỉ?”

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn ánh mắt như tia laze của Tân Vân Mậu, lòng biết nếu mình đồng ý, đối phương sẽ làm loạn tại chỗ này, cô nuốt nước bọt nói: "... Trước mắt hình như không cần."

Miêu Lịch nhìn trái phải, anh ấy phát hiện ánh mắt một người một yêu có dị thường, chấn động nói: "Chẳng lẽ anh ta thật sự chờ lệnh cả ngày?"

Tân Vân Mậu ngẩng cằm lên: "Sao tôi có thể không có trách nhiệm giống anh được, xao lãng nhiệm vụ?"

"Cũng không phải." Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng nói: "Nhưng gọi thì anh ấy sẽ đến."

"Làm việc theo hợp đồng chính là rảnh." Ánh mắt Miêu Lịch hơi giảo hoạt: "Tôi không có cách chấp nhận một người cả ngày cứ xoay quanh người ta."

Tân Vân Mậu không nén được cơn giận trên gương mặt, trong lời nói như có băng tan hòa lẫn: 'Thật sự không cần cái đuôi nữa?"

Miêu Lịch bị uy hiếp thân mèo, tức giận híp mắt, không biết anh ấy nghĩ đến chuyện gì lại cười trên nỗi đau của người khác nói: "Có điều anh khác xa với năm đó, rõ ràng lúc trước đều là gương mặt người chết, nếu để họ thấy được thì thú vị rồi."

Sau khi tán gẫu, hai yêu quái tiếp tục đi về phía trước, đều không nhắc đến chuyện lò luyện, phảng phất như đó là tập phim râu ria.

Sở Trĩ Thủy quay đầu lại, cô phát hiện lò lửa khi nãy giờ đây đã tàn, giống như chuyện xưa trong cát bụi, toàn bộ đã bị ngọn lửa xanh thiêu rụi, chỉ để lại một mảnh hư vô triệt để.

Cuối cùng Miêu Lịch cũng dẫn nhân viên bộ phận phát triển kinh tế đến trước mặt Yêu Nhân Sâm.

Vô số lò luyện đặt cạnh nhau, trong không gian mở có một bệ đá, lão già Bạch Tu tay chân đều bị xiềng xích khóa lại, hồn bay phách lạc ngồi liệt ở phía trước, những sợi râu dài còn mang theo vết cháy sạm, giống như củ khoai lang già vừa được móc ra từ trong lò nướng. Có thể dạo gần đây ông ta bị ép tra tấn, đến giờ ánh mắt đã tan rã, cả người không thể nhấc lên, trông nhếch nhác không nhìn nổi.

Sở Trĩ Thủy hỏi thăm: “Ông ta tên gì?”

Miêu Lịch chậm rì nói: “Lười tra mã số rồi, cô muốn gọi thế nào đều được.”

Lão già Bạch Tu giọng nói khản đặc, run lẩy bẩy lên tiếng: “Tôi tên Tu Gia Khoa.”

Sở Trĩ Thủy im lặng vài giây, cô chỉ thấy cực kỳ không thuận miệng, biết lắng nghe gật đầu: “Được, lão Bạch, ông tìm tôi có chuyện gì?”

Yêu Nhân Sâm mừng rỡ khi được đề ra mã số mới: ?

Chương 60:

Thái độ của Sở Trĩ Thủy đầy thân thiện, bất đắc dĩ đành phải đứng bên cạnh hai con yêu quái, một trái một phải lạnh mặt canh cửa. Bọn họ thản nhiên liếc nhìn lão Bạch, cảm giác giống như đang xem xỉ than bị đốt cháy đen, chỉ hận không thể đem quét vào thùng rác.

Lão Bạch lo lắng nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói: "Chuyện là như thế này, tôi biết rằng tội xúc phạm đại nhân lúc trước là không thể tha thứ, nhưng không biết có thể thỉnh cầu ngài rộng lòng từ bi, thỏa mãn nguyện vọng nhỏ nhoi cuối cùng của tôi được không ..." Sở Trĩ Thủy cau mày sửa lại: "Đừng gọi là đại nhân, quá nhiều tiếng địa phương."

Cô nhận ra tên yêu quái này luôn mang theo hơi thở của xã hội cũ.

Lão Bạch cầu xin: "Được được được, tôi sẽ không kêu nữa, vậy không biết có thể phiền cô giúp tôi gặp một người được không?"

"Gặp ai?"

"Cô ấy tên là Trần Châu Tuệ, vẫn còn là một học sinh. Cô ấy sống ở thôn bên cạnh và sắp tham gia kỳ thi tuyển sinh đại học."

Sở Trĩ Thủy tưởng rằng lão Bạch sẽ cầu xin cô nói mấy lời hay với Miêu Lịch, hoặc là để ông ta đến vườn trà để làm lao động cải tạo, nhưng không ngờ lại là chuyện như vậy.

Trần Châu Tuệ là một học sinh cấp 3 ở gần đây, sau khi cha mẹ qua đời cô ấy sống với ông nội và vẫn luôn ở trong một căn nhà tự xây gần thôn. Hai năm trước ông nội cũng bỏ cô ấy đi, cô gái nhỏ bị họ hàng thân thích đá qua đá lại như trái bóng, hơn nữa cô ấy đã thành niên rồi cho nên cuối cùng nhà ai cũng không ở lại được, hiện tại cô ấy đang sống một mình và chuẩn bị cho kỳ thi.

Lão Bạch có một chút duyên phận với ông nội của Trần Châu Tuệ. Mấy năm trước suýt chút nữa ông ta đã bị những người hái sâm đào lên, chính ông nội Trần là người đã cứu sống cây sâm. Những năm gần đây, ông ta thường chăm sóc cô gái nhỏ, cho cô ấy một ít thức ăn và tiền bạc để đền đáp lòng tốt của ông nội cô ấy. Chất lượng cây trà ở trong cục đều rất tốt, là nhờ có bộ ba con yêu quái trắng, vàng, đen góp sức. Bọn họ lén hái trà để bán lấy tiền, sau đó trợ cấp cho cô gái nhỏ.

Mặc dù nhà của Trần Châu Tuệ rất nghèo nhưng cô ấy lại có thành tích học tập xuất sắc, còn là một đứa trẻ chịu thương chịu khó và tốt bụng, nói chung là một người không có tật xấu gì, nếu có lỗi cũng là do vấn đề của người khác (nguyên văn lời nói phóng đại của lão Bạch). Đã lâu rồi cô ấy không gặp lão Bạch nên chắc chắn sẽ rất lo lắng, có thể sẽ ảnh hưởng đến kỳ thi.

"Cách một khoảng thời gian tôi sẽ đưa cho cô ấy thứ gì đó, nhưng gần đây tôi bị truy đuổi gắt gao quá ..."

Lão Bạch hoảng sợ nói thêm: "Đương nhiên, tôi không có ý nói Miêu đại nhân không đúng, có điều tôi đã không chú ý đến việc này trong một thời gian và cũng không thể nói lời tạm biệt chính thức với cô ấy. Tôi sợ cô ấy lo lắng cho nên mới muốn làm phiền cô một chút. "

Sở Trĩ Thủy: "Tại sao lại muốn tôi đi?"

“Cô là người có học thức phải không?”

Lão Bạch nhìn khí chất tri thức của cô, ngập ngừng nói: “Chính là kiểu người có văn hóa, biết thi đại học là như thế nào ấy. Không chừng cô có thể động viên Châu Tuệ vài lời.”

Lão Bạch đã nhìn thấy rất nhiều người ở gần cục quan sát, Sở Trĩ Thủy chính là người ăn nói khéo léo và có khí chất nổi trội, chắc hẳn là người có văn hóa cao trong nhân loại. Đứa bé kia nếu thấy cô cũng sẽ không sợ hãi, không giống mấy yêu quái chấp pháp bạo lực ở cục quan sát.

Miêu Lịch lộ ra răng nanh, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Ý ông là tôi không có văn hóa à?"

Tân Vân Mậu nhếch môi khinh thường nói: "Chỉ nhìn cặp vuốt trước của cậu đã biết không tốt rồi."

“Việc này còn cần trưởng phòng Sở đi xem sao?”

Miêu Lịch sốt ruột nói: “Nếu là vấn đề lớn thì chúng ta chỉ cần xóa trí nhớ của cô ấy là được.”

Lão Bạch hoảng sợ xua tay: "Đừng, đừng, đừng..."

“Đúng là tự mình cảm động, ông cho rằng cô ấy và ông có quan hệ với nhau đến cuối cùng sẽ có kết quả tốt à.”

Tân Vân Mậu ung dung chế nhạo: “Nói là tặng cô ấy đồ vật rồi lại

đối xử tốt với cô ấy nhưng lại khiến cho vận may của cô ấy càng ngày càng tồi tệ, trở thành người không biết phép tắc. Chẳng lẽ ông còn không hiểu sao?"

Lão Bạch đã tặng cho Trần Châu Tuệ nhiều thứ nhưng ông ta lại không nhận hồi đáp. Sau một thời gian dài tích lũy, ông ta đã dùng mục đích tốt để làm chuyện xấu, ngược lại lại khiến đối phương gặp xui xẻo.

Lão Bạch chật vật phản bác: "Ông nội của cô ấy đã cứu tôi, chúng tôi có nhân quả vì vậy sẽ không ảnh hưởng đến cô ấy!"

"Ông nội cô ấy mất rồi, nhân quả cũng không còn."

Trong lòng Lão Bạch bi thương, môi run lên, cuối cùng tuyệt vọng nói: "Quên đi, Thần Quân nói đúng, đây cũng là tốt cho cô ấy, hay là cứ quên tôi đi."

Miêu Lịch: "Được rồi, hiện tại chuyện đã xong, có thể đem ném vào lò rồi!"

Lão Bạch thành thật đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ buồn bã, như thể thế giới đang sụp đổ và ông ta vô cùng hoang mang.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy vẻ mặt muốn chết của ông ta, cô có chút do dự nhưng vẫn thở dài một tiếng: "Xin lỗi, đừng phủ lên tội ác của ông một chiếc áo choàng bi thương nữa, khiến cho ông giống như một con yêu quái đáng thương bị pháp luật cản trở và giống như chúng tôi chính là người tội ác tày trời hãm hại người khác vậy. Cục đã đề ra quy tắc bắt yêu quái rồi.

“Địa chỉ là gì?”

Cô bình tĩnh hỏi: “Hai ngày nay tôi không có thời gian, đến cuối tuần mới có thể đi qua đó.”

“Được chứ được chứ, cô ấy thường ở ký túc xá của trường và đến cuối tuần mới về nhà!”

Chương 61:

Hai mắt Lão Bạch sáng lên, mừng rỡ nói: “Cô thật sự đồng ý đi sao?”

“Đúng vậy, không phải là vì ông mà là vì cô ấy.”

Sở Trĩ Thủy nói: “Thật xui xẻo, ông trộm trà thì cũng thôi đi, mà nguyên nhân lại là vì cô ấy. Nghĩ đến là thấy xui xẻo.”

Lão Bạch vội vàng để lại địa chỉ và cảm ơn lần nữa. Lần này ông ta đi vào lò lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thậm chí ông ta còn đề nghị bán bắp rang nhân sâm để cho Sở Trĩ Thủy bồi bổ cơ thể, nhưng lại bị nhẫn tâm từ chối.

Khi sự việc đã ổn định, một người và hai con yêu quái ngồi thang yêu trở về, nghênh đón ánh nắng dịu nhẹ trên mặt đất.

“Cô thật sự muốn đi sao?”

Miêu Lịch đưa bọn họ tới cửa, một tay anh ấy cầm nắm cửa, phần lớn cơ thể vẫn ở trong phòng: “Làm loại chuyện này không có ý nghĩa gì đâu, để chúng tôi xử lý sẽ tốt hơn."

Sắc mặt Sở Trĩ Thủy bình tĩnh: "Ý nghĩa đều được tổng kết sau khi hoàn thành mọi chuyện, tôi còn chưa làm qua cần gì nói chuyện ý nghĩa."

"Không hiểu nổi."

"Việc này giống như một số người còn chưa kết thúc cuộc đời của mình, nhưng mỗi ngày lại la hét rằng cuộc sống quá vô nghĩa. Vẫn còn quá sớm để nói điều đó."

Miêu Lịch cái hiểu cái không.

Tân Vân Mậu nhướng mày kiêu ngạo: "Không có văn hóa thật đáng sợ, cái gì cũng không hiểu cả."

“Nói như thể anh đã hiểu vậy.”

Miêu Lịch thở hổn hển, dùng móng mèo của mình kéo sầm cửa lại: “Từ nay về sau bộ phận quan sát sẽ không chào đón anh nữa!”

Sở Trĩ Thủy có việc phải làm vào ngày thường, vì vậy cô quyết định chiều thứ bảy sẽ đến đó, đây cũng là một trong số ít những lần Trần Châu Tuệ ở nhà.

Cục quan sát Hoài Giang vốn nằm ở một vị trí hẻo lánh, nhưng tòa nhà tự xây lại nằm xa hơn vùng ngoại ô. Việc xây dựng đô thị với tốc độ cao đã khiến thành phố Hoài Giang gần như bị tách rời, cơ sở vật chất và giá nhà đã bắt kịp các khu vực có kinh tế phát triển, các loại cao ốc thương nghiệp sang trọng muôn hình muôn vẻ mọc lên nhưng ở nông thôn ngoại ô vẫn giản dị như cũ và giữ lại cảm giác của đồng quê.

Sở Trĩ Thủy chưa bao giờ lái xe đến một nơi xa như vậy, cô dứt khoát lái xe đến cổng cục trước, sau đó mới bắt đầu kiểm tra bản đồ tại chỗ, tiếp tục đi đến trạm tiếp theo.

Xe tư nhân không dừng ở cửa cục quá lâu, nhưng nháy mắt ghế phó lái đã bị tên yêu quái nào đó chiếm giữ.

Tân Vân Mậu không biết lên xe từ lúc nào, anh dựa vào cửa sổ xe nhìn Sở Trĩ Thủy dùng điện thoại di động để hướng dẫn.

“Anh lên từ khi nào vậy?”

Sở Trĩ Thủy vừa ngẩng đầu lên đã bị sự xuất hiện đột ngột của Tân Vân Mậu làm cho giật mình: “Tôi đến nhà của Trần Châu Tuệ, hôm nay là cuối tuần không cần đến vườn trà.”

Anh là yêu quái không rành thế sự hay là anh không nhớ rõ ngày làm việc và cuối tuần vậy?

Tân Vân Mậu im lặng một lúc lâu, anh giống như một người máy mặt sắt, gương mặt cố nén vẻ bình tĩnh, gằn từng chữ nói: "Tôi thích ngồi trên xe hóng gió."

Lần trước lúc một người một yêu nói chuyện với nhau, lúc đó đã đưa ra hai phương án, một là "ân cần cùng cô ngồi trong xe", hai là "thích ngồi trên xe hóng gió". Khi ấy Tân Vân Mậu đã không chọn bất kỳ cái nào, anh tự động cảm thấy mất mặt mà chạy đi mất, nhưng bây giờ anh lại cứng đờ chọn một trong số chúng.

Một lúc sau, Sở Trĩ Thủy lắc đầu, cô cảm thấy buồn cười: "Anh quả thực rất giỏi nói lời trái với lương tâm."

Anh lúng túng nói: "... Đến lúc phải đi rồi."

Chiếc xe chậm rãi xuất phát và đi vào đường chính.

Sở Trĩ Thủy một bên lái xe, một bên nhớ tới chuyện gì đó liền tán gẫu nói: "Đúng rồi, biên chế của anh không ở trong cục, vậy lương của anh là bao nhiêu?"

Sếp Miêu nói rằng Tân Vân Mậu không có trong cục, có lẽ không nằm trong hệ thống lương, vậy mà cuối tuần anh còn vất vả đi theo. Trước đây cô không biết chuyện này, nếu lượng còn ít hơn cả Kim Du vậy thì anh thật sự quá đáng thương.

Tân Vân Mậu nghe cô lại nhắc đến hợp đồng lao động, sắc mặt anh biến đổi khó lường, cảnh giác nói: "Cô lại muốn đào hố để giễu cợt tôi à?"

Anh sẽ không tiếp tục bị lừa, anh nhận ra cô có quá nhiều kịch bản.

“Hỏi một chút có sao đâu, anh thật nhỏ mọn. Không muốn nói thì thôi vậy.”

Sở Trĩ Thủy còn đang cân nhắc về tiền làm thêm giờ, lại thấy bộ dạng coi tiền như rác của anh, cô suy nghĩ một chút liền đổi ý, niềm nở nói: "Phong cảnh ở đây đẹp quá. Lần sau tôi sẽ đưa anh đi dạo một vòng thành phố."

Vườn trà và khung cảnh ven đường nhà Trần Châu Tuệ không khác nhau mấy, nếu anh thích ngồi xe hóng gió vậy thì có thể sẽ thích đến những nơi mới mẻ.

Xem ra anh không thiếu tiền, vậy chi bằng nên chú tâm vào đúng chỗ ngứa.

Tân Vân Mậu nghe được lời này liền sửng sốt, anh mím môi, hơn

nữa ngày sau mới phát ra giọng mũi gần như không nghe thấy được. Không biết là trả lời "Hừ" hay "Ừm" nhưng xem như là đồng ý lời đề nghị của Cô.

Chương 62:

Ở vùng ngoại ô, có thể nhìn thấy những căn nhà mộc mạc tự xây, phía trước còn có một khoảng sân nhỏ được bao quanh bởi những bức tường đơn sơ. Ở cửa vào sân được dán những câu đối Tết xưa cũ, chữ viết màu đen không phải được in ấn mà là do chính tay người nào đó viết, nhưng dưới bão táp mưa sa đã trở nên lốm đốm.

Sở Trĩ Thủy đậu xe ở một bên, nhìn số nhà qua cửa sổ, sau khi xác nhận không hề sai liền xuống xe.

Tân Vân Mậu cũng đi xuống, anh thấy cô lấy ra một chồng sách từ ghế sau liền tò mò nhìn một chút và nhận ra tất cả đều là sách bài tập.

Sân trước vang lên tiếng gõ cửa nhịp nhàng.

"Đến ngay đây!"

Trần Châu Tuệ đang ở trên cầu thang, vừa nghe được tiếng động cô ấy lập tức buông vật trong tay xuống, vội vàng chạy ra mở cửa. Cửa sân vừa mở ra, tiếng "Ông Tu" còn chưa gọi ra khỏi miệng, cô ấy đã phát hiện người tới là một nam một nữ, cả hai đều có khí chất ngời ngời có điều gương mặt lại xa lạ.

"Xin chào, xin hỏi có phải là Trần Châu Tuệ không?"

"Là tôi."

Người phụ nữ phía trước xinh đẹp dịu dàng còn người đàn ông phía sau lại lạnh lùng hờ hững, hoàn toàn không phù hợp với hoàn cảnh trong thôn. Trần Châu Tuệ nhìn thấy màn sương đen mờ ảo bên cạnh người đàn ông, vẻ mặt càng thêm sửng sốt, không biết phải làm sao.

Lúc Trần Châu Tuệ đang quan sát họ thì Sở Trĩ Thủy cũng đang quan sát cô ấy. Cô gái nhỏ buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồng phục học sinh, gương mặt mộc mạc, có lẽ vừa rồi cô ấy đang làm việc cho nên mới xắn tay áo lên. Đây chính là bộ dạng của một học sinh trung học bình thường.

Sau khi chào hỏi xong, Sở Trĩ Thủy liền đưa sách bài tập mới tinh cho Trần Châu Tuệ, ôn hòa nói: "Ông Bạch ... à không là ông Tu đã nhờ bọn chị đến đây một chuyến, gần đây ông ấy có một số việc cần giải quyết cho nên có lẽ sẽ không thể về thôn. Ông ấy chúc em thi đại học cố lên và đạt được điểm cao!"

Trần Châu Tuệ chậm rãi cầm bài tập, âm lượng của cô ấy càng ngày càng thấp, bất an cúi đầu: "Chị ơi, Có phải ông Tu đã xảy ra chuyện gì không? Hoặc là đã phạm lỗi gì đó rồi ạ?"

Sở Trĩ Thủy giật mình.

“Hai người vào nhà trước đi, vào trong nhà ngồi.

Trần Châu Tuệ đột nhiên nhớ tới cái gì đó, nhanh chóng mở lớn cửa sân ra và mời bọn họ vào nhà, cô ấy niềm nở nói: “Để em rót nước cho hai người!”

"A, không cần đâu..."

Sở Trĩ Thủy định ngăn cô ấy lại nhưng Trần Châu Tuệ đã vội vã đi vào nhà, bắt đầu nhanh chóng thu dọn.

“Tên nhân sâm đó đúng là mất trí rồi.”

Tân Vân Mậu nhìn chằm chằm bóng lưng của Trần Châu Tuệ, nhẹ giọng nói: “Người này đã mở mắt rồi.”

Sau khi phong thần, Tân Vân Mậu có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn những yêu quái khác. Mỗi một nhân loại đều có linh khí riêng, cũng giống như vạn vật đều có màu sắc khác nhau, khi phủ lên cơ thể đều hình thành nên những "vận khí" khác nhau, Trần Châu Tuệ rõ ràng có nhiều hơn người bình thường một chút.

Yêu quái và nhân loại thường xuyên tiếp xúc sẽ phá vỡ sự cân bằng, nguyên nhân là do sự tồn tại của yêu quái sẽ mang đến cho nhân loại một màu sắc mới, có thể sẽ là chuyển biến tốt nhưng cũng có thể sẽ xấu. Nhưng sau này sẽ phá hủy hoàn toàn vận khí vốn có của nhân loại.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: "Vậy chẳng lẽ là em ấy..."

"Đúng vậy, cô ấy đã biết ông ta là yêu quái."

Từ Gia Khoa còn tưởng rằng Trần Châu Tuệ là một người bình thường, nào biết rằng chiếc áo choàng của ông ta đã sớm rơi ra rồi, có điều cô gái nhỏ lại chưa từng chọc thủng.

Việc mà Tân Vân Mậu kỳ quái chính là trên người Trần Châu Tuệ có

màu sắc quá đen, không giống như việc yêu sâm có thể nhuộm được.

Một lúc sau, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đi vào nhà, bên trong không có đồ đạc gì lớn nhưng lại được dọn dẹp sạch sẽ. Trần Châu Tuệ dùng nước sôi tráng qua chiếc ly, sau đó nhanh nhẹn rót nước. Vốn dĩ cô ấy muốn pha trà nhưng lại bị Sở Trĩ Thủy lịch sự ngăn lại.

Sở Trĩ Thủy: “Châu Tuệ, lúc nãy em có nhắc đến đã xảy ra chuyện, có phải em đã biết được gì hay không?"

"Chị ơi, có thể chị sẽ không tin em nhưng từ nhỏ em đã có thể nhìn thấy một số chuyện kỳ lạ. Ban đầu em cảm thấy rất bối rối nhưng rồi cũng quen. Có điều người lớn lại cho là xui xẻo."

Trần Châu Tuệ liếc nhìn Tân Vân Mậu một cái, do dự nói: "Ông Tu cũng khác với những người khác và người bên cạnh chị cũng là ..."

Tân Vân Mậu không nói gì chỉ tùy ý nghiêng người sang một bên, anh đứng sau lưng Sở Trĩ Thủy như không có chuyện gì xảy ra.

"Có một lần em và ông Tu đi ra đồng, thấy ông ấy ngã xuống sườn đồi và một đoạn chân bị đứt lìa. Nhưng khi em chạy đến ông ấy lại không có việc gì cả, ông ấy còn cho rằng em không nhìn thấy ông ấy ngã."

“… “

Sở Trĩ Thủy thật sự nghĩ rằng đầu óc lão Bạch không được nhạy bén cho lắm, ông ta quả thực đã coi cô gái nhỏ như một đứa ngốc, không bị lột áo lót(1) mới là không bình thường.

•fZ điệu mã giáp: trong ngôn ngữ mạng TQ, [B] là kiểu như xài acc clone để không bị lộ thân phận. [EF] là xài acc clone rồi nhưng bị người ta nhận ra thân phận thật.

"Có phải ông ấy đã phạm lỗi gì đó ở bên ngoài không ạ? Mấy năm nay ông ấy thường đưa tiền cho em, em không cần liền tặng đồ đạc nhưng em vẫn luôn không động đến."

Chương 63:

Không biết cô ấy đã lấy một sấp tiền ra từ lúc nào, trong đó có tiền lẻ cũng có tiền chẳn, cô ấy vội vàng dúi vào tay Sở Trĩ Thủy: "Nếu ông ấy nợ tiền vậy hãy dùng số tiền này để trả nợ và đợi em bán thêm những thứ khác. Hoặc hãy nói cho em một con số, em sẽ cố gắng để gom góp đủ. "

Trần Châu Tuệ có một cuộc sống khó khăn, từ nhỏ cô ấy đã sớm trưởng thành. Cô ấy từng nghe nói người dân trong thôn bị đánh đập vì nợ nần và tin tức làm ăn phi pháp bị bắt.

“Trông bọn chị giống như người đòi nợ à?”

Sở Trĩ Thủy không dám nhận tiền, vội xua tay từ chối: “Không không không, tuy rằng có liên quan đến tiền, nhưng không hoàn toàn là vậy. Vẫn còn có nguyên nhân khác. "

Trần Châu Tuệ nghe xong sắc mặt liền tái nhợt, cô ấy hoảng sợ nói: "Còn có chuyện nghiêm trọng hơn sao a?"

Sở Trĩ Thủy khó xử nói: "Châu Tuệ, em cũng đã biết ông ấy có thân phận đặc biệt. Thực ra ông ấy không phải là con người, cho nên những gì ông ấy phạm phải không phải luật pháp của con người mà là luật pháp của yêu quái."

"Ông ấy đã phạm phải yêu pháp gì ạ?"

Sở Trĩ Thủy không dễ trả lời, mặc dù lão Bạch đã tấn công cô nhưng Trần Châu Tuệ lại không làm ra chuyện ác gì, có một số chuyện không nên nói với trẻ con.

“Vậy sai lầm của ông ấy có liên quan đến em không?”

Trần Châu Tuệ thấy cô không nói gì, lông mi run lên, bi thương nói: “Mọi người đều nói em sẽ mang lại xui xẻo cho người khác, từ cha, mẹ đến ông nội của em và bây giờ lại là ông Tu...

Bởi vì năng lực không thể giải thích này của mình đã khiến cô ấy chịu đủ mọi khinh bỉ của họ hàng, khó khăn lắm cô ấy mới sống một cuộc sống yên bình với ông nội và ông Tu. Không ngờ lại xảy ra chuyện, giống như bị nguyền rủa vậy.

Đôi khi cô ấy nghi ngờ rằng mình thực sự đã dính phải những thứ ô uế, nếu không tại sao những người mà cô ấy tiếp xúc đều gặp chuyện xui xẻo?

Sở Trĩ Thủy sững sờ, nhanh chóng đáp: "Không liên quan gì đến em đâu."

"Nhưng mà..."

"Không liên quan gì đến em cả. Cho dù lý do phạm pháp là gì thì đều phải do người hoặc yêu đã làm điều sai trái đó gánh chịu. Chỉ cần em không phạm tội hoặc xúi giục phạm tội là được rồi. Vậy sẽ không có bất kì quan hệ gì với em cả."

Ánh mắt Sở Trĩ Thủy rõ ràng và thái độ rất dứt khoát. Giọng điệu của cô không nhanh không chậm nhưng lại khiến người khác tin

tưởng một cách khó hiểu, việc này làm cho Trần Châu Tuệ phải im lặng.

“Được rồi, đừng tự trách bản thân bằng lỗi lầm của người khác. Ông Tu sợ rằng em sẽ lo lắng, cuối cùng ảnh hưởng đến kỳ thi tuyển sinh đại học của em, cho nên mới nhờ bọn chị đến đây một chuyến.”

Sở Trĩ Thủy vân vê lọ nước bọt xóa ký ức trong túi, ôn nhu nói: "Có điều ông ấy không biết em có thể nhìn thấy yêu quái. Hiện tại em có một cơ hội lựa chọn, em có muốn quên hết những chuyện này không?"

Trần Châu Tuệ sững sờ: "Quên hết ạ?"

Sở Trĩ Thủy gật đầu: "Đúng vậy, quên hết những chuyện về yêu quái."

Tân Vân Mậu đột nhiên lên tiếng: "Tôi có thể khiến cô ấy nhắm mắt và cô ấy sẽ không bao giờ nhìn thấy chuyện này nữa."

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc quay đầu nhìn anh một cái, sau đó lại nhìn về phía Trần Châu Tuệ, kiên nhẫn hỏi ý kiến: "Sao nào? Vừa nãy em cũng cảm thấy nhìn được yêu quái rất phiền phức, vậy có cần để bọn chị giải quyết giúp không?"

Trần Châu Tuệ có chút bất ngờ, cô ấy chưa bao giờ nghĩ rằng có thể loại bỏ được thể chất này, đây quả thực chính là điều mà cô ấy tha thiết từ nhỏ. Nếu cô ấy còn là một đứa trẻ, cô ấy chắc chắn sẽ đồng ý mà không nói lời nào, hoàn toàn rút ra ranh giới với cuộc sống thay đổi thất thường này.

Sở Trĩ Thủy yên lặng chờ cô ấy trả lời.

Trần Châu Tuệ cúi đầu rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt đặt trên đùi, các đốt ngón tay bị dùng sức ép mạnh đến mức trắng bệch. Một lúc lâu sau, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Em không muốn."

"Mặc dù sẽ rất phiền phức khi nhìn thấy ..."

Cô ấy len lén ngước mắt lên, quan sát phản ứng của hai người, lấy hết can đảm nói: "Nhưng em không muốn quên mất những chuyện này, em vẫn muốn gặp ông Tu."

Giọng của cô ấy run run, lộ ra một chút lo lắng vì sợ sẽ chọc giận hai người trước mặt.

Sở Trĩ Thủy im lặng một lúc, cô buông chiếc bình nhỏ trong tay ra sau đó hiểu ý gật đầu: "Được, vậy thì làm theo nguyện vọng của em."

Trần Châu Tuệ không ngờ cô lại sảng khoái như vậy, ngạc nhiên nói: "Chị không ép em..."

“Làm sao có thể chứ?”

Sở Trĩ Thủy cười rộ lên: “Em không phải là phạm nhân mà bọn chị cũng là một đơn vị đúng quy cách, đương nhiên sẽ không dùng bạo lực, nếu có bắt giữ cũng phải tuân theo thủ tục.”

Trần Châu Tuệ nghe giọng điệu nhẹ nhàng của đối phương liền cảm thấy nhẹ nhõm lạ thường, nhỏ giọng nói: "Chị ơi, chị thật sự là con người sao?"

Ngoại trừ giáo viên ở trường và yêu quái, cô ấy rất ít khi giao tiếp hài hòa với mọi người, đặc biệt là người dễ nói chuyện như cô.

Chương 64:

Sở Trĩ Thủy ý thức sờ sờ mặt mình, chớp chớp mắt nói: “Không phải em có thể nhìn thấy sao? Chẳng lẽ chị không giống người à?”

Không lẽ sau khi làm việc với yêu quái một thời gian thì diện mạo của cô đã thay đổi rồi?

"Không không không, em chỉ nghĩ nó thật tuyệt vời, đặc biệt là công việc của chị còn ..."

Trần Châu Tuệ lo lắng đến nỗi lắp bắp: "Còn rất đặc biệt."

Sở Trĩ Thủy thoải mái nói: "Vào cục làm việc cũng là một tình cờ. Chị nghe nói em sắp thi đại học, có muốn nộp đơn vào chỗ nào không?"

"Tạm thời em vẫn chưa quyết định. Giáo viên nói em hãy đến một thành phố lớn, chẳng hạn như thành phố Ngân Hải gì đó."

"Vậy thì hoan nghênh em nộp đơn vào Đại học Ngân Hải, chị rất mong đợi chúng ta sẽ trở thành bạn cùng trường."

'... Điểm có hơi cao, em sẽ cố gắng hết sức."

Sở Trĩ Thủy tùy ý nói chuyện lập nghiệp bình thường, hoàn toàn làm cho Trần Châu Tuệ thả lỏng, bầu không khí trở nên hài hòa dễ chịu. Cô rất giỏi nói chuyện, hơn nữa lúc còn học cấp ba đã chăm

chỉ làm việc cho nên thực sự có không ít điểm chung với cô gái nhỏ, thậm chí cô còn đưa ra một số lời khuyên về việc điền đơn.

Trần Châu Tuệ gật đầu lia lịa, rất nhanh đã trở nên ham học hỏi. Mặc dù cô ấy và ông Tu thân thiết như người nhà nhưng thực sự không thể hỏi ông ấy về kinh nghiệm của xã hội loài người, đặc biệt là vấn đề rời khỏi thành phố Hoài Giang, đó chắc chắn chính là tiếp xúc với một cánh cửa hoàn toàn mới.

Tân Vân Mậu không nói lời nào mà nhìn chằm chằm vào hai người đang trò chuyện, quan sát luồng khí tràng trên người họ, thật giống như một cái phông nền cao chót vót.

Một lúc sau, Sở Trĩ Thủy hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, cũng không thể ở quá lâu, cô đứng dậy nói: "Được rồi, vậy bọn chị không quấy rầy em nữa. Em ở nhà chăm chỉ tham khảo là được."

Trần Châu Tuệ vẫn chưa đã thèm nhưng cô ấy là một đứa trẻ hiểu chuyện cho nên liền lễ phép chu đáo tiễn bọn họ đến cửa, sau đó mới quay vào nhà.

Vừa bước vào nhà cô ấy liền nhìn quyển sách bài tập trên bàn, nhận ra bìa sách vẫn còn mới tinh nhưng không có bao bì cho nên tiện tay lật xem, đột nhiên nhìn thấy một phong bì màu trắng kẹp trong đó. Phong bì màu trắng có in biểu tượng hình con mắt, cầm khá nặng tay, khi mở ra là sấp tiền màu hồng.

Trần Châu Tuệ ngạc nhiên.

Ở cổng sân, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đã lên xe, đang chuẩn bị quay đầu rời khỏi căn nhà nhỏ.

“Chị ơi, số tiền này em không nhận được, em có xin trợ cấp rồi ạ!”

Trần Châu Tuệ cầm phong bì đuổi đến, cô ấy nhìn hai người trên xe hoảng loạn nói: “Thật ra số tiền đó chị đáng ra nên cầm hết đi, cho nên càng không thể lại đưa cho em."

Sở Trĩ Thủy đã tịch thu số tiền mà ông Tu mang đến, không ngờ còn để lại số tiền khác, có nghĩ như thế nào cũng không ổn.

“Cầm lấy đi, nếu em thật sự muốn trả lại tiền cho chị, vậy sau kỳ thi tuyển sinh đại học em có muốn đến đơn vị của bọn chị thực tập không?”

Sở Trĩ Thủy hạ cửa kính xe xuống, cô nắm tay lái, động viên nói: “Phải học hành chăm chỉ đó, đậu vào một trường đại học tốt, biết đâu lại có cơ hội gặp được người mình muốn gặp."

Đến đơn vị thực tập? Gặp người mà cô ấy muốn gặp?

Trần Châu Tuệ dừng lại vài giây, cô ấy vốn muốn đem tiền trả lại nhưng lại chợt nhận ra gợi ý của đối phương, trước mắt lập tức sáng ngời, trong ngực khó mà kiềm chế sự kích động, trịnh trọng nói: “Em sẽ cố gắng!"

Sở Trĩ Thủy cười: "Vậy bọn chị đi trước nhé, chúc em thi đại học thật tốt."

Trần Châu Tuệ vẫy tay chào tạm biệt họ, cô ấy đứng trước cửa nhà nhìn chiếc xe rời đi.

Lúc trước Sở Trĩ Thủy đồng ý đến đây là vì cô cho rằng cô gái nhỏ có quyền được biết, ít nhất cô ấy sẽ không nên cảm thấy hoang mang trong toàn bộ quá trình hoặc là trực tiếp bị xóa trí nhớ. Sự tự do của con người không phụ thuộc hoàn toàn vào nghèo khó hay giàu có mà phụ thuộc nhiều hơn vào việc họ có quyền lựa chọn hay không. Mặc dù sau khi lựa chọn sẽ có kết quả không được tốt, nhưng chỉ cần là do chính mình chọn thì đó chính là tự do.

Sự việc của Lão Bạch trong vườn trà đã tạo ra 'Nhân", nhưng có lẽ nên để Trần Châu Tuệ vô tình bị cuốn vào có cơ hội lựa chọn 'Quả theo ý mình.

Bên trong xe, Sở Trĩ Thủy đột nhiên nhớ ra điều gì đó liền hỏi: "Đúng rồi, tôi làm như thế có phá vỡ sự cân bằng của yêu quái hay không?"

Tân Vân Mậu nghe xong liền dựa vào cửa sổ xe nhìn cô, đối phương đang tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng phía trước, để lại sườn mặt thanh tú sạch sẽ. Quanh thân cô có một lớp sáng nhàn nhạt, về cơ bản rất hòa hợp với đường nét của cô, không có bất kỳ tạp chất nào.

Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, anh đã tin chắc Sở Trĩ Thủy là một người bình thường không có yêu khí, nhưng khí tức của cô lại rất trong sáng, căn bản không lây nhiễm ác ý. Điều này có nghĩa là cảm xúc của cô ổn định và có năng lượng mạnh mẽ, nếu cô không đến Cục quan sát Hoài Giang, có lẽ cả đời sẽ không bị yêu quái ám.

Chương 65:

Mặc dù đôi khi cô sinh ra cảm xúc tiêu cực như lo lắng, sợ hãi hoặc tức giận, nhưng vẫn có thể nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình, ngay cả sau khi tiếp xúc với Trần Châu Tuệ cũng không bị ảnh hưởng.

Cho nên ban đầu anh thực sự choáng váng khi bị cô gọi tên, một khi con người hoặc yêu quái không có gì để cầu nguyện thì anh sẽ hoàn toàn không thể hiểu rõ.

Tĩnh thủy lưu thâm(2), thuỷ thiện lợi vạn vật nhi hữu tĩnh(3). Là một nhân loại cho nên cô rất yếu rất yếu, nhưng ở một số khía cạnh lại rất mạnh mẽ, ngay cả yêu quái cũng không thể duy trì trạng thái này trong một thời gian dài. Cho nên anh mới hiểu lầm rằng cô đã thích anh ngay từ cái nhìn đầu tiên, và sau đó anh lại nhận ra cô dường như đều đối xử với tất cả mọi người như vậy, vẫn luôn là vật phát sáng tỏa ra nhiệt lượng.

#ki7 (Tĩnh thủy lưu thâm)- Là thành ngữ Trung Quốc, ý là dòng nước bề ngoài thì bình lặng, nhưng chẳng biết ở dưới đáy nước sâu bao nhiêu, dùng để ám chỉ người bề ngoài lẳng lặng nhưng lại chứa đựng trí tuệ to lớn.

•N5 - Nằm trong Đạo Đức Kinh, ý chỉ nước khéo sẽ làm lợi cho vạn vật.

Mặc dù lúc đầu anh thực sự rất ngu ngốc, nhưng bây giờ cô đã thừa

nhận là tín đồ của anh, và anh khác biệt với những con yêu quái khác.

“Là quy luật bình thường, cũng không có ảnh hưởng gì."

Anh khẽ nhếch môi, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giả bộ như sắp nghỉ ngơi: “Cô kêu cô ta đến đây làm không chừng là chuyện tốt.”

Bên trong vườn trà, lão Bạch đứng trước mặt Sở Trĩ Thủy với vẻ mặt ủ rũ, bên cạnh là Tiểu Hắc và Tiểu Hoàng với vẻ mặt khó đoán.

Khi Lão Bạch nghe nói Sở Trĩ Thủy không những không làm cho Trần Châu Tuệ sợ hãi mà còn để lại cho cô gái nhỏ tiền ăn học, lập tức cảm động rơi nước mắt. Chỉ hận bản thân lúc trước không không biết nhìn người tốt, lại dám có lá gan đi tấn công Sở Trĩ Thủy

Lão Bạch chỉ thiếu bật khóc tại chỗ: "Đại nhân, ngài là một người vĩ đại, đại ân đại đức của ngài tôi sẽ không bao giờ quên

Tiểu Hoàng khống chế Lão Bạch, đè ông ta quỳ trên mặt đất, hung ác nói: "Gọi đại nhân cái gì chứ, phải kêu là trưởng phòng Sở!"

Tiểu Hắc ở một bên giúp đỡ: "Ông cho rằng cục là xã hội thừa thãi sao? Ông có hiểu quy củ không? Trưởng phòng Sở nói về bình đẳng, ông có thể nói được hay không!" Lão Bạch đối mặt với thái độ thay đổi chóng mặt của những đồng minh cũ : "?"

Lão Bạch bị giam giữ không khỏi sửng sốt, căng thẳng ngước mắt lên, không còn cách nào khác ngoài đặt hy vọng vào người tốt, bối rối nói: "Đại.... Trưởng phòng Sở, bọn họ có ý gì vậy... "

Gương mặt Sở Trĩ Thủy tràn đầy ý cười, giọng điệu khiến người ta như tắm trong gió xuân: "Tôi đưa cho Trần Châu Tuệ một phong bao lì xì 3000 tệ. Ông hẳn là có thể kiếm được 300 vạn cho cục chứ?"

Lão Bạch: "???"

"Không lẽ ông cho rằng tôi là thánh mẫu coi tiền như rác, thực sự bị cảm động bởi câu chuyện xưa thảm thiết hạng ba của ông và dự định sẽ không so đo bất cứ điều gì à?"

Sở Trĩ Thủy không nhanh không chậm nhìn quanh Lão Bạch, giống như đang tìm xem nên xuống tay ở đâu, cô ôn hòa xúc động: "Đôi khi số phận quả thật không công bằng, ông nên cảm ơn bản thể của chính mình vì nó đã giúp ông có cơ hội lập công chuộc tội, thậm chí còn dễ dàng hơn đồng phạm của ông."

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc là gừng và hà thủ ô, so với Lão Bạch, họ chỉ kiếm tiền rất khó khăn và không dễ làm giàu.

Người trưởng thành muốn chăm sóc cho trẻ em và đánh kẻ ác xuống đất, đây mới là là điều đúng đắn, như vậy thế giới sẽ càng thêm tốt đẹp hơn. Trần Châu Tuệ còn là học sinh nên Sở Trĩ Thủy không so đo, còn lão Bạch đã là yêu quái rất nhiều tuổi cho nên cô không cần phải nương tay.

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc đứng ở một bên phụ họa.

"Trưởng phòng Sở, chúng ta hãy bắt ông ta bán thân, dùng tiền bán thân của ông ta để đưa vào tài khoản của cục!"

"Đúng đúng đúng, bán ông ta mấy trăm lần, nếu không đủ thì bán ông ta một ngàn lần!"

“Các người đang nói cái gì vậy?”

Lão Bạch hoảng sợ siết chặt quần áo, còn vấp phải xiềng xích của chính mình ngã xuống, sợ hãi nói: “Tôi chỉ bán nghệ chứ không bán thân!”

Sở Trĩ Thủy cau mày: "Ông đang nói nhảm gì đó,

chúng tôi là đơn vị đứng đắn, bán là bán nhân sâm."

Yêu sâm phẫn nộ bất bình: "Đối với tôi bán thân và bán nhân sâm có khác gì chứ!?"

“… “

Sau một lần lật xe, hình tượng Sở Trĩ Thủy trong lòng lão Bạch nhanh chóng từ một người rộng lượng, tốt bụng trở thành một người mặt người dạ thú. Phần tử trí thức hành hạ yêu quái đúng là lợi hại, chỉ cần là người có văn hóa thì làm gì cũng giỏi, làm gì cũng khiến xã hội cảm thấy việc đó là quang minh chính đại.

Tất nhiên, Sở Trĩ Thủy không quan tâm đến suy nghĩ của đám yêu nhân sâm, điều cô đang đau đáu là nghiên cứu và phát triển các sản phẩm từ gừng, hà thủ ô và nhân sâm. Trà xanh được tưới yêu khí chỉ có sức hấp dẫn với yêu quái, đưa ra ngoài thị trường loài người thì sức cạnh tranh thấp hơn nhiều. Cũng may, năm mươi mẫu trà xanh đều được cục Ngân Hải thu mua hết, đây có thể coi là thu nhập cố định hàng năm của cục, mấy năm tới hẳn là sẽ đi vào ổn định, đảm bảo lương bình quân tháng năm nghìn không thành vấn đề.

Chương 66:

Cục Ngân Hải cũng có hạn ngạch mua đồ, việc hấp tấp mở rộng quy mô sản xuất, chỉ bán đồ cho yêu, không phải giải pháp lâu dài.

Hướng chính của sản phẩm mới là thị trường loài người, tốt nhất nên có kết quả trước cuối năm, trước khi ăn tết phát thẳng cho nhân viên một khoản.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy ngồi trước máy vi tính, bận rộn một lúc lâu, cô liếc mắt nhìn đồng hồ, sau đó lại nhìn về phía cửa, nghi ngờ nói: "Hôm nay chưa có ai đến đưa danh sách cả."

Gần đây nữ yêu phòng kế toán thường đến đưa danh sách, nhân tiện trò chuyện với Sở Trĩ Thủy và Kim Du, chuyện này quen thuộc giống như đi làm chấm công. Hai nữ yêu kia, một người tên Tiểu Trùng, một người tên Tiểu Hạ, cả hai đều đến trong giờ nghỉ trưa, tình cờ lúc đó Tân Vân Mậu không có trong phòng, vậy là chỉ còn một đám con gái với nhau.

Nhưng hôm nay đã hết giờ nghỉ trưa, qua cả một buổi chiều mà hai người họ vẫn chưa xuất hiện.

Kim Du nghe vậy, nhìn lịch, úp úp mở mở nói: "Hôm nay họ có thể sẽ không tới."

"Tại sao?"

"Hôm nay là ngày quyết toán, sếp Miêu có thể sẽ ở lại bộ phận kế toán, nên họ sẽ không tới."

Sở Trĩ thủy nghi ngờ hỏi: "Chuyện này có liên quan gì đến sếp Miêu?"

"Đừng nói là cô nghĩ con mèo kia tốt tính nhé?" Tân Vân Mậu chống cằm, lúc ở văn phòng chưa từng mở miệng nói một câu nào, hiếm khi tham gia vào cuộc trò chuyện của họ, hôm nay lại nhẹ nhàng nói: "Trên chèn ép dưới là thói quen của loài động vật này."

Sở Trĩ Thủy: "... Anh đúng là có thành ý rất lớn với sếp Miêu."

"Nhưng không sai đâu." Kim Du hèn nhát phụ họa theo, sau đó vội vàng bổ sung: "Đương nhiên tôi không có thành kiến gì với sếp Miêu, nhưng loài mèo thích làm những chuyện không tốt, lúc nào cũng dùng đuôi kéo cá lên bờ, không ăn thì gạt sang một bên rồi nhìn..."

Tân Vân Mậu chế nhạo: "Tật xấu này đã ăn sâu vào máu của loài mèo rồi."

Đây là lần đầu tiên Sở Trĩ Thủy thấy hai con yêu này đồng thuận đến thế, có thể là nói là trăm năm mới có một lần, cô kinh ngạc nói: "Hai người cũng có lúc là đồng minh kia à?"

Kim Du gặp Tân Vân Mậu thì bị dọa sợ đến không nói ra lời, Tân Vân Mậu thấy Kim Du thì chỉ phớt lờ, bây giờ hai bên lại có cùng kẻ địch, khiến cho Sở Trĩ Thủy cảm thấy rất ngạc nhiên, chẳng lẽ đã bị con mèo kia hành hạ bấy lâu nay?

Sở Trĩ Thủy nhìn lướt qua máy vi tính, dứt khoát thả con chuột xuống, đứng dậy nói: "Tôi đến bộ phận kế toán lấy danh sách."

"?"

Tầng hai tòa nhà văn phòng, bộ phận kế toán.

Sở Trĩ Thủy lịch sự gõ cửa nhưng không có ai đáp lại. Cô không thấy tiếng động, ngập ngừng bước vào phòng, lúc này cô mới hiểu ra ý của Kim Du.

Phòng kế toán lúc này đã trở thành một mớ hỗn độn, các loại tài liệu bay tứ tung khắp nơi. Cảnh tượng giống như vừa có một đoàn quân đi qua, đập phá hết mọi thứ. Mọi thứ ngổn ngang đến nỗi không tìm được một chỗ để đặt chân.

"Có người..." Sở Trĩ Thủy nhìn quanh: "Có yêu nào ở đây không?"

Không có con yêu nào trong phòng đáp lại, chỉ có chuyển động phát ra từ căn phòng nhỏ của sếp Hạ.

Sở Trĩ Thủy đến gần cửa phòng, từ xa cô liếc thấy Miêu Lịch mặc áo choàng trấn yêu, Hạ Thọ Quý run rẩy đứng trong góc. Cô vô cùng khó hiểu, định đi lên chào hỏi một tiếng nhưng đột nhiên có hai con yêu xuất hiện ngăn cô lại, chính là Tiểu Trùng và Tiểu Hạ.

Các nữ yêu bộ phận kế toán không biết xuất hiện từ lúc nào, họ kéo Sở Trĩ Thủy lại, không cho cô đi qua, hoảng sợ nói: "Trưởng phòng Sở sao lại tới đây? Cô tránh đi trước đi!"

"Tôi tới lấy danh sách." Sở Trĩ Thủy hỏi: "Phòng mọi người bị đánh bom hả?"

" y dà, không sao đâu, mỗi tháng đều bị đánh bom một lần!" Nữ yêu Tiểu Trùng dúi vào tay cô danh sách "Chờ sếp Miêu đi, mọi chuyện sẽ trở lại bình thường."

"Các người đang làm gì đó?"

"Tháng trước, số tiền bồi thường của cục quan sát đã vượt quá tiêu chuẩn, sếp Hạ không muốn phê duyệt danh sách, vì vậy sếp Miêu đến gây rắc rối... à không, là tới tìm sếp Hạ nói chuyện."

Sở Trĩ Thủy đã từng làm qua công việc bồi thường hiện trường, hiếu kỳ hỏi: "Đây chẳng phải là quy trình làm việc bình thường sao, tại sao lại thành thế này?"

Nếu cục quan sát bắt được yêu quái làm ra việc xấu, cục sẽ phải bồi thường tiền cho người bị hại, giống như hồi trước đã từng bồi thường cho vườn rau của lão Lý đây là một quy trình hết sức bình thường.

"Trưởng phòng Sở, không phải chúng tôi có ý kiến gì với sếp Miêu..."

Sở Trĩ Thủy vừa nghe được câu này đã biết họ chắc chắn có ý kiến.

"Nhưng cô là con người, chắc cũng biết mèo có một số thói quen không thay đổi được."

Nữ yêu Tiểu Trùng thò đầu quan sát, sau khi chắc chắn sếp Miêu không có rảnh mà chú ý đến chỗ này, mới thì thầm: "Ví dụ, cô nhìn cái cốc trên bàn xem, đang yên đang lành, họ cứ thích cọ tới cọ lui,

đến khi cô nhìn tới nó một lần nữa, mới vừa rồi còn chẳng sao lúc sau đã bị đẩy xuống!"

"Đúng đúng đúng, lúc nào cũng phải đẩy sang một bên, vừa làm vừa quan sát phản ứng của cô, xem dáng vẻ tuyệt vọng của cô thế nào." Tiểu Hạ bên cạnh đồng tình: "Rất chi là xấu tính!"

Sở Trĩ Thủy: "..."

Trong đầu cô hiện ra bóng lưng của con mèo mun sau khi làm đổ cốc nước, nói không chừng nó sẽ thờ ơ quay đầu lại nhìn, lộ ra vẻ mặt ngây thơ như không có chuyện gì, hồn nhiên không thấy xấu hổ vì tội lỗi mình gây ra.

Chương 67:

Đây là mâu thuẫn giữa cục quan sát và bộ phận kế toán, trong cục nghèo khó, sếp Miêu cho rằng mình nên được bồi thường tổn thất do nhiệm vụ gây ra, nhưng sếp Hạ lại nghi ngờ sếp Miêu tâm trạng không tốt nên đi gây chuyện không đâu, đương dung lại vẽ ra những thiệt hại không đáng có. Rõ ràng có thể tiết chế một chút nhưng lần nào cũng quậy tung cả lên.

Kết quả là hóa đơn bồi thường thường bị trì hoãn cho đến ngày cuối cùng, sau đó kết thúc bằng việc sếp Miêu hành hung sếp Hạ.

"Sếp Miêu muốn đánh sếp Hạ hả?" Sở Trĩ Thủy nghĩ đến cái lưng còng của Hạ Thọ Quý, cả kinh nói: "Chuyện này sao được?"

"Không sao, sếp Hạ nhìn có vẻ yếu ớt nhưng cơ thể có mai rùa, chịu được đánh đập."

"?"

Sở Trĩ Thủy thật sự không nghe nổi nữa, quyết định đi vào căn phòng nhỏ ngăn cản chiến tranh, ngay cả Tiểu Trùng và Tiểu Hạ cũng không ngăn được. Cô vừa đẩy cửa vào thì thấy trong góc phòng có một cái mai rùa rất lớn. Miêu Lịch đang nóng nảy vờn quanh nó, như thể đang bối rối không biết nên bắt đầu từ đâu.

Sở Trĩ Thủy vội nói: "Sếp Miêu..."

Miêu Lịch làm như không nghe thấy, anh ấy tìm ra khe hở trên mai rùa, định dùng móng vuốt móc ra.

"Sếp Miêu, sếp Miêu."

Miêu Lịch không động đậy, vẫn bận nịu bắt rùa.

Sở Trĩ Thủy gọi liên tục nhưng Miêu Lịch quanh thân đầy yêu khí vẫn không quay đầu lại, cuối cùng cô vươn tay nắm lấy mũ của áo choàng trấn yêu, lớn tiếng nói: "Sếp Miêu!"

Miêu Lịch cao hơn Sở Trĩ Thủy, mũ áo choàng rũ xuống, đúng tầm tay với nên cô vừa đưa tay đã kéo được, có cảm giác như đang xách cổ một con mèo.

Miêu Lịch bị người ta túm cổ thì tức giận quay đầu lại, vừa nhìn thấy là Sở Trĩ Thủy thì bỗng nở nụ cười, mặt đầy thân thiện: "Hóa ra là trưởng phòng Sở, tìm tôi có chuyện gì?"

"Cô đổi ý, muốn ký kết nghi thức hả?" Miêu Lịch nháy mắt, nghiêng đầu nói: "Chỉ cần mỗi ngày cho tôi ăn cá vàng là được."

"Không không không, không phải chuyện này." Sở Trĩ Thủy buông lỏng cái mũ ra, liếc nhìn chiếc mai rùa khổng lồ, uyển chuyển nói: "Làm khó người cao tuổi không tốt đâu."

Hạ Thọ Quý tuổi đã cao, nay lại bị dồn đến chân tường. Miêu Kịch ngang bướng, phụ họa nói: "Trưởng phòng Sở nói đúng, tôi lớn tuổi hơn mà ông ta lại làm khó tôi như vậy đúng là không tốt chút nào."

Sở Trĩ Thủy: "???"

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn khuôn mặt trẻ trung đầy giả tạo của sếp Miêu, lại nhớ lại khuôn mặt đầy nếp nhăn của sếp Hạ, thán phục trước khối lượng công việc quá lớn cảu bộ phận kế toán, nó đã khiến cho Hạ Thọ Quý chưa già đã cỗi!

Hạ Thọ Quý nghe có người chủ trì công đạo cho mình, trong nháy mắt thu lại mai rùa, hóa thành một ông già teo tóp, than thở: "Trưởng phòng Sở, cô phân xử cho tôi với, nào có nhiều hóa đơn như vậy..."

Miêu Lịch không vui trách: "Còn không phải do ông mãi không chịu phê duyệt sao?"

"Do tôi không phê duyệt sao? Là do không có tiền để phê duyệt ấy chứ, lần trước đã dùng tiền của phòng ăn đập vào, lần này thật sự không công bằng!"

"Sao lại không công bằng? Công việc của phòng kế toán các ông chẳng phải là làm sổ sách sao?" Miêu Lịch nhướng mày: "Tóm lại là phải có cách, đúng chứ?"

"Làm sổ sách là làm sổ sách, chứ không phải làm giả sổ sách, đừng có mang trong đầu cái suy nghĩ nguy hiểm giống loài người như thế." Hạ Thọ Quý lớn tiếng nói: "Chỉ có con người mới làm được cái kiểu nửa thật nửa giả thế!"

"Ông không thể học một chút từ loài người được sao?"

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ chuyện này không thể học theo được, vội vàng ra mặt giảng hòa: "Sếp Hạ, rốt cuộc là thiếu bao nhiêu tiền?"

Hạ Thọ Quý nhìn cô, báo cáo ra một con số có năm chữ số.

"Cộng thêm tiền của phòng ăn thì sao?"

"Hơn một trăm ngàn."

Sở Trĩ Thủy thở dài: "Dùng tiền trong tài khoản công ty đi, duyệt đơn bồi thường, sau đó trả tiền cho phòng ăn."

Có thu nhập từ lá trà xanh trong tài khoản của cục phát triển kinh tế, vốn dĩ hiệu suất tính theo tháng, lương tháng cả năm là năm ngàn. Gần đây cô đã nghĩ đến việc kiếm thêm tiền, nhưng tình hình trong cục vốn đã nghèo khó nay lại càng trở nên tồi tệ hơn, phía trước có một cái hố chưa lấp, bây giờ còn ảnh hưởng cả đến phòng ăn.

Nói thật, cô đã sớm không thể chịu đựng được bữa ăn ở cục nữa, muốn được ăn một bữa cơm bình thường, hai mặn, hai rau, một canh.

Hạ Thọ Quý vô cùng xúc động, nước mắt lưng tròng nói: "Thật sự có thể sao?"

"Có thể, ban đầu số tiền này vốn định dùng để phát cho nhân viên trong cục, ngoài ra còn dùng để mua quà lễ tết." Sở Trĩ Thủy nói: "Dù sao cũng phải để mọi người ăn cơm ngon chứ."

Bộ phận phát triển kinh tế kiếm tiền là để cải thiện cuộc sống của nhân viên, bình thường sẽ thưởng hiệu suất làm việc, phát lương thực, cuối năm phát giải thưởng, xa hơn nữa là xây một tòa nhà văn phòng mới, nhưng cục quan sát Hoài Giang trong tương lai gần chưa thể xây được một tòa nhà như vậy.

"Được được được, quá tốt rồi." Hạ Quý Thọ lau nước mắt: "Chỉ cần tài khoản được lấp đầy, cô có thể đem con trâu già là tôi đi hầm canh cũng được."

Nữ yêu Tiểu Trùng và Tiểu Hạ xì xào bàn tán: "Đừng có ăn, lỗ tai sếp Hạ nghễnh ngãng, ăn canh của ông ấy sẽ thành đần."

Sở Trĩ Thủy: "..." Hai người này giỏi thật đất, tật xấu của lãnh đạo cái gì cũng biết.

Miêu Lịch đứng bên cạnh nghe được, chợt nhớ ra gì đó, vô cùng hăng hái hỏi: "Vậy để thực đơn của phòng ăn ngon hơn bình thường, có thể cho thêm món cá vàng nhỏ được không?"

Sở Trĩ Thủy nhìn tên đầu sỏ, lông mày giật giật, hỏi:

"Cá vàng nhỏ?" Suy nghĩ kỹ lại, cảnh sát trưởng mèo mun trước đây không cho ai chạm vào người, quan hệ với cô có bước ngoặt chính là vì cô đã cho anh ấy ăn cá.

Miêu Lịch hoài niệm nói: "Đúng vậy, chính là loại cá cô mang tới, nếu mọi người muốn ăn ngon, có thể cho thêm cá vào thực đơn không?"

Con mèo háu ăn lại hay gây chuyện này còn nghĩ đến việc ăn cá?

Chương 68:

Cô không bắt anh ấy đi triệt sản đã là hết tình hết nghĩa rồi, nghe nói mèo sau khi giải phẫu sẽ không có khao khát phá hoại nữa.

"Sếp Miêu, trong xã hội loài người luôn có một nhận thức chung, mèo hay phá hoại không có đồ ngon." Sở Trĩ Thủy cười híp mắt, nói: "Trong cục hẳn cũng nên học theo suy nghĩ này của loài người, tôi sẽ nhờ anh Ngưu điều chỉnh thức ăn cho mèo."

Miêu Lịch trợn to đôi mắt mèo: "?"

Phòng ăn của cục quan sát lấy lại được toàn bộ kinh phí, trước sự vui mừng của quản lý phòng ăn, Ngưu Sĩ, đã đến thăm bộ phận phát triển kinh tế vào giờ nghỉ trưa ngày hôm sau.

Ngưu Sĩ đưa tờ đơn phòng ăn cho Sở Trĩ Thủy, ngang tàng nói: "Nào nào nào, sau này thực đơn do cô quyết, cô chỉ cần viết tên món ăn, tôi sẽ dựa theo đó mà phục vụ!"

Kim Du: "Rất lâu rồi anh Ngưu không được hạnh phúc thế này."

"Không phải đâu, từ khi phòng ăn bị trừ tiền, công việc này càng ngày càng nhàm chán: " Ngưu Sĩ xúc động nói: "Trâu có tháo vát đến mấy thì không bột đổ gột nên hồ, nhưng bây giờ đã khác, cuối cùng cũng có thể thể hiện được tay nghề được rồi!"

Sở Trĩ Thủy do dự: "Để tôi viết thực đơn hả?"

"Không sao, cô không viết thì tôi cũng viết, vậy cứ dựa theo giá mới nhất mà sắp xếp."

Ngưu Sĩ lên thực đơn cho phòng ăn theo giá thị trường gần đây, bây giờ anh ta sẽ dùng hết quyền lực của người làm quản lý phòng ăn để Sở Trĩ Thủy tùy chọn các nguyên liệu nấu ăn mà cô yêu thích.

Sở Trĩ Thủy viết ra hai món, lại hỏi: "Kim Du thích ăn gì?"

"Á, tôi hả?" Kim Du suy tính: "Tôi thích ve sầu chiên."

Sở Trĩ Thủy nhìn khuôn mặt tròn trịa đáng yêu của Kim Du, kinh ngạc nói: "... Chân thực đến vậy sao?"

"Hạt thông và ngô cũng được."

Sở Trĩ Thủy viết một vài món ăn mà Kim Du yêu thích, cô phát hiện Tân Vân Mậu không có trong phòng, sau khi suy nghĩ một chút, cô thêm vào một ly trà trái cây, một ít chè có mùi vị thanh đạm."

"Đây là đồ uống và chè hả?" Ngưu Sĩ bất ngờ nói: "Cũng được, làm bánh trôi nước không khó."

Ngưu Sĩ phỏng đoán các món ăn do bộ phận phát triển kinh tế viết ra đều không quá khó, để ăn mừng phòng ăn đi vào nề nếp, ngày đầu tiên anh ta còn mua cả cua biển.

Cua xào ớt là món ăn thơm ngon hấp dẫn, thịt cua và hương vị của tỏi hòa quyện hoàn hảo, ăn kèm với vụn bánh mì giòn tan, không dính tay, thật khiến người ta không thể không giơ ngón tay cái. Viên

cua đậm đà, thịt cua xé nhỏ cay cay thơm thơm, ăn một lần khó quên.

Sở Trĩ Thủy nhìn bữa ăn phong phú, khen không dứt miệng: "Anh Ngưu thật đúng là có bản lĩnh, trước kia không có cơ hội phát huy."

Thức ăn trong phòng ăn trước đây vô cùng nghèo nàn do thiếu kinh phí, nhưng bây giờ không chỉ bình thường về quy cách, mà còn có rau thịt ngon lành, đảm bảo sức khỏe, đặc biệt là việc xào trong nồi lớn sẽ đỡ mùi gas, mùi vị lại càng khác biệt. Hiện tại, cô bắt đầu trông mong cơm trưa, ăn uống mà không tích cực, thần kinh nhất định là có vấn đề.

"Nghe nói trưởng phòng Ngô đã biết chuyện trưa nay ăn cua rồi." Kim Du nói: "Nhưng anh Ngưu không để ý đến anh ta, chắc sẽ không trách chúng ta chứ?"

"Ai mang lòng đố kỵ đều là kẻ tầm thường, tôi chẳng có thời gian quan tâm đến anh ta, cục cũng cần cởi mở ra một chút." Sở Trĩ Thủy xoa đầu Kim Du, nghiêm túc nói: "Sau này cô sẽ hiểu, khi con người đạt đến một độ cao nhất định, thế giới sẽ trở nên rất tốt đẹp."

Kim Du tò mò: "Tại sao?"

"Bởi vì những người được cô giúp đỡ sẽ tự mình chỉnh đốn những người đối xử tệ với cô, vì vậy việc cải thiện bản thân và đi lên rất quan trọng. Đừng bao giờ quay đầu lại, vướng bận sẽ khiến cô tụt hạng." Sở Trĩ Thủy cắn một miếng cua, lười biếng nói: "Không nên tranh cãi về nguyên liệu nấu ăn.

Trong cục quan sát không tồn tại tiểu nhân hay người ác, chỉ có nguyên liệu ăn được và đắt tiền, ai khó chịu sẽ bị đem đi chưng cách thủy. Trên đời này không có âm mưu của nhân vật phản diện,

chỉ có "cục quan sát Hoài Giang trên đầu lưỡi".

Sau bữa ăn, Sở Trĩ Thủy nhờ Ngưu Sĩ giúp mình gói lại một phần đồ ăn, cô chưa bao giờ nhìn thấy Tân Vân Mậu xuất hiện ở phòng ăn, cũng không biết anh ăn cơm ở đâu, mà cũng có thể do trước kia thấy thức ăn ở phòng ăn không ngon. Bây giờ bữa ăn đã được cải thiện, nên cô muốn thông báo với anh một tiếng.

Trong phòng làm việc, Sở Trĩ Thủy đặt hộp cơm lên bàn Tân Vân Mậu.

Cô vừa ra ngoài lấy tài liệu, lúc quay lại đã thấy hộp cơm biến mất. Trong không khí không hề lưu lại mùi đồ ăn, thế nhưng kẹo bạc hà anh hay ăn sau bữa tối đã bị ném vào đống kẹo.

Trên bàn Tân Vân Mậu lúc nào cũng có một đống kẹo nhỏ, anh sẽ sắp xếp những gói kẹo trong suốt như pha lê một cách có trật tự, rồi vứt bỏ những gói kẹo nhìn không được đẹp mắt. Đây đúng là một hành động vô cùng thiếu nữ, nhưng bình thường Sở Trĩ Thủy không dám ý kiến gì, rất sợ anh sẽ thẹn quá hóa giận.

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn thùng rác, bên trong trống rỗng, xung quanh cũng sạch sẽ.

Anh đúng là ưa sạch sẽ đến bất ngờ.

Mọi người sống chung dưới một mái nhà sẽ gặp phải quy luật chung rằng người dọn dẹp luôn là người trông ít bẩn nhất. Bởi vì khi người khác nghĩ rằng vẫn có thể chịu đựng được thì người ưa sạch lại không thể ngồi yên, luôn cảm thấy như có bụi ở khắp nơi.

Hiện tại, bộ phận phát triển kinh tế không thể dung thứ cho những người bừa bộn, thứ tự từ cao xuống thấp là: Tân Vân Mậu, Sở Trĩ Thủy, Kim Du.

Vì vậy, Tân Vân Mậu trở thành người không thể ngồi yên đó, về cơ bản cứ thấy rác là anh sẽ đi vứt.

Công việc ở vườn trà kết thúc, việc phát triển sản phẩm mới bắt đầu.

Lúc Sở Trĩ Thủy bắt đầu mở vườn trà, còn nhờ Vương Di Văn đi cục Ngân Hải đưa lá trà, nhưng không ngờ chuyện này lại dẫn mở ra một con đường buôn bán.

Cô ở nhà, đứng bên cửa sổ, nói chuyện điện thoại với Vương Di Văn.

"Lần trước cậu nhờ tớ giao lá trà cho cục Ngân Hải, hôm đó tớ đi cùng một người bạn, cậu ta ngửa thấy mùi trà thì ánh mắt lập thức phát sáng, lúc quay về còn đuổi theo tớ hỏi trà này bán thế nào." Vương Di Văn hỏi: "Chỗ cậu có bao nhiêu hàng? Hình như cậu ta còn bán hàng online, nghe nói rất giỏi đấy!"

Vương Di Văn làm việc ở Long Tri Video, chịu trách nhiệm chính trong việc thúc đẩy thương mại hóa, giúp các nền tảng video tạo ra lợi nhuận nên có qua lại với mọi tầng lớp xã hội. Cô ấy không phải người hiểu biết về trà, thậm chí còn không uống trà xanh, nhưng vẫn nhớ hôm đó sau khi pha trà, cả gian phòng tỏa hương thơm, hương trà trong veo vương vít không dứt, làm cho người ta không thể nào quên.

Chương 69:

Lá trà Hoài Giang không tính là nổi tiếng trong nước, người bạn của Vương Di Văn đã đánh hơi thấy cơ hội kinh doanh, anh ta nghĩ không chừng còn có thể có được những sản phẩm hiệu quả về chi phí.

Sở Trĩ Thủy không ngờ lại có chuyện này, bất lực nói: "Cậu xin lỗi người bạn kia giúp tớ nhé, lá chè chỗ tớ đều được đặt hàng hết rồi, có thể trong năm nay sẽ không có hàng."

"Nhanh vậy sao?" Vương Di Văn cảm thán: "Trước đây không lâu cậu còn bảo sợ không bán được mà?"

"Lúc ấy đúng là chúng tớ không ký đơn hàng, chủ yếu là vì sản lượng thấp, thực tế, tổng sản lượng cũng không được bao nhiêu."

Hơn nữa, Sở Trĩ Thủy cảm thấy loại trà này được tưới yêu khí, không thích hợp với loài người, loại trà xanh này có tác dụng dưỡng sinh đối với yêu quái, nên có thể bán với giá trần. Nhưng con người có thể không chấp nhận được, họ cảm thấy hiệu quả về chi phí không đủ cao, vì vậy có thể sẽ đi mua loại trà thượng hạng Long Tỉnh.

Vương Di Văn thán phục: "Sếp Sở không hổ là sếp Sở, vẫn giống như ngày nào, hiệu suất cao thật đấy!"

"Cái gì mà sếp Sở, sếp gì mà mỗi tháng được có mấy ngàn, nói ra

người ta lại cười cho."

"Nhưng tớ cảm thấy cậu vẫn là sếp Sở, tớ nhớ mãi không quên khoảng thời gian chúng ta cùng nhau chiến đấu." Vừa rồi, Vương Di Văn còn khí thế bừng bừng, nghe đến đây thì lại như đưa đám: "Cậu nói xem, cuộc sống sao lại thay đổi chóng mặt như vậy?"

Sở Trĩ Thủy ngẩn người ra.

"Tớ rất bội phục cậu vì có thể về quê, gần đây tớ không muốn ra ngoài chạy nhảy nữa, thỉnh thoảng cũng nghĩ hay là về quê, nhưng lại không cam lòng, nếu giờ về quê thì ban đầu sao còn ra ngoài làm gì. Nhưng ở nhà chắc chắn sẽ bị ba mẹ giục lấy chồng." Vương Di Văn hỏi: "Người nhà cậu có giục gì không?"

"Họ không quản chuyện này."

"Vậy hạnh phúc quá, năm nào về nhà tớ cũng bị nói, phiền chết đi được, tết năm nay về Ngân Hải cũng không vui, nói thật, làm việc ở đây nhiều năm như vậy nhưng vẫn là khách..." Vương Di Văn than thở: "Bây giờ ngay cả cậu cũng về quê."

Sở Trĩ Thủy cảm nhận được đầu dây bên kia hơi ấm ức, thì an ủi: "Chỉ cần cậu muốn, khi nào cũng có thể gọi cho tớ."

Vương Di Văn phụng phịu: "Tớ còn nhớ năm ấy lúc mới vào công ty, cậu dẫn tớ đến bệnh viện khám bệnh, khi ấy hai ta hoàn toàn không quen biết, thậm chí tớ còn cảm thấy cậu rất giả tạo, cậu có nhớ không, lúc mới gặp chúng ta không hề hợp nhau, chỉ về sau tớ mới biết con người cậu rất tốt..."

Sở Trĩ Thủy dở khóc dở cười: "Dẫn cậu đi khám bệnh cũng không phải chuyện gì to tát."

"Chính vì cậu luôn nói như vậy nên trước đây tớ mới thấy cậu giả tạo." Vương Di Văn khịt mũi, khổ sở nói: "Tớ cũng không biết giờ tớ thế nào nữa, chỉ biết hôm nào về nhà cũng mệt mỏi, tâm trí như sụp đổ, cậu có thấy tớ là một người vô dụng không? Ra ngoài làm việc lâu như vậy rồi mà chẳng có gì trong tay, cũng không biết tương lai sẽ đi đâu về đâu."

"Đương nhiên không phải, chỉ là cậu làm việc quá mệt mỏi, ngủ một giấc sẽ tốt thôi."

"Nhưng tớ không thể nghĩ giống như cậu nói được, cũng không thể tốt như cậu."

Sở Trĩ Thủy nhẹ giọng nói: "Di Văn, không phải là tớ tốt, thật ra cậu mới là người tốt."

"Hả?"

"Đưa cậu đi khám bệnh không phải chuyện gì to tát, nhưng cậu vẫn luôn ghi tạc trong long. Trước kia tớ đã làm nhiều chuyện tương tự nhưng người ta cũng chẳng quan tâm, ví dụ như sau khi tớ nghỉ việc, chỉ có cậu chủ động liên lạc cho tớ, còn muốn giúp đỡ tớ." Sở Trĩ Thủy dịu dàng nói: "Cho nên không phải tớ tốt, chính cậu mới tốt, đừng chê bai bản thân nữa."

Bên đầu dây bên kia có tiếng thở yếu ớt.

"Mặc dù bây giờ không có ai gọi tớ là sếp Sở nữa, nhưng tớ được gọi là trưởng phòng Sở, cảm giác cũng rất mới mẻ." Sở Trĩ Thủy bật cười: "Cậu cũng sẽ ngày càng tốt hơn, tắm rửa đi ngủ sớm đi, ngày

mai sẽ là một ngày mới."

"Ừ." Tâm trạng của Vương Di Văn cũng khá lên: "Đến lúc tớ đến Hoài Giang du lịch, trưởng phòng Sở phải làm hướng dẫn viên cho tớ đấy."

"Được thôi, nhưng ở đây không có nhiều chỗ chơi đâu, sợ cậu sẽ thất vọng."

"Không sao, đến gặp cậu là chính."

Tâm trạng của người trưởng thành phục hồi rất nhanh, không phải cô kiên cường mạnh mẽ gì cho cam mà vì đã trả qua sóng gió nên thành quen.

Sở Trĩ Thủy và Vương Di Văn giờ mỗi người một phương, không thể mặt đối mặt an ủi người kia, chỉ có thể trông đợi vào chuyến đi công tác đến Ngân Hải trong tương lai.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy bảo Kim Du gửi cho cô thông tin mà cô ấy đã tổng hợp cách đây không lâu, khi vườn trà bước vào hoạt động, cô đã nghiên cứu rất nhiều về lá trà Hoài Giang, bây giờ có thể sử dụng vốn kiến thức này để cải thiện phương án trong tay.

Tuy rằng cục không cần bán trà ra ngoài, nhưng cô vẫn cần đến thông tin liên lạc của người bạn của Vương Di Văn, hơn nữa còn tới chỗ cục trưởng Hồ hỏi thăm về kênh liên lạc của các ban ngành liên quan trong thành phố Hoài Giang, muốn tìm nhân sự địa phương chịu trách nhiệm cho dự án xóa đói giảm nghèo nông nghiệp đặc trưng.

Dù lương của cục quan sát Hoài Giang có thấp đến đâu thì một số việc vẫn đi theo nề nếp, các đơn vị trong cùng một hệ thống liên lạc với nhau rất dễ dàng, chỉ là trước kia cục không thích nhúng tay vào.

Cô cảm thấy lá trà Hoài Giang ngay từ đầu đã có tiềm năng, nhưng người dân địa phương chưa tạo được thương hiệu, hôm nay vừa lúc có thể dẫn dắt mối quan hệ làm ăn. Các ban ngành liên quan của thành phố Hoài Giang hỗ trợ chính sách, đài truyền hình trực tiếp hỗ trợ vận chuyển hàng, như vậy nông dân trồng chè có thể tăng thu nhập.

"Nhưng chuyện này có liên quan gì đến cục chúng ta không?" Kim Du nghi ngờ hỏi: "Phương án cô làm khiến khối lượng công việc tăng lên, mà sẽ không có ai bỏ tiền ra đâu."

Có vẻ như khi phương án trà Hoài Giang được triển khai, ban ngành thành phố Hoài Giang, đài truyền hình trực tiếp, nông dân trồng chè đều có lợi, duy chỉ có cục quan sát là không liên quan gì.

"Trước mắt thì không liên quan, nhưng chỉ khi cái mâm này được tạo ra, toàn bộ hệ sinh thái mới trở nên năng động, tương lai mới có cơ hội." Sở Trĩ Thủy nói: "Nếu trà Hoài Giang được sản xuất, thì các ngành liên quan trong chuỗi sẽ phát triển, từ đó có thể lan ra các mặt hàng khác, các sản phẩm mới trong cục sẽ được lợi."

Chương 70:

Không còn nghi ngờ gì nữa, con người phải đi lên từ khó khăn, thuận phong khởi thế không chỗ nào bất lợi, gió thổi ngược đi đến đâu chẳng gặp trắc trở. Năm đó cô tham gia gây dựng Long Tri Video cũng vì lý do này, hàng năm có rất nhiều công ty khởi nghiệp, chỗ nào cũng đầy rẫy những nhân tài có trình độ học vấn cao, lý lịch tốt, dựa vào đâu mà cô lại là người may mắn? Tóm lại phải mượn gió mà bay lên thôi.

"Với cả không làm được cũng không sao, chúng ta và những ban ngành này có quan hệ mắc nối với nhau, sau này chúng ta sẽ nhận được tin tức từ họ nhanh hơn, chúng ta sẽ là người đầu tiên biết chính sách mới." Sở Trĩ Thủy mỉm cười: "Không thể nhờ người làm việc trước rồi mới mời điếu thuốc chén rượu được, ai thèm lo cho mình, phải làm quen trước mới nhờ người ta được."

Công bằng mà nói, ai cũng sẽ cảnh giác với những người tiếp cận mình có mục đích, vì nghĩ những người như vậy rất thực dụng, ngày nay không ai thiếu nhau chút vỏ tỏi củ hành, không cần phải vì chút lợi ích nhỏ này mới ra tay giúp người.

Làm vậy cả hai đều rơi vào thế giằng co, công việc không thể tiếp tục, phải luôn có người đi trước bước đâu.

Càng sử dụng nhiều mối quan hệ thì càng sống tốt, chỉ bằng cách huy động các nguồn lực khắp nơi để thay thế nguồn lực hiện tại thì họ mới có thể tiếp tục phát triển. Mối quan hệ trước đây của Sở Trĩ

Thủy ở thành phố Ngân Hải không dùng đến thì sẽ dần dần biến mất, tốt hơn là nên dành chút công sức để biến chúng thành quan hệ ở thành phố Hoài Giang, xuất lực chính đáng là cần thiết.

Số liệu sơ bộ đã đầy đủ, phương án cũng không khó thực hiện, Sở Trĩ Thủy gõ bàn phím, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại hỏi Tân Vân Mậu: "Đúng rồi, dù sao anh cũng là chuyên gia về mảng trồng trọt nông nghiệp, có kinh nghiệm trồng chè nào đáng chia sẻ không?"

Hỏi một nhân tài trồng trọt để triển khai kế hoạch có vẻ sẽ đáng tin hơn, cả Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc đều có thể nghĩ ra phương thức trồng trọt, thì có lẽ Tân Vân Mậu cũng biết một chút.

"Kinh nghiệm trồng chè?" Tân Vân Mậu cau mày, giọng sâu xa nói: "Tôi bảo họ phải sinh trưởng tốt, họ dám không nghe sao? Cô cho rằng họ đều giống như cô, suốt ngày đối nghịch với tôi?"

Sở Trĩ Thủy rất nghi ngờ rằng cả ngày anh không gây chiến với cô thì không chịu được.

"Không phải, hôm nay tôi đâu có làm gì?"

Rốt cuộc cô gây chiến với anh lúc nào vậy?

Tân Vân Mậu cười khẩy: "À, tôi nào có so được với con cá con mèo nào đó, người ta chọc phải cái giỏ cô lập tức tới giải quyết, tốc độ đào mỏ nhanh hơn bất cứ ai."

Kim Du: "?"

Kim Du đang ngồi ở hàng ghế đầu đột nhiên thấy nhồn nhột, chỉ mong những trận chiến ngày thường kiểu này nhanh chóng kết thúc, trong một tháng, đại yêu luôn có mấy ngày nhìn ai cũng thấy không vừa mắt. Bây giờ, cô ấy không sợ yêu khí của vị này nữa, chỉ sợ tính cách kỳ quái của anh.

"Nói lý lẽ chút đi, tài khoản của cục cần phải lấp đầy, anh thật sự muốn làm sếp Hạ chết hoảng sao?" Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn nói: "Mà anh cũng phải công nhận đồ ăn mới ở phòng ăn ngon đi, tôi thấy gần đây anh cũng khoái lắm, cho bao nhiêu ăn bấy nhiêu, không để thừa bất cứ thứ gì."

"Hừ."

Tân Vân Mậu từ chối không cho ý kiến, trực tiếp ném tầm mắt ra ngoài cửa sổ, không thèm nhìn mặt cô, hình như vẫn còn đang nghiềm ngẫm chuyện kiếm tiền lấp lỗ, cũng không biết là nghe được tin tức này ở đâu.

Sở Trĩ Thủy nhìn chằm chằm dáng vẻ căng thẳng của anh hồi lâu, sau đó cô đột nhiên dịu giọng, lạnh lùng nói: "Tôi đột nhiên phát hiện ra một ưu điểm ở anh."

Tân Vân Mậu hơi sủng sốt, vốn không muốn quay đầu lại, nhưng cuối cùng không nhịn được mà liếc nhìn cô một cái: "Ưu điểm gì?"

Anh giả vờ làm mặt lạnh, nhưng ánh mắt mong đợi khó hiểu, giọng điệu nghe có vẻ thờ ơ, nhưng rất mong chờ câu trả lời từ cô.

"Anh không chỉ biết trồng trà, mà còn có thể trồng hoa." Sở Trĩ Thủy nghiêm túc nói: "Dù sao, có người nào đó nói chỉ thích làm chuyện này, không đúng, phải là yêu quái các người đều thích làm vậy."

Lời vàng ý ngọc của anh lại khiến người ta nghi ngờ rằng anh không những có thể tưới tắm cho vườn chè năm mươi mẫu mà còn có thể trồng được cả năm mươi mẫu hoa.

Sau khi dự án Trà Hoài Giang được bàn giao, rất nhanh Sở Trĩ Thủy lấy được liên lạc với các bộ phận của Hoài Giang giúp bạn của Vương Di Văn kết nối với nhân viên liên quan.

Gần đây cô thường xuyên phải vào thành phố xử lí chút việc, nói chuyện với người phụ trách họ Tần, thái độ lại rất tốt, trao đổi cũng không tệ. Chủ nhiệm Tần làm việc ở tòa thị chính gần đây, nột mảnh đó đều là cơ quan đơn vị đa dạng, nằm ở trung tâm thành phố Hoài Giang, gần căn hộ của cô.

Trời quang khí lành, ánh nắng tươi đẹp, chính xác là tiết trời không nóng không lạnh rất đẹp.

Gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào vào phòng, làm dịu đi cái ngột ngạt trong văn phòng. Kim Du đến chỗ tài vụ thu dọn ga trải giường, chỉ có Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ở trong phòng, bình thường bọn họ sẽ lái xe đến vườn trà, nhưng gần đây công việc bên đó tạm thời làm xong.

Hôm nay tôi muốn vào thành phố.” Sở Trĩ Thủy cầm theo chìa khóa xe, cô bỗng nhiên nhớ đến cam kết, hỏi: “ Có muốn ngồi lên xe đi hóng gió không?”

Tân Vân Mậu nhìn cô một cái, mi tâm anh giương nhẹ lên, cự tuyệt nói: “ Không muốn.”

“Tại sao?”

“Tôi không thích ngồi xe hóng gió.”

“? “

Nhưng ngày đó lúc đến thăm Trần Châu Tuệ rõ ràng anh nói thích đi mà.

Chương 71:

Sở Trĩ Thủy vừa nghĩ, suy đoán anh lại làm mình làm mẩy rồi, quả thật là giống hệt như trẻ con, thích đồ chơi mà cãi bướng không thích, sau đó đợi người lớn thật sự mang đồ chơi đi mới bắt đầu tủi thân hoặc buồn bực, khiến người ta khó mà hiểu nổi mạch não của anh. Ngay cả nhà ăn bù tiền mà anh cũng có thể khó chịu, bây giờ muốn nhìn thấy cô không nói lời nào rời đi, nói không trừng hôm nay có thể khiến bản thân tức chết.

Sở Trĩ Thùy nhìn biểu tình cau có của tên lẳng lơ nào đó bên cửa sổ, ôn hòa nói: " Ồ, vậy anh có muốn đi cùng tôi vào thành phố không?"

"… "

Hoặc là anh ngồi xe hóng gió với tôi?" Sở Trĩ Thủy nói: " Hai chọn một, anh chọn đi."

"… "

Cái nào Tân Vân Mậu cũng không chọn, anh từ từ đứng dậy, đi đến cửa phòng hành chính, sau đó quay đầu nhìn cô không thốt ra tiếng nào, hình như đang đợi cô cầm đồ ra ngoài. Anh đứng ở cửa, phần lưng rộng của anh rất thẳng, thật sự giống một cái cây cao ngất mà trầm mặc.

Không nên thử thay đổi độ cứng của cây, trực tiếp chặt cây thành hình dạng muốn dùng là được, đây chính là kỹ xảo mà Sở Trĩ Thủy

giao lưu với anh. Đừng thử khiến anh chính miệng thừa nhận cái gì, trực tiếp ép anh chọn không ra đường cùng.

Cửa cục quan sát Hoài Giang, ô tô chạy vào đường cái.

Không giống với đồng bằng rộng rãi ngày trước, phong cảnh ngoài cửa xe hôm nay càng ngày càng náo nhiệt, trước là một mảnh kiến trúc nhà trệt thấp thấp, ngay sau đó là nhà nhỏ nông thôn hai ba tầng, vượt qua một con sông dài sóng xanh dập dờn, ánh mắt nhìn vào đủ loại nhà cao tầng, lâu đài.

Cửa hàng hai bên đường phố đã khai trương từ sớm, ban ngày ngày làm việc người qua lại không nhiều, chỉ có người già tóc bạc mặt hồng hào về hưu kéo xe đẩy tới mua sắm.

Ánh nắng khoác lên cho Hoài Giang ánh sáng vàng rọi, mọi thứ đều nhịp nhàng và nhịp bước ấm áp, thoải mái, thư thái. Thành phố nhỏ này không phồn hoa náo động như thành phố Ngân Hải, giản dị lại bình thường vô vị, tràn ngập hơi thể của cuộc sống.

Ô tô dừng đợi đèn giao thông.

Sở Trĩ Thủy cầm tay lái, ánh mắt cô liếc về phía tay lái phụ, phát hiện Tân Vân Mậu đang quan sát bên ngoài, hỏi: “ Trước đây anh từng đến chỗ này à?”

“ Chưa từng.”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “ Anh vẫn luôn ở trong cục?”

“ Gần như thế.” Tân Vân Mậu dừng một chút, nói thêm: “ Chỗ này

quá đông người.”

Vậy anh chưa từng đến thành phố khác, người ở thành phố Hoài Giang cũng coi như ít rồi.” Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “ Anh vẫn luôn ở một chỗ không thấy chán hả? Tại sao không ra ngoài đi dạo, nói không chừng có thể quen biết người hoặc yêu quái khác nữa.”

Bộ phận quan sát yêu quái hình như thường xuyên đi công tác, cục trưởng Hồ cũng luôn rời khỏi cục, yêu quái cũng sẽ rời đi chứ.

“ Tôi không cần đi chỗ khác, cũng không cần quen biết người hoặc yêu khác.” Tân Vân Mậu ngạo mạn nói: Bọn họ không xứng nói chuyện với tôi.”

Sở Trĩ Thủy tán thành gật đầu: “ Cũng phải, nếu như luôn nói chuyện với anh, không chừng phát hiện anh lúc nào cũng nói chuyện cười, để lộ bản chất tấu hài của anh.”

Anh không mở miệng còn hiểu nhầm cho rằng anh cao lãnh, vừa mở miệng chính là thuộc tính nghệ sĩ hài.

Tân Vân Mậu: “?”

Ô tô khởi động lại, bên ngoài cửa sổ xe là cảnh đường phố như mắc cửi, các loại cửa hàng càng ngày càng nhiều.

Tân Vân Mậu luôn nhìn chằm chằm đường phố, chắc vẫn cảm thấy rất mới mẻ.

* Tuy rằng rất lâu tôi không quay lại rồi, nhưng vẫn giới thiệu với anh một chút, bên đó là nội thành cũ.” Sở Trĩ Thủy lái xe chạy trên

đường phố quen thuộc, cô trông thấy cao ốc màu sáng cách đó không xa, tùy ý nói: “ Bên đó là thương thành Hằng Nguyên, mười năm trước là cửa hàng nổi tiếng nhất ở Hoài Giang, nhưng mà bây giờ không phải rồi, không có người nào đi qua đó nữa.”

Tân Vân Mậu nghe cô nói xong, tầm mắt tùy tiện nhìn sang bên cạnh, toà thương thành đó ở xung quanh trong công trình đột ngột mọc lên, nhìn về mặt khí thế xác thực không giống nhau, tầng ngoài bị gió táp mưa sa nhuộm lên chút màu vàng bể dâu, trên tòa cao ốc treo biển hiệu “ thương thành Hằng Nguyên”, đã từng là kiến trúc mang tính ký hiệu trong thành, bây giờ thì cái gì cũng không còn nữa rồi.

Tân Vân Mậu bình tĩnh nói: “ Mười mấy năm rất ngắn.”

“Bây giờ hồi tưởng lại thì rất ngắn.” Sở Trĩ Thủy không biết nhớ tới cái gì, cô do dự vài giây, cười nói: “ Hồi tiểu học tôi còn từng ở đó mua một ngôi sao thạch anh, có lẽ anh không hiểu nhãn hiệu thạch anh của nhân loại, nhãn hiệu này bây giờ bị giễu cợt đẳng cấp không cao, nhưng lúc đó giá bán rất đắt, cho dù ở Hoài Giang cũng coi như khá đắt rồi.”

Ngôi sao thạch anh?”

Đúng, khi cửa hàng thạch anh thương thành Hằng Nguyên khai trương, ở Hoài Giang vô cùng náo động, có rất nhiều người đi xem. Khi ấy đi học lần đầu tiên tôi được top 1, bố tôi đồng ý khen thưởng cho tôi một món quà, chỉ cần là đồ gì trong thương thành cũng được, tôi đã nhìn thấy ngôi sao treo ngoài cửa, tuổi nhỏ không biết giá cả này, không ngờ rằng tiền trên người bố mẹ tôi thêm vào cũng không đủ.”

Hiện tại nhìn lại thương thành Hằng Nguyên, kí ức trong phút chốc

trở lại thời gian mười mấy năm trước, trong tủ kính pha lê sáng rực mà mới mẻ treo đầy trang sức thạch anh phát sáng lấp lánh, bên ngoài dân thành phố Hoài Giang chen chật đầy lần đầu tiên thấy hoa lệ trang hoàng như vậy.

Chương 72:

Cô tuổi nhỏ bị mê hoặc đến nỗi nhìn không chớp mắt, chìa tay một cái liền chọn ngôi sao thạch anh, ai biết sẽ khiến bố mẹ quân bách không thể trả nổi.

Tân Vân Mậu: được?" Vậy sau đó sao làm sao cô mua

" Lúc đó bố tôi nói ' Xin lỗi con, bây giờ bố không mua được, tháng sau lại mua cho con, được không". Sở Trĩ Thủy cười khổ: " Sau đó, tháng sau khi ông nhận được lương thì đưa tôi đi mua, mẹ tôi hơi có chút xoắn xuýt, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nhiều, thật sự để bố tôi mua cho tôi."

Tân Vân Mậu đờ ra.

m thanh của cô thanh thoát hẳn lên: " Thật ra ngày đó biết giá, tôi nghĩ không bằng thôi đi, mua ngôi sao cũng chẳng để làm gì, nhưng nói thật khi cầm lấy nó vẫn là vui đến không chịu được."

Sau đó, nhận được ngôi sao thạch anh, thiết kế quả thực không hợp lí, làm dây chuyền có chút lớn, làm cái khác lại sợ đụng hỏng.

Bây giờ cô có tiền mua bất kì đồ vật nhãn hiệu đó, lại cũng không còn kích động như lúc nhỏ mơ mơ màng màng nữa. Ngôi sao thạch anh tuyệt đối là không đảm bảo giá trị tiền gửi, năm đó mua vàng không chừng có thể tăng gấp mấy lần, nhưng trong tim cô vẫn là bảo vật vô giá như cũ.

Khi Sở Trĩ Thủy cấp 2, cấp 3 không có nhận thức giàu nghèo, cô là sau khi lên đại học đến thành phố Ngân Hải, mới dần dần ý thức được bản thân là gia đình bình thường. Trong nhà không coi là giàu, cũng không tính là đặc biệt nghèo, so trên không đủ, so dưới thì không dư, nhưng cô cảm thấy không có gì lớn cả.

Bạn học trong gia đình giàu có được từ trong tay bố mẹ rất nhiều, nhưng cô vẫn có ngôi sao thạch anh như cũ, cũng không kém người khác cái gì.

Tân Vân Mậu nghe giọng điệu ung dung êm tai của cô, đáy lòng bốc lên một loại cảm thụ khó nói thành lời, chua, ngọt, mềm mại, ấm áp, có năm tháng ủ thành mùi vị của gỗ cổ, hoặc là mùi thơm đã từng phơi qua nắng, không có cách nào dùng từ ngữ miêu tả chính xác.

Anh không nhịn được lén lút quan sát cô.

Cô thật sự rất tò mò, là một người phàm, lại không có nguyện vọng.

Còn có một loại cảm giác mỏng manh đánh đâu thắng đó.

Rõ ràng nhìn thấy yêu khí hay yêu quái thì sắc mặt trắng bệch, nhưng thật sự gặp phải việc đó vừa rã rời vừa bình tĩnh, hình như không có biến cố có thể phá hủy cô. Như suối nhỏ trong veo dưới ánh sáng mặt sáng mặt trời, bị khuấy đảo làm nước suối bắn tung tóe khắp nơi, sóng dâng cao, nhưng sau khi rơi xuống không lâu lại hội tụ lần nữa, dòng nước không nhanh không chậm tiếp tục chảy xuống, thậm chí có thể đủ cho thời gian ăn mòn tất cả sự vật.

Chính vì điều này, anh không thể nhìn ra cái gì từ trong không khí hay màu sắc của cô.

Sở Trĩ Thủy rất lâu thấy anh không nói chuyện, lỡ cho rằng sau khi mới mẻ qua đi anh thấy buồn chán, nói: " Tòa thành này vốn dĩ không lớn, không có gì đặc biệt thú vị cả."

Tôi cảm thấy thú vị."

Sở Trĩ Thủy sững sờ.

Con mắt Tân Vân Mậu rủ xuống: "rất thú vị."

Trung tâm thành phố, trước tòa nhà văn phòng treo đầy thẻ sắt ánh bạc lấp lánh, phía trên đều là tên tất cả đơn vị. Vẻ mặt người đi đường đến làm thủ tục vội vã, hoặc ở cửa đi đi lại lại, hoặc ở dưới cây to tiếng gọi điện thoại, vì việc làm ăn của mình mà bôn ba bận rộn.

Gần đây Tôn Sao nghi ngờ đi làm bị khinh bỉ, anh ta đột nhiên đưa ra chủ ý, muốn xúi giục cha mẹ bỏ tiền túi mở căn tin. Lưu Kha Mĩ vốn dĩ trăm chiều không muốn, lại không chịu nổi con trai năn nỉ, miễn cưỡng đồng ý việc này.

Tuy nhiên, hai mẹ con tự tay mở cửa hàng mới phát hiện rắc rối, điều này căn bản không dễ dàng như Tôn sao nói, chỉ là ngày trước chạy thủ tục khá phiền phức, không thể vỗ đầu là xong việc.

Bọn họ phải đăng kí công thương, công an Khắc Chương phê duyệt, đợi việc đăng kí thuế đất quốc gia sứt đầu mẻ chán, thêm ngày trước bản thân không thích làm bài tập, mỗi lần đều là chạy đến

hiện trường theo dõi nhân viên làm việc, hiệu xuất đương nhiên thấp xuống. Các đơn vị đội ngũ nhân viên bình thường đều phụ trách tầng của mình, không thể vượt quyền giải quyết công việc khác, giúp hàng dài của bọn họ làm xong.

Lưu Kha Mĩ phàn nàn: " Ai, con còn nói mở cửa hàng nhẹ nhàng hơn đi làm, hai ngày này còn không đủ mệt nữa."

" Đó là vạn sự khởi đầu nan mà." Tôn Sao không chịu: Mẹ, người đừng lải nhải nữa, con có chủ ý của mình!"

Hai người đỗ xe sang một bên, sau đó đi bộ về phía toàn nhà văn phòng, vì để tiết kiệm phí đỗ xe.

Gần đây thành phố Hoài Giang vì chỉnh lí hiện tượng đỗ xe lung tung làm hai bên đường cái đều vẽ ra vị trí đỗ xe, không những có camera quay phim, còn có người tới tuần tra dán giấy. Do một giờ phí khá cao, vị trí đỗ xe trước tòa nhà văn phòng xe cộ rất ít, thêm đơn vị nhân viên có bão đỗ xe riêng, chỉ có người đến làm việc sẽ dùng chỗ này một chút.

Tôn Sao còn lâu mới đỗ xe ở cửa, hắn ta thà đỗ xa một chút, có lẽ tiết kiệm được tiền một bao thuốc.

Đúng lúc này, một chiếc xe con cao cấp chạy đến, chuẩn xác đỗ ở cửa, hấp dẫn sự chú ý của Tôn Sao. Thương hiệu xe hơi nổi tiếng, mô hình thiết kế xe khiêm tốn, cấu hình tỷ lệ chất lượng- giá cả cao, nhưng sự xuất hiện của nó ở thành phố Hoài Giang vẫn chói mắt như cũ.

Đàn ông luôn thích nghiên cứu xe đẹp, mua được hay không cũng xem xét. Khoản giá cả của xe này cũng không thấp, nếu như đổi một thương hiệu, cùng giá cũng có thể mua được mô hình xe càng

cháy phố, chỉ có thể nói chủ nhân của chiếc xe này cũng không phải là tính cách phô trương, thì ổn lắm rồi.

Lưu Kha Mĩ nhìn rõ người xuống xe, bà ấy vội vàng điên cuồng đụng con trai, kinh ngạc nói: “ Này này này, đó không phải Sở Trĩ Thủy sao!?”

Chương 73:

Tôn Sao nhìn kĩ càng, quả nhiên nhìn thấy Sở Trĩ Thủy mở cửa xe, vị trí phó lái còn có một thanh niên tóc đen đi xuống. Hai mẹ con cách xa nên không nhìn rõ tướng mạo của thanh niên, nhưng vẫn như cũ có thể từ chiều cao và khí chất phán đoán anh nhìn không tệ, đứng trên đường phố có loại cảm giác yên lặng như hạc đứng giữa bầy gà.

Sở Trĩ Thủy cầm chìa khóa xe, cô tiện tay ấn khóa xe, kết giao với thanh niên anh tuấn đi vào trong.

Đôi mắt Lưu Kha Mĩ lờ mờ: " đây có phải có chỗ nào không đúng không?"

Sắc mặt Tôn Sao cũng hốt hoảng như vậy, hoàn toàn đồng ý với lời của mẹ, bọn họ đều cảm thấy vị trí trên xe của hai người không đúng.

Nếu như thanh niên lái xe, Sở Trĩ Thủy ngồi phó lái, bọn họ có thể hiểu do cô bên cạnh cao phú soái*, điều này cũng không tính là kì quái.

*Cao, giàu và đẹp trai.

Nhưng Sở Trĩ Thủy lái xe, thanh niên ngồi phó lái, đây là phát triển cốt truyện gì!?

Sau khi xuống xe cô không trả chìa khóa, tự nhiên cất vào trong túi, cảm giác giống như cô là cao phú soái mang người tới làm việc.

Bọn họ xem không hiểu lại vô cùng chấn động.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy, Tân Vân Mậu và chủ nhiệm Tần thuận lợi chạm mặt, cô giới thiệu cho hai bên một phen, lại nói chính sự với chủ nhiệm Tần. Tân Vân Mậu ở ngoài vẫn luôn giả câm, im lặng đứng nghe ở phía sau cô.

Chúng tôi đã liên hệ với bên đó rồi, vất vả cho cô mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi, sau đó tôi tìm vài nông dân trồng chè tài ăn nói không tệ, xem xem đến lúc đó làm sao mang người hàng phù hợp." Chủ nhiệm Tần kích động nói: " Phương án rất dễ dùng, thật sự cảm ơn cô, quả thực làm phiền cô rồi!"

Sở Trĩ Thủy khách khí nói: " Không có gì, thật ra trong cục chúng tôi cũng có lá trà, nhưng mà không bán ra ngoài, bình thường còn loại khác, là việc tiện tay."

Trong cục mấy người cũng có sản nghiệp ư?" Chủ nhiệm Tần bỗng nhiên tỉnh ngộ: " Ồ Ồ Ồ đúng, mấy người không giống với chúng tôi, vậy dĩ nhiên là tốt rồi, chúng ta giao lưu nhiều chút, mọi người hiện tại chủ yếu làm gì?"

" Không phải cao cấp gì, cứ ném một ít trang thiết bị, sau đó lấy số lượng sản phẩm." Sở Trĩ Thủy tin chắc Tiểu Hoàng Tiểu Hắc giải phóng gửi phân phối giá thành cũng thấp, không biết hiệu quả thế nào, cũng không dám nói quá kiêu ngạo.

" Vậy càng phù hợp rồi! Chúng tôi cũng không làm cao cấp!"

Sở Trĩ Thủy và chủ nhiệm Tần nói về công việc, lại kể về sản nghiệp, lại tán gẫu chính sách, đợi đến chính sự nói cũng tàm tạm rồi thì đến tán dóc thời gian chuyện riêng.

Chủ nhiệm Tần nghe Sở Trĩ Thủy nói rõ ràng rành mạch, cho dù trước đây tiếp xúc với cục quan sát không nhiều, nhưng bây giờ hắn sinh ra một chút hiểu kì, lỡ miệng thăm dò hỏi: " Ai, vậy năm nay các người gửi bao nhiêu?"

Sở Trĩ Thủy trong nháy mắt hiểu rõ, đây là loại đơn vị phương thức hàn huyên mộc mạc nhất, lúc gặp mặt thì trao đổi số tiền. Điều này ngược lại không phải so sánh gì, ngược lại mọi người cũng sẽ không từ bỏ, cơ bản một đơn vị làm cả đời, chẳng qua là kéo dài ngày.

* Vậy cũng không bằng ngài." Cô thẳng thắn: " Lương căn bản của mấy người phải cao ư."

Haiz, đừng nhắc nữa, năm nay tài chính lại giảm rồi, chúng tôi có thể phát con số này đã là không tệ." Chủ nhiệm Tần chìa tay ra dấu, thở dài nói: " Cuộc sống không dễ dàng gì."

Sở Trĩ Thủy duỗi tay: " Chúng tôi gửi cái này."

" Vậy tốt rồi." Chủ nhiệm Tần bái phục nói : " Tôi sợ chúng tôi không phát nổi, sớm biết vậy năm đó cũng nên vào đơn vị có thể kiếm tiền, điều này cũng tiêu hao đến nỗi nghỉ hưu rồi."

" Nhưng lương hưu cao hơn chúng tôi."

" Đó nào phải, thì cao một chút."

Sau khi làm xong việc, chủ nhiệm Tần tiễn một người một yêu đến

đại sảnh, bị Sở Trĩ Thủy từ chối một cách khéo léo không cần tiễn tiếp nữa.

Trong đại sảnh đều là người của đơn vị, rất nhiều người bọn họ đều quen Tần chủ nhiệm, còn chủ động lên chào hỏi.

“ Chào chủ nhiệm Tần.”

“ Ai ai ai, xin chào!”

Tôn Sao và Lưu Kha Mĩ đứng ở đại sảnh, bọn họ trơ mắt nhìn Sở Trĩ Thủy được nam trung niên dáng dấp lãnh đạo tiễn ra, bên cạnh còn cùng thanh niên lạnh lúc xuống xe lúc nãy.

“ Trĩ Thủy hả.”

Sở Trĩ Thủy vừa vẫy tạm biệt chủ nhiệm Tần, cô vừa quay đầu thấy hai mẹ con này, tâm nói thật sự là oan gia ngõ hẹp, trên mặt lại lễ phép gọi người: “ Chào dì Lưu ạ, sao lại gặp ngài ở đây thế?”

Lưu Kha Mĩ nhìn lướt qua vẻ mặt lạnh nhạt của Tân Vân Mậu, lại nhìn về con trai bề ngoài xấu xí bên cạnh, bà ấy không hiểu sao thấp nửa đầu, nói chuyện cũng không có trung khí tràn đầy như ngày trước, câu nệ nói: “ Chúng ta tới làm chút chuyện.

Sở Trĩ Thủy cũng không muốn nói nhiều với bọn họ, bình tĩnh nói: “ Thì ra là như vậy, thế ngài bận trước đi, chúng con đi đây.”

Tiểu Sở, chờ một chút, tôi đột nhiên nhớ ra vừa rồi có chuyện chưa nói!” Ai đoán được chủ nhiệm Tần lúc đó đột nhiên quay đầu chạy về: “ Có chuyện bình chọn khen thưởng quên nhắc rồi.”

Người bên cạnh chào hỏi: “ Chủ nhiệm Tần khỏe.”

“ Khỏe khỏe khỏe, cậu cũng khỏe.”

Chủ nhiệm Tần vội vàng đến bên cạnh Sở Trĩ Thủy, hắn vốn dĩ muốn ở chỗ này nói, nhưng nhìn thấy Tôn Sao đợi người khá mê mẩn, chần chừ nói: “ Hay là chúng ta vẫn là quay lại văn phòng nói.”

Được thôi.”

Đồng nghiệp của cô muốn đến sao? Cũng không phải là chuyện lớn gì.”

Lưu Kha Mĩ nghe vậy thở nhẹ một hơi, cảm thấy cả người như sống lại, thì ra chỉ là đồng nghiệp mà thôi. Tuy nhiên, bà ấy một giây sau thì đau tim, thanh niên xác thực chỉ là đồng nghiệp, nhưng xe thật sự là của Sở Trĩ Thủy.

Chương 74:

Sở Trĩ Thủy nghĩ thầm quay trở lại văn phòng đủ mệt rồi, đánh giá chủ nhiệm Tần muốn tránh Tôn Sao đợi người, càng không định để Tân Vân Mậu đi không một chuyến. Cô dứt khoát móc chìa khóa ra, đưa đến trong tay Tân Vân Mậu: “ Anh vào trong xe đợi tôi đi.”

Cô cảm giác anh hứng thú với xe còn hơn người rất nhiều.

Tân Vân Mậu thành thật nhận lấy, anh trừng mắt nhìn, hiếu kì đánh giá chìa khóa.

Sở Trĩ Thủy đi theo chủ nhiệm Tần về văn phòng, Lưu Kha Mĩ mẫu mực đứng ở một bên xếp hàng đợi làm thủ tục.

Tân Vân Mậu nâng chân đang muốn về trong xe, lại không ngờ bị một người đàn ông chặn lại.

“ Xin chào, tôi là bạn học cấp ba của Sở Trĩ Thủy, Tôn Sao.” Tôn Sao cười hỏi: “ Anh là đồng nghiệp của cô áy."

Tân Vân Mậu nghiêng mắt nhìn hắn: “ Ừm.”

“Các người là cùng một năm vào ư?”

“Không, tôi sớm hơn cô ấy.”

Tân Vân Mậu đáp lại lời ít mà ý nhiều, cốn dĩ anh không thích nói

chuyện với người khác, đến yêu quái trong cục cũng lười quan tâm, bây giờ hoàn toàn là nhìn người này treo hàm cấp " bạn học của Sở Trĩ Thủy" mới không nếm xỉa tới trả lời hai câu.

Mặt Tôn Sao lộ ra vẻ kì quái: " Vậy tại sao anh không vào cùng? Đây là phải bàn về công việc anh không nghe sao?"

Tân Vân Mậu suy tư rất lâu, mặt anh vô biểu tình trả lời: " Thời gian làm việc, cô ấy là trưởng ban."

Đương nhiên, đáy lòng anh đã bắt đầu đắc ý và khoe khoang, xem như chuyện trao đổi này, thời gian còn lại của cô là tín đồ của anh.

Nhưng mà Tôn Sao không nhìn rõ từ trên khuôn mặt liệt dây thần kinh mặt của Tân Vân Mậu nhìn trộm năng lực chi tiết, hoàn toàn không cảm giác được nội tâm của đối phương vui sướng trổ hoa nhỏ, thậm chí diễn giải trái ngược giọng điệu lạnh lẽo cứng rắn của đại yêu quái, phán đoán anh bất mãn với Sở Trĩ Thủy trong lòng từ lâu.

Anh vào đơn vị còn sớm hơn cô ấy, cô ấy lại làm trưởng ban của anh?" Tôn Sao thán phục, hắn lộ ra biểu tình hiểu rõ từ tâm, an ủi nói: " A, có điều cô ấy vẫn luôn như vậy, lúc chúng tôi học cấp ba, cô ấy thường xuyên được giáo viên chọn làm cán bộ, nói chuyện đặc biệt khiến cho trưởng bối và lãnh đạo yêu thích."

Tôn Sao bày ra một biểu cảm thương tiếc vì Tân Vân Mậu dường như có thâm ý nói: " Anh làm việc với cô ấy cũng không dễ dàng."

Lời khen rõ chê thầm một phen này, cộng thêm dáng vẻ lập dị, thiếu chút nữa nói thẳng Sở Trĩ Thủy xu nịnh lãnh đạo chèn ép Tân Vân

Mậu.

Tân Vân Mậu trầm mặc chốc lát, anh tiện tay đút vào túi, nhẹ nhàng giễu cợt một tiếng nói: “ Bởi vì không được cô ấy coi trọng, cho nên đến làm cô ấy ngột ngat."

Vẻ mặt Tôn Sao khế biến: “ Cái gì?”

Không phải sao?” Tân Vân Mậu dùng ánh mắt lạnh buốt liếc Tôn Sao từ trên xuống dưới, anh thay đổi sự kiệm lời vừa nãy, lời nói sắc bén như hàn đao, trào phúng nói: “ Cô ấy không coi trọng anh không phải rất bình thường à? Nếu như ánh mắt cô ấy lưu lạc thành như vậy, vậy đối với tôi sẽ là một loại sỉ nhục vô cùng. Bình thường so sánh với yêu khác thì thôi đi, nếu như còn so sánh với anh, vậy tôi thật sự chịu không nổi.”

“Anh...”

Tôn Sao ban đầu cho rằng có thể dẫn Tân Vân Mậu cộng hưởng, bằng không thì nhiều nhất làm cho đối phương không vui, ai ngờ người này nói chuyện không không lưu tình như vậy, vài ba câu đã bắt đầu điên cuồng xuất ra rồi.

Tân Vân Mậu nhìn mặt mũi Tôn Sao tức giận mà không dám bác bỏ, khinh thường hừ một tiếng, càng cảm thấy đối phương vô tích sự. Loại người này chỉ dám tự phụ với người yếu hơn mình, nhưng phàm là gặp phải người mạnh, đến thở mạnh cũng không dám.

Gần đây anh ở chung với cô quá lâu, còn thật sự bị đồng hóa tương đối, cũng sắp quên mất dáng vấp xấu xí của đại đa số người rồi.

Thật ngán, nhưng đây mới là trạng thái bình thường.

Tân Vân Mậu từ phong thần có năng lực mới, anh có thể nhìn thấy hào quang và màu sắc của nhân loại, bao gồm cả ngũ độc bát khổ nhiễm phải trên người bọn họ.

Ngũ độc là tham, giận, ngốc, chậm, nghi ngờ, bát khổ là sinh khổ, lão khổ, bệnh khổ, tử khổ, ái biệt ly khổ, oán tăng hội khổ, cầu bất đắc khổ, ngũ uẩn xí thạnh khổ. Nhân loại suốt đời cũng khó mà có yêu khí, nguyên nhân vì bọn họ tồn tại ngũ độc tâm, yêu khí sẽ chỉ phóng đại ác nghiệp.

Cho dù có một số người kí kết mhi lễ với yêu quái, cuối cùng cũng do dục vọng nhóm lửa tự thiêu, nhân loại có lẽ là sinh vật có lòng tham không đáy.

Tôn Sao trước mặt đã nhiễm vô số thói xấu của nhân loại mà anh chán ghét, buông thả dục vọng, tham lam, lười biếng, đố kị, không có năng lực, hai lòng chửi bới người khác, có chút bất lợi liền phát cáu, chỉ biết tổn thương người thân thiết.

Cho dù là năng lực về ý nghĩa thế tục của nhân loại, hay là độ cao của thế giới tinh thần, anh cũng chênh lệch với cô ấy quá xa rồi."

Sau lưng Tôn Sao phát lạnh, lòng bàn chân toát mồ hôi, nhận thức một loại kỳ dị nói không nên lời, giống như bị người ta định lại bất động ở vị trí ban đầu, trên cơ thể như bị tảng đó vạn tấn đè lên.

Vốn dĩ Tân Vân Mậu cao hơn Tôn Sao, mắt anh như hắc diệu thạch lăn trơn bóng ánh sáng lạnh, trên cao nhìn xuống coi thường đối phương: " Trình độ của cô ấy ở nhân loại cũng không kém tôi trong yêu quái, còn anh, thậm chí còn không bằng con cá kia trong văn phòng, dơ bẩn xấu xí như rác rưởi trong cống."

Chương 75:

Sau khi phong thần Tân Vân Mậu nhận được gợi ý đến từ trời đất, nhất định đối xử tử tế tất cả vật có linh trên thế gian, cho dù là yêu quái hay là nhân loại.

Nhưng anh không làm như vậy.

Anh không cần giống như con rồng đó được cung phụng bái lạy, đây thật là một việc ngu xuẩn đến cực điểm, bị lợi ích người phàm chi phối có gì cần thiết đối xử tử tế không? Chỉ cần thỏa mãn nguyện vọng thì lộ ra, không hợp tâm ý bọn họ thì giải tán lập tức.

Yêu quái cần sức mạnh của anh lại kiêng dè anh, nhân loại thì không lợi như xác không hồn không dậy sớm.

Anh thích sạch sẽ.

Nhưng anh cũng rất bẩn. Anh không cần được đối xử tử tế, cũng không cần đối xử tử tế với bọn họ.

Tuy rằng cô ấy không cầu nguyện với tôi, nhưng là anh tự chạy đến đụng vào tôi, quy luật cũng sẽ không bảo vệ anh."

Tôn Sao sợ hãi khi đối mặt với màn như này, mạch suy nghĩ như bị người ta rút ra, cuốn vào hang động đen sâu không thấy đáy. Hắn ta cũng không biết kí ức của mình bị làm sao, cảnh tượng cuối cùng là nụ cười nhạt của thanh niên tuấn tú.

Làn da thanh niên trắng lạnh, môi hồng răng trắng, ý cười diêm dúa lẳng lơ lại lạnh nhạt, con ngươi đen như đáy hồ thâm sâu khó dò.

Một lát sau, Tôn Sao vô thức quay lại bên cạnh mẹ mình, giờ mới cảm thấy cả người bủn rủn, đầm đìa mồ hội, như vừa từ trong địa ngục bò ra vậy.

Lưu Hà Mĩ hỏi: “Lúc nãy con nói gì với đồng nghiệp Sở Trĩ Thủy thế? Lề mề lâu vậy?”

“Nói cái gì?” Tôn Sao ngơ ngẩn: “... Con quên rồi, con không nhớ.”

“Lát nữa con bé ra rồi, bảo con bé giúp giới thiệu chút, mẹ thấy con bé rất thân với lãnh đạo bên này, không chừng có đường giúp chúng ta làm việc.” Lưu Hà Mĩ thấy con trai mất hồn mất vía, bà ấy dùng sức chọc anh một cái, thúc giục nói: “Mẹ đang nói chuyện với con đấy, con có nghe không hả, người cũng đã lớn thế rồi, có tiền đồ chút được không!”

Có bao giờ Tạ Nghiên phải hao tâm công việc của Sở Trĩ Thủy chứ? Chỉ có bà ấy còn không có phúc bôn ba theo con trai.

Lưu Hà Mĩ càng nghĩ càng chua xót, quả thật là hận rèn sắt không thành thép. Bà ấy vẫn luôn biết Sở Trĩ Thủy có năng lực hơn Tôn Sao, nhưng cho đến tận bây giờ bà ấy cũng không thể chấp nhận chuyện này, nếu không thì giả tưởng hạnh phúc được thêu dệt ra sẽ vỡ nát tan tành, giống như hàng nhái bị lu mờ trước mặt hàng thật.

Tôn Sao lúc này đầu óc hỗn loạn, anh ta vốn chẳng tập trung, qua loa nói: “Nghe rồi nghe rồi.”

Không lâu sau, Sở Trĩ Thủy và chủ nhiệm Tần đi ra, trong tay còn cầm tư liệu bình chọn khen thưởng.

Sở Trĩ Thủy nhìn quanh thấy Tân Vân Mậu, thân hình đối phương thật sự chói mắt, ngạc nhiên nói: “Không phải bảo anh vào xe đợi sao? Đứng ở trong đại sảnh không mỏi à?”

Tân Vân Mậu không trả lời, vẻ mặt không gợn sóng chẳng khác gì lúc bình thường, chỉ có tầm nhìn đuổi theo cô, giống như chú cún bự đứng tại chỗ chờ chủ. Đương nhiên, nếu nhìn mặt thì là chó săn cao quý uy phong lẫm liệt, nhưng liên tưởng đến tính cách thì là husky ngốc nghếch.

Sở Trĩ Thủy thấy anh không nói, cô chợt nghĩ mình không chu đáo, do dự nói: “Có phải anh không biết dùng chìa khóa xe không? Ấn xuống là mở rồi.”

Tân Vân Mậu trả chìa khóa lại cho cô: “Đi.”

“Được, đi thôi.”

Sở Trĩ Thủy sợ dính dáng với mấy người Lưu Hà Mĩ, cô không chậm trễ, bước nhanh ra ngoài.

Lưu Hà Mĩ muốn cản Sở Trĩ Thủy lại, nhưng đành bất lực vì bà ta vỗ mạnh Tôn Sao hai cái, đối phương cũng không phản ứng như mất hồn. Cuối cùng, Lưu Hà Mĩ tức đến nỗi mặc kệ con trai, tự mình xông lên đi gọi chủ nhiệm Tần, muốn mượn cơ hội này thăm dò đường đi.

“Chuyện này tôi không giúp được, cũng không có gì để giúp.” Chủ nhiệm Tần kinh sợ đến xua tay liên tục: “Các người làm theo quy trình của đoàn đội bên này là được, chúng tôi đây đều là một công đoạn, có người chuyên phụ trách xử lý hồ sơ.”

“Chủ nhiệm Tần, tôi thấy vừa rồi chẳng phải ông đi nói chuyện cùng với Trĩ Thủy sao.”

“Các người quen Tiểu Sở của cục quan sát?” Chủ nhiệm Tần vỗ tay nói: “Vậy các người nên tìm cô ấy, người ta làm việc trong cục phát triển tốt hơn chúng tôi, nói không chừng thành tích còn nhiều hơn chúng tôi!”

Lưu Hà Mỹ sững sờ, buột miệng nói ra: “Sao vậy được? Không phải nói hai ba ngày sao.”

“Trời, tiền lương tôi thấp cũng hai ba ngàn.” Chủ nhiệm Tần đáy mắt lóe qua một tia mỉa mai: “Ai cũng không thích khoe mấy này mà.”

Chủ nhiệm Tần bị tiêm nhiễm ở chỗ làm lâu rồi, sớm đã nhìn ra Lưu Hà Mĩ và Sở Trĩ Thủy không thân, chắc là tùy tiện kéo quan hệ, tất nhiên sẽ không tiếp lời bừa bãi. Ông ta đoán đối phương không dám tìm Sở Trĩ Thủy, nói không chừng hai bên còn từng có mâu thuẫn.

Một bên khác, Tân Vân Mậu nhìn cô một cái, anh nhẹ nói một câu: “Bạn học cô thích cô?”

“Đừng dùng từ lộp cộp đến thế được không?” Sở Trĩ Thủy bỗng nổi da gà da vịt lên, cô bị câu này làm cho ghê tởm, nhưng hầu như chưa làm ra hành động sơ xuất, hoảng sợ nói: “Con mắt nào của anh nhìn ra được?”

Hai con mắt của anh đều nhìn ra được, trừ cô ra, phần lớn con người đều không có bí mật đối với anh.

Tân Vân Mậu sửa lời: “Anh ta đang theo đuổi cô?”

“Anh ta đang theo đuổi học lực của tôi, theo đuổi công việc của tôi, theo đuổi gia cảnh của tôi, theo đuổi thể diện trong xã hội của tôi, nhưng anh ta không theo đuổi tôi, tôi thật cảm ơn anh.” Sở Trĩ Thủy trịnh trọng giải thích chuyện này, cô lại trừng anh một cái, lẩm bẩm nói: “Nói chuyện sao mà dốt nát thế không biết?”

Chắc anh sẽ không cho rằng như thế đã được tính là thích hoặc theo đuổi rồi nhỉ?

Chương 76:

Tân Vân Mậu nghe cô nói có lý có tình, anh gật đầu chắc nịch: "Không sai, xem ra cô rất tỉnh táo."

Sở Trĩ Thủy: "?"

"Tuy tôi thấy cô suy nghĩ khá rõ ràng, nhưng vẫn là muốn nghiêm túc nhắc nhở cô, ít giao lưu với hạng người không đàng hoàng kia, sau này gặp người bên ngoài cũng phải cảnh giác cao độ." Tân Vân Mậu mặt lộ vẻ nghiêm túc, thái độ như phụ huynh, nghiêm giọng răn đe nói: "Từ cổ chí kim, tất cả câu chuyện nam nữ si tình đều là xui xẻo của phụ nữ, cô thân là tín đồ của tôi, đừng trách tôi không nói cho cô!"

"Rốt cuộc ban nãy anh chịu kích thích gì ở bên ngoài vậy?" Sở Trĩ Thủy trợn trắng mắt: "Cha mẹ tôi cũng không hao tâm chỉ bảo ân cần như vậy."

Tại sao cô phải bị người không hiểu tình người chuyện đời nhất như anh chỉ dạy? Đây chính là cảm giác niềm tin của người học dốt dũng cảm giảng bài cho người học giỏi à?

Sở Trĩ Thủy thổ tào: "Cảm ơn sự quan tâm của anh, nhưng tôi dị ứng với đàn ông.

Cuối cùng Tân Vân Mậu cũng lòng đầy thỏa mãn, anh lộ ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dãi, tán đồng nói: "Này còn được, đàn ông đều không

phải thứ tốt gì.”

Sở Trĩ Thủy lộ vẻ kỳ lạ, hồ nghi nói: “Tại sao anh còn phụ họa theo nữa? Nên anh cũng không phải đồ tốt gì à?"

Ngày thường cô nhàn rỗi nói chuyện với bạn là con gái, mấy người Vương Di Văn hùa theo cũng thôi đi, đổi thành Tân Vân Mậu đâu cũng thấy sai sai.

Ai cũng biết, đàn ông nói câu này tương đương với tra nam từ chối trách nhiệm, căn bản có thể trực tiếp báo cảnh sát.

“Tôi cũng không phải đàn ông.” Tân Vân Mậu nghiêm trang nói, anh nheo mắt liếc nhìn cô một cái, bắt chước câu gốc của cô: “Nói chuyện sao mà dốt nát thế không biết?”

“… “

Sở Trĩ Thủy mím khóe miệng đang giương lên của mình, nén cười nói: “Ừm, anh không phải đàn ông”

“Dĩ nhiên không phải.”

Cô đối diện với vẻ mặt tự kiêu của anh, tuy biết câu anh nói là thật, nhưng vẫn bất thình lình cảm thấy một tia khôi hài.

Sở Trĩ Thủy cực kỳ thấy không thể tiếp tục dây dưa chủ đề đàn ông, nếu không thì cô thật sự sẽ bị anh chọc cho vui vẻ, vội chuyển chủ đề nói: “Có phải ban nãy Tôn Sao bắt chuyện với anh không?”

Anh không đợi cô trên xe, còn đột nhiên nói một đống, chắc chắn có

nguyên nhân.

Tân Vân Mậu không trả lời.

Sở Trĩ Thủy đoán là Tôn Sao lén bôi đen mình, có đều cô không lo Tân Vân Mậu hiểu lầm, thứ nhất, anh thân là yêu quái ít dây thần kinh, hai là thái độ khinh thường của anh đối với Tôn Sao, nếu không thì sẽ không nghiêm khắc quở mắng cô nửa ngày.

“Được rồi, chạm mặt loại người đó thật sự xui xẻo.”

Sở Trĩ Thủy vừa lái xe, vừa lên tiếng an ủi: “May mà chủ nhiệm Tần chạy ra nói chúng ta là đồng nghiệp, nếu không tôi cũng có thể đoán được sắp bị bịa đặt thế nào.”

Nếu sau đó chủ nhiệm Tần không vì bình chọn khen thưởng đuổi theo ra ngoài, cô căn bản chính là có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch, chắc chắn sẽ bị tạo ra một rổ tin đồn.

Tân Vân Mậu sững sờ, anh chợt hiểu ra: “Đây cũng có thể coi là một cách hay.”

“Gì cơ?”

Tân Vân Mậu sắc mặt trấn định, khoan dung độ lương nói: “Tuy tôi không thể đáp lại tình cảm của con người, nhưng tôi không để ý việc giúp cô giữ thể diện bên ngoài, cô có thể dẫn tôi ra ngoài khoe khoang với người phàm, đây không phải là chuyện to tát gì, tôi sẽ không vạch trần cô đâu.”

"???'

“Cảm ơn, anh thật hào phóng.” Sở Trĩ Thủy tê dại mỉa mai ngược

lại: “Tại sao sự săn sóc của anh cứ dùng ở mấy chỗ không cần thiết vậy?”

Giọng Tân Vân Mậu mang theo ý cười nói: “Suy cho cùng cô cũng là tín đồ của tôi, người khác đều có cô không có quá đáng thương, thỏa mãn lòng hư vinh nhỏ bé của cô cũng không sao hết.”

“… “

Trời cao à, đất rộng ơi, kiếp trước cô đã làm chuyện gì mới gặp phải yêu quái nam không bình thường lại siêu tự tin này vậy.

Sở Trĩ Thủy hít sâu, cô nắm vô lăng, hờ hững nói: “Có thể xin anh đừng nói chuyện này lúc tôi lái xe không? Dễ khiến tôi trực tiếp lái đụng cây, cuối cùng làm chúng ta đồng quy vu tận.”

“Đồng quy vu tận?” Tân Vân Mậu ngạc nhiên: “Tôi kiến nghị không cần, cô sẽ bị thương, nhưng tôi sẽ không.”

“… “

Sở Trĩ Thủy quan sát tình hình bên đường, lái xe chầm chậm dừng một bên, xác nhận không cản trở giao thông lưu thông bình thường.

Tân Vân Mậu cảm nhận được xe dừng lại, khó hiểu nói: “Tại sao đột ngột dừng lại?”

“Bởi vì nắm đấm của tôi cứng rồi.”

“? “

Tân Vân Mậu còn chưa phản ứng lại được, cánh tay của anh bị đấm mạnh một cái, không dám tin nghiêng đầu nhìn cô. Môi anh hơi động muốn nói gì đó, lại thấy cô vô cảm nhìn chằm chằm mình, cuối cùng ánh mắt lấp lánh, vẫn là không nói gì cả, chỉ hơi không phục.

“Nhìn gì mà nhìn?” Sở Trĩ Thủy công chính liêm minh nói: “Nói sai thì phải ăn đánh.”

Đây là câu lần trước anh nói đó.

Tật xấu tự luyến của yêu quái nên bị nắm đấm thép chính nghĩa bẻ lại cho tốt.

“Hừ.”

Tân Vân Mậu không dám nói trả, dùng âm thanh hơi yếu ớt kháng nghị, lại đổi thành một đòn công kích. Lần này, cuối cùng anh cũng thành thật ngậm miệng, không còn nói lung tung nữa.

Chiếc xe lần nữa xuất phát.

Sở Trĩ Thủy đánh anh xong thì tinh thần sảng khoái, cô là người quân tử động khẩu không động thủ, nhưng đối với tình huống này không làm quân tử mới có thể giải tức.

Tân Vân Mậu ngồi ở ghế phó lái lén nhìn cô, anh bị đánh hai cái không đau, lúc nãy bị khí thế của cô trấn áp, giờ mới không tiếp tục nói chuyện.

Không có ham muốn là cái gì? Cô chính là không có ham muốn.

Anh chưa từng thấy con người nào hung dữ như cô thế này.

Sau khi gặp mặt chủ nhiệm Tần, Sở Trĩ Thủy bắt đầu bắt tay vào chuyện bình chọn khen thưởng, không lâu sau lại nghe thấy một tin thú vị.

Chương 77:

Trong nhà, Tạ Nghiên sức cùng lực kiệt trở về, vừa thay dép vừa oán trách: “Xe buýt đường 237 này đến thật chậm, căn bản không đúng giờ.”

“Hai cha con tôi đợi bà rất lâu rồi.” Sở Tiêu Hạ đứng dậy: “Tôi đi hâm cơm.”

“Sao không bảo con đi đón mẹ?” Sở Trĩ Thủy đến nhà trước mẹ ruột, cô tắm xong đang dọn chén đũa ra bàn: “Con đảo vòng nhiều chút cũng chỉ mười phút, chắc chắn nhanh hơn mẹ ngồi xe buýt.”

“Khoảng thời gian này xin đừng đi đón mẹ, cổng đơn vị của mẹ vô cùng hỗn loạn, dọa người cực!”

Một nhà ba người ngồi bên bàn cơm, Tạ Nghiên nhẹ thở hổn hển một hơi, lại gắp hai đũa thức ăn nóng, giờ mới có sức trò chuyện với người nhà.

Bà thổn thức nói: “Bạn gái của con trai Lưu Hà Mĩ đánh đến cổng rồi, cách đây không lâu ngày nào cũng gây chuyện ở cổng đơn vị, dọa rất nhiều người bên mẹ sợ hết hồn, người của phòng bảo vệ đuổi cũng không đi.”

“Đánh đến cổng?”

“Đúng đó, mẹ mới biết lần trước con nói không sai, Tôn Sao thật sự

yêu đương với cô gái ở thôn nào đó vùng lân cận, rồi dạo này sức khỏe cô gái đó hơi không thoải mái, đến bệnh viên kiểm tra thì mang thai rồi." Tạ Nghiên khó xử nói: "Nhưng nhà Tôn Sao không hài lòng, nói đứa trẻ không phải của Tôn Sao, dù sao đi nữa cứ dây dưa suốt, con cũng biết đức hạnh của Lưu Hà Mĩ kia, chắc còn nói không ít lời khó nghe với cô gái đó."

Sở Tiêu Hạ nhíu mày: "Này là chuyện gì vậy, chịu trách nhiệm cho tốt là xong rồi."

"Chứ gì nữa, sau đó cô gái đó tức giận, trực tiếp gọi các anh của mình đến, chặn Tôn Sao ở trước cửa nhà đánh bầm dập một trận. Lúc ấy còn có người báo cảnh sát nữa, cảnh sát đến rồi cô gái đó ngã lăn trên đất, khóc lóc mắng Tôn Sao là kẻ nhẫn tâm, còn la hét bảo cảnh sát bắt cô ta đi, dù sao thì cô ta cũng không muốn sống nữa, vậy thì cứ một xác hai mạng!"

Sở Trĩ Thủy đã có thể tưởng tượng hiện trường tuyệt vọng của cảnh sát, cô tỏ vẻ kỳ lạ nói: "Vậy đồng chí cảnh sát đó làm thế nào?"

"Có thể thế nào? Dẫn đến đồn giảng hòa, bảo cặp tình nhân nhỏ đừng quậy nữa, ngoan ngoãn về nhà sống, hai bên đánh không được mắng không xong, thà dẹp bỏ thù hận còn hơn để nó tồn tại, nhanh chóng chọn ra một ngày kết hôn, truyền ra ngoài danh tiếng của ai cũng không tốt." Tạ Nghiên nói: "Sau đó nhà cô gái kia đưa ra yêu cầu kết hôn, Tôn Sao phải móc ra sính lễ một triệu tệ, phí hôn lễ tính riêng, phải tổ chức rầm rộ!"

Sở Tiêu Hạ gật đầu: "Vẫn ổn, nhà họ gom góp có thể gom ra được."

Sở Trĩ Thủy: "Cha, không phải, nếu người ta suy nghĩ giống cha kiểu này, thì không còn chuyện tiếp theo nữa rồi, nhà Tôn Sao chắc chắn không đồng ý.." ,,

“Đương nhiên không đồng ý rồi, nói kết hôn có thể không có sính lễ, một phân tiền cũng đừng nghĩ bảo họ móc ra nhiều, chuyện này không chỉ kéo bằng gôn đến quậy chuyện ở cổng đơn vị mẹ. Nghe nói đã đến bên nhà Tôn Sao và cha cậu ta rồi, chắc là phải quậy đến lúc hai người họ thật sự kết hôn. Con không biết chứ đám anh trai kia côn đồ cỡ nào đâu, họ tụ tập ở cổng không chịu đi, còn cợt nhả nói đến lúc đó mời người của phòng bảo vệ bên mẹ uống rượu mừng.”

“Không ai quản sao?”

“Ai cũng không quản nổi rồi, cảnh sát cũng đã đến rồi, họ nói “Đồng chí, đây là chuyện nhà của tôi và nhà em rể tôi, các chú đừng xen vào bậy bạ nữa, vợ chồng nhà ai mà không cãi nhau, không phải chuyện to tát gì đâu”, còn nói “Các chú bắt chúng tôi làm gì, bắt xong tôi cũng đến, dù sao thì anh em trong nhà nhiều lắm, đổi người bị bắt thôi”.”

Sở Trĩ Thủy: “?”

Sở Trĩ Thủy kinh sợ cảm thán: “Còn có thể làm ra chuyện vậy sao? Cũng đâu phải là trừ điểm bằng lái xe."

Sở Tiêu Hạ: “Đây là đụng phải kẻ hung hãn rồi.”

Tạ Nghiên hiển nhiên là kiềm nén muốn chết rồi, bà nói sống động như thật: “Không chỉ có cảnh sát đến, còn có phóng viên của đài truyền hình Hoài Giang đến viết bài. Phóng viên còn hỏi họ “Quậy thế này không sợ em gái gả về nhà chồng chịu khổ sao”, mấy người đó không sợ hãi chút nào, đối mặt với ống kính cũng không hoảng,

mở miệng thì là “Vợ chồng son kết hôn đều có xung đột, không nghe lời thì đánh tiếp, đánh mãi đánh mãi thì hòa thuận thôi, cả đời người không phải đều vậy à, mắt nhắm mắt mở sống hết một đời”.”

“Nhà chúng ta không thích xem ti vi, nói không chừng hai ngày nay đã có bài đăng rồi. Chuyện này thật sự là nhà Lưu Hà Mĩ không đàng hoàng trước, ai bảo Tôn Sao muốn ngủ không với con gái người ta mà không chịu trách nhiệm, nhưng mẹ nghe người của đơn vị nói cô ta cũng không phải dạng vừa đâu, luôn không bằng lòng đến bệnh viện kiểm tra, đứa nhỏ là của ai thật sự khó nói lắm, dù sao thì cũng quậy thành như hiện tại rồi.”

Thế giới rộng lớn, không thiếu điều lạ. Lưu Hà Mĩ và Tôn Sao lại gian xảo, cũng không ngờ có thể giẫm phải tấm tôn, quả thật có nỗi khổ không thể nói, chắc là bị bên nhà gái quấn lấy cả đời thật rồi.

Những người khác chưa từng thấy loại chuyện này, có thể gọi là top 1 tin nóng hổi thời gian gần đây. Tin này truyền đi đến xôn xao, không chỉ đồng nghiệp đơn vị biết, cả đài truyền hình Hoài Giang cũng đưa tin, triệt để làm thối danh tiếng mấy người Tôn Sao, sau này không thể ngẩng nổi đầu ở thành phố Hoài Giang nữa.

Sở Trĩ Thủy cảm khái nói: “Tin mới trần gian.”

Mọi người đều cầu lòng nhân từ thì được lòng nhân từ, được gọi là năng lượng tích cực của xã hội. Trong cục quan sát Hoài Giang, cây đại thụ bên ngoài cửa sổ ngày càng um tùm, lá non ở đầu cành bị gió xuân ấm áp thổi tràn trề ý xanh, chờ đến khi nhiệt độ tiếp tục tăng cao, mùa xuân ấm nhẹ sắp đến gần.

Sở Trĩ Thủy dùng điện thoại xem thời tiết, gieo giống nhân sâm chia thành ba thời kỳ mùa xuân, mùa hè, mùa thu, cũng không biết lão Bạch bận gì ở vùng đất gần vườn trà. Nhiệt độ của các vùng đất

khác nhau, hạt giống nhân sâm gieo trồng trong nhiệt độ vừa phải là tốt nhất, nếu không thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất nảy mầm.

Dạo gần đây là khoảng thời gian nhàn rỗi của bộ phận phát triển kinh tế, công việc vườn trà kết thúc, sản phẩm mới đang nghiên cứu phát triển, thỉnh thoảng bận chuyện bình chọn khen thưởng, đúng giờ tan làm hàng ngày.

Chương 78:

Phương án giành được hạng mục xóa đói giảm nghèo nông nghiệp Sở Trĩ Thủy làm cho chủ nhiệm Tần không những có ích cho nông nghiệp trà địa phương Hoài Giang, mà cả sản phẩm tiếp theo của bộ phận phát triển kinh tế cũng có chính sách ủng hộ nâng đỡ. Nếu có xí nghiệp chọn dùng sản phẩm hiệu Quan Cục, có thể lấy được vài điều kiện ưu đãi, nâng cao sức cạnh tranh của sản phẩm mới.

Chủ nhiệm Tần cảm thấy vui vẻ với chuyện giành thưởng, đây suy cho cùng cũng được tính là thành tích công việc của ông ta, còn nhiệt tình sắp xếp Sở Trĩ Thủy đến thành phố Ngân Hải lãnh thưởng. trong lòng ông ta nghĩ rất rõ ràng, không có Sở Trĩ Thủy se chỉ luồn kim, chuyện này không dễ thành công như thế.

Sở Trĩ Thủy hơi do dự, cô rảnh thật, nhưng chạy đi một chuyến vì lãnh thưởng thật sự hơi có cảm giác chuyện nhỏ hóa to, nên không trả lời chủ nhiệm Tần ngay.

Trong nhà ăn, Kim Du nghe chuyện này xong, cô ấy sốc trừng to mắt, bối rối nói: “Cô phải đến Ngân Hải công tác? Vậy tôi phải làm sao đây?”

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc nói: “Cài gì mà phải làm sao?

Tôi đi có hai ngày thôi.”

“Nhưng trong văn phòng chỉ còn lại hai người chúng tôi!” Kim Du

hoảng đến tay chân rối loạn: “Nói không chừng cô về chỉ có thể gặp tôi trong món ăn của nhà ăn!"

“Khoan, cô không phải là loài cá không thể ăn được à?” Sở Trĩ Thủy bất lực: “Hơn nữa lúc anh Ngưu chiên cá trông thấy, cũng sẽ nhận ra là cô rồi bảo đầu bếp vớt ra, nếu không thì chỉ đành khởi động dự án cấp cứu sự cố an toàn thực phẩm.”

Kim Du cảm thấy nguy hiểm tính mạng vô cùng, cô ấy lắc đầu như trống bỏi: “Không được không được, nếu cô đi, tôi sẽ chết đó.”

Sở Trĩ Thủy thấy Kim Du bài xích như vậy, lòng thầm nói hay là dẫn cô ấy theo cùng, thế nhưng nghĩ đến Tân Vân Mậu lại thấy không ổn. Đây là kích thích mâu thuẫn quần chúng, hơn nữa áp lực về phí đi công tác trong cục khá lớn.

Suy nghĩ như vậy, hay là thôi đi, ai ngờ sau đó chuyện của Ngân Hải vẫn chưa xong.

Buổi chiều, Sở Trĩ Thủy nhận được điện thoại từ số lạ, số này vậy mà thuộc thành phố Ngân Hải.

“Alo xin chào, xin hỏi là Sở Trĩ Thủy sao?”

“Xin chào, là tôi.” Giọng nam đầu dây bên kia Sở Trĩ Thủy thấy hơi xa lạ: “Cho hỏi anh là?”

“Tôi là Tề Sướng của Tân Thấu Video, nhờ bạn bè nên có được cách liên lạc với cô, cô có thể không quen lắm với Tân Thấu Video, chúng tôi là một công ty mới được tập đoàn Lục Doanh đầu tư, nghe nói cô vừa từ chức ở Long Tri, không biết sau này có dự định gì không,

có tiện gặp mặt nói chuyện không?"

Sở Trĩ Thủy hiểu ra, đối phương tám phần là muốn đào người, trả lời: "Ngại quá, trước mắt tôi không ở thành phố Ngân Hải."

"Không sao, vậy bao giờ cô về?" Tề Sướng lịch sự nói: "Lúc ấy chúng ta hẹn thời gian?"

"Tôi xác nhận thời gian xong trả lời anh ngay, được không?" Sở Trĩ Thủy vừa dùng máy tính tìm kiếm tên công ty, vừa ôn hòa nói: "Tôi thêm Wechat với anh, nếu có tài liệu gì cần tôi hiểu rõ trước, anh cũng có thể gửi cho tôi."

Tân Thấu Video thành lập chưa lâu, thông tin trên mạng thật sự quá ít, nhưng tập đoàn Lục Doanh vẫn khá đáng tin cậy. Ban đầu Long Tri Video cũng có Lục Doanh tham gia đầu tư, hiện tại lại đầu tư vốn thành lập Tân Thấu Video, chỉ có thể hiểu là vì muốn nuôi sâu cạnh tranh, muốn một ngụm nuốt chửng toàn bộ thị trường.

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy đọc được tài liệu của Tề Sướng gửi đến còn khá kinh ngạc, cô vốn tưởng Tề Sướng làm việc bộ phận HR của công ty, không ngờ anh ta là ông chủ lớn của Tân Thấu Video, tương tự với vị trí Lý Long Khoa ở Long Tri Video. Anh ta có thể đích thân gọi điện thoại, xem ra đào người rất có thành ý.

Sở Trĩ Thủy trái lại không có suy nghĩ về thành phố Ngân Hải, nhưng cô nhớ Vương Di Văn muốn nhảy việc, nói không chừng là một cơ hội tốt.

Đương nhiên, cô phải gặp mặt Tề Sướng một lần mới được, vậy là cần phải đến thành phố Ngân Hải công tác.

Trong văn phòng cục trưởng, Hồ Thần Thụy nghe Sở Trĩ Thủy xin đến thành phố Ngân Hải công tác, ông ấy lại không có bất cứ dị nghị gì, không nói hai lời vỗ bàn đồng ý, trong lời nói thậm chí lộ ra một tia vui mừng:

“Tiểu Sở, vậy hay là cô ở đó thêm hai hôm đi, cũng đừng gấp về, cục Ngân Hải bên kia có phòng tiếp khách, lúc cô đến họ sẽ sắp xếp ổn thỏa, cô đến không cần lo lắng!”

“Theo lý mà nói làm xong chuyện lá trà này, tôi cũng nên liên lạc với cục trưởng Diệp chút, nhưng dạo này vẫn luôn không có thời gian rảnh, chi bằng cô đại diện tôi ra mặt đi qua đó, dù sao thì lá trà có thể bán thành công cũng là công lao của cô.” Hồ Thần Thụy cười khà khà nói: “Tôi sẽ nói trước một tiếng với cục trưởng Diệp.”

Sở Trĩ Thủy thầm nói cô và cục trưởng cấp bậc chênh lệch nhiều thế, sao có thể đại diện cục trưởng Hồ ra mặt, cục trưởng Diệp biết cũng sẽ cảm thấy không vui, nhưng dường như cục trưởng Hồ hoàn toàn không quan tâm chuyện này.

“Cục trưởng Hồ, này không hợp lẽ.”

“Hợp, vô cùng hợp.” Hồ Thần Thụy suy ngẫm một phen, ông ấy thả chậm ngữ điệu, ý vị thâm trường nói: “Tiểu Sở, cô là người có thể thành người tài, lúc gặp mặt cục trưởng Diệp có thể nhịn thì nhịn, nếu cô thật sự nhịn không nổi nữa, tôi cho cô một túi giấy, đến lúc đó mở túi giấy ra là được.”

Hồ Thần Thụy từ trong ngăn kéo bàn làm việc móc ra một túi giấy trắng hơi phồng lên, bên trên được niêm phong nghiêm mật, đặt vào tay hơi nặng, hơi giống túi thực phẩm đựng bánh mì cắt lát của cửa hàng bánh mì, chỉ là không nhìn thấy được gì ở bên trong.

Sở Trĩ Thủy nói cảm ơn xong thì nhận lấy, cô từ trong văn phòng đi ra lắc lắc, chỉ nghe trong túi giấy vang lên tiếng lách cách, giống như đựng đồ có hình hạt viên.

Xưa có sách lược của Gia Cát Lượng, nay có túi giấy thần bí của cục trưởng Hồ?

Chương 79:

Vé máy bay rất nhanh đã đặt xong, Sở Trĩ Thủy sắp đến thành phố Ngân Hải công tác, dĩ nhiên phải nói cho hai yêu quái trong văn phòng.

Kim Du nghe xong điên cuồng phun bong bóng, cô ấy ước gì có thể khóc thành tiếng ngay tại chỗ, kiên quyết không chịu để Sở Trĩ Thủy đi. Sở Trĩ Thủy chỉ có thể kiến nghị riêng, nếu Kim Du thật sự sợ đến bất ổn, có thể đến bộ phận hậu cần bên Ngưu Sĩ trốn hai ngày, cô làm việc chắc chắn sẽ cố về sớm nhất.

Tân Vân Mậu lại không chút phản ứng với việc cô đi công tác, ai cũng không thể nhìn ra gì từ gương mặt anh. Anh thờ ơ nghe xong, chỉ là một tay gảy gảy nghịch đống kẹo, hình như không để trong lòng.

Sở Trĩ Thủy vốn tưởng anh sẽ giận dỗi gì đó, không ngờ anh lại bình tĩnh như vậy, bỗng chốc khá bất ngờ, nói không ra được là tư vị gì.

Thành phố Ngân Hải, sân bay náo nhiệt, chuyến bay quốc tế và trong nước có đường riêng.

Thành phố Ngân Hải thân là một trong những thành phố có kinh tế phát đạt nhất, vừa đáp máy bay xuống đã có thể cảm nhận được sự phồn hoa thời thượng và bối cảnh lịch sử, ngoài sân bay lại được thiết kế thành hình trạng chói mắt của trạm không gian công nghệ

cao, các cửa hàng trong sân bay lại được trang hoàng phong cách cổ xưa, bày bán đồ ăn vặt đặc sắc của địa phương, tiện cho du khách mua về làm quà trước khi xuất phát.

Nơi này vừa có cửa hàng đồ ngon rực rỡ đủ loại, vừa có cửa hàng xa xỉ đắt đỏ, doanh số mỗi năm đều khá kinh người.

Sau khi lên đại học thì Sở Trĩ Thủy dần quen thuộc với thành phố Ngân Hải, cô quen đường quen nẻo đi lại trong sân bay, dự định nếu trong cục không sắp xếp, thì chạy đến ở nhờ nhà của Vương Di Văn trước. Hai người lâu rồi không gặp, chờ sau khi Vương Di Văn tan làm, còn có thể ra ngoài uống chút rượu vào buổi tối.

Cục trưởng Hồ nói sẽ báo với cục Ngân Hải, nhưng cô là người không có mong chờ cao với cục, trước khi đến đã nói qua với Vương Di Văn, nếu thật sự không ổn thì đến chỗ đối phương ở.

Ai ngờ lần này yêu quái cục quan sát khá đáng tin cậy, Sở Trĩ Thủy còn đang loay hoay chờ hành lý, đột nhiên nhận được cuộc gọi từ số lạ.

Bên kia là giọng nam sắc bén, khách sáo nói: “Xin chào, xin hỏi là trưởng khoa Sở của cục Hoài Giang phải không? Tôi là Đỗ Tử Quy của cục Ngân Hải, ngài gọi tôi là Tiểu Quy là được, tôi đã đến trước cổng sân bay chờ ngài rồi, lấy hành lý xong ra là có thể thấy tôi, tôi đang cầm bảng đấy.”

“Được, anh vất vả rồi, đợi chút nhé, tôi lấy hành lý xong ngay đây.”

Thật vậy, Sở Trĩ Thủy vừa ra ngoài là nhìn thấy Đỗ Tử Quy, còn được anh ta chỉ dẫn cả con đường đi đến bãi đậu xe.

Thân hình Đỗ Tử Quy không cao, mặt đầy ý cười, giọng nói cực đặc

biệt, vừa gặp được cô thì niềm nở tiếp đón, không giành kéo hành lý thì giúp mở cửa xe, ngay cả lên xe rồi còn không ngừng hàn huyên, thật sự không khác gì phần lớn nhân viên công chức của đơn vị cơ quan con người.

“Trường khoa Sở, căn phòng bên phòng tiếp khách mở xong rồi, dạo này khí hậu Ngân Hải thay đổi khá nhanh, chắc ngài vừa từ Hoài Giang đến không thích ứng, nếu cần gì cứ đến quầy phía trước nói. Bên cạnh phòng tiếp khách là cục của chúng tôi, mấy ngày này ngài ra ngoài cần dùng xe thì gọi cho tôi, đến lúc đó tôi lái xe của cục đưa ngài đi.”

“Được được, anh có lòng rồi.”

Sở Trĩ Thủy bị một chuỗi lời nói làm cho ngơ ngác, cô cẩn thận dè dặt đánh giá Đỗ Tử Quy, cứ cảm thấy đây không giống cục Hoài Giang cho lắm, ôm lòng hoài nghi chắc là yêu quái sẽ không cử một con người bình thường đến đón cô chứ?

Thái độ tự nhiên ngay từ lần gặp mặt đầu tiên và cách tiếp khách chu toàn này thật sự không giống thứ yêu quái nên có, quả thật làm người ta không quen.

Sở Trĩ Thủy thầm quan sát Đỗ Tử Quy, muốn xem anh ta có gì lạ hay không, giống như Kim Du thổi bong bóng ấy.

Đỗ Tử Quy đang lái xe, anh ta nhận ra tầm nhìn của cô, nghi hoặc: “Có gì sao ạ? Nếu ngài khát, bên cạnh có nước.”

“Được, cảm ơn.” Sở Trĩ Thủy muốn nói lại thôi: “Anh cũng là…”

Đỗ Tử Quy như không hiểu ý của cô, anh ta ngưng lại một lát, đột ngột nhận ra: “À, vâng, tôi là yêu quái, quên mất ngài là con người, nhìn không ra chúng tôi.”

“Ừm, cảm ơn anh, tôi không có ý gì đặc biệt đâu.” Sở Trĩ Thủy có được đáp án, cuối cùng cô cũng thở phào, không biết hình dung thế nào, khôn khéo nói: “... Chỉ là anh thật sự quá giống con người, còn giống hơn nhiều yêu quái khác, tôi quả thật hơi nhìn không ra.”

Không phải tướng mạo sau khi hóa hình người xuất sắc cỡ nào, mà là rất giỏi giao tiếp kiểu hiện đại.

Đỗ Tử Quy không thể kiềm được sự vui sướng: “Cảm ơn đã khen, cảm ơn đã khen, ngài cũng rất giống yêu quái!”

“... “

Cục quan sát Ngân Hải nằm trong đoạn đường tấc đất tấc vàng của thành phố Ngân Hải, bọn họ lái xe trên con đường rộng rãi, không bao lâu đã nhìn thấy mái hiên của tòa nhà cổ kính, nó như ẩn như hiện trong thành phố nhộn nhịp.

Sự kết hợp giữa niên đại xa xưa cổ kính và công trình kiến trúc hiện đại hóa khiến cho cục quan sát Ngân Hải có một phong vị độc đáo, đặc biệt là khi chạng vạng buông xuống, giữa không khí ồn ào náo nhiệt xa hoa trụy lạc, tòa nhà cổ kính yên tĩnh và thanh bình lại càng xa xưa.

Khi còn học Đại học, Sở Trĩ Thủy thường xuyên lái xe chạy ngang qua chỗ này, lúc đó cô và các bạn cùng lớp còn muốn đi dạo một vòng quanh tòa nhà cổ kính, nhưng không may họ được thông báo rằng đó là một tòa nhà cổ được bảo vệ, hơn nữa nó cũng sẽ không mở cửa cho người ngoài. Hiện tại, nó thuộc về Cục quan sát Ngân

Hải.

Chương 80:

Bị cánh cổng sắt uy nghi chặn lại, lúc đó bọn cô nhìn trộm qua lan can thấy được phía trước tòa nhà văn phòng có rất nhiều nhân viên đến làm việc, nằm ở phía sau là mái hiên xám và tường trắng cao chót vót, cách cánh cổng sắt một quãng đường dài, được bao quanh bởi các tòa nhà khác giống như các vì sao vây quanh mặt trăng.

Lúc ấy một người bạn học địa phương cũng giới thiệu rằng, cô ấy chưa bao giờ đến gần tòa nhà cổ kính từ khi còn nhỏ. Nghe nói nơi này có liên quan đến phong thủy của thành phố Ngân Hải, đặc biệt là vào những dịp lễ còn có các vị quan chức cấp cao đến thăm. Ở mỗi thành phố đều có một số giai thoại kỳ lạ thú vị, nghe xong ai cũng cười lăn cười bò nhưng họ không coi trọng chúng.

Hiện tại, khi Sở Trĩ Thủy về thăm chốn cũ, cô ngồi xe đi vào cánh cổng sắt lớn, chân chính đứng dưới chân tòa nhà cổ kính, lúc này cô mới hiểu được lời nói năm đó của bạn học.

Tòa nhà cổ kính này làm gì có liên quan đến phong thủy của thành phố Ngân Hải, nó rõ ràng là một đơn vị được yêu quái dùng để khảo nghiệm. Dịp lễ có quan chức cấp cao đến thăm hẳn chính là kỳ khảo sát quan trọng của lãnh đạo, kịch bản giống hệt như của đơn vị con người.

Tòa nhà cổ kính có những ngọn tháp ở phía trên mái hiện màu xám và những bức tường trắng trang trọng, được thắp sáng rực rỡ trong đêm, giống như một ngọn hải đăng dẫn đường giữa biển khơi. Nó

không phù hợp với thành phố Ngân Hải ngập trong vàng son, nhưng khi nó chân chính đứng trong thành phố lại hài hòa một cách kỳ lạ.

Đỗ Tử Quy dừng xe lại, anh ta giúp đỡ đem hành lý xuống, vừa quay đầu lại liền phát hiện Sở Trĩ Thủy bị tòa nhà cổ kính thu hút, anh ta cười nói: "Đó là nơi làm việc của bộ phận quan sát Ngân Hải."

“Nơi làm việc của bộ phận quan sát?”

Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Là toàn bộ tòa nhà này sao?”

Đỗ Tử Quy chưa từng đến chỗ khác làm việc, tò mò nói: "Đúng vậy, bộ phận quan sát không ở cùng với các bộ phận khác, không phải cục quan sát Hoài Giang cũng như vậy sao?"

"... Chúng tôi xây dựng dưới lòng đất."

"Vậy nhất định rất khí phách!"

Sở Trĩ Thủy nhớ lại những bậc thang gỗ cọt kẹt, dù sao cô cũng không cảm thấy có chỗ nào khí phách cho nên không nhịn được lại quay đầu nhìn tòa nhà cổ kính. Ổ mèo ở cục khác rất lớn, không sợ bị trầy da tróc vảy, thậm chí còn dùng kiến trúc cổ.

Diện tích của cục quan sát Ngân Hải nhỏ hơn cục quan sát Hoài Giang, nhưng tất cả các nơi đang sở hữu đều thực sự phát triển. Nhà ăn của nhân viên không chỉ có tiệc buffet phong phú mà bên cạnh còn được trang bị các quán cà phê Internet và phòng tập thể dục, thậm chí còn có cả một căn hộ cho nhân viên có chức vụ ở.

Sở Trĩ Thủy đi dạo quanh một vòng liền phát hiện ra nguồn tài chính của họ thật đáng kinh ngạc, chẳng trách cục trưởng Hồ lại có thái độ đòi giá cao người giàu, điều kiện này còn tốt hơn so với nhiều công ty lớn của con người.

Tại sao họ giàu như vậy?

Đây không phải là số phận khác nhau giữa yêu với yêu sao! Sở Trĩ Thủy nghĩ đến số lương ít ỏi đáng thương của Kim Du, cô thật sự không hiểu tại sao khoảng cách giữa yêu và yêu lại lớn đến như vậy?

Đỗ Tử Quy đưa Sở Trĩ Thủy đến nhà khách, anh ta còn ân cần giúp cô nhận phòng. Mặc dù nhà khách nghe có vẻ quê mùa nhưng thực ra không gian rất tốt, hoàn toàn chính là bố cục của một khách sạn nhân loại. Nhân viên ở quầy lễ tân đều nở nụ cười, cô ấy cũng ân cần giới thiệu cho Sở Trĩ Thủy cách sử dụng dịch vụ phòng.

Sở Trĩ Thủy cầm thẻ phòng, cô đứng trên hành lang chờ thang máy, do dự nói: "Cô ấy cũng là..."

“Không không không, bọn họ đều là người bình thường đến đây để làm việc, họ hoàn toàn không biết về chuyện của chúng ta.”

Đỗ Tử Quy giải thích: “Nhà khách của tòa nhà chia làm hai phần, bên trong và bên này dành để tiếp đãi khách trong cục, còn bên ngoài và bên kia để tiếp đãi khách nhân loại, đó cũng là một trong những phương thức kiếm doanh thu của cục.

“Thì ra là vậy.” Sở Trĩ Thủy gật đầu hiểu ý.

Giá nhà ở Ngân Hải cao gấp mười lần so với ở Hoài Giang và tiền thuê nhà vẫn cao không kém khiến cho nhiều sinh viên mới ra

trường không ngừng kêu than. Khu đất trống rộng lớn của cục quan sát Hoài Giang không có ai đến khai phá cũng không ai thèm quan tâm, nhưng khu đất của cục quan sát Ngân Hải lại có khả năng sinh lời cao, chỉ cần kinh doanh một chút là có thể kiếm được rất nhiều tiền.

"Trong cục của chúng tôi còn có không ít cửa hàng mặt tiền, nhân viên phục vụ về cơ bản được thuê từ bên ngoài. Nói chung, họ không phải người trong cục."

Đỗ Tử Quy cười nói: "Nói đến chuyện này, cô là nhân loại đầu tiên tôi từng thấy trong cục! "

"Cảm ơn, tôi rất vinh hạnh."

Chỉ cần anh ta không khen cô giống yêu quái là được.

Sau khi Sở Trĩ Thủy nhận phòng liền chào tạm biệt Đỗ Tử Quy, hẹn ngày mai gặp mặt ở trong cục, kế đó đóng cửa lại bắt đầu thu dọn đồ đạc. Cách âm của phòng rất tốt, có đèn đọc sách màu vàng ấm áp trên đầu giường, thậm chí chiếc rèm cản sáng cũng là đồ điện tử điều khiển từ xa.

Sau khi Sở Trĩ Thủy nghỉ ngơi xong, cô liền gọi điện cho Kim Du để hỏi tình hình hôm nay của cô ấy.

"Hôm nay cô ở chỗ anh Ngưu à?"

"Không có, tôi vẫn ở phòng của chúng ta."

“Ủa?”

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: “Không phải cô thấy sợ sao?”

“Hôm nay anh ấy không xuất hiện, chỉ có một mình tôi trong phòng.”

Kim Du thành thật trả lời: “Có điều tôi cũng không có nhiều chuyện để làm, báo cáo gì đó đều đã hoàn thành rồi.”

Chương 81:

Khoảng thời gian này quả thực chính là thời kỳ nhàn rỗi của bộ phận phát triển kinh tế, nếu không thì Sở Trĩ Thủy cũng không đến cục quán sát Ngân Hải để công tác. Nhưng cô lại không đoán được rằng Tân Vân Mậu sẽ bỏ ngang công việc. Nếu nghĩ kỹ lại thì quả thực anh chỉ xuất hiện lúc 8 giờ tan lúc 5 giờ, hơn nữa đều là lúc cô có mặt ở văn phòng.

Sở Trĩ Thủy rộng lượng nói: “Không sao đâu, nếu không có gì làm thì tự sờ chính mình đi.”

Kim Du: "?"

Nếu không có chuyện gì làm thì nên thư giãn một chút, để hai con yêu quái tự buông thả là được.

Với chút tiền lương này của họ, còn không có tiệc buffet và phòng tập thể dục, càng không có căn hộ thoải mái cho nhân viên, cho nên có thể làm xong công việc đã là tận tình tận nghĩa rồi.

Ngày tiếp theo, sau khi Sở Trĩ Thủy thức dậy liền đến cục quan sát Ngân Hải báo danh, cuối cùng cô cũng nhìn thấy được cục trưởng Diệp Hoa Vũ đại danh đỉnh đỉnh. Có điều vừa gặp mặt cô đã bị cách ăn mặc khoa trương của đối phương dọa cho nhảy dựng.

Dáng người của Diệp Hoa Vũ to lớn, đầu nhỏ cổ gầy, toàn thân ông ấy đều mặc tây trang hàng hiệu, thắt lưng màu bạc sáng bóng, đồng

hồ đẹp đẽ, hoàn toàn chính là hình tượng sống của nhà giàu mới nổi, ngay cả màu sắc của tây trang cũng vô cùng lòe loẹt.

Diệp Hoa Vũ không hề thay đổi giá, ông ấy căn bản không thèm quan tâm Sở Trĩ Thủy thay mặt cục trưởng Hồ để đến đây, cao giọng nói: "Tiểu Đỗ, hai ngày này cậu hãy đưa người ta đi tham quan một vòng những nơi nổi tiếng ở Ngân Hải. Chỗ này không giống với Hoài Giang, vì có rất nhiều điều thú vị."

Đỗ Tử Quy lập tức đi theo phía sau gật đầu: "Vâng vâng vâng, cục trưởng Diệp, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa."

"Vậy thì tốt, đừng tiếp đãi người ta không chu đáo đó."

Diệp Hoa Vũ vô cùng nhiệt tình: "Cục của chúng tôi không thiếu tiền, Tiểu Sở, cô cứ yên tâm đi chơi đi."

Sở Trĩ Thủy lễ phép nói: "Không sao đâu, cục trưởng Diệp ngài không cần khách khí. Thật ra tôi từng học đại học ở đây cho nên cũng không có nơi nào muốn đi tham quan, lần này chủ yếu là đến công tác, thuận tiện gửi lời hỏi thăm đến ngài thay cục trưởng Hồ."

"Hóa ra cô từng đến thành phố Ngân Hải à."

Diệp Hoa Vũ kinh ngạc nói: "Lão Hồ đúng là khách khí, hỏi thăm cái gì chứ. Mỗi năm đều gửi chi phí kinh doanh, giữa chúng ta đâu cần làm những chuyện phù phiếm thế này đâu."

Sở Trĩ Thủy vội vàng đáp lời: "Đúng vậy, tôi cũng muốn theo ngài học hỏi một chút."

Thật ra Sở Trĩ Thủy không thích đi tham quan khắp nơi cùng lãnh đạo. Trước đây cô đã và Hồ Thần Thụy đều là có chuyện thì nói chuyện, nếu không có việc gì thì quay về văn phòng, nhưng đối với những cục trưởng khác thì cô không thể làm vậy.

Trong cục quan sát Ngân Hải, Diệp Hoa Vũ không chỉ khắp nơi khoe khoang mà còn kêu Đỗ Tử Quy làm này làm kia, dù sao thì miệng của ông ấy chưa từng nhàn rỗi. Không những bày ra uy phong cũng người lãnh đạo, còn giống như một người giàu có khoe khoang của cải của mình, lằng nhằng đến nỗi tại Sở Trĩ Thủy sắp đóng kén.

Hiện tại cô đã hiểu những gì Hồ Thần Thụy đã nói, cái gì gọi là có thể nhịn thì cứ nhịn. Rốt cuộc cục trưởng Diệp là loại chim gì mà cái đầu vẫn chưa bị vuốt cáo của cục trưởng Hồ đánh rớt vậy?

Một lát sau, Diệp Hoa Vũ xắn tay áo đã kéo lên vô số lần, ông ấy nhìn đồng hồ một cái sau đó đề nghị: “Sắp đến giờ dùng cơm rồi, tiểu Sở có muốn cùng tôi đến nhà ăn không? Sơn hào hải vị nào cũng có, không giống với cục quan sát Hoài Giang đâu.”

“Tối hôm qua tôi đã đến đó một lần rồi!”

Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn nhìn ông ấy không ngừng xem thời gian, nội tâm đã chết lặng nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì, cô ra vẻ hiếu kỳ hỏi: “Đồng hồ của cục trưởng Diệp nhìn có vẻ không bình thường, giá cả nhất định rất đắt.”

Đầu óc cô không chậm, nguyên nhân ông ấy mỗi một giây đều thường xuyên nhìn vào đồng hồ tất nhiên là vì hy vọng có người nhắc đến chuyện này.

Có nhiều tiền để mua đồng hồ lại chọn kiểu dáng quê mùa như vậy, kiểu thẩm mỹ này đúng là không bình thường.

Cuối cùng Diệp Hoa Vũ cũng chờ đúng đề tài, nháy mắt ông ấy liền vui vẻ ra mặt, không ngừng nói: “Thật ra cũng không đắt lắm, nhìn cũng được đúng không? Để tôi nói với cô về vấn đề am hiểu đồng hồ, lúc tôi mua đồng hồ bọn họ liền giới thiệu với tôi, mang loại đồng hồ nào có thể biểu hiện được thân phận, có thể bày ra được đặc điểm bản thân.”

Sở Trĩ Thủy: “ Đúng vậy, cái đồng hồ này đã thể hiện mắt thẩm mỹ không cao của ngài.

Diệp Hoa Vũ giống như vô tình hạ thấp: “Người nghèo chơi xe, người giàu chơi đồng hồ. Đúng rồi, Lão Hồ có mua đồng hồ không? Bình thường không thấy ông ấy mang nha.”

“Tôi không quá hiểu biết về đồng hồ, cho nên cũng không chú ý đến mấy cái này.”

Sở Trĩ Thủy tự nhiên chuyển đề tài, cô lấy một túi giấy màu trắng ra khỏi túi, ôn hòa nói: “Ngài chờ một chút, cục trưởng Hồ còn nhờ tôi mang đồ đến.”

Trước kia cục trưởng Hồ muốn có thêm nhiều chi phí kinh doanh cho nên lần nào cũng nghẹn một bụng tức giận, nhớ lại liền chua xót đến nỗi rơi nước mắt. Cô không muốn nói về mấy món đồ xa xỉ nhàm chán nữa, quyết định mở túi giấy cục trưởng Hồ đã đưa ra để xem xem rốt cuộc bên trong túi giấy là diệu kế gì, lại có thể khiến cục trưởng Diệp hoàn toàn câm miệng.

Túi giấy chắc hẳn không chứa súng đâu nhỉ? Nổ súng bắn chim trong thành phố là phạm pháp đó.

Năm sau cô còn muốn tăng giá trà, lấy gấp hai lần bán cho cục quan sát Ngân Hải để làm chi phí bồi thường tổn thất tinh thần cho cô.

Chương 82:

Trong đầu Sở Trĩ Thủy hiện lên vô số chủ ý, cô mở túi giấy màu trắng ra nhưng lại chợt sững sờ, bên trong lại chính là những hạt bắp rang trứng muối vang vàng cam cam, vừa mở ra liền ngửi được mùi hương thơm lừng, còn có cả bao tay dùng một lần. Hạt bắp giòn giòn ngon miệng, từng viên được bao bọc bởi lòng đỏ trứng muối, khó trách túi giấy lại vang lên tiếng loạt xoạt.

Thứ cứu mạng tại sao lại là đồ ăn?

Đây là có ý gì?

Đại não Sở Trĩ Thủy trở nên trống rỗng, cô duỗi tay đưa nó ra, cứng đờ nói: “Cục trưởng Diệp, ngài có muốn ăn một chút không?”

Giọng điệu của cô giống như đang mời thuốc lá, nhưng thứ đưa ra lại là bắp rang.

Diệp Hoa Vũ tò mò nhìn vào túi, ánh mắt lập tức sáng ngời, ông ấy vui vẻ mang bao tay vào: “Ai da, không ngờ lão Hồ vẫn nhớ rõ tôi thích ăn món này.”

Diệp Hoa Vũ bắt đầu nhai rột rột, ông ấy ăn món này trông có vẻ rất khó khăn cho nên không rảnh để khoe khoang cũng không thể sai bảo Đỗ Tử Quy.

Thế giới đã yên tĩnh trở lại, có thể nói là năm tháng êm đềm.

Sở Trĩ Thủy thở phào một hơi, cô nhận ra hồ ly không hổ danh là hồ ly, không đánh đã thắng là có thể thu hoạch thắng lợi!

Diệp Hoa Vũ ăn xong hạt bắp, ông ấy nhấm nháp một phen sau đó tiếp tục nói: “Món này rất ngon nhưng lão Hồ còn chưa ăn qua món ngon hơn, lúc trước chúng tôi ở khách sạn năm sao...”

Sở Trĩ Thủy mang bao tay dùng một lần vào, cô kiên quyết lấy ra thêm một nắm nhét vào trong tay Diệp Hoa Vũ, trịnh trọng nói: “Cục trưởng Diệp, ngài ăn thêm một chút đi.”

“Hả? Được chứ được chứ.”

Cục trưởng Diệp tiếp tục nhai rột rột, thế giới lần nữa lại trở về yên tĩnh.

Sở Trĩ Thủy dựa vào một túi bắp để kiên trì đến giờ cơm trưa, cô không muốn tiếp tục bị cục trưởng Diệp đầu độc, tranh thủ một chút yên tĩnh khó có được.

Trong nhà ăn, Sở Trĩ Thúy kéo dài khoảng cách với cục trưởng Diệp, sợ rằng ông ấy lại khoe khoang thức ăn. Cô lặng lẽ đi đến bên cạnh Đỗ Tử Quy, thuận miệng nói: “Xin hỏi, cục trưởng Diệp có phải chim công không?”

Đỗ Tử Quy: “A, thật lợi hại, cô nhìn ra được sao?”

“Đúng vậy, rất rõ ràng.”

Chẳng trách lại để cô ở chỗ này làm bình phong, quang quác đến

nỗi đau cả đầu.

Sau khi ăn cơm xong, cục trưởng Diệp bận trăm công nghìn việc cùng cũng đi làm chính sự, ông ấy để Đỗ Tử Quy phụ trách hoạt động tiếp theo của Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy thả lỏng người, cô huy động chút sức lực của mình, giả vờ khách khí tiễn Diệp Hoa Vũ, đưa ông ấy đến khu vực phụ cận của tòa nhà văn phòng.

Diệp Hoa Vũ vẫn chứng nào tật nấy, lại bắt đầu khoe khoang tòa nhà văn phòng, nói rằng cục quan sát Hoài Giang chỉ có một tòa nhà là quá vắng vẻ, ông ấy khuyên Hồ Thần Thụy nên bỏ thêm tiền để sửa chữa nó mới đúng.

Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ nói: "Kinh phí của cục tương đối eo hẹp."

“Tại sao kinh phí lại eo hẹp như vậy?”

Diệp Hoa Vũ thốt lên: “Tôi vẫn luôn tò mò, tại sao những cục quan sát khác lại không kiếm ra tiền nhỉ? Chúng tôi kiếm tiền rất dễ nha.”

Bởi vì mấy người đang ở thành phố có kinh tế phát triển nhất, đương nhiên là có ưu thế rồi!

Trường hợp của mấy người không phải là kiếm tiền bằng cách trực tiếp sử dụng đất trong văn phòng để xây dựng các tòa nhà và thu tiền thuê sao? Chỉ cần có đầu óc bình thường đều có thể kinh doanh!

Sở Trĩ Thủy nghĩ rằng cục trưởng Hồ không nên bỏ hạt ngô vào túi giấy, đáng ra ông ấy nên để súng vào trong và bắn một phát vào đầu

con công này. Cô quyết định năm sau sẽ bán trà với giá gấp ba lần, lúc trước là do cô tuổi trẻ thiếu hiểu biết, không nghe lời của yêu quái là cục trưởng Hồ nói, đáng ra cô không nên nghĩ đến tình nghĩa anh em gì cả, cục trưởng Diệp bị ra giá cao là vì ông ấy xứng đáng.

Vào lúc này, phía trước tòa nhà đột nhiên trở nên ồn ào, một người đàn ông mặc quần áo cao cấp đang khóc lóc thảm thiết ở cửa, dập đầu bịch bịch, anh ta gào khản cả giọng nhưng lại không biết đang kêu cái gì, sau đó liền bị bảo an trong cục đến mang đi.

Trong số đó mơ hồ nghe được một câu: "Tôi có tiền! Mấy người muốn tôi trả bao nhiêu cũng được hết!"

Sở Trĩ Thủy giật mình: "Có chuyện gì vậy?"

“À, không cần để ý đâu, có lẽ lại là muốn chen ngang thôi.”

Diệp Hoa Vũ chán ghét nói: “Mỗi ngày trong cục đều có những người như thế này. Họ nghĩ rằng cả thế giới nên xoay quanh mình, nếu không xử lí xong công việc cho anh ta thì anh ta sẽ đến gây náo loạn.

“Anh ta trúng tà à?”

Sở Trĩ Thủy nói: “Hay là anh ta tranh chấp với yêu quái?”

"Có rất nhiều người bị trúng tà và cũng có rất nhiều người tranh chấp với yêu quái. Chúng ta đều dựa theo thứ tự nặng nhẹ hay nhanh chậm để ưu tiên, nhưng luôn có một số người muốn bỏ tiền ra để đi cửa sau và mong rằng sẽ làm việc càng sớm càng tốt.”

Diệp Hoa Vũ nói: “Cô đừng đồng cảm với những người như vậy, bọn họ ở đây khóc lóc thảm thiết nhưng lúc ra ngoài lại rất cứng cỏi, mưu mẹo và tính toán lợi ích, hãm hại đồng loại cũng không hề nương tay!"

Thành phố Ngân Hải có một nền kinh tế phát triển, đương nhiên là nơi quy tụ của những người nổi tiếng và giàu có. Rất nhiều người giàu đều có lịch sử kiếm tiền không sạch sẽ, bọn họ ký kết hiệp ước với yêu quái nhưng đợi đến khi thực sự giàu có liền trở mặt, cuối cùng lại làm loạn và không thể thiếu việc để cục quan sát giải quyết.

Ngoại trừ những người bẩm sinh đã mở mắt, có rất ít người bình thường dính líu với yêu quái. Người bình thường đều thành thật kiên nhẫn làm việc, có ai lại muốn đi đường tắt để phát tài hoặc hãm hại người khác chứ.

Diệp Hoa Vũ híp mắt lại, nhẹ nhàng cười nói: "Cô là nhân loại đáng ra nên hiểu rõ, càng là người có chức vị cao thì càng am hiểu việc bắt nạt người khác, không phải sao?"

"Người bằng mình và cao hơn thì đều bình đẳng nhưng người dưới mình lại rất nghiêm khắc. Đó chính là đạo lý."

Sở Trĩ Thủy im lặng.

Cô muốn nói không phải, nhân loại có tốt và xấu, giống như yêu quái cũng có tốt và xấu vậy.

Nhưng cô cảm thấy bây giờ nói ra điều này thật vô nghĩa, trong mắt Diệp Hoa Vũ cô cũng là một nhân loại, nghe giống như đang bênh vực cho nhân loại vậy.

Hai bên không thân thuộc, lại còn đang trong thời gian công tác cho nên không cần tranh luận những chuyện không liên quan gì đến việc làm ăn.

Sở Trĩ Thủy cười khẽ một tiếng: "Lúc nãy ngài nói rất đúng, cục quan sát Ngân Hải quả nhiên khác cục quan sát Hoài Giang."

Chương 83:

Yêu quái ở cục quan sát Hoài Giang sẽ không trực tiếp nói những điều này với cô, bọn họ đều là những con yêu quái có chút ngốc nghếch, ngày nào cũng nói những điều ngớ ngẩn, nhưng lại nghe êm tai hơn cục trưởng Diệp nói.

Diệp Hoa Vũ nghe cô chuyển đề tài, ông ấy cũng theo đó nói chuyện, cao hứng nói: "Điều kiện ở cục chúng tôi tốt hơn đúng không! Mau kêu lão Hồ chuyển cô qua đây đi!"

"Cảm ơn ngài, nhưng tôi là người Hoài Giang, nên tôi ở đó sẽ thoải mái hơn."

Cô sẽ không bao giờ làm việc ở cục quan sát Ngân Hải, bởi vì cô cảm nhận được sự coi thường nhân loại từ tận trong xương cốt của cục trưởng Diệp. Cho dù bọn họ ân cần hỏi han và ra sức khen ngợi thì lời khen đó cũng là "Cô thật sự rất giống yêu quái", nhưng nếu ở trong mắt bọn họ nhân loại là sự tồn tại bị khinh thường, vậy câu nói này chính là một sự mỉa mai lớn đối với cô.

Vậy thì cô không cần giống với yêu quái, cô giống với con người thì tốt hơn.

Sau khi hoàn thành công việc ở cục quan sát Ngân Hải, Sở Trĩ Thủy từ chối lời đề nghị lái xe đưa cô về cục của Đỗ Tử Quy và tự mình bắt xe đến một nơi khác để gặp Tề Sướng.

Cô đến thành phố Ngân Hải một là vì giải quyết việc của cục quan sát, hai là cô nhận được lời mời của Tề Sướng - Giám đốc điều hành mới của công ty Tân Thấu, để suy nghĩ làm sao có thể đem cơ hội công tác chuyển cho Vương Di Văn.

Trong quán cà phê, Tề Sướng đã ngoài ba mươi tuổi có gương mặt tuấn tú, hào hoa phong nhã mà còn ôn hòa nhã nhặn, anh ta ăn nói có trật tự, quả thực là một nhân tài xứng đáng được tập đoàn Lục Doanh tuyển chọn.

"Thực ra, Lục Doanh đã đầu tư vào video của Long Trị, lúc trước đã có kỳ vọng rất cao, nhưng thật đáng tiếc là kết quả mà Lý tổng đưa ra đều giống nhau và không có sự thay đổi rõ ràng, vì vậy tôi đã cân nhắc để tạo ra một video mới."

Tề Sướng nói: “Rõ ràng là tốc độ đốt tiền rất nhanh, nhưng gần đây dữ liệu lại giảm xuống, điều này thực sự khiến chúng tôi khá khó hiểu”.

Sở Trĩ Thủy thong thả nói: "Ban đầu Long Tri dựa vào hệ sinh thái người dùng độc đáo nhưng trình độ kỹ thuật thực tế lại thấp hơn nhiều so với các công ty khác. Sau vòng tài trợ A, Lý tổng chủ yếu mở rộng tầng kỹ thuật và bắt đầu đề cử cùng với việc bắt chước hình thức hoạt động của các công ty khác, điều đó ngược lại đã làm tan rã các đặc điểm ban đầu. cho nên việc tăng lên rồi giảm xuống là điều bình thường.

Công ty nhỏ này đã có thể khởi nghiệp thành công ngay từ đầu là bởi vì nó có phong cách độc đáo và ít sản phẩm cạnh tranh trên thị trường, nếu không làm gì có việc phát hiện ra vận khí nghịch thiên, nhưng Lý Long Khoa một hai phải mở rộng nhanh chóng để theo chân các công ty khác, cuối cùng chắc chắn đó là một ngõ cụt, điều này chỉ mới là bước đầu của sự suy giảm.

Lúc cô từ chức cô đã đoán được sẽ có ngày này, nhưng lời hay thường khó thuyết phục một con quỷ đáng chết và lòng từ bi không độ được người tìm chết.

Nhưng cô cũng biết Lý Long Khoa đang nghĩ gì, thật ra anh ta không hề muốn toàn tâm làm công ty, anh ta điên cuồng tuyển người để nhanh chóng mở rộng, mượn cơ hội đó tiếp tục tìm người góp vốn, sau đó chỉ cần báo cáo một con số đủ lớn sẽ có không ít nhà đầu tư bị lừa. Kế tiếp anh ta sẽ dùng tiền của nhà đầu tư để cho mình một mức lương kếch xù mỗi năm, nhân tiên mượn siêu xe của công đi khắp nơi rêu rao và sống một cuộc sống xa hoa dâm dật.

Nếu vụ lừa tiền lớn của anh ta đủ thành công, không chừng Long Tri video thực sự có thể đưa ra thị trường, sau đó anh ta sẽ rút cổ phần của mình ra cùng một lúc. Long Tri video sẽ giảm xuống dưới mức giá phát hành sau khi đưa ra thị trường và các công ty mở rộng quy mô trong giai đoạn đầu sẽ nhanh chóng giảm biên chế, cuối cùng sẽ hoàn toàn trở thành một cục diện đáng buồn.

Nhưng khi đó các cổ đông lớn đều tự do về tài chính, vậy ai sẽ dọn dẹp đống lộn xộn này?

Một thế giới chỉ có nhân viên bình thường và người sở hữu cổ phiếu hạ giá được hình thành.

Những phần tử đầu cơ áo mũ chỉnh tề đều chơi trò chơi này để kiếm tiền, đó không phải là bí mật đáng kể gì trong ngành đầu tư tài chính.

Cô có thể làm nhưng lại khinh thường làm như vậy, cho nên cô lựa

chọn rời đi.

Tề Sướng bày tỏ sự khâm phục: "Những gì cô nói đều giống với phân tích nội bộ của chúng tôi, vì vậy chúng tôi hy vọng Xintuo Video có thể có được chỗ đứng lâu dài trên thị trường và trở thành một công ty thương hiệu chân chính với nội dung độc đáo!"

“. … .Thì ra là vậy."

Sở Trĩ Thủy không có mặt mũi nói rằng cô đã từng nghe qua câu này, năm đó Lý Long Khoa cũng nói như vậy nhưng sau đó anh ta góp vốn xong lại rút về.

Cũng may cô không cần phải mất thời gian để xác minh xem Tề Sướng có trở thành Lý Long Khoa tiếp theo hay không, tất cả những gì cô phải làm là tìm một nền tảng mới cho Vương Di Văn, trước hết cứ để bạn tốt đi ăn máng khác và kiếm thật nhiều tiền hẳn tính sau.

Hai bên giao tiếp tương đối suôn sẻ, Sở Trĩ Thủy cũng gần như nói xong, trước tiên cô tỏ vẻ tiếc nuối vì đã có chức vụ, sau đó nhân cơ hội giới thiệu Vương Di Văn, chỉ ra rằng đối phương đang làm việc trong Long Tri video, tuyệt đối sẽ biết rõ tình hình hơn người đã từ chức như cô. Vương Di Văn chưa có thỏa thuận cạnh tranh nghề nghiệp trên người, quả thực chính là ứng cử viên hoàn hảo để bị đào đi.

Ban đầu Tề Sướng rất ngạc nhiên khi Sở Trĩ Thủy không đến, nhưng rất nhanh anh ta đã chấp nhận đề cử của cô và đồng ý gặp Vương Di Văn để thử xem.

Bầu trời tối dần, đèn neon sáng rực, thành phố Ngân Hải về đêm giống như một Bất Dạ Thành, xung quanh hoàn toàn là ánh đèn như

dải ngân hà.

Khi Sở Trĩ Thủy và Tề Sướng bước ra khỏi quán cà phê, vừa hay nhìn thấy được cảnh đêm đẹp nhất của thành phố.

“Thật sự rất đáng tiếc khi cô không thể đến, có điều sau này vẫn có thể liên hệ với tôi.”

Tề Sướng nhìn thời gian một cái, sau đó chủ động nói: “Gần đây có một nhà hàng Nhật Bản nổi tiếng tên là Trúc Đô, tôi vừa đặt chỗ ở nhà hàng của họ, nếu không thì tối nay chúng ta đến đó ăn cơm đi?"

Sở Trĩ Thủy nghe được tên nhà hàng quen thuộc, cô kinh ngạc nhìn về phía Tề Sướng, buột miệng hỏi: "Hả?"

"Sao vậy? Cô không thích ăn món Nhật à?"

Tề Sướng nhẹ giọng nói: "Nhưng đồ ăn của họ không tệ lắm, không chừng nó sẽ thay đổi ấn tượng của cô đó."

Đương nhiên cô biết nguyên liệu nấu ăn khá ổn, dù sao thì trước kia cô thường xuyên đến Trúc Đô ăn. Nhà hàng Nhật Bản này thực sự là nơi tốt nhất để mọi người bàn tán hoặc tán gái. Nó nổi tiếng với giá cả đắt đỏ và hoàn cảnh xung quanh cao cấp, ngay cả phục vụ cũng mặc tây trang siêu cấp ngầu.

Việc cô không thể hiểu chính là mọi chuyện đều đã nói xong, vậy còn đến Trúc Đô để làm gì chứ?

Sở Trĩ Thủy lấy lại bình tĩnh, nhắc nhở: "Trúc Đô khá đắt."

“Mời một cô gái xinh đẹp đi ăn tối cũng đáng để tiêu pha.”

Tề Sướng cười: “Cô có sẵn lòng cho tôi vinh hạnh này không?”

“… “

Sở Trĩ Thủy nhìn gương mặt thanh tú của Tề Sướng, thầm than anh ta thực sự là một người có EQ cao. Lúc anh ta nói chính sự không hề lộ ra chút ái muội nào, nhưng hiện tại lại thành thạo chuyển sang phong thái của một quý ông, cho dù nói anh ta chưa từng lừa gạt nữ sinh quá hai con số cũng sẽ chẳng có ai tin.

Chương 84:

Nam nữ đã thành niên đều ám lưu dũng động(1), tràn ngập sức kéo, nhưng Sở Trĩ Thủy không biết vì sao cô không bao giờ bị Crush bắn trúng. Cô đã dùng thực lực độc thân đến hiện tại, trong đầu cô luôn tự nhiên có một bảng giao diện bình tĩnh, và nó bắt đầu tự động phân tích, khiến cô không thể lập tức tiến vào trạng thái thả lỏng.

Ám lưu dũng động (Hà Lā) : những động thái căng thẳng trong bóng tối, chiến tranh ngầm.

Tề Sướng thực sự rất thông minh, nếu Sở Trĩ Thủy chọn tham gia, anh ta tuyệt đối sẽ không nói lời gì vượt qua ranh giới. Nếu lấy chuyện tình yêu công sở làm vạch kẻ, ắt hẳn sẽ tiềm ẩn nguy cơ rủi ro cao, anh ta sẽ không làm chuyện liều lĩnh như vậy.

Nhưng Sở Trĩ Thủy không chọn tham gia, đương nhiên sẽ bị anh ta đưa vào một khu khác, cho nên anh ta vừa ra khỏi quán cà phê liền thay đổi thái độ.

Rất thực tế cũng rất lý trí, phù hợp với tư duy của hầu hết mọi người.

Sở Trĩ Thủy mỉm cười từ chối: "Thực xin lỗi, buổi tối tôi thường không ăn cơm, hiện tại cũng không quá đói."

“Không ăn chút nào sao?”

Tề Sướng sững sờ: “Món tráng miệng của bọn họ cũng rất ngon.”

"Xin lỗi, tôi thực sự không quen ăn tối."

Tề Sướng lộ ra vẻ tiếc nuối nhưng anh ta cũng không dây dưa: "Vậy lần sau có cơ hội chúng ta hẹn đi ăn trura."

Sở Trĩ Thủy khách sáo đồng ý, sau đó từ chối đề nghị đưa cô về của anh ta, trong lòng biết rằng sẽ không có lần sau.

Mọi người đều là hợp thì đến không hợp thì đi, tiếp xúc vừa hiệu quả vừa nhanh chóng bằng một vài bữa ăn nghi lễ đắt tiền, một vài chiếc túi hàng hiệu mới và một vài chuyến du lịch ở khách sạn xa hoa, những người đàn ông có tiền thường dùng mấy thủ đoạn cũ kỹ để dụ dỗ các cô gái, nhưng trong xã hội loài người đó gọi là một người đàn ông vừa lãng mạn lại vừa tốt đẹp, chủ yếu là vì những người còn lại càng soi mói thì càng thấy tệ.

Có điều cô chỉ là một con lợn rừng không ăn cám tốt

(2), mặc dù cô đã đóng giả thành một mỹ nhân thành thị ở thành phố Ngân Hải nhiều năm, nhưng vẫn không thể tiếp thu được quá trình này. Cô luôn cảm thấy đi ăn cơm cùng mấy người đàn ông đó thật sự rất mệt mỏi, lúc nào cũng phải thể hiện ra trạng thái tốt nhất. Bọn họ thực giả tạo và cô cũng vậy.

LUYEN TIE* : có nghĩa là người nhà quê không quen với các chiêu trò hiện đại.

Bởi vì cô đang ở trong một ngành công nghiệp có lợi nhuận béo bở, cho nên cô đã chứng kiến qua quá nhiều thứ và luôn mang theo tâm

lý đề phòng.

Tầng lớp thượng lưu vừa có học thức cao vừa giàu có không có nghĩa là sở hữu nhân phẩm hơn người, thậm chí có thể xấu xa một cách chính đáng. Nguyên nhân là do xã hội vốn có bản chất ngưỡng mộ sự ưu việt, có vô số người sẽ vì kẻ mạnh mà bao biện. Sau khi đầu tư có tiền liền tùy ý tìm nữ sinh đại học, hoặc là trong nhà cờ đỏ chưa rơi mà cờ màu bên ngoài đã bay phấp phới, đây đều xem như là mức thấp nhất. Tiền tài và địa vị đủ để hoàn toàn làm điên đảo một người.

Lúc Sở Trĩ Thủy nghĩ đến điều này, cô đột nhiên nở một nụ cười tự giễu. Ban ngày cô còn không đồng ý với cách nói của cục trưởng Diệp, nhưng trong tiềm thức đã sớm có cái gì đó, nếu không cô cũng đâu có cảm giác như chân bị giẫm đến phát đau.

Cô biết Lý Long Khoa kiếm được một phiếu liền bỏ chạy chính là đang giết đồng loại, cô cũng biết quan hệ nam nữ trong vòng rất hỗn loạn nên liền mang lòng cảnh giác với Tề Sướng.

Là một nhân loại cô quả thực càng hiểu rõ, bởi vì cô đã chứng kiến những tình huống này cho nên mới khó chịu với lời nói của cục trưởng Diệp. Càng có loại cảm giác ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh(3) thì càng bất mãn bởi vì thanh danh của cả nhân loại đã bị một vài thành phần bại hoại bôi nhọ, thậm chí còn lưu lạc đến nỗi bị yêu quái của cục quan sát Ngân Hải chỉ điểm.

•ET, ET4: Ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh – Vì sự bất hạnh của ai đó mà cảm thấy buồn, vì ai đó không chịu đấu tranh mà tức giận.

Có thể là vì cô thực sự là một người địa phương lớn lên ở thành phố nhỏ, cho nên mới không thể chơi với những người có phong cách nước ngoài ở thành phố lớn, và cũng không thể chơi với những

con yêu quái có phong cách nước ngoài ở thành phố lớn.

Người địa phương nên chơi với yêu quái địa phương, không cùng phạm vi thì đừng nên kiên quyết muốn hòa nhập vào.

Làn gió nhẹ mát mẻ thổi vào mặt khiến Sở Trĩ Thủy phục hồi tinh thần, cô chợt nhớ ra điều gì đó liền mở ví ra kiểm tra, quả nhiên nhìn thấy thẻ thành viên của Trúc Đô. Vốn dĩ cô đã quên mất nhà hàng Nhật Bản này từ lâu, nhưng sau khi được Tề Sướng nhắc lại, cô liền nhớ ra trước đây mình đã tích trữ giá trị trong nhà hàng.

Bởi vì cô từng thường xuyên bàn chuyện công việc ở Trúc Đô, cho nên cô liền dứt khoát tích trữ một số tiền lớn trong một lần và số tiền đó đương nhiên sẽ được Long Tri chi trả. Nhưng hình như hiện tại vẫn còn dư lại một ít, chắc hẳn có thể ăn được một bữa nữa nhỉ?

Hình như cô vẫn còn nợ tên yêu quái nào đó một bữa ăn để trả cho việc xuất hiện đêm đó của Lão Bạch và anh chạy đến cầu để cứu cô.

"Tân Vân Mậu."

Trong lòng Sở Trĩ Thủy không kỳ vọng quá cao, cô tìm một góc thử kêu lên, đợi đến khi thật sự nhìn thấy vết nứt màu đen quen thuộc, cô vẫn kinh ngạc đến nỗi không thể khép miệng.

Bên trong vết nứt, Tân Vân Mậu mặc một bộ quần áo màu trắng đơn giản, dưới ánh đèn mờ ảo vào ban đêm khiến cho gương mặt lạnh lùng của anh trở nên ôn hòa, thậm chí đôi mắt đen nhánh cũng sáng lên dưới ánh đèn neon. Một tay của anh cắm vào túi, thản nhiên bước ra, thấy cô lại ngạc nhiên liền nhướng mày nói: "Sao lại

có biểu cảm này? Không phải cô gọi tôi à?"

“Không phải, tôi chỉ định thử một lần không ngờ thật sự gọi được anh đến.”

Ánh mắt Sở Trĩ Thủy ngây ngốc: “Hiện tại tôi đang ở Ngân Hải, làm sao anh có thể chạy từ Hoài Giang đến đây vậy?”

Kỹ năng của anh có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí đi lại, chẳng trách anh rất bình tĩnh trước chuyến công tác của cô.

"Cô là tín đồ của tôi, cho dù cô có đi đến chân trời góc bể thì tôi cũng có thể tìm được cô."

Tân Vân Mậu tạm dừng một chút, hàng mi đen của anh rũ xuống, giọng điệu nhẹ nhàng chậm rãi như gió đêm, anh nói thêm: "Chỉ cần cô kêu tên tôi, chỉ cần cô muốn gặp tôi là được."

Cô là tín đồ duy nhất của anh, đương nhiên là phải muốn gì được nấy rồi.

Chương 85:

Chạng vạng buông xuống thành phố Ngân Hải giống như sao trời lộng lẫy, cảnh đêm ở thành phố tựa như bầu trời đầy sao khiến cho người ta hoa cả mắt, nhưng Tân Vân Mậu trong trang phục màu trắng lại giống như ánh trăng. Mặc dù trên người anh không có bất cứ thứ gì tô điểm, nhưng vẫn có thể thản nhiên mà che đầy ánh sao, tựa như vầng trăng sáng lộ diện khỏi tầng mây, còn những vì sao lại ở trong màn đêm mịt mờ.

Sở Trĩ Thủy khó có thể diễn tả được cảm giác của mình lúc này, giống như người xưa ngẩng đầu nhìn trăng mỗi khi không nói nên lời, đáy lòng gặp được điều tuyệt diệu lại không thể tả được nỗi xúc động trước ánh trăng sáng rực, nhưng lời nói đến bên miệng lại không thể thốt ra, cô chỉ có thể không chớp mắt mà ghi lại khoảnh khắc động lòng người này bằng mắt thường.

Thành phố này rất rộng lớn và phồn hoa, lớn đến mức không có một ai chỉ trích hành vi giả tạo của bạn và lớn đến mức không có một ai quan tâm đến cuộc sống đơn độc của bạn. Cô đã quen với trạng thái giữ khoảng cách này, người với người không quấy rầy lẫn nhau, đều ở trong phạm vi an toàn.

Nhưng anh đã nói một câu kỳ diệu.

Chỉ cần cô muốn gặp tôi thì tôi sẽ đến tìm cô.

Yêu quái đơn thuần còn không hiểu được lực sát thương của câu

này đối với người thành thị. Đây là lời hứa tối cao trong những ngày bận rộn và xa cách, có nghĩa là cho dù gặp phải nhiều chuyện phức tạp vẫn nguyện ý theo đuổi quyết tâm, có nghĩa là dưới áp lực vô hình vẫn tự mình học tập, làm việc và nghỉ ngơi, có nghĩa là bất chấp mọi khó khăn vẫn đặt đối phương lên vị trí hàng đầu để nhân nhượng và nuông chiều.

Mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, càng lớn sẽ càng không làm vậy nữa, có lẽ chỉ có yêu quái mới ngây thơ như vậy.

Sau khi Sở Trĩ Thủy im lặng thật lâu, cô mới nhẹ nhàng cảm khái: "Thần quân thật là lợi hại."

Tân Vân Mậu ngớ ra, không thể tin được nói: "Cô gọi tôi là gì?"

“Thần quân?”

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: “Không phải tất cả yêu quái trong vườn trà đều gọi anh như vậy sao?”

Hô hấp của Tân Văn Mậu có chút không thông, nhất thời không thể xoay sở, ngoại trừ Hồ Thần Thụy khôn khéo kia, thì mấy con yêu quái còn lại sau khi bị đánh mới gọi như vậy. Xưng hô này thể hiện rằng đã công nhận thân phận phong thần của anh, nhưng không phải tất cả yêu quái đều chấp nhận sự tồn tại của anh.

Trước đây cô không hề chấp nhận thần và tín đồ, đây là lần đầu tiên cô gọi anh như vậy, gọi đến nỗi lập tức khiến anh bối rối, suy nghĩ hỗn độn giống như chiếc lá lung lay trong gió, chỉ có thể tùy ý để cơn gió thổi tới thổi lui.

Tân Văn Mậu cảm thấy có chút không quen, anh vô thức nghiêng mặt, sau đó dùng khóe mắt đánh giá Sở Trĩ Thủy, nghi ngờ hỏi: "Tại sao cô lại trang điểm? Cô muốn đi gặp ai à?"

Khi Sở Trĩ Thủy ở cục quan sát Hoài Giang đều để mặt mộc, cô căn bản không quan tâm đến việc ăn mặc thời trang gì cả, nhưng hiện tại lại trang điểm tinh tế, quần áo tươm tất, gương mặt thanh tú bừng sáng, hiển nhiên khác hẳn ngày thường.

"Hôm nay tôi có thể gặp ai chứ, còn không phải là gặp anh à."

“... Ồ”

Tân Vân Mậu mơ hồ đáp lại, anh đưa tay véo véo vành tai, phát hiện sau khi bản thân biến thành người liền có công năng mới, trong một số trường hợp vành tai của anh sẽ nóng lên một cách khó hiểu.

"Có phải tâm trạng của cô không tốt hay không?"

“Rõ ràng như vậy sao?”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc giương mắt: “Ngay cả anh cũng có thể nhìn ra.”

Tân Vân Mậu không trả lời, anh vẫn luôn có thể nhìn ra.

Sở Trĩ Thủy đột nhiên hiểu ra, khó trách hôm nay sau khi anh xuất hiện lại bình thường như vậy, chẳng những không hề nói nhảm, mà thậm chí dùng từ rất cẩn thận, thỉnh thoảng còn nhìn trộm sắc mặt cô. Đôi khi anh giống như một con vật nhỏ, bình thường cố ý chống

lại cô, còn luôn nói những lời khiến người ta câm nín, nhưng khi anh cảm thấy cảm xúc của cô đang hạ xuống liền trở nên yên tĩnh và chỉ có thể lặng lẽ xoay tới xoay lui bên cạnh cô.

Vì anh không biết phải nói gì để khiến người khác vui vẻ cho nên liền lặng lẽ ở bên

“Quả thực có một chút.”

Không phải tôi còn nợ anh một bữa hay sao?”

"Hôm nay không đến cửa hàng tiện lợi ăn cơm nắm nữa, tôi dẫn anh đến nhà hàng đắt tiền của con người để ăn."

cạnh cô, tương đương với cách an ủi mộc mạc. Sở Trĩ Thủy bật cười: “Có điều không sao cả, chỉ cần ăn một bữa ngon là được.

Trúc Đô, với lối trang trí tươi mát, lịch sự và trang nhã, thiết kế cảnh quan bằng suối nước nóng được bao quanh bởi trúc, bầu không khí ấm áp dưới ánh đèn vàng, cùng với cách thức thực đơn theo ngày đắt tiền. Nhà hàng đồ ăn Nhật này nằm trong một tòa nhà cao tầng, nói thật là vị trí khá kín đáo nhưng không bao giờ thiếu khách hàng vì sự nổi tiếng mà đến, hơn nữa còn thường xuyên nằm trong bảng vàng của ứng dụng review.

Những người thích nó càng thêm thổi phồng, gọi nó là lựa chọn đầu tiên của Ngân Hải, những người không thích nó sẽ điên cuồng giẫm đạp, đánh giá thấp và buông lời ác ý rằng sẽ không bao giờ quay lại. Hai phía đánh giá trái ngược hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự nổi tiếng của nó, không ai nhắc đến nhà hàng đồ ăn cao cấp Nhật Bản này mới là nguồn gốc tội lỗi.

Một người quản lý trung niên mặc bộ tây trang chỉnh tề đứng trước

cửa, anh ta vô cảm kiểm tra thông tin trên màn hình điện tử, thỉnh thoảng nở một nụ cười nhẹ và dè dặt với những khách hàng đã dùng xong bữa, rồi nói một câu hoan nghênh lần sau lại đến để tiễn khách hàng.

Ngoài cửa, có một cặp đôi đột nhiên bị thu hút bởi vẻ ngoài tinh xảo, bọn họ khoác tay nhau bước qua, tò mò quan sát Trúc Đô rồi nói với nhau: "Không thì tối nay ăn ở đây đi?"

“Nhà hàng của anh có thực đơn không?”

Chương 86:

Chàng trai hỏi người quản lý trung niên: “Có thể cho chúng tôi xem thử không?”

Người quản lý trung niên ngẩng đầu lên, anh ta không nhanh không chậm mà liếc nhìn đối phương, mỉm cười giả dối nói: "Thưa ngài, thật xin lỗi, xin hỏi ngài có đặt chỗ trước không?"

"Không có."

"Vậy thì hôm nay ngài không thể dùng bữa ở đây được rồi, tối nay chỗ ngồi của chúng tôi đã kín rồi."

Cô gái mở miệng nói: "Chúng tôi có thể đợi một bàn, anh đưa thực đơn cho chúng tôi trước đi."

"Thưa quý cô, tôi thực sự xin lỗi, nhà hàng của chúng tôi là chế độ đặt chỗ, mỗi một chỗ ngồi đều có thời gian giới hạn. Tối nay thực sự không còn chỗ nữa."

Người quản lý trung niên cầm thực đơn và dùng hai tay đưa cho đối phương, ấm áp nói: "Tất nhiên, ngài có thể xem thực đơn, nhưng các món ăn sẽ thay đổi mỗi ngày, đây là thiết kế thực đơn của chúng tôi."

Cô gái mở thực đơn ra, lập tức bị con số dọa đến, kinh ngạc thốt lên: "Đắt vậy à!"

Không cần gọi món ở Trúc Đô, bởi vì các món ăn đã được phối hợp sẵn, tùy theo giá cả mà chọn phần ăn là được. Một bữa ăn đã bằng một tháng lương của người bình thường, có thể nói mỗi một miếng đều là mùi thơm của tiền bạc.

“Đi thôi, đi thôi.”

Chàng trai vội vàng ôm cô ấy rời đi: “Chúng ta đến quán ăn mà em thích nhé.”

Người quản lý trung niên tươi cười, anh ta nhàn nhạt mà khinh thường lấy lại thực đơn, nhìn theo bóng dáng rời đi của cặp đôi nọ, ngày nào cũng xảy ra những chuyện giống như vầy, quả thực tựa như mặt trời đúng giờ liền mọc ở phía Đông.

Không bao lâu sau, một cặp đôi khác đến nhà hàng món Nhật, bọn họ không nói một lời mà bước vào.

Người quản lý trung niên đã từng nhìn thấy mấy cặp đôi liều lĩnh như vậy rồi, anh ta nhận ra khí chất của hai người không tệ liền nhanh chóng nặn ra một nụ cười kinh doanh, nhắc nhở: "Thực xin lỗi, chúng tôi có chế độ đặt chỗ, tối nay đã kín chỗ ... "

Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên: "Vậy thì vào phòng riêng."

Một tấm thẻ màu đen thuần xuất hiện trong tầm mắt của người quản lý trung niên, phía trên có logo của Trúc Đô, bên dưới góc phải có một chiếc lá trúc nhỏ. Đây là thẻ hội viên của nhà hàng, chỉ khi tiêu dùng đạt đến một mức nhất định hoặc tích trữ giá trị kếch xù trong một lần mới có thể làm, ưu điểm chính là trực tiếp vào phòng

riêng mà không cần ngồi ở sảnh.

Sảnh lớn cần phải đặt trước và phòng riêng chỉ dành cho hội viên.

Sở Trĩ Thủy đưa thẻ hội viên ra, thấy người quản lý không có phản ứng gì, liền do dự hỏi: "Phòng riêng có người sao?"

Khi đó, cô tích trữ giá trị là vì cảm thấy phòng riêng thích hợp để bàn chuyện công việc, nhưng đám người Lý Long Khoa lại thích sảnh lớn, nói rằng phòng riêng sẽ không có người.

“Không phải không phải, tôi sẽ dẫn đường cho ngài, hai vị cẩn thận bậc thềm dưới chân nhé.”

Quản lý trung niên lập tức thay đổi thái độ, thân thiện đi phía trước dẫn đường, đưa một người một yêu vào phòng riêng.

Sau khi đi qua con đường ngoằn ngoèo hẻo lánh liền trở lại sự ồn ào náo nhiệt, bên trong sảnh lớn đều là khách hàng đang dùng bữa, sang trọng không có nghĩa sẽ yên tĩnh.

Sau ba vòng nhậu, gương mặt của những vị khách đỏ bừng bởi thứ rượu sake dễ say, trong không khí sôi nổi mọi người liền ba hoa khoác lác, hoặc là nói về hạng mục trong tay với đồng nghiệp, hoặc là khoe khoang về địa vị xã hội của mình với người yêu. Chính là cảnh tượng coi trọng vật chất vừa xa hoa vừa trụy lạc.

Tân Vân Mậu nhìn thấy đám đông ồn ào, cau mày nói: "Chúng ta ăn cơm ở đây sao?"

“Anh muốn ăn ở sảnh lớn à?”

Sở Trĩ Thủy nói: “Ở đây hơi ồn ào, nếu anh ăn ở sảnh lớn, sắp tới có thể sẽ nghe được bàn bên cạnh nói về hạng mục lớn, không chừng bọn họ còn muốn tán dóc về hai nghìn tỷ gì đó. "

Không ít khách hàng thích tán gẫu ngoài sảnh lớn, hưởng thụ cảm giác thích thú khi khoe khoang, thời buổi này ngoài miệng không mang theo “trăm triệu” sẽ không nói ra lời.

Tân Vân Mậu khó hiểu: "Hai nghìn tỷ? Dùng để làm gì?" "Ai biết được, chắc là cứu thị trường nhà đất."

Sở Trĩ Thủy trêu chọc: "Mỗi lần tôi đến đây đều là một sự mới lạ, cảm thấy trong tay ai cũng có mấy chục tỷ, tán dóc đến nỗi không giống nhân dân tệ mà giống đỗ la Mỹ hơn."

Người quản lý trung niên kiên trì nói: "Đến phòng riêng rồi ạ."

Phòng riêng được trải chiếu tatami đơn giản và trang nhã, ngăn cách tiếng ồn từ sảnh lớn ở bên ngoài. Ống trúc ở bên cạnh tiếp tục róc rách chảy nước, đợi đến khi không chịu được nữa liền lang một tiếng, phát ra âm thanh giòn giã, ý cảnh vừa trúc gõ vừa mưa xuân.

Sở Trĩ Thủy ngồi xuống chiếc chiếu tatami, thấy Tân Vân Mậu định ngồi kế bên liền

vội vàng chỉ vào vị trí đối diện, giải thích: "Ở đây nếu muốn đem đồ ăn lên thì anh

có thể ngồi bên kia, không giống với ngồi trên xe." Tân Vân Mậu sửng sốt sau đó ngồi đối diện với cô.

Không lâu sau, nữ phục vụ mặc kimono bước vào phòng chào hỏi,

sau đó ưu nhã và lịch sự bưng đồ ăn trên mặt đất lên. Cô ấy lần lượt đặt vô số đĩa nhỏ tinh xảo lên bàn, phân biệt đặt chúng trước mặt Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, nhẹ giọng giải thích từng món ăn, sau đó lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong chiếc đĩa nhỏ tinh xảo không có nhiều thứ cho lắm, màu sắc khá tươi sáng, nhưng đều chỉ có một ít. Cá đuối, trứng cá muối, gan cá, cá ngừ vây xanh, nhím biển Hokkaido, các nguyên liệu tươi sống được đặt ngay ngắn và trật tự trên bàn, ngũ sắc rực rỡ được bố trí đầy đủ và tương xứng.

Chương 87:

Tân Vân Mậu nhìn bách khoa toàn thư về cá trên bàn, hơi nhíu mày: "Đều là cá à?"

“Ở Nhật Bản căn bản đều là như thế này.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh lại mắc phải bệnh cũ: “Kim Du không thể ăn được đâu, cho nên anh đừng suy nghĩ lung tung!

"Hừ."

Sở Trĩ Thủy ấm áp nói: "Nếm thử xem?"

Tân Vân Mậu cầm đũa lên, anh thản nhiên gắp một miếng, chậm rãi nhai rồi nuốt vào, chỉ cảm thấy nó không có mùi vị gì cả, không biết là có chỗ nào ngon. Thật ra anh không cần ăn cơm, sau khi phong thần đã hoàn toàn tích cốc, uống nước và phơi nắng là thói quen của bản thể, không có thực vật nào từ chối quang hợp.

Bởi vì cô đem cơm cho anh, vì vậy bình thường anh mới ăn, nhưng đồ ăn hôm nay là do người khác đem lên.

Tân Vân Mậu ngước mắt lên nhìn về phía Sở Trĩ Thủy đang ngồi đối diện, cô đang tập trung vào bữa ăn, dường như không để ý đến tình hình bên này. Anh suy nghĩ một chút, sau đó đặt đũa trở lại chỗ gác đũa, không có ý định tiếp tục ăn.

Thực đơn lập sẵn dành cho hai người và dao nĩa riêng biệt. Sau khi Sở Trĩ Thủy ăn xong một ít, cô thấy đồ ăn trước mặt Tân Vân Mậu vẫn không được động vào, kinh ngạc nói: "Không lẽ anh ăn no rồi à? Anh ăn vụng cái gì ở bên ngoài rồi?"

Lượng thức ăn hàng ngày của anh tuyệt đối không ít như vậy, tại sao hôm nay lại biến thành dạ dày của chim nhỏ rồi?

Tân Vân Mậu bị cô bắt gặp, anh do dự cầm đũa lên, miễn cưỡng tiếp tục ăn.

Một lúc sau, đầu bếp sushi đem nguyên liệu nấu ăn vào phòng, đầu tiên ông ấy

chào hỏi một người một yêu, sau đó mang đến món sushi đặc biệt của Trúc Đô. Nữ phục vụ dịu dàng giới thiệu: "Sushi ở Trúc Độ có hương vị đặc biệt, lựa chọn lá trúc tươi tốt xuất sắc nhất để gói cơm, như vậy từng hạt cơm trong sushi đều thấm đầy mùi thơm của lá trúc ..."

Tân Vân Mậu cau mày hỏi: "Lá trúc tươi tốt xuất sắc nhất?"

Trọng tâm của anh đặt vào ba từ "xuất sắc nhất" được nhấn mạnh.

Nữ phục vụ mỉm cười: "Đúng vậy, nhà hàng có thể đảm bảo với anh là đã lựa

chọn loại lá trúc thích hợp nhất để làm sushi." Sắc mặt Tân Vân Mậu trở nên kỳ lạ, anh muốn nói lại thôi: "

Đầu bếp sushi gạt những chiếc lá trúc xanh sang một bên để lộ ra

phần cơm nắm được bọc bên dưới. Ông ấy lấy cơm từ thớt, thuần thục lại nhanh nhẹn nặn thành từng viên, ăn kèm với cá tươi và một chút nước sốt là sushi Trúc Đô đã hoàn thành.

Toàn bộ quá trình lông mày của Tân Vân Mậu không hề buông lỏng, anh không thể

chấp nhận được việc nắn cơm trong lòng bàn tay, cảm giác cả người đều không thoải mái, thói ở sạch từ trong xương cốt bắt đầu phát tác.

Đầu bếp sushi nắn xong một miếng sushi, đặt vào đĩa của Sở Trĩ Thủy trước, sau đó lại tiếp tục làm phần của Tân Vân Mậu.

Tân Vân Mậu thấy cô sắp cho vào miệng, ngạc nhiên nói: "Cô định ăn cái này à?"

"Đúng vậy? Anh muốn ăn sao?"

Sở Trĩ Thủy hào phóng gắp đưa qua: "Vậy cho anh ăn trước đó."

'Tôi không ăn." Sở Trĩ Thủy không nhận thấy sự khác biệt nào, cô ăn sushi Trúc Đô xong, mùi vị vẫn như cũ.

Tân Vân Mậu hơi nhướng mày, giọng điệu chợt lạnh đi, kỳ quái nói: "Ăn ngon không? Lá tre tươi tốt xuất sắc nhất?" Sở Trĩ Thủy vui vẻ gật đầu: "Cũng không tệ lắm, dù sao thì đã nói là xuất sắc nhất mà."

“.... “

Cô thực sự cho rằng đó là lá trúc xuất sắc nhất! Cái loại lá trúc bọc

cơm sau khi rã đông này thì có gì tươi tốt!

Tân Vân Mậu nghe những lời cô nói lập tức sầm mặt, anh không thể hiểu được cho nên liền bực bội, thậm chí cáu kỉnh và không ăn sushi.

Sở Trĩ Thủy: "Anh thật sự không muốn ăn à? Vậy tôi giúp anh ăn luôn nhé?"

"Không được."

Anh không thèm ăn sushi làm từ loại trúc cấp thấp, cũng không cho phép tín đồ của mình ăn những thứ kém chất lượng. Dựa vào cái gì mà nhà hàng này lại nói rằng đó là loại trúc xuất sắc nhất! ? Chính vào lúc này, nữ phục vụ mặc kimono tươi cười hỏi: "Hai vị đã dùng được nửa bữa ăn, có cảm thấy hài lòng không ạ?"

Sở Trĩ Thủy chưa kịp trả lời, Tân Vân Mậu đã lạnh mặt, chém đinh chặt sắt nói: "Tôi không hài lòng." Nữ phục vụ sửng sốt: "Xin hỏi ngài có chỗ nào không hài lòng? Là không hài lòng phục vụ, hay là..."

“Không hợp khẩu vị.”

Tân Vân Mậu giễu cợt nói: “Nguyên liệu nấu ăn không đạt tiêu chuẩn như mấy người đã nói.”

Nữ phục vụ và đầu bếp sushi nhìn nhau, bọn họ khe khẽ nói nhỏ hai câu với nhau,

sau đó xoay người đẩy cửa rời khỏi phòng, trước khi đi còn để lại một câu.

"Được rồi, ngài vui lòng chờ một chút."

Cửa phòng riêng từ từ đóng lại, chỉ còn lại một người một yêu.

Chương 88: ;

Sở Trĩ Thủy vẫn bình thản ăn cơm, toàn bộ quá trình không hề có chút thất lễ nào, nhưng hiện tại cuối cùng cũng lộ ra mặt thật.

Cô đợi sau khi người phục vụ đã rời đi, không ngờ lại hưng phấn nhảy dựng lên, vui sướng khi người gặp họa nói: "Anh xong rồi xong rồi, tên nhóc nhà anh có chuyện rồi, chúc mừng anh đã kích hoạt phương pháp nấu ăn ẩn của nhà hàng này. Đợi lát nữa sẽ có tên quản lý miệng nam mô bụng bồ dao găm chạy vào, bóng gió nói rằng anh không có phẩm vị thưởng thức sơn hào, sẽ không ăn những món ăn Nhật Bản cao cấp của họ! "

Tân Vân Mậu: "?"

Trúc Đô thường xuất hiện trong bảng đen bảng vàng của phần mềm đánh giá, lý do nằm trong bảng vàng là vì nguyên liệu nấu ăn chất lượng cao và môi trường tuyệt vời, còn lý do nằm trong bảng đen là vì nhà hàng không chấp nhận bất kỳ nhận xét xấu nào về nguyên liệu nấu ăn.

Nếu có khách hàng cho rằng bữa ăn đã định sẵn là không hợp lý, lập tức sẽ có một người quản lý trung niên cười tủm tỉm chạy đến và ngụ ý rằng bạn không hiểu về món ăn Nhật Bản, anh ta nguyện ý vì bạn đánh gãy trải nghiệm không thoải mái về bữa ăn, nhưng tuyệt đối sẽ không thừa nhận là vấn đề của nhà hàng, khẳng định là do khẩu vị của bạn không nhạy bén, nếm không ra nguyên liệu là đắt rẻ hay sang hèn.

Kiểu thái độ này là ôn hòa nhưng lại ngấm ngầm xem thường trí mạng nhất, thường xuyên khiến những khách hàng được giảm giá xong nhưng vẫn đầy tức giận, phẫn nộ mắng nhiếc nhân viên quản lý Trúc Đô trên phần mềm đánh giá. Suy cho cùng, ai đến đây ăn cũng không thiếu tiền, gặp loại thủ đoạn phục vụ này quả thực rất bực rồi.

Đừng hỏi chiến lược kinh doanh của Trúc Đô là gì, không chừng chính là khiến khách hàng vừa tốn tiền vừa bị khinh bỉ.

Tất nhiên, không ít người vẫn thường xuyên đến Trúc Đô ăn, bọn họ sẽ khắp nơi khen ngợi nguyên liệu của nhà hàng, giống như một chuyên gia ẩm thực lớn của Nhật Bản, lấy việc có thể hiểu được hương vị của Trúc Đô để thể hiện khẩu vị cao quý. Bọn họ cũng sẽ nói rằng giá rất cao, chỉ với chút tiền như vậy đã có thể ăn được những món ăn Nhật Bản tốt đến thế, không nên quá bắt bẻ, và mượn điều này để thể hiện sự giàu có của bản thân. Một lúc sau, cửa phòng riêng lại được mở ra, Sở Trĩ Thủy lập tức biến thành thục nữ, lần nữa ngồi xuống chiếu tatami. Cô rất tò mò chỗ nào đã khiến Tân Vân Mậu cho rằng nguyên liệu nấu ăn không hợp khẩu vị, rõ ràng từ trước đến nay anh không hề kén ăn, cô rất háo hức chờ xem kịch.

Tân Vân Mậu thấy sắc mặt biến hóa như Xuyên kịch của cô: '

Quả nhiên, người quản lý trung niên trong truyền thuyết đã xuất hiện, cũng là người đã đưa họ vào lúc nãy. Anh ta lễ phép chào hỏi hai người rồi cười tủm tỉm hỏi: "Xin hỏi ngài cảm thấy nguyên liệu không phù hợp ở chỗ nào?"

Tân Vân Mậu liếc nhìn người quản lý một cái, anh đối với người ngoài luôn là thái độ hờ hững, nhàn nhạt nói: "Chỗ nào cũng không hợp khẩu vị."

Người quản lý trung niên tưởng rằng Tân Vân Mậu cố ý để xin giảm giá, trong mắt anh ta hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng ngoài miệng lại không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh nói: "Nếu ngài nói vậy hình như không thích hợp cho lắm, nguyên liệu nấu ăn của nhà hàng chúng tôi đều được lựa chọn cẩn thận bởi đầu bếp, lựa chọn những món tốt nhất trong ngày và trong mùa, cho đến nay chất lượng của chúng tôi vẫn luôn được công nhận ...

“Vậy thì sao?”

Tân Vân Mậu cười lạnh: “Anh nói đó là tốt nhất, như vậy là tốt nhất à?”

Tân Vân Mậu chỉ nhìn thoáng qua đã biết quản lý trung niên là người như thế nào, bất kỳ nhân loại nào ở trong mắt anh đều sẽ rõ ràng, cùng lắm chỉ làm việc trong một nhà hàng đắt tiền liền cho rằng bản thân cũng trở nên sang quý, lợi dụng chức vị của mình để khinh thường đồng loại.

Ban đầu anh cho rằng chỉ có lá trúc không tốt, nhưng hiện tại anh lại cho rằng người quản lý không tốt.

Yêu quái phong thần làm sao có thể chịu được cơn giận này?

Đương nhiên liền cùng đối phương tranh luận.

Người quản lý trung niên nói: "Có phải là do ngài không quen ăn đồ Nhật hay không?"

Tân Vân Mậu: "Đây quả thực là lần đầu tiên tôi ăn những thứ này."

Nghe vậy, người quản lý trung niên càng cảm thấy khinh thường, anh ta kéo dài giọng ra, ý vị nói: "A, lần đầu tiên ăn có thể sẽ không quen, nguyên liệu nấu ăn của nhà hàng chúng tôi tương đối đặc sắc, nếu không thì lần này tôi giảm giá 15% cho ngài được không?

Người quản lý trung niên không có ý định dây dưa, anh ta thừa nhận bản thân đã lui một bước, xem như cho một bậc thang.

Tân Vân Mậu có bao giờ thua ở phương diện choa ngoa này, anh cười nhạt một tiếng, khinh thường nói: "Hương vị của nhà hàng các anh quả thực khá đặc sắc, lần đầu tiên ăn đã biết là không ngon."

Quản lý trung niên: "... "

"Không cần giảm giá đâu, mọi người đều không dễ dàng gì."

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy sắc mặt của người quản lý lúc trắng lúc xanh, thiếu chút nữa cô đã bị Tân Vân Mậu chọc cười, đây là lần đầu tiên trong đời cô có trải nghiệm mới mẻ như vậy ở Trúc Đô, cô cười hòa giải nói: "Anh cứ miễn cưỡng ăn đi."

Tân Vân Mậu hừ lạnh: "Không ăn, khó ăn."

Người quản lý trung niên cũng không chịu bỏ qua, chỉ có nhà hàng nói khẩu vị của khách hàng không tốt, làm gì có khách hàng nào đến Trúc Đô trực tiếp nói không ngon chứ. Anh ta không thuận theo, tiếp tục truy vấn: "Chúng tôi khẳng định không thể khiến ngài có trải nghiệm ăn uống khó chịu như vậy. Xin hỏi rốt cuộc là loại nguyên liệu nào không hợp khẩu vị của ngài? Ngài có thể nói vài

câu được không?"

Đồ ăn của Nhật Bản đã được chọn lọc và sàng lại rất nhiều lần, căn bản không thể tìm ra bất kỳ sai sót nào, anh ta không tin Tần Vân Mậu có thể nói ra tí sửu dần mẹo gì.

Tân Vận Mậu vươn những ngón tay trắng nõn ra, tùy tay chỉ vào một vài món ăn đặc sắc, chắc nịch nói: "Đầy không phải là lá trúc thích hợp nhất để làm sushi."

Chương 89:

Người quản lý trung niên tỏ thái độ dứt khoát: "Không thể nào, có thể ngài không biết, sushi của Trúc Đô là đặc trưng của nhà hàng, hoàn toàn là do Trúc Đô sáng tạo ra, chúng tôi cẩn thận chọn lọc những loại chất lượng cao nhất từ khắp nơi trên thế giới, sử dụng loại lá trúc đặc biệt được sản xuất tại Nhật Bản để hoàn thành nó, tạo nên hương vị tuyệt vời nhất cho món sushi..."

“Tại sao anh luôn dùng từ 'nhất' vậy?"

Tân Vân Mậu lạnh lùng nói: "Là các anh hiểu rõ về trúc hơn, hay là tôi hiểu về trúc hơn?"

Anh thực sự không hiểu thế đạo ngày nay làm sao vậy, không ngờ lại có phàm nhân cho rằng họ hiểu về trúc hơn anh.

"Có lẽ ngài là một nhà thực vật học và hiểu biết sâu sắc về nhiều loại trúc, nhưng tôi tin rằng Trúc Đô hiểu rõ sushi của Trúc Đô hơn, ở phương diện dùng lá trúc để làm sushi này thực sự không có chỗ nào tốt hơn."

Tân Vân Mậu lặng lẽ đứng dậy, anh đột nhiên đi vào trong góc, không đáp lại người quản lý trung niên.

Vừa lúc quản lý trung niên đang vui mừng vì đoạt được thắng lợi, liền nhìn thấy Tân Vân Mậu qua đó để rửa tay, trong phòng riêng có một cái hồ nhỏ, còn chuẩn bị khăn tay sạch sẽ.

Sau khi Tân Vân Mậu làm xong công tác chuẩn bị, anh quay lại bàn, nhìn phần cơm trên thớt liền tiện tay cầm lên một ít. Anh không dùng phần cơm được gói trong lá trúc, ngược lại dùng phần cơm sạch sẽ bên cạnh chén.

Vừa rồi đầu bếp sushi mới làm được một nửa, vẫn chưa thu dọn các loại nguyên liệu đã bị người phục vụ kéo ra ngoài tìm quản lý. Ông ấy muốn mở miệng ngăn

cản, nhưng bất đắc dĩ không cùng ngôn ngữ cho nên đành phải huyên thuyên với quản lý.

Người quản lý trung niên lên tiếng ngăn lại: "Thưa ngài, thực xin lỗi, ngài hãy để nhân viên trong nhà hàng làm sushi thì hơn, ngài chỉ cần ngồi vào bàn thưởng thức món ăn là được rồi."

Sở Trĩ Thủy: "Không sao, anh để anh ấy làm một cái đi, có lẽ chỉ là tò mò."

Tân Vân Mậu cúi đầu nghiêm túc nắn sushi, anh cụp đôi mi đen xuống, vừa nãy anh nhìn qua hai lần liền nhớ rõ thứ tự, không nhanh không chậm mà nắn thành viên, sau đó chấm miếng cá cắt lát vào nước sốt. Ngón tay với khớp xương thon dài, móng tay trơn nhẵn sạch sẽ, cùng với động tác thành thạo trông thực sự là cảnh đẹp ý vui, so với đầu bếp sushi còn ra hình ra dáng hơn.

Anh nắn xong cái thứ nhất liền bỏ vào bàn của Sở Trĩ Thủy, sau đó dùng ánh mắt trông mong nhìn cô, rõ ràng là đang rất mong chờ, đột nhiên giống như một con

chó lớn đang vẫy đuôi. Ban đầu Sở Trĩ Thủy có chút khó xử, cô ăn tác phẩm của đầu bếp sushi cũng rất tốt, nhưng cô cảm thấy ăn món mà anh nắn ra, trong lòng liền có chút khác lạ.

Cô cũng không muốn làm mất hứng, vẫn cổ vũ mà ăn luôn, ung dung thong thả nhai nuốt, sau đó liền mở to mắt, không tiếc lời ca ngợi: "Ngon quá!"

Miếng cá phi lê mềm nhẫn tươi ngon, cơm nắm có vị vừa phải, hơi cay của mù tạt

và còn có vị ngọt lạnh của lá trúc tươi. Đây là sự tươi mát của rừng trúc sau cơn mưa, lộ ra hương thơm nhẹ của lá non trên cành, dư vị vô tận.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc nhìn anh, không ngờ anh lại có thể tự tay làm sushi, chẳng lẽ là yêu khí khiến sushi ngon hơn?

Tân Vân Mậu hơi nâng cằm lên: "So với món bọn họ làm thì sao?"

Sở Trĩ Thủy trộm nhìn đầu bếp sushi một cái, cô cảm thấy nói ra sự thật rất khiến người đau lòng, nhưng hình như đối phương nghe không hiểu, cho nên liền thẳng thắn nói: "... Hình như ăn ngon hơn."

Tay nghề của đầu bếp sushi hơn mười năm không bằng yêu quái mới vào nghề, điều này quả thực có chút đả kích lòng tự tin.

“Loại đồ vật này, nếu cô muốn ăn, mỗi ngày tôi sẽ làm cho cô.”

Cuối cùng Tân Vân Mậu cũng thấy mỹ mãn, anh tự đắc mà tiếp tục làm, ngạo mạn nói: “Chuyện này không phải có tay là làm được?"

Anh không tin trên đời này có cây trúc nào tốt hơn anh, sushi ở bên ngoài làm sao

có thể đảm bảo vệ sinh và ngon hơn của anh! Tân Vân Mậu nhanh chóng nắn thêm vài miếng sushi, anh cảm thấy cách nấu của nhân loại khá đơn giản, trước đây anh nghĩ rằng cần phải nấu bằng lửa, ai ngờ còn có loại trực tiếp làm như vầy.

Người quản lý trung niên thấy anh không coi anh ta ra gì, thực sự coi nhân viên trong nhà hàng như không khí, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi biết tình cảm của hai người rất tốt, bạn gái của rất nể tình, nhưng dù sao thì tự mình làm khác với nhà hàng làm, vẫn nên để đầu bếp chuyên nghiệp của chúng tôi làm có được không?"

Hai người này làm sao vậy? Vừa mới nói nguyên liệu nấu ăn không hợp khẩu vị, hiện tại lại dứt khoát tự mình nắn.

Tân Vân Mậu đang định quyết chiến với tên phàm nhân trong mắt chỉ có lợi ích này đến cùng, ai ngờ quản lý trung niên lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Khi nghe đến từ "bạn gái", anh ngạc nhiên đến nỗi suýt đánh rơi nắm cơm xuống đất, chiếc cằm nhẵn nhụi lập tức căng chặt, khí tức sắc lạnh nhanh chóng tan biến, thay vào đó là một màu đỏ lặng lẽ bò lên cổ. Anh mím chặt môi, nhìn qua có vẻ không có biểu cảm gì, nhưng đồng tử run rẩy đã sớm bại lộ sự khác thường, giống như những làn sóng lung linh lấp lánh trên mặt nước.

Sở Trĩ Thủy như bị bỏng đến, cô hốt hoảng xua tay, gương mặt cũng nóng bừng nói: "Không không không, hiểu lầm rồi!"

Quản lý trung niên: "?"

“Được rồi, xem như anh may mắn.”

Chương 90:

Tân Vân Mậu nhìn chằm chằm đối phương hồi lâu, anh đầy ẩn ý mà nghẹn ra một câu, sau đó nhìn đầu bếp sushi phía sau, hờ hững nói: “Tôi sẽ cho anh thêm một cơ hội, anh để ông ta nếm thử xem cái nào ngon hơn? "

Người quản lý trung niên nghe xong đáy lòng liền bật cười, cảm thấy Tân Vân Mậu thiển cận và bảo thủ.

Tinh hoa của món ăn Nhật Bản chính là tay nghề tinh tế của đầu bếp, trước hết không nói đến việc trình độ của đối phương và đầu bếp kém xa nhau, mà anh còn hoàn toàn không dùng cơm lá trúc mà chỉ dùng cơm bình thường. Chỉ với nguyên liệu đã khác nhau như trời với đất, ưu khuyết điểm của nguyên liệu nấu ăn có thể nói chính là nhân tố quyết định của món Nhật.

Tất nhiên, người quản lý trung niến sẽ không xung đột trực diện, anh ta dùng tiếng Nhật nói với đầu bếp, còn nhấn mạnh phải nói ra cảm nhận chân thật, ý định lát nữa sẽ dùng tiếng Trung thêm mắm dặm muối để châm biếm Tân Vân Mậu một phen.

Đầu bếp sushi không hiểu tại sao mọi chuyện lại đi đến mức này, ông ấy đơn giản làm nghi thức trước khi ăn, lấy một đĩa sushi, cho vào miệng và nếm thử. Cơm vừa vào miệng, ông ấy đã rõ ràng cảm thấy khác biệt, ông ấy so với Sở Trĩ Thủy còn chuyên nghiệp hơn, lập tức nghiêm túc nhai, giống như dựa vào nhiều lần trải nghiệm có thể nếm được mùi vị độc đáo của nó.

Ông ấy một bên nếm thử một bên rung đùi đắc ý, cuối cùng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí không trực tiếp đánh giá mà chỉ giơ một ngón cái về phía Tân Vân Mậu, còn giống như đang tha hương gặp được tri âm mà liên tục gật đầu.

Quản lý trung niên: "???"

Quản lý trung niên không tin nếm thử một cái, rất nhanh sắc mặt cũng thay đổi, có thể nói là vô cùng xấu hổ khó xử.

Tại sao anh có thể nắn được ngon hơn một đầu bếp chuyên nghiệp chứ? Hơn nữa kỹ thuật tốt hơn thì thôi, rõ ràng còn không dùng loại cơm đặc biệt, vậy tại sao lại có được hương vị của lá trúc chứ!?

Vẻ mặt Tân Vân Mậu không có cảm xúc, anh gằn từng chữ: "Bây giờ sửa miệng nói mấy người không phải dùng lá trúc xuất sắc nhất đi."

"... "

Người quản lý trung niên đá phải tấm sắt, khó tin mà nhìn xung quanh một vòng, cố gắng tìm ra chỗ giấu cameras ẩn. Hiện tại anh ta rất nghi ngờ hai người này đang chơi mình, nếu không thì là một blogger nào đó đã đưa một bậc thầy sushi hàng đầu đến Trúc Đô để tát vào mặt nhà hàng!

Bên trong phòng riêng, Tân Vân Mậu cùng quản lý trung niên vẫn im lặng đứng đối diện nhau, có một nam phục vụ ở bên ngoài bưng khay đi tới. Tay anh ta bưng bộ rượu tinh xảo có khí thế bất phàm, chân tay luống cuống nhìn quản lý trung niên, nhất thời không biết nên đi vào hay lui ra. Quản lý trung niên thấy người phục vụ mang

thức ăn lên, ông ta thầm nghĩ đúng lúc có thể tránh đi truy vấn của khách hàng, vội nói: "Vào đi, nếu không hương vị rượu sẽ thay đổi, đây là rượu gạo Trúc Diệp Thanh đặc biệt của chúng tôi."

"Tre vẫn luôn là tri kỷ của mùa lạnh, rượu Trúc Diệp Thanh phổ biến thường được uống ấm, nhưng rượu Trúc Diệp Thanh của chúng tôi thích hợp uống lạnh, đem rượu được ủ đặc thù rót vào trong ống trúc sinh trưởng trên núi Tùng, càng bộc lộ được rõ hương vị của rượu." Quản lý trung niên cười nói: "Mời quý khách nắm bắt thời gian uống rượu, rượu sau khi bị nhiệt độ thay đổi sẽ ảnh hưởng đến hương vị."

Uống nhanh đi, uống nhanh đi, uống một hợp rượu lại đi vòng về đề tài vừa rồi.

Trên chiếc khay tinh xảo xếp hai ly trúc lung linh, so với tách rượu trắng thường gặp nhỏ hơn một chút, đáy ly trúc phủ một tầng sương lạnh thật mỏng, trong đó chứa rượu trong suốt long lanh. Hoa tươi ở một bên khay nhỏ còn cất giấu nước đá khô ở phía dưới, đặt trên bàn một lúc sau khói mờ lượn lờ, lâng lâng như tiên cảnh vậy.

Tân Vân Mậu hai tay khoanh ngực, thờ ơ liếc mắt một cái, cũng không có đưa tay lấy rượu: "Đây không phải là ống trúc sinh trưởng ở núi Tùng."

"Là như thế này, trúc luôn được mua là cây trúc tươi từ núi Tùng, vận chuyển hàng không đến đây chế tạo thành ống trúc, phía trên hóa đơn nhập hàng của chúng tôi cũng có viết nơi sản xuất, hoàn toàn có thể lấy ra cho quý khách kiểm tra."

"Tại sao phải kiểm tra hóa đơn nhập hàng? Điều này chỉ cần nhìn một cái là ra." Tân Vân Mậu nhướng mi" Đây là cây trúc sinh trưởng

ở núi Đồng."

Quản lý trung niên nghe vậy, sửng sốt một chút, ông ta đã học qua để biết vị trí của núi Tùng, nhưng thật sự không biết núi Đồng ở đâu.

Mọi người lấy điện thoại di động ra lên mạng ra một cái, phát hiện núi Đồng và núi

Tùng ở cùng một tỉnh, hai ngọn núi cách nhau cũng không xa. Quản lý trung niên đối diện với khuôn mặt thản nhiên của Tân Văn Mậu, trong lòng ông ta có chút sợ hãi, căn dặn người vào bếp trước, hỏi người phụ trách mua hàng xem rốt cuộc là cây trúc ở núi Tùng hay ở núi Đồng.

Một lát sau, có một người mặc đồ bếp vội vã chạy tới, giải thích: "Quản lý, đúng là cây trúc núi Đồng, gần đây khu vực núi Tùng phẩm chất trúc không tốt lắm, cho nên liền đổi thành dùng trúc xanh ở núi Đồng. Thật ra trước kia chúng ta dùng trộn lẫn hai loại, chẳng qua lúc đăng ký chất liệu chỉ viết núi Tùng, cả hai đều không ảnh hưởng đến hương vị, có thể để cho các vị khách an tâm uống."

"Chuyện quan trọng như vậy, tại sao khi ấy không viết rõ?"

Sắc mặt người quản lý trung niên đen như cục đất, giọng nói mang một chút căm ghét, cắn răng nói: "Viết thêm một cái tên núi Đồng sẽ khiến ai mệt sao?"

Nếu như trên hóa đơn viết rõ ràng, sẽ không phải gặp khách *I.

I#: /Gàngjīng/: từ lóng chỉ những người không quan tâm người

khác nói gì mà

thích nhảy vào bắt bẻ phản bác trước để thể hiện ta đây tài giỏi lắm.

Đầu bếp bị giận cá chém thớt khó hiểu . Người nào sẽ để ý đến nguồn gốc cây trúc ở đâu? Không phải ngay cả phẩm chất đều giống nhau sao?

Sở Trĩ Thủy ở một bên vất cả nhịn cười, cô thấy đầu bếp bị rầy đáng thương, nhẹ nhàng giải vây: "Không có sao, núi Đồng thì núi Đồng, uống tạm đi."

Chương 91:

Quản lý trung niên im hơi lặng tiếng, ông ta cúi người xin lỗi hai người, nhận sai nói: "Thật sự xin lỗi, chính là chúng tôi trình bày không chính xác, khiến cho quý khách có trải nghiệm dùng bữa không tốt." Sở Trĩ Thủy cũng không xấu tính, xấu hổ mà nói trải nghiệm rất tốt, mỗi lần đến đều thấy quản lý giống như một con hổ tiếu diện, lần đầu thấy ông ta khuất phục cúi đầu thừa nhận như vậy, chủ yếu là do tiêu chuẩn của Tân Vân Mậu rất nghiêm khắc.

Ngay lúc này, nữ phục vụ bưng khay đi vào, món tráng miệng xinh đẹp để trên khay nhỏ, trên chiếc khay nhỏ màu xanh lá tre là bánh pudding phủ caramel, bên trên có tô điểm những quả dâu tây đỏ tươi, trên cùng bày một lá tre tươi.

Thực đơn cao cấp của những nhà hàng Nhật sẽ được bổ sung nguyên liệu dựa theo mùa, bếp trưởng sẽ biến tấu tạo sự mới mẻ độc đáo để nâng cao hương vị của món ăn, Nhi Trúc Đô cả bốn mùa chủ đề chính là "Trúc", hiển nhiên đều xuất hiện ở mỗi món ăn.

Tân Vân Mậu liếc nhìn lá trúc, dù bận vẫn ung dung nói: "Lá trúc này..."

." Quản lý trung niên vừa nghe đối phương lại muốn đánh giá chất lượng đồ ăn, trong mắt ông ta tỏ ra tuyệt vọng như tro tàn, thân thể cứng đờ giống như thân cây chết khô, chỉ than thở từ nơi nào lại xuất hiện một nhà thực vật học nghiên cứu cây trúc kiêm nhà phê bình ẩm thực.

Cũng may Sở Trĩ Thủy cũng cảm thấy trì hoãn thời gian quá nhiều, vẫn nên nghiêm túc ăn là quan trọng nhất, cô một tay cầm khay bánh pudding trái cây phủ caramel, một tay nắm chuôi thìa nhỏ bằng bạc, thò người qua về phía Tân Vân Mậu ở phía đối diện, dịu dàng hòa giải nói: "Được rồi, anh ăn một chút gì đi, anh không phải thích chua ngọt sao.

Anh ta đã tranh cãi lâu, có lẽ đã đói bụng.

Nếu như anh ta thích trà trái cây, thì cái này cũng không khác mấy.

Khi tráng miệng được đưa đến trước mặt của Tân Vân Mậu, mùi thơm của dâu tây tươi cắt lát ngay lập tức bao phủ, trong không khí truyền tới mùi thơm ngọt ngào của caramel, dẫn đi toàn bộ suy nghĩ muốn tiếp tục tra xét của anh ta.

Khi cô cố ý khiến cho thanh âm dịu dàng, lời nói luôn luôn nhu hòa êm tai, giống như lông chim lướt qua trái tim, mang đến nhẹ nhàng ôn nhu, một chút ảo giác tê tê ngứa ngứa, tựa như móng vuốt của mèo con từng chút một cào, hấp dẫn sự chú ý.

Tân Vân Mậu bỗng nhiên im lặng, anh ta liếc bánh pudding phủ caramel trước mặt, lại ngắm nhìn khuôn mặt vui vẻ thản nhiên của cô, yết hầu khẽ nhúc nhích trên dưới, thấp giọng nói: "Không phù hợp nơi đông người."

Sở Trĩ Thủy: "?"

Sở Trĩ Thủy rũ mắt nhìn trong tay pudding và cái thìa một lát, lại giương mắt nhìn anh ta ngồi thẳng lưng với vẻ mặt căng thẳng, một

dạng trang nghiêm như thể không biết có nên há miệng hay không, bỗng nhiên nhận ra đường về não của anh ta thật khác người thường.

Gương mặt của cô nóng lên, xấu hổ mà nói: "Anh đang suy nghĩ cái gì? Anh tự cầm lấy thìa mà ăn!"

Do quan tâm cô mới đưa thìa ăn tráng miệng cho anh ta, nhưng không có đưa qua thìa xúc pudding. Anh ta lại cho rằng cô định đút anh! Cái này phải mặt dày đến mức nào!

Sở Trĩ Thủy xém bị anh ta làm cho phát điên, không nhịn được mà tăng âm lượng. Đây là chuyện mà trước kia không thể nào xảy ra, cô không bao giờ tạo ra âm thanh quá to ở tiệm đồ Nhật, bây giờ đang tính toán đánh thức cái đầu vô tri vô giác của anh ta.

"...Ah."

Tân Vân Mậu tiếc nuối mà nhận thìa, chột dạ mà hướng ánh mắt qua mặt bên, biết điều ăn pudding, mùi vị vô cùng trơn mềm ngọt ngào, còn xen lẫn một chút vị chua của dâu tây.

Quản lý trung niên bắt lấy thời cơ vội vàng chạy ra ngoài, ông ta gọi phục vụ tiếp tục mang thức ăn, bản thân cũng không dám ở lại trong phòng riêng, sợ lại bị Tân Vân Mậu níu lấy chiếc đuôi sam nhỏ buộc ông ta phải trung thực giải thích thông tin của những nguyên liệu nấu ăn.

Sau đó, các nhân viên phục vụ đều im lặng như người câm, không dám giải thích bất kỳ món ăn nào, e sợ lại bị bới lông tìm vết.

Sở Trĩ Thủy đem món ăn đẩy tới trước mặt Tân Vân Mậu, phát hiện sau khi tranh cãi anh ta lại có hứng thú thưởng thức. Cô đẩy qua

một khay, anh ta ngay lập tức ăn một khay, lại đem chiến trường dọn dẹp sạch sẽ, so với vẻ lười biếng, lơ đãng không có tinh thần khi mới đến thì hoàn toàn khác biệt.

Khi thanh toán, Sở Trĩ Thủy đem thẻ hội viên đưa cho nữ nhân viên, nhân viên nhanh nhẹn dùng máy quẹt thẻ, dịu dàng đề nghị: "Quý khách vẫn còn một số tiền trong thẻ, hiện tại cửa hàng chúng tôi có những ưu đãi giá trị, quý khách có muốn tìm hiểu một chút không?"

"Không cần."

"Nhưng số tiền quý khách còn dư có thể không đủ cho lần sau..."

"Không có sao, tôi không lưu tích điểm, cũng không cần thẻ."

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu lần lượt đứng dậy, một người một yêu kết thúc dùng cơm, chuẩn bị phóng khoáng rời đi Trúc Đô.

"Quý khách không cần thẻ hội viên?" Nhân viên nữ hoang mang vô cùng: "Cái này không được đâu, quý khách lấy đi, nó vẫn sẽ còn hữu ích."

Thẻ hội viên của Trúc Đô có mức giới hạn tích điểm, sẽ thường tặng một ít dịch vụ nhỏ, thậm chí ở bên ngoài còn có người âm thầm cho mướn hoặc mua đi bán lại.

Sở Trĩ Thủy cười ôn hòa một tiếng: "Không dùng đến, tặng cô."

Cô nghĩ có thể trong tương lai sẽ không thường xuyên trở về phố Ngân Hải, cho dù thỉnh thoảng đi công tác, cũng không cần đến Trúc Đô. Kiếp trước cũng giống như quá khứ, không liên quan gì

đến tương lai của cô.

Nhân viên nào có dám nhận, cuống cuồng nhanh chóng chạy đi tìm người.

Quản lý trung niên nghe tin, vội vả chạy tới, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: "Thưa quý khách, là như vầy, bởi vì hôm nay đã để cho hai vị có một bữa tối không vui, cho nên ta đã dặn dò, bữa ăn sẽ được giảm giá 40%, xin hai vị sẽ không lưu lại ấn tượng xấu đối với Trúc Đô."

Chương 92:

Quản lý năm xưa dám hành động quái gở (âm dương quái khí), chẳng qua ỷ vào khách hàng không hiểu biết, bị chỉ trích cũng có thể cãi lại, lúc này đụng trúng người trong nghề, chẳng những lập tức nặn sushi tại chỗ, còn một lời vạch trần nguồn gốc cây trúc, bị truyền đi sẽ ngay lập tức đập chết chiêu bài nguyên liệu mắc tiền của Trúc Đô. Tân Vân Mậu ăn nói rõ ràng mạch lạc, Sở Trĩ Thủy còn cầm thẻ hội viên, như thế nào cũng cảm thấy cả hai người này đều có phong thái của kẻ sành ăn ở ẩn.

Sở Trĩ Thủy ấm áp nói: "Không có, chúng tôi đều rất hài lòng." Cô không biết Tân Vân Mậu có hài lòng hay không, dù sao thì hôm nay cô bị quản lý chọc cười vui vẻ.

Quản lý trung niên thấy Sở Trĩ Thủy cười như gió xuân trong lòng lo sợ, ông ta ở Trúc Đô gặp được không ít khách có thân phận, loại giống như Tân Vân Mậu trực tiếp ngoảnh mặt thì không sao, sợ nhất chính là loại người cười híp mắt nhìn không ra suy nghĩ. Sở Trĩ Thủy nhìn ôn hòa, chờ cô ta bước ra cái cửa này, cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Trong lòng mình nghĩ thế nào, thì sẽ suy ra người khác cũng như thế, không thể không nói rằng quản lý đã bôi đen Sở Trĩ Thủy.

Quản lý trung niên do dự nói: "Như vậy đi, tôi dùng quyền hạn của mình một lần, để hai vị hôm nay không cần thanh toán, hoan nghênh quý khách lần sau dạo chơi

Trúc Đô, chúng tôi nhất định sẽ cung cấp nguyên liệu cùng với phục vụ tốt hơn."

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc, vội vàng từ chối: "Thật sự không cần vậy đâu." Tân Vân Mậu bất mãn nhướng mi: "Khó ăn như vậy mà còn phải có lần sau? Không phải đã nói tôi tiện tay cũng có thể làm được rồi hay sao?"

Quản lý trung niên yêu cầu nhân viên không tính tiền bữa ăn này, hoàn lại số tiền vừa nhận. Ông ta mặc kệ sự kháng cự, cố chấp của hai người mà đem thẻ hội viên nhét vào trong tay Sở Trĩ Thủy, cười nói: "Miễn phí bữa ăn vừa rồi, là bởi vì quý khách là hội viên của cửa hàng chúng tôi, sau này chúng tôi sẽ tiếp tục cung cấp thông tin sản phẩm mới cho quý khách, sẽ mời hai vị tham gia đánh giá sản phẩm mới, khi đó mong quý khách vì chúng tôi đánh giá, góp ý về thực đơn mới."

Sở Trĩ Thủy: "?" Ông ta cuồng bị ngược sao? Bị anh giễu cợt còn muốn tìm anh tới?

Trước kia là hội viên cô chưa từng nghe qua có thể được ăn thử, cô nghĩ là do Tân Vân Mậu đã để cô mở rộng tầm mắt.

Quản lý trung niên mở cửa tiễn hai người, ông ta đưa mắt nhìn bóng lưng rời đi, cảm thấy như sống lại, cuối cùng cũng thuận lợi tiễn đại phật đi.

Bên ngoài tòa nhà, màn đêm dày đặc, bao phủ bởi bóng đêm.

Trên đường ánh đèn rực rỡ phồn hoa, Sở Trĩ Thủy đứng ở ven đường chờ xe với Tân Vân Mậu, chuẩn bị trở về cục quan sát Ngân Hải.

Tân Vân Mậu theo thói quen đút một tay vào túi, tầm mắt lướt qua khuôn mặt

nhiễm ánh đèn của cô, đột nhiên nói: "Hiện tại trông cô có vẻ rất vui." Không có trầm lặng như trước khi ăn cơm, cả người khá tươi tỉnh.

"Đúng vậy, hôm nay là bữa cơm vui nhất của tôi ở Trúc Đô, thậm chí còn mới lạ hơn so với lần đầu tiên đến." Sở Trí Thủy vẫy thẻ hội viên trong tay, cười nói: "Không phải bởi vì không tính tiền, cũng không phải quá ngon, mà chính là mở man tầm mắt,"

"Mở man tầm mắt?"

"Đúng, lần đầu tiên đến Trúc Đô cũng mở man tầm mắt, hôm nay đi với anh cũng lại mở man tầm mắt."

Khi Sở Trĩ Thủy lần đầu tiên đến Trúc Đô, thật sự có cảm giác mở mang kiến thức nhìn đến một thế giới khác, nếu như là người tinh thần không vững, có lẽ sẽ cho rằng mình là người bước vào tầng lớp thượng lưu. Điều này rất thường xảy ra khi cô ở giai cấp lao động, mua túi xách và đồ trang sức nhãn hiệu nổi tiếng, lái một chiếc xe sang trọng bắt mắt người nhìn, đi đến những địa điểm cao cấp, giống như bản thân cũng trở thành người bề trên. Nào ngờ, xã hội thượng lưu thường có kẻ hạ lưu, đều bị lừa dối qua lớp lăng kính thôi.

Cô biết xung quanh có rất nhiều người cũng có phê bình kín đáo với Trúc Đô, nhưng cũng sẽ không lựa chọn cùng đối đầu trực diện với quản lý, như vậy thì sẽ vạch trần dáng vẻ quê mùa từ trong xương

cốt trong bản thân, trong nháy mắt hình tượng đã được đắp nặn hoàn mỹ sẽ bị xé nát thành từng mảnh. Tối nay là bữa ăn chân thật nhất cô từng ở Trúc Đô.

Sở Trĩ Thủy nhìn về Tân Vân Mậu, cô chớp chớp mắt: "Chẳng qua tôi chưa từng nghĩ tới anh sẽ tranh luận với quản lý."

Anh ta trước kia không có việc sẽ không để ý, thông thường là làm ngơ, căn bản sẽ không đi tranh cãi. "Tôi chỉ đối xử với ông ta theo như cách ông ta đã làm, có vấn đề gì không?" Tân Vân Mậu ánh mắt tối sầm, lạnh nhạt trả lời: "Gã thích nói chuyện với người khác như vậy, cho nên tôi cũng nói chuyện với gã như thế."

"Không có vấn đề, chẳng qua là thật bất ngờ." Sở Trĩ Thủy đáp: "Tôi còn nghĩ rằng yêu quái các người sẽ dùng yêu thuật giải quyết, không phải các yêu quái đầu như vậy sao, trực tiếp xóa trí nhớ hay gì đó, hoặc là sử dụng một ít phương pháp ly kỳ cổ quái?"

Cô nhớ anh ta đã từng đơn giản, trực tiếp đạp gãy cánh tay của Tiểu Hoàng, nói thật, bề ngoài anh ta càng giống như kiểu động thủ không động khẩu.

"Ông ta là loài người không có yêu khí, tôi sao có thể hành động như thế?" Tân Vân Mậu liếc nàng một cái, nói sân kín: "Tôi cũng sẽ không bị một nhân loại, liền ngay lập tức nổi trận lôi đình dùng yêu thuật trừng phạt đối phương, nhưng tôi có thể dùng cách thức của nhân loại các người, tôi không thể bắt nạt người khác, cũng không thể để ai đụng đến tôi."

Anh ta hời hợt nói: "Tôi không có hứng thú nhúng tay vào cuộc sống của bọn họ, chẳng qua là trả lại những gì họ đã làm."

Tôn Giả bộc phát lòng tham vô hạn, anh ta dùng lòng tham thay đổi

bọn họ, người quản lý trung niên kiêu ngạo mà đối xử với người khác, dối trá nịnh bợ, anh ngay lập tức ăn miếng trả miếng, dĩ nhãn hoàn nhãn.

*một con mắt cho một con mắt (thành ngữ); (nghĩa bóng) sử dụng các phương pháp của kẻ thù để chống lại anh ta

Sở Trĩ Thủy thán phục: "Anh còn thật chính trực, còn hiểu một chút đối nhân xử thế."

Chương 93:

Tân Vân Mậu đã thay đổi ấn tượng của cô, không chỉ nhìn ra tâm trạng của cô, còn biết đối phó như thế nào với loại người như quản lý, cũng không phải là đại yêu quái cái gì cũng không biết, thực tế là trong lòng thấu đáo như gương sáng.

Tân Vân Mậu nhíu mi, anh ta bỗng nhiên cảm thấy có gì không đúng, run sợ nói: "Ở trong mắt cô tôi là một kẻ ngu muội sao?"

"Dĩ nhiên là không phải."

Khuôn mặt của Tân Vân Mậu hơi dịu đi.

Sở Trĩ Thủy liếc trộm anh ta một cái, cô trầm ngâm mấy giây, úp mở nói: "Anh tuyệt đối không có ngu ngốc, cũng không thông minh như vậy."

"? ? ?"

Tân Vân Mậu giận dữ nhìn cô chằm chằm, rõ ràng là không hài lòng.

"Anh không hài lòng cái gì?" Sở Trĩ Thủy lý lẽ hùng hồn nói: "Nếu anh dùng thái độ như thế đối xử với người khác, tại sao ngay từ đầu anh lại đối xử với tôi như vậy? Điều này rõ ràng là không hợp lý!"

Trong đầu Tân Vân Mậu có vấn đề hay không, ban đầu lại kiên quyết cô thích anh ta, cho dù là ai cũng cảm thấy anh ta đần độn!

Tại sao ban đầu anh đối xử với cô ấy như thế? Tân Vân Mậu không ngờ cô lại nói ra lời này, trên mặt anh thoáng hiện lên một tia bối rối, nghẹn ngào: "Đó không phải là cô..."

Còn không phải do bên ngoài cô luôn tỏa sáng rạng rỡ, mãi sau đó anh ta mới phát hiện đối với ai cô cũng như vậy, .

Sở Trĩ Thủy bĩu môi: "Tôi cái gì? Khiến anh đối xử khác biệt?"
"...Không." Tân Vân Mậu đè nén, ngẫm lại anh cũng cảm thấy xấu hổ, không muốn trực tiếp trả lời vấn đề này, lẩm bẩm nói: "Dù sao, lúc ban đầu tôi nhìn thái độ của cô mà đối xử!"

"Lời này của anh có ý gì?" Sở Trĩ Thủy khó có thể tin được mà trợn to mắt: "Anh nói ban đầu tôi tự làm xấu mặt?"

Cô có ngốc mới tin anh ta, lúc đó cô khá lịch sự, chính vì thường xuyên bị anh khiêu khích nên đôi bên nảy sinh thành như vậy.

Tân Vân Mậu không thể không thừa nhận, điều này là xảy ra sau khi anh ta sử dụng khả năng phong thần, trở thành vết nhơ lớn nhất, có thể bị cô cười nhạo trong thời gian dài. Môi anh mím chặt, sau một hồi im lặng, lúng túng nhượng bộ: "Đây là do tôi, tôi trả cho cô một chai rượu đi."

"Rượu gì? Rượu Trúc Diệp Thanh vừa rồi sao?" Sở Trĩ Thủy trầm ngâm như có điều suy nghĩ "Tôi không nghĩ tới anh là cây trúc."

Cô nghĩ đến phản ứng cay nghiệt của Tân Vân Mậu sau khi vào cửa

tiệm, lại liên tục truy hỏi cô chất lượng của cây trúc, còn nặn ra sushi có thoang thoảng hương lá trúc, thậm chí còn vượt trội hơn tác phẩm của chuyên gia, cô đã mơ hồ đoán được thân thế của anh ta là gì. Anh ấy rất ít khi xuất hiện trong nhà ăn, đẳng cấp quái vật giống như Tiểu Hoàng, so với ăn cái gì anh ta còn cần uống nước hơn.

"Cái này có gì mà không nghĩ tới?" Tân Vân Mậu nói nhỏ, chua xót tràn ngập: "Cô bây giờ mới đoán được, mới nhìn thấy con mèo kia, đã biết hắn là mèo đen."

Sở Trĩ Thủy: "..."

"Không phải, việc này không thể trách tôi." Sở Trĩ Thủy liếc nhìn anh từ trên xuống dưới, cô thừa nhận vẻ ngoài anh ta quả thật cao lớn, tao nhã, ngạo tuyết lăng phong, nhưng vừa mở miệng lại bại lộ bản tính, đem một thân khí chất thanh tạo phá hủy toàn bộ, bất đắc dĩ than thở: "Quả thật rất khó mà nghĩ đến."

"Cái này có gì mà khó nghĩ đến chứ?" Tân Vân Mậu kiêu ngạo nhướng mày: "Tôi từ trên xuống dưới không có chỗ nào không hiện khí phách của trúc, hoặc là nói sự tồn tại của tôi đại diện định nghĩa cho phẩm chất của trúc."

"Thực sự đã một lần nữa định nghĩa cho phẩm chất của cây trúc." Sở Trĩ Thủy phối hợp gật đầu: "Thích tranh cãi, da mặt dày, đầu rỗng, vừa vặn còn có một loài khác tên là trúc đào."

Tân Vân Mậu: "?"

Tân Vân Mậu trở nên khó chịu, lớn giọng nói: "Từ xưa đến nay cô có

biết có bao nhiêu văn nhân mặc khách qua các thời đại đã ca tụng qua phong thái anh tuấn, đức độ của tôi sao!?" Sở Trĩ Thủy chết lặng phun tào: "Cho nên tật xấu tự luyến của anh là do những thi nhân ngâm thơ sai lầm sao?"

Năm đó Bạch Cư Dịch có viết "Thiên hoa bách thảo điêu linh hậu, lưu hướng phân phân tuyết lý khán" (千花百草凋零后, 留向纷纷雪里看,Sau khi ngàn bông hoa và trăm cây thảo mộc khô héo, hãy hướng về trong tuyết để nhìn), khẳng định không ngờ đến cây trúc sẽ tự khen bản thân phong thần tuấn dật; Vương An Thạch có viết"Tằng dữ hao lê đồng vũ lộ, chung tùy tùng bách đáo băng sương"(5% E FE, 4 Bi 2 HEIJ, F), khẳng định cũng không ngờ tới cây trúc này tự thổi phồng đức độ. Tổng kết lại, Tân Vân Mậu không sai, đều do các văn nhân mù liên tưởng.

Tân Vân Mậu liền bực mình. xoay người đưa lưng về phía cô: "Tôi không ủ rượu nữa."

"Ai nha, đừng như vậy, bài tập hồi cấp hai tôi cũng thường xuyên viết về cây trúc, từ xưa đến nay anh là loài thực vật mà nhân loại chúng tôi thích thảo luận nhất!" Sở Trĩ Thủy dỗ dành: "Nhìn vào số lượng khổng lồ thơ ca về cây trúc, đừng nói những lời làm tổn thương tình cảm."

"Hừ." Tân Vân Mậu quay đầu khi nghe được "Thích nhất", anh ta nhìn cô một cái nhìn đầy phẫn uất và cảnh cáo, “Cô không thể bán rượu nấu lấy tiền, huống chi là dùng số tiền này để lấp lỗ!"

"Sẽ không, sản lượng của anh không cao, vì vậy tôi nhất định phải giữ cho riêng mình uống." Anh ta nghiêm túc bổ sung: "Cũng không được đưa cho yêu hay người khác uống." "Nghiêm khắc như vậy sao?" Sở Trĩ Thủy kinh ngạc "Tôi còn muốn chia sẻ với Kim Du, chẳng hạn như tiệc ăn mừng của phòng làm việc."

"Không được!"

Rượu do bản thân mình ủ, anh cho cô uống cũng được, nếu người hay yêu khác đụng vào cả người anh ngay lập tức cảm thấy khó chịu, sẽ có cảm giác bị vấy bẩn.

Sở Trĩ Thủy với tư cách người nhận lễ, cô không thể phàn nàn. nghiêm túc đồng ý: "Được rồi." Tân Vân Mậu nhận được lời hứa, lúc này mới đồng ý sẽ ủ rượu.

Chương 94:

Một người một yêu ngồi trên xe trở về bộ phận nhà khách của cục Ngân Hải, Sở Trĩ Thủy tại quầy lễ tân lấy danh nghĩa của cục thuê phòng cho Tân Vân Mậu, dù sao anh ta cũng tới, ở lại thêm vài ngày nữa cũng không sao, nhà khách cũng không tính tiền thuê.

Sau khi nhận phòng, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu cùng nhau đến cửa hàng tiện lợi ở bên ngoài để mua đồ ăn sáng với nước uống. Bây giờ cô đã biết anh ta không thường xuyên ăn, nên mua nhiều loại đồ uống đa dạng hơn, gói vào một túi ni lông để chút nữa anh ta mang về phòng.

Có rất nhiều mặt hàng phong phú gần cửa hàng tiện lợi, có không ít thức uống lạ hiếm thấy, ngay cả Sở Trĩ Thủy cũng chưa từng thấy. Bọn họ đứng ở cửa hàng, khui mở nắp lon nước ngọt, bắt đầu thưởng thức những đồ uống mới lạ.

"Mùi vị khá phổ biến." Sở Trĩ Thủy cầm cái lon, cô đọc thông tin thành phần, nghi hoặc: "Tại sao lại chọn cái này? Anh thích uống cái này sao?"

Tân Vân Mậu uống xong ngụm đầu tiên, anh ta cũng không uống nữa, ngây thơ thú nhận: "Nhìn chai đẹp mắt"

Cô không nên đi theo con quỷ địa phương Hoài Giang để chọn đồ uống! Trong việc ăn uống anh ta hoàn toàn không có đánh giá!

Nhưng mà, ván đã đóng thuyền, việc cũng đã sai.

Trong hành lang nhà khách, Sở Trĩ Thủy trước khi về phòng còn khuyên Tân Vân

Mậu: "Thực sự không ngon thì ném đi, ngủ ngon." Tân Vân Mậu giật mình khi nghe được những từ ngữa xa lạ, đôi mắt hơi lóe lên, nhẹ nhàng nói: "...Ngủ ngon."

Các phòng ở cạnh nhau, cách bài trí về cơ bản là giống nhau.

Sở Trĩ Thủy sau khi vào phòng, tiện tay đem lon nước uống chưa xong để trên bàn trà nhỏ, đứng dậy đi đến rương hành lý để tìm sạc điện thoại.

Các ổ cắm điện được bố trí trên tường gần bàn trà, cô cúi người vào khe hở để cắm sạc, vô tình lật ngược lon nước bên cạnh, bất lực nhìn nước ngọt đậm màu thấm vào trên bề mặt chiếc ghế nhung trắng. Sở Trĩ Thủy luống cuống tay chân kéo khăn ướt qua, bắt đầu liều mạng lau chùi vết bẩn, nhưng cô phát hiện thành phần nước ngọt rất đặc biệt, dường như không có cách nào để làm sạch nó, nhất là bao ghế nhung trắng không có cách nào tháo ra, cô không thể mang nó vào phòng tắm để giặt.

Cô cảm thấy hốt hoảng trong chốc lát, không phải do phải bù thường tiền, mà là cô sợ gây rắc rối cho nhân viên dọn dẹp vào ngày mai.

Sở Trĩ Thủy liếc qua chiếc lon sặc sỡ, bất thình lình cô có một ý tưởng, vội nói: "Tân Vân Mậu."

"Việc gì?" Tân Vận Mậu ở cách vách vừa mới ngồi xuống, đã nghe thấy cô gọi to mình, anh xuất hiện từ khe hở đên, nhỏ giọng: "Không phải là đã nói chúc ngủ ngon."

"Nhanh nhanh nhanh, anh có cách nào cứu tôi không?" Sở Trĩ Thủy di chuyển quanh chiếc ghế nhung trắng, tha thiết nói: "Lần trước ở vườn trà anh có phải đã đổi quần áo sạch của tôi không?

Anh ta dường như có một số khả năng làm sạch kỳ lạ. Tân Vân Mậu cảm thấy vô lý, kinh ngạc nói: "Cô vô cùng vất vả có điều ước báo đáp, là để cho tôi giúp cô giặt cái ghế?"

Sở Trĩ Thủy thấy anh ta đứng im bất động, cô bây giờ rất gấp, sợ vết bẩn sẽ ngấm sâu hơn, giọng cũng vô cùng sốt ruột: "Ước nguyện cái gì! Chuyện này chẳng phải do anh mang đến!"

Anh ta mê mang: "Chuyện này như thế nào liên quan đến tôi?"

"Lon nước là do anh chọn!"

Tân Vân mậu không có cách nào phản bác: "

"Lần này thôi." Anh ta nhìn cái ghế bẩn, búng ngón tay rồi lẩm bẩm: "Lần này không tính là ước nguyện của cô."

Ngay sau đó, chiếc ghế nhung trắng đã được phục hồi như mới, không có vết bẩn nào cả, nhìn qua nó trông còn sạch sẽ hơn trước.

Sở Trĩ Thủy thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm tạ ân đức nói: "Cám ơn Thần Quân."

Tân Vân Mậu nghe cô xưng hô với mình, trong lòng dâng lên mùi vị khác thường, trong lúc nhất thời không biết đáp lời như thế nào. Anh ta phát hiện áo khoác treo trên vali cách đó không xa, đột nhiên nói: "Cô có thể mang quần áo đã mặc qua cầm đến, tôi thuận tay cũng giúp cô làm sạch chúng."

Sở Trĩ Thủy bị lời này nhắc nhở, theo bản năng nhìn về rương hành lý lộn xộn, giờ mới tỉnh ngộ anh ta không có mở cửa xuyên không mà đến, ngay lập tức bại lộ căn phòng bừa bộn của mình. Bọn họ trước kia đều liên hệ, tiếp xúc với nhau trong cục, còn chưa có lộ ra mặt qua loa.

Cô là lần đầu tiên ở phòng riêng gọi anh ta, bây giờ sau khi nhận ra, gương mặt không tự nhiên nóng lên, cố gắng giữ bình tĩnh dẫn anh ta ra ngoài, từ chối: "Không cần."

"Tại sao?" Tân Vân Mậu bị cô đẩy tới cửa, anh lại không thể hiểu nổi cảm xúc của tín đồ của mình, kỳ quái nói: "Là cô kêu tôi đến, chuyện đó chẳng phải sẽ sớm xảy ra sao?" Ghế bẩn và quần áo dơ không khác gì nhau, không biết cô quấn quýt cái gì.

Sở Trĩ Thủy mặt đỏ tới mang tai: "Thật sự không cần mà!" Cửa phòng dứt khoát đóng lại, trúc yêu bị đuổi ra ngoài cửa.

Sở Trĩ Thủy suy tư trong chốt lát, lại có cảm giác như bịt tai trộm chuông, nếu cô mang theo vật tín ước thì anh ta có thể hoàn toàn tự nhiên tới lui. Điều này đã được xác minh, có thể từ Hoài Giang đến Ngân Hải, một cánh cửa phòng thật không tính là gì.

Một lát sau, bên trong cửa truyền tới tiếng Sở Trĩ Thủy nghiêm nghị uy hiếp: "Đúng rồi, nếu tôi không gọi tên anh, anh nếu dám tùy tiện chạy vào, tôi sẽ đem anh chẻ ra để làm chiếu."

Tân Vân Mậu ngoài cửa: "!!?"

Tân Vân Mậu nghe xong lời này xấu hổ đến hai bên tai đỏ bừng, cô vậy mà lại mưu toan xem anh như chiếu trúc mà ngủ!

Trăng lên giữa trời.

Chương 95:

Tòa nhà cổ tường trắng hiên xám phát sáng như ngọn đèn trong đêm, gió nhẹ thanh mát thổi qua thành phố không đêm phồn hoa, thổi qua giấc mộng mơ màng của mọi người đang chìm vào giấc ngủ, thổi qua vô số ảo hình yêu quái bí mật không thể nói ra.

Dưới mái hiên xám, góc áo như ngọn lửa đen phất phơ theo gió, chính là nhân

viên phòng quan sát khoác lên mình chiếc áo choàng trấn yêu. Áo choàng đen đi đầu báo cáo: “Cục trưởng Diệp, anh ta ra ngoài rồi.”

“Cái gì?” Diệp Hoa Vũ kinh sợ biến sắc, ông ấy vội bình tĩnh lại, rồi nhẹ thở dài một hơi: “Chẳng phải phong ấn trong tòa nhà của chúng ta vẫn ổn sao!”

“Không phải vị đó, là vị kia.”

Diệp Hoa Vũ sững sờ, ông ấy phản ứng lại, hoang mang nói: “Không thể nào? Lão Hồ không gửi tin nhắn mà?”

“Có khi nào cục trưởng Hồ cũng không biết không?” Áo choàng đen nói: “Anh ta ở gần đây.” “Ở ngay gần đây? Không phải nói chỉ ở Hoài Giang thôi sao?”

Diệp Hoa Vũ hoảng hốt móc điện thoại ra: “Giờ tôi gửi tin nhắn cho lão Hồ...”

Diệp Hoa Vũ vừa gửi tin nhắn đi, ông ấy nhận được nhắc nhở, lẩm bẩm nói: “Ý gì đây? Ông ấy mở khóa chế độ xác minh bạn bè, bạn còn chưa phải bạn bè của ông ấy. Xin gửi lời mời kết bạn xác minh trước, đối phương thông qua xác minh xong mới có thể trò chuyện.”

Áo choàng đen: “...”

Diệp Hoa Vũ: “Lẽ nào lão Hồ trực tiếp từ chức chạy rồi? Không thể đâu, trong nhóm vẫn còn ông ấy, nhưng tôi bị xóa rồi?”

Áo choàng đen: “...Ông vào nhóm hỏi cục trưởng Hồ đi.”

Cục quan sát Ngân Hải đêm nay không yêu quái nào có thể ngủ, toàn bộ đều bị tai họa đến làm người ngã ngựa đổ. Bình minh, Sở Trĩ Thủy trực tiếp dẫn Tân Vân Mậu đến lễ trao giải nhận thưởng giải nông nghiệp xóa đói giảm nghèo, một người một yêu ở hiện trường ăn xong cơm trưa, lại trò chuyện với nhân viên tham dự khác, giờ mới chuẩn bị về cục quan sát Ngân Hải.

Buổi trưa đột nhiên Đỗ Tử Quy gửi tin nhắn bảo cô tạm thời đừng rời khỏi cục, nhưng bất lực là lúc ấy họ đã xuất phát rồi. Đỗ Tử Quy nghe xong tin này, lại nói sẽ lái xe qua đón, không biết rốt cuộc là lo lắng điều gì.

Bởi vì lãnh thưởng được tính là công việc của bộ phận phát triển kinh tế, cho nên Sở Trĩ Thủy cảm thấy ngồi xe công không sao, bèn đồng ý ở tại chỗ đợi Đỗ Tử Quy.

“Chúng ta chờ một lát xe của cục đến đón.” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu: “Họ nói lái xe qua đón.”

Không lâu sau, Đỗ Tử Quy lái xe đến, anh ta gấp gáp xuống xe mở cửa, giọng ré lên nhắc nhở: “Trưởng khoa Sở, hai ngày nay ngài đừng chạy loạn, đêm qua trong cục có đại loạn, nói không chừng sẽ gặp nguy hiểm...”

Đỗ Tử Quy nói đến một nửa, anh ta cảm nhận được yêu khí đáng sợ trước mặt, bỗng cảm thấy có chỗ không đúng, nâng mắt lên thì thấy nguồn gốc của rắc rối.

Tân Vân Mậu mặt vô cảm đứng bên cạnh Sở Trĩ Thủy, anh chân dài vai rộng vô cùng chói mắt, đồng tử đen láy, dung mạo lạnh lẽo, còn khá xứng đôi khi ở phía sau cô. Anh nhận ra ánh mắt của Đỗ Tử Quy, từ tốn nghiêng người qua, bỗng dọa đối phương ngậm miệng.

Sở Trĩ Thủy thấy mặt mài Đỗ Tử Quy cứng đờ, tò mò nói: “Trong cục có hỗn loạn gì?"

“... Không, không có gì.”

Thật là nhìn người không thể nhìn ngoài mặt!

Trưởng khoa Sở không có yêu khí mới là người không sợ hỗn loạn nhất.

Lúc Đỗ Tử Quy mở cửa, động tác co rúm lại như chim cút sợ hãi bất an, đợi một người một yêu lên xe xong mới loạn xạ tay chân nhảy về ghế lái, mừng rỡ vì họ đều ngồi hàng ghế sau cách anh ta một đoạn, nắm chắc thời gian vội gửi một tin nhắn cho yêu quái trong cục.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy phản ứng hoảng loạn của Đỗ Tử Quy cũng không hề thấy kỳ lạ, lần nào Tân Vân Mậu ở trong văn phòng, căn

bản là Kim Du cũng có trạng thái y hệt. Cô không ngờ Tân Vân Mậu sẽ ngồi hàng ghế sau, sớm biết vậy cô nên ngồi ghế phó lái, tán gẫu với Đỗ Tử Quy vài câu.

Cô nhỏ giọng hỏi thăm: “Hôm nay không ngồi hàng trước à? Không phải anh thích ghế phó lái sao?”

Đỗ Tử Quy nghe thấy sợ hết hồn.

Tân Vân Mậu: “Không.”

Đỗ Tử Quy yên tâm lại.

Không lâu sau, Đỗ Tử Quy lái xe chở họ về cục quan sát Ngân Hải. Xe hơi chạy qua cổng sắt uy nghiêm, trong cục lại yên ắng hơn bao giờ hết, cả đám yêu quái trước tòa nhà hành chính cũng bị di tản, chỉ còn lại mảnh tịch mịch trống trơn.

Sở Trĩ Thủy thấy xe hơi chạy qua khỏi phòng tiếp khách, nhắc nhở nói: “Chạy lố rồi.”

Đỗ Tử Quy như tài xế bị bọn cướp bắt trói, anh ta bất an nuốt nước bọt: “Trưởng khoa Sở, chúng ta đến chỗ cục trưởng Diệp trước.”

“Hả? Vậy cũng được.” Sở Trĩ Thủy lẩm bẩm: “...Nhưng tôi không có mang hạt ngô.”

Dưới tòa nhà cổ tường trắng hiên xám, vô số áo choàng đen bay lượn, như quân đội có trật tự lề lối, trông có vẻ khí thế bức người, sát khí lạnh thấu xương. Diệp Hoa Vũ vẻ mặt trang nghiêm đứng ở hàng đầu tiên, dẫn theo đội ngũ bày thế trận chờ đợi yêu quái

phong thần trong truyền thuyết.

Sau khi xuống xe Sở Trĩ Thủy trông thấy đại đội áo đen, kinh ngạc nói: “Cục các anh thật có tiền, giữa ban ngày đã bắt đầu mặc áo choàng rồi.”

Cô nhớ nhân viên phòng quan sát không thể xuất hiện quá lộ liễu, nếu không thì rất khó làm công tác dọn tàn cục về sau, loại bỏ ký ức của nhân chứng cũng cần sức người sức vật.

Tân Vân Mậu xuống xe theo cô, đáy mắt anh lan ra ánh sáng lạnh lẽo, chế giễu nói: “Ha, bày trận lớn thật.”

Chương 96:

“Tiểu Sở, cô xảy ra chuyện gì?” Diệp Hoa Vũ thấy Sở Trĩ Thủy đứng cạnh Tân Vân Mậu, ông ấy sợ đến sắp đứng không vững, kinh sợ nói: “Nhanh qua đây!”

“Vâng vâng vâng, tôi đến đây cục trưởng Diệp.” Sở Trĩ Thủy không hiểu nỗi lo sợ của Diệp Hoa Vũ, chạy qua bên đó. Sở Trĩ Thủy chạy lên phía trước, Tân Vân Mậu cũng đi theo.

Diệp Hoa Vũ thấy anh nhấc chân, sợ hãi nói: “Khoan đã! Không thể đến gần tòa nhà thêm nữa!”

Sở Trĩ Thủy lập tức dừng chân lại.

Diệp Hoa Vũ vội nói: “Không không không, cô qua đây, đừng ngơ ra đó!”

Sở Trĩ Thủy chần chừ một lát, cô quay đầu nhìn Tân Vân Mậu, lại nhìn chúng yêu quái nghiêm nghị, giờ mới hiểu ra mục tiêu đề phòng của họ là ai, không tự chủ lộ ra vẻ mê mang khó hiểu.

Tân Vân Mậu một tay đút túi quần, anh nhìn quanh nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ đang lo lắng, đáy mắt lóe qua một tia mỉa mai: “Chỉ là tòa nhà nát như thế, các người cầu tôi qua, tôi cũng...”

Anh bỗng nhớ ra gì đó, nghiêng đầu nhìn Sở Trĩ Thủy: “Hai ngày nay cô phải đi sao?” “Không đi.” Sở Trĩ Thủy trả lời: “Đó là phòng

quan sát, chúng ta không cần đi.”

Cô đến công tác chỉ cần hoạt động trong phòng tiếp khách và văn phòng, không cần đến gần phòng quan sát cục Ngân Hải, lúc trước ở cục Hoài Giang cũng rất ít đến bên đó.

Tân Vân Mậu nghe vậy gật đầu, anh quét ánh nhìn khinh thường về chúng yêu quái, tiếp tục chế nhạo nói: “Chỉ là toà nhà nát đến thế, các người cầu tôi qua, tôi cũng không có hứng đến.”

Sở Trĩ Thủy: “?”

“Vậy tại sao phải xuất hiện ở Ngân Hải?” Sắc mặt Diệp Hoa Vũ căng thẳng: “Chẳng phải đã nói là không ra khỏi Hoài Giang một bước sao?”

“Ai đồng ý với ông?” Tân Vân Mậu nhìn gắt gao Diệp Hoa Vũ rực rỡ sắc màu một lúc, dường như đang cố nhớ xem đối phương là ai, bình thản nói: “Lúc trước tôi không hề nói câu đó với các người.”

Diệp Hoa Vũ bi thảm: “

Ngôn luận của Tân Vân Mậu không chọn ra được một lỗi nào, quả thật anh không hề đồng ý không rời khỏi Hoài Giang, lúc trước anh vốn không nói chuyện với yêu quái, làm sao hứa rằng không bước ra khỏi Hoài Giang?

Họ ngầm thừa nhận anh sẽ ở Hoài Giang, chủ yếu là do anh vẫn không di chuyển, giờ mới biến thành luật thép trong tiềm thức.

Sở Trĩ Thủy nhận ra bầu không khí giương cung bạt kiếm, đầu đầy

sương mù nói: “Cục trưởng Diệp, đây là đang làm gì vậy?”

“Tiểu Sở, tôi mới định hỏi cô.” Diệp Hoa Vũ kinh sợ nói: “Các cô đang làm gì?”

Con người của cục Hoài Giang này sao cả quá trình bình chân như vại?

“Chúng tôi đang đi công tác?” Sở Trĩ Thủy xoay đầu vẫy tay với Tân Vân Mậu: “Anh qua đây chào hỏi.”

Tân Vân Mậu mặt mũi lạnh lẽo như băng, rõ ràng rất không tình nguyện, nhưng vẫn chậm chạp đi qua.

“Đi công tác!?” Diệp Hoa Vũ thấy thái độ tùy ý vẫy tay của cô, cảm thấy giống như gọi chó con hoặc trẻ nhỏ, sợ đến không thể khép cằm lại được.

Sở Trĩ Thủy không hiểu màn khua chiêng gõ trống của các yêu quái, thỉnh giáo nói: “Vâng, trong cục chúng ta có hạn mức nhân viên đến công tác không?” Nếu không thì tại sao ngạc nhiên như vậy?

Không thể không nói, con người duy nhất tại hiện trường đã làm dịu đi bầu không khí căng thẳng, nếu Tân Vân Mậu định xông vào tòa nhà, nhóm yêu quái Diệp Hoa

Vũ cũng không cản nổi thật, nhưng Sở Trĩ Thủy đề nghị tìm văn phòng ngồi nói chuyện, Tân Vân Mậu lại thành thật đi theo.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy cảm nhận được thái độ như sắp lâm vào đại nạn của nhóm yêu quái cục trưởng Diệp, thật sự có hơi

không hiểu chuyện gì. Yêu quái cục Hoài Giang cũng sẽ sợ hãi hoặc là ngó lơ Tân Vân Mậu, nhưng sẽ không bảo nhân viên phòng quan sát bao vây, thậm chí sếp Miêu còn dám đối đầu gay gắt với Tân Vân Mậu.

Diệp Hoa Vũ thay đổi một tư thế ra oai hơn cả, ông ấy trịnh trọng ngồi trước bàn, dò xét nói: “Hai vị là mối quan hệ gì?”

Tân Vân Mậu vốn không để ý đến ông ấy, một dáng vẻ lười mở miệng.

Sở Trĩ Thủy ngại làm cuộc trò chuyện đi vào ngõ cụt, dĩ nhiên nhận lấy nhiệm vụ tiếp lời. Cô sờ điện thoại trong túi áo khoác, nhưng bỗng không tìm thấy ngay, lại nhìn đồng hồ của Diệp Hoa Vũ, hỏi: “Cục trưởng Diệp, xin hỏi giờ là mấy giờ rồi?”

Diệp Hoa Vũ cúi đầu xem đồng hồ: “6 giờ rưỡi.”

“Muộn vậy rồi sao?” Sở Trĩ Thủy đổi sắc, thầm nói thật là thất sách, vậy mà là thời gian tan làm.

Tân Vân Mậu vừa nghe câu này, anh tùy ý nhướng mày, cuối cùng cũng mở miệng nói: “Cô ấy là tín đồ của tôi.” Diệp Hoa Vũ nghẹn họng trân trối: “Tín đồ!?” Không phải nói anh không có tín đồ sao?

Sở Trĩ Thủy đối diện với ánh mắt kinh ngạc của các yêu quái, cô bị thân phận này làm cho khá gượng gạo, miễn cưỡng nặn ra nụ cười: “Anh có thể nhỏ tiếng chút.” Xưng hô cuồng vọng mà mất mặt này không cần nói to đến thế.

Áo choàng đen bên cạnh lén nhắc nhở: “Không phải, cục trưởng Diệp, ông nhìn sai rồi, đó là 4 giờ rưỡi chiều, không phải 6 giờ rưỡi chiều.”

Mặt đồng hồ của Diệp Hoa Vũ vẫn là kiểu đồng hồ 24 giờ, ông ấy quét mắt sơ sài, cộng thêm trong lòng có chuyện, nhìn 16:30 nói thành 6 giờ rưỡi.

Diệp Hoa Vũ cúi đầu nhìn đồng hồ: “Ò ò ò, thật nè, hoa mắt rồi, nên là 4 giờ rưỡi.”

Sở Trĩ Thủy vừa nghe xong, ấn cái đổi ngay trạng thái, trấn định như thường sửa miệng: “Cục trưởng Diệp, thật ngại quá, vừa nãy đùa thôi, anh ấy là nhân viên bộ phận chúng tôi, hai chúng tôi là đồng nghiệp.”

Chương 97:

Tân Vân Mậu: “”

“Đồng nghiệp? Tôi nhớ cô là trưởng khoa nhỉ?” Diệp Hoa Vũ càng nghe càng thấy sai, ông ấy nhìn Tân Vân Mậu, lại nhìn Sở Trĩ Thủy, chấn động nói: “Cô là lãnh đạo trực thuộc của anh ta?”

“Phải.”

Tân Vân Mậu: “Hừ.”

Sở Trĩ Thủy xoay đầu trừng anh: “Hừ cái gì?”

Tân Vân Mậu nhìn cô một cái, anh lại hạ tầm mắt, triệt để im lặng, trông có vẻ không dám nhiều lời nữa. Các yêu quái Diệp Hoa Vũ trơ mắt nhìn cả quá trình, họ cũng triệt để im lặng, cũng không dám thở mạnh.

Trong phòng chỉ có duy nhất Sở Trĩ Thủy ung dung không gợn sóng, giải thích: “Cho nên anh ấy cũng là đến công tác, chủ yếu làm việc cho bộ phận phát triển kinh tế cục chúng tôi, chỉ là trước khi đến chưa nói trước, chuyện này khá đột ngột, thật sự ngại quá.”

Diệp Hoa Vũ: “

Chuyện đã như vậy, Diệp Hoa Vũ cũng không thể chọn phủ nhận thân phận của Tân Vân Mậu, suy cho cùng chấp nhận lời giải thích

tương đối thân thiện của cô hiển nhiên mạnh hơn với trực tiếp trở mặt với Tân Vân Mậu. Ông ấy căng da đầu tiễn một người một yêu ra khỏi phòng, rồi móc điện thoại gọi cho Hồ Thần Thụy, dáng vẻ hỏi tội.

Điện thoại được kết nối, Diệp Hoa Vũ khí thế bừng bừng truy hỏi một tràng dài: “Phải làm sao? Phải làm sao? Giờ anh ta đã ở cục chúng tôi rồi, ông bảo chúng tôi phải làm sao?”

“Lão Diệp, ông bình tĩnh lại chút, ông xem anh ta ở cục chúng tôi lâu như thế, giờ chẳng phải chúng tôi cũng yên ổn đây sao.” Hồ Thần Thụy ở đầu dây bên kia điềm nhiên như không, hiển nhiên buồn vui giữa yêu và yêu không giống nhau. “Ông có ý gì? Anh ta sẽ không ở đây lâu dài đó chứ!?”

“Chắc là không đâu.” Hồ Thần Thụy dừng lại một lát, cười khà khà bổ sung: “Ông ít tìm Tiểu Sở cục chúng tôi nói thừa, chắc là cũng sẽ không bị đánh, kiên trì hai ngày là được.”

Diệp Hoa Vũ đơ người: “Lời thừa? Tôi nói lời thừa bao giờ?”

Thế nhưng, đầu dây bên kia không trả lời, cúi đầu nhìn thì đã cúp máy rồi.

Diệp Hoa Vũ lại ấn gọi cho Hồ Thần Thụy, phát hiện số điện thoại mình đã bị kéo vào danh sách đen, chỉ có một tin nhắn của con hồ ly kia để lại trong nhóm.

[Lúc phát phí nghiệp vụ ngày mai nói tiếp.]

Ngoài văn phòng, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đi ra xong, cô còn tò

mò hỏi thăm nguyên nhân: “Tại sao anh lại náo với họ thành như vậy?”

“Họ không muốn cho tôi đến gần phòng quan sát.” Tân Vân Mậu ngạo mạn châm chọc: “Cầu xin tôi đến tôi cũng không thèm.”

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Chỉ cần là phòng quan sát của cục quan sát thì đều không thể đến sao? Nhưng chẳng phải lần trước sếp Miêu cũng đã cho anh vào à?”

“Nên tôi nói anh ta lơ là chức trách.” Tân Vân Mậu nhướng mày: “Không phải là một con mèo ngoan.”

Sở Trĩ Thủy bất lực nói: “Dung túng cho anh một chút vẫn là lỗi của sếp Miêu?”

Các yêu quái cục trưởng Diệp không cho anh đến gần phòng quan sát là lạnh nhạt thờ ơ, sếp Miêu cho anh vào phòng quan sát thì nói người ta không phải mèo ngoan, lời tốt lời xấu đều bị anh nói hết rồi.

Tân Vân Mậu nghe cô nói đỡ thay Miêu Lịch, anh không vui lên tiếng: “Hừ.”

“Hừ cái gì?”

“Hừ. Hừ. Hừ.”

Sở Trĩ Thủy nghe anh cứ hừ lạnh nhiều lần, cô ngạc nhiên nhìn anh một cái, tiếp đó nở nụ cười: “Hừ tốt lắm, hừ tiếp mấy tiếng nữa nghe nào.”

"... "

Sau đó, nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ không còn dị nghị gì đối với sự tồn tại của Tân Vân Mậu nữa, họ trở nên giống với nhiều yêu quái ở cục Hoài Giang, tránh xa một người một yêu, như sợ hãi yêu khí của đại yêu quái.

Bởi vì Sở Trĩ Thủy không hiểu chế độ quy định của yêu quái, cho nên cô không hiểu nguyên nhân Tân Vân Mậu phải tránh xa phòng quan sát. May mà họ thật sự không cần đến đó, cô định về đến cục quan sát Hoài Giang xong, tìm cục trưởng Hồ hoặc sếp Miêu để hỏi cặn kẽ.

Trong tòa nhà cục Ngân Hải, vừa vào đại sảnh thì có thể nhìn thấy các loại thiết bị tự phục vụ điện tử, nhân viên qua lại làm việc có thể tự xếp hàng lấy số, chờ yêu quái làm việc có liên quan thụ lý nghiệp vụ cho họ, giống hệt đại sảnh làm việc của ngân hàng và bệnh viện.

Cho dù nhìn nhiều bao nhiêu lần, Sở Trĩ Thủy cũng phải cảm khái phong thái hào hoa của cục Ngân Hải, không biết bao giờ cục Hoài Giang có thể có điều kiện thiết bị tốt như vậy. Cô không hiểu được cục Ngân Hải có thể thụ lý nghiệp vụ gì, còn tò mò mới lạ mà dùng thử thiết bị, thế nhưng ngón tay vừa chạm vào màn hình điện tử, góc trên bên phải nhảy ra thông tin đăng nhập, hình như tự động nhập vào hệ thống nhân viên.

[Hoan nghênh bạn về, Sở Trĩ Thủy

"Chờ đã, tôi không quét thẻ công tác, cũng không quét chứng minh thư, sao nó biết là tôi?" Sở Trĩ Thủy bối rối nói: "Này là quét mặt nhận biết à?"

Tân Vân Mậu là tay gà mờ với thiết bị điện tử, lúc này anh quan sát một lúc, lại cho ra một đáp án: “Cái thứ đồ này có phản ứng với yêu quái, tuy cô không có yêu khí, nhưng cô ở trong danh sách, cũng sẽ được nhận ra.”

Tốt lắm, kiến thức mà người bình thường không cần biết lại tăng thêm rồi.

“Xin chào, tôi hỏi thăm cô một chút nhé, lãnh số xong rồi ngồi ghế bên kia đợi đúng không?” Một vị đàn ông trung niên mặc tây trang sẫm màu đi qua thiết bị tự phục vụ, ông chợt liếc thấy một người một yêu, đột nhiên xoay đầu lại hỏi.

Chương 98:

Sở Trĩ Thủy đang đeo thẻ công tác, cô và Tân Vân Mậu đứng bên máy, còn khá giống nhân viên phục vụ của cục Ngân Hải thật.

Trên thực tế, yêu quái cục Ngân Hải không đeo thẻ công tác, chỉ là Sở Trĩ Thủy không có yêu khí, Đỗ Tử Quy sợ yêu quái trong cục không nhận ra cô, ngày đầu đã đưa cho cô một tấm thẻ công tác, bảo cô tự về cục, lúc bị chặn lại thì đưa ra làm minh chứng.

Sở Trĩ Thủy ngại nói mình là người ngoài ngành, cô theo quy tắc nghề, lộ ra nụ cười công nghiệp: "Vâng, ông ngồi ở khu nghỉ ngơi chờ gọi số là được."

"Nhưng số của tôi là lấy mấy ngày trước, đến nay cũng không gọi đến tôi, dạo này ngày nào tôi cũng đến chờ."

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác, nhìn bảng số ông cầm: "Lấy mấy ngày trước sao? Có khi nào gọi qua số ông rồi?"

"Không có đâu, tôi nghe đại sảnh vẫn đang gọi, nhưng số của tôi cực kỳ chậm."

Sở Trĩ Thủy nhận lấy bảng số của ông ấy, cô kiểm tra xong số bên trên, lại nghiên cứu quy tắc gọi số trong đại sảnh. Trên màn hình của đại sảnh phòng làm việc có

hai loại số, một loại là màu đỏ, hiện tại đang gọi đến số 3122, một

loại là màu xám, hiện tại gọi đến số 56. Người đàn ông trung niên có gương mặt tròn, dung mạo mang theo chút phiếm hồng, trông có vẻ hiền lành khéo ăn khéo nói, chắc là một ông chủ nhỏ. Số của ông có màu xám, xếp thứ 728421.

Trong đại sảnh vẫn chỉ gọi số màu đỏ, mãi vẫn không gọi qua số màu xám, chẳng trách đối phương nói số cực kỳ chậm. “Thật ngại quá, tôi đến đây công tác, không phải nhân viên của cục Ngân Hải.” Sở Trĩ Thủy thành khẩn nói: “Tôi giúp ông tìm một vị đồng nghiệp hỏi thử? Hệ thống

làm việc bên này, tôi cũng không hiểu rõ lắm.”

Ông chủ trung niên hiểu ra: “Ò ò ò, cô từ vùng ngoài đến sao? Cũng là nhân viên cùng hệ thống?”

“Vâng, ông chờ một lát, tôi giúp ông tìm một người.” Sở Trĩ Thủy nhìn xung quanh, cô muốn tìm một yêu quái cục Ngân Hải quen mắt, đến giải thích vấn đề này cho người trước mắt, thế nhưng trong chốc lát không có ứng cử viên thích hợp.

Tân Vân Mậu không nói một lời quan sát đại sảnh gọi số, lại nhìn kỹ con người được gọi đến số trong khu nghỉ ngơi, rất nhanh đã tổng kết ra quy luật. Anh cúi đầu chạm vào vành tai Sở Trĩ Thủy, nhỏ giọng nói: “Màu đỏ thể hiện nguy cấp, màu xám thể hiện không quan trọng, họ sắp xếp thứ tự như vậy đó.”

Hơi thở của anh ẩm ướt se lạnh, mang theo sự thanh mát của cỏ cây, nhẹ bay lượn chui qua mang tai cô, khiến cô có một ảo giác rằng được rừng trúc sau mưa vây quanh.

Sở Trĩ Thủy sờ gáy, nhận thức được khoảng cách quá gần, cả hơi thở của anh cũng có thể quét qua mình. Cô khó chịu kéo dài khoảng cách, phát hiện ông chủ trung niên bên cạnh đang nhìn, lại bị ép trở về, thì thầm nói chuyện riêng với anh: “Vậy anh biết bao giờ đến lượt ông ấy không?”

Tân Vân Mậu im lặng.

Sở Trĩ Thủy thấy anh không đáp: “Không biết?”

Tân Vân Mậu suy nghĩ rồi nói: “Không, tôi đang nghĩ ông ấy còn mấy năm tuổi thọ.”

“… “

Này là ý gì? Chẳng lẽ xếp đến số là chuyện của kiếp sau?

Ông chủ trung niên không nghe được cuộc nói chuyện riêng tư của họ, ông phát hiện sắc mặt hai người trước mặt biến hóa thất thường, vội nói: “Thế này đi, cô cũng đừng tìm người giải thích tốc độ gọi số nữa, có cách nào có thể giúp tôi nhanh chóng giải quyết vấn đề không?”

Sở Trĩ Thủy vừa nghe xong, cô bỗng cảm thấy tê đầu, khéo léo nói: “Chào ông, trong cục đều gọi số theo mức độ nặng nhẹ của sự vụ, nhẫn nại chờ thụ lý là được, không có con đường giải quyết nhanh, này không hợp lẽ…”

Cục trưởng Diệp nói luôn có con người âm mưu đập tiền nhét đội, Sở Trĩ Thủy sẽ không đụng vào chuyện kiểu vậy.

Ông chủ trung niên vội xua tay: “Không không không, cô hiểu lầm rồi, tôi không có ý muốn đi cửa sau tìm mối quan hệ, thật ra chuyện của tôi cũng không tính là nghiêm trọng, hoàn toàn không ảnh hưởng cuộc sống hiện có, chỉ là muốn tìm một người hỏi thăm chút, có cách khác hay không, tôi về có thể tự làm, cũng không phiền đến nhân viên của cục.”

Sở Trĩ Thủy khó hiểu: “Cách khác?”

Ông chủ trung niên gật đầu: “Phải, ví dụ như cô có đề xuất cầu thần bái phật không? Nếu cầu thần bái phật được, thì đi miếu hay đạo quán nào linh nghiệm? Có đề cử gì không?”

“Cầu thần bái phật?” Sở Trĩ Thủy dáng vẻ đoan chính nói: “Tôi tôn trọng tín ngưỡng của mỗi người, nhưng thường không kiến nghị cầu thần bái phật, thật muốn bái cũng làm công quả trước, đừng thấy một bái một, suy cho cùng thì thần cũng có các loại thần tịch, lỡ như bái phải thần dỏm hay thần tự luyến này kia, rất dễ sinh ra hiệu quả thần kỳ.”

Tân Vân Mậu: “?”

“Ông vẫn là xếp hàng chờ số theo quy trình đi.” Sở Trĩ Thủy lời hay khuyên bảo: “Ông thật sự hỏi sai người rồi, tôi không phụ trách bộ phận nghiệp vụ này trong cục, thật ra cũng không hiểu rõ lắm mấy thứ này.”

Ông quả thật đã hỏi sai người rồi, ông nên tìm yêu quái để hỏi.

“Vậy cô phụ trách chuyện gì?” Có lẽ ông chủ trung niên đứng nói chuyện mệt rồi, ông tiện tay kéo lỏng cà vạt, thoải mái cười nói: “Haiz, tôi đã xếp hàng chờ số ở đây một tuần rồi, nói thật thì cũng không phải cực kỳ gấp hay gì, rảnh cũng rảnh rồi, cứ tùy tiện trò

chuyện vài câu.”

Sở Trĩ Thủy cẩn thận nói: “Tôi phụ trách chuyện trong phạm vi kinh doanh của cục, nên hoàn toàn không dính dáng đến nghiệp vụ chính.” Vì vậy tìm cô cũng vô dụng, cô chỉ giúp cục kiếm tiền thôi.

Chương 99:

“Kinh doanh là làm ăn sao?” Ông chủ trung niên kinh ngạc nói: “Đây lại là đơn vị thiếu hụt? Các cô chủ yếu kinh doanh cái gì?”

“Nông nghiệp trồng trọt.”

Ông chủ trung niên vui mừng vỗ đùi: “Lúc trước tôi cũng làm nông nghiệp trồng trọt, giờ chủ yếu làm xưởng chế biến nhân sâm, làm vài sản phẩm liên quan để bán, hai năm nay người làm thực nghiệp không còn nhiều nữa!”

Sở Trĩ Thủy vẻ mặt vi diệu: “Trùng hợp vậy hả? Chúng tôi cũng trồng chút nhân sâm.”

“Vậy thì trùng hợp thật ấy!” Ông chủ trung niên phấn chấn nói: “Tôi họ Bành, nói vậy cũng có duyên, tôi dứt khoát hôm nay không xếp hàng chờ nữa, phỏng chừng chắc không đến lượt tôi, hay là chúng ta kết bạn đi, cùng đến bên xưởng tôi tham quan, bên kia chúng tôi cũng trồng vài cây nhân sâm, mọi người giao lưu chút!”

“Vài năm trước lúc chuyển sang làm nông nghiệp trồng trọt, chúng tôi còn thường đến tham gia bán đấu giá ngày hội nhân sâm nữa.”

Sở Trĩ Thủy nghe xong đề nghị của ông chủ Bành, cô đâu thể không hiểu con đường của đối phương, đây là một thủ đoạn làm ăn của doanh nhân phái thực nghiệp tiêu chuẩn. Họ vừa bắt đầu phát hiện không có điểm đột phá, sẽ bắt đầu một cuộc nói chuyện vô bờ,

nhưng chỉ cần nắm được cơ hội trong đó, lập tức mặt không biến sắc kéo gần khoảng cách, tìm điểm chung để thành lập mối quan hê.

Cho dù bạn không đồng ý giúp họ làm bất cứ việc gì, họ cũng sẽ kiên trì tiếp xúc bạn, đánh ra nước cờ "kết bạn" hỏi thăm dồn dập, thứ họ cầu không phải lấy từ trên người bạn thứ gì trong thời gian ngắn, mà là kiến tạo tình bạn hữu nghị trong một khoảng thời gian dài.

Tích lũy theo năm tháng, bạn ngầm thừa nhận hai bên không có lợi ích mà là mối

quan hệ bạn bè, vậy thì có thể giúp một tay lúc họ lâm nạn. Thứ họ cầu không phải lợi ích ngắn, mà là cầu lúc con người sụp đổ, nhờ cậy bạn bè chuyển mình, có thể nâng cao hơn chút nào hay chút ấy. Tư duy làm ăn này đối với người trẻ tuổi sợ xã hội ngày nay khá khó khăn, chủ yếu xuất hiện nhiều trong thế hệ lão làng, tục ngữ nói nhiều nhân mạch nhiều đường đi.

Sở Trĩ Thuỷ biết hôm nay không giúp ông chủ Bành làm việc cũng được, nhưng cô vẫn lén hỏi Tân Vân Mậu: "Cho nên ông ấy gây ra chuyện rắc rối sao?"

"Không rắc rối." Tân Vân Mậu đánh giá một phen, thẳng thắn nói: "Yêu khí trên người ông ấy rất yếu, vừa không có ký kết thỏa thuận với yêu quái, cũng không dây dưa đến nhân quả lớn gì, có lẽ là nghề nghiệp liên quan nhiễm vào, ảnh hưởng đối với ông ấy rất ít."

Chính vì như vậy, số của ông chủ Bành xếp tận phía sau, trong mắt yêu quái cục

Ngân Hải hoàn toàn là nghiệp vụ không gấp gáp.

Sở Trĩ Thủy yên tâm, điều đó nói lên rằng con người ông chủ Bành vẫn ổn, không đi con đường tà ma ngoại đạo.

“Xin chào giám đốc Bành, tôi là Sở Trĩ Thủy, đây là Tân Vân Mậu, thật ra chúng tôi cũng vừa bắt đầu trồng nhân sâm.” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu, lịch sự nói:

“Nếu ông đã làm nhân sâm nhiều năm vậy rồi, vậy đi với ông học tập một chút.”

“Ôi trời, không cần khách sáo thế, gọi tôi lão Bành là được.” Ông chủ Bành nhiệt tình nói: “Vậy chúng ta đi thôi, xe tôi vẫn đậu bên ngoài, nhân lúc trời còn chưa xuống núi đến trong vườn dạo một vòng.”

Chuyến xe đi trên đường tương đối lâu, ông chủ Bành chạy ra vùng ngoại ô xa xôi.

Tòa nhà cao tầng đồ sộ trong thành phố biến mất sau lưng, cửa hàng nhà cửa ngoài cửa sổ càng ngày càng ít đi, vừa xuống đường cao tốc, chỉ thấy núi xanh kéo dài, trập trùng dưới tán mây mơ hồ.

Ban đầu Sở Trĩ Thủy còn có thể vực dậy tinh thần, cố làm vẻ nhiệt tình nói chuyện vài câu với ông chủ Bành. Nhưng rất nhanh cô cũng bị chuyến đi dài này làm cho cực kỳ buồn ngủ, bị xóc nảy không tỉnh táo muốn nhắm mắt lại, mí mắt bắt đầu đánh nhau, nghiêng ngả dựa vào, đầu xiêu vẹo còn ngã lên vai của Tân Vân Mậu, lại mơ màng đỡ trán, miễn cưỡng ngồi thẳng người.

Ông chủ Bành nhìn gương chiếu hậu: “Tiểu Sở có phải say xe không, cô nhắm mắt ngủ lát, thật sự khoảng cách quá xa thành phố.”

Sở Trĩ Thủy xoa thái dương, ôn hòa nói: “Không sao, chỉ là quá lâu không ngồi xe."

Bình thường cô đều tự lái, không dễ say xe như ngồi xe, hơn nữa rất ít sẽ chạy lâu đến thế, chẳng trách nói cố gắng đến trước khi mặt trời xuống núi.

Tân Vân Mậu nhìn chằm chằm cô một lát, anh ngồi bên phải Sở Trĩ Thủy, dùng tay phải vỗ lên vai trái của chính mình.

Sở Trĩ Thủy: “?”

Tân Vân mậu thấy cô không hiểu, vỗ vai trái lần nữa, không nói gì tiến hành ám thị, mắt còn lấp lánh lấp lánh.

Sở Trĩ Thủy: "???"

Sở Trĩ Thủy mím chặt môi, cô trực tiếp nghiêng đầu sang trái nhìn ngoài cửa sổ, lười để ý đến cây trúc ngốc nghếch não rỗng tuếch, cơn choáng váng bị hành động không hợp lẽ thường của anh làm cho tỉnh táo đầu óc lại.

Dưới bầu trời xanh thẳm, trên sườn núi hơi nhấp nhô xây không ít lan can đứng sừng sững, làm vườn trồng nhân sâm quy hoạch ngăn nắp. Ruộng nhân sâm tươi xanh nhưng thân cây không cao, phiến lá có hình dạng răng cưa lớn, trải thành tấm thảm xanh thấp thấp trên đất. Khoảng cách của vườn trồng nhân sâm và nhà máy chế biến không xa, ông chủ Bành lái xe qua cổng lớn, vẫy tay chào hỏi với người gác cổng rồi quen đường lái xe đi vào.

Người và yêu quái trên xe đều đi xuống, họ hít vào không khí tươi mới, cuối cùng cảm thấy sảng khoái ở nơi ngoại ô.

Nhân lúc thời tiết không tồi, ông chủ Bành dẫn Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đến mảnh đất này, mượn nhân sâm để mở chủ đề. Bất cứ ai muốn trò chuyện luôn phải có cái cớ và điểm khởi đầu, người phong nhã nói chuyện lời thơ tiếng hát, người có tiền nói chuyện xe sang du lịch, nói tới nói lui cảm tình tăng cao, giờ mới nói đến chuyện chính.

Chương 100:

Ông chủ Bành nói về nhân sâm, nói đến rõ ràng mạch lạc: “Thứ đồ nhân sâm này

được gọi là vua của bách thảo, người ngoài luôn cảm thấy nhân sâm rất đắt, nhưng thật ra căn bản cách trồng khác nhau, giá cả các loại nhân sâm cũng có cao có thấp.” “Tiểu Sở, các cô trồng nhân sâm cũng nên biết rằng, đẳng cấp của thứ này nhìn ở cách trồng, có nhân sâm hoang dã, nhân sâm rừng, nhân sâm cấy trong rừng, nhân sâm vườn, mảnh đất chúng ta thấy hiện tại là nhân sâm vườn.” Ông chủ Bành đứng bên đường, chỉ họ nhìn xuống đất: “Nhân sâm vườn đều là công nhân làm hố nhân sâm hoặc là chuồng nhân sâm để trồng, đương nhiên giá bán ra cũng không được cao cho lắm, nhưng có thể hầm canh hoặc làm nguyên liệu.”

“Hóa ra là vậy.” Sở Trĩ Thủy cẩn thận từng li từng tí đi lên đất: “Mảnh vườn nhân sâm này trông rất lớn.”

“Lúc trước cũng khá nhỏ, sau này tôi đắp bồi ra từng chút, rồi về sau xây dựng nhà máy đã làm thu hẹp diện tích của vườn nhân sâm, chỉ dựa vào thu nhập của việc trồng nhân sâm vẫn là không được.” Ông chủ Bành tò mò hỏi: “Các cô cũng trồng nhân sâm vườn sao?”

“Chúng tôi không phải trồng nhân sâm vườn.” Sở Trĩ Thủy chần chừ nói: “Chắc được coi là nhân sâm rừng đi.”

Bản thân lão Bạch có thể là một củ nhân sâm hoang dã, ông gieo

giống ở đất rừng, không có ai can thiệp vào, chắc là thuộc nhóm nhân sâm rừng.

“Trồng nhân sâm rừng cần đất rừng đó, vậy diện tích của cục các cô lớn lắm à?” “Nói thật không giấu giếm, tôi từ Hoài Giang qua, đất rừng trong cục nhiều.”

Sở Trĩ Thủy không biết đất rừng và đất hoang trong cục ở đâu ra, dù sao đi chăng nữa vô cùng ít xây dựng kiến trúc, căn bản đều là đất để đó không dùng. Vì cục ở vùng ngoại ô Hoài Giang, cho nên đất trống cũng không dùng gì tới, giá trị tận dụng rất thấp.

“À, vậy có thể các cô có thể không thấy qua nhân sâm trồng vườn, làm cái này không dễ gì, người ta đều nói nhân sâm là quỳ mà ra đó, phải nằm sấp trên đất làm việc.” Ông chủ Bành cười nói: “Chúng ta đi tiếp vào trong là có thể thấy.”

Ông chủ Bành dẫn đường ở phía trước, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đi theo phía sau.

Càng đi về phía trước mảnh đất càng lầy lội, không biết có phải vừa mới tưới nước hay không, đạp lên đất khiến người ta không mấy vui vẻ.

Ông chủ Bành ngược lại không hề làm giá, mặc một chiếc quần tây, chân mang giày da, không ngại bẩn chút nào, còn khuyên: “Hai người các cô không thích có thể dừng ở đây, con trai tôi không thích chui vào bên trong.”

Sở Trĩ Thủy nghĩ rằng nên khách sáo một chút, muốn đi một đoạn với ông chủ Bành, ai biết được cô vừa định đi xuống đã bị Tân Vân

Mậu nâng tay lên cản đường.

Tân Vân Mậu mặt mày lạnh lẽo, hồ nghi nói: “Cô qua đó làm gì?” Sở Trĩ Thủy đơ ra, không hiểu tại sao anh lại lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, trả lời: “Tôi qua đó xem thử.”

Tân Vân Mậu hỏi: “Lần nào cô xuống đất cũng nhem nhuốc, kết quả tôi lại phải dọn sạch sẽ.”

“??? “

“Tôi đâu có lần nào cũng vậy…” Sở Trĩ Thủy bị anh chỉ mặt nhắc lại lịch sử đen, sau đó cô định lớn tiếng phản bác anh, nhưng khóe mắt cô quét qua ông chủ Bạch đang hoang mang, vội ép nhỏ giọng mình lại, xấu hổ nói: “Nước có thể uống bậy uống bạ, lời không thể nói bậy bạ, không phải là lần đó ở vườn trà.”

Tuy Sở Trĩ Thủy ở cục Hoài Giang là người phụ nữ lôi thôi lếch thếch không chú ý đến hình tượng, nhưng cô tự nhận ngày thường cũng coi như có thể diện của người đi làm nơi công sở, đâu có nhem nhuốc?

Tân Vân Mậu: “Hiện trường bồi thường lần đó cũng một chân bùn đất.” Sở Trĩ Thủy mặt lộ hoang mang, cuối cùng cô cũng nhớ ra trong sự nhắc nhở của anh, quả thật lúc tính toán bồi thường cho lão Lý có đạp lên đất, lúc ấy trước khi lên xe còn thấy lạ tại sao giày lại đột nhiên không còn dính bùn nữa.

Ông chủ Bành nghe hai người cãi nhau, ông nhìn trái nhìn phải, ngập ngừng nói:

“Tiểu Sở, hai người các cô là…”

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu cả đường không nói chuyện với nhau nhiều, lúc đầu ông chủ Bành không nhìn ra manh mối gì, giờ ông nghe xong cuộc đối thoại mới đoán ra theo hướng khác.

Sở Trĩ Thủy thấy ông như đang suy nghĩ gì đó, lo sợ đối phương hiểu lầm, cô nhanh chóng giải thích: “Chúng tôi là đồng nghiệp.”

“À…” Ông chủ Bành đột ngột hiểu ra: “Gia đình vợ chồng công nhân viên chức.”

Cơ thể Sở Trĩ Thủy chợt cứng đờ: “

Tân Vân Mậu không hiểu: “Gia đình vợ chồng công nhân viên chức là gì?” Sở Trĩ Thủy sắp bị họ làm cho phát điên, cô hít sâu một hơi, bình phục tâm trạng lại từ đầu, cắn răng nói: “Đừng hỏi nữa, tay không chẻ tre cảnh cáo.”

"?"

Cũng may ông chủ Bành không nghe thấy câu hỏi của Tân Vân Mậu, ông dẫn đầu đi xuống đất, nói: “Vậy cô đừng xuống đây, tự tôi qua xem thử, các cô đợi chút, lâu rồi không nhìn kỹ, vẫn không nhịn được.”

Tân Vân Mậu không cho Sở Trĩ Thủy đi xuống đất, nhưng anh lại đi xuống với ông chủ Bành, cặp chân dài khá thoải mái khi đạp trong bùn. Anh quay đầu lại nhìn cô đứng trên dốc, con ngươi như viên ngọc đen nhiễm một tầng sương: “Cô muốn xem cái gì? Tôi xem giúp cô.”

Sở Trĩ Thủy thấy gương mặt anh thẳng thắn vô tư, cơn tức bị nói

nhem nhuốc bạn nãy cũng tan thành mây khói, cô hạ mắt cân nhắc vài giây, nhẹ giọng nói: “Là kiểu trồng trọt nhân sâm vườn.”

Tân Vân Mậu gật đầu, anh xoay người đi xuống với ông chủ Bành, chỉ để lại bóng lưng cao gầy thẳng tắp.

Chương 101:

Giờ đây trong lòng Sở Trĩ Thủy có một dư vị không nói rõ được. Không cần tức giận anh làm gì, tên này còn từng chê mùi dầu gội của cô, anh vẫn luôn có một vài tật xấu kỳ lạ, nhưng đều không có pha lẫn ác ý.

Chỉ là hình như cô quen thuộc với anh quá bèn mất đi cảm giác phép lịch sự xã giao, hễ bị anh kích thích một cái là bộc lộ ra suy nghĩ chân thật. Bởi vì cô biết anh sẽ không để trong lòng, cho nên có thể thỉnh thoảng chế nhạo đôi câu, cãi nhau một trận, rồi trong tiềm thức cho rằng mối quan hệ với đối phương cực kỳ ổn định.

Nhưng nói thật lòng thì cô vào cục Hoài Giang mới quen biết anh, bấm ngón tay tính thì thời gian cũng không lâu lắm, lúc trước cô và Vương Di Văn mất rất lâu thể hiện giao tình mới trở thành bạn thân chân chính, nhưng giờ lại như tên lửa mất khống chế không nắm được phương hướng, vô duyên vô cớ mà bắn tàu con thoi lên đến độ cao mới.

Tân Vân Mậu dạo một vòng vườn trồng với ông chủ Bành, ông chủ Bành giải thích không ít kỹ thuật trồng nhân sâm, hiển nhiên rất quen thuộc với mảnh đất này. Ông trông có vẻ là kiểu người tay trắng khởi nghiệp, khác với không ít giám đốc ngồi trong văn phòng.

Một hàng người xem xong vườn trồng, lại đi đến xưởng chế biến đằng trước, hiểu rõ quá trình chế biến nguyên vật liệu, còn có

những sản phẩm nào lợi nhuận cao. Sở Trĩ Thủy nghe xong thu được lợi rất lớn, dù lúc trước cô đã kiểm tra qua tư liệu nhưng so với giao lưu cùng chuyên gia chân chính, lượng thông tin thu được vẫn khác nhau.

Trải qua một vòng trò chuyện, cô cũng tạo nên nhận thức về ông chủ Bành. Đây là

một người giám đốc cổ hủ và mộc mạc, thời trẻ nắm lấy cơ hội phát tài, những trong xương tủy có sự cần cù chăm chỉ làm việc trên đất, thích tự mình làm mọi thứ, bình thường còn muốn kiểm tra vườn nhân sâm, vẫn luôn treo con trai lên miệng của mình, có khi sẽ lẩm bẩm những suy nghĩ mà người trẻ tuổi không hiểu được. "Các cô thật sự có lòng kiên nhẫn, đổi lại còn con trai tôi sớm đã thấy phiền rồi, gọi nó đến vườn nhân sâm cũng không đến." Ông chủ Bành bất lực: "Nó chỉ ngồi trong công ty, bận rộn suy nghĩ quảng cáo thế nào, hoàn toàn không đến bên này xem qua."

Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: "Giai đoạn đầu chắc chắn phải chú trọng ngọn nguồn, hiện giờ công ty và nhà máy khá ổn định, cũng cần thông qua quảng cáo tăng cao độ nhận biết. Cha con cùng ra trận, ông và con trai ông đúng lúc phối hợp, một người quản lý sản xuất một người quản lý nhãn hiệu, mọi thứ đều vừa hay."

"Nếu con trai tôi biết nói chuyện giống cô thì giờ đây tôi không cần phiền lòng lung tung rồi." Ông chủ Bành cười lớn, lại tiếc nuối nói: "Đáng tiếc không thể dẫn các cô đi qua khu rừng, thứ đáng tiền thật sự là nhân sâm hoang dã và nhân sâm rừng, đó đều là nhân sâm không trồng ở vườn."

"Khu rừng xa lắm sao?"

"Không phải, cũng không xa." Ông chủ Bành nhìn họ một cái, khó

xử nói: “Khu rừng giờ không sạch sẽ lắm.”

“Không sạch sẽ.”

“... Dù sao đi nữa chính là không nên nói.”

Sở Trĩ Thủy suy nghĩ một lát, cô hiểu ra, tò mò thăm dò: “Thật ra tôi vẫn luôn rất thấy lạ, ông từ đâu biết cục quan sát?”

Ông chủ Bành còn tìm cô hỏi thăm cầu thần bái phật trong cục, xem ra cũng

không giống người biết rõ về yêu quái. Ông có thể đến cục quan sát xếp hàng lấy số, quả thật là một chuyện khá thần kỳ. “Trời ạ, còn không phải là từ khi khu rừng có chuyện lạ bắt đầu sao, lúc trước tôi cũng không hiểu mấy thứ này, tìm đến rất nhiều bạn bè nghe ngóng, hỏi xem nên tìm đại sư nào hay là đi miếu nào.” Ông chủ Bành nói: “Sau đó tôi có một người bạn thấy tôi sốt ruột mãi, khuyên tôi đừng quá căng thẳng, đến máy lấy số của cục Ngân Hải, nếu lấy không được thì không có chuyện gì xảy ra hết, còn lấy được thì sẽ có người giúp đỡ.”

Khi ấy ông chủ Bành nửa tin nửa ngờ, dù sao đi nữa thì đền thờ đạo giáo cùng huyền diệu, còn không bằng đi cục quan sát tìm vận may.

“Tôi nghe xong thông tin thì đi đến cục Ngân Hải, quả thật từ trong máy lấy được số, nhưng vẫn gọi mãi vẫn không gọi đến số của tôi, ngày ngày gọi đều là số của người khác, chuyện sau đó thì các cô cũng biết rồi.”

Sở Trĩ Thủy rõ ràng trong lòng, máy lấy số tự động của cục Ngân

Hải nhắm vào yêu khí mà làm việc, người bình thường đến cục sẽ không xảy ra chuyện gì, người có yêu khí nặng sẽ từ trong máy lấy được số màu đỏ, rất nhanh sẽ có nhân viên phòng quan sát xử lý, chỉ duy nhất người có yêu khí nhạt sẽ lấy được số màu xám, bắt đầu vô vị mà chậm rãi chờ đợi.

Cảnh ngộ của ông chủ Bành gượng gạo, rồi bị mắc kẹt như vậy.

Tân Vân Mậu điềm nhiên nói: “Vì ông không gặp phải chuyện lớn gì.”

Ông chủ Bành kinh sợ: “Người canh nhân sâm trong khu rừng nửa đêm ngủ sẽ nghe thấy tiếng gõ cửa, mở cửa ra lại không có bất cứ ai, đây còn không gọi là chuyện lớn? Đây là không đủ dọa người sao?”

Sở Trĩ Thủy ngẩn ra: “À, chuyện là vậy sao? Vậy có thể đeo nút tai chống ồn, lên mạng mua một cái chất lượng tốt.”

Ông chủ Bành đứt hơi khản tiếng: “Các cô phải biết trên núi không có người khác, ai biết thứ gõ cửa là quỷ quái gì!”

“Không không không, ông bình tĩnh lại chút đã, trên đời này không có quỷ.” Sở Trĩ

Thủy an ủi nói: “Lúc trước tôi cũng sợ quỷ lắm, nhưng sau khi làm việc trong cục, thật sự tin là không hề có quỷ.”

Trước mắt, cô chỉ có đồng nghiệp yêu quái, chứ không có đồng nghiệp quỷ.

Ông chủ Bành nghe xong lời này thì sắc mặt hơi dịu lại, ông chợt nhớ ra gì đó, phản bác nói: “Nhưng camera của chúng tôi không

quay được gì hết, hơn nữa quả thật là mỗi đêm đều có tiếng gõ cửa đùng đùng, giờ trên núi đã không có ai dám ở nữa rồi.”

“Không hóa hình người chắc chắn không thấy được.” Sắc mặt Tân Vân Mậu bình tĩnh: “Đây giống với có vài người sẽ ngã trên mặt đất bằng, hoặc là đồ vật bị mất bất thình lình, còn có nửa đêm bị đè không thở được, quả thật không phải là chuyện lớn gì.”

Chương 102:

Yêu quái biến thành hình người có một trình độ nhất định, nhưng hóa hình cần phải ngưng tụ một lượng lớn yêu khí, trạng thái tồn tại đan xen giữa yêu khí và hình người, tương đương với thể năng lượng bay phất phơ, còn có một vài tên sẽ dùng bản thể hiện thành người."

Người có mắt âm dương trời sinh khá nhạy cảm, sẽ thường hay bị chúng bắt nạt, ví dụ như bị ngã một cách cổ quái, còn có đồ bị lấy đi lạ lùng. Sẽ không quậy ra chuyện lớn, chính là cảm thấy phiền.

Bởi vì chúng vẫn chưa có tư suy của con người, cho nên thường làm mấy trò đùa quái đản nhạt nhẽo.

Ông chủ Bành kiên nhẫn thỉnh giáo: "Vậy như nào mới được coi là chuyện lớn?"

Tận Vân Mậu điềm tĩnh: "Liên quan đến mạng người thì coi là chuyện lớn."

"... "

Ông chủ Bành nhìn Tân Vân Mậu vô cảm, suy sụp nói: "Tiểu Tân, này là cậu không

đúng, đây là lời của một nhân viên công chức nên nói sao? Trình độ giao tiếp của cậu cũng kém quá xa Tiểu Sở rồi!"

Sở Trĩ Thủy lời hay ý đẹp: “Làm việc theo hợp đồng, anh ấy là nhân viên làm việc theo hợp đồng.”

Ông chủ Bành tận tình khuyên bảo: “Tôi thường nói với con trai tôi, chúng ta đừng để chuyện nhỏ thành chuyện lớn mới làm, đều phải bóp chết từ trong trứng nước, nhất là công ty càng mở càng lớn, người đầu tàu cũng trở nên không dễ gì, không thể nhìn thấy núi băng mới quay đầu tàu lại...”

Tân Vân Mậu thờ ơ nhắc nhở: “Nhưng chuyện này thật sự không thành chuyện lớn được.”

“Cho nên không có cách giải quyết chứ gì?” Ông chủ Bành mất tinh thần nói: “Thật sự cứ để nó phát triển như vậy?”

“Nếu không thì kiếm chuyện lại với chúng thì sao?” Sở Trĩ Thủy chớp mắt: “Nó chọc các ông vậy các ông cũng chọc lại nó, đêm nay ai cũng không cần ngủ.”

Ông chủ Bành đối diện với hai người điềm tĩnh, cảm xúc kích động lại bị làm bực tức, ông thất thần nhìn chằm chằm họ khoảng một lát, lầm bầm nói: “Hai người các cô quả thật rất xứng đôi, diễn tấu cho tôi nghe sao.”

Tân Vân Mậu trái một câu không mất mạng thì không phải chuyện lớn, Sở Trĩ Thủy phải một câu kiếm chuyện lại với sinh vật linh dị, thật là đủ để gây nên sát thương. Sở Trĩ Thủy, Tân Vân Mậu: “!!?”

Tân Vân Mậu im lặng một lát, anh nghĩ ra gì đó, đột nhiên đổi thái độ: “Nếu cứ đến mãi thì chắc là có yêu cầu, có lẽ có thể giải quyết.”

Sở Trĩ Thủy vốn kinh ngạc bởi lời nói của ông chủ Bành, sau đó thì ngạc nhiên bởi chủ ý của Tân Vân Mậu. Quả thật anh làm cây cảnh khá nhiều khi ở trong cục, thậm chí không tham dự vào bất kỳ công việc phức tạp nào, thỉnh thoảng bị cô gọi đi tưới yêu khí cho vườn trà.

Từ khi cô ý thức được anh khác biên chế thì rất ít khi sắp xếp anh làm việc, vẫn cảm thấy tiền ít công việc nhiều, sai bảo anh nhiều thật quá tàn nhẫn. Anh vậy mà lại chủ động mở miệng, lần đầu thấy từ lúc khai thiên lập địa.

Ông chủ Bành kích động nói: “Thật không?” “Ừm, nhưng phải đi qua đó, vẫn phải chuẩn bị cái đã.”

“Được được được, tôi dẫn đường!”

Khu rừng nằm trên núi, cứ đi thẳng men theo con đường nhỏ cạnh vườn trồng. Nhân sâm hoang dã là nhân sâm hoàn toàn sinh trưởng ở nơi hoang sinh, nhân sâm rừng là nhân sâm được nhân viên gieo giống trong rừng, không dùng bất cứ thủ đoạn chăm sóc nào can thiệp và bón phân, xấp xỉ với nhân sâm sinh trưởng nơi rừng hoang.

Sự sinh trưởng của những cây nhân sâm này cần tích lũy thời gian, thường sẽ sắp xếp người canh nhân sâm trong khu rừng, tránh việc nhân sâm bị người đào trộm, đúng thời điểm lại đến kiểm tra tình trạng sinh trưởng.

Ông chủ Bành dẫn họ đến một căn nhà nhỏ giữa rừng, ông nhìn thấy các loại công cụ trước cửa, lập tức bổ sung nói: “Không sai, tôi nhớ ra rồi, họ còn nói là lần nào về đến cửa cũng bị quậy thành một đống hỗn loạn, tất cả đồ đạc đều bị quăng trên đất, hơn nữa không có dấu vết của thú hoang.”

Tân Vân Mậu: “Vẫn là trò đùa dai.”

Ông chủ Bành cố chấp nói: “Các cô không hiểu! Chúng tôi dựa vào nhân sâm để kiếm tiền đó, đều hơi kính nể những thứ này!”

Nếu là khai thác nhân sâm hoang dã, năm ấy còn có người đến khai hoang núi, phải buộc dây thừng màu đỏ cho nhân sâm, tóm lại cực nhiều các thứ quy tắc.

Sở Trĩ Thủy hòa giải: “Được rồi được rồi, là chúng tôi không hiểu, không kính nể nhân sâm.” Ngày nào cũng ở vườn trà chèn ép lão Bạch.

Tân Vân Mậu nhìn quanh căn nhà nhỏ giữa rừng một vòng, không biết từ bao giờ trong tay đã cầm Cốt Long Tản. Anh nghĩ trái nghĩ phải một phen, lại nhìn Sở Trĩ Thủy, nói: “Bên này nghe không được, tôi đi qua kia chút.”

“Anh định đi đâu?” Sở Trĩ Thủy vội nói: “Tôi đi với anh nha.” Ông chủ Bành ở lại căn nhà nhỏ chờ người, một người một yêu đi vào trong rừng cây.

Cỏ cây trong rừng um tùm, đạp lên cành cây trên mặt đất còn có âm thanh lạch cạch vang lên, trong không khí dần tràn ra mùi vị bùn đất ẩm ướt. Thực vật có hình thù kỳ lạ mọc thành từng cụm dưới thân cây khô, bóng râm lớn chắn mất tia sáng mặt trời khiến ánh sáng trong rừng cây hơi tối. Sở Trĩ Thủy hỏi thăm: “Lúc nãy anh nói nghe không thấy cái gì vậy?”

Tân Vân Mậu: “Còn chưa hóa người sức mạnh quá yếu, nghe không

rõ âm thanh của chúng.”

“Nghe chúng nói xong rồi nói lại cho giám đốc Bành sao?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên nhìn anh một cái, tán thưởng nói: “Thật là không động tay gây bạo lực.” Cứ vậy chợt nhớ ra, anh chỉ đánh Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc trong vườn trà, những khi khác cũng không xung đột chính diện với chúng yêu quái.

“Hừ.” Tân Vân Mậu hơi hất cằm, ngạo nghễ nói: “Chúng không chọc tôi, tôi đâu

có rảnh đến thế, còn ngày ngày động thủ.” Cốt Long Tản màu xanh đậm bung ra, Tân Vân Mậu nắm lấy cán dù như khúc xương dài đen kịt, trông có vẻ mày thanh mắt sáng, khí chất xuất chúng, còn thật giống tranh thủy mặc mây khói mờ ảo. Điều khiến người ta tiếc nuối đó là hôm nay anh không có tóc dài đội mũ quan, thân mặc cổ bào, mà anh mặc một bộ quần áo hiện đại kiểu dáng đơn giản.

Chương 103:

Sở Trĩ Thủy sợ cản trở chính sự, cô im lặng đứng một bên, không nói chuyện làm phiền đến anh.

Tân Vân Mậu quan sát thấy cô im lặng, anh bỗng nhìn cô, một tay cầm dù, một tay vẫy vẫy gọi cô đến cạnh anh, mời chào nói: “Cô muốn xem không?”

“Xem cái gì?”

Sở Trĩ Thủy hoang mang không hiểu gì đi đến dưới cây dù, ngay sau đó cô nhìn thấy một thế giới mới lạ.

Vô số đốm sáng xanh lục phát sáng bay bổng trong rừng, giống như đom đóm lấp lánh trong màn đêm, lại giống như linh khí rừng rậm ngưng tụ thành đá cẩm thạch. Những đốm sáng xanh này giống như con mắt của thiên nhiên, đang tĩnh lặng vô thanh chớp mắt giữa tàn lá rêu xanh, nhấp nháy nhấp nháy rực rỡ.

Sở Trĩ Thủy bị mỹ cảnh trước mắt mê hoặc không dời tầm nhìn: “Đây là...”

Tân Vân Mậu thân trong hoàn cảnh quen thuộc, ngữ khí của anh cũng dịu nhẹ hơn: “Yêu quái thực vật còn chưa ở trạng thái hóa người.”

Vạn vật có linh, cỏ cây có tâm, không thể tùy ý sát hại.

Đốm sáng xanh ngọc điểm xuyến cho rừng cây như bầu trời đêm mùa hạ.

Sở Trĩ Thủy nâng tay muốn níu lại đốm sáng xanh bay qua trước mặt, thế nhưng không chạm đến được bất cứ sự vật đang bay bổng ấy. Cô chợt nghĩ đến gì đó, rộ lên hứng thú hỏi: “Vậy trước khi anh chưa hóa người cũng thế này à?”

Trông có vẻ vẫn không tệ, bề ngoài khá xinh đẹp.

Tân Vân Mậu nghe cô hưng trí bừng bừng, anh lại không chịu nhắc lại lúc bản thân không giỏi, tránh né không đáp đổi chủ đề: “Bắt đầu rồi.”

Trong khu rừng, anh bình tâm lắng nghe lời của những yêu quái vẫn chưa hóa người, một trận âm thanh tíu tít thì thầm theo gió bay đến, giống như vô số trẻ con trong góc tối ríu rít nhỏ giọng nói chuyện riêng.

Chúng nói lặp đi lặp lại mãi một câu, hình như đang vui cười hát đồng dao.

[Cô nam quả nữ một cây dù, không biết ngại a không biết ngại.]

.” Tân Vân Mậu tạm dừng một lát, ngữ khí của anh lạnh lẽo, không vui nói: “Tôi đổi ý rồi, hay là bạo lực đi.”

Sở Trĩ Thủy không nghe thấy âm thanh của đốm sáng xanh, không biết vì sao anh lại đột nhiên lật mặt: “?”

Yêu khí dâng trào che trời rợp đất, trong phút chốc khuấy những đốm sáng xanh lộn ngược lên trời, biến thành một bức họa sao băng tuyệt mỹ trên bầu trời.

[Đánh trẻ con rồi! Đánh trẻ con rồi!

Sở Trĩ Thủy ngoan ngoãn ngắm nhìn cảnh này, dùng đôi mắt sâu in vào trong đầu. Vô số đốm sáng đang cuốn theo yêu khí hóa thành vòng xoáy màu xanh lục.

[Thần quân tha mạng! Thần quân tha mạng!]

[Oẹ...]

Tân Vân Mậu lạnh lùng cười chế nhạo một tiếng: “Quả nhiên vẫn là cách này nhanh.”

Bị yêu quái khiêu khích mãi không hết, hầu như anh đã quen rồi, đánh một trận là gọi thần quân.

Sở Trĩ Thủy: “Chúng nói chuyện rồi? Yêu cầu là gì?”

Tân Vân Mậu do dự một lát, anh trực tiếp nhắc lại: “Chúng bảo ông ta cút.”

“? “

Không qua lâu sau, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu từ trong rừng quay trở lại, ngồi nói chuyện với ông chủ Bành đang ngồi nghiêm chỉnh trong căn nhà nhỏ.

Hiển nhiên là không thể nói trực tiếp lại lời của đốm sáng xanh, Sở Trĩ Thủy chỉ có thể thêm mắm dặm muối một phen, dịu giọng nói: "Giám đốc Bành, là như thế này, chúng tôi hiểu tình hình đôi chút, đối phương cho rằng hành vi khai thác nhân sâm trong rừng hai năm nay của các ông ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của chúng, cộng thêm trước đó đã cung cấp cho các ông không ít nguyên liệu, cho nên dựa vào triết lí thanh sơn lục thủy chính là núi vàng núi bạc, hy vọng năm mươi năm trong tương lai các ông đừng khai thác."

"Hả? Nhưng chúng tôi làm theo quy định của pháp luật mà?" Ông chủ Bành bối rối không hiểu: "Theo quy định trồng cây nuôi rừng thông thường, có một khoảng thời gian rất là thời kỳ chăm sóc."

Ông chủ Bành tự nhận không có làm trái pháp luật, ông cũng luôn rất chú trọng đến việc bảo vệ hệ sinh thái, trước giờ chưa từng khai thác nhân sâm quá mức.

Sở Trĩ Thủy ho nhẹ hai tiếng: "Ông có từng nghĩ rằng cách của ông và cách của người ta không hề cùng một bộ luật, không thể thực thi pháp luật vượt qua ranh giới của các loài."

"... "

Ông chủ Bành thân là con người, đương nhiên ông cảm thấy thời gian sinh trưởng chăm sóc đủ dài, nhưng chắc chắn nhân sâm sẽ không nghĩ như vậy, lòng chúng nói rằng thời gian phong tỏa núi do ai định, tại sao không ai hỏi ý kiến của chúng?

"Hơn nữa hình như đối phương là vị thành niên, điều này chiếu theo luật pháp của con người mà nói cũng sẽ không bị phán quá nặng."

“Cho nên tôi chọc giận đến người còn chưa thành niên... Cái đó...” Ông chủ Bành nói năng lộn xộn, do dự nói: “Chỉ có thể chấp nhận thôi hả?”

Sở Trĩ Thủy ăn không nói có: “Chúng tôi thường vẫn không kiến nghị đánh nhau với trẻ con, suy cho cùng thì chắc là ông cũng thấy qua con người trách mắng trẻ con, trẻ nhỏ căn bản đều là người không nói lý lẽ với ông.”

Chương 104:

Ông chủ Bành đau đớn gục ngã: “Vậy nếu tôi không đồng ý, có phải chúng muốn tổn thương đến người nhà tôi không.”

Sở Trĩ Thủy xua tay: “Không không không, sẽ không mất mạng người, chính là tiếp tục quậy, đến gõ cửa trong đêm.”

Ông chủ Bành hỏi: “Vậy đại khái muốn quậy bao lâu chứ?” “Quậy năm mươi năm đi.” Tân Vân Mậu nghĩ ngợi, nghiêm cẩn nói: “Nếu chúng chán rồi, có thể là bốn mươi năm.”

“Nhưng tôi còn có hai lần bốn mươi năm không.”

Ông chủ Bành thấy cạn lời.

Ông chưa từng thấy qua chuyện khó tin như thế, ông đã làm xong hết các loại thủ tục để khai thác nhân sâm, cuối cùng nhân sâm nhảy ra nói không được khai thác, nguyên nhân là do nhân sâm có sinh (sâm) mạng, chúng cần chút thời gian nghỉ ngơi!

Trên thực tế, chính là do làm khá tốt công tác bảo vệ khu rừng, cho nên yêu khí hết sức dồi dào khiến nhân sâm dần dần hình thành ý thức. Qua mấy năm nữa có lẽ chúng sẽ hiểu chuyện, trở nên hiểu biết và biết ơn giống lão Bạch, che chở cho ông nội Trần và cháu gái của ông vì đã cứu mình, nhưng hiện tại vẫn không nói lí lẽ như con nít, tất nhiên không có chuyện làm loạn hỏng việc.

Đương nhiên, lúc chúng nhân sâm thật sự hiểu chuyện, chắc là ông chủ Bạch đã không còn nữa, chỉ có thể phù hộ cho con cháu đời sau của ông.

Ông chủ Bạch đành chịu: “Cho nên tôi chỉ có thể chấp nhận yêu cầu của chúng?”

“Không, ông có thể không chấp nhận, ông sắp hàng trong cục là tòa án khởi tố, ngày nay thứ này gọi là hòa giải riêng tư, nếu ông không chấp nhận hòa giải thì đừng rút đơn kiện ở cục là được.” Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: “Chúng tôi là đơn vị chính thức, đều là làm theo quy trình.”

Tân Vân Mậu: “Nhưng tốc độ quy trình bên kia cũng không khác bốn mươi năm là mấy.” “Ông cũng hiểu chút, quả thật không đủ nhân lực, cục trưởng chúng tôi cũng thừa nhận loại đơn vị này hiệu suất chậm hơn bình thường.” Ông chủ Bành nhìn hai người nhân viên công chức thuộc đơn vị chính thức: “?”

Ông chủ Bành do dự nuốt nước bọt, muốn nói rồi lại thôi: “Đơn vị các cô không có người làm việc năng suất nhanh sao?”

Sở Trĩ Thủy còn chưa kịp trả lời, Tân Vân Mậu đã giơ tay lên chỉ vào cô.

“Qua nhiên, lúc ấy trò chuyện ở cục tôi đã đoán được rồi.” Ông chủ Bành bóp cổ tay: “Tiểu Sở làm việc năng suất nhanh chỉ phụ trách kiếm tiền, đây rốt cuộc là đơn vị gì thế?”

Phương hướng phát triển toàn thể của đơn vị chính thức này có vấn đề!

Sở Trĩ Thủy vội vàng xua tay, bổ sung nói: “Không không không, tuyệt đối ông đừng có hiểu lầm với cục, anh ấy chỉ tôi hoàn toàn là do tôi là con người, chúng tôi có rất nhiều đồng nghiệp năng suất nhanh!”

Nhưng ông chủ Bành hỏi người có năng suất nhanh chứ không phải yêu quái, vậy chẳng phải chỉ có thể chỉ cô thôi sao.

Ông chủ Bành nghe mấy câu này xong, chẳng những không hề được xoa dịu, trái lại còn lộ ra vẻ mặt vi diệu hơn, thậm chí không nhịn được cẩn thận đánh giá Tân Vân Mậu, nhưng không thể lục lọi từ trong vẻ mặt trầm tĩnh của đối phương ra được bất kỳ manh mối nào.

“A, giờ cả người tôi đều ngốc luôn rồi.” Ông chủ Bành bị chuyện linh dị làm cho rối thành một đoàn, ông vỗ ngực cố gắng tỉnh táo, khó xử nói: “Vậy bốn mươi năm này tôi hoàn toàn không thể đào nhân sâm, hay là cũng không thể làm cả chuyện làm ăn liên quan đến nhân sâm, các cô nói là nhân sâm vị thành niên, giờ trong lòng tôi cảm thấy lạ lạ đó.”

“Chỉ là không thể đào nhân sâm ở vùng lân cận căn nhà nhỏ trong rừng, chúng có nhắc đến một khu vực cụ thể.” Tân Vẫn Mậu nói: “Thực tế là mấy năm trước các ông đào nhân sâm chúng cũng không làm gì.”

Ông chủ Bành trải bản đồ lên bàn: “Để tôi xem thử, là khu vực nào?”

Tân Vân Mậu dùng bút đánh dấu ra phạm vi, không phải cả khu

rừng, chính là mảnh rừng dồi dào yêu khí nhất, dễ khiến nhân sâm thành tinh.

“Vậy còn được.” Ông chủ Bành nhẩm tính tổn thất, lẩm bẩm nói: “Lượng nhân sâm rừng giảm xuống một ít, đối với thứ khác không có quá nhiều ảnh hưởng, chúng còn khá biết tính toán đó.”

“Suy cho cùng ngày nào cũng thấy các ông khai thác nhân sâm, chắc chắn cũng rất rõ tình hình ở đây.”

Nói không chừng yêu nhân sâm đến đây còn sớm hơn ông chủ Bành, chúng tận mắt nhìn thấy vườn trồng và nhà máy chế biến hưng thịnh, tất nhiên hiểu khá rõ về tình hình công ty.

Tuy lúc vừa bắt đầu chúng đã yêu cầu ông chủ Bành trực tiếp cút đi, nhưng sau khi trải qua sự giáo dục của thần quân hiểu biết văn minh lịch sự, tố chất toàn thể được nâng cao rất lớn, điều kiện đưa ra cũng bình thường rất nhiều.

Ông chủ Bành quăng bút đánh dấu lên bàn, than thở nói: “Được rồi, tôi chấp nhận hòa giải.”

“Thật sao?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên nói: “Thật ra cũng có thể mặc kệ, nhiều nhất là gõ cửa trong đêm, sẽ không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của ông.”

Cục quan sát Ngân Hải xếp chuyện này xuống chót, nguyên nhân nằm ở yêu nhân sâm chưa hóa hình người không hề có lực công kích, nhiều nhất chính là làm phiền trong đêm, còn có quăng công cụ khắp nơi mà thôi. Dù mấy người ông chủ Bành cưỡng ép khai thác thì chúng cũng hết cách, chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé.

Sở Trĩ Thủy không ngờ rằng ông chủ Bành sẽ nhượng bộ, cô gặp

được rất nhiều thương nhân đều dám ngược gió mà đi, nhưng không có kiểu trực tiếp nhượng bộ quyền lợi như ông chủ Bành đây.

“Triều đại nhà Thanh còn có thời kỳ cấm nhân sâm toàn diện kìa, đây chỉ mới là cấm một khu vực, cũng không phải không thể chấp nhận.” Ông chủ Bành vò đầu: “Hơn nữa thật ra là tôi nhận nhượng quyền mảnh rừng ở trên núi này, lúc trước còn có thể đào được nhân sâm hoang dã, giờ chỉ có thể trồng nhân sâm rừng.”

Trồng nhân sâm vốn tầm 4 đến 6 năm thu hoạch là tốt nhất, yêu cầu sinh trưởng của nhân sâm hoang dã còn cao hơn, đối với nhân sâm mà nói bốn năm mươi năm thật sự không dài.

Chương 105:

Ông chủ Bành nhờ vào nhân sâm mà lập nghiệp, ông hơi có cảm giác tôn kính thứ này trong xương tủy. Nếu là thần tiên quỷ quái khác, chắc chắn ông muốn nghĩ cách tiêu diệt, nhưng vừa nghe là yêu quái nhân sâm trẻ con, cảm giác ấy vẫn là không giống.

Ông chủ Bành cười khổ: “Phàm làm chuyện gì cũng nên giữ lại một ít, không thể làm quá tuyệt tình, cho người khai thác sạch sẽ thật. Nếu đã chọn bên nào cũng bốn năm mươi năm, có lẽ chính là ý trời trong tối tăm mù mịt đi.” Tân Vân Mậu lộ ra một tia dị thường trên mặt, anh hiếm khi nhìn thẳng vào ông chủ Bành một lát, bình tĩnh nói: “Thật bất ngờ, ông vậy mà lại tình cờ mò được quy luật.”

Bất kỳ nhân quả nào cũng không thể tự nhiên mà có, con người và yêu quái kéo mối quan hệ, thế nào cũng có duyên phận kỳ quái, một vài là định mệnh, một vài là nghiệt duyên, đến thời khắc nào đó định mệnh và nghiệt duyên lại sẽ chuyển hóa cho nhau.

Cục Ngân Hải xếp chuyện này phía sau cũng không hoàn toàn do nguyên nhân người ít, mà là tránh việc nhúng tay có thể kích thành mâu thuẫn. Xét từ góc độ của yêu nhân sâm, chúng cảm thấy mình đã bị khai thác quá nhiều năm; xét theo góc độ của ông chủ Bành, ông khai thác nhân sâm theo chu kỳ khoa học không vấn đề gì. Song phương mỗi bên đều có lí do thoái thác của riêng mình.

Duyên phận của ông chủ Bành và yêu nhân sâm không sâu đậm, nhưng trong một khoảng thời gian ngắn không có cách cắt đứt ngay

được, cho nên chọn bên nào cũng bốn năm mươi năm, cứ như vậy cho mối duyên phận va chạm ma sát này tan biến một cách tự nhiên, coi như là con đường an toàn nhất.

Chỉ không ngờ ông chủ Bành khá cứng đầu, làm việc thích tự mình làm hết, muốn đến cục truy rõ nguồn gốc vấn đề, giờ mới biết nguyên do thật sự.

Lúc con người chấp nhận tổn thất của mình, khoảng thời gian đầu luôn là bùng nổ như sấm, oán giận không nguôi, rất ít người nguyện ý nhìn vấn đề theo góc nhìn khách quan. Yêu nhân sâm không phải yêu quái nói lý lẽ, ông chủ Bành lại là người nói lí, ông biết mọi thứ tự có duyên số mà ra.

Sở Trĩ Thủy cười: “Quả thật ông rất thích nhân sâm.”

“Còn phải nói sao, không thích ai làm nó chứ.” Ông chủ Bành xua tay: “Bán các sản phẩm chăm sóc sức khỏe bất lương còn chẳng kiếm ra nhiều tiền bằng trồng nhân sâm trên đất!”

Tân Vân Mậu nghĩ ngợi nhìn chằm chằm ông chủ Bành, mở miệng nói: “Nếu ông chấp nhận, tôi giúp các ông ký kết thỏa thuận, trong vòng năm mươi năm các ông không thể khai thác ở khu vực này, nếu đồng ý thì chúng cũng sẽ không kiếm chuyện nữa.”

Ông chủ Bành gật đầu: “Có thể.”

“Coi như trao đổi, nếu ông bàn chuyện làm ăn liên quan đến nhân sâm, chúng sẽ giúp sức cho ông và đời sau của ông trong năm mươi năm này, đợi năm mươi năm kết thúc rồi, ký kết này mất hiệu lực, các ông có thể tiếp tục khai thác nhân sâm, song phương cũng

không thiếu nợ nhau.”

“Còn có thể có loại chuyện như vậy sao?” Ông chủ Bành kinh hoảng: “Giúp sức trong làm ăn?” “Đương nhiên, đây là quy tắc trói buộc, có mất ắt có được.” Tận Vân Mậu nói: “Dù chúng không bằng lòng cũng phải làm vậy, đây chính là quy tắc có qua có lại của chúng tôi.”

Con người ký kết thỏa thuận xong không thể từ chối trả công, yêu quái ký thỏa thuận xong cũng thế, nếu không thì đều phải trả giá. Nếu không phải là sự trao đổi công bằng thì nghi thức không thể sinh ra hiệu quả.

“Nếu chúng vi phạm hiệp ước, ông không cần đến cục xếp hàng lấy số, chúng sẽ nhận trừng phạt.” Đầu ngón tay của Tân Vân Mậu bốc lên một ngọn lửa màu xanh đen, nhiễm sáng con ngươi đen láy của anh, bình tĩnh nói: “Muốn ký kết thỏa thuận không?”

Lúc đầu ông chủ Bành còn bán tín bán nghi, nhưng đợi đến khi thấy ngọn lửa yêu dị, cuối cùng xác nhận Tân Vân Mậu không phải người phàm. Sau đó ông nhìn Sở Trĩ Thủy, muốn trưng cầu ý kiến của cô, rồi thấy cô nhìn ông gật đầu.

“Được, tôi đồng ý thỏa thuận.”

Ngọn lửa lạnh lẽo sẫm màu tan biến trong căn nhà nhỏ.

Giữa rừng, vô số đốm sáng xanh hội tụ lại với nhau, bay đến bay đi giữa cành lá, lắc lư theo gió ở giữa không trung.

Một lát sau, ông chủ Bành ra ngoài theo một người một yêu, ông lại thấy tâm thái họ khác đi, cẩn thận dè dặt nói: “Vậy là xong rồi sao? Còn có chuyện gì cần chú ý không?”

“Chuyện chú ý?” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu, hỏi thăm: “Có không?”

Tân Vân Mậu suy tư: “Rảnh thì ở trong nhà nhỏ niệm một ít tứ thư ngũ kinh cho chúng nhiều chút, không học lễ không có chỗ đứng, để chúng có tri thức hiểu lễ nghĩa.”

Yêu nhân sâm trẻ con trên núi này thật sự rất nghịch ngợm bướng bỉnh, nên theo người thâm niên đáng tin cậy thuần thục học hỏi thật tốt.

“Thật ra không được thì ông mua một cái đĩa giáo dục sớm cho nhi đồng đến phát.” Sở Trĩ Thủy tốt bụng kiến nghị: “Đừng để nhân sâm nhà mình thua ở vạch xuất phát.”

Ông chủ Bành: “”

Một hàng người đang đi men theo con đường nhỏ giữa rừng để xuống núi, ai ngờ ông chủ Bành đột nhiên có điện thoại.

Sau khi ông bắt máy thì không cẩn thận ấn nút loa ngoài, một giọng nam vui mừng như điên truyền đến từ trong điện thoại: “Cha, con nói cho cha nghe, đừng làm mấy chuyện huyền diệu kia nữa, trong rừng già núi sâu có chuyện kỳ lạ cũng là thường tình. Bên đây con vừa nhận được một đơn hàng lớn, cha mau về công ty đi, đây có thể là một cơ hội tốt!”

Ông chủ Bành vội tắt loa ngoài, sau đó cúi người tạ lỗi với một người một yêu, giờ mới có tâm trạng cầm điện thoại đặt lên tai nghe. “Bớt nói chuyện lớn tiếng với cha mày!” Ông chủ Bành tức

giận nói: “Mày không biết ông già nhà mày vừa trải qua cái gì đâu!” Ông chủ Bành mắng xong mới bắt đầu nói chuyện làm ăn với con trai, không bao lâu sau cũng lộ ra sắc mặt vui mừng, xem ra chuyện phát triển rất thuận lợi. “Tiểu Sở Tiểu Tân, ngại quá thất lễ rồi.” Ông chủ Bành cúp điện thoại xong mới nhớ ra mình mắng con trai bị nghe thấy, lập tức lúng túng bù đắp hình tượng của bản thân.

Sở Trĩ Thủy mỉm cười: “Không sao, chúc mừng giám đốc Bành, làm ăn phát đạt.”

Xem ra thỏa thuận của chúng yêu quái cực kỳ có chữ tín, vừa ký xong hợp đồng đã phát huy hiệu quả.

Chương 106:

Quy mô công ty ông chủ Bành kinh doanh không nhỏ, trồng nhân sâm là hạng mục đứng đầu, sản nghiệp du lịch trên dưới kèm theo rất nhiều. Vì mối làm ăn trải khá rộng nên vẫn phải thu nhân sâm từ bên ngoài, nếu chỉ dựa vào nhân sâm mình tự trồng thì vốn dĩ không đủ.

“Mối làm ăn đến rồi, nhưng nhân sâm lại ít đi, để làm xong đơn này, tôi vẫn phải thu chút mới được.” Ông chủ Bành chợt nhớ ra gì đó, đột nhiên lòi ra một mối làm ăn: “Đúng rồi, không phải các cô cũng trồng nhân sâm rừng sao, sản lượng một năm khoảng bao nhiêu vậy?”

Nhân sâm vườn bình thường rất dễ thu hoạch, nhân sâm hoang dã và nhân sâm rừng quả thực gặp được nhưng không thể cầu, nhất là loại chất lượng không tồi, đều phải nhìn tình trạng và ngoại hình sản phẩm để định giá.

“Tôi về thống kê chút rồi nói với ông.” Sở Trĩ Thủy khéo léo nói: “Ông cần bao nhiêu vậy?”

“Chỉ cần tình trạng ngoại hình xếp hạng tốt, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu.”

Chẳng trách yêu nhân sâm trẻ con bụng đầy than phiền, lượng nhu cầu này thật sự hơi lớn quá!

Rất nhiều người có tiền vẫn thích tích trữ nhân sâm tốt, họ không ăn mà chỉ mua, hễ nhìn thấy nhân sâm khá tốt liền sẵn lòng vung tay ném ra một số tiền lớn. Nếu thật sự thỏa mãn lượng nhu cầu của con người, vậy chắc phải khai thác hết núi trên cả nước mất.

Ông chủ Bành thấy sắc mặt cô hơi lạ, giờ ông đã có ám ảnh tâm lý, vội thăm dò nói: “Nhân sâm các cô trồng chắc là không vấn đề nhỉ, sẽ không đề nghị yêu cầu kỳ lạ đâu hả?”

Sở Trĩ Thủy chững chạc đàng hoàng nói: “Ông yên tâm, nhân sâm bên chúng tôi đều đã thành niên hiểu chuyện, đã lĩnh ngộ ít nhân tình thế thái, không phải nhân sâm mới sinh lông còn mềm không việc gì làm, còn chưa trải qua tàn ác của xã hội.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt, đừng là vị thành viên, nhân sâm vẫn là phải trưởng thành!”

Sở Trĩ Thủy và ông chủ Bành trao đổi phương thức liên lạc, đồng ý đợi về Hoài Giang xong thì gửi chút tư liệu cho ông, quay vài cảnh sinh trưởng của nhân sâm rừng. Nếu thu hoạch nhân sâm thành công cũng sẽ gửi vài bức ảnh cho ông, để ông xem tình trạng ngoại hình sản phẩm thế nào.

Sau khi quay về từ vườn nhân sâm xa xôi, ông chủ Bành xé số đã lấy ở cục Ngân Hải, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu cũng về đến ký túc xá cho nhân viên. Cô vừa nhìn thời gian thì phát hiện không còn sớm nữa, bỗng nhớ ra tối nay còn có hẹn chút với Vương Di Văn. Sở Trĩ Thủy: “Chúng ta đi ăn cơm tối trước đi, sau đó buổi tối tôi phải ra ngoài

Tân Vân Mậu: “Ra ngoài?"

“Gặp bạn, khá muộn mới về,” Sở Trĩ Thủy đề nghị: “Nếu không thì tôi dạy anh xem ti vi như thế nào?”

Điều kiện ký túc xá cho nhân viên của cục Ngân Hải không tệ, nhưng yêu quái vùng đất Hoài Giang có thể không biết dùng, Sở Trĩ Thủy nói cho Tân Văn Mậu biết làm sao để coi ti vi, lại giúp anh chọn kênh, đổi liên tục mấy đài, cuối cùng dừng lại ở một kênh phim tài liệu, trên đó đang chiếu phim tài liệu về các loại thực vật.

“Nếu anh thấy chán, còn có thể đổi sang kênh nông nghiệp, cũng coi như có liên quan đến công việc trong bộ phận.” Sở Trĩ Thủy khích lệ nói: “Thời gian tan làm bổ sung cho anh ít kiến thức nghiệp vụ.”

Tân Vân Mậu nghiên cứu chiếc điều khiển ti vi từ xa, bất thình lình lộ ra vẻ hơi ngu ngo.

Sở Trĩ Thủy thu xếp ổn thỏa cho anh xong, vội vội vàng vàng về phòng thu dọn nhanh chóng đến quán bar đã hẹn. Vị trí cách cục Ngân Hải không xa, cô không bắt xe, dứt khoát đi bộ đến đó.

Long Tri video có văn hóa tăng ca mặc định, lúc Vương Di Văn tan làm đã trễ lắm rồi, hai người không thể hẹn ở quán cơm, chỉ nói ngồi ở quầy bar một lát. Người trưởng thành có thể dành chút thời gian ra gặp mặt, nói không chừng phải trải qua gian nan hiểm trở, có thể có cơ hội kiểu này cũng nên biết đủ.

Cuộc sống về đêm ở thành phố Ngân Hải khá phong phú, tủ âm tường của quầy bar chất vô số chai rượu độc đáo sang trọng khác nhau, nhân viên pha chế đang đứng sau quầy pha cocktail màu sắc sặc sỡ. Ánh đèn mờ ảo, âm nhạc du dương, trong góc đều là các cặp nam nữ.

Vương Di Văn vậy mà lại đến trước, cô ấy trang điểm tinh xảo, mặc quần áo thích

hợp để đi làm, mỹ quan đô thị sạch sẽ gọn gàng. Cô ấy vừa thấy Sở Trĩ Thủy thì kích động vẫy tay.

“Cậu vậy mà đến rồi." Sở Trĩ Thủy thảng thốt: “Tớ còn tưởng phải đợi cậu.”

“Họ đều đi rồi, tớ lập tức chuồn đi, sao phải ở lại tranh với người ta." Vương Di Văn đợi Sở Trĩ Thủy ngồi xuống, cô ấy hưng phấn nghiêng người qua, nhìn rõ dung mạo đối phương rồi giật mình: “Thật sự không coi tớ là người ngoài, ngay cả trang điểm cậu cũng không thèm, vậy còn có thể chụp ảnh sao?”

“Thật không dám giấu, hôm nay nể mặt cậu, vừa mới gội đầu." Sở Trĩ Thủy nói: “Cả ngày nay tớ từ trong đất về.”

“Công việc này của cậu giải phóng bản thân thành thế này sao?" Vương Di Văn chặc lưỡi: “Xem ra trong số đồng nghiệp mới không có người đàn ông nào khiến cậu nhớ nhung.”

Sở Trĩ Thủy nghe thấy câu lời, cô lộ ra vẻ mặt khôi hài, giương khóe miệng nói: “Nói ra thì buồn cười, trong số đồng nghiệp của tớ không có người đàn ông nào."

Điều buồn cười hơn là không có người trong số các đồng nghiệp.

Vương Di Văn ngạc nhiên: “Không phải chứ? Toàn là nữ?"

“Không có người đàn ông, đều là trà xanh đàn ông.” Ví dụ như yêu

quái trúc vừa lớn tiếng nói không có cách hồi đáp tình cảm con người, vừa tái phát bệnh lải nhải với cô mỗi ngày.

Vẻ mặt của Vương Di Văn hơi thay đổi, cẩn thận đánh giá cô, hồ nghi nói: “Cậu cảm thấy đồng nghiệp nam của cậu trà xanh?”

Sở Trĩ Thủy nâng mắt: “Ừm, sao vậy?”

“Tiêu rồi, cậu có chuyện rồi, trước kia cậu sẽ không nói lời này đâu.” Vương Di Văn gác tay lên vai Sở Trĩ Thủy, cô ấy ung dung thản nhiên kéo gần khoảng cách, làm như thật nói: “Cục cưng à, cậu có từng nghĩ qua, trà xanh không thể pha bằng nước lạnh, ngửi thấy mùi trà cho thấy cậu cũng có cảm giác, nội tâm cậu cũng có độ ấm dành cho anh ấy.”

Chương 107:

Tim Sở Trĩ Thủy đập chậm nửa nhịp, nhưng trên mặt cô không để lộ ra bất cứ thứ gì, điềm tĩnh nói: “Cậu thật cổ lỗ sĩ.”

Vương Di Văn: “?”

Sở Trĩ Thủy: “Cậu có uống qua trà xanh ủ lạnh chưa?”

Cái gì mà trà xanh không pha được bằng nước lạnh? Đặt bộ mặt của trà xanh ủ lạnh ở đâu!

“Lại không lừa được.” Vương Dị Văn rất đỗi thương tiếc: “Vận đào hoa của cậu thật sự không mở được mà, nhiều năm vậy rồi cũng chưa gặp qua.”

Từ lúc Vương Di Văn quen Sở Trĩ Thủy đến nay, chưa bao giờ thấy đối phương có chuyện tình nào. Đây là một cô gái thẳng chính hiệu, ế dựa vào thực lực đến giờ, vận đào hoa dù sáng hay tối cũng không làm cô lay động.

Sở Trĩ Thủy vô tình nói: “Không có dục vọng thế tục đấy.”

“Giám đốc Sở à, không đúng, trưởng khoa Sở à.” Vương Di Văn nói: “Thái độ đoạn tình tuyệt ái này của cậu, đừng nói là dây tơ hồng của nguyệt lão, trộn với thép cũng bị cậu làm vỡ ra, thật chẳng có người đàn ông nào vừa mắt hả?”

“Mỗi khi tớ thấy một người đàn ông, thì sẽ giả tưởng mình là đàn ông luôn, sau đó so sánh với đối phương một chút.” Sở Trĩ Thủy thẳng thắn: “Rất nhanh tớ phát hiện, nếu tớ là đàn ông thì sẽ mạnh hơn họ.” Sở Trĩ Thủy không có khuynh hướng tự mình đa tình, không cảm nhận được thì coi như không có gì, không công khai chính là không tồn tại, công khai chính là phát thẻ người tốt cảnh cáo, chỉ cần cô chạy đủ nhanh, ái muội sẽ đuổi không kịp cô.

Cô không rảnh để chơi trò thăm dò mập mờ với người khác, có lẽ chỉ có tình cảm thuần khiết đến rực lửa mới có thể thật sự đánh động được cô, rất tiếc người hiện đại không có.

Mình cô đã đủ viên mãn, không cần nhìn điều kiện kết thân sống chung với ai cả, hiện tại thế này rất ổn, những thứ khác thì tùy duyên đi.

“Dựa vào điều kiện của cậu thì quả thật là vậy.” Vương Di Văn cười nói: “Vậy hay là cậu sống chung với tớ đi, rồi sau này chúng ta cùng đi viện dưỡng lão.”

Sở Trĩ Thủy trêu chọc: “Một người có bạn trai như cậu còn mạnh miệng gì với tớ chứ?”

“Có bạn trai thì không thể mạnh miệng à.” Vương Di Văn cây ngay không sợ chết đứng: “Tớ lén người đàn ông của tớ bao nuôi cậu, với anh ấy đều là gặp dịp thì chơi.”

“??? “

“Vốn dĩ là vậy, cậu một mình thế này tốt biết bao, yêu đương cũng chẳng thú vị gì.”

Vương Di Văn than ngắn thở dài, lẩm bẩm nói: “Tìm anh ấy nói chuyện yêu đương cũng không hiểu, cũng không nhờ cậy được chuyện chính sự gì, đến tớ thay nghề đổi việc cậu cũng để tâm hơn anh ấy.” “Đừng so sánh tớ với anh ấy, tớ không phải con cá trong hồ của cậu.” Sở Trĩ Thủy tạm dừng một lát, cô thấy bạn thân buồn bã, nhẹ nhàng nói: “Trân trọng những thứ mình có thật tốt đi, chẳng phải cũng đã yêu nhau rất lâu rồi sao.”

“Thôi đi, đừng nhắc đến anh ấy nữa, kể cho cậu nghe mấy chuyện trong công ty.”

Vương Di Văn lén quan sát xung quanh, cô ấy thần thần quỷ quỷ thấp giọng nói:

“Chắc là người đó kéo được tiền rồi, có lẽ định bắt đầu huy động tài trợ mới, rõ ràng giai đoạn đầu mới qua thôi.” Sở Trĩ Thủy: “Đoán được rồi, mới bắt đầu đã biết anh ta có chủ ý này.”

Lý Long Khoa không thể xoay sở được tiền nếu như không có nhà tài trợ, giờ đây đã lộ rõ hoàn toàn mặt mũi thương nhân.

“Chịu không nổi rồi, giờ anh ta càng có tiền càng thiểu năng, rất nhiều người chúng tớ cũng thấy anh ta có vấn đề.” Vương Di Văn căm ghét nói: “Ban đầu chẳng phải anh ta còn bôi nhọ nói cậu muốn nắm quyền sao, không bằng lòng từ bỏ nội dung vận hành nên mới không đồng ý phương án của anh ta, nhưng giờ đoàn đội mới làm đến nát bét.”

“Lúc trước công ty chúng ta từng có mấy người ganh ghét cậu, nói cậu giả quân tử sớm muộn gì cũng lộ tẩy gì đó, giờ cũng lảm nhảm nói lúc đầu có phải cậu giả quân tử không thì không biết, nhưng giám đốc Lý thật sự là tiểu nhân không cần nghi ngờ, chuyện này

thật buồn cười, cậu rời đi sớm làm chi.”

Bè phái của Long Tri video tranh đấu phát triển đến hậu kỳ, tất nhiên cũng có người thầm bôi nhọ Sở Trĩ Thủy, cho rằng trên miệng thì cô nói lời dễ nghe nhưng thực tế là không bằng lòng bỏ quyền, họ muốn đàn áp cô ôm đùi Lý Long Khoa.

Nào ngờ Lý Long Khoa có thể lật mặt với nhà sáng lập Sở Trĩ Thủy, sau khi thực sự lên chức thì nào có tuân thủ lời hứa trọng dụng người ta.

“Có sao? Tớ không nhớ nữa.” Sở Trĩ Thủy nhởn nhơ nói: “Tớ không nhớ nổi người kém cỏi hơn tớ nói cái gì, quên rồi quên rồi.” “Cậu thật sự không nghĩ qua việc chơi anh ta?” Vương Di Văn xúi giục: “Mới đầu

Tân Thấu tìm cậu nhỉ, nếu cậu đi thì đãi ngộ sẽ không thấp, cậu cũng không thỏa thuận cạnh tranh kinh doanh, không cần anh ta giảng đạo đức nghề nghiệp.”

Vương Di Văn mong Sở Trĩ Thủy quay lại thành phố Ngân Hải, sau đó dẫn theo mình làm một phen đại sự, đấm Lý Long Khoa làm sụp đổ Long Tri video mới đỉnh.

Sở Trĩ Thủy cười khổ: “Di Văn, thật ra các cậu đã hiểu lầm một chuyện, tớ không phải bị xếp cho ra khỏi đoàn đội, là tự tớ thật sự không muốn làm nữa. Nếu tớ muốn làm thì sẽ ở lại Ngân Hải, nhưng bản thân tớ chọn quay về Hoài Giang.”

Vương Di Văn sững sờ.

“Cậu còn nhớ có một khoảng thời gian tớ bệnh nặng một trận không, dạ dày xuất huyết dọa cha mẹ tớ bay đến Ngân Hải, ngày nào họ cũng rơi nước mắt ở bệnh viện, khoảng thời gian đó cậu cũng từng đến phòng bệnh thăm tớ.”

Vương Di Văn thất thần: “Ừm.”

“Kể từ lần đó, đột nhiên tớ phát hiện, thật ra trước giờ cha mẹ tớ không hy vọng tớ đến Nasdaq tạo tiếng vang, họ chỉ mong tớ bình an, khỏe mạnh hạnh phúc, có một công việc, sống cuộc sống tàm tạm.” Sở Trĩ Thủy rủ lông mi xuống, vầng sáng trong veo lan trong ánh mắt, nhẹ giọng nói: “Là tớ vẫn luôn so đo với người khác, từ nhỏ đã không chịu thua, lúc đi học thì cố gắng đứng nhất, sau khi đi làm cũng phải kiếm được bộn tiền, phải cho họ nở mày nở mặt.”

“Vì tớ không mong con gái họ thua kém con nhà người ta ở mảnh đất Hoài Giang nhỏ như nhà của chúng ta.”

Chương 108:

Sở Trĩ Thủy là con một, rất hiếm gặp ở Hoài Giang, khó tránh bị người ngoài bình phẩm đánh giá. Từ nhỏ cô chưa hề nhận đãi ngộ bất công, nhưng cô sẽ nghe thấy rất nhiều âm thanh bên ngoài, bên ngoài căn nhà ấm áp do cha mẹ xây lên có gió có mưa, âm thanh ding dong hỗn loạn gõ vào mái hiên nhà, muốn làm lơ cũng không được.

Cô có được toàn bộ tài nguyên và tình yêu thương, cho nên cô phải nỗ lực hết mình, chứng minh rằng cha mẹ chọn lựa không hề sai.

Trong một khoảng thời gian rất dài, cô cũng diễn vai "con nhà người ta", cô muốn cho cha mẹ ngẩng cao đầu đối diện với từng người.

Mãi đến sau khi cô bị bệnh, nhìn thấy song thân rơi lệ, giờ mới phát hiện nói không chừng tự mình mơ tưởng, điều họ cầu mong căn bản không phải cái này.

"Là tớ muốn quá phức tạp, thật ra họ rất đơn giản, không yêu cầu cao đến thế." Sở Trĩ Thủy nhún vai: "Cho nên đã tớ trở về, thay vì để họ đến Ngân Hải đất khách quê người, tớ trở về quê nhà bản địa thì càng thích hợp hơn."

"Vốn dĩ tớ là một đứa trẻ tầm thường ra đời trong một gia đình tầm thường, cha mẹ tớ rất tầm thường, tớ cũng vô cùng tầm thường, nhưng đôi bên đều yêu thương đối phương, tớ có thể chấp nhận

những điều này.”

Sở Trĩ Thủy nở nụ cười, đắn đo nói: “Dù bây giờ chỉ kiếm được mấy ngàn tệ cũng chẳng hề gì, đây không phải chuyện to tát gì cả, chúng tớ bình an bầu bạn với đối phương.”

Bình an, khỏe mạnh, hạnh phúc, vậy là đủ rồi, đủ may mắn rồi. Cô đã trải qua cuộc sống phồn hoa rực rỡ ở Ngân Hải, nhưng cô cũng có thể quay về Hoài Giang chất phác bình phàm.

Vương Di Văn ngơ ngác: “Quả thật tớ không ngờ cậu quay về vì điều này.”

“Đương nhiên, dù tớ về quê rồi, tớ cũng mong chúng ta có thể phát tài!” Sở Trĩ Thủy nâng ly rượu lên, cô cụng ly với bạn thân, chế nhạo nói: “Cho nên làm việc thật tốt ở Tân Thấu, nếu dự định sống cùng tớ thật, giờ cậu kiếm nhiều tiền chút, đến lúc đó chúng ta tìm viện dưỡng lão tốt chút.”

Vương Di Văn từ Long Tri nhảy qua Tân Thấu thì đổi tựa, hơn nữa trong tay có cổ phần, tiền đồ vô hạn.

“Được, vậy đợi tớ bao nuôi cậu.” Vương Di Văn cầm ly rượu, cô ấy cười lớn: “Bạn trai tớ chắc không có tiền để trộm rồi, vẫn là dựa vào tớ kiếm tiền nuôi cậu nhanh hơn.”

Hai người đã rất lâu không gặp mặt nên trò chuyện đến say sưa, bất tri bất giác đã đến khuya, không ít cửa tiệm đã đóng cửa, chỉ có duy nhất cửa của quán bar vẫn còn náo nhiệt.

Ở cửa, gió lạnh thổi qua gương mặt của hàng người, xua tan đi hơi

rượu bốc lên mù mịt, cuối cùng cũng khiến họ khôi phục lại bình tĩnh từ trong cửu biệt trùng phùng. Hai người chuẩn bị về nhà, đứng ở bên đường quán bar đợi xe.

Vương Di Văn cầm điện thoại, cô ấy nhìn xung quanh một phen, vẫy một chiếc xe bên phố. Cửa sổ xe từ từ hạ xuống, một người đàn ông nghiêng đầu, giơ tay chào lại cô ấy.

Sở Trĩ Thủy thích thú say mê nhìn màn này, trêu đùa nói: " y dô, vừa rồi còn chê người ta, giờ lại bảo người ta đến đón."

"Cậu về nhà thế nào vậy?" Vương Di Văn hơi thẹn nở nụ cười: "Chúng tớ tiện đường đưa cậu về."

"Tớ..." Sở Trĩ Thủy vừa định nói cô đi bộ về, nhưng cô thấy bóng người quen thuộc bên phố thì đơ ra, nửa câu sau tự động nuốt trở vào bụng.

Sao anh lại từ trong ký túc xá nhân viên chạy ra rồi?

Tân Vân Mậu đứng dưới ánh đèn vàng mờ, cái bóng dài đổ xuống, cũng không biết đã đợi trong gió lạnh bao lâu. Anh nhìn thấy Sở Trĩ Thủy từ trong quán bar đi ra, giờ mới chậm rãi đi qua, con ngươi đen láy như mực nhiễm sương lạnh, oán giận nói: "Sao cô còn chưa về?"

Vương Di Văn ngắm nghía Tân Vân Mậu xa lạ, lại nhìn Sở Trĩ Thủy bên cạnh, đôi mắt cô ấy sáng rực, nhỏ giọng thăm dò nói: "Đây là..." Vẻ mặt của Sở Trĩ Thủy cứng đờ: "Đồng nghiệp."

"À…Trà xanh đàn ông đến rồi." Vương Di Văn dùng tay làm động tác nghe điện

thoại, ám hiệu với cỗ hai người liên lạc Wechat, nháy mắt ra hiệu nói: “Hiểu rồi hiểu rồi, tớ lập tức biến mất.”

Sở Trĩ Thủy còn chưa kịp giải thích, Vương Di Văn đã lên xe bạn trai không thấy tăm hơi.

“Trà xanh đàn ông gì vậy?” Tân Vân Mậu nhìn con người kia rời đi, anh lại nhìn Sở

Trĩ Thủy, nghi hoặc: “Không phải cô biết bản thể của tôi sao?”

Sở Trĩ Thủy không thể nói mình từng nói xấu anh trà xanh, chột dạ giải thích: “Không phải.”

“Không phải?” Tân Vân Mậu cau mày, ánh mắt anh sâu thẳm, không thể tin tưởng cô mà nói: “Cô lại quen biết yêu trà xanh từ đâu à?”

“… “

Sở Trĩ Thủy nghiêm túc nhìn kỹ vẻ mặt lạnh lùng của anh, cô căng da đầu duỗi tay chặn lại nói: “Anh chờ một lát.”

Tân Vân Mậu nhướng mày: “Chờ cái gì?” “Chờ tôi nghĩ lại nên nói như thế nào.” Sở Trĩ Thủy cảm thấy đau đầu, đỡ trán nói:

“Trong biên chế, trong biên chế, không cần gấp.”

Tân Vân Mậu: “???”

“Nói giỡn, làm gì có yêu quái trà xanh, có yêu khí hay không, anh so với tôi càng hiểu rõ.” Sở Trĩ Thủy cười: “Tại sao anh lại đây? Đứng

bên ngoài mà không lạnh sao?”

Chương 109:

Tân Vân Mậu mặc áo màu xám nhạt, giống như đạm mặc ở Tuyên Thành không nhiễm bụi trần, xa xa nhìn lại giống như bạch y, ở gần nhìn kỹ mới có thể nhìn thấy nhiễm chút ánh sáng. Anh gần đây đều mặc những bộ đồ sáng sủa, ban đêm như mạ lên một tầng hào quang, nhìn qua có vẻ khí chất thoát tục.

Sở Trĩ Thủy thật sự không dự đoán được chuyện anh đang bên ngoài, trong lòng không thể hiểu được băn khoăn, một nơi đêm khuya có gió lạnh, nhưng tưởng tượng cây trúc là Tuế Hàn Tam Hữu, có lẽ đối với việc nhiệt độ hạ xuống không có cảm giác quá lớn; đứng một bên một cách nhàm chán, cũng không biết cuối cùng anh đã tới bao lâu, tại sao không thông báo, hoặc là trực tiếp đi vào tìm cô.

Có lẽ là anh cho rằng tùy tiện xuất hiện ở trước mặt bạn bè của cô không thích hợp.

Cẩn thận nghĩ lại, yêu quái cây trúc khoe khoang phẩm hạnh cao khiết, nhưng làm việc thật sự rất có chừng mực, ngoại trừ miệng ngẫu nhiên nói bậy, chưa từng thật sự làm những việc quá phận.

Anh thậm chí còn bảo thủ đến khoa trương, chẳng qua chỉ là cô nhìn thấy anh thay quần áo, cũng bị anh chỉ trích là chiếm tiện nghi của anh.

“Tại sao đã như vậy vẫn không trở về?” Tân Vân Mậu nhíu mày,

anh bối rối làm ra tư thế phải đi, nói thầm nói: “Cũng đã vài tiếng rồi, chờ cô gặp phải phiền toái lại kêu tôi, còn không bằng tôi trực tiếp tới tìm.”

Ngữ khí có chút khó chịu, lại có chút oán trách, còn có chút lo lắng.

Sở Trĩ Thủy không biết ở thành phố lớn có thể gặp được cái phiền toái gì, cô bị anh giáo dục một trận, nhỏ giọng phản bác nói: “An ninh ở Ngân Hải khá tốt.”

Tân Vân Mậu khinh thường hai tay khoanh ngực: “Hừ, đó là nhân loại các ngươi thấy vậy, ai biết có thể gặp được thần hay quỷ không.”

“Quỷ sao? Cái gì quỷ?” Sở Trĩ Thủy trừng lớn mắt: “Trên thế giới có quỷ?”

Cô thật sự đã có thói quen vơi yêu quái, nhưng không thể tiếp thu việc có thể gặp quỷ, lập tức cảm giác phía sau lưng từng trận lạnh lẽo.

Tân Vân Mậu thấy cô sắc mặt khẽ biến, không chút để ý nói: “Tại sao lại không Có?" “Không phải chỉ có yêu quái sao.” Sở Trĩ Thủy nửa tin nửa ngờ: “Chỗ nào có quỷ?”

“Chỗ này.” Tân Vân Mậu vươn tay chỉ một chỗ trong không trung, một ngón tay chỉ trước Sở Trĩ Thủy, giọng điệu của anh nhẹ nhàng, cười nhạo nói: “Quỷ rượu.”

Anh đã sớm ngửi được trên người cô có mùi rượu, thấm vào nhè nhẹ từng đợt từng đợt hương thơm quả, cũng không phải mùi khó

nghe, mà là một loại lên men ngọt ngào. Cô chỉ cần há mồm nói chuyện, sẽ có mùi thơm phun ra, nhẹ nhàng lại ngọt ngào.

Rượu Rum, thạch lựu nước đường, có lẽ còn có hương chanh, làm cho khuôn mặt cô nóng đến mức ửng đỏ.

Anh ở dưới ánh đèn thấy rõ ràng.

Bây giờ tóc mai cô hơi rối, nhưng tinh thần trạng thái ngẩng cao, đôi mắt lúc ban đêm phát ra ánh sáng chói rọi, cả người nhìn qua thần thái sáng láng.

Sở Trĩ Thủy sờ lên gương mặt nóng hổi, không ngờ cảm giác say còn chưa hoàn toàn rút đi, bất đắc dĩ nói: “Bởi vì cùng bạn bè đã lâu không gặp, cho nên uống hơi nhiều một chút, độ không cao lắm.”

Rượu Cocktail đều là vị ngọt, cô và Vương Di Văn rất tò mò, liền tùy ý nếm thử, vừa lơ đãng liền trở nên mê rượu. “Ừm, sau đó uống cho tới hai ba giờ sáng.” Tân Vân Mậu âm dương quái khí nói:

Ngày thường không thấy cô nói nhiều như vậy.” Sở Trĩ Thủy biện minh: “Trước kia chúng tôi làm việc, ngày thường tôi cũng nói những chuyện này với các cô ấy, các cô ấy nghe cũng phiền, hơn nữa không nhất định có thể hiểu.”

Việc cô cùng các yêu quái nói chuyện trước công ty thật sự kỳ lạ.

Tân Vân Mậu giống bị dẫm đến chỗ đau, bất mãn nói: “Sao cô lại biết tôi không hiểu?”

“… “

Cô không nên tùy ý khiêu khích hiểu vương, lại là một vòng chiến tranh bắt đầu.

“Ăn kẹo không?” Sở Trĩ Thủy khô cằn cười nói, cô theo bản năng sờ soạng túi, đưa ra một cây kẹo que, ý đồ dùng đồ ngọt để nói sang chuyện khác: “Nói chuyện khác đi.”

Nhưng mà, Hồ cục bắp đối với Diệp cục hữu dụng, kẹo que của cô giống như vô dụng đối với Tân Vân Mậu.

Tân Vân Mậu bị nói không hiểu trước sau rất là không vui, anh trầm mặc không nói mà quay đầu đi, cũng không muốn tiếp nhận kẹo, rõ ràng là bắt đầu cáu kỉnh.

“Được được được, anh nghe hiểu được, tôi nói với anh.” Sở Trĩ Thủy phải đầu hàng, tính tình tốt mà nói tiếp: “Chính là một ít việc lông gà vỏ tỏi trên công ty, Cô ta là đồng nghiệp lúc trước của tôi, hay nói là cấp dưới, liền cùng loại với trong cục kinh khai khoa cảm giác đi.”

Tân Vân Mậu: “Cô cùng cô ta kia giống nhau.”

“Đúng vậy, sau đó tôi cùng một người khác trong công ty đánh nhau, bởi vì khái niệm công tác khác nhau, tôi liền rời khỏi công ty Hòe Giang.”

Sở Trĩ Thủy vốn muốn trấn an Tân Vân Mậu mới nói điều này, nhưng lúc này cô vẫn thản nhiên mà biểu lộ tiếng lòng: “Hôm nay nghe cô ta nói tình hình gần đây của công ty, cảm giác có chút cảm giác, thế giới này cũng không biết làm sao vậy, càng yêu thì như lâm vào ngõ cụt, càng tránh lại đến càng nhiều, loạn lên càng tốt, không rõ ràng lắm ông trời nghĩ như thế nào.”

Cô ở trước Vương Di Văn cũng không thổ lộ việc này, lời này làm cho bạn tốt có những phản ứng không cần thiết, nhưng Tân Vân Mậu và nhân loại sinh hoạt cách xa nhau, cho nên nói với anh cũng không có quan hệ gì.

Có loại đồ vật kêu hốc cây, trúc động không sai biệt lắm, dù sao cũng sẽ không truyền ra bên ngoài.

Tân Vân Mậu ngẩn ra, anh như suy nghĩ gì đó, lẳng lặng mà nghe.

Chương 110:

Sở Trĩ Thủy bật cười: “Kỳ thật công ty này ban đầu nhà tôi có một nửa, chẳng qua tôi phải thừa nhận tôi được phát lương nhiều hơn so với người nọ, khả năng thật sự cũng giống như bọn họ nói, tôi chính là ngụy quân tử, luôn phải trả một cái giá nào đó đi.”

Khi cô biết sự việc về video chưa làm qua hổ thẹn, nhưng làm theo sẽ có người lén nghị luận, nói cô sớm muộn gì sẽ bại lộ sự thật.

Trên thế giới không tồn tại người, thế giới nhân loại sẽ ngại người quá giả, không tìm được tỳ vết.

Tân Vân Mậu thình lình nói: “Cô hối hận không?” “Hối hận?” Sở Trĩ Thủy nói: “Không đến mức như vậy.”

“Vậy là không cam lòng?” Anh trầm tĩnh mà hình dung, chớp chớp mắt, không nhanh không chậm nói: “Tiểu nhân đê tiện đánh cắp trái cây, ngược lại còn hỗ mưa gọi gió, cô cảm thấy điều này không công bằng.”

Sở Trĩ Thủy vốn dĩ đang xé gói giấy kẹo, cô nghe vậy yết hầu hơi di chuyển, bỗng nhiên nói không ra lời.

“Vậy cô có thể nói nguyện vọng cho tôi, việc này không phải cái gì khó làm.”

Tân Vân Mậu môi hơi nhấp: “Chỉ cần bói ức nguyện với tôi, tất cả

sẽ quay về quỹ đạo, anh ta sẽ mang theo dục vọng tham lam của mình biến mất, tài phủ cướp từ trong tay người khác cũng tiêu tan, tính cả anh ta trộm đi thuộc về một nửa công ty kia của cô."

Đôi mắt anh đen nhánh, sâu không thấy đáy, không ai biết đáy mắt có bao nhiêu bí mật. Khi anh giúp Bành lão bản ký kết hiệp nghị, đầu ngón tay toát ra ngọn lửa là hắc ám, màu xanh lá là Trúc Diệp Thanh, lại không biết màu đen đại biểu cái gì.

Nếu nói lần đầu tiên cô còn nghĩ nói ước nguyện của mình ra thì anh sẽ chê cười, trong nhận thức của cô sau sự việc của Bành lão bản và nhân sâm yêu, thật sự hiểu được anh có khả năng nói được làm được. Bọn họ gọi anh là thần quân, thiên phú yêu quái bình thường có hạn, nhưng anh thì lại cái gì cũng có thể thực hiện.

Dung mạo Tân Vân Mậu vẫn tuấn tú xinh đẹp như lúc mới gặp, thần thái anh lại bớt đi nhu hòa so với trước kia, vẫn không nhúc nhích mà nhìn cô, nhẹ giọng nói: "Ước nguyện với tôi đi, đều có thể thực hiện, thiện ác đều có thể báo."

Này hoàn toàn là thái độ dỗ cho người ta vui vẻ.

Nhưng cô không cao hứng đứng dậy.

Cõi lòng Tân Văn Mậu đầy mong đợi cô trả lời, ai ngờ lại cảm giác môi bị dị vật chọc. Anh theo bản năng mà hé miệng, nếm được một tia đường ngọt, là cô dùng kẹo que đã lột ra gõ trên môi của anh một chút.

Tân Vân Mậu cắn kẹo que, anh cảm thấy lẫn lộn mà nhìn cô.

“Đừng nói đáng sợ như vậy, bằng không đánh miệng của anh.” Sở Trĩ Thủy tức giận nói: “Đây cũng không phải tiểu thuyết, thật ngày qua Lương Vương phá? Các anh cảm thấy chính là tùy tiện phá đổ một công ty, trên thực tế là vô số người vô tội bị thất nghiệp.”

Tân Vân Mậu một bàn tay cầm kẹo, lúc này mới có cơ hội nói chuyện, sửa đúng từ nói: “Vậy chỉ cần một người xui xẻo.”

Sở Trĩ Thủy nâng mi: “Anh cũng chưa từng gặp qua người này, dễ dàng quyết định vận mệnh của anh ta như vậy sao?”

Tân Vân Mậu mặt không biểu cảm: “Không phải tôi quyết định vận mệnh của anh ta, là tôi dùng những thứ anh ta tạo ra để hóa thành nhân quả.”

“Được rồi, cảm ơn anh tức giận bất bình vì tôi, nhưng thế giới chính là cái dạng này.” Sở Trĩ Thủy thở dài một tiếng, thoải mái hào phóng giang tay: “Người gặp may mắn đều rất ít khi nghĩ vì sao mình gặp may mắn, nhưng lúc xui xẻo lại cảm thấy khắp thiên hạ mình là người đáng thương nhất, thật sự quá làm ra vẻ, không thể trẻ trâu như vậy được.”

“Tôi từ một thành phố nhỏ ra, lần đầu tiên gây dựng sự nghiệp liền có thành quả, so với nhiều bạn cùng lứa tuổi đã rất may mắn, anh biết có bao nhiêu người Ngân Hải tốt nghiệp đại học cả đời đều không nhất định có thể gây dựng sự nghiệp thành công không?”

Sở Trĩ Thủy rộng rãi nói: “Nên thấy đủ, cho dù sau mà chịu một chút suy sụp, vận khí lúc trước đã rất tốt rồi, ông trời đối xử với tôi không tệ, không cần ước nguyện.” Cô thật sự cho rằng tình huống đó không đủ công bằng, nhưng công bằng mà cô cảm nhận, chính là

công bằng thật sự sao?

Bởi vì cô biết Tân Vân Mậu, cho nên cô có thể ước nguyện với anh, còn những người khác cả đời cũng chưa từng được gặp yêu quái thì sao?

Thành tích học tập của cô là dựa vào bản thân, cô tốt nghiệp đều dựa vào bản thân, vận mệnh của cô như cũ dựa vào bản thân, cô đến nay chính là sinh hoạt như vậy.

Nếu muốn dựa vào người khác thì liền không phải mùi vị kia nữa.

Sở Trĩ Thủy thẳng thắn: “Anh nói đúng, tôi thừa nhận tôi không cam lòng, tôi thật sự không phục. Nhưng tôi chán ghét người kia, không đại biểu tôi phủ nhận tất cả những dính dáng tới anh ta, càng không đại biểu tôi hy vọng công ty hoàn toàn xong đời, tốt xấu gì cũng đã từng là tâm huyết của tôi, nơi đó cũng có rất nhiều đồng nghiệp của tôi.”

Cô biết video kia tốt xấu gì cũng là giai đoạn quan trọng trong cuộc đời cô, mặc dù kết cục không đủ hoàn mỹ, nhưng không có đoạn kia thì cũng không có cô của hiện tại. Bởi vì cô gặp được một người không tốt, liền phủ nhận một đoạn sự việc kia, như vậy có vẻ không đủ công bằng, ít nhất cô còn kết bạn với Vương Di Văn, làm bạn tốt với cô ấy. “Nhưng có thể là người thói hư tật xấu đi, tôi hy vọng bọn họ không quá tốt, bằng không tôi sẽ cảm thấy chính mình giống một đứa ngốc, này hẳn là tôi không có ý tốt ghen ghét?” Cô nghiêng đầu tự hỏi một lát, lại nhìn về phía Tân Vân Mậu, nhịn không được cười khổ: “Tôi thừa nhận tôi không thấy như vậy là quang minh lỗi lạc, không thật sự là ngụy quân tử.”

Cô có thể nghĩ thông suốt sự việc đó, nhưng khi nhìn thấy tiểu nhân đắc ý, vẫn sẽ có một tia không thoải mái, xét đến cùng cô vẫn là

một người thường.

Tất cả mọi người hiểu đạo lý lớn, nhưng sự tình phát sinh ở trên người mình,

trong lòng cảm thụ tóm lại không giống nhau. Ban đêm sao trời an tĩnh yên lặng, khí chất trên người cô, không dính chút phàm trần, sau chút giây phút dao động liền bình ổn lại.

Chương 111:

Mặc kệ xem bao nhiêu lần, anh cũng sẽ cảm thấy ngạc nhiên, vốn dĩ loài người không có yêu khí, không hiểu pháp tắc, như cũ có thể làm được loại trình độ này, cùng anh gặp qua rất nhiều người không giống nhau, thậm chí cùng anh gặp qua rất nhiều yêu không giống nhau.

Tân Vân Mậu trịnh trọng nói: “Chuyện này không có gì kỳ lạ cả, cô ở trong đám nhân loại đã có thể nói là người hoàn mỹ rồi.”

Sở Trĩ Thủy nghe khẩu khí anh nghiêm túc, đột nhiên bị ca ngợi cao độ, ngoài ý muốn liếc anh một cái, đột nhiên có chút ngượng ngùng. Này khen có chút quá, nhưng nghe anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, lại dường như anh thật sự nghĩ như thế.

Sở Trĩ Thủy sờ mặt, do dự mà lên tiếng: “Cảm ơn?”

Trên mặt Tân Vân Mậu nở lên một tia ý cười, anh đắc ý dào dạt gật đầu: “Dù sao cũng là tín đồ của ta, ưu tú như vậy cũng bình thường.”

Ánh mắt của quá mức xuất sắc, cho nên chọn tín đồ như vậy.

Sở Trĩ Thủy: “?”

Cô nghe xong lời này, nhanh chóng khôi phục thái độ bình thường, bình tĩnh mà chế nhạo nói: “Chuyện này có liên quan gì với anh

chứ?" Cô ưu tú cùng cây trúc da mặt dày trước mắt có quan hệ gì! Tại sao khen người còn có thể bẻ ngược lại khen chính mình!

"Đi thôi, ngày mai trở về Hòe Giang, làm tốt sự nghiệp, kiếm tích hiệu." Sở Trĩ Thủy mở mắt, cô nhấc chân đi vào bên trong, nương theo một chút cảm giác say còn hào khí vạn trượng mà chống nạnh: "Tôi không kiếm đồng tiền lớn thì làm sao? Tôi nghèo cũng nghèo đến có chí khí, kiếm được tiền đều trong sạch, trước nay không thương tổn bất kỳ kẻ nào, loại tiền này cầm mới an tâm!"

Tân Vân Mậu nghe ngữ khí mang tinh thần phấn chấn bồng bộ của cô, anh cũng bị lời nói ấy lây cho chút vui vẻ, có cảm giác như chờ đợi mặt trời mọc trong đêm tối, cảm giác tương lai mỗi một ngày đều sẽ càng tốt hơn hôm nay. Là mùa xuân hạt giống nảy sinh, là mùa hè từng đợt từng đợt gió hanh, là mùa thu thu hoạch trái cây, là mùa đông hồng mai ngạo tuyết, là bốn mùa, là sao trời, là biển rộng, là sinh mệnh vô biên vô hạn.

Trước kia anh thường khịt mũi coi thường với câu nói "Chỉ có con người là anh linh của vạn vật", nhưng không thể không thừa nhận rằng hiện tại lại bị trước mắt thu hút, còn muốn chờ nghe những câu tiếp theo cô nói.

Anh đi kế bên cô, mở lòng bàn tay ra đỡ cô: "Tôi còn muốn một cây kẹo nữa."

"Không phải anh còn chưa ăn xong sao?" Sở Trĩ Thủy nghi hoặc nói, cô lục trong túi một chút, vươn tay đưa cho anh: "Đều cho anh cả đấy."

Tân Vân Mậu tiếp nhận cây kẹo đường kia, anh mở giấy gói kẹo ta,

bỗng chốc đưa kẹo tới miệng cô, nhẹ nhàng mà đẩy một chút.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Làm gì đấy?”

Tân Vân Mậu oán giận nói: “Cô vừa mới dùng kẹo đánh miệng tôi.”

“Thật là lòng dạ hẹp hòi.” Sở Trĩ Thủy cạn lời liếc mắt nhìn anh một cái, ngậm kẹo trong tay anh đi.

Tân Vân Mậu lúc này mới vừa lòng.

Bên đường, một người thanh niên trang phục giày da ngồi ở bên trong xe, nhìn qua khí chất to lớn nhưng dung mạo lại bình thường, dựa vào vẻ ngoài tinh anh mới tăng điểm nhan sắc lên. Anh ta không dám tin tưởng nhìn một người một yêu dưới ánh đèn, không nhịn được mà dụi dụi mắt, sợ là do bản thân thức đêm hoa mắt.

Tài xế ngồi phía trước hỏi: “Lý tổng, làm sao vậy?”

Lý Long Khoa bỗng nhiên kêu dừng xe, làm tài xế cũng không biết có chuyện gì.

Lý Long Khoa phục hồi tinh thần: “Không có gì, đi thôi.”

Chắc là nhìn lầm rồi.

Ô tô một lần nữa khởi động, chở Lý Long Khoa rời đi.

Nếu nói Lý Long Khoa chân chính kiêng kỵ người nào, Sở Trĩ Thủy chắc chắn có thể tiến vào vị trí thứ ba trên danh sách, cô không vi phạm pháp lệnh là do đạo đức của bản thân cô yêu cầu, nếu là thật muốn sử dụng chiêu ngầm thì Lý Long Khoa đã sớm xong đời rồi.

Anh ta biết cô rời khỏi công ty thì việc này sẽ bị chôn vùi mãi mãi, nhưng lại không chịu nổi sự dụ hoặc thật sự quá lớn của tiền tài, ý muốn cô trở về càng lúc càng lớn.

Thành phố Ngân Hải lớn như vậy, không có khả năng dễ gặp như thế, hẳn là không phải cô, với cả không phải cô đã trở về Hòa Giang rồi sao? Không làm chuyện trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa. Nói thật, Lý Long

Khoa cũng không sợ quỷ, anh ta chỉ có chút sợ Sở Trĩ Thủy, đêm nay thật sự không thua gì gặp quỷ.

Trong khách sạn, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu một đường trở về, hưng phấn sau khi uống rượu của cô đã biến mất, hiện tại lại dần sinh cơn buồn ngủ mơ hồ, muốn nhanh chóng ngả người trên giường nệm mềm mại ấm áp ngủ một giấc thật ngon.

Tân Vân Mậu thấy cô không nói lời nào, cô vừa mới trở lại khách sạn đã muốn trực tiếp đóng cửa đi ngủ, thậm chí cũng không thèm liếc nhìn anh lấy một cái.

Anh lập tức không vui nói: “Cô có phải đã quên điều gì rồi không.”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Quên cái gì chứ?”

Tân Vân Mậu trầm mặc mấy giây, anh có chút u oán, nhắc nhở nói: “Quên nói một câu.”

“Sao?” Sở Trĩ Thủy càng cảm thấy mê man hơn, cô trái lo phải nghĩ một phen, ánh sáng trong đầu chợt hiện ra, nói: “Ngủ ngon?”

Tân Vân Mậu cảm thấy vô cùng mỹ mãn, đáp lại: “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon ngủ ngon.” Sở Trĩ Thủy bị anh làm cho đầu phình ra, xấu hổ buồn bực nói: “Mau chóng đi ngủ đi, nếu không sẽ đến lúc chào buổi sáng luôn đó!”

Một đêm mơ đẹp.

Chương 112:

Sau khi tỉnh lại, chuyến công tác của Sở Trĩ Thủy ở cục Ngân Hải liền kết thúc, Đỗ Tử Quy hứa với cô buổi chiều sẽ đưa bọn họ đến sân bay. Sở Trĩ Thủy đương nhiên là ngồi máy bay về Hòe Giang, chờ sau khi cô check in thành công, Tân Vân Mậu liền trực tiếp bay về, nói không chừng tốc độ còn nhanh hơn cả cô.

Một người một yêu gần gũi cùng vào cùng ra, ở trong cục Ngân Hải hoành hành không chút cổ kỵ, làm Diệp Hoa Vũ có khổ nói không nên lời. Hắn vốn muốn lén tìm Sở Trĩ Thủy tâm sự mỏng, bất đắc dĩ cái căn bản là tìm không thấy cơ hội, rốt cuộc ở cuối cùng một ngày cũng bắt lấy được cô hội cô ở một mình trong phòng trà. Cửa văn phòng, Diệp Hoa vẫy tay với Sở Trĩ Thủy: “Tiểu Sở, tôi muốn nói vài chuyện với cô.”

“Được, Diệp cục.” Sở Trĩ Thủy mặt đầy khó hiểu đi qua đó, gần đây cô cũng không gặp Diệp cục trưởng, từ sau khi Tân Vân Mậu xuất hiện, hành tung của Diệp cục trưởng không hề để lộ ra ngoài.

Văn phòng cục trưởng, trong phòng chỉ còn lại Sở Trĩ Thủy và Diệp Hoa Vũ. Diệp Hoa Vũ vẫn trang điểm cả người màu mè, lại hoàn toàn không nói bốc nói phét như lúc đầu. Anh ta lộ ra vẻ rối rắm, muốn nói rồi lại thôi nói: “Tiểu Sở à, lúc này thì mới tính, nhưng tôi còn muốn cùng cô nói một chút, về sau không thể để anh ấy tới Ngân Hải này nữa.”

“Anh ấy là chỉ ai?” Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Ngài nói không cho anh

ấy là không cho.”

Cô còn chưa kịp nói ra chữ cái đầu tiên “Tân”, Diệp Hoa Vũ đã sợ tới mức hồn phi phách tán, anh ta hốt hoảng mà xua tay ngăn lại: “Đừng đừng đừng, không được

hô lên tên đầy đủ của anh ấy, cô không biết quy củ của chúng ta à?”

“Biết.” Sở Trĩ Thủy nói: “Hồ cục trưởng nói, hô lên tên đầy đủ anh ấy sẽ nghe được.” Diệp Hoa Vũ cả kinh đến mức cằm cũng muốn rơi xuống: “Vậy mà cô còn dám kêu!?”

“Anh ấy nghe được cũng không phải chuyện gì lớn lao.” Sở Trĩ Thủy không hiểu được trạng thái run sợ trong lòng của Diệp Hoa Vũ, cô thường xuyên đấu võ mồm với Tân Vân Mậu, Miêu Xử cũng từng trêu chọc đối phương, cây trúc yêu cũng không làm ra phản ứng nào quá kích.

“Lão Hồ rốt cuộc đã nói sao với cô vậy?” Diệp Hoa Vũ muốn hỏng mất nói: “Hoàn toàn không huấn luyện đường lối đúng đắn cho cô sao?”

Sở Trĩ Thủy thản nhiên: “Tôi không liên quan gì đến cái huấn luyện đường lối đúng đắn đó hết.”

Cô ở khoa phát triển kinh tế, lại không ở khu quan sát, đương nhiên không cần phải giải quyết việc của yêu quái. “Tốt thôi, lão Hồ không có trách nhiệm, vậy để tôi nói.” Diệp Hoa Vũ nhướng mày, nhẫn nại nói: “Cô hẳn là đã biết Cục Quan Sát của chúng ta chủ yếu là xử lý nhân yêu, tranh cãi giữa yêu với yêu, giữ gìn trạng thái ổn định hòa bình hiện tại nhỉ.”

“Biết.”

“Có thể vào Cục Quan Sát yêu quái thì đương nhiên cũng khác biệt với những yêu quái bên ngoài. Đồng phục ở khu quan sát gọi là trấn yêu bào, nó đại biểu cho việc dưới những tình huống nhất định, chúng ta có thể giết các yêu quái khác.” Sắc mặt Diệp Hoa Vũ hơi trầm xuống, thấp giọng nói: “Anh ấy không phải yêu quái ở Cục Quan Sát, hơn nữa còn từng tạo nên một trận đại chiến yêu giới vô cùng lớn, lúc ấy nháo đến mức có thể nói là long trời lở đất, không có ánh trăng.”

Hai mắt Sở Trĩ Thủy phát ngốc: “Anh ấy sao?”

Tân Vân Mậu vậy mà còn có thể khơi mào chiến tranh, chuyện này tựa như chuyện đứa trẻ ba tuổi thống trị địa cầu, hiện tại cô không có cảm giác hồi hộp, chỉ có thể biết rõ mình có chút buồn cười, lại nghi ngờ có phải mình đang ở trong một tiết mục hài kịch hay không.

“Không sai, tuy rằng anh ấy không phải là người khơi mào đại chiến, nhưng yêu quái được phong thần thì thực lực đều không hề tầm thường, anh ấy cùng một vị khác vung tay đánh nhau gây thành một hồi tai hoạ. Chuyện này chẳng những làm hại đến các yêu quái vô tội mà còn rất nhiều con người vô tội cũng phải chịu khổ, trong đó có một vị rất có danh tiếng trong giới loài người.”

Đây là một chuyện xưa xa xăm cũ kỹ.

Long Thần là đệ nhất yêu quái được phong thần trên thế gian, từ khi ra đời tới nay cho dù trời xoay đất chuyển cũng đối xử tử tế với tất cả linh chi vật trên thế gian. Ông ta tụ tập không ít yêu quái lại, cung cấp đủ loại chỉ dẫn cho con người, chỉ đạo bọn họ gieo trồng

lương thực, tu sửa đê điều, lâu lâu lại giáng xuống nhân giáng chút phúc lành, khi đó ông rất được dân gian tôn kính.

Một ngày nào đó, Long Thần chậm rãi thay đổi, tính cách của ông càng thêm táo bạo, đôi khi sẽ lộ ra vẻ mặt phẫn nộ, nhưng về cơ bản vẫn vì người vì yêu mà làm việc thiện, thẳng cho đến khi vị yêu quái được phong thần thứ hai trên thế gian ra đời.

Không ai biết hai vị thần có mâu thuẫn gì nhưng trận đại chiến này làm đến mức lưỡng bại câu thương*. Long Thần còn phái ra không ít người và yêu quái, muốn bao vây trừ khi vị thần thứ hai, cuối cùng lại không thu được bất kỳ kết quả gì, còn làm cho các tín đồ của Long Thần lây dính lệ khí, tay đầy máu tươi.

* Ý của câu thành ngữ này là chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả.

Cuối cùng, vị thần thứ hai cùng các yêu quái khác xé Long Thần rách thành bốn bộ phận, chôn riêng lẻ ra ở Hòe Giang, Ngân Hải, Sơn Ngô và Không Tang, đây là trạng thái ban đầu của tứ đại Cục Quan Sát hiện tại.

Thần hồn của yêu quái được phong thần không dễ tiêu tán, mặc dù đã dùng lửa yêu những cũng rất khó để lau sạch hoàn toàn, chỉ có để khu quan sát trấn áp ở phía trên, phòng ngừa Long Thần tái hiện trên nhân gian làm chuyện ác.

Tân Vân Mậu chính là vị thần thứ hai, anh ấy tuy đã từng có thời gian ngắn liên thủ với yêu quái khác, nhưng bản chất bọn họ không giống nhau, thậm chí còn đề phòng lẫn nhau.

Diệp Hoa Vũ chắp tay sau lưng như một vị trưởng bối, thở dài nói: “Nghe xong ngọn nguồn, cô đã hiểu rõ chưa.”

Sở Trĩ Thủy gật đầu: “Ừ, một chuyện xưa rất thú vị.”

“Một chuyện xưa rất thú vị?” Diệp Hoa Vũ âm thanh kinh ngạc nói: “Tiểu Sở, cô vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô nghe xong việc này cảm thấy không nên là thú vị, phải nói ý tưởng khác mới đúng chứ!?”

Sở Trĩ Thủy trầm ngâm mấy giây, cô thản nhiên nói: “Không phải, Diệp cục, anh giống như trong ngoài nước đánh mậu dịch chiến, hỏi tôi có ý nghĩ giống anh không, nhưng thật ra trong lòng tôi có ý nghĩ riêng, nhưng ý nghĩ của tôi có hữu dụng sao?”

Cô không thể nói mạu dịch chiến đánh thì sẽ đánh, nói không đánh sẽ không đánh, chuyện cổ xưa này đều là thần cùng thần đánh nhau, hỏi một dân chúng tóc húi cua như cô làm gì?

“Không đúng, Tiểu Sở, ý nghĩ này của cô có vấn đề.” Diệp Hoa Vũ gấp đến độ vò đầu bứt tai: “Ý của tôi là cô không nên đem anh ấy vào trong cục, phía dưới bộ phận quan sát của chúng ta trấn áp bộ phận nào, anh ấy nếu chạy vào nuốt mất một phần tư kia, vậy thật sự là không có người nào quản được anh ấy nữa, nói không chừng sẽ phát sinh sự việc càng thảm thiết hơn cả năm đó!”

Sở Trĩ Thủy thản nhiên cãi lại: “Sẽ không, anh ấy có thói sạch sẽ không ăn đồ dơ bẩn, hơn nữa lần trước chúng tôi đã vào bộ phận trong cục quan sát rồi, cũng chẳng có việc gì.” Cô cảm thấy Diệp Hoa Vũ làm quá. Tân Vân Mậu lại không phải chưa từng đến bộ phận quan sát, lúc ấy chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

“Anh ấy còn vào bộ phận của Cục quan sát của các ngươi sao?

Không phải, Miêu Lịch rốt cuộc là nghĩ như thế nào vậy!?" Diệp Hoa Vũ biết được tin tức nghe rợn cả người, càng sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, giống như một con chim đại khổng tước bị nổ tung lông, anh ta nghĩ lại tưởng tượng hình như có cơ sở, oán niệm nói: "Từ từ, là Miêu Lịch nói cũng bình thường, anh ta chỉ thích xem những con mèo hư nhiễu loạn gây chuyện."

"Tóm lại, cô phải có chút cảnh giác, không thể lại dẫn anh ấy tới Ngân Hải, vị nào lúc ban đầu cũng vô cùng hiền lành, cuối cùng còn không phải cũng quậy thành như vậy sao, nói không chừng có một ngày nào đó lại sẽ bùng nổ đại chiến!"

Sở Trĩ Thủy nghe anh ta nói đến mà hồng cổ thô, sắc mặt cô vô cùng bình tĩnh, lễ phép mà đánh gãy: "Cục trưởng Diệp, mạo muội hỏi một chút, đại chiến lần trước xảy ra khi nào?"

"Ít nhất là khoảng một ngàn năm trước."

"Vậy lần đại chiến tiếp theo là khi nào?"

"Đoán chừng là một khoảng thời gian rất lâu nữa."

"Ngài tự mình nhìn, đơn vị thời gian đều là ngàn năm, chuyện này có quan hệ gì với tôi chứ?" Sở Trĩ Thủy thoải mái mà nhún vai: "Đều không phải là chuyện mà một nhân loại có tuổi thọ chỉ có một trăm năm như tôi nên suy xét chuyện này!"

Diệp Hoa Vũ: "... "

Chương 113:

Trong lúc đi công tác ở cục Ngân Hải, Sở Trĩ Thủy luôn nói chuyện dịu dàng, thái độ chuyên nghiệp, tán gẫu đi dạo với cục trưởng Diệp tuyệt không hai lời, đây là lần đầu tiên cô tỏ ra như không liên quan đến mình, hoàn toàn khiến Diệp Hoa Vũ nghẹn tới nỗi nói không ra lời.

Diệp Hoa Vũ nói: "Từ từ, cô nói thế làm tôi có chút mơ hồ." Đồng nghiệp con người phá game một cách đơn giản trực tiếp, đổi lại là ai thì cũng

sẽ bị làm cho bối rối. Gương mặt của Sở Trĩ Thủy bình thản: "Cục trưởng Diệp, này không có gì mơ hồ cả, ông kể cho tôi nghe một câu chuyện xưa, tôi cũng kể cho ông nghe một câu chuyện xưa."

"Chuyện xưa gì cơ?"

"Thật ra cũng không gọi là chuyện xưa, mà là khoa học thường thức, trái đất mà chúng ta sống không khi nào là không ở dựa vào mặt trời, nhưng mặt trời sẽ biến thành một "ngôi sao hồng vĩ đại" vào 5 tỷ năm sau, đến lúc đó nhiệt độ cực nóng sẽ nướng chín mặt đất, vạn vật trên trái đất đều sẽ tiêu vong, hơn nữa trong quá trình "ngôi sao hồng vĩ đại" bành trướng, nói không chừng còn sẽ trực tiếp nuốt chửng hành tinh bên cạnh nó."

Sở Trĩ Thủy nghiêm trang nói: "Nếu ông quá lo lắng chuyện tương lai, cũng có thể ghi nhớ "ngôi sao hồng vĩ đại" trong lồng, ngày

thường nhọc lòng hai việc cùng nhau.”

Diệp Hoa Vũ không thể tin nổi: “Sao tôi có thể quản được những chuyện của mặt trời!?”

Sở Trĩ Thủy hỏi ngược lại: “Vậy tại sao tôi quản được chuyện của yêu quái?”

Theo ý của Sở Trĩ Thủy, việc lo lắng Tân Vận Mậu khơi mào đại chiến giống với việc lo lắng mặt trời cắn nuốt trái đất, toàn là việc xa xôi đến không cần phải cân nhắc đến, dù sao đi nữa cũng không liên quan gì đến cô.

“Không đúng, hai việc này không giống nhau.” Cuối cùng thì Diệp Hoa Vũ cũng tìm lại được lý trí, ông ấy nâng cổ lên, nói một cách chắc chắn: “Đương nhiên cổ quản được việc của yêu quái, chỉ cần cô không dẫn anh ta tới Ngân Hải nữa là được.”

Gần đây Diệp Hoa Vũ cân nhắc một chuyện, nếu không có Sở Trĩ Thủy, Tân Vân Mậu sẽ không rời khỏi Hoài Giang. Tuy rằng ông ấy không hiểu mối quan hệ của hai người, nhưng có thể suy luận ra từ dấu vết để lại, Sở Trĩ Thủy có một sự ràng buộc nhất định với Tân Văn Mậu.

Chỉ cần Tân Vân Mậu không tới Ngân Hải nữa, vậy họ sẽ không dính dáng tới ông ấy, dĩ nhiên cũng không cần lo lắng sợ hãi. Sở Trĩ Thủy trầm mặc một lát, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Rất xin lỗi, tôi không thể đồng ý với ông, này phải xem sắp xếp công việc của phòng công tác.”

“Tiểu Sở, này còn phải xem sắp xếp công việc cái gì?” Diệp Hoa Vũ

cao giọng nói: “Anh ta không phải yêu quái trong cục, cô lại dẫn theo anh ta đến đây, nói không chừng sẽ vứt mất công việc của cô!”

Chương 114:

Sở Trĩ Thủy thấy Diệp Hoa Vũ kích động, cô vẫn không nhúc nhích mà tự hỏi mấy giây, bỗng chốc nở nụ cười mỉm: “A, thật vậy sao? Vứt bỏ công việc của tôi? Ông đã làm xong công tác chuẩn bị kiện tôi rồi à?”

Cô tươi cười dịu dàng, thái độ ôn hòa, nhưng lời nói ra lại hoàn toàn tương phản với vẻ mặt.

Diệp Hoa Vũ: “?”

Sở Trĩ Thủy nắm chặt hai tay vào nhau, có lý có tình nói: “Đầu tiên, biên chế của tội thuộc cục quan sát Hoài Giang, ông là cục trưởng cục quan sát Ngân Hải, có tư cách tùy ý sai tôi làm việc hay không vẫn còn là nghi vấn; thứ hai, trừ khi gây ra sự cố công việc nghiêm trọng, trong cục cũng không có tư cách khai trừ nhân viên một cách vô cớ, mời ông đưa ra chứng cứ tôi vi phạm quy định, chứng minh tôi có sai sót trong công việc; thứ ba, tôi là con người làm việc trong cục, cảm thấy ông có cái nhìn kỳ thị giống loài ở nơi làm việc, đối với thể xác và tinh thần của tôi, đều tạo thành thương tổn rất lớn, có lẽ tôi sẽ báo cáo tình huống này cho cấp trên trong cục.”

Cô nói hết trong một hơi, giữa chừng cũng không bị vấp, hoàn toàn là dáng vẻ tính sẵn trong lòng. Diệp Hoa Vũ bị lời nói có logic chặt chẽ của cô làm cho chấn động đến mức đầu kêu ong ong, cuối cùng hốt hoảng mà cố nói một câu: “Tôi đã kỳ thị gì cô?” Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: “Dù không kỳ thị tôi, thì ông cũng đã kỳ thị anh ấy.”

Diệp Hoa Vũ cãi lại: “Tôi vừa mới nói rõ ràng rồi, anh ta cũng không phải yêu quái trong cục!”

“Hóa ra các ông cũng giống hệt loài người, bình thường thoạt nhìn rất dễ ở chung chỉ là do không tổn hại đến ích lợi thôi, làm tôi còn tưởng chỉ có con người mới như vậy, cứ nghĩ như vậy thì chuyện đạo lý gì cũng hợp lý.” Sở Trĩ Thủy nghe ông ấy cố chấp như thế, thở dài nói: “Cục trưởng Diệp, ông thật sự nồng nặc mùi con người.”

Diệp Hoa Vũ từng nói về con người trong cục tính kế thông minh, tàn hại đồng loại tuyệt đối không nương tay, khinh thường người ký kết thỏa thuận vì tiền vì quyền gây ra mầm tai hoạ. Lúc trước cô còn bị lời nói của Diệp Hoa Vũ châm chọc, hiện tại phát hiện ông ấy cũng không khác gì con người, chỉ là yêu quái để ý không phải tiền tài quyền lực, mà là yêu khí hoặc thứ khác thôi.

Diệp Hoa Vũ mờ mịt khó hiểu mà nhìn cô, dường như không hiểu ý của cô.

“Lúc cần anh ấy thì lựa chọn liên thủ, giải quyết nguy cơ xong thì sợ hãi bị bắt nạt, nói gì mà một phần tư của Long Thần, không phải tương đương với tài nguyên hoặc tiền trong thế giới con người sao?” Sở Trĩ Thủy thong thả ung dung mà giương mắt: “Các ông để tay lên ngực tự hỏi, nếu anh ấy thật sự muốn cướp của ông, còn phải chờ đến hôm nay à?”

Tuy rằng Tân Vân Mậu suốt ngày khoe khoang bản thân, nhưng rất nhiều lời anh nói phỏng chừng đều chẳng có gì, thực lực của anh khá mạnh trong số các yêu quái. Anh không nhớ thương thần hồn của Long Thần ở phòng quan sát, đó chính là không có hứng thú với thứ đó thật sự.

Diệp Hoa Vũ nhíu mày: “Là cô nghĩ quá đơn giản.” “Không phải tôi đơn giản, là ông quá phức tạp. Luôn nghĩ xấu đối phương theo bản năng, nói không chừng là tâm lý phóng chiếu trong lòng của mình, mình có ngày ở địa vị cao thì muốn đạp người ta dưới chân.”

Bởi vì bản thân đi đến chỗ cao thì nhịn không được ức hiếp người khác, nên cho rằng người trên khắp thiên hạ đều giống mình.

Sở Trĩ Thủy rũ mắt nói: “Tôi làm người ngoài cuộc chân chính trong cục, khách quan mà bình luận một câu, mối quan hệ của cục trưởng Hồ và sếp Miễu với anh ấy không chắc tốt cỡ nào, nhưng họ mạnh hơn ông chút, sẽ không lén nghị luận

chuyện của anh ấy, ít nhất chưa từng nói với tôi.” Hồ Thần Thụy và Miêu Lịch hẳn là cũng có băn khoăn y hệt vậy với Tân Vân Mậu, chỉ là họ sẽ không để lộ chuyện cho con người như cô đây. Cô nói chuyện riêng với cục trưởng Hồ, cục trưởng Hồ chưa từng nói một câu rằng Tân Vân Mậu không đúng; sếp Miêu luôn giơ cao móng vuốt với Tân Vân Mậu, nhưng cuối cùng vẫn là để cho anh tiến vào phòng quan sát.

Cô còn nghĩ rằng Tân Vân Mậu chỉ quanh quẩn bên ngoài cục Hoài Giang, ai ngờ yêu quái bên ngoài lại bàn tán về anh còn nhiều hơn, thậm chí an tĩnh ngoài mặt cũng không ngụy trang nữa.

Khó có thể tưởng tượng được nghìn năm qua rốt cuộc anh đã sống như thế nào, khó có thể tưởng tượng được cảm giác của anh khi ngày đầu bị cô trào phúng không cảm nhận được thiện ý của người khác.

Anh từng nói: “Cũng không phải đều là yêu quái là có thể tính cùng thế giới, chẳng phải con người các cô cũng vậy sao, chính cô vừa nói, chỉ cần khác hoàn cảnh, cách biệt sẽ rất lớn. Tôi không giống họ, nhưng cứ ở lại, cùng lý do đó nên cô cũng có the."

Cô thân làm một con người chân chính mà vẫn có thể ở lại, đông loại của anh đối xử với cô còn tốt hơn đối xử với anh.

“Nói thật, ban đâu khi tôi biết anh ấy thì ấn tượng vô cùng tệ, cũng nói qua rất nhiều lời cực kỳ không khách khí, nhưng cho đến tận bây giờ tôi cũng không bị trả thù, anh ấy thật sự không phải kiểu người thích ghi thù.” Sở Trĩ Thủy nhìn chăm chú vào Diệp Hoa Vũ, bật cười nói: “Tại sao không thử tìm hiểu anh ấy? Các ông có thời gian sống chung với anh ấy còn dài hơn tôi.”

Diệp Hoa Vũ không nhanh không chậm mà chất vấn: “Cô cảm thấy hiểu anh ta rồi có thể thay đổi cái gì sao?”

Sở Trĩ Thủy ung dung nói: “Tôi không biết có thể thay đổi cái gì, nhưng tôi cảm thấy này việc này có lợi cho sự an toàn thân thể yêu quái của cục trưởng Diệp.”

Diệp Hoa Vũ: “? “

Cô cười hỏi: “Ông thấy trà xanh uống ngon không?”

Chương 115:

Diệp Hoa Vũ đột nhiên bị ngắt lời, ông ấy gãi đầu, mở miệng dò hỏi: “Đúng rồi, rốt cuộc trà xanh các cô đem đến gieo trồng như thế nào, lão Hô còn giấu không nói cho tôi.”

Đương nhiên Diệp Hoa Vũ đã thưởng thức qua vị trà xanh, còn nghi cục Hoài Giang có kỹ thuật bẩn gì đó, vậy mà lại có thể dùng lá trà để tẩm bổ yêu quái.

Sở Trĩ Thủy trấn định nói: “Là anh ấy dùng yêu khí của mình tưới.”

???

Cô lộ ra nụ cười rực rỡ: “Bởi vậy, nếu ông muốn mỗi năm có trà xanh ngon miệng, mọi người hòa thuận làm ăn, vậy thử tìm hiểu và tiếp nhận anh ấy, sau đó nhớ sang năm trả tiền mua trà gấp bốn lần.”

Diệp Hoa Vũ còn chưa phục hồi tinh thần từ thông tin trước, lại bị tin tức phía sau bùng nổ đến đây mặt ngạc nhiên: “Từ từ, sao còn lẫn giá ngay tại chỗ vậy? Giá cả trà xanh của cục Hoài Giang đã gần bằng với giá cao nhất trong thị trường, giờ cô lại mở miệng nói muốn tăng giá gấp bốn lần, nhảy thẳng lên con số thiên văn rồi.

Sở Trĩ Thủy mặt không đổi sắc tim không đập, giải thích nói: “À, bởi vì sang năm lá trà gặp thiên tai, cho nên giá cả hơi dao động.”

Chiếc thuyền cảm tình bé xíu của cục Hoài Giang và cục Ngân Hải lật rồi, bão táp của cảm tình cũng làm ướt sũng vườn trà xanh rồi, dĩ nhiên trà xanh sẽ lên giá.

Diệp Hoa Vũ càng thấy vô lý: "Sang năm lá trà gặp thiên tai, sao năm nay có thể biết được!?"

Ông ấy tin lý do tăng giá gượng ép thế này mới là lạ!

"Đương nhiên, nếu ông kiên trì cho rằng anh ấy không phải yêu quái trong cục, vậy trà xanh và sự an toàn của tấm thân yêu quái đều không còn rồi." Sở Trĩ Thủy nghiêng đầu, vẻ mặt cô thuần lương, thân thiện mà nói: "Tôi không phải trưởng khoa của anh ấy cũng không có lý do quản anh ấy, đến lúc đó đập tòa nhà cổ hay tòa nhà hành chính cũng không phải việc khó giải quyết cho lắm, đúng không?"

Diệp Hoa Vũ nghe vậy cực kỳ kinh sợ, ông ấy khẩn trương mà nuốt nước bọt, nhắc nhở nói: ". Lúc nãy cô mới nói anh ta không trả thù." ...

"Anh ấy sẽ không chủ động trả thù, nhưng tôi có thể nhắc nhở anh ấy. Suy cho cùng thì tôi là con người, càng là người có địa vị cao, càng am hiểu việc đi ức hiếp người khác, chắc là cũng sẽ ức hiếp yêu quái, không phải là ông không hiểu được đạo lý này." Sở Trĩ Thủy cười tủm tỉm nói: "Cục trưởng Diệp chọn cái nào đây?"

Diệp Hoa Vũ: "..."

Con người này cũng là con cáo già phúc hắc treo nụ cười trên miệng y hệt Hồ Thần Thụy! Đáng sợ nhất chính là cô không có yêu khí

nhưng lại đi cùng với yêu quái phong thần không thể trêu vào!

Diệp Hoa Vũ lặng im thật lâu, trải qua đấu tranh tâm lý rối rắm, cuối cùng dưới sự uy hiếp bị ép sửa miệng, nhu nhược nói: “Anh ta từ xưa đến nay chính là một trong những thành viên của bộ phận phát triển kinh tế cục Hoài Giang.”

Sở Trĩ Thủy đối mặt với việc khổng tước thỏa hiệp, cô tươi cười đây mặt mà vỗ tay, không tiếc lời ca ngợi: “Ông thật biết làm người!”

Diệp Hoa Vũ thua đậm quay về, ông ấy quan sát sắc mặt của cô, thử nói: “Trà xanh kia..." “Tăng giá gấp bốn lần.” Sở Trĩ Thủy nói: “Ông cảm thấy không êm xuôi, cũng có thể sửa thành năm Tân.”

Diệp Hoa Vũ quyết ngậm miệng chim lại. Cửa văn phòng trước khi đi đột nhiên Sở Trĩ Thủy nhớ tới một chuyện, cô dừng chân lại rồi xoay người: “Đúng rồi, còn có một việc vẫn luôn muốn nói với ông.”

Diệp Hoa Vũ e sợ cô lại chào giá ngất trời, hoặc là bảo Tân Vân Mậu ra tay đập nhà ông ấy hồi hộp lộp bộp trong lòng ngay lập tức: “Chuyện gì?”

Sở Trĩ Thủy chân thành nói: “Đông hồ của ông quê mùa thật, nói thật là làm ông tục lắm.”

Cô vừa tới cục Ngân Hải nên ngại mở miệng, nhưng hiện tại nói chuyện giao lưu sâu sắc với cục trưởng Diệp như vậy, nói thêm một câu này cũng không tính là mạo phạm. Cô vô cùng hoài nghi cục trưởng khổng tước bị ai lừa rồi, nếu không thì sao lại chọn kiểu dáng xấu như vậy.

Diệp Hoa Vũ dại ra một lát, ông ấy la lên một tiếng, giống như bị

con chim lớn bị chọc giận, khàn cả giọng nói: “Cô có thể tùy ý vũ nhục nhân cách yêu quái của tôi, nhưng cô không thể nói đồng hồ của tôi xấu!”

Sở Trĩ Thủy: “...” Thì ra mắng đông hồ của ông ấy còn nghiêm trọng hơn mắng ông ấy sao?

Cửa cục Ngân Hải, Đỗ Tử Quy chạy xe đến cổng phòng tiếp khách, nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ cũng tiến đến tiễn.

Sở Trĩ Thủy trông thấy trận đội mênh mông cuồn cuộn, cô liền biết đây không phải tới vì mình, vốn dĩ sợ yêu quái cục Ngân Hải lại có tranh chấp với Tấn Vân Mậu, nhưng cuộc nói chuyện ở văn phòng vào buổi sáng hiển nhiên vẫn có chút hiệu quả với cục trưởng Diệp.

Nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ không còn sát khí nghiêm nghị nữa, chỉ là thật sự lại đây đưa tiễn mà thôi.

Diệp Hoa Vũ nhìn Tân Vân Mậu không biểu cảm gì, vẻ mặt ông ấy thay đổi thật thường, cuối cùng vẫn là cúi đầu xuống, cung kính khom mình hành lễ: “Cung tiễn thần quân.”

Chương 116:

Đại khổng tước ngạo mạn vênh váo thu hồi lông chim chói mắt, cuối cùng thành thật mà nhìn thẳng vào sự tồn tại của yêu quái trước mắt.

Tân Vân Mậu đối mặt cảnh này thì ngẩn ra, không hiểu vì sao Diệp Hoa Vũ thay đổi thái độ, nhất là khổng tước còn chưa bị đánh, theo lý mà nói sẽ không gọi mình như vậy. Anh hơi nhướng mày, mặt lộ vẻ khó hiểu nói: “Thật bất ngờ.”

Diệp Hoa Vũ căng da đâu nói: “Cảm ơn lá trà của thần quân.”

Ông ấy biết chân tướng lá trà thông qua Sở Trĩ Thủy, lúc này mới nếm ra một tia hương vị khác. Thị phi khác tạm thời không bàn, chỉ nhìn lá trà chứa yêu khí có tác dụng tẩm bổ, họ thật sự thiếu anh một món nợ.

Thiếu cái gì thì phải trả, đây là đạo lý của yêu quái. Tân Vân Mậu lúc này im lặng còn lâu hơn, mãi đến khi anh lên xe theo Sở Trĩ Thủy, thật sự sắp rời khỏi cục hoàn toàn, anh mới trả lời một câu với bộ dạng lâng lâng:

“Việc nhỏ thôi mà.”

Anh tưới vườn trà cũng không phải vì họ, nhưng phản ứng của họ làm anh thấy lạ lẫm, hình như là nghìn năm qua lần đầu nói chuyện với yêu quái bên ngoài không trộn lẫn những thứ khác.

Sở Trĩ Thủy ngồi ở bên cạnh, vẻ mặt cô hòa dịu, cười nói một cách lịch sự: “Cục trưởng Diệp, vậy chúng tôi xuất phát đây.”

“Ừ, thay tôi chào hỏi với lão Hộ.”

“Vâng, chúng tôi cũng sẽ nỗ lực thường xuyên tới Ngân Hải.”

"... Ù."

Bên trong sân bay, Đỗ Tử Quy lái xe đưa Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đến nhà ga sân bay. Anh ta mở cốp xe ra, đang muốn nhấc giúp vali của Sở Trĩ Thủy ra, ai ngờ Tân Vẫn Mậu đi trước một bước duỗi tay cầm, Đỗ Tử Quy sợ tới mức kinh hoảng thật thố mà thu tay.

Tân Vân Mậu không thèm quan tâm đối phương, anh bất động thanh sắc mà đem

vali để trên mặt đất, tự nhiên mà kéo đi đến bên cạnh Sở Trĩ Thủy.

Đỗ Tử Quy nhìn cảnh này thì kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới Tân Vân Mậu sẽ cầm hành lý, còn có một mặt bình dị gần gũi như vậy. Anh ta nghĩ ngợi một lát, xua đi nội tâm sợ hãi, lộ ra một nụ cười chân thành tha thiết: “Vậy hoan nghênh hai vị lân sau lại đến Ngân Hải.”

Sở Trĩ Thủy vội nói: “Cảm ơn, mấy ngày nay vất vả cho anh quá.” Đỗ Tử Quy có thể coi là yêu quái mệt nhọc nhất chuyến này, mấy ngày nay anh ta bận trước bận sau không ngừng nghỉ, còn thường xuyên lái xe đón đưa họ.

Tân Vân Mậu cũng gật đầu với Đỗ Tử Quy, càng làm cho Đỗ Tử Quy kinh ngạc cảm thán không thôi.

Sau khi tạm biệt, Đỗ Tử Quy lái xe rời đi, chỉ còn lại một người một yêu.

Sở Trĩ Thủy quay đầu lại thì nhìn thấy Tân Vân Mậu đang cầm vali, anh đứng ở cửa ga sân bay mới lạ mà đánh giá, không giống đại yêu thần bí trong dòng người hối hả qua lại, trái lại càng giống người bình thường dính khói lửa nhân gian.

Nghĩ như vậy, cô đã sớm không còn cảm giác mới mẻ với thành phố Ngân Hải, nhưng anh thật sự chưa dạo chơi xem nơi này thế nào, bất đắc dĩ vì lúc này thời gian không đủ nên hết cách du ngoạn.

“Tôi đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, sau này có thể dẫn theo anh đi công tác nhiều hơn.” Sở Trĩ Thủy cười nói: “Lần tới không dùng mặt dây chuyền, thật sự ngồi máy bay quay lại.”

Cô là người phàm không quản được chuyện của ngàn năm sau, cũng không biết một trăm năm đối yêu quái mà nói thì ngắn cỡ nào, nhưng trong tháng năm cô có thể ở chạm đến được, lưu lại một ít hồi ức vui vẻ cho bạn bè yêu quái của cô.

Giờ cô biết thân phận của anh, họ có thể không phải đồng nghiệp, nhưng chắc họ có thể tính là bạn bè.

Tân Vân Mậu nhìn gắt gao cô, anh mím môi, dường như đang ngượng ngùng, do dự mở miệng: “Biết là cỗ không rời xa tôi được, những trước mặt không cần phải nói trực tiếp đến như vậy.” mọi

người, cũng

Nghe nói, máy bay của con người chỉ cần mấy tiếng, không ngờ chút thời gian này, cô cũng cần anh ở bên.

Nội tâm mềm mại của Sở Trĩ Thủy tan thành mây khói, cô nghe xong lời nói thái quá của anh, không kiềm được đau đâu mà đỡ trán, cắn răng nói: “Giờ anh lập tức tìm một nơi không người mà biến đi.”

Tân Vân Mậu nghi hoặc nói: “Vì sao phải gấp như vậy?”

"Tôi sợ tôi nhịn không được đánh anh.”

Cô không nên ôm lòng thương xót và đông cảm với yêu quái trúc não rỗng, nói không chừng anh hoàn toàn không thèm để ý việc mình bị yêu quái khác xem thường hay cô lập, mạch não của anh cũng khác với con người hoặc yêu quái bình thường!

Ngàn năm qua anh không nói chuyện với yêu quái khác là đúng, bằng không chắc chắn đã bại lộ sự tự luyến của anh từ lâu rồi! Khi đó, yêu quái khác không còn kiêng kị anh khoi mào đại chiến, ngược lại sẽ cho rằng đâu anh có vấn đề, filter yêu quái phong thần cao lãnh cũng rơi vỡ tan tành, lộ ra bộ mặt thật của thần dỏm và thần tự luyến.

Chương 117:

Ngày tiếp theo, chuyến công tác thành phố Ngân Hải hạ màn, Sở Trĩ Thủy quay về cục quan sát Hoài Giang, chỉ thấy khắp nơi đều có cảnh sắc mới.

Cỏ cây tươi tốt trong cục quan sát quen thuộc, gió mát dường như lại thổi ấm Hoài Giang thêm chút, mấy ngày không gặp nhiệt độ đã lên cao, dần dần bốc lên một tầng khí nóng. Cảnh cục Hoài Giang vẫn yên tĩnh thanh u như cũ, lộ ra sự an bình của địa phương nhỏ khuất nẻo so với cục Ngân Hải nơi trung tâm thành phố phồn hoa.

Trong văn phòng bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy đang gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tân.

Chủ nhiệm Tân trong điện thoại cao hứng phấn chấn báo tin vui: "Tiểu Sở à, chúng ta đã bắt đầu hợp tác với bên kia rồi, mấy ngày nay đang thử tìm nông dân trồng chè quảng cáo chút cho trà Hoài Giang, số liệu phát sóng trực tiếp chào hàng cũng không tệ lắm, hiện tại thoạt nhìn rất đáng tin cậy."

"Không phải trong cục các cô cũng có sản phẩm sao, nhanh chóng lấy hết lại thử, trùng hợp dạo này có nâng đỡ bên quảng cáo, bỏ lỡ đợt nhiệt này đáng tiếc lắm."

"Vâng vâng cảm ơn ông, chúng ta nắm chắc thời gian."

Lúc trước Sở Trĩ Thủy giật dây chủ nhiệm Tân và người phát sóng

trực tiếp chào hàng, chủ nhiệm Tân có tài nguyên địa phương và chính sách ủng hộ, người phụ trách phát sóng trực tiếp có hệ thống quy trình thành thục, không ngờ thật sự làm lá trà Hoài Giang nổi tiếng lên được chút một phen. Bởi vì lá trà Hoài Giang là nông sản xóa đói giảm nghèo, cho nên ở mục đề cử trên APP cũng khá ổn, gần đây còn thu hút không ít sự quan tâm.

Chủ nhiệm Tân biết cục Hoài Giang không bán trà xanh, nhưng ông ta nhớ còn có sản phẩm có liên quan khác, hoàn toàn có thể mượn đợt sóng đông phong này nổi tiếng chung.

Nhóm yêu quái Hoàng Hắc Bạch dạo này cũng nghiên cứu ra một ít thành quả, Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc cùng nhau nghiên cứu chế tạo một sản phẩm kem dưỡng tóc, Tiểu Hoàng còn một mình chế tạo ra kẹo gừng Phong Vị có khẩu vị độc đáo.

Thời gian Lão Bạch tới vườn trà tương đối trễ, ông ta vừa mới trồng xong nhân sâm trên núi, còn chưa tới kịp để tham dự nghiên cứu phát triển sản phẩm.

Đã làm qua lá trà nhãn hiệu Quan Cục, Sở Trĩ Thủy cũng rất quen thuộc với các quy trình đóng gói sản phẩm, sớm sắp xếp kẹo gừng và kem dưỡng tóc nhãn hiệu Quan Cục lên kệ, xử lý xong các loại thủ tục liên đem hai sản phẩm mới treo lên phát sóng trực tiếp chào hàng.

Cô rảnh tới mức nhàm chán còn lướt phòng phát sóng trực tiếp, mấy ngày nay luôn có thể lướt thấy trà Hoài Giang, thường xuyên xem thấy gương mặt cũ khá quen mắt, đều là nông dân trồng trà lúc trước tụ tập nói chuyện phiếm với nhau ở trước cổng vườn trà. Nói họ có tài ăn nói thật không sai, giới thiệu lá trà với sức lực gấp một trăm lần, kích động giống như lúc phổ cập khoa học cho Sở Trĩ Thủy.

Có vài vị chào hàng doanh số còn rất cao, trong đó một vị nông dân trồng trà đã từng xưng có hai trăm mẫu, doanh số cao tới 2W+; còn có một anh trai nói mình cũng trồng bạch trà, doanh số cũng có 1W+.

Sở Trĩ Thủy lại lướt doanh số sản phẩm trong cục, kem dưỡng tóc nhãn hiệu Quan Cục doanh số 81, kẹo gừng Phong Vị nhãn hiệu Quan Cục doanh số 34.

So sánh cả hai, số liệu thật thê thảm như nhau.

Sở Trĩ Thủy ngã lưng vào ghế, thở dài nói: "Đáng giận, tự nhiên còn phải nghĩ cách

tuyên truyền." Vạn sự khởi đâu nan, giữa thì khó, kết thúc cũng khó, con đường phát tài của bộ phận phát triển kinh tế khó càng thêm khó, bao giờ cô mới có thể sống những ngày

thư thái cho thuê thôi cũng có thể kiếm tiền giống cục Ngân Hải? Khi nghỉ trưa, Tân Vân Mậu không ở trong phòng, anh sẽ chạy đến dưới cây đại thụ phơi nắng, hoàn thành tác dụng quang hợp thông thường.

Trong văn phòng chỉ có Sở Trĩ Thủy và Kim Du, Sở Trĩ Thủy nằm dài trên ghế, nhìn lên giữa không trung thì phát hiện bong bóng. Bong bóng sặc sỡ màu sắc bay lượn khắp phòng, dưới ánh mặt trời lóe ánh sáng đảo quanh, tương tự cảnh tượng thần kỳ trong ảo mộng.

"Kim Du, cô lại xem phim truyền hình rồi." Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ

nói: “Chờ lát nữa anh ấy trở về đừng xem nữa, anh ấy nhìn thấy phòng đây bong bóng như vậy sẽ lải nha lải nhải.” “Huhuhuhu được thôi...” Kim Du hốc mắt đỏ bừng cuộn người lại trước màn hình, cô ấy không chớp mắt mà nhìn chằm chằm cảnh phim, trông có vẻ bị cảm động đến rơi lệ lã chã, thất thần mà đồng ý lời nói của Sở Trĩ Thủy, càng thổi ra bong bóng vô tận một cách mãnh liệt.

Sở Trĩ Thủy đến thành phố Ngân Hải đi công tác, một mình Kim Du ở trong phòng không có việc gì làm, cá nhỏ bắt đầu lười biếng, thủ đoạn lười biếng là xem phim truyền hình.

Kim Du đơn thuần xem phim còn cảm thấy chân tình thật, thường xuyên sản sinh ra số lượng lớn bong bóng.

“Cô đây là fan chân chính của phim truyền hình dài tập à.” Sở Trĩ Thủy cảm thán mà đứng dậy, cô tùy tay chọc phá bọt biển trước mắt, tò mò mà đi đến bên cạnh Kim Du: “Hay như vậy sao? Phim trong nước không phải là bãi mìn hạng nặng sao?”

Kim Du nhiệt tình đề cử nói: “Huhuhu bộ phim này hay thật sự, trước kia tôi chưa bao giờ xem phim, bộ phim này ước gì có thể để mọi người đều xem nhiều người đang thảo luận mỗi ngày!” trên mang rât

“Xem ra tôi bị tách biệt với mọi người.” Sở Trĩ Thủy thuận miệng nói: “Phim nói về cái gì?”

“Nữ chính là một yêu quái thực vật tu luyện thành người, còn nam chính là giáo sư đại học ngành thực vật học ôn tôn lễ độ, họ gặp nhau rồi chậm rãi nảy sinh tình cảm, bây giờ vì tuổi thọ mà không thể bên nhau, kế tiếp phỏng chừng sẽ bắt đâu ngược!” Kim Du nhỏ giọng nói: “Tôi vốn định chừa hai tập xem sau, nhưng bây giờ vừa mở ra liên dừng không được.”

Chương 118:

Sở Trĩ Thủy vẻ mặt vi diệu: “Không phải chứ, thì ra cô cũng sẽ cảm thấy hứng thú với con người, tôi tưởng cô chỉ biết hứng thú với cá.” Nghĩ như vậy, tiểu thuyết cổ đại Liêu Trai, hẳn là cũng được đón nhận trong thế Kim Du thành thật nói: “Không, tôi chỉ thấy hứng thú với gương mặt đẹp.” Trên màn hình máy tính đúng lúc là gương mặt thâm tình anh tuấn của nam chính, đặc tả màn ảnh làm lông mày anh ta cũng có thể thấy được rõ ràng, anh ta dùng Nội tâm Sở Trĩ Thủy dâng lên dự cảm có điềm xấu, quay đâu lại thì nhìn thấy sắc mặt không được thân thiện của yêu quái nào đó: “. Tân Vân Mậu ngực khó chịu, sắc mặt anh trầm đến cực điểm, không vui khoanh Sở Trĩ Thủy sửng sốt: “Để làm cái gì?”

Vừa nghe cái này chính là phim tình yêu hiện đại kì ảo tình tiết cũ kỹ, cô chỉ là không nghĩ tới loại cốt truyện này chẳng những có lực sát thương với con người, vậy mà cũng có lực sát thương với yêu quái, hóa ra yêu quái sẽ ảo tưởng yêu đương với con người sao? giới yêu quái.

Sở Trĩ Thủy: “...” Lời này quá mức chân thật.

Lúc nghỉ ngơi Sở Trĩ Thủy không có việc gì làm, cô dứt khoát đứng ở bên cạnh xem phim, câu được câu không trò chuyện với Kim Du. Tiết tấu cốt truyện của bộ phim truyền hình này diễn ra rất nhanh, có thể lý giải lý

do Kim Du dừng lại không được, xem một chút thì bất tri bất giác

đã xem xong nhất là chiếu đến cuối cùng còn có chế độ tự động chuyển tập. Kim Du đề cử thành công, cô ấy vui sướng mà hỏi: “Có phải rất hay không? Có phải rất hay không?” Có đôi khi, người hay yêu đem đô vật mình thích đề cử ra ngoài, vui vẻ hơn nhiều so với thưởng thức một mình.

Sở Trĩ Thủy không đành lòng làm Kim Du thất vọng, khách khí mà đáp: “Cũng ổn."

ánh mắt sáng ngời ôn nhu nhìn chăm chú, làm Kim Du còn ngừng thở vẹo tới vẹo lui.

Sở Trĩ Thủy đứng ở bên cạnh Kim Du, không phát hiện bong bóng trong phòng biến mất, giữa không trung đã sớm sạch sẽ.

Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói âm lãnh oán khí khắp bốn phía: “Cô đang xem cái gì?”

Tân Vân Mậu không biết trở về khi nào, chỉ vào nam diễn viên trên màn hình, nhíu mày nói: “Anh ta? Đẹp?”

Sở Trĩ Thủy tính dùng chiến thuật rút lui, cô theo bản năng sờ mặt, thử nói: Cũng được?” tay: “Câu nguyện với tôi đi.”

Anh không phục nói: “Câu nguyện với tôi, bảo tôi điều trị đôi mắt của cô.”

Sở Trĩ Thủy sớm đã quen với thói nắng mưa thật thường của anh rồi, cô không nhịn được trợn trắng mắt, nhẫn nại mà nói: “Nói lý lẽ chút đi, dù gì thì đây cũng là diễn viên, họ đều kiếm cơm nhờ gương mặt, xinh đẹp chẳng phải là chuyện rất bình

thường hay sao.” Cô không có cảm giác gì với nam chính trong bộ phim truyền hình, nhưng cũng không chỉ ra được khuyết điểm trên ngũ quan của đối phương, dù sao đi nữa cũng có thể vượt qua được thử thách của ống kính máy quay kỹ thuật số độ nét cao.

Tân Vân Mậu nghe xong lời nói này thì mây mù kéo đến trên gương mặt nhiều thêm, lại đến phẫn cảnh giận dỗi thường ngày.

Sở Trĩ Thủy không hiểu anh ở đâu ra nhiều cơn tức để mà giận như vậy, chẳng lẽ do cây trúc rỗng ở bên trong nên chứa một bụng tức, rảnh rỗi không có chuyện gì làm lại phải tìm lỗi mà xả giận. Cô bất lực nói: “Tôi cảm thấy nếu tôi rảnh thì cũng nên nghiên cứu thực vật học đôi chút.”

Kim Du vốn bị sự xuất hiện đột ngột của Tân Vân Mậu dọa đến run cầm cập, cô ấy nghe thấy câu này lại tò mò hỏi: “Tại vì mới xem phim xong sao? Ôn Triệt chính là giáo sư thực vật học.”

Sở Trĩ Thủy điềm nhiên nói: “Không phải, thứ tôi muốn nghiên cứu là cách phòng và chữa trị sâu bệnh gây hại cây trồng, đặc biệt nhắm vào đối tượng tre trúc phát bệnh thì phải xử lý thế nào.”

Tân Vân Mậu: “?”

“Được thôi, không tám nhảm với mọi người nữa.” Sở Trĩ Thủy lấy điện thoại ra nhìn thời gian: “Lát nữa tôi còn phải đi đón người mới.”

Kim Du hoang mang nói: “Người mới?”

“Không sai.” Sở Trĩ Thủy nhấn mạnh: “Là con người đó.” Một lát Trần Châu Tuệ mặc quần áo giản dị chạy xe đạp đến cổng cục quan sát sau, Hoài Giang.

Cô gái nhỏ thi đại học xong dung mạo sạch sẽ, cởi bỏ đồng phục học sinh đơn điệu nhất thành bất biến, thay một thân quần áo sáng màu. Cô ấy đeo balo trên vai, đang ngó nghiêng thì nhìn thấy Sở Trĩ Thủy, vừa đẩy xe đi qua vừa lễ phép chào hỏi:

“Chào chị Trĩ Thủy

“Đến nhanh thật.” Sở Trĩ Thủy hàn huyên: “Thi đại học thuận lợi không?”

“Cũng ổn, nhưng vẫn chưa có điểm nữa.”

Sở Trĩ Thủy dẫn Trần Châu Tuệ đi vào cục, bảo đối phương đậu xe trong sân.

Trân Châu Tuệ đậu xe xong tò mò nhìn xung quanh, chỉ thấy một cây đại thụ to đùng và tòa nhà bò đây dây Thường Xuân, không xa có một dãy nhà thấp, hình như là nhà ăn của nhân viên và nhà kho.

“Lão Bạch... ông Tu không ở bên đây, ông ta làm việc ở vườn trà.” Sở Trĩ Thủy nhìn thấu được suy nghĩ của cô ấy, cười nói: “Chị không ngờ em sẽ đến lúc này, vừa mới thi đại học xong có thể giải khuây một chút, ra ngoài chơi.”

“Không sao, ông Tu không ở đây cũng không sao.” Trần Châu Tuệ vội vàng xua tay, cô ấy nhỏ giọng trả lời: “Chủ yếu lúc ấy đã đồng ý xong rồi, thi đại học xong thì đến đây thực tập.”

Lúc trước Sở Trĩ Thủy giữ lại bao lì xì thi đại học, trong lòng Trần

Châu Tuệ vẫn luôn áy náy. Cô ấy thi đại học xong đã liên lạc ngay lập tức, muốn đến cục quan sát làm việc thực tập.

Sở Trĩ Thủy báo với cục trưởng Hồ và sếp Hồng một tiếng, họ đều không có ý kiến gì, chỉ nhắc nhở rằng con người không nhìn thấy được yêu khí, sau khi biết Trần Châu Tuệ mắt âm dương trời sinh thì càng không phản đối.

Chương 119:

Trần Châu Tuệ không thuộc biên chế của cục, cô ấy đến làm việc dịp nghỉ hè, ăn cơm ở nhà ăn, đạp xe đi làm rồi về, sau khi khai giảng thì đi học, không chậm trễ chuyện gì.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy dẫn Trần Châu Tuệ vào phòng, cô nhìn quanh hai yêu quái, giới thiệu: "Đây là Trần Châu Tuệ, hai tháng này đến văn phòng khoa chúng ta thực tập."

"Còn đây là Kim Du, đây là Tân Vân Mậu, em gặp qua anh ấy rồi đó."

"Chào chị Kim Du." Trần Châu Tuệ kính cẩn hành lễ, cô ấy lại nhìn Tân Vân Mậu, cũng khom người chào: "Chào anh."

Sở Trĩ Thủy đứng bên cạnh thấy thái độ của Trần Châu Tuệ, ngạc nhiên nói: "Châu Tuệ, em vậy mà cũng không gọi tên anh ấy."

Trần Châu Tuệ đối mặt với Kim Du thì lễ phép khách sáo, nhưng đối mặt với Tân Vân Mậu lại rất kính cẩn, trông có vẻ nhút nhát. Trần Châu Tuệ căng thẳng mím môi, hình như hơi ngại, đứng tại chỗ không biết phải làm sao. Rất lâu sau, cô ấy lén nhìn Tân Vân Mậu, hàm hồ nói: "Cái này… hơi..."

Tuy cô có mắt âm dương trời sinh, từ nhỏ đã có thể nhìn thấy yêu quái, nhưng đây vẫn là lần đầu thấy Tẫn Vân Mậu sương mù quấn quanh người chứng tỏ anh không giống những yêu quái khác, vô

tình khiến cô ấy có cảm giác rất xa cách, không dám gọi bừa tên húy của đối phương.

Kim Du hiểu ra: “Xem ra năng lực mắt âm dương của em ấy rất mạnh, đã có thể nhìn ra được khác biệt của chúng tôi rồi.”

“Thì ra còn có thể như vậy sao?” Sở Trĩ Thủy nghi hoặc nói: “Tôi cảm thấy các cô hóa người xong thì gần như nhau.”

Tân Vân Mậu lạnh lùng hừ một tiếng, phản bác nói: “Khác nhiều lắm.” Sở Trĩ Thủy ôn hòa lấy lệ: “Nhiều nhiều nhiều, là anh lắm chuyện.”

Sở Trĩ Thủy sắp xếp cho Trần Châu Tuệ một chiếc bàn làm việc, lại giới thiệu sơ lược chút về bộ phận phát triển kinh tế, rồi giao công việc sắp xếp thông tin sản phẩm cho đối phương. Kim Du và Tân Vân Mậu đều không giỏi dùng máy tính, cùng với loạt nhiệm vụ phát trực tiếp, sẽ tiếp xúc không ít với thiết bị điện tử, đúng lúc có thể cho Trần Châu Tuệ xử lý mấy việc này.

Trần Châu Tuệ hiển nhiên là một đứa trẻ ngoan biết thân biết phận, sau khi cô ấy ngồi xuống thì thành thật làm việc, thậm chí sẽ không lơ đãng hay chuồn đi, thỉnh thoảng bị Kim Du tán gẫu mới đáp lại hai câu.

“Vậy lát nữa em đạp xe về nhà hả?” Kim Du hỏi thăm: “Người nhà em không lo lắng sao?”

“Hiện tại em đang sống một mình.” Trần Châu Tuệ cúi đầu, khó xử nói: “Thật ra còn có mấy người họ hàng, nhưng em không muốn sống với họ.”

Trần Châu Tuệ đã đủ 18 tuổi rồi, từ sau khi ông nội qua đời thì cô ấy sống một mình, không chịu qua lại với mấy người họ hàng khác, lúc đi học thì ở trường, giờ mới thi đại học xong, về nhà đều là cục. một mảnh trống trải, còn không bằng ở trong

Sở Trĩ Thủy dịu giọng nói: “Không sao, mỗi ngày em đến nhà thì nhắn tin cho chị, lúc rảnh thì về sớm cũng được.”

Giờ trời tối rất muộn, trong cục 5 giờ thì tan làm, Trần Châu Tuệ tự đạp xe cũng không có tai họa ngầm.

Sau đó, bộ phận phát triển kinh tế bắt đầu chuyên tâm làm việc, Sở Trĩ Thủy suy xét chuyện phát trực tiếp chào hàng. Cô cảm thấy cục không thể chào hàng giống như nông dân trồng trà được, công việc đó cần phải đối diện với ống kính trong thời gian dài nói đến khô cả họng, hơn nữa, nói thật lòng thì hình tượng nhân viên công chức truyền bá đến trên mạng gây ảnh hưởng không tốt.

Cục quan sát Hoài Giang không phải công ty chuyên bán hàng phát triển kinh tế mãi mãi là công việc phụ, nói rách cả trời cũng không thể cản trở con đường của công việc chính.

Tốt nhất là họ vẫn nên tìm người ngoài đến tuyên truyền giúp, nhưng tìm ai lại trở thành một vấn đề, hơn nữa sẽ sinh ra chi phí ngoài định mức.

Bầu trời trong xanh, những ngọn núi xa xa trải dài.

Vùng ngoại ô Hoài Giang, một con đường thẳng tắp nối liền cục quan sát và nhà Trân Châu Tuệ, bên đường đều là đồng cỏ dại hoang vu vô bờ, thi thoảng có thể nhìn thấy từng mảnh ruộng. Trên con đường này không có bất cứ phương tiện giao thông công cộng

nào, thậm chí phía trước không có thôn xóm phía sau chẳng có cửa hàng, chỉ có thể nhờ vào xe hơi và xe đạp để di chuyển.

Sở Trĩ Thủy mỗi ngày lái xe ô tô vào thành phố về nhà, Trần Châu Tuệ mỗi ngày đạp xe vào thôn để về nhà, hai người trùng hợp nghịch hướng, rất ít khi gặp nhau trên đường.

Trên quốc lộ yên tĩnh, bánh xe đạp lăn tròn như điên tiến về phía trước, một người đàn ông bao bọc kín đáo cả người bạt mạng đạp xe, giống như phía sau có lũ lụt thú dữ đuổi theo.

Anh ta đeo khẩu trang đen, đội một chiếc nón lưỡi trai trên đầu, cả người từ trên xuống dưới không hề lộ ra dù chỉ một tấc, phát huy tất cả sức mạnh của một con người điên cuồng đạp xe, thậm chí không có thời gian để kiểm tra chỉ dẫn của bản đỗ điện tử, vẫn như cũ không thể thoát khỏi chiếc bóng đè như hình với bóng. Mùi hương mê ly trong không khí khiến người ta liên tưởng đến bông hoa rực rỡ, xuyên qua khẩu trang che đi chiếc mũi, trực tiếp kích thích thần kinh đại não của con người.

“Chạy gì chứ.” Giọng nữ yêu kiều vang lên như nữ quỷ đang dụ hồn, dường như vừa tức giận vừa buồn cười.

Người đàn ông đạp xe sợ đến ớn lạnh sống lưng, càng bỏ mạng đạp xe.

Chương 120:

Ngày hôm sau, Trần Châu Tuệ xách balo vào phòng, cô ấy đúng giờ đến cục làm việc thực tập, còn đặc biệt hỏi thăm một câu: “Chị Trĩ Thủy, trong cục chỉ có hai người chúng ta hả?”

“Đúng, em không quen lắm hả?” Sở Trĩ Thủy nâng mắt: “Công việc có khó khăn gì không?”

“Không không không, lại không phải chuyện của yêu quái, yêu quái sớm đã quen rồi.” Trần Châu Tuệ phân vân nói: “Nhưng hôm nay em thấy ở cổng có chiếc xe đạp, còn tưởng là có người khác đến.”

Dạo gần đây Trần Châu Tuệ chạy xe đạp đi làm, cô đều đậu xe trong cục, nhưng lại phát hiện bên ngoài cục cũng có xe đạp.

Hình như yêu quái cục Hoài Giang không biết sử dụng phương tiện giao thông, Sở Trĩ Thủy đến nay chỉ thấy qua Đỗ Tử Quy lái xe, vẫn chưa nhìn thấy đồng nghiệp Hoài Giang lái xe bốn bánh hay chạy xe hai bánh bao giờ thật. Cô cũng không coi chuyện này là gì, chỉ coi như thôn dân vùng lân cận chạy xe đến, có lẽ là đậu nhờ một lát.

Buổi trưa, Sở Trĩ Thủy dẫn Trần Châu Tuệ đi ăn cơm ở nhà ăn, hiện tại cơm nước của nhân viên tương đối phong phú, dù không đạt đến buffet sang trong như cục Ngân Hải, nhưng cũng là nhà ăn tiêu chuẩn cao cấp, tốt hơn nhiều so với trà lạnh cơm nhạt thuở ban đầu rồi.

Ăn cơm xong có một khoảng thời gian nghỉ ngơi, cô nhìn ra Trần Châu Tuệ phân tâm, nên đề nghị cùng nhau đến vườn trà một chuyến, mang chút đồ ăn thức uống thăm tổ ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch, được gọi là đi đưa cơm tù.

Đương nhiên không thể chạy xe hai bánh đến vườn trà, Sở Trĩ thủy quyết định lái ô tô qua đó. Cô chở Trân Châu Tuệ khởi hành, chiếc xe vừa chạy ra khỏi cổng của cục, lại bỗng dưng trông thấy một người đang nằm ngang trên đường trong phút chốc dọa cô giật mình dừng xe ngay lập tức, vội vàng tấp sang một bên.

“Ý gì đây?” Sở Trĩ Thủy hoảng hốt: “Giờ cứ cách hai mét như vậy là lăn ra ăn vạ?”

Trân Châu Tuệ cũng đây hoang mang, cô ấy còn nghiêm mặt nói: “Có phải chúng ta nên chụp lại làm bằng chứng không?”

“Không cần, trên xe chị có máy quay hành trình, em đợi chị xuống xem thử.”

Sở Trĩ Thủy bảo Trần Châu Tuệ ngồi trên xe, một mình cô xuống xe xem xét tình hình. Cô cấm nước bọt xóa ký ức trong tay, đứng không gần không xa quan sát một phen, không đến gần người đàn ông nằm giữa đường, thăm dò gọi to: “Chào anh, anh ơi, anh không sao chứ?”

Không ai trả lời.

Người đàn ông ngụy trang kín mít co rúm trên đất, trông có vẻ trạng thái tinh thần không tốt lắm.

“Châu Tuệ, em về gọi người đi, bảo Kim Du gọi anh Ngựu đến.” Sở Trĩ Thủy cảm thấy đối phương là con người, cô nhìn người đàn ông chắn cổng của cục, trong một lúc cũng không biết xử lý thế nào, chủ yếu lân cận cục Hoài Giang không có dấu hiệu con người sinh sống, không được bố trí nhân viên bảo vệ từ cục Ngân Hải.

“Vâng ạ!” Trần Châu Tuệ vội đáp, nhanh chóng chạy về văn phòng.

“Sao vậy?” Tân Vân Mậu tản bộ phơi nắng trong sân, anh nghe ngoài cổng có động tĩnh, không chút tiếng động mà hiện thân, đứng sau lưng Sở Trĩ Thủy.

“Có một người chắn trên đường.” Sở Trĩ Thủy nhìn thấy anh thì thở phào, bổ sung nói: “Trông có vẻ kỳ lạ lắm.”

Tân Vân Mậu hơi nhướng mày, anh không nhanh không chậm đi qua, tùy tay kéo người đàn ông trên đất lên, đối phương giật mình run rẩy cả người. Thân hình hai người hơi chênh lệch, Tân Vân Mậu cao hơn anh ta một cái đầu, đỡ đối phương lên không tốn chút sức.

Sở Trĩ Thủy lo lắng: “Trực tiếp kéo người ta như vậy có được không? Có phải anh ta bị bệnh không?”

Cô sợ người đàn ông xa lạ bị bệnh ngã trên đất, gọi xe cứu thương đến là tốt nhất, đừng di chuyển đối phương bừa bãi.

Một tay Tân Vân Mậu kéo anh ta lên, một tay kéo khẩu trang của đối phương xuống, anh suy xét một lát, trấn định trả lời: “Không có bệnh, hình như tự làm mình ngột thở đến ngất xỉu.”

Sở Trĩ Thủy: “?”

Bọc kín đến thế trong cái thời tiết này, còn đeo khẩu trang và đội nón co ro một cục như con rùa, đổi thành ai cũng sẽ bị thiếu không khí, đến sếp Hạ còn mát hơn anh ta.

Khẩu trang đen của người đàn ông xa lạ bị kéo xuống, lộ ra một gương mặt anh tuân quen mắt. Anh ta há miệng lớn thở từng ngụm khí, cuối cùng cũng gần như từ từ khối phục lại tinh thần, hoảng loạn nhìn chằm chằm một người một yếu, bối rối nói: "...Các người...nhận ra rồi?" Tân Vân Mậu không hiểu nhìn Sở Trĩ Thủy.

Cô cũng không hiểu nhìn lại anh.

Họ đều không hiểu người đàn ông trước mắt đang nói cái gì.

Nơi không xa, Kim Du và Ngưu Sĩ đã xuống lâu theo Trân Châu Tuệ, không ngừng

chạy đến cổng cục quan sát. Kim Di cách cánh cổng, vừa nhìn đã nhận ra người đàn ông kia, cô ấy mở mắt tròn xoe, ngạc nhiên há miệng đến tận mang tai: "Anh...Anh anh anh là Ôn Triệt!"

Sở Trĩ Thủy nhìn Trần Châu Tuệ, hỏi: "Ôn Triệt là ai?" Trân Châu Tuệ mù mịt lắc đâu.

Chương 121:

Sở Trĩ Thủy thầm lẩm bẩm một mình: “Ngay cả học sinh cấp ba IQ cao ngất cũng không biết, chắc không phải nhân vật quan trọng gì đâu.”

Kim Du kinh ngạc vui mừng nhảy cẫng lên, như con cá nhỏ nhảy ra khỏi mặt nước, kích động nói: “Ôn Triệt! Đây là Ổn Triệt mà, giáo sư thực vật học!”

“Của đại học nào đấy?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên, cô không ngờ đông nghiệp bé nhỏ

còn có kho kiến thức đồi dào như vậy. “Cái gì mà đại học nào?” Dạo này Kim Du nghiện phim truyền hình, hai mắt cô ấy rực rỡ, nhắc nhở nói: “Không phải chúng ta từng xem phim chung sao, Ôn Triệt chính là nam chính trong phim, rõ ràng cỗ có nói phim hay!”

Ôn Triệt là nam chính trong một bộ phim tình cảm hiện đại giả tưởng, chuyện tình

lãng mạn sầu triền miên diễn ra với nữ chính yêu quái, được thảo luận sôi nổi trên mạng dạo gần đây. Vẻ mặt Sở Trĩ Thủy ngơ ngác, cô cẩn thận nhận dạng, chủ yếu có khác biệt về hóa trang vai diễn và quần áo của riêng diễn viên.

Người đàn ông anh tuấn cười gượng: “Ôn Triệt là tên nam chính trong phim... Tôi tên là Phó Thừa Trác...”

Tân Vân Mậu cau mày: “Anh diễn à?”

“Phải.”

Tân Vân Mậu không nói hai lời đeo khẩu trang lên lại cho Phó Thừa Trác, anh vô cảm trả đối phương về lại giữa đường, sắp lại tư thế co rúm thành một cục, thái độ nghiêm túc trả vật về chỗ cũ, sau đó đứng dậy nhẹ phủi tay.

Phó Thừa Trác bị trả về chỗ cũ: ???”

Một lát sau, Phó Thừa Trác đột nhiên xuất hiện ở cổng cục quan sát được mời vào trong sân, đường nét ngũ quan anh ta rõ ràng, dưới khóe mắt có quầng thâm mắt rất đậm, không bôi bất cứ mỹ phẩm nào, ngay cả khóe môi cũng căng thẳng đến khô nứt, trông có vẻ sợ hãi, nhếch nhác không thể nhìn nổi. Tất nhiên, diễn viên nam thì vẫn có ưu thế về dung mạo, trạng thái sa sút tinh thần như vậy mà tướng mạo vẫn xuất chúng như cũ.

Ngưu Sĩ vào nhà ăn rót nước, Sở Trĩ Thủy và Trân Châu Tuệ thân là con người nhưng hoàn toàn không quen thuộc với minh tinh, chỉ có Kim Du mới lạ xoay tới xoay lui bên cạnh, giống như lần đâu theo đuổi thần tượng khoảng cách gần thế này.

Kim Du vừa lén ngắm nhìn Phó Thừa Trác, vừa vui vẻ xoay vòng tại chỗ. Một lát sau, cô ấy nhẹ nghiêng đâu, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao tôi cảm thấy không cao bằng trong phim vậy? Trông hơi gầy yếu nhỉ?”

Hình tượng nhân vật Ôn Triệt trong phim khá hoàn mỹ, ôn nhuận như ngọc, anh tuấn bất phàm, nhưng Phó Thừa Trác trông có vẻ hơi

thấp đôi chút, hơn nữa tổng thể quá gầy. “Máy quay sẽ quay cho người ta béo khỏe ra.” Sở Trĩ Thủy kỳ lạ nói: “Nhưng sao cả đoàn đội anh ta cũng không dẫn theo, tôi thấy dạo gần đây anh ta nổi trên mạng lắm.”

Sở Trĩ Thủy và Trân Châu Tuệ dốt đặc cán mai đối với minh tinh, hai người họ mang thái độ của học sinh sinh viên hàng đâu, lên mạng nghiên cứu dữ liệu của Phó Thừa Trác một phen, rút ra kết luận anh ta là nam minh tinh cực kỳ nổi tiếng. Họ không hiểu hoàn toàn là không quan tâm, Sở Trĩ Thủy không hứng thú, còn Trần Châu Tuệ học cấp ba không lên mạng.

Từ sau khi Phó Thừa Trác vào trong sân, gương mặt Tân Vân Mậu như băng sương,

khí lạnh cả người có thể xưng là nồi chiên không đâu, anh cau mày nói: “Tại sao phải cho anh ta vào? Đây cũng chẳng phải là nơi công cộng, con chó con mèo gì đó cũng có thể vào, Hồ Thần Thụy và con mèo kia làm việc thật sơ suất!” Sở Trĩ Thủy nhìn yêu quái không thuộc biên chế mà ở suốt trong cục: “?” Nhưng chẳng phải ngày nào anh cũng đi dạo ở đây sao?

Sở Trĩ Thủy chế nhạo: “Không phải, tôi không ngờ anh còn quan tâm đến chuyện trong cục lắm đó, một câu không hợp thì bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.”

Đúng lúc này, Ngư Sĩ đi qua đưa nước, còn mang theo chút bánh ngọt. Phó Thừa

Trác vội vàng khách sao nhận lấy xong thì nói cảm ơn, bắt đầu uống nước...

“Anh Phó, anh gọi điện thoại cho quản lý đi, tôi thấy tình hình hiện tại, anh không hợp để chạy xe về đâu.” Sở Trĩ Thủy nhìn thời gian một chút, do sự xuất hiện của Phó Thừa Trác, chuyến đi vườn trà tan tành triệt để.

Phó Thừa Trác cử chỉ vốn ưu nhã, anh ta nghe thấy câu này, trên mặt xuất hiện vẻ kinh hoàng thoáng qua, lắc đầu như trống bỏi: “Không không không, tôi không về đâu, tôi ở lại đây!”

Tân Vân Mậu đen mặt.

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên nói: “Anh ở lại đây làm gì?”

Phó Thừa Trác chôn nỗi sợ dày đặc vào đáy mắt: “Đã rất lâu tôi không được ngủ ngon rồi, hôm qua là một đêm ngủ bình thường nhất, hiển nhiên ở đây rất an toàn, sẽ không có thần thần quỷ quỷ!”

Ánh mắt Sở Trĩ Thủy phiêu dạt: “...Câu này nói hơi sớm rồi.”

Trần Châu Tuệ chấn động nói: “Hôm qua người này ngủ trên đường sao?” Phó Thừa Trác bám chặt lấy ghế không buông, tư thế sống chết cũng không chịu đi.

Anh ta gần như bị dọa sợ mất vía, hoàn toàn không biết rốt cuộc gặp phải cái gì.

Sở trĩ Thủy bất lực, chỉ có hỏi nguyên nhân, biết được Phó Thừa Trác dạo này thường xuyên gặp chuyện lạ.

Chương 122:

Phó Thừa Trác diễn xuất một bộ phim tình cảm giữa yêu quái và con người, sau khi phát sóng thì nhận được tỉ lệ xem bùng nổ, giá trị thương mại dâng cao như nước lũ, đang là lúc đỉnh cao sự nghiệp lại đột ngột phát hiện bị quấy rối bởi người không rõ lai lịch. Đầu tiên sau khi ngủ dậy anh ta nhận được lá thư tình có kẹp hoa, nó xuất hiện bất thình lình ở đâu giường khách sạn năm sao, thế nhưng tra camera thì thấy không có ai vào phòng.

Sau đó, một hương thơm say đắm lòng người du nhập vào cuộc sống của anh ta, dù cho anh ta đi đến đâu cũng có thể ngửi thấy mùi hương đó, thậm chí nghi ngờ khứu giác của bản thân hoặc là sức khỏe có vấn đề, đặc biệt chạy đến bệnh viện làm kiểm tra, nhưng gì cũng không có.

Cùng với sự trỗi qua của thời gian, trong đêm vẫn luôn có ác mộng đây hoa, vô số hoa tươi đè nặng lên người anh ta, khiến anh ta không thể thở nổi, ước gì có thể lật người lại. Trong đó pha lẫn tiếng cười lanh lảnh dị dạng của con gái, càng khiến thần kinh của anh ta mẫn cảm, sợ hãi không thôi.

Ban đầu đoàn đội quản lý nghi ngờ trạng thái tinh thần của anh ta không ổn, nhưng dần dần cũng phát hiện mùi hương trên các loại vật phẩm, cũng sợ đến kinh hồn bạt vía. Họ còn kiểm tra manh mối xung quanh, có khi muốn liên hệ với cảnh sát, tìm ra fan cuồng xấu xa, nhưng mãi đến giờ vẫn không có kết quả.

Phó Thừa Trác không thể chịu nổi cuộc sống kỳ lạ kéo dài thế này, nhân sơ hở lúc hoạt động bên ngoài, anh ta rời khỏi đoàn đội trốn đông trốn tây, tránh cho hành tung của mình bị phát hiện, muốn cắt đuôi kẻ rình rập trong bóng tôi, rồi lại bất lực vì chẳng có tác dụng gì. Cuối cùng gặp được một người già chỉ điểm, anh ta mới đạp xe đến cục quan sát Hoài Giang hẻo lánh! Sở Trĩ Thủy nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cô như đã hiểu, bội phục nói: “Xem ra độ nổi tiếng của anh cao thật, fan đã có thể đủ để lan đến cái loài khác.”

Phó Thừa Trác sợ đến biến sắc.

Trần Châu Tuệ là người qua đường, từ nhỏ cô ấy đã bị yêu quái làm phiên, an ủi nói: “Không sao đâu, đối phương làm phiên một khoảng thời gian nữa, chắc chắn không đến tìm anh nữa đâu.”

Cô ấy đã gặp được yêu quái ấm áp như ông Tu, cũng gặp được yêu quái nghịch ngợm muốn trêu chọc cô ấy, nhưng cũng sẽ không trêu được quá lấu.

“Đây chắc là yêu quái nhỉ?” Sở Trĩ Thủy quay đâu thỉnh giáo: “Có cách giải quyết không?”

Tân Vân Mậu lạnh nhạt nói: “Hết cứu rồi, chuẩn bị hậu sự đi.”

Phó Thừa Trác: “???”

May mà Kim Du và Ngưu Sĩ vẫn coi như đáng tin, đáp án họ đưa ra bình thường rất nhiều.

Kim Du suy tư nói: “Yêu quái bên ngoài thường không dám vào cục, nên tối qua ngủ rất an toàn nhỉ.”

Ngưu Sĩ: “Có điều loại tình huống này rất khó xử lý, chủ yếu đối

phương không có làm gì thực tế.”

Cục quan sát bắt yêu cũng có lý do, ưu tiên xử lý chuyện có liên quan đến mạng người, chuyện còn lại thì xếp phía sau.

Yêu giới không có cách nói xâm phạm quyền riêng tư hoặc là xâm phạm thông tin cá nhân của công dân, chuyện Phó Thừa Trác gặp phải có thể không có cách lập án ở cục quan sát. Dù yêu quái của cục quan sát đuổi đối phương đi, chỉ cần anh ta rời khỏi vẫn sẽ bị dây vào như trước.

Cục quan sát Hoài Giang có phạm vi quản lý, Phó Thừa Trác vì công việc mà chạy khắp trời nam biển bắc, nói thật lòng không bố trí một bảo vệ yêu quái bên người thì rất khó có một cách xử lý chân chính.

“Xin lỗi, tôi thật sự quá khổ sở rồi, không còn thể lực để suy nghĩ thêm nữa.” Phó Thừa Trác buồn ngủ co quắp trên ghế, anh ta bắt đầu trận chiến nhíu mí mắt, khịt mũi nói: “Tôi ngủ một giấc trước, nếu có phí ăn ở gì lát nữa tôi sẽ trả.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh ta ngủ thẳng trên băng đá dài trong sân, sững sờ nói: “Đợi đã, cứ vậy yên tâm to gan ngủ một giấc luôn hả?”

Phó Thừa Trác nở nụ cười lộ hàm răng trắng: “Ha, giờ tôi còn sợ gì chứ?”

Đây là thái độ vò mẻ lại còn sứt, gặp khó khăn ngủ một giấc trước, xem ra bị giày vò không nhẹ.

Tân Vân Mậu bộc phát khí lạnh vì sự tồn tại của Phó Thùa Trác, bắt đầu cằn nhằn rằng sân bẩn đi rồi, dù sao đi nữa cũng ảnh hưởng tác

dụng quang hợp bình thường của anh.

Sở Trĩ Thủy nói lời dễ nghe khuyên bảo: “Được rồi, người ta nằm bên ngoài một lát, anh về văn phòng phơi nắng đi, hay là tôi nhường vị trí của tôi cho anh, ánh sáng chỗ đó cũng tốt lắm.”

Giờ Tân Vân Mậu mới bỏ qua.

Thời gian nghỉ trưa cứ vậy trôi qua, Sở Trĩ Thủy mặc kệ Phó Thừa Trác trong sân, chủ yếu chuyện này cũng không thuộc về sự quản lý của bộ phận phát triển kinh tế. Buổi chiều cô đi làm bình thường, đợi đến gần giờ tan làm mới dọn đồ chuẩn bị về nhà.

Sở Trĩ Thủy không ăn cơm tối ở cục, nhưng Kim Du và Trần Châu Tuệ dùng cơm tối xong mới về. Họ kết bạn cùng đi xuống lâu, xa xa thấy bóng người ở cổng thì lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

Một tay Sở Trĩ Thủy cầm chìa khóa xe, một tay kéo cửa xe ghế lái, nghi hoặc: “Hôm nay người đến cục nhiều thật nhỉ?”

Trần Châu Tuệ co ro: “Chị Trĩ Thủy, hình như đó không phải con người.”

Chương 123:

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp trang điểm cổ trang, cười ngọt ngào đứng ở cổng cục, còn xách một túi hương nhỏ trong tay. Cô ta tươi cười nhìn vào giữa sân, hình như đang tìm bóng dáng của Phó Thừa Trác, có thể nói là người con gái duyên dáng, hương hoa vây khắp người.

Quả thật cô ta không phải con người, mà là yêu quái hóa hình, chắn hẳn là vị muốn dây dưa với Phó Thừa Trác.

Kim Du hắt hơi một cái thật mạnh, cô ấy là nhân viên công chức của yêu giới, tiến lên cố gắng thuyết phục: “Cô chặn đường của cục thế này không tốt đấu.”

Theo lẽ thường mà nói, yêu quái bên ngoài sẽ không đến cục quan sát, giống như người bình thường không đi lang thang quanh cửa cục cảnh sát.

Cô gái xinh đẹp liếc nhìn Kim Du một cái, cô ta không nhịn được trợn trắng mắt,

giọng mềm mại nói: “Theo đuổi thần tượng còn phải nhìn sắc mặt yêu quái, vậy tôi dứt khoát theo đuổi cô được rồi, đừng tưởng cô thi đậu vào biên chế thì giỏi lắm.” Kim Du bị giễu cợt cũng không giận, mềm mỏng khuyên răn: “Tôi cũng rất thích anh ta, nhưng sẽ cố gắng khắc chế, quan tâm tác phẩm của diễn viên là được, đừng quấy rầy cuộc sống người ta...”

“Yêu quái có thể cứ đứng mà theo đuổi thần tượng sao? Tôi thấy dáng vẻ cô cũng đáng thương lắm!” Cô gái xinh đẹp hận sắt không thành thép, tức giận nói: “Theo đuổi thần tượng có thể đứng hay đi hay chạy, chung quy cũng không thể quỳ, hơn nữa tôi khác cô!”

Cô ta nở nụ cười ngọt như mật, xấu hổ nói: “Hai người chúng tôi là tình yêu giữa người và yêu, trời sinh chính là một cặp.”

Trần Châu Tuệ ở bên cạnh nhỏ giọng phụ họa: “Dưa chưa chín mà hái thì không ngọt.” “Tôi có thể trộn đường ăn.” Cô gái xinh đẹp nhởn nhơ giơ tay, móng tay màu hồng nhạt tinh xảo: “Lại nói, tôi chính là muốn ép hái, tôi không quản được cái tay này của tôi.” Kim Du và Trần Châu Tuệ nhìn nhau, đều thấy hết cách xử lý vị yêu quái này rồi, không một câu nào có thể tạo thành sát thương thực sự với cô ta.

Sở Trĩ Thủy uể oải cúi người bước vào xe, trực tiếp kéo cửa xe, chuẩn bị tan làm về nhà. Cô xuyên qua cửa sổ xe, tùy ý quét mắt nhìn yêu nữ, thờ ơ nói: “Yêu quái chính trực thời buổi này ai lại theo đuổi thần tượng nam, cũng không sợ lộ chị dâu sập phòng sao?”

“Mau đổi sang thần tượng nữ đi, đừng trách tôi không nhắc nhở.”

Cô gái xinh đẹp phá bỏ phòng bị ngay lập tức, cô ta bỗng tái mặt, xấu hổ thành giận dữ dậm chân: “Không thể nào không thể nào không thể nào đâu, anh ta không giống những thần tượng nam khác, anh ta là một dòng suối trong vắt trong giới giải trí, trời sập đất lỡ thì anh ta cũng sẽ không sập phòng đâu!” “Mỗi một fan trước khi sập phòng đều sẽ nói câu này.”

Yêu nữ xinh đẹp bi thảm chịu đựng, lại hết cách phản kích, trong phút chốc tức đến nỗi thở hổn hển. Cô ta giận dữ cấu xé túi thơm, cắn môi nói không nên lời.

Sở Trĩ Thủy cũng không chậm trễ ở cổng quá lâu, cô vẫy tay tạm biệt Kim Du và Trân Châu Tuệ rồi lái xe hiên ngang rời đi.

Chiếc xe chạy vào đường lớn, cô còn nhìn qua kính chiếu hậu một cái, phát hiện yêu nữ xinh đẹp vẫn đứng ở cổng. Hình như đối phương không thể tiến vào cục nên chỉ quanh quẩn một chỗ ngoài cổng lớn cục quan sát. Chuyến thăm đột ngột của Phó Thừa Trác mang đến biến hóa cho cục quan sát: một là cổng cục quan sát vẫn luôn có yêu nữ ngồi xổm canh gác; hai là sân vườn bị con người chiếm cứ, làm yêu quái trúc tỏa cơn giận khắp nơi.

Dưới ánh mặt trời, Phó Thừa Trác vẫn luôn đóng cọc ở ghế đá tròn trong sân không đi, khiến Tân Vân Mậu thích lang thang khắp nơi tức giận không thôi.

Lúc trước thần quân nghỉ ngơi tương đối có quy luật, từ 8 giờ sáng đến 5 giờ chiêu thì phơi nắng ở văn phòng, nghỉ trưa thì phơi nắng bên ngoài, thỉnh thoảng đến tưới vườn trà một chuyến, bây giờ mùa trồng trà đã kết thúc, ngay cả nội dung hạng mục này cũng miễn phải đi.

Tuy Phó Thừa Trác không đụng chạm gì với băng đá dưới cây đại thụ, nhưng Tân Vân Mậu vẫn không thể chấp nhận chung sống với anh ta, dạo gần đây ngay cả giờ nghỉ trưa cũng ở trong văn phòng.

Ánh mặt trời đâu hạ ngày càng rực rỡ, chiếu vào phòng sáng bừng đến chói mắt.

Tân Vân Mậu mặc quần áo xanh nhạt, lười biếng nằm dài trên ghế tựa. Hai mắt anh hơi híp lại, lông mi khẽ rũ xuống, dựa lên gối đệm lưng mềm mại mà chìm vào giấc ngủ trưa, thoải mái hưởng thụ ánh nắng.

Cơn gió nhẹ xì xào bên ngoài cửa sổ như không nhẫn tâm quấy rầy giấc mộng đẹp của anh, đến động tác thổi lướt qua lá cây cũng nhẹ nhàng hơn.

Lúc Sở Trĩ Thủy đẩy cửa tiến vào, cô phát hiện trong phòng chỉ có Tân Vân Mậu, mà Kim Du và Trân Châu Tuệ thì không biết tung tích ở đâu, vội thả nhẹ bước chân của mình, cẩn thận từng li từng tí đóng cửa lại.

Màn hình máy tính trên bàn làm việc vẫn còn sáng, nhưng giờ cũng hết cách tiếp tục làm việc. Sở Trĩ Thủy không muốn đánh thức Tân Vẫn Mậu, cỗ nhỏ tiếng di chuyển lấy kẹp văn kiện trên bàn, không ngờ là vẫn làm kinh động đến yêu quái thể trúc bên cạnh.

Anh ngủ rất nông, hơi chớp mắt, lông mi đen nhánh khẽ run, nâng mắt lên nhìn cô, trông hơi mơ màng.

“Thích chỗ này đến vậy sao?” Sở Trĩ Thủy bất lực than thở: “Hay là chúng ta đổi chỗ đi, tôi dọn máy tính xuống bàn sau.”

Vì trong sân có Phó Thừa Trác mà Tân Vân Mậu bực bội, lúc đâu vì an ủi anh mà Sở Trĩ Thủy nói nhường chỗ mình cho anh, lúc ấy tán lửa giận của thần quân mới tiêu tán. Dạo này anh chiếm cứ chỗ ngồi của cô ngủ trưa, thậm chí buổi trưa cô không thể làm việc, chỉ có thể lật xem danh sách kê khai trong khoảng thời gian này.

Một người một yêu ngồi ở bàn trước bàn sau trong văn phòng, cô không hiểu tia sáng có khác biệt gì, có lẽ chỉ có thực vật mới khắc khe với ánh nắng như vậy.

“Không cần.” Giọng nói của Tân Vân Mậu còn pha lẫn sự lười biếng, anh dân khôi phục tinh thần, lại cau mày: “Con mèo kia đuổi anh ta đi chưa?”

Sở Trĩ Thủy nói thật: “Dạo này không thấy sếp Miêu, vốn còn tìm anh ấy có việc.” Tân Vân Mậu càng khó chịu, cơn giận bắt đầu tỏa ra.

Sở Trĩ Thủy thấy mặt anh sa sầm lại thì cảm thấy buồn cười, ban đầu anh còn nói với ông chủ Bành là không xảy ra án mạng thì không được tính là chuyện lớn, giờ lại ghét bỏ tốc độ làm việc của sếp Miêu chậm chạp, ở một mức độ nào đó thì thật sự là tự tát vào mặt mình bôm bốp.

Giờ nghỉ trưa nhanh chóng kết thúc, tạm thời Kim Du và Trần Châu Tuệ còn chưa về văn phòng, cuối cùng thì Sở Trĩ Thủy cũng lấy lại được chỗ ngồi của mình. Cô không cảm nhận được bất cứ hơi ấm nào còn sót lại trên ghế, trái lại ngửi thấy một mùi hương cỏ cây tươi mới.

Chương 124:

Sở Trĩ Thủy mới ngồi xuống, chợt nghe thấy một trận âm thanh lăn bánh xe, nghiêng đầu nhìn thì thấy Tân Vân Mậu đẩy ghế đến bên cạnh cô.

Cô thấy cảnh này thì ngơ ngác: “Làm gì đó?”

Tân Vân Mậu dựa vào lưng ghế, tư thế muốn ngồi song song với cô, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Ánh sáng tốt.”

“... Chẳng phải ban nãy tôi mới nói có thể đổi chỗ rồi hay sao?”

Rõ ràng anh đã từ chối, giờ lại muốn làm trò quỷ gì vậy!? Tân Vân Mậu hiểu lòng người nói: “Vậy thì làm chậm trễ công việc của cô.”

Kim Du và Trân Châu Tuệ thấy hai người họ ngồi cạnh nhau mới làm chậm trễ công việc của khoa phát triển kinh tế ấy!

Sở Trĩ Thủy hơi tưởng tượng cảnh bị bắt gặp, cô cũng dâng lên một tầng hơi nóng, cảm thấy hết sức nhục nhã và xấu hổ, cắn răng nói: “Đẩy ghế về đi.”

Lúc họ ở thành phố Ngân Hải, thời gian riêng tư làm phiên nhau thì chẳng sao, nhưng giờ là nơi làm việc ở cục, cô đã có ý thức điều chỉnh khoảng cách, nhằm tránh Kim Du và Trần Châu Tuệ quan sát thấy điều khác lạ. Không thân thiết thái quá trong thời gian làm việc, đây là chuẩn mực mỗi một nhân viên đều nên ghi nhớ.

Tân Vân Mậu không hiểu nói: “Tại sao?”

“Không có tại sao hết.” Sở Trĩ Thủy vô cảm uy hiếp: “Trước khi tôi mang anh làm thành cái ghế trúc thì anh đẩy ghế của mình về đi.”

Tân Vân Mậu im lặng thật lâu, dùng ánh mắt vi diệu nhìn chằm chằm cô, lại vân vê vành tai, giống như hơi ngại, muốn nói lại thôi: “Cô thật cố chấp.”

Lần trước cô muốn mang anh làm thành chiếu trúc để ngủ, giờ lại muốn mang anh làm ghế trúc để ngồi, khiến anh cảm thấy rất ngại.

Tân Vân Mậu nói xong, đẩy ghế trở về, cũng không biết có phải đã nghe lọt tai lời cảnh cáo hay không nữa.

Đây là vấn đề cố chấp sao!?

Nội tâm của Sở Trĩ Thủy khá sụp đổ, cô mừng vì những đồng nghiệp khác còn chưa quay lại, nếu không thì quả thật đây sẽ là hiện trường tử vong mang tính xã hội.

Một lát sau, Kim Du và Trần Châu Tuệ cùng vào văn phòng, may mà yêu quái trúc không gây sự nữa.

Sở Trĩ Thủy vốn không muốn quản chuyện của Phó Thừa Trác, nhưng hiện tại cô lại đang đau đầu đỡ trán, nói: “Lát nữa tan làm khuyên yêu quái trước cổng đi đi.”

“Hả?” Kim Du khổ não: “Nhưng bên sếp Miêu không có động tĩnh.”

Sở Trĩ Thủy: “Tôi đi khuyên cô ta đi.”

Còn không bảo họ rời đi để sân vườn sạch trống trở lại, có lẽ anh định ngồi song song với cô ở trước mặt mọi người thật đấy. “Nhưng cô không có yêu khí.” Kim Du sợ sệt nói: “Hơn nữa vừa nhìn cô ta là biết cô ta không phải kiểu yêu quái chịu nói lý.”

Yêu nữ xinh đẹp hiển nhiên rất có chủ ý, hơn nữa cách nghĩ khá cố chấp, vẫn luôn ngồi xổm trước cổng không chịu đi.

Sở Trĩ Thủy nhướng mày: “Không sao, tôi không có yêu khí, nhưng tôi có tính khí.”

Kim Du như hiểu như không. Cổng cục quan sát, yêu nữ xinh đẹp vẫn canh gác ở chỗ cũ. Cô ta nhìn Sở Trĩ Thủy và Kim Du từ xa đi đến, sờ nắn túi hương trong tay, ngang bướng xoay lưng lại, bày ra tư thế từ chối giao tiếp.

Kim Du giải thích nói: “Dạo này tôi hay đến khuyên cô ta, nhưng cô ta vẫn luôn thế này.”

Cô gái xinh đẹp tức giận hừ hừ mấy tiếng: “Các cô đừng nghĩ đuổi được tôi đi, sớm muộn gì anh ta cũng phải đi ra, tôi sẽ đứng đây đợi.” Yêu nữ xinh đẹp vẫn luôn không chịu đi, Phó Thừa Trác vẫn luôn không chịu đi ra, đôi bên sa vào tình thế giằng co không hồi kết. Sở Trĩ Thủy thấy cả mặt yêu nữ tỏ vẻ không phục, cô không khuyên bảo ngay lập tức, ngược lại bình tĩnh ôn hòa nói: “Cho hỏi cô thích điều gì của anh Phó vậy?” Yêu nữ xinh đẹp nghe thấy lời này, hưng phấn xoay người lại, cô ta xòe ngón tay ra đếm ưu điểm: “Anh ta đẹp trai, tính tình cũng tốt, mọi cử chỉ đây khí chất, hơn nữadiễn xuất giỏi, còn tài hoa xuất chúng, quả thật là nói không

hết...”

“Ban đầu tôi thích vì nhan sắc, rồi sa vào bởi tài hoa, ở lại vì nhân phẩm!” Cô ta kích động nói.

Sở Trĩ Thủy không nhanh không chậm: “Nhưng anh Phó không muốn gặp cô.”

Kim Du gật đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

Yêu nữ xinh đẹp bị một câu bạo kích, cô ta chợt tái người, tức đến nỗi đỏ mặt tía tai: “Các cô nói bậy.”

Sở Trĩ Thủy không đợi cô ta nói hết câu, thong thả tiếp lời: “Cô có biết tại sao anh ta không muốn gặp cô không?”

Yêu nữ xinh đẹp bịt tai lại trốn tránh, cô ta bạt mạng lắc đầu, tự lừa dối chính mình nói: “Tôi không biết! Tôi không muốn biết!”

“Bởi vì anh ta cảm thấy không xứng với cô.”

"Ha?"

Vẻ mặt của yêu nữ xinh đẹp kỳ lạ, gương mặt Kim Du cũng đây vẻ ngạc nhiên, hai yêu quái hoang mang nhìn Sở Trĩ Thủy.

Chương 125:

Sở Trĩ Thủy nở nụ cười nhẹ, giọng điệu cô ôn hòa, từ tốn nói: “Tuổi thọ của con người không quá trăm năm, yêu quái lại có tương lai dài dằng dẵng. Trăm năm sau, cô vẫn tươi trẻ, thướt tha động lòng người, nhưng dung mạo anh Phó lại già nua, thậm chí hóa thành một bộ xương khô, anh ta nào dám làm lỡ thời gian của cô chứ?”

Yêu nữ xinh đẹp sững người, vội nói: “Tôi không để ý!”

“Nhưng anh Phó để ý, yêu nhau vẫn luôn sợ rằng cho đối phương quá ít, ước gì có thể dâng hiến mọi thứ trong tay, tình cảm càng sâu đậm thì càng tự ti, trước mặt cô anh ta không ngẩng nổi đâu, còn không bằng để lại cho đối phương dáng vẻ ở thời khắc tươi đẹp nhất.”

Sở Trĩ Thủy giống như tài khoản công khai tình cảm, cứ tùy miệng mà nói ra mấy câu từ tình yêu thắm thiệt, hàm hồ nói: “Anh ta không muốn để cô thấy dáng vẻ về già, hiện tại dứt khoát cắt đứt sạch sẽ với cô, gặp nhau, quen nhau rồi quên nhau nơi giang hồ, không nguyện làm khách qua đường trong cuộc đời cô, nhưng cũng chỉ có thể làm khách qua đường trong cuộc đời cô, chỉ hận vận mệnh vô thường yêu quái và con người không đi cùng con đường”

Kim Du nghe đến mở mắt ngơ ngác, tận nửa ngày vẫn chưa tiêu hóa được: “”

Khóe mắt của yêu nữ xinh đẹp ửng hồng, cô ta đã bị chuyện tình

yêu quái và con người ngược luyến đến khóc lên, ước gì có thể khóc thật to: “Vậy chỉ có thể như thế thôi sao... "

“Vạn sự đều có tiếc nuối, nhưng chúng ta có thể chào tạm biệt một lần, cô quay về trang điểm một chút, anh Phó cũng chuẩn bị vài thứ, trải qua khoảng thời gian cuối cùng” Sở Trĩ Thủy ấm áp nói: “Sau khi tạm biệt, cô đừng tìm anh Phó nữa, hiểu cho lòng tự trọng của đàn ông một chút, anh ta không muốn để cô nhìn thấy sự khó xử về sau của anh ta, chỉ muốn lưu lại cho cô dáng vẻ đẹp đẽ nhất của năm tháng” Yêu nữ xinh đẹp khóc nức ở: “Huhuhuhuhu...”

Sở Trĩ Thủy khuyên: “Lau nước mắt chút đi, cô khóc thành dáng vẻ thế này, anh

Phó thấy được cũng sẽ đau lòng”

Người không biết chuyện sẽ tưởng rằng Phó Thừa Trác chết rồi.

Yêu nữ vội vàng lau nước mắt, đau buồn nói: “Được, được, tôi không khóc nữa, tôi trở về chải đâu rửa mặt, dùng trạng thái tốt nhất để gặp anh ta, đây là lần đâu chúng tôi gặp nhau, cũng là lân cuối cùng, phải lưu lại một ấn tượng tốt.”

Không lâu sau, yêu nữ xinh đẹp từ cổng biến mất, chắc là về chuẩn bị.

“Qua nhiên đối phó với yêu quái đang trong phim truyền hình, vẫn phải dùng tình tiết truyền hình đánh bại cô ta.” Sở Trĩ Thủy khoan thai nói: “Được rồi, giờ về tìm người kia, nói với anh ta hai người họ gặp nhau một lần là được, nếu còn dây dưa tiếp thì ra tay.”

Có điều cô cảm thấy sau khi cáo biệt thì yêu nữ sẽ không đến nữa, hình như đối phương nghiện phim truyền hình, hơi không phân biệt được tình tiết phim ảnh và hiện thực. Nếu phát triển theo chiều hướng ngược luyến thì chắc chắn con người và yêu quái không gặp nhau nữa.

Xung quanh rất yên tĩnh, Kim Du không lên tiếng đáp lại.

Sở Trĩ Thủy đi qua đó với Kim Du, cô kỳ lạ nghiêng đầu nhìn đối phương, nhưng lại phát hiện vành mắt của đồng nghiệp nhỏ đã đỏ lẫn tự lúc nào. Đương nhiên Kim Du hiểu Phó Thừa Trác không có nói mấy lời ấy, nhưng cô ấy lại

thình lình liên tưởng đến gì đó, ngơ ngác nhìn Sở Trĩ Thủy, bối rối nói: "Vậy cô cũng chỉ có một trăm năm hả?"

Bởi vì chưa từng có đồng nghiệp con người, cho nên quên mất rất nhiều chi tiết, người trước mắt cũng là con người.

Sở Trĩ Thủy sững sờ, sau đó cười nói: "Đương nhiên rồi, về cơ bản thì con người đều chỉ có một trăm năm."

Hô hấp của Kim Du tắt nghẽn, sửng sốt nói: "Vậy sau một trăm năm thì phải làm sao? Cũng sẽ không gặp được cô nữa à?" Sở Trĩ Thủy tạm dừng một chốc, cô thả lỏng trêu đùa: "Năm sáu chục tuổi tôi mới về hưu, trí nhớ của cô lại không phải dạng tốt lắm, nói không chừng còn không đợi đến trăm năm thì cô đã quên đi tôi rồi."

Kim Du chỉ cảm thấy một trận chua xót trào dâng, nước mắt bỗng chốc tràn ra khóe mắt. Cô ấy bắt đầu thổi bong bóng điên cuồng, oa một tiếng khóc lên, hít thở không thông nói: "Tôi, tôi sẽ không quên đâu!"

Sơ Trĩ Thủy không ngờ đối phương có phản ứng lớn như vậy, đột nhiên nhớ ra lúc ban đầu vạch trần thân phận của Kim Du, đồng nghiệp nhỏ cũng khóc nấc lên như vậy, thân làm yêu quái mà còn yếu đuối hơn con người là cô. Cô vội xin lỗi: "Xin lỗi, tôi đùa thôi, cô đừng khóc nữa, tôi biết cô sẽ không quên mà!"

Cô còn tưởng yêu quái đều thấy quen cảnh ly biệt rồi, giống như cục trưởng Hồ chế nhạo rằng mấy năm nay đê bạt cổ nhiều, bởi vì cô sẽ nghỉ hưu sớm hơn những yêu quái khác. Kim Du thút thít: "Vậy... Vậy cô sống qua trăm năm..."

"Đây cũng không phải chuyện tôi có thể làm chủ được mà?" Sở Trĩ Thủy cười khổ, an ủi nói: "Sau này cô vẫn sẽ gặp được những đồng nghiệp con người khác."

Kim Du càng cảm thấy tủi thân: "Nhưng cũng không tốt giống như cô..." "Vậy thì chưa chắc, phải có mong đợi với tương lai." Sở Trĩ Thủy thấy cô ấy khóc không dừng, chỉ giơ tay giúp cô ấy lau nước mắt, than thở: "Thế này đi, Kim Du, tôi kể cho cô nghe một câu chuyện."

Tiếng khóc của Kim Du yếu dần đi, sụt sịt nói: "Chuyện gì?"

Chương 126:

“Tình cảm của tôi và cha mẹ tôi rất tốt, chúng tôi đều không nguyện ý chia cách với đối phương, nhưng rất tiếc tôi không thể tham dự vào khoảng thời gian trước khi họ sinh tôi ra, rồi cũng sẽ có một ngày họ cũng không thể can thiệp vào khoảng thời gian sau này của tôi, chung quy là có chút nuối tiếc.” Sở Trĩ Thủy nghiêm túc nói: “Nhưng cô là yêu quái, không có tiếc nuối, cho dù cô không tham gia vào cuộc sống trước đây của tôi, nhưng cuộc sống tương lai của tôi, cô có thể nhìn thấy được.”

Kim Du ngơ ngác nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy nở nụ cười, dẫn dắt từng bước nói: “Cô thấy mặt trời và mặt trăng vĩnh hằng không đổi, cô lại không thấy được toàn bộ tháng năm, nhưng cô có thể thấy được tôi hoàn chỉnh. Có lẽ sẽ có một ngày tôi có nếp nhăn, có lẽ sẽ có một ngày tối mọc tóc bạc, đó đều là tôi, cô nhớ mọi dáng vẻ của tôi, tương đương với việc có được tôi hoàn chỉnh, như vậy không tốt sao?”

“Dù có một ngày tôi biến mất theo bản năng của con người, nhưng chúng ta vẫn luôn bên nhau như trước, tôi vẫn sống trong ký ức của cô, cho nên giờ cô phải cố gắng ghi nhớ thật nhiều.” Cô xoa đầu nhỏ của đồng nghiệp, lại bắt đầu thói quen câu cá. Đây giống như việc có một ngày cha mẹ cô cũng sẽ rời đi trước, cho nên cô phải cố ghi nhớ hạnh phúc đã có.

Trước giờ cô chưa từng cảm thấy tuổi thọ có hạn là chuyện đáng

buồn, điều đáng buồn là tháng năm vội vã mà vô cảm, chỉ khi thật sự mất đi rồi mới hối tiếc muộn màng. Chỉ cần không bỏ lỡ mỗi giây mỗi phút ở hiện tại, nắm chặt hết trong tay, vậy thì không tính là mất đi.

Kim Du xoa mắt, cô ấy trịnh trọng thề: “Tôi sẽ ghi nhớ thật tốt, sửa đi tật xấu trí nhớ kém.”

“Vậy thì tốt.” Sở Trĩ Thủy dịu giọng nói: “Chúng ta về thôi.”

Kim Du bình phục lại tâm trạng xong thì vui vẻ nhảy nhót trở lại, đi qua sân vườn với Sở Trĩ Thủy, cùng hướng về tòa nhà.

Sở Trĩ Thủy ngẩng đâu nhìn tòa nhà bò đây dây leo Thường Xuân, lân nữa cảm thán chuyện làm việc ở cục quan sát thật thần kỳ. Không biết sau hàng ngàn năm, cơn gió thời gian thổi qua, nơi đây sẽ biến thành dáng vẻ gì, yêu quái sẽ đổi thay dung mạo hay không.

Cá Nhỏ trí nhớ kém có sửa được tật xấu hay quên hay không, Cây Trúc tự mình nói tự mình quyết định có còn nhớ anh từng có tín đô hay không.

Tâm nhìn của Sở Trĩ Thủy rơi trên băng đá tròn dưới gốc cây đại thụ, đó là nơi ngày thường Tân Vân Mậu hay ngồi phơi nắng, từ lúc cô vào cục đã có, nói không chừng lúc rời đi vẫn còn, giống như tảng đá lớn kiên cố trong núi. Cô hiểu rõ một trăm năm không tính là gì đối với yêu quái, nhưng đây là cực hạn mà cô có thể chạm vào năm tháng của anh rồi.

Con người sẽ không có tuổi thọ bất tận, họ càng có sở trường về việc dùng hữu hạn tạo ra vô hạn. Cô biết anh không phải yêu quái của cục quan sát, nhưng vẫn giữ anh lại bộ phận phát triển kinh tế, chính là hy vọng ít nhất trong khoảng thời gian có hạn có thể tạo ra

một ký ức vui vẻ.

Cho dù không thể triệt để hòa thuận với các yêu quái khác, chí ít lúc cô đơn sau này cũng có thứ để an ủi. Người phàm nhỏ bé không quản nổi quá nhiều chuyện của thần, nhiều nhất là lúc còn sống đối xử với thần theo cách của con người.

Cứ coi như cô không tự lượng sức đi.

Sở Trĩ Thủy tìm thấy Phó Thừa Trác trong sân, bắt đầu dặn dò anh ta giai đoạn tiếp theo: "Anh Phó, lát nữa chúng ta chào tạm biệt một lần với yêu nữ dây dưa với anh, sau đó chắc là cô ta sẽ không đến quấy rầy anh nữa."

"Yêu nữ!?" Mặt Phó Thừa Trác tràn đây vẻ kinh ngạc hoảng sợ: "Tuy đã có dự liệu từ lâu, nhưng vậy mà lại là yêu quái?

Anh ta nghi ngờ mình gặp phải chuyện linh dị, nhưng vẫn luôn nói không được nguyên lý từ đâu, cuối cùng mới biết đối phương là yêu quái.

Sở Trĩ Thủy chần chừ: "Trước kia anh chưa từng gặp cô ta sao?" Phó Thừa Trác lắc đâu: "Không có, chỉ là ngửi thấy hương hoa rồi nằm mơ gặp ác

mộng, thi thoảng sẽ nghe thấy vài âm thanh, không nhìn thấy thứ gì cả." Xem ra yêu nữ không dùng hình người gặp qua anh ta, chẳng trách anh ta sợ hãi thành thế này, hình người của yêu quái thường rất đa dạng.

Sở Trĩ Thủy hiểu ra gật đầu: "À, vậy lát nữa còn phải làm công việc

dọn tàn cục.” Xoá bỏ ký ức của Phó Thừa Trác.

Phó Thừa Trác tò mò: “Nhưng tôi chưa từng gặp cô ta, tạm biệt với cô ta thế nào chứ?”

“Không sao, anh là diễn viên chuyên nghiệp, chúng ta diễn một vở kịch.” Sở Trĩ

Thủy điềm nhiên nói: “Đơn giản mà nói là bi kịch, cuối cùng con người và yêu quái không chung đường, anh diễn theo vậy là được.”

Phó Thừa Trác: “?”

Không lâu sau, yêu nữ xinh đẹp thay quần áo đẹp đẽ, cô ta trang điểm nhẹ, đôi mắt sáng ngời, tay cầm túi hương được mời vào cục, chuẩn bị chào tạm biệt chính thức với người trong lòng ở gốc cây đại thụ.

Khu vực lân cận cục quan sát có tác dụng áp chế đối với yêu quái, cho dù tính tình yêu nữ gan lớn bằng trời, mấy ngày qua cô ta cũng chỉ dám dừng ở cổng chần chừ chứ không thật sự mạo hiểm xông vào. Nếu cô ta gây rối ở cục quan sát, vậy sẽ trực tiếp đi thang máy gỗ ăn cơm tù, tội danh tuyệt đối lớn hơn rất nhiều so với việc dây dưa với Phó Thừa Trác.

Chương 127:

Sếp Miêu và các yêu quái khác không quản cô ta, chủ yếu vẫn là vì không có cớ. Chuyện này khá bé, tội danh không đủ lớn, không phải dễ tóm cho lắm.

Yêu nữ này từng nói với Kim Du "đừng tưởng cô thi đậu lên bờ là ngon lắm", xem ra trong một số phương diện thì đầu óc cũng coi như tỉnh táo, nếu không thì cũng sẽ không đồng ý lời đề nghị của Sở Trĩ Thủy nhanh như vậy.

Dưới gốc cây, Sở Trĩ Thủy, Kim Du và Trần Châu Tuệ xem kịch ở một bên, Ngưu Sĩ còn đưa đến chút nước trà và kẹo gừng. Họ gần giống như xem kịch nói ở rạp hát, thích thú chờ một màn kết cục ngược luyến giữa con người và yêu quái lên đài. Phó Thừa Trác cũng rửa mặt, ban đầu anh còn lo sợ bất an, đợi đến khi thấy được dung mạo của yêu nữ, cuối cùng cũng yên tâm đôi chút, so với tưởng tượng thì bình thường rất nhiều, má hồng môi đỏ, tướng mạo yêu kiều, thậm chí cũng được coi là xinh đẹp trong xã hội loài người.

"Phó lang, lúc trước em vẫn luôn không dám gặp anh, nhưng em đã biết hết tâm ý

của anh rồi." Yêu nữ nũng nịu đưa túi hương lên, ngại ngùng nói: "Dù rằng chúng ta yêu nhau mà không thể bên nhau, nhưng em sẽ mãi mãi nhớ đến anh, đây là túi hương em làm, mong anh nhận làm vật lưu niệm."

“Cảm ơn em.” Phó Thừa Trác vội nhận lấy, lịch sự nói: “Xảy ra nhiều chuyện như thế, thấy rằng sắp phải từ biệt, lại chẳng biết tên của em là gì?”

Yêu nữ xinh đẹp lần đầu dùng hình người gặp anh ta, không dám đối mặt trực tiếp, dáng vẻ như một cô gái nhỏ, xấu hổ ngẩng mặt: “Em tên là Đỗ Nhược Hương.” Một người một yêu đứng nói chuyện dưới gốc cây, anh một câu em một câu trò chuyện, hiển nhiên đi theo mạch phim tình cảm. Phó Thừa Trác thật sự là một diễn viên giỏi, diễn phim tình cảm rất trôi chảy, không bao lâu đã cuốn vào ly biệt.

Sở Trĩ Thủy vừa ôm lọ kẹo gừng ăn kẹo xem kịch, vừa đúng lúc nhắc nhở tiến độ của các diễn viên: “Gần được rồi.”

“Đợi đã, em còn có một nguyện vọng nhỏ bé cuối cùng, nếu sau này đã khó gặp nhau, có thể bảo Phó lang đọc một câu thơ không, chính là cái câu có liên quan đến tên em, em muốn nghe.” Đỗ Nhược Hương vừa mở miệng chính là mùi vị mỹ lệ, cô ta mang theo sự ngại ngùng nhìn Phó Thừa Trác chờ mong: “Tên là ân huệ của trời đất ban cho yêu quái, nếu Phó lang có thể đọc một lần, chắc chắn sau này em sẽ không quên được.”

Tên rất quan trọng với yêu quái, nếu nghe người trong lòng nói một lần, dĩ nhiên cảm giác ấy sẽ khác biệt.

Phó Thừa Trác nghe xong lại đây vẻ bối rối, chần chừ: “Thơ gì?” Sắc mặt Đỗ Nhược Hương cực biến, vội nói: “Chính là câu tên em, thơ rất nổi tiếng ây!"

Phó Thừa Trác càng cảm thấy mù mịt, anh ta nghiêng đâu nhìn Sở Trĩ Thủy, lòng thầm nói đạo diễn không có nói qua đoạn này mà?

Sở Trĩ Thủy cũng đơ ra, không ngờ còn có tự phát huy tại hiện trường, nhỏ tiếng nhắc bài: “Biên thành nước chảy hoa đào nở, như hương gió xuân đến ngoài màn.” Đỗ Nhược Hương hiển nhiên là yêu hoa, chắc là câu này.

“Ờ ờ ờ!” Theo gợi ý trong máy nhắc tuồng, anh ta vội vào trạng thái nhập diễn lần nữa, nói: “Biên thành...”

Ai mà ngờ Đỗ Nhược Hương đã không tin tưởng, cô ta khá khó chịu, lên tiếng chất vấn: “Trời ơi, sao đến câu thơ này mà anh cũng không biết? Không phải anh vẫn luôn rất bác học đa tài sao!?”

Sở Trĩ Thủy ra cửa giảng hòa: “Thông cảm chút, thông cảm chút, đây không phải phần thi đọc thuộc lòng kỳ thi đại học.”

Đỗ Nhược Hoa tức giận nói: “Nhưng Ôn Triệt học vấn uyên bác, thơ ca tùy miệng mà đọc ra, anh ta không có lúc không biết!”

Phó Thừa Trác bất lực: “Ngại quá, Ôn Triệt là Ôn Triệt, tôi là Phó Thừa Trác.”

Ôn Triệt là nhân vật trong phim do biên kịch sáng tạo, mấy kỹ năng tài hoa và thơ ca đều là biên kịch dày công thiết kế ra.

Đỗ Nhược Hoa sa vào trầm mặc dằng dẵng, cô ta chống cằm bằng một tay, ngơ ngác quan sát Phó Thừa Trác, cuối cùng lóe qua một tia hoang đường trên gương mặt, như mới tỉnh mộng nói: “Ông trời ơi, con thoát fan rồi, yêu không nổi nữa, anh ta không hiểu thơ, trình độ văn hóa của anh ta không đủ.”

Phó Thừa Trác: “???”

Phó Thừa Trác không phục giải thích: “Không không không, thành tích kỳ thi nghệ thuật của tôi cũng được đó.”

Sở Trĩ Thủy nhét lọ kẹo vào lòng anh ta, nhỏ giọng khuyên can: “Anh Phó ít nói hai câu ăn chút kẹo, lúc này đừng giày vò nhau hoài nữa, nhanh cho cô ta đau buồn thêm chút nữa để thoát triệt để luôn.” Ai từng nghĩ tình cảm của yêu hoa đào mong manh như vậy, quả thật là như tiện

tay gom lại đống cát, không đọc được một câu thơ thì bị gió thổi bay đi hết, không

còn dấu tích.

“Anh ta không phải Ôn Triệt, Ôn Triệt dịu dàng nhẫn nại lại học thức uyên bác, tuy là con người nhưng gì cũng có thể làm được, sao anh ta giống y như một người chưa từng đọc sách vậy?” Đỗ Nhược Hương cướp lại túi hương, đột nhiên cô ta phân biệt rõ được tình tiết trong phim và hiện thực, bi thương nói: “Sao tôi lại thích người như vậy!?”

Nghĩ kỹ lại thì Phó Thừa Trác không đẹp trai cao ráo như Ôn Triệt, rời khỏi ống kính, anh ta rất đơn bạc, đôi lúc nói chuyện với nhân viên công tác cũng là dáng vẻ IQ thấp. Ngoại trừ kỹ năng diễn xuất giỏi, năng lực sinh hoạt của anh ta cũng thấp, ngày thường khá cẩu thả trong chuyện riêng tư.

Chuownh 129:

Chỉ là mấy ngày theo đuổi trước kia của cô ta quá điên dại, sớm đã phớt lờ chân tướng manh mối.

“Được rồi được rồi, chẳng phải chỉ là theo đuổi thần tượng bị vỡ filter thôi sao, không phải chuyện to tát gì, về nhà dọn poster cất vào góc rồi nghỉ ngơi sớm, ngày mai lại là một ngày tươi đẹp!” Sở Trĩ Thủy dẫn dắt cô ta rời đi: “Tôi tiễn cô ra cục.

Phó Thừa Trác chịu đựng bị Đỗ Nhược Hương chê trình độ văn hóa, anh ta ôm lọ kẹo gừng trong lòng, ngũ vị hỗn tạp trong tâm, tê cứng đánh giá: “Tuy chuyện đã được giải quyết rồi, nhưng cũng không phải vui lắm.”

Mấy yêu quái này thật sự không biết lịch sự, anh ta chỉ không đọc được một câu thơ, mà đã bị bắt bẻ thẳng mặt ngay lập tức!

“Bởi vì tên rất quan trọng với yêu quái.” Kim Du khéo léo nói: “Phiên anh nhìn qua đây chút được không?”

Phó Thừa Trác nghi hoặc xoay đầu lại, chỉ thấy một cái bong bóng màu sắc rực rỡ đang đập vào mặt anh ta rồi vỡ tan. Tầm nhìn của anh ta mờ mịt, trong đâu trống rỗng, hình như thiếu mất một đoạn ký ức.

Cổng cục quan sát, Sở Trĩ Thủy nói chuyện nhẹ nhàng cả đường đi, cuối cùng tiễn Đỗ Nhược Hương ra khỏi cửa, chỉ thiếu một bước nữa là chuyện này thành công mỹ mãn. Cô nhẹ giọng nói: “Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, cô cũng về sớm đi.”

Đỗ Nhược Hương nghe ngữ khí kiên nhẫn của đối phương, cả người tỏa ra khí chất của người có học thức, còn tùy miệng là có thể đọc ra câu thơ có tên mình. Lông mi của cỗ ta khẽ run, chợt chuyển tâm nhìn, lén lút ngắm Sở Trĩ Thủy ôn hòa, nhỏ giọng nói: “Cô làm việc ở đây sao?”

“Phải, sao vậy?”

Đỗ Nhược Hương thẹn thùng đỏ mặt cúi đầu, đưa túi hương trong tay ra: “Cảm ơn cô đã khuyên bảo tôi, cái này tặng cô vậy.”

Sở Trĩ Thủy: “?

Sở Trĩ Thủy chợt thấy sai sai, không kiềm được nhìn đối phương một cái, từ chối nói: “Này không hợp lẽ cho lắm nhỉ.”

Đây là ý gì? Là ý cô đang nghĩ sao? Không lẽ yêu hoa đào mê gái mê trai đến thế hả? Ánh mắt Đỗ Nhược Hương lộ vẻ tán tỉnh: “Thật ra nghĩ kỹ lại, chị tôi cũng có thể.”

Sở Trĩ Thủy: “...” Cảm ơn cô, từ góc độ tuổi tác của chúng ta mà nói, xưng hô thế nào còn không nói chắc được kìa.

“Sau này tôi có thể đến cục thăm cô không?” Giọng nói của Đỗ Nhược Hương nũng nịu thăm dò: “Tôi nghe con cá kia nói các cô làm việc chung, tôi cũng có thể giúp đỡ, không cần trả lương đâu.”

Sở Trĩ Thủy còn chưa kịp từ chối, bỗng thấy túi hương của yêu hoa bốc cháy, vội sợ đến lui về sau một bước.

Yêu khí đen kịt thiêu rụi túi hương, còn đốt cả mấy sợi tóc của Đỗ Nhược Hương,

dọa cô ta đến biến sắc, tay chân loạn xạ dập lửa! Tân Vân Mậu không biết xuất hiện từ khi nào, gương mặt anh lạnh lẽo đến nỗi có thể kết thành tảng băng, còn nắm chặt Long Cốt Tản trong tay, dung mạo tuấn tú lạnh lùng u ám nói: “Có thể cái gì?”

Xã hội suy đồi, anh thật không biết yêu quái thời nay bị làm sao nữa, rảnh rỗi lại thả thính yêu đương lung tung với con người!

Đâu ô của Long Cốt Tản chỉ thẳng vào ấn đường của Đỗ Nhược Hương, yêu khí rợp trời bay đến, ép cô ta hoảng loạn không đường thối lui.

Đây là thần khí tương truyền trong miệng của yêu quái, dùng cơ thể của hai vị thần tạo thành, nếu người và yếu chạm vào, sẽ bị lửa yêu vĩnh viễn không tắt thiêu trụi.

“Bản thân cô không có tín đồ à?” Tân Vân Mậu bị lời nói không biết liêm sỉ của yêu hoa mà móc thẳng cây dù ra, lạnh lùng cười nói: “Muốn nghĩ đến tín đồ của tôi?”

Lại một ngọn lửa đen đốt phụ kiện tóc trên đâu của Đỗ Nhược Hương.

“Hu oa!” Đỗ Nhược Hương hoảng loạn phủi lửa, kinh sợ nói: “Thần quân tha mạng! Thần quân tha mạng!”

“Còn để tôi bắt gặp cô ở Hoài Giang, tôi thiêu cô thành tro làm phân bón!”

Đỗ Nhược Hương sợ đến không dám nói tạm biệt, chạy vụt khỏi cục quan sát.

Sở Trĩ Thủy nhìn yêu hoa hoảng loạn bỏ chạy, cô đã trải qua tình tiết phát triển quanh co kỳ lạ, giờ mới rảnh chào hỏi với Tân Vân Mậu, cười khan nói: “Cảm ơn thần quân giải vây.”

Cô thật sự không ngờ được Đỗ Nhược Hương còn có thể có suy nghĩ

này, thời đại đang phát triển, yêu quái cũng khác biệt.

Tân Vân Mậu đây oán khí trừng mắt nhìn cô, âm dương quái khí nói: “Tốt nhất là cô cảm ơn tôi thật, không xem xét cho cô ta đến phòng ban.”

Trên quốc lộ, Phó Thừa Trác mơ màng tỉnh lại, anh ta phát hiện mình ôm lấy một lọ kẹo gừng, cách đấy không xa đậu một chiếc xe đạp công cộng, chỉ cảm thấy trong đâu thiếu mất một chuyện, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không nhớ ra.

Anh ta không biết tại sao mình lại xuất hiện ở đây, cũng không biết kẹo gừng và xe đạp từ đâu đến, cuối cùng chỉ có thể mờ mịt ôm kẹo đạp xe lên đường.

Chương 128:

Gió nhẹ nắng ấm, trời trong quang đãng, hàng người bên phố tự do tự tại, kẹo gừng trong miệng đủ vị ngọt chua cay, xem ra mọi thứ đều tốt đẹp như vậy. Phó Thừa Trác cảm thấy đã rất lâu rồi mình không có thời khắc thoải mái như vậy, anh ta chạy xe về thành phố xong, tìm thời gian liên lạc với người của đoàn đội, vậy mà vẫn vừa đi dạo vừa ăn kẹo bên phố, ngắm nhìn kỹ hơn thành phố nhỏ mộc mạc giản dị này.

Xung quanh thỉnh thoảng có người nhận ra anh ta, nhưng anh ta cũng không để ý lắm, chủ yếu là ngày thứ nên người trên đường rất ít, sẽ không có đám đông chặn đường.

Quả nhiên, diễn viên vẫn phải quay về cuộc sống, ngày tháng ở thành phố nhỏ rất dễ chịu, đối với anh mà nói cũng rất mới lạ.

Hơn nữa kẹo gừng này ngon thật.

Phó Thừa Trác cúi đầu nghiên cứu lọ kẹo, nhãn hiệu xa lạ, gọi là "Quan Cục". Anh không nhớ mình mua ở đâu, còn đặc biệt lên mạng tra cứu một hồi nhưng không tra ra được quá nhiều thông tin, trông có vẻ là một sản phẩm mới.

Một lát sau, người của đoàn đội vội vàng chạy đến, lo lắng nói: "Anh chạy đi đâu vậy hả? Chúng tôi sốt ruột sắp chết rồi, suýt báo cảnh sát đấy!"

“Tại sao phải báo cảnh sát?” Phó Thừa Trác thư thái cả người, anh ta suy nghĩ một lát, vẫn đưa lọ kẹo ra: “Đúng rồi, giúp tôi mua chút kẹo này đi, tôi mới lên mạng tra mà không có kết quả.”

Phó Thừa Trác là người có năng lực tự xử lý không mạnh, ngày thường anh ta dựa vào đoàn đội, ra ngoài nhờ đập tiền, ngay cả mua đô cũng thường là nhân viên công tác giúp đỡ. Thành phố Hoài Giang, Phó Thừa Trác không chút kiêng dè ăn kẹo dạo phố, dù không bị người qua đường cuồng nhiệt chặn lại, nhưng vẫn có người thỉnh thoảng chụp ảnh đăng lên mạng.

[Trời ơi! Trông Trác Trác có vẻ rất vui, ăn kẹo giống y như đứa trẻ, sau này cũng phải tiếp tục vui vẻ!

[Toàn thế giới đều gặp được, chỉ có tôi không gặp được sao?] [Anh ta ăn trông ngon thật, tôi thấy mà thèm, có không chị em moi nhãn hiệu!!

@Phong cách Phó Thừa Trác] [Anh ta thật sự rất thích kẹo này, dạo gần đây ngày nào cũng ôm lấy ở phim trường, không sợ nóng trong người sao?]

[Vẫn luôn không moi được hãng kẹo này.]

[Tôi có tìm được! Là hãng kẹo gừng bản địa, chắc là anh ta mua lúc dạo phố đó!]

[Cửa tiệm kẹo gừng không xem xét chút người đại diện chúng tôi thật sao? Anh ta ăn cái này còn tích cực hơn đại ngôn bánh quy của anh ta.]

Một bên khác, lượng tiêu thụ kẹo gừng Phong Vị nhãn hiệu Quan Cục đang tăng vọt trong phòng phát trực tiếp, tổng tiêu thụ bất tri bất giác tăng lên 3W+, cả mở bài cũng bị đổi thành "Phong cách Phó Thừa Trác". Một tay Phó Thừa Trác giúp sản phẩm mới của cục quan sát nổi tiếng.

Trần Châu Tuệ nhìn dữ liệu mới mà vui mừng dị thường, còn đọc lời nhắn của người mua cho Sở Trĩ Thủy: "Chị Trĩ Thủy, fan của Phó Thừa Trác còn bảo chúng ta xem xét chọn anh ta làm người đại ngôn nữa!"

"Đại ngôn? Đại ngôn là không thể nói được, lỡ như sau này anh ta sập phòng thì phải làm sao?" Sở Trĩ Thủy hờ hững vô tình nói: "Dĩ nhiên phải cọ nhiệt."

Mặc dù Phó Thừa Trác không có cơ hội làm người phát ngôn cho kẹo gừng, nhưng bộ phận phát triển kinh tế cũng tận dụng được lưu lượng của anh ta. Anh ta là một diễn viên nam rất hot, vừa xuất đạo đã vụt sáng, có lưu lượng khủng, nếu không bị Đỗ Nhược Hương làm xáo trộn, nói không chừng đã tổ chức sự kiện xuyên quốc gia từ lâu rồi.

Người hâm mộ đã quá mệt mỏi với các đại ngôn anh ta nhận, cuối cùng cũng tìm ra được đồ ăn anh ta thật sự yêu thích, thế nên tự nhiên sẽ đổ xô đi mua. Công ty kẹo gừng không lớn, thoạt nhìn không giống như một nhãn hàng sẽ được người nổi tiếng lăng xê, nhưng như thế lại trá hình làm tăng thêm độ uy tín cho loại kẹo gừng này.

Không thể không nói, Tiểu Hoàng dù sao cũng là gừng yêu, kẹo gừng anh ta nghiên cứu ra có hương vị rất khác biệt.

Ban đầu mọi người ai cũng tò mò ăn thử một chút, sau khi nếm thử thì không nhiều người hết lời khen ngợi, thậm chí sau đó còn mua thêm.

[Mùi vị thần kỳ, ngọt ngậy, nhưng lại xen lẫn chút cay cay, cảm giác không giống các loại kẹo gừng khác.]

[Gần đây, tôi thích xem phim của Phó Thừa Trác nên mua một ít, đô không mắc, mùi vị tạm được, mở một gói ra ăn sau không dừng được, sau đó lại mua thêm không biết ăn xong có bị táo bón không?]

[Chẳng biết có táo bón không, nhưng tối qua tôi chơi liên hai gói, hiện tại vẫn ổn.]

[Đây là hương vị kẹo gừng thủ công mà bà tôi làm khi tôi còn nhỏ! Trước kia tôi còn cất công tìm kiếm, nhưng những nơi khác không có hương vị này!]

[Trong kẹo này không có chất gây nghiện chứ. Ăn không dừng được luôn.]

[Với giá tiền này thì cũng không thêm được gì đâu. [Không phải quá khoa trương rồi sao, chỉ là gừng với đường được chế biến tốt, nếu những thương nghiệp khác không cắt xén nguyễn liệu thì cũng làm ra được hương vị này thôi.]

[Ngon, ngon lắm, quái thật, tôi bị khó tiêu nên không dám ăn, nhưng ăn xong thì ngược lại.]

[Tôi không thích ăn kẹo gừng, tôi mua vì Trác Trác thôi, nhưng ăn rất hợp khẩu vị, xem ra hai chúng tôi có thể ăn cùng một thứ rồi.]

Người mua cũng đang bàn tán về hương vị thần kỳ của kẹo gừng thương hiệu của cục, họ cho rằng nó khác với các sản phẩm của thương hiệu khác, đúng với tên gọi kẹo gừng có vị.

Chương 129:

Có thể là vị gì chứ? Chắc là yêu vị.

Kỹ thuật nghiên cứu của Tiểu Hoàng cũng không cao cấp lắm, chỉ là anh ta hiểu về gừng hơn loài người, sau đó trong lúc sản xuất có dùng một chút kỹ xảo.

Kẹo gừng thương hiệu của cục không phải dùng loại nhỏ màu vàng mà dùng gừng thông thường, nguyên liệu đặc, giá thành rẻ. Chỉ cần bỏ ra hơn mười tệ là có một lọ kẹo gừng trên tay, so với các sản phẩm tương tự thì không hề đắt.

Dĩ nhiên, giá thành sản xuất kẹo gừng cũng không cao, nguyên liệu là gừng, kẹo dẻo, đường nâu, siro lúa mạch, hạt mè các loại, không có nguyên liệu cầu kỳ nào khác. Chỉ cần lượng tiêu thụ của loại sản phẩm này tăng nhanh, sau đó quản lý và kiểm soát chi phí hợp lý, lợi nhuận cuối cùng sẽ tương đối khả quan.

Hiệu ứng quảng cáo của việc "Cùng sở thích với Phó Thừa Trác" đã mang lại lượng tiêu thụ 3W+ trong một tuần. Chỉ cần hoàn thành những đơn đặt hàng này, có thể thu về khoảng hai đến ba trăm ngàn, nếu tỷ lệ mua lại tiếp theo cao và tiếp tục ổn định, thu nhập hàng năm sẽ không kém lá chè là bao.

Sở Trĩ Thủy trong lòng tính toán, khoản thu nhập này có thể khôi phục tổn thất sổ sách cho sếp Miêu, hơn nữa sau này còn tiếp tục tạo ra lợi nhuận, vậy thì cục có thể tái phát một vòng hiệu suất. Chỉ

cần có thể tồn tại trong năm nay, doanh thu bán chè sẽ tăng gấp bốn lần năm tới, đó sẽ là một khoản thu nhập mới, hiệu suất sẽ không giảm.

Bộ phận phát triển kinh tế nói là làm, đem chuyện này nói với cục trưởng Hồ và sếp Hạ, tương lai hiệu suất sẽ tăng 100% mỗi tháng, tổng số tiên sẽ là 8000 tệ, ngoài số tiên phát sinh hàng tháng, cuối năm sẽ có số dư trong tài khoản, khoản đó sẽ được dùng để phát tiền thưởng cuối năm và đô tết!

Trong lúc nhật thời, cục quan sát Hoài Giang ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, không khí vui vẻ khắp nơi, ngay cả lỗ tai của sếp hạ cũng có dấu hiệu lành lại.

Ở bộ phận phát triển kinh tế, niềm hạnh phúc do hiệu suất mang lại cũng lan tỏa khắp văn phòng không còn nghi ngờ gì nữa, người vui nhất chính là Kim Du, từ mức lương ban đầu chưa đến hai nghìn, nay thu nhập đã tăng lên gấp mấy lần, đến sống lưng cũng trở nên thẳng tắp.

"Từ nay về sau, tôi sẽ là một con yêu giàu có!" Kim Du chống hai tay lên hông, vui mừng khôn xiết, hiếm khi nói lớn tiếng trong phòng, còn tuyên bố: "Hôm qua tôi đã bảo anh Ngưu hôm nay mời mọi người uống trà sữa, khi nào hàng về thì mang vào giúp tôi!"

Sở Trĩ Thủy cười trêu chọc: "Hào phóng thê?"

"Đúng vậy, mọi người đều có phần, tôi cũng phải mời mọi người một lần chứ." Sở Trĩ Thủy hay mua trà sữa đến văn phòng, nhưng chưa từng lấy tiền của mọi

người. Trước đây, Kim Du ví mỏng, cộng thêm việc không có xe nên không tiện đi, nên cô ấy không tìm được cơ hội để mời lại, nhưng

bây giờ lương tăng vụt, cô ấy cho rằng đây là dịp đáng để ăn mừng, nên đã đặc biệt nhờ Ngưu Sĩ mua trà sữa.

Một lúc sau, Kim Du mang trà sữa trân châu về, trong bộ phận phát triển kinh tế có hai người hai yêu, vừa vặn có bốn cốc. Kim Du xách túi nylon, bắt đầu phân phát cho mọi người. Trần Châu Tuệ nhận lấy trà sữa, lễ phép nói cảm ơn: "Cảm ơn chị Kim Du."

Sau khi Kim Du đưa trà sữa cho thực tập sinh duy nhất trong bộ phận, cô ấy lại xách trà sữa đến chỗ những đồng nghiệp khác. Cô ấy liếc trộm Tân Vân Mậu, vẫn còn sợ khí thế của người kia, vì vậy dứt khoát đưa cả hai cốc cho Sở Trĩ Thủy, để cô truyền đi mà không cần phải trực tiếp tiếp xúc với đại yêu.

"Cảm ơn."

Sau khi Sở Trĩ Thủy nói lời cảm ơn, đặt trà sữa trân châu lên bàn, cô chợt nhớ ra Tân Vân Mậu không thích uống thứ này, thứ anh thích là trà trái cây, nhưng Kim Du không biết. Cô suy nghĩ một lát, vẫn đặt một cốc lên bàn anh, không thể để Kim Du thất vọng được.

Lúc này cửa phòng phát triển kinh tế có tiếng gõ cửa, Miêu Lịch từ bên ngoài đi vào, anh ta mặc áo choàng trấn yêu, nhiệt tình hỏi: "Nghe nói gần đây mọi người tìm tôi?"

Mọi người cầm cốc trà sữa trên tay, ai nấy đều sửng sốt.

Đã lâu không gặp, Miêu Lịch vẫn mang tính cách đặc trưng của một con mèo, nét mặt anh ta phảng phất những cảm xúc lẫn lộn, đảo mắt quan sát tình hình rồi nghiêng đầu: "Mọi người đang uống trà chiều hả?"

Sự xuất hiện của Miêu Lịch đã làm náo động cả văn phòng vốn đang yên tĩnh.

Đối mặt với thiên địch, Kim Du lập tức cảnh giác, vội vàng kiếm cớ rời đi: "Tôi đi trả tiền cho anh Ngưu đây!"

Miêu Lịch thấy cô nàng co cẳng mà chạy cũng không bận tâm, ung dung bước vào phòng, đi đến giữa Tân Vân Mẫu và Sở Trĩ Thủy.

Vừa hay thấy một cốc trà sữa trên bàn làm việc mà Tân Vân Mậu chưa mở. Miêu Lịch thoải mái cầm lấy, cầm ống hút lên chọc một cái phụt, rồi khoái trá thưởng thức cốc trà sữa, còn uể oải khiêu khích cây trúc tinh: "Uống giúp anh, không cần khách khí."

"Sao anh lại đến đây?" Tân Vân Mậu khẽ cau mày, khịt mũi, lạnh lùng nói: "Mọi chuyện giải quyết xong xuôi, anh mới xuất hiện."

Trước đây không lâu, sếp Miêu bận việc khác, kéo đến biết bao yêu hoa đào, khiến cho Tân Vân Mậu, người vốn có đất riêng phải lo lắng không thôi.

Chương 130:

Sếp Miêu uống một hơi trà sữa, thấy đối phương không vui, cố làm bộ kinh ngạc:

"Không thể nào, không thể nào, anh không biết trưởng phòng Sở mời tôi tới sao?"

Tân Vân Mậu: "!!?"

Tân Vân Mậu nhìn Sở Trĩ Thủy không thể tin được, ngay cả đôi mắt trong veo của anh cũng khẽ run lên, giống như không thể tin được rằng cô đã dẫn con mèo này vào phòng, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên dấu vết của sự đau buồn vì bị phản bội.

Sở Trĩ Thủy chột dạ, nghiêng đầu: "Đúng là tôi tìm sếp Miêu có chút việc."

Miêu Lịch thành công đả kích Tân Vân Mậu, anh ta lập tức vui mừng, tiếp tục đổ dầu vào lửa: "Nói đi, vì món cá vàng lần trước, cho dù là công việc hay bất cứ điều gì khác, tôi đều có thể giúp một tay."

Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: "Tôi muốn sếp Miêu hỗ trợ livestream bán hàng"

"Livestream bán hàng?"

"Đúng vậy, mỗi ngày chỉ cần nhìn vào camera một tiếng, sẽ không chiếm quá nhiều thời gian của anh."

Miêu Lịch trợn to đôi mắt mèo, nghe thấy không được lộn xộn trong vòng một tiếng, liên biết như vậy là đi ngược lại với bản năng của loài mèo, cơ thể anh ta cứng đờ, xoay người nói: "Tôi đột nhiên nhớ ra có chút chuyện phải làm, meo..."

Sở Trĩ Thủy ngăn Miêu Lịch đang định chạy trốn lại, cười nói: "Sếp Miêu, anh còn nhớ anh nợ bộ phận của chúng tôi một lần không? Yêu quái cũng nên có qua có lại chứ?"

Vì khi thi hành nhiệm vụ, Miêu Lịch toàn phá phách, khiến cho cục quan sát vốn đã nghèo lại càng nghèo hơn, sau phải dùng tiền trong tài khoản của bộ phận phát triển kinh tế để lấp đầy sổ sách. Vì chuyện này mà Tân Vân Mậu đã giận cô suốt một thời gian dài.

Miêu Lịch bị bắt được điểm mấu chốt, thì nhất thời xấu hổ, lại liếc thấy con yêu nào đó, kẻ gây tại họa hỏi ngược lại: "Sao không bảo cậu ta làm việc này?" Tân Vân Mậu thờ ơ nói: "Đừng tự rước nhục vào thân, anh không xứng được đối xử ngang bằng với tôi."

"Chẳng lẽ dáng dấp của anh ta không đủ nổi bật?" Miêu Lịch ác ý khích bác: "Quả nhiên, con người chỉ thích mèo."

"Tín đồ của tôi sao có thể chịu để tôi lộ mặt?" Tân Vân Mậu hất cằm, kiêu ngao che giễu: "Chỉ có loài mèo gian xảo mới thích hợp làm trò mua vui, nịnh hót chẳng phải là chuyện anh am hiểu nhất sao, người có đức độ như tôi quả thật không làm được."

Miêu Lịch xòe móng vuốt, tức giận nói: "Nhìn thấy cậu thật muốn

cào cho mấy nhát."

Sao trước kia anh ta không phát hiện Tân Vân Mậu khó chịu như vậy, lúc không mở miệng đã đủ khiến người ta thấy bất tiện, mở miệng lại càng khiến người ta rối loạn tâm can. "Tiết chế một chút, đừng khơi dậy bản năng trêu chọc của loài mèo." Sở Trĩ Thủy ra mặt giảng hòa: "Chúng ta bắt đầu công việc thôi."

Trân Châu Tuệ ở bên cạnh đã đặt thiết bị phát sóng trực tiếp trong lúc họ đang nói qua nói lại, nhìn qua có vẻ đã sẵn sàng.

Miêu Lịch giảo hoạt từ chối: "Tôi chưa làm cái này bao giờ, cũng không giỏi nói chuyện trước ống kính, tôi đã qua cái tuổi suốt ngày meo meo rồi.

Sở Trĩ Thủy: "Vậy thì tốt rồi, anh cũng không cần nói chuyện."

"Không cần sao? Vậy livestream kiểu gì?"

"Trước tiên anh khôi phục lại bản thể đi."

"?"

Miêu Lịch thất thần.

Sở Trĩ Thủy cười nói: "Sếp Miêu nói rất đúng, con người chỉ thích mèo, vậy chúng ta dùng bản thể của anh để livestream."

Miêu Lịch: "???"

Đương nhiên, Sở Trĩ Thủy không thể để nhân viên cục quan sát xuất

hiện, nhưng trong phòng livestream nhất định phải có thứ gì đó, chỉ có sản phẩm không thì không hấp dẫn. Cô cảm thấy những phòng livestream khác thỉnh thoảng mang thú cưng vào nên đột nhiên nảy ra một ý tưởng, có lẽ có thể dùng bản thể của yêu quái để họ không bị nhận ra khi ở hình hài con người.

Cô đã truyền đạt ý tưởng này cho Kim Du, nhưng đối phương cảm thấy không hay lắm.

Kim Du giải thích: "Sau khi yêu hóa thành hình người, thường sẽ không để lộ bản thể, làm vậy có hơi thật lễ, tôi thấy nó cứ kỳ kỳ á! Chỉ có những con yêu hóa người yêu lực không mạnh mới để lộ một số đặc điểm của bản thể."

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ: "Nhưng tôi hay thấy sếp Miêu dùng thân mèo đi quanh cục mà?" Vẻ mặt của Kim Du rất vi diệu, cô ấy cứng họng, muốn nói lại thôi: "Lời nói của sếp

Miêu... cũng không phải là không thể hiểu được. Mọi người thường không hiểu được suy nghĩ của anh ta."

"Không hiểu được suy nghĩ của anh ta?" "Nói tóm lại, để lộ bản thể chẳng khác nào mặc áo trái." Kim Du xoắn xuýt nói: "Có thể làm vậy nhưng quả thật không hay đâu."

Chương 131:

Sau khi nghe xong, Sở Trĩ Thủy biết mình không thể tìm được con yêu nào khác làm việc này, để yếu mặc áo trái cũng không hay lắm, vì vậy cô chỉ có thể tìm tới chỗ sếp Miêu.

Trong phòng làm việc, Miêu Lịch tìm một góc không người để khôi phục bản thể, con mèo mun miễn cưỡng đứng trước máy quay, hậm hực cũng không ích gì, mặt tỏa ra đây oán khí, ngay cả lỗ tai cũng rung lên vì chán nản, cái đuôi cũng không yên, quơ qua quơ lại. Đúng là anh ta thường làm một số việc khác người trong cục, nhưng chưa từng nghĩ đến phải trả cái giá đắt như hôm nay, bị bắt phải livestream bán hàng.

Tân Vân Mậu vốn chẳng ưa gì việc đối phương dùng thân mèo để lừa người, nên không nhịn được mà cười trên sự đau khổ của người khác: "Vừa hay có thể sửa tật xấu của anh, hóa người nhiêu năm vậy rồi mà còn muốn dùng bản thể, đúng là có gì đó sai sai."

Con mèo mun tức giận trừng mắt nhìn anh, nhưng giờ anh ta không nói được, ngay cả việc trả lời cũng không làm được.

"Sếp Miêu, phiên anh đứng bên cạnh bôi kem dưỡng da đâu, chúng ta chụp chung một bức hình được không?" Trần Chân Tuệ nhìn con mèo mun chân tay cũng luống cuống, người thanh niên có vẻ mặt thâm thúy vừa rồi và con mèo trước mặt làm người ta khó có thể liên tưởng được là cùng một người.

Con mèo mun lười biếng không muốn cử động, trông có vẻ không hề muốn buôn với chả bán gì cả, cái đuôi xù của nó cũng chẳng thèm đung đưa.

Sở Trĩ Thủy: "Sếp Miêu, tuần sau nhà ăn sẽ không có cá."

"Meo!"

Con mèo mun kháng nghị, sau đó đứng lên, làm bộ phối hợp chụp ảnh.

Sự tồn tại của con mèo chỉ thu gọn lại bằng những tiếng meo meo.

Con mèo mun là linh vật trong phòng livestream, nhất thời phối hợp với Trần Châu Tuệ, chụp mấy bức ảnh quảng cáo sản phẩm. Một giờ nhanh chóng trôi qua, lúc này anh ta lập tức chạy biến đi như một làn khói, nói cái gì mà không muốn ở lại bộ phận phát triển kinh tế thêm nữa. Gần đây, anh ta cũng không muốn để người khác nhìn thấy bản thể của mình, bản thân biến thành mèo để đối phó với những con vật khác thì rất vui, nhưng bị buộc biến thành mèo để bán hàng, làm trò vui trong phòng livestream thì không vui chút nào.

Sở Trĩ Thủy nhìn bóng lưng con mèo mun cũng không đuổi theo, đứng ở cửa ra vào của bộ phận phát triển kinh tế, nhắc nhở: "Một tuần hai lần."

"Meo! Meo!"

Sở Trĩ Thủy nghe không hiểu ngôn ngữ của loài mèo, vì vậy cô tạm thời vui vẻ đồng ý với sếp Miêu.

Livestream có mèo tham gia, thông tin sản phẩm do Trần Châu Tuệ tạo ra, tiếp theo chỉ còn lại vấn đề mấu chốt nhất là khâu sản xuất.

Sở Trĩ Thủy gặp ông chủ Bành ở thành phố Ngân Hải, lúc đâu cô học hỏi được nhiều kinh nghiệm trồng nhân sâm từ ông, còn thiết lập được quan hệ hợp tác lâu dài với đối phương, nói với đối phương sau khi trở về Hoài Giang sẽ gửi thông tin nhân sâm cho ông. Ánh nắng chói chang, tiết trời dân oi bức, bầu trời trong xanh như một tấm gương pha lê.

Sở Trĩ Thủy định đến khu rừng để kiểm tra việc trồng nhân sâm, vừa đứng dậy cầm chìa khóa xe đi ra ngoài, cô cảm thấy có người ở sau lưng, vừa quay đâu lại thì vừa vặn thấy Tân Vân Mậu đang đi theo cô.

Anh mặc áo tay ngắn màu sáng, lẳng lặng liếc nhìn cô, hình như không biết nên nói gì, khẽ quay đầu lại, nhìn trộm cô.

"Tôi đến chỗ ông Bạch, anh có muốn đi cùng không?" Sở Trĩ Thủy cười nói: "Nhắc tới mới nhớ lâu rồi không lái xe ra cửa."

Kể từ khi công việc ở vườn chè kết thúc, thời gian họ lái xe ra ngoài cũng không nhiều.

Tân Vân Mậu lúc đâu hơi không được tự nhiên, nhưng sau thấy cô chủ động mời, anh nhẹ nhàng nói: "Đi."

Nơi ông Bạch trồng sâm nằm trong khu rừng cách vườn chè không xa, từ trên cao có thể nhìn thấy nhưng cây chè xanh mướt. Cảnh vật nơi đây yên tĩnh, nguyên sơ, chưa có nhân công quản lý quy hoạch, là một môi trường sinh trưởng thích hợp của sâm rừng.

Đây không phải nơi trồng nhân sâm vườn mà là nơi ông Bạch trồng nhân sâm núi, còn có một số sâm dại mà ông ta cấy ghép.

Khu rừng yên tĩnh, xanh um.

Sở Trĩ Thủy đứng dưới bóng cây, cũng không dám giẫm linh tinh, sợ làm hỏng thứ gì đó, nghe ông Bạch giới thiệu xong thì nghi ngờ hỏi: "Nếu chuyển nhân sâm hoang dã từ nơi khác đến, sâm này có thể trở thành sâm cấy trong rừng không?"

Cô học được nhiều kiến thức từ ông Bành, có một số người sẽ chuyển sâm rừng về núi để tiếp tục trồng trọt, khiến cho sản phẩm có hình thức đẹp hơn, bán được giá

cao hơn, tuy nhiên loại sâm này vẫn thua kém loại sâm rừng thuần tự nhiên. "Nhân sâm chỗ mình trồng sao có thể gọi là sâm cấy trong rừng được?" Ông Bạch tỏ ra thông thạo, phản bác lại: "Con người các người chọn nơi trồng nhân sâm thì gọi nó là sẫm cấy trong rừng, sâm chúng tôi đâu được chọn, đó là chúng tôi chấp nhận thế thôi!"

Sở Trĩ Thủy dịu dàng nói: "Cách con người và ông đánh giá về nhân sâm không giống nhau..."

Chương 132:

"Con người thì biết gì về nhân sâm! Chỉ có nhân sâm mới hiểu nhân sâm!" Ông Bạch không phục nói: "Hơn nữa sâm tôi trồng cũng không phải sâm núi, gọi là sâm dại mới đúng, phương pháp trồng trọt cũng không giống với con người." "Được rồi, tôi không tranh luận với ông, về mặt chủng loại lời tôi nói không có sức thuyết phục." Sở Trĩ Thủy tê tái nói: "Ông hiểu, ông hiểu nhất." Cô không nên nói về nhân sâm với yêu nhân sâm, đối phương không hề có ý tiếp nhận tiêu chuẩn thị trường của con người.

Sở Trĩ Thủy tò mò: "Vậy sản lượng hiện tại của chúng ta là bao nhiêu? Mất bao lâu nhân sâm mới phát triển, nếu muốn bán một đợt sâm rừng trước, có phải chúng ta phải đợi mấy năm không?"

"Nếu như để chúng phát triển bình thường thì là vậy." Ông Bạch liếc nhìn Tân Vân Mậu phía sau Sở Trĩ Thủy, sau đó nháy mắt một cái, nhỏ giọng nói: "Nhưng nếu có yêu khí của thần quân, giống như vườn chè lúc trước, rất nhanh có thể vào vụ thu hoạch."

Tân Vân Mậu là yêu thực vật, yêu khí của anh rất có ích với thực vật, nó không chỉ kích thích hạt giống trong đất nảy mầm sau một đêm mà còn có thể tưới tắm cho lá trà xanh, nuôi dưỡng yêu quái.

Chu kỳ sinh trưởng của nhân sâm khá lâu, cần một lượng yêu khí lớn, nhân sâm được tưới sẽ không nhiễm yêu khí, không có tác dụng nuôi dưỡng yêu quái, nhưng có thể nhanh chóng phát triển thành sản phẩm có đủ tiêu chuẩn và điều kiện để xuất hiện trên thị

trường của loài người.

Đương nhiên, ông Bạch trong lòng cũng có tính toán, tuy rằng nhân sâm ông ta trồng không thể nuôi dưỡng yêu quái, nhưng ông ta cũng là yêu nhân sâm ngày nào cũng ở trong rừng, vẫn có thể hấp thụ một chút yêu khí của đại yêu.

Sở Trĩ Thủy nghe xong thì ngẩn người, quay lại nhìn Tân Vân Mậu, phát hiện anh cũng đang nhìn trộm mình, cô lại quay ra nhìn ông Bạch, nói: "Được rồi, tôi đã biết.

Ông Bạch không chờ không nổi nữa rồi, chỉ muốn mau mau được hấp thụ yêu khí, vì vậy biểu hiện cũng cực kỳ tích cực, vội nói: "Vậy chúng ta đi ngay đi..."

"Không cần, ông cứ làm xong bên này đi, sau đó chúng ta đến chỗ sâm vườn xem một chút."

Ông Bạch nghe vậy thì chết lặng, ông ta sờ không tới được suy nghĩ của Trượng Nhị hòa thượng, không hiểu Tân Vân Mậu đã đến rồi, sao không tưới luôn đi còn bỏ gần cầu xa đến chỗ sâm vườn làm gì.

Nhưng mà Sở Trĩ Thủy đã nói vậy, ông Bạch cũng không hỏi gì thêm, nói: "Được, vậy tôi đi sắp xếp bên này, sau đó sẽ xuống ngay."

Sau khi ông Bạch rời đi, Sở Trĩ Thủy mới lật lại đê tài vừa rồi, nhẹ giọng nói: "Chúng ta đi dạo một vòng quanh rừng đi, hình như nãy tôi nhìn thấy nấm."

Tân Vân Mậu đứng yên không nhúc nhích.

Sở Trĩ Thủy không nghe thấy động tĩnh phía sau, cô nghi ngờ quay đâu lại thì thấy anh đang đứng trong bóng râm, nhìn như một cái cây thẳng tắp. Mặt trời mùa hè chiếu xuyên qua những tán lá rậm rạp, đổ bóng đen lên chiếc áo

ngắn tay màu lam nhạt và làn da trắng lạnh của anh, một cơn gió thổi qua, ánh sáng nhập nhòe, nhẹ nhàng đung đưa. "Sao không nhờ tôi giúp?" Tân Vân Mậu không nhấc chân, vẻ mặt hơi ảm đạm, bỗng nhiên thấy trong ngực khó chịu, cụp mắt nói: "Trước kia cô còn để tôi đi tưới vườn chè, bây giờ thà tìm con mèo kia chứ không tìm tôi."

Gân đây, anh vẫn luôn quan sát cô, nhưng phát hiện cô rất ít khi tìm anh, nếu như hôm anh không ra cửa cùng cô, có lẽ cô cũng không gọi đến anh. nay

Yên nhân sâm cũng đề nghị anh tưới yêu khí, nhưng cô cứ coi như không, không tiếp tục câu chuyện.

Anh còn nhớ lúc cô dụ dỗ anh tưới vườn chè, anh thật sự không hiểu chuyện gì xảy ra, trong lòng tự nhiên thấy hụt hẫng vô cùng.

"Nhưng thật ra anh đâu cần làm những việc này." Sở Trĩ Thủy khổ sở nói: "Dù là vườn chè hay chuyện khác, với cả anh cũng không cần tiên."

Hiện tại cô đã biết thân phận của anh, thật ra anh không cần làm việc, trước đây đông ý giúp cô cũng coi là tốt bụng. Anh đồng ý tưới vườn chè, nhưng giờ bảo anh tưới thêm nhân sâm thì hơi quá đáng.

Tân Vân Mậu ngước mắt lên hỏi ngược lại: "Nhưng cô không cần sao?"

Sở Trĩ Thủy im lặng một lúc, sau đó thở dài, nghiêm túc nói: "Tôi cần những thứ này vì công việc, nhưng việc này không được thì làm việc khác, không có nghĩa là tôi vì tiên trong cục mà bán mạng, làm việc đến tối muộn vẫn chưa xong."

"Anh hẳn cũng biết lá chè này được bán cho Ngân Hải, nhưng cục trưởng Diệp và những người khác đối xử với anh..." Sở Trĩ Thủy dừng lại, cô không muốn tiếp tục vạch rõ, uyển chuyển nói: "Về sau mới khá hơn chút." Cô không lập tức nhờ Tân Vân Mậu tưới nhân sâm là vì nghĩ đến thái độ của cục trưởng Diệp và những con yêu khác. Sau khi nhìn thấy sự cảnh giác của họ đối với trúc tử yêu, cô nghĩ Tấn Vân Mậu không cần phải ra tay giúp đỡ.

Tân Vân Mậu không ngờ cô sẽ nói vậy, sửng sốt đáp: "Thì ra cô biết."

Anh còn tưởng cô bài xích mình, bằng cách nào đó không dính lấy anh nữa.

Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn nói: "Tiên bộ phận phát triển kinh tế kiếm được là để chia cho tất cả nhân viên, có lẽ trong đó sẽ có những con yêu hiểu lâm anh. Nếu như anh không muốn làm thì có thể đợi ở văn phòng phơi nắng ngủ trưa, không cần ép buộc bản thân, quan trọng là anh nghĩ thế nào?"

Chương 133:

Không thể vì cô muốn kiếm tiền cho cục mà kéo anh đi cùng, cảm giác kia vô cùng kỳ quái.

Cho dù nhân sâm không thể thu về lợi nhuận ngay lập tức, cô cũng có thể nghĩ ra cách khác, xen lẫn tình cảm vào công việc sẽ làm mọi thứ rối lên, mà cô cũng không thoải mái, ít nhất cô không thể lợi dụng đối phương được.

"Vậy nếu tôi nói không cần, anh có còn bằng lòng làm những thứ này không?" Đôi mắt cô trong veo, sáng ngời trong rừng cây, nhìn về phía Tân Vân Mậu: "Tôi hy vọng không phải tôi ép anh làm, tôi cũng muốn biết anh muốn làm cái gì."

Khi Tân Vân Mậu bắt gặp ánh mắt thẳng thắn vô tư của cô, anh thoáng chút thật thần. Anh lặng lẽ tránh ánh mắt của cô, như thể không dám nhìn thẳng vào cô thật lâu, trong lòng tự hỏi.

Một lúc lâu sau, anh quay lại, thấp giọng nói: "Vốn dĩ ban đầu tôi không quan tâm họ nghĩ gì, cũng không định làm gì để họ thay đổi cái nhìn về tôi. Nhưng nếu cô hỏi tôi có bằng lòng không thì hơi khó trả lời."

"Tôi muốn giúp cô làm chút chuyện, hoặc cùng cô làm điều gì đó, giống như con cá, con mèo kia, vậy là bằng lòng chăng?" Tân Vẫn Mậu hỏi một cách không chắc chắn, liếc nhìn cô một cái, yết hầu khẽ di chuyển, như có chút xấu hổ, lại có chút bực bội, lâm bẩm:

"Giống như bây giờ cô không phải tín đồ của tôi vậy."

Sau khi nghe anh ưỡn ẹo trả lời, Sở Trĩ Thủy kinh ngạc nói: "Chuyện này quan trọng với anh vậy sao?"

"Dĩ nhiên là rất quan trọng, lúc nào cô cũng không tìm tôi để ước, giống như không cần tôi vậy."

Lời này nghe có vẻ đây ấm ức, bất bình. Bởi vì cô không nghĩ ra nguyện vọng gì, mãi không hoàn thành nghi thức với anh, cho nên anh tìm mọi cách để cô ước nguyện, nóng lòng muốn chứng minh bản thân, chỉ có thể dựa vào cách này để chắn chắc mối liên kết giữa hai người không bị đứt đoạn. Miêu, thỉnh thoảng lại nói những lời chua ngoa, giống như một đứa trẻ muốn thu hút sự chú ý. Tân Vân Mậu không dám nhìn cô, sau khi nói những lời này, anh có vẻ hơi xấu hổ. Sở Trĩ Thủy đột nhiên cảm thấy không biết nên làm gì với anh, cô thấy Hoài Giang Lúc này tròng mắt Tân Vân Mậu mới hơi sáng lên, rõ ràng là anh rất vui. "Đi thôi." Tân Vân Mậu làm xong việc, nhắc nhở: "Đến giờ ăn rồi."

Sở Trĩ Thủy thấy anh lén nhìn cô, bộ dạng vô cùng thận trọng, trong lòng không khỏi xúc động, trái tim dâng lên một cái giác khó tả. Có lẽ đối với thần mà nói, anh cũng không có khái niệm bạn bè, người thân, người có kết nối chặt chẽ nhất chính là những người gọi là tín đô.

So với lời nhận xét về bề ngoài tự cao tự đại của anh, thì điều thực sự tiết lộ phía sau là anh muốn cô cần anh. Anh không muốn bị gạt sang một bên, luôn tìm cách gây rắc rối với Kim Du và sếp đâu hè thật nóng, ngay cả khuôn mặt cũng hơi nóng lên, vội vàng nói: "Được rồi được rồi, cần cần, thần quân mau tưới nhân sâm giúp tôi đi."

Sở Trĩ Thủy chú ý tới vẻ mặt của anh, buồn cười nói: "Sau này tôi sẽ thường xuyên tìm thần quân để ước nguyện."

Tân Vân Mậu ngẩn ra, anh dùng ngón tay che đi khóe miệng đang nhếch lên, dè dặt cất giọng: "Ừm."

Vì nhân sâm cần tưới yêu khí nên Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu lại bận rộn trong rừng mất một lúc lâu, bất tri bất giác đã qua mấy giờ đồng hồ.

"Anh đói à?" Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: "Nhưng chẳng phải anh không ăn cơm sao?" Sắc mặt Tân Vân Mậu cổ quái, anh liếc nhìn cô một cái: "Nhưng cô không muốn ăn cơm sao?"

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói vậy cũng bắt đâu thấy bụng sôi lên ùng ục, đúng là phải tìm cái gì ăn thôi.

Khi xuống núi, cô nhờ Tân Vân Mậu làm sạch giày cho mình, đối phương hớn hở đông ý, búng ngón tay một cái là đâu vào đấy, còn thuận tay làm sạch ống quần cho cô. Dường như bấy giờ anh rất hăng say với việc thực hiện nguyện vọng, giúp cô những điều nhỏ nhặt cũng đủ khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ mình sau ba tuổi không còn ngây thơ, đáng yêu như vậy nữa, sẽ không vui vui vẻ vẻ tiếp tục giúp mẹ làm việc nhà. Nhưng cô không đành lòng làm anh mất hứng, nên không nói gì nhiều, cứ kệ cho anh phát huy.

Sở Trĩ Thủy dùng điện thoại tìm nhà ăn, thì tìm thấy một quán ăn nhỏ của một hộ gia đình gần đó, định làm một bữa đơn giản. Cô gọi một món chính là rau xanh, một chai nước cho Tân Vân Mậu rồi bắt

đầu dùng bữa.

Một lát sau, Tân Vân Mậu thấy cô không động đũa mà nhìn chằm chằm vào đám rau trên đĩa, thì nghi ngờ hỏi: "Sao vậy?"

Sở Trĩ Thủy nói thẳng: "Tôi không ăn hết, nhưng lại không muốn bỏ phí."

Tân Vân Mậu yên lặng trong chốc lát, sau đó vươn tay cầm đũa, gắp hai gắp rau lên, chậm rãi ăn.

"Anh đói à? Tôi gọi cho anh một phần nhé?"

Tân Vân Mậu lắc đầu, chỉ cúi đầu ăn rau.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: "Vậy sao anh..."

Tân Vân Mậu ngẩng đầu lên, nhìn cô đầy ẩn ý, u oán nói: "Không phải cô đang cầu nguyện tôi ăn đồ thừa của cô đó sao?

Sở Trĩ Thủy mặt đỏ tới mang tai: "Tôi không định ước như vậy! Anh có thể không ăn!"

Chương 134:

Một lúc sau, Sở Trĩ Thủy từ bên trong quán ăn đi ra, nhưng độ nóng trên mặt cô vẫn chưa tan đi, đặc biệt là sau khi lên xe nhìn thấy vẻ mặt vô tội của Tân Vân Mậu, cả người cô đều phun tào vì không thể xoay người đi ra ngoài.

Nếu anh là một người bình thường, cô sẽ nghi ngờ động cơ của anh, một bên nói không thể đáp lại tình cảm của con người, một bên lại luôn làm những động tác nhỏ này. Nếu không phải là trà xanh nam thì còn có thể là cái gì?

Nhưng anh là một yêu trúc với đầu óc trống rỗng, không thể dùng lẽ thường của con người để suy đoán được.

Không, ngay cả yêu quái cũng có thể là trà xanh.

Sở Trĩ Thủy bình tĩnh quan sát anh, một mặt cảm thấy hành vi của anh thật thái quá, thậm chí còn giống như cố ý đưa đẩy, mặt khác lại cảm thấy anh không thể có nhiều kịch bản đến như vậy, không chừng chỉ là tình bạn trong sáng, mà là do nhân loại là cô có lòng dạ đen tối, đem lòng tiểu nhân đi đo dạ quân tử mà thôi.

Bên trong xe, Tân Vân Mậu ngồi ở ghế phụ, nhưng không cảm thấy xe được khởi động. Anh quay đầu sang, phát hiện cô đang nhìn mình chằm chằm, không biết cô đang nhìn cái gì, liên nghi ngờ hỏi: "Làm sao vậy? Cô đang nhìn cái gì?" Sở Trĩ Thủy khẽ cười một tiếng: "À, không có gì đâu, chỉ đang nhìn anh thôi."

Nhìn xem cái đầu rỗng tuếch của anh đang suy nghĩ cái gì.

Đuôi lông mày của Tân Vân Mậu khẽ run lên, hầu kết di chuyển lên xuống, thật sâu nhìn cô một cái, cuối cùng anh lại không nói gì. Anh kiềm chế mà dời tâm mắt, dường như đang nhìn ra ngoài cửa sổ, dùng chiếc cổ như ngọc đối mặt với cô, nhưng lại vô tình để lộ vành tai đang ửng hồng, bởi vì da của anh rất trắng cho nên càng thêm rõ ràng.

Anh đỏ mặt cái gì hả độ ấm trà!

Thực sự càng nhìn càng giống một con yêu trà xanh giả vờ thuần khiết! Sở Trĩ Thủy càng thêm khó chịu, kiên trì nói: "Trước hết, tôi tuyên bố tôi không có ý định tò mò, nếu anh thật sự không muốn nói thì cũng không sao, nhưng lúc trước tại sao mỗi ngày anh đều nói rằng anh không thể đáp lại tình cảm của con người?"

Mặc dù hiện tại không còn thường xuyên phát bệnh nữa, nhưng khi lần đầu quen biết anh, anh thường xuyên bày ra dáng vẻ băng thanh ngọc khiết, thà chết chứ không chịu khuất phục.

Khi Tân Vân Mậu nghe câu hỏi, anh quay lại nhìn cô, dường như đang suy tư điều gì.

Sở Trĩ Thủy đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nói thêm một câu: "Nếu anh định nói mấy câu trả lời thiếu đòn tự luyến, vậy hiện tại không cần phải mở miệng nữa, coi như tôi chưa từng hỏi qua." Cô vừa mới ăn cơm xong nên không muốn động thủ.

“Không chỉ riêng tình cảm của con người.”

Tân Vân Mậu suy nghĩ một lúc, sau đó hiếm khi nghiêm túc trả lời: “Nhân loại và yêu quái không được ở bên nhau.”

Sở Trĩ Thủy sững sờ: "Tại sao?"

Anh thẳng thắn nói: “Nếu đáp lại loại tình cảm này, sẽ sinh ra nhiều chuyện rắc rối.”

Bên trong xe trở nên im lặng, cả hai bên đều không nói gì nữa.

Sau khi Sở Trĩ Thủy nghiêng đầu tự hỏi hồi lâu, cô mới hít sâu một hơi, bắt đầu khởi động xe, cảm khái nói: "Được rồi, chúng ta trở về đi."

Tân Vân Mậu: "Tại sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

“Bởi vì tôi cảm thấy trên người anh có một mùi hương”

Sở Trĩ Thủy nói: “Cho nên tôi muốn xác nhận một chút.”

"Mùi hương gì?"

"Hương trà."

"?"

Tân Vân Mậu tránh đi cô, lén lút ngửi ngửi, nhưng không phát hiện ra mùi hương khác thường. Đương nhiên, anh vốn dĩ không cảm thấy trên người mình có mùi hương, liền lộ ra biểu tình mê man, hết lần này đến lần khác kiểm tra, tật xấu ưa sạch sẽ lại tái phát.

Hiện tại Sở Trĩ Thủy quá lười để suy nghĩ về hành vi của mình, cô hoài nghi anh đang muốn kéo cô xuống, ngang bằng với chỉ số thông minh của anh, sau đó dùng kinh nghiệm dày dặn của mình để đánh bại cô. Chuyện này không thể càng, cứ đơn giản mặc kệ nó, đừng để vướng vào mớ hỗn độn. suy xét kỹ

Chỉ cần không nói rõ ra, thì nó không tồn tại.

Không có mập mờ hay rung động gì cả, tất cả chỉ là tình bạn hữu nghị trong sáng, suy nghĩ lung tung sẽ có vẻ tâm thường, sẽ làm bẩn thần quân chưa nhiễm bụi trần, băng thanh ngọc khiết.

Sở Trĩ Thủy đã xây dựng tốt tâm lý, khôi phục vẻ mặt ngay thẳng, có lúc cô cảm thấy nếu không thì cứ đem tình bạn này đổi thành tình mẫu tử.

Trong cục quan sát, gần đây Miêu Lịch đúng hạn đến bộ phận phát triển kinh tế báo danh, bị bắt phải chấp nhận sử dụng chương trình phát sóng trực tiếp để trả nợ.

Trên thực tế, cảnh sát trưởng mèo đen thường xuyên muốn lấy lý do công việc để từ chối, nhưng sau khi năm lần bảy lượt nhận được giáo dục bằng nụ cười, anh ấy vẫn phải ủ rũ mà cúi đầu. Dù sao thì ngoài miệng Tấn Vân Mậu chỉ biết cười nhạo anh ấy chỉ có ăn mà không chịu làm, nhưng Sở Trĩ Thủy thật sự có khả năng yêu cầu nhà ăn sắp xếp cơm khô (thức ăn cho mèo).

Chương 135:

Mỗi tuần số lần phát sóng trực tiếp cũng không nhiều lắm, tổng cộng hai lần, mỗi lần một giờ. Hiện tại, cửa hàng trực tuyến chính thức của cục đã mở cửa, khách hàng có thể xem các bản phát lại trực tiếp trên đó, đồng thời việc mua các sản phẩm cũng trở nên dễ dàng.

Đương nhiên, cửa hàng trực tuyến chính thức có rất ít mặt hàng, hiện tại cũng chỉ có kẹo vị gừng và kem dưỡng da đầu.

Miêu Lịch đã liên tục phát sóng trực tiếp vài lần, bình thường là anh ấy vẫy đuôi ở phía trước, còn Trần Châu Tuệ ở ngoài màn ảnh giải thích, giới thiệu hai sản phẩm trong cửa hàng.

Những câu nói thường treo bên miệng Trần Châu Tuệ chính là "Kẹo gừng là cho con người ăn, kem dưỡng là để con người dùng, mèo đối với gừng không hợp." và "Sếp Miêu, phiên ngài hãy nhìn camera", lúc này mới thúc đẩy chương trình phát sóng trực tiếp hoạt động bình thường.

Khi bắt đâu phát sóng trực tiếp cũng không có bao nhiêu người xem, cơ bản là khách hàng mua lại kẹo gừng và một số fans hâm mộ của Phó Thừa Trác.

[Thành thật mà nói, lúc tôi đi vào còn tưởng rằng đang bán đồ dùng cho thú cưng.]

[Mua về nhà mới biết kem dưỡng là cho người dùng! Không phải cho mèo dùng!]

[Trong nhà toàn bộ đều là lông, còn muốn tẩm bổ cho mèo, chuyện này có vẻ không thích hợp thì phải?]

Phòng phát sóng trực tiếp có rất ít bình luận, điều này khiến cho Trần Châu Tuệ là người phụ trách rất buồn rầu. Cô thở dài một cái, bất đắc dĩ nói: "Số liệu phát sóng trực tiếp không tốt lắm, vẫn là những người lúc trước."

“Bình thường thôi, chúng ta không có nhiều sản phẩm, thời gian phát sóng trực tiếp còn ngắn, cũng không có quảng bá, có số liệu này là được rồi.” Sở Trĩ Thủy an ủi. Trần Châu Tuệ xem các phòng phát sóng trực tiếp khác và trầm giọng nói: "Nhưng ở các phòng phát sóng trực tiếp này có rất nhiều người xem, những thứ họ bán không liên quan gì đến mèo hoặc chó. Miễn là có động vật nhỏ, màn đạn(1) sẽ đặc biệt sinh động"

(1) 3 : Màn đạn - Ở TQ khi phát sóng 1 chương trình trực tiếp nào đó người xem sẽ vào đăng comment, các comment này sẽ bay trên màn hình của chương trình đang chiếu, và bay rất nhanh như đạn, nhiều comment tạo thành một màn che có khi che luôn cả mặt người đang nói trên chương trình nên được gọi là màn đạn (5) *). Cụm từ này có nghĩa là đăng comment trên trương trình hoặc livestream nào đó.

Trân Châu Tuệ vẫn chưa tốt nghiệp và bước vào xã hội, đến cục quan sát là kỳ thực tập đầu tiên của cô ấy, hơn nữa thành tích ở trường của cô ấy rất tốt và có nhiều tiến bộ, đương nhiên trong lòng liên mang hoài bão phải làm được điều gì đó. Cô gái nhỏ vẫn chưa có ý thức bắt cá và bãi lặn(2), nghiêm túc lên mạng học sắp chữ, cố gắng để giao diện hoàn hảo nhất có thể.

(2) ffm : Bắt cá - lười biếng; E = - Bãi lạn - Trong ngôn ngữ mạng TQ thường nằm trong câu k7k nghĩa là không có được kết quả tốt vậy thì để mặc kệ không cần cố gắng hoặc không cầu tiến.

Nhưng cuộc sống chính là bất lực như thế, học tập thì có thể cày cấy được bao nhiêu thì thu hoạch bấy nhiêu, nhưng công việc lại đầy rẫy những biến số, không

chừng sự trả giá và đền đáp sẽ không bằng nhau.

Sở Trĩ Thủy đã khuyên nhủ cô ấy hai lần, nhưng Trần Châu Tuệ vẫn chăm chú làm việc, luôn muốn thay đổi hiện trạng này.

So với cô ấy, Miêu Lịch không hổ là lão làng lọc lõi(3), đùng giờ vào hết giờ đi, quản lượng người xem làm gì? Mèo vốn dĩ rất vô tâm, cho nên chúng không bao giờ lo lắng.

(3) H : Người lọc lõi - châm biếm người có nhiều kinh nghiệm nhưng láu lỉnh.

Mỗi lần mèo đen đến phòng phát sóng trực tiếp, Kim Du đều tìm cớ lẻn ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người và hai yêu quái.

Tân Vân Mậu đã thờ ơ quan sát chương trình phát sóng trực tiếp nhiều lần, biết rằng hiệu quả công việc đều giống nhau, còn lộ ra biểu tình đã sớm đoán được. Anh đi đến bên cạnh Sở Trĩ Thủy, xem các chương trình phát sóng trực tiếp khác trên màn hình điện thoại của cô, một chú cún nhỏ trong đó đang nhiệt tình chắp tay chào, còn có mèo con đang đuổi theo đuôi của mình chơi đùa, tóm lại đều là biểu tình ngây thơ bán manh.

Màn đạn ở các chương trình phát sóng trực tiếp này hết lời khen ngợi, không ít người khen chó con mèo con dễ thương.

Nhưng mèo đen vốn đã là một con mèo lớn, lại không thích giả ngu dính người, cho nên hiệu quả không tốt lắm.

“Cậu đã biến thành người nhiều năm như vậy rồi, nhưng lại không được yêu thích bằng một con mèo chữa mở trí khôn.”

Tân Vân Mậu liếc nhìn Miêu Lịch một cái, lộ ra biểu tình đây ẩn ý, dứt khoát nói: “Cậu không được."

Anh đã sớm nhìn thấu rằng con mèo này làm cái gì cũng không được, thỉnh thoảng nó sẽ tỏ ra kiêu căng mà dính người, nhưng so với đông loại thì kém hơn rất nhiều, có điều trong cục không còn con mèo nào khác mà thôi.

“Chuyện này liên quan gì đến việc biến thành người?”

Miêu Lịch vừa phát sóng trực tiếp xong, liền từ dạng mèo biến thành người, thở phì phò khó chịu: “Chẳng lẽ anh cho rằng dùng anh làm cơm lam sẽ được ưa chuộng hon à?"

Chương 136:

Cảnh sát trưởng Mèo Đen không chấp nhận những lời phê bình nghiệp vụ. Anh ấy cảm thấy việc đánh lừa con người trong một giờ đã là sự nhẫn nại cao nhất của anh ây.

Tân Vân Mậu chỉ vào Sở Trĩ Thủy, mặt vô biểu tình nói: "Vậy nhất định sẽ được ưa chuộng hơn. Nếu không tin thì hỏi cô ấy."

Miêu Lịch: "???"

Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của Miêu Lịch, Sở Trĩ Thủy lập tức cắt đứt quan hệ, cãi cọ nói: "Đừng hỏi tôi, tôi chưa từng kêu anh nấu cơm!"

Tân Vân Mậu do dự: "Nhưng không phải cô đã ăn qua..." Sở Trĩ Thủy trực tiếp bỏ một viên kẹo gừng vào miệng anh, cắt ngang lời nói nhảm của đối phương, cô nghiêm mặt cảnh cáo: "Câm miệng." Tân Vân Mậu có vẻ không phục, nhưng anh đã được cho ăn một viên kẹo gừng, lại nhìn trộm vẻ mặt của cô, thành thật mà im lặng, an an tĩnh tĩnh ăn kẹo. Miêu Lịch lười biếng nói: "Chỉ là tôi quá lười để câu mấy người này thôi."

“Năng lực kém thì cứ nói thẳng, đừng dùng sự lười biếng để làm cái cớ.” Sau khi Tân Vân Mậu ăn kẹo gừng xong, anh lại bắt đâu đối chọi gay gắt với con mèo đen, nói mấy câu chua ngoa để kích thích đối phương.

“Là anh không hiểu, thỉnh thoảng vui nhộn còn thú vị, nhưng mỗi ngày đều vui nhộn sẽ rất khó chịu.”

Miêu Lịch bất mãn nói: “Tôi không cần phải giả ngu để lấy lòng bọn họ, hẳn nên là bọn họ đuổi theo tôi, thuận theo tâm trạng của tôi mới đúng chứ. Đây mới là bản chất của mèo." Trân Châu Tuệ lộ ra vẻ mặt phức tạp, cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Sở Trĩ Thủy bịt tai của cô ấy lại, ôn hòa nói: "Ngôn từ của tra miêu, trẻ con không nên nghe." Miêu Lịch đảo mắt, đột nhiên lộ ra vẻ gian xảo, đê nghị nói: "Như vậy đi, cách hai thì phát sóng trực tiếp một lần, tôi sẽ cố gắng hết sức để nâng cao hiệu quả, nhưng tôi có một điều kiện."

Sở Trĩ Thủy: "Điều kiện gì?"

“Nếu mọi việc suôn sẻ, tôi yêu cầu giảm số lượng phát sóng trực tiếp và đổi thành mỗi tuần một lân, mỗi lần một giờ.” Miêu Lịch cò kè mặc cả.

“Được.”

Sở Trĩ Thủy sảng khoái gật đâu: “Chỉ cần có hiệu quả, một lân hay hai lần đều không thành vấn đề.”

"Một lời đã định, meo."

Chưa được hai ngày, Miêu Lịch lại đến bộ phận phát triển kinh tế, đúng giờ đến tham gia phát sóng trực tiếp.

“Lần này nhất định sẽ được ưa chuộng”

Miêu Lịch vui vẻ nói, anh tìm một góc để biến trở về bản thể, lại là một con mèo mềm mại với những móng vuốt đen trắng, cùng một đôi mắt mèo vàng nhạt sáng rực rỡ.

Trần Châu Tuệ mở máy, cô ấy cẩn thận nhìn con mèo đen, trong lòng xuất hiện một chút khác thường, nhịn không được liếc nhìn rồi lại liếc nhìn, do dự nói: "Hôm nay trạng thái của sếp Miêu có vẻ rất tốt." Ban đầu Sở Trĩ Thủy cũng không để ý tới bên này, khi cô nghe thấy những lời này liên nhìn xem, quả nhiên nhìn thấy bộ lông mượt mà của con mèo đen dưới ánh mặt trời.

Móng vuốt của mèo đen trắng như tuyết nhưng cơ thể lại đen như mực, lúc đứng lên có vẻ nhẫn nhụi, nhìn qua trông thật uy nghiêm. Nó lười biếng nằm nghiêng trên bàn, không chút để ý mà liếm liếm móng vuốt, chiếc đuôi xù xù đung đưa giữa không trung, thỉnh thoảng còn uốn lượn câu lấy góc bàn, trông có vẻ linh hoạt lại tự nhiên.

Đôi tai mèo thỉnh thoảng run run, đồng tử màu vàng cũng sáng lên.

Có cảm giác hôm nay là một con mèo lớn xinh đẹp.

Sở Trĩ Thủy nhìn chằm chằm vào con mèo đen, luôn cảm thấy cảnh tượng này có vẻ quen thuộc, bất đắc dĩ lại không thể nhớ được lẫn trước mình có cảm giác như vậy là khi nào.

“Thật là xảo quyệt.”

Tân Vân Mậu chú ý tới thủ đoạn nhỏ của Miêu Lịch, anh vòng tay ôm ngực, không khỏi sách một tiếng: “Quả nhiên cậu lại lười

biếng.”

"Meo meo -" Con mèo đen có vẻ cực kỳ coi thường lời nói của anh.

Tân Vân Mậu nhìn sang bên cạnh, phát hiện Sở Trĩ Thủy đang chăm chăm nhìn thẳng vào con mèo đen, anh lập tức hơi nhíu mày, chỉ vào trán cô, chua lét nói:

"Đẹp đến như vậy à?"

Linh đài một mảnh thanh tĩnh.

Sự hấp dẫn kỳ quặc tan thành mây khói.

Sở Trĩ Thủy phục hồi tinh thần lại, cô nhìn về phía cảnh sát trưởng mèo đen, chìm trong vẻ đẹp không filter vừa rồi, giải thích: "Không phải, tôi cảm thấy có chút quen thuộc."

Hình như lúc trước cô từng cảm nhận qua bầu không khí như vậy, nhưng không phải trên người sếp Miêu, có điều nghĩ mãi cũng không ra.

Tân Vân Mậu không thèm nghe, ngược lại còn sinh hờn dỗi, đổ lỗi cho Miêu Lịch: "Đô tặc miêu khắp nơi quyến rũ người khác."

Hiệu quả phát sóng trực tiếp hôm nay đã có tiến bộ, con mèo đen thực sự đã đạt được lượng hàng hóa mới, nhưng số liệu tổng thể vẫn không cao. Trước khi Miêu Lịch rời đi, Sở Trĩ Thủy tiếc nuôi nói: "Xem ra sếp Miêu vẫn phải phát sóng hai lần một tuần."

“Đừng vội.”

Chương 137:

Miêu Lịch nhàn nhạt nói: “Nếu như lần này vẫn không thành công, không phải là do tôi kém cỏi, mà là do năng lực của cục trưởng Hô kém, trách nhiệm phải do cục trưởng gánh vác.”

Sở Trĩ Thủy: "?"

Mỗi ngày sau khi Trần Châu Tuệ kết thúc chương trình phát sóng trực tiếp, cô ấy còn chỉnh sửa một số video clip và đưa chúng lên trang weibo chính thức hoặc tài khoản công khai.

Sở Trĩ Thủy phụ trách đảm bảo nghiệp vụ tổng thể, Kim Du phụ trách thủ tục giấy tờ, còn Trần Châu Tuệ chuyên về tuyên truyền. Mặc dù những nền tảng mới này vẫn rất vắng vẻ, nhưng Trần Châu Tuệ vẫn bỏ ra thời gian để kinh doanh.

Thời đại Internet trỗi dậy khiến thông tin trở nên phong phú, vĩnh viễn không một ai có thể biết được video hot tiếp theo sẽ là gì.

Trên một ứng dụng video ngắn, một video được cắt ghép về mèo trở nên nổi tiếng, đặc biệt là một chú mèo đen xinh đẹp đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Trong video, vô số khoảnh khắc động lòng người của con mèo được cắt ghép cùng nhau, nhưng một chú mèo đen nhàn nhã tùy ý chắc chắn là điêu kinh diễm nhất, khiến cho tất cả mọi người không thể bỏ qua.

Nó lười biếng nằm trên bàn, tắm trong ánh nắng dịu nhẹ, bộ lông của nó từng cọng

đều rõ ràng, kiêu ngạo không nói nên lời. Mặc dù nó không cố tình lấy lòng nhưng khi đôi mắt vàng sáng ngời vừa nâng lên vẫn toát lên sức hút vô hạn.

[Độc thân lâu rồi, nhìn một con mèo cũng cảm thấy tuyệt đẹp.]

[Mèo con, he he he, moa dì một cái đi.

[Chết tiệt, tại sao trông nó lại đẹp trai quá vậy!]

[Hu hu hu, nó đẹp trai quá đi, không ngờ tôi lại bị vẻ đẹp trai của một con mèo thu hút, quý công tử bất cần đời rất có khí chất.] [Có phải sự thất vọng của tôi với đàn ông đã buộc tôi mang tâm tư xấu xa với một con mèo hay không? Không được đâu.]

[Nó có găng tay trắng! Đó là cảnh sát trưởng mèo đen!]

[Thì ra nó là cảnh sát trưởng, có còng tay có súng lục, cưỡng chế trói buộc, ai da ai da không được đâu.

[Nghỉ lễ sắp đến, cảm ơn bạn mèo.

[Đây là blogger thú cưng nào vậy, tôi muốn cưỡi mây ngắm mèo đẹp trai!]

[Không tìm thấy.

[Dường như tôi từng nhìn thấy nó, không phải từ một blogger về thú cưng, mà là

từ một cửa hàng bán kẹo trực tuyến.]

[Xin lỗi Phó Thừa Trác, em không trèo tường nam minh tinh, mà em trèo tường một

con mèo.]

[Trác Trác đừng lo lắng! Đêm nay em chỉ đi vuốt lông mèo thôi!]

Khu vực bình luận video đây ắp trái tim thiếu nữ nhộn nhạo, có vô số người đã đăng tải thông tin tìm mèo, muốn biết video gốc của con mèo đen ở đâu.

Tuy nhiên, Quan cục không có tài khoản trên ứng dụng video ngắn, cũng là do cư dân mạng nhiệt tình tìm kiếm nguồn gốc một phen, lúc này mới phát hiện một cửa hàng đơn giản chỉ có hai sản phẩm. Không có nhiều thứ nhưng sản lượng tiêu thụ tốt, lộ ra sự chất phát tự nhiên của một cửa hàng kinh doanh nhỏ, dường như không có thể mạnh về quảng cáo tiếp thị.

Mèo đen phát sóng trực tiếp hai lần một tuần và mỗi lần chỉ có một giờ, không giống như một chuyên gia.

May mắn thay, Trần Châu Tuệ đã cẩn thận ghi lại màn hình phát sóng trực tiếp, còn tập hợp các video lúc trước lại với nhau và đưa chúng lên trang weibo chính thức và tài khoản công khai, để các cư dân mạng vào xem có thể làm hồ sơ.

[Thì ra là một công tử mèo tội nghiệp, gia cảnh bất hạnh phải lưu lạc, chỉ có thể phát sóng trực tiếp để bán hàng]

[Tôi mua kẹo! Để nó mua sợi mèo!]

[Tại sao tuần này lại bắt đầu chỉnh sửa lần phát sóng trực tiếp vậy? Hãy cho nó ra mặt nhiều để ngắm nha?]

[Mèo con rất ngoan và rất hiểu chuyện, còn biết giúp gia đình bán hàng nữa, mua moa.]

“Trời ạ trời ạ, có rất nhiều bình luận mới.”

Trần Châu Tuệ không ngừng lướt điện thoại di động, vui vẻ nói: “Ngay cả doanh

số của kem dưỡng trong cửa hàng cũng tăng lên, hiện tại đã đến bốn năm nghìn”. Ban đầu hương vị của kẹo gừng là dựa vào "phong cách tương tự Phó Thừa Trác" mà nổi lên, những doanh số kem dưỡng da đấu trong cùng cửa hàng vẫn luôn bình thường, dữ liệu cao nhất trong quá trình phát sóng trực tiếp chỉ là 847. Đây là chuyện không còn cách nào, độ nổi tiếng của mèo và các minh tinh nam vẫn có khoảng cách.

Có điêu Miêu Lịch đã đóng quân trong cục rất lâu rồi, muốn dùng anh ấy để tuyên truyền rất dễ dàng, vận hành từ từ sẽ ổn định hơn. Doanh số bán hàng trong tuần đầu tiên của Phó Thừa Trác bùng nổ, dữ liệu tiếp theo cũng sẽ dần dần giảm đi, hiện tại dùng con mèo đen để ổn định lượng khách hàng, cũng coi như là làm chậm lại sự suy giảm của lượng truy cập.

Miêu Lịch vẫn chưa đạt tới vị thế của minh tinh nam những đã nhanh chóng sinh ra vẻ làm giá của minh tinh nam, dứt khoát yêu

cầu giảm thời lượng phát sóng trực tiếp xuống còn một tuần một lần.

Sở Trĩ Thủy nhìn những lời khen ngợi của cư dân mạng đối với con mèo đen, trong lòng cô không khỏi thở dài một tiếng, loài người vẫn thật ngây thơ và cả tin.

Cư dân mạng luôn cho rằng chú mèo đen đẹp trai, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, ai

ngờ đây lại là một con mèo tham ăn, phá phách, thật ra trong lòng nó ngày nào cũng nghĩ ra cách để làm có lệ trước mặt con người.

Đừng theo đuổi mèo, sẽ trở nên bất hạnh.

Sở Trĩ Thủy xem đi xem lại video, sau khi cô bị Tân Vân Mậu búng trán, cuối cùng cũng không tìm ra kết quả, liên hỏi: "Tại sao dữ liệu trong video này lại tăng vọt?"

Mặc dù trước đây thỉnh thoảng có cư dân mạng khen ngợi chú mèo đen nhưng bọn họ không bao giờ đổ xô đến xem.

“Tên tặc miêu đó đã dùng một cọng lông của Hồ Thần Thụy.”

Tân Vân Mậu cười lạnh nói: “Thiên phú chủng tộc của ông ấy là thu hút nhân loại, có thể phóng đại sức quyến rũ của bản thân.”

Hồ Thần Thụy là một con yêu hồ ly, bản thân mang theo giá trị mị lực hơn hẳn, không chỉ đơn giản là để mê hoặc đối phương, mà là để phóng đại ưu điểm và thế mạnh của bản thân, càng dễ khiến người khác chú ý đến sự nổi bật hơn. Đôi khi, người ta không thể biết tại sao họ lại thích nó, vừa lúc chỉ nhìn thoáng qua nhưng lại bị luân hãm vào.

Vẻ mặt của Kim Du rất vi diệu: "A, sếp Miêu đi nhặt lông của cục trưởng Hồ à? Xác thật rất giống những gì anh ấy sẽ làm."

Chương 138:

Chỉ không biết liệu cục trưởng Hồ có phát hiện ra rằng bản thân đã bị mất một cọng lông một cách khó hiểu hay không.

“Vậy tại sao chúng ta không trực tiếp mời cục trưởng Hồ đến phát sóng trực tiếp?” Trần Châu Tuệ nghi ngờ hỏi: “Bởi vì ông ấy là cục trưởng, cho nên mới không được à?"

Sở Trĩ Thủy bình tĩnh nói: "Bởi vì nếu cục trưởng Hồ để lộ bản thể, rất có thể sẽ bị cục lâm nghiệp bắt đi."

Có một con mèo đen trong cục còn có thể giải thích, nhưng có một con hồ ly thì rất khó để giải thích.

Trân Châu Tuệ: "?"

Doanh số bán kem dưỡng da dâu đang dần được cải thiện, công việc phát sóng trực tiếp bán hàng cũng đi vào quỹ đạo.

Sau kỳ nghỉ hè, kỳ thực tập của Trân Châu Tuệ trong cục đã kết thúc, đồng thời cô ấy cũng phải thu dọn đồ đạc và chuẩn bị cho việc đăng ký đại học. Cô ấy được nhận vào Đại học Ngân Hải sau kỳ thi tuyển sinh đại học và đậu vào chuyên ngành đâu cao Vạn Kim, cũng may là ở đại học Ngân Hải có rất nhiều học bổng và trợ cấp, cũng coi như phù hợp với hoàn cảnh của cô ấy.

Vì quá trình phát sóng trực tiếp và bán hàng diễn ra suôn sẻ, nên Sở

Trĩ Thủy đã nộp đơn xin nhận lương thực tập từ trong cục, xem như là thù lao nghỉ hè của Trân

Châu Tuệ.

Trân Châu Tuệ nghe tin, vội vàng xua tay, lễ phép nói: "Không không không, em không thể lấy được. Lúc trước em còn nói sẽ trả lại bao lì xì cho chị Trĩ Thủy nữa." “Không sao, một phần thì tính một phần, đây là tiền lương thực tập do cục đưa ra, không liên quan gì đến chị.”

Sở Trĩ Thủy thản nhiên nói: “Rất khó để tìm được một công việc đặc biệt cho chuyên môn của em, muốn vậy thì phải nộp thêm nhiều hồ sơ trong thời gian ở trường, sau này thực tập cũng cần nhận tiền lương, không quan trọng là bao nhiêu, nhưng vẫn phải có một ít, nếu không thì công ty đó cũng không phải đứng đắn gì."

Trân Châu Tuệ vẫn từ chối, cô ấy có chút cảm động, nhỏ giọng nói: "Nhưng mọi người đều rất tốt với em, thực ra kỳ nghỉ hè của em đã rất vui, em muốn sẽ mãi làm việc ở đây."

Toàn bộ kỳ nghỉ của cô ấy đều ở trong cục, bình thường sẽ làm việc trong bộ phận phát triển kinh tế, thỉnh thoảng chạy đến vườn trà để thăm ông Tu, hoàn toàn tránh xa những rắc rối tâm thường phàm trần, càng sẽ không bị quấy rối bởi họ hàng thân thích không có cảm tình, quả thực là vui vẻ đến nỗi quên cả trời đất.

Sở Trĩ Thủy: "Xong rồi, sùng bái cấp trên và công ty là khởi đâu của bi kịch, không ngờ em còn sinh ra suy nghĩ muốn ở lại đơn vị. Tốt hơn hết là sau này em đừng có suy nghĩ như vậy nữa. "

Trân Châu Tuệ: "?"

Trần Châu Tuệ cái hiểu cái không, ngược lại cô ấy cười nói: "Sau khi khai giảng em cũng sẽ mở một tài khoản kinh doanh, lúc đó sau khi tan học em sẽ gửi nội dung cho chị Trĩ Thủy xem!"

Theo hoạt động bình thường của cửa hàng trực tuyến Quan cục, tiên trong tài khoản của công ty đã dân đẩy lên, có điều Sở Trĩ Thủy vẫn chưa tăng hiệu suất của mình trong thời điểm hiện tại, dự định sẽ tiết kiệm một ít để làm phần thưởng cuối năm và dùng tinh thần văn minh để phát ra. Nếu trong lúc đó có bất kỳ tình huống nào xảy ra, ít nhất cũng sẽ có một số vốn để xoay sở, hơn nữa phát minh mới của Lão Bạch là bột ngâm chân nhân sâm cũng phải cần kinh phí trong giai đoạn đâu.

Hiện tại thu nhập của Kim Du đã tăng lên, acho nên làm việc vô cùng nhiệt tình, cô ấy kích động nói: "Nếu chúng ta tiếp tục phát triển như thế này thì tiền lương có phải sẽ ngày càng cao không? Có thể lên đến năm vạn, mười vạn, một trăm vạn!"

“Cô cũng thật biết tưởng tượng, không thể phát nhiều như vậy đâu, sẽ luôn có giới hạn cao nhất.”

Sở Trĩ Thủy cười nói: “Nhưng nếu có thể tiết kiệm được nhiều tiền, sẽ đổi thành những thứ khác để phát ra, chẳng hạn như ngày hội quà tặng hoặc là bảo hiểm lao động hay là một số phiếu giảm giá bánh sinh nhật hoặc thứ gì đó."

Đây là điều mà nhiều người cho là ưu điểm của việc ổn định đơn vị, ngày lễ ngày tết phát thưởng rất nhiều thứ, bị bệnh hoặc là có thai sẽ ít ảnh hưởng hơn, nếu thực sự bị bệnh nặng hoặc gặp tai nạn, còn có thể điều trị bệnh nặng, ít nhất đơn vị sẽ giúp đỡ. Có điều dường như yêu quái sẽ không hay bị bệnh, cho nên cục quan sát sẽ

tốn ít chi phí cho phương diện này.

Cục quan sát Ngân Hải sẽ dùng số tiền dư để xây dựng nhà ăn, Sở Trĩ Thủy đã chứng kiến qua sự xa hoa ở đó, đông thời trong lòng cũng có một suy nghĩ nho nhỏ, không biết có thể thay đổi tòa nhà văn phòng hay không, tốt xấu gì thì cũng lắp đặt được một thang máy bình thường chứ nhỉ?

Sở Trĩ Thủy được Kim Du nhắc nhở, cô chợt nhớ ra điều gì đó, liên đê nghị: "Đúng rồi, gần đây không có liên hoan gì, nhưng có thể bàn bạc với sếp Hồng một chút, tặng một vài món quà nhỏ vào sinh nhật của nhân viên. Sinh nhật của mọi người là khi nào?"

Xây dựng tòa nhà cục quan sát thì quá xa, nhưng việc tặng quà trong ngày lễ thì lại rất dễ dàng, còn thể hiện được sự quan tâm ấm áp của đơn vị dành cho nhân viên của mình.

Hồng Hi Minh là trưởng bộ phận nhân sự, có lẽ sẽ phụ trách phương diện này.

Kim Du tò mò: "Sinh nhật tính như thế nào?"

"Là ngày mà cô sinh ra?"

"Nếu tính khoảng thời gian trước khi biến thành người thì tôi không nhớ rõ lắm. Khi đó rất hỗn loạn, vẫn chưa hoàn toàn có linh trí, chỉ là một con cá nhỏ."

Chương 139:

Kim Du ngây thơ nói: "Ngày đó khi tôi hóa thành người, mới nghe được cái tên mà thiên địa đặt cho mình, sau đó gọi là Kim Du, đây có phải là sinh nhật không?" Sở Trĩ Thủy gật đâu: "Tôi nghĩ chắc là vậy."

Kim Du trả lời: "Đó là ngày thứ năm sau Tết Trung thu."

“Không tệ lắm.”

Sở Trĩ Thủy quay đâu lại hỏi Tân Vân Mậu: “Còn sinh nhật của anh thì sao?”

Lông mi Tân Vân Mậu run lên, khó hiểu nói: "Sinh nhật?" "Đúng vậy, ngày anh biến thành người là khi nào, đến lúc đó có thể chúc mừng."

Tân Vân Mậu nghe được lời này đột nhiên rơi vào trầm mặc, đôi mắt giống như vực sâu đây mây mù, lênh bềnh không chút gợn sóng, trầm giọng nói: “Ngày tôi hóa thành người không phải là ngày để chúc mừng"

Khi anh từ linh trúc biến thành con người, cũng chính là thời điểm anh được phong thần. Không bao lâu sau chiến tranh liên xảy ra, lãnh thổ hòa bình tốt lành lúc đâu nhuốm đây máu, thậm chí thiên địa bị ô nhiễm đã ban tên cho anh.

Anh ở giữa long diễm đang hừng hực châm, đợi sau khi Thần Long bị đánh bại, thì chính là một hư vô vô tận.

Anh không cảm thấy biến thành người là chuyện vui vẻ gì, cuộc sống sau khi phong thần cũng không còn như trước, những yêu quái khác có lẽ cũng cho rằng ngày đó không nên chúc mừng.

Sở Trĩ Thủy ngẩn ra: "Ai nói vậy?"

Tân Vân Mậu: "Tôi nói."

Cô tức giận nói: "Thì ra là do anh nói. Tôi còn tưởng rằng là do Lỗ Tấn nói cái gì mà thấu triệt, hoặc là tòa án nói cái gì mà khuôn vàng thước ngọc(4)."

(4) Khuôn vàng thước ngọc - ví với những cái không thể thay đổi được.

Tân Vân Mậu bị oán giận, anh không khỏi trừng cô, như thể vừa phẫn nộ vừa bất bình, có có chút oán hận.

"Nhìn tôi làm gì? Nói ngày là được rồi."

Sở Trĩ Thủy cố ý nghiêm mặt, hiếm khi bày ra thân phận cấp trên: "Lãnh đạo hỏi cái gì thì anh cứ trả lời cái đó, đừng tự tiện thể hiện, anh có thường thức hay không?" Tân Vân Mậu suy nghĩ một lúc, như thể đang nhớ lại những ngày tháng, thành thật

trả lời: "Ngày đầu tiên sau kinh trập(vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba)." Trong con mưa nhẹ hoa cỏ đều tươi mới, một loại kinh trập bắt đâu.

Xuân sang, vạn vật sinh sôi. Kinh trập là thời gian tốt đẹp nhất để vạn vật sinh truong. Sở Trĩ Thủy trầm ngâm nghĩ: "Ồ, vậy thì năm nay đã qua ngày đó rồi, quà của anh chắc phải đợi năm sau."

Thật tiếc khi Tân Vân Mậu không thể đuổi kịp ngày lành có tiên trong cục, kinh trập của năm nay đã kết thúc.

Tân Vân Mậu: "Sinh nhật của cô là ngày nào?"

“Ngày 7 tháng 11.

Sở Trĩ Thủy nói: “Nó khác với cách nói về ngày của hai người.” Yêu quái dường như đã quen nói tiêt(5), hơn nữa về cơ bản đều không kèm theo năm. (5) #5 : Tiết - như Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí...một năm có 24 tiết khí.

“Ngày đó là lập đông.”

Tân Vân Mậu dựa theo tuổi của cô để tính toán, anh nói thêm: “Tiết đầu tiên trong mùa đông.”

"Ồ, vậy à?"

Kinh trâph là ngày mà vạn vật thức dậy, còn lập đông là lúc vạn vật ngủ đông.

Ngày sinh của bọn họ đều tương ứng với các tiết.

Tân Vân Mậu tự động xem nhẹ bản thân là sau kinh trập một ngày, anh càng thêm vừa lòng mà gật gật đầu, cảm thán bản thân đúng là

có mắt chọn tín đồ, ngay cả ngày ra đời cũng ăn ý như thế. Thật sự là trùng hợp nói không nên lời.

Nghĩ như vậy, hai ngày này quả thực rất đáng để chúc mừng hơn nữa hẳn nên là khắp nơi chúc mừng mới đúng.

Cuối thu mát mẻ, làn gió phất phơ.

Sau khi chịu đựng cái nắng nóng khó chịu và nghênh đón những làn gió say lòng người, nhân sâm cũng bước vào mùa thu hoạch.

Trong khu rừng, Lão Bạch thường xuyên gặp được Trần Châu Tuệ trong kỳ nghỉ hè, nhưng công việc trồng nhân sâm không hề sa sút chút nào. Mỗi lần Sở Trĩ Thủy đưa Tân Vân Mậu và Trần Châu Tuệ đến, cô và Tân Vân Mậu đi tưới nhân sâm, còn

Trần Châu Tuệ làm việc không công cùng Lão Bạch. Hiện tại, cô gái nhỏ đã đi học đại học ở thành phố Ngân Hải, nhân sâm trong khu rừng thấm vào yêu khí, bất tri bất giác cũng đang trưởng thành.

Chương 140:

Nhân sâm vườn do Lão Bạch trồng là nguyên liệu bột chân sâm, trước mắt không có cách nào trả lại ngay, nhưng nhân sâm hoang dã trong khu rừng đều có thể tham gia đấu giá nhân sâm.

Năm nay có tổng cộng 3 củ sâm rừng được chọn, củ sâm tốt nhất nặng đến 22,3 gram, là củ sâm rừng mà Lão Bạch vừa liếc mắt nhìn đã theo dõi và trực tiếp khoanh vùng khu rừng mà không có bất kỳ động thái hay can thiệp nào với nhân sâm hoang dã. Nó đã trải qua quá trình tắm rửa bằng yếu khí của Tân Vân Mậu, năm hình sáu thể của nó ngày càng hoàn mỹ, ngay cả khi Lão Bạch ngắt nó cũng phải cẩn thận, sợ sẽ làm hỏng thân nhân sâm.

Hai củ sâm hoang dã còn lại thì ít tuổi hơn, số gam của chúng đương nhiên cũng

nhẹ hơn, một củ nặng 7,2 gam và một củ nặng 7,1 gam, trạng thái xem như cũng khá tốt. Ba người tham gia cộng lại không có bao nhiêu gam, nhưng khi đưa lên thị trường nhiều thành phố liên tiếp, đặc biệt là của nhân sâm nặng 22,3 gam kia, ngay cả ông chủ Bành cũng không dám tùy tiện nhận. Sau khi ông xem xong những hình ảnh và tư liệu Sở Trĩ Thủy gửi đến, liền gọi điện thoại cho cỗ để bàn bạc về việc mua nhân sâm.

Trong điện thoại, giọng nói của ông chủ Bành vẫn ấm áp và nhiệt tình: “Tiểu Sở à, tôi đã xem qua ảnh mà cô chụp, dựa vào số gam nhân sâm của các cô nếu trực tiếp bán cho tôi thì có chút không

thích hợp, loại sâm vườn gì đó còn có thể tùy tiện mua, nhưng là nhân sâm hoang dã có năm hình sáu thể không tôi thì chúng ta cần phải đi giám định và làm giấy xác nhận, sau đó mới đăng ký đấu giá nhân sâm."

Nhân sâm đều có tiêu chuẩn để phân biệt, khẳng định không thể giống như Lão Bạch nói là nhân sâm gì thì là nhân sâm đó, cần phải có hiệp hội cấp giấy chứng nhận. Năm hình là “Lô, Đinh, Văn, Thể, Tu”, sáu thể là “Linh, Bát, Lão, Nộn, Hoành, Thuận” thường được dùng để phán đoán đó có phải là nhân sâm rừng hay không.

“Đấu giá nhân sâm?”

Sở Trĩ thủy xin chỉ bảo hỏi: “Đây là do ngành tổ chức sao?”

"Đúng vậy, nhân sâm thật và giả trên thị trường hiện nay đều là 50:50, chênh lệch không đồng đều, chỉ cần nhân sâm rừng chất lượng cao vượt qua sàng lọc của đấu giá, sẽ được đưa tới hội đấu giá cho mọi người quan sát gần hơn. Sẽ có một cái giá khởi điểm, sau đó sẽ dùng đấu thầu để mua."

Ông chủ Bành giải thích:"Có một số người nóng lòng muốn sử dụng nhân sâm hoang dã, lúc ra giá sẽ rất cao. Tất cả phụ thuộc vào duyên phận."

Ông chủ Bành thật sự là một doanh nhân già thành thật, không hề dùng giá thấp để trực tiếp mua nhân sâm, còn hẹn Sở Trĩ Thủy cùng nhau tham gia hội đấu giá lần thứ ba. Đan Sơn là vùng sản xuất nhân sâm nổi tiếng, có cơ quan thẩm định đặc biệt và tổ chức đấu giá hàng năm.

Ông chủ Bành tin rằng giá thị trường của củ nhân sâm rừng 22,3 gram ít nhất là hơn mười vạn, nếu như may mắn không chừng có

thể lên đến trăm vạn, không tham gia hội đấu giá quả thực sẽ rất đáng tiếc. Còn lại hai củ sâm rừng có số gam nhỏ, nhưng hiện nay số lượng sâm rừng dự trữ của quốc gia cực kỳ ít, hơn nữa đưa vào thị trường rất ít, không chừng cũng có thể bán được giá tốt.

Sau khi nghe định giá của ông chủ Bành, Sở Trĩ Thủy cảm thấy bán nhân sâm thực sự là một ngành sản xuất có lợi nhuận rất lớn, khó trách thị trường nhân sâm hoang dã có rất nhiều hàng giả, thành công lừa đảo có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu thu nhập khả quan như thế, vậy đi một chuyến đến Đan Sơn cũng được.

Sở Trĩ Thủy quyết định nộp đơn đặt vé, nhưng cô vừa mới xem qua vé máy bay, đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó.

Lúc trước Tân Vân Mậu thông qua mặt dây chuyền để đến thành phố Ngân Hải, chỉ đi bộ xung quanh sân bay một vòng, tiếc là anh không thực sự đi máy bay. Thu hoạch nhân sâm có quan hệ mật thiết với yêu khí của anh, anh lại không lấy tiền của cục, có lẽ nên dùng biện pháp khác để bù lại.

Trong lòng cô tính toán, hội đấu giá được tiến hành trong thời gian làm việc, cuối tuần còn có thể đi dạo quanh Đan Sơn, ở đó có rất nhiều danh lam thắng cảnh tự nhiên, khá thích hợp cho yêu quái từ Hoài Giang đến du lịch.

Trong phòng cục trưởng, Hồ Thần Thụy đang ngồi ở bàn trà nhỏ pha trà, ông ấy hiểu được ám chỉ của Sở Trĩ Thủy, không nói hai lời liên đồng ý: "Được nha, chỉ cần cậu ấy đồng ý, cô có thể đưa cậu ấy đến đó."

Sở Trĩ Thủy thấy Hồ Thần Thụy sảng khoái như vậy, ngược lại cô có chút kinh ngạc, ngập ngừng nói: "... Ngài và cục trưởng Diệp thật sự là hai thái độ khác nhau." Cục trưởng Diệp đối với chuyện của Tân Vân Mậu chỉ hận không thể hô to gọi nhỏ, nhưng cục trưởng Hồ từ đấu đến cuối vẫn thong dong bình tĩnh, thậm chí còn không nói cho cô biết sự thật lúc đâu.

“Vậy nhất định là hai thái độ rồi, cậu ấy đã ở cục bao nhiêu năm rồi, có thế nào cũng đã quen.”

Hồ Thần Thụy cười tủm tỉm nói: “Hơn nữa, lúc trước bọn họ đá bóng đá tôi đến Hoài Giang, thỉnh thoảng tôi nghĩ nếu không thì hủy diệt đi."

Sở Trĩ Thủy: "?"

Có vẻ như áp lực công việc của các cục trưởng đều quá lớn, cho nên cục trưởng Hồ mới sinh ra suy nghĩ âm u đến như vậy.

Tân Vân Mậu sinh ra và phong thần ở Hoài Giang, cục quan sát Hoài Giang là một miếng khoai lang nóng hổi, lúc đâu không ai muốn đi đến đây, nhưng cuối cùng vẫn là Hồ Thần Thụy đến. Ban đầu ông ấy cũng e sợ đối phương, những thật lâu sau ông ấy cảm thấy không sao cả, chỉ cần không chọc giận thần quân, thần quân căn bản sẽ không gây chuyện.

Chương 141:

"Có điều gần đây tôi không nghĩ đến chuyện đó. Hai tháng gần đây hiệu suất của cục rất tốt, tốt hơn hết nên yên ổn mà sống."

Hồ Thần Thụy nhàn nhã uống trà và nói: "Đàn Sơn dường như là khu vực thuộc phạm vi quyền hạn của cục quan sát Không Tang, thỉnh thoảng ở đó có nhiều yêu quái, cô đưa theo cậu ấy cũng khá tốt." Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: "Rất nhiều yêu quái?"

"Đúng vậy, cục quan sát của chúng ta chủ yếu giải quyết các tranh chấp giữa người và yếu, nhưng trên thực tế, có không ít người từ nhiều nơi vội vàng dính dáng đến yêu quái, một số yêu quái còn được nuôi dưỡng bởi nhiều thế hệ trong cùng một gia tộc."

Hồ Thần Thụy nói: “Có điều, cô ở trong cục được sắp xếp, bọn họ đều không dám chọc đến cô, nếu còn mang thêm cậu ấy, vậy sẽ càng không có vấn đề."

Sở Trĩ Thủy hiểu rõ gật đầu. Nghe có vẻ như yêu quái cũng có giang hồ nhỏ, chính phủ và dân gian được phân cách rất rõ ràng, đối với yêu quái vào trong cục cũng xem như là lên bờ. Hồ Thần Thụy: "Đúng rồi, nếu cô không biết cách đặt vé của yêu quái, thì có thể nhờ Hi Minh giúp đỡ, bình thường tôi cũng đi máy bay."

Hồ Thần Thụy là người đi công tác thường xuyên nhất trong cục quan sát Hoài Giang, mỗi nắn còn phải vì chi phí kinh doanh mà đến Ngân Hải, đương nhiên ông ấy rất quen thuộc với xã hội loài người.

Trong cục quan sát đều là yêu quái, nhưng mỗi khi có giấy chứng nhận đi lại đều phải đến chỗ Hồng Hi Minh để đăng ký. Lúc trước khi Kim Du và những yêu quái khác vào trong cục, họ đều nhận được văn kiện thông hành ở xã hội loài người, có điều Tân Vân Mậu không nằm trong biên chế của cục quan sát, hơn nữa anh cũng chưa bao giờ rời khỏi Hoài Giang, cho nên đã rất lâu rồi không dùng đến cái này.

Phòng nhân sự và văn phòng cục trưởng cách nhau không xa, đều nằm trên tâng 4 của tòa nhà văn phòng.

Trong phòng làm việc, Sở Trĩ Thủy đi vào liên giải thích nguyên nhân sự việc cho Hồng Hi Minh, Hồng Hi Minh lập tức ngồi xuống trước máy tính, lạch cạch mà gõ thông tin.

Sếp Hông phụ trách công tác nhân sự, lúc trước đã đem tên của Sở Trĩ Thủy đăng ký vào danh sách mở mắt, hiện tại chỉ cần đem tên của Tân Vân Mậu đăng ký vào một hệ thống khác.

"Muốn đặt vé thì cần phải có chứng minh thư, bây giờ phải nhập thông tin vào mới được."

Hồng Hi Minh cười nói: "Nơi sinh thì chọn Hoài Giang, sinh nhật nên chọn ngày nào đây?"

Giấy chứng nhận của yêu quái cần phải có thông tin cần thiết, sếp Hồng không quá hiểu rõ về Tân Vân Mậu, đương nhiên không biết phải điền như thế nào.

Sở Trĩ Thủy đáp: "Ngày đầu tiên sau Kinh Trập."

“Được rồi, vậy năm sinh của anh ấy là gì?”

Hồng Hi Minh tạm dừng một chút, dò hỏi: “Em cảm thấy cậu ấy bao nhiêu tuổi?” giống nhân loại

Tôi cảm thấy anh ta là một nhân loại ba tuổi. Nhưng điều này hiển nhiên không thể được sử dụng làm giấy chứng nhận, mang theo một cái giấy chứng nhận ba tuổi thì có hơi thái quá.

Sở Trĩ Thủy nhẹ giọng nói: "Chị Hồng, chị chọn một cái là được rồi."

“Được rồi, vậy chị sẽ xem em thuộc cầm tinh con gì.”

Hồng Hi Minh lưu loát mở ra thông tin nhân viên, trong đó tìm được hồ sơ của Sở Trĩ Thủy, nói: “Dựa vào tam hợp cầm tinh(1) của em rồi chọn một cái cho anh ấy.”

(1)＝ˆ#: ± - Câm tinh hay là tuổi con gì, như tuổi Tý, Sửu, v.v; ＝ên - Tam hợp, gồm 3 con giáp có những nét tính cách tương đồng, phù hợp và liên quan tới nhau.

"Ha?"

Sở Trĩ Thủy có chút sửng sốt, sau đó do dự nói: “Chuyện này hình như không thích hợp.”

Đây là loại ý nghĩ làm việc gì vậy? Tại sao lại dựa vào cầm tinh của cô để chọn cho anh ta?

Giọng nói của Hồng Hi Minh vừa to lại vừa vang dội: "Thích hợp

chứ, dù sao cũng phải tùy tiện chọn một cái, vậy thì cứ thuận tiện chiếu theo em.

Sở Trĩ Thủy: ".

Tốc độ làm giấy chứng nhận của yêu quái rất nhanh, vào ngày bộ phận phát triển kinh tế chuẩn bị đi, đồng thời Tân Vân Mậu cũng nhận được giấy chứng nhận của mình.

Tại lối vào của sân bay Hoài Giang, Sở Trĩ Thủy ở một góc không chớp mắt gọi Tân Vân Mậu đến.

Khi Tân Vân Mậu xuất hiện, anh đang mặc áo trắng quần đen, cả người cao gầy thẳng tắp, hai tay đều không có hành lý gì, tay phải chỉ cầm một tấm thẻ mỏng. Bề ngoài của giấy chứng nhận yêu quái trông không khác gì chứng minh thư, nhưng dường như đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy thứ này, đang nghiêm túc nghiên cứu dòng chữ trên đó.

“Không ngờ anh không đem theo bất kỳ hành lý nào.”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc nói: “Nói mới nhớ, lần nào anh cũng lấy dù từ một nơi nào đó, rõ ràng bình thường anh không đem theo bên người.”.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy ba lô của Tân Vân Mậu, thật đúng là lúc nào cũng giống như một cây trúc sạch sẽ, trên người không có gì ngoài lá cây. Chiếc dù Long Cốt màu xanh đen là thứ mà anh thường dùng nhất, cây dù cán thẳng hiển nhiên không thể gấp lại được, nhưng lại không biết những lúc không dùng nó thì đã bị anh giấu ở đâu.

Bởi vì Sở Trĩ Thủy muốn ngồi máy bay, cô mặc một bộ quần áo đơn

giản và thoải mái, một tay còn cầm thanh kéo hành lý. Tân Vân Mậu không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, anh rất tự nhiên kéo vali của cô

và đáp: "Bây giờ tôi có hành lý rồi." "Đó là của tôi, đúng là không thèm khách khí."

Sở Trĩ Thủy nhướng mày: "Làm sao? Anh muốn mặc quần áo nữ à?"

Chương 142:

Cái này gọi là gì nhỉ? Hành lý của bạn rất tốt, nhưng hiện tại nó là của tôi à?

Tân Vân Mậu kinh ngạc liếc mắt nhìn cô một cái, hai mắt anh run rẩy, vẻ mặt rất vi diệu: "Tôi không cần mang theo quần áo."

Sở Trĩ Thủy thử tưởng tượng, anh chỉ cần búng tay để thay đồ, hơn nữa không cần ăn cơm, còn dùng thuật thanh tẩy, quả thật không cần mang theo hành lý gì. Cuộc sống của thực vật thật là tiện lợi, mỗi ngày chỉ cần uống nước và phơi nắng là được, thần quân đã đạt đến cảnh giới tiên nữ, có thể sống nhờ vào việc uống sương tiên.

“Được rồi, chúng ta đi thôi, lần này đi máy bay thử xem.”

Sở Trĩ Thủy mỉm cười dẫn anh đến cửa kiểm tra an ninh, vốn dĩ cô định xách va li của mình, có điều Tân Vân Mậu lại giữ chặt không buông.

Sở Trĩ Thủy cầm lấy thanh kéo vali, nhưng lại không thể kéo nó trở về. Cô nhìn những ngón tay mảnh khảnh đang nắm chặt vào thanh kéo, sửng sốt nói: "Anh đang làm gì vậy?"

Tân Vân Mậu vô tội chớp mắt: "Chưa từng kéo qua." Sở Trĩ Thủy đành phải buông tay ra, tùy ý để anh lấy hành lý của cô, nhưng trong lòng cô lại khó hiểu, anh ở sân bay Ngân Hải giống như đã

từng kéo hành lý.

Vẻ mặt của Tân Vân Mậu không có gợn sóng, nhưng hiển nhiên anh đang giả vờ rụt rè. Dưới hoàn cảnh xa lạ ở sân bay, trong đáy mắt lộ ra một tia mới lạ, rất có hứng thú mà quan sát, nhìn những người kéo theo hành lý đi đi lại lại xung quanh mình.

Yêu trúc đổi với phương tiện giao thông hiện đại cảm thấy rất hứng thú, bình thường ngồi ô tô là có thể nhìn ra ngoài, mặc dù phép thuật của anh có thể hoàn thành dịch chuyển tức thời, nhưng anh vẫn tò mò về phương tiện di chuyển của con người.

Sở Trĩ Thủy đưa anh đi hết một vòng kiểm tra an ninh, đương nhiên phải lấy ra giấy chứng nhận của anh.

Sau khi kiểm tra an ninh xong, Tân Vân Mậu trực tiếp đặt hành lý lên băng chuyền, một tay của anh tiếp tục cầm thanh kéo, tay còn lại đưa về phái Sở Trĩ Thủy muốn lấy giấy chứng nhận: "Xem thử của cô."

“Không có gì khác biệt, hôm đó tôi đã nghiên cứu rồi.” Sở Trĩ Thủy thấy anh cái gì cũng muốn tìm tòi nghiên cứu, tùy tay đưa chứng minh thư của mình cho anh. Tân Vân Mậu so sáng hai chứng minh thư, anh xem thông tin bên trên và nhận xét:

"Thật trùng hợp, chúng ta đều đến từ Hoài Giang"

Sở Trĩ Thủy cạn lời liếc nhìn anh một cái, nghĩ thầm chuyện này không phải đã sớm biết rồi sao. "Thật là trùng hợp, cầm tinh cũng là Tam Hợp."

Sở Trĩ Thủy nghẹn lời, giấu đầu lòi đuôi nói: "Ở chỗ chúng tôi không xem cầm tinh."

"Nhưng chúng tôi đều xem."

Đương nhiên cô biết rằng yêu quái đều xem cầm tinh! Đây là những gì sếp Hồng dựa vào cầm tinh tam hợp của cô để thiết lập! Tân Vân Mậu hài lòng gật đầu: "Phát minh của bọn Hồ Thần Thụy có chút thú vị."

.Cân phải đi rồi."

Trong cabin, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ngồi cùng một hàng.

Tân Vân Mậu đặt chiếc vali lên trên, sau khi ngồi xuống cơ thể anh bắt đầu căng thẳng, nhìn qua có vẻ đứng ngồi không yên, rất giống với lần đầu tiên anh ngồi trên xe.

Sở Trĩ Thủy nhận ra anh đang cứng đờ, xác nhận anh đã thắt dây an toàn, mới vội vàng trấn an anh: "Không sao đâu, không khác gì ngồi xe cả."

Tân Vân Mậu không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Một lúc sau, sau khi máy bay trượt khỏi đường băng liên chính thức cất cánh, từ từ đi về phía trước hướng lên không trung, luồng gió hỗn loạn khiến thân máy bay rung lắc, thậm chí khiến cho hành khách có cảm giác ù tai, nghẹt mũi. Vào khoảnh khắc bay lên không trung, Tân Vân Mậu nắm chặt tay vịn đến mức các khớp ngón tay trắng bệch, ngay cả bả vai cũng không nhúc nhích. Anh hoàn toàn không nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc căng chặt quai hàm, khiến

cho người khác hoài nghi liệu có phải anh đang nín thở hay không, ngay cả hơi thở cũng không dám phát ra.

Dù sao thì cũng là yêu thực vật, khi rời khỏi sự nương tựa và mặt đất, đối với anh có lẽ chính là trái lẽ thường.

“Đừng sợ.”

Sở Trĩ Thủy nhận ra anh đang căng thẳng, nhẹ giọng nói: “Tiến vào tầng bình lưu sẽ sớm ổn định lại thôi.”

Tân Vân Mậu dùng khóe mắt liếc nhìn cô, đôi mắt đen của anh dường như dao động, rất nhanh lại tập trung vào gương mặt cô.

Thấy anh đang nhìn mình, Sở Trĩ Thủy liền hỏi: "Sao vậy?"

"Cô đang nói gì vậy? Sao tôi có thể sợ?"

Tân Vân Mậu cười lạnh một tiếng, giọng nói của anh rất cứng rắn, trầm giọng nói: "Tôi không giống với phàm nhân, là cô sợ hãi thì có."

Sở Trĩ Thủy không hề trả lời, ánh mắt cô rơi vào tay trái của anh, vẫn đang nắm chặt tay vịn ghế ngồi, ngón tay một khắc cũng không hề buông ra. Anh nói những lời tàn nhẫn nhất, nhưng lại không dám buông tay.

Chương 143:

Sở Trĩ Thủy thấy anh đang cố bình tĩnh lại, trong lòng cô đã sớm cười ầm lên, nhưng trên mặt không dám biểu hiện ra, kiên nhẫn kiêm chế lại khóe miệng: “Đúng đúng, là tôi sợ hãi, thần quân không hề sợ.

Tân Vân Mậu nghe vậy liền sửng sốt, ngón tay anh co rụt lại, buông tay vịn ra: "Vậy cô vịn vào đi."

“Thật sự không cần đâu, anh cứ vịn đi.”

Sở Trĩ Thủy đem tay anh ấn lên tay vịn lần nữa, còn tỉ mỉ ấn những ngón tay về vị

trí, trở về trạng thái năm ngón tay đang nắm chặt, sợ trái tim của anh sẽ ngừng đập. Đâu ngón tay của cô rất ấm áp, lòng bàn tay lại mềm mại tinh xảo, lúc lướt qua mu bàn tay lạnh lẽo của anh liên mang theo một chút hơi ấm, nhiệt độ từ nơi tiếp xúc giống như nước nóng lan tỏa, ngay lập tức khiến anh phân tâm, cũng giảm bớt trạng thái căng thẳng.

Cô nghiêm túc đặt ngón tay anh trở về, nhưng khi anh nghe được lời nói của cô, thiếu chút nữa đã trở tay nắm lấy tay cô.

Còn tưởng rằng là để anh nắm lấy tay cô.

Ban đâu anh có chút kinh ngạc, hiện tại lại có chút ngẩn ngơ, cuối

cùng biến thành cảm giác tiếc nuối. Tân Vân Mậu chỉ cảm thấy trong ngực của mình như đang có dung nham chảy quanh, bản thân lại giống như núi lửa vẫn chưa phun trào, chỉ có thể để nhiệt độ cao bốc hơi trong cơ thể. Anh mím môi, lần này ánh mắt anh không còn nhìn thẳng nữa mà ngược lại nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh vật đang dần dần biến nhỏ bên dưới, xua đi cảm giác kỳ lạ khó tả trong lòng.

Không thể mở miệng nói chuyện, giống như núi lửa nứt ra một khe hở, dung nham nóng bỏng lập tức bùng phát dữ dội.

Sở Trĩ Thủy thấy anh đang nghiêng đầu, khuyên nhủ: "Nếu thật sự không thoải mái thì có thể ngủ một lát."

Sở Trĩ Thủy cũng nhận ra sự khác thường của anh, nhiệt độ cơ thể của Tân Vân Mậu thường lạnh hơn một chút, nhưng ngón tay đang nắm chặt hai bên tay vịn của anh thỉnh thoảng sẽ chạm vào cánh tay cô, lộ ra vùng da đang nóng lên một cách khó hiểu.

Anh ậm ự: "Ừm."

Một lát sau, máy bay đi vào tầng bình lưu, không còn cảm giác xóc nảy nữa. Cảm giác khó chịu ban đầu của Tân Văn Mậu cũng biến mất, còn có tâm trạng thưởng thức bầu trời trong xanh và tầng mây dày bên ngoài ô cửa sổ nhỏ.

Sở Trĩ Thủy ngồi bên cạnh lối đi, đặc biệt nhường cho anh chỗ ngồi bên cửa sổ, chẳng qua cô cảm thấy anh sẽ hứng thú với bầu trời.

Tân Vân Mậu tựa đầu vào cửa sổ, anh nhìn bầu trời xanh phía xa và biển mây trắng như tuyết, thành phố Hoài Giang bên dưới đã biến

mất từ lâu, mặt đất bị bức màn mây trắng khổng lô che phủ, lần đầu tiên anh sinh ra nhận thức thật sâu đối với thiên địa.

Rời xa vùng đất rộng lớn nơi anh không từ bất cứ điều gì, hóa ra trên bầu trời còn có cảnh tượng như vậy, có điêu con người, chim muông và dã thú bình thường đều không thể dừng chân.

Thật khó để tưởng tượng rằng chuyện này lại do con người không có yêu khí làm ra.

“Phát minh của nhân loại có chút thú vị.”

Tân Vân Mậu rũ mắt, anh đem bầu trời xanh và những đám mây bồng bềnh thu hết vào mắt, nhẹ giọng nói câu này. Sở Trĩ Thủy nắm bắt rõ ràng những lời này, trong lòng cô trở nên mềm mại, đột

nhiên lại cảm thấy vinh dự, cười nói: "Cảm ơn anh đã khen."

Anh nói có chút thú vị thì chính là rất thú vị. Yêu quái phong thần không gì không làm được nói điều này, đó nên là một sự khẳng định cực cao về xã hội loài người.

Từ Hoài Giang đến Đan Sơn, phải mất một thời gian bay dài.

Sau khi Tân Vân Mậu ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xong, lại bị màn hình nhỏ cách đó không xa thu hút. Trong cabin luôn chiếu một vài video để những hành khách đang nhàm chán giết thời gian. Thường là phim tài liệu hoặc là phim giới thiệu về Đan Sơn, chương trình phát sóng hôm nay vừa hay là phim tài liệu về thực vật.

Trên màn hình là cảnh quay cận cảnh một chồi non đang từ mặt đất chui lên. Bộ phim tài liệu kết hợp các loài hoa nổi tiếng khác nhau qua bốn mùa, ghi lại những khoảnh khắc tuyệt đẹp khi chúng nở rộ,

đồng thời sau đó cũng giới thiệu ý nghĩa phong phú đằng sau mỗi loài hoa nổi tiếng. Bộ phim tài liệu này được làm rất tốt, nghe nói còn đạt được không ít giải thưởng cho nên nó thường xuyên xuất hiện ở nhiều nơi khác nhau.

Cảnh quay tuyệt đẹp rõ nét và cách giảng giải thanh lịch khiến cho không ít người xem hiểu rõ hơn về các loại thực vật.

Tuy nhiên, Tân Vân Mậu càng xem thì biểu tình càng trở nên kỳ lạ, anh nhíu mày, ánh mắt có chút lảng tránh, giống như không dám nhìn thẳng. Có điều màn hình nhỏ lại ở ngay trước mặt, anh chỉ cần ngước mắt lên là có thể nhìn thấy màn hình, muốn tìm cách né tránh cũng không được.

Cuối cùng Tân Vân Mậu không thể ngồi yên, anh quay đâu hỏi Sở Trĩ Thủy: "Tại sao lại chiếu cái này?"

“Để mọi người giết thời gian?”

Sở Trĩ Thủy ngẩng đầu lên, cô nhìn lướt qua màn hình: “Anh không thích sao? Tôi đã xem bộ phim này rồi, trong đó quả thực không có cây trúc, những anh có thể xem đỡ."

Cô hiểu lâm Tân Vân Mậu bởi vì phát hiện không có cây trúc trong phim tài liệu những thực vật nổi tiếng trong nhân loại cho nên lại bắt đầu tức giận, cho rằng có mắt không tròng, muốn bất bình vì bản thân.

Tân Vân Mậu nghẹn họng nhìn cô, không ngờ rằng cô đã từng xem bộ phim này, thậm chí cũng không ngờ rằng cô lại nói không có cây trúc!

Tân Vân Mậu bởi vì giọng điệu bình tĩnh của cô mà bị tác động sâu sắc, anh ngạc nhiên liếc nhìn cô từ trên xuống dưới, trong lúc nhất thời anh không biết phải nói gì, muốn nói lại thôi: “Các cô ở trước mặt công chúng xem cái này à...”

"Trước công chúng nên mới xem cái này đó, trước công chúng không thể xem cái này à?"

Anh cảm thấy bên tai đang nóng lên, mặt đỏ bừng nghi ngờ hỏi: "... Xem loại chuyện bẩn thỉu như vậy à?"

"Ha?"

Sở Trĩ Thủy kinh dị quay đầu nhìn anh, lúc này mới thấy gương mặt anh đây xấu hổ và tức giận, cô lập tức cảm thấy mình như bị lửa đốt, vừa định cao giọng phản bác lại, nhưng nhớ đến mình đang ở nơi công cộng, nên nhanh chóng nghiến răng và giảm âm lượng xuống: "Anh đang nói cái gì vậy? Loại chuyện này!?"

Chuyện này thì có gì bẩn thỉu!?

Chương 144:

Bộ phim tài liệu này rõ ràng đã được phát sóng trên CCTV, đây là đài truyền hình khó vượt qua thử thách nhất! Tân Vân Mậu vô cùng biệt nữu, giống như khinh thường nói ra lời này, rầu rĩ nói: “Thụ phấn, còn có cả... Nói tóm lại rất khó coi!”

Sở Trĩ Thủy nhìn những hình ảnh trên màn ảnh nhỏ, lại nhìn vẻ mặt thay đổi thật thường của Tân Vân Mậu, lúc này cuối cùng cô cũng hiểu được, thì ra trong phim tài liệu có một số hình ảnh đối với anh mà nói không kém gì phim heo.

Trời ạ, thực vật thụ phấn thì có gì là hình ảnh tục / tĩu chứ, vậy chẳng phải kênh nông nghiệp sẽ bị cắt hoàn toàn sao!

Ban đầu Sở Trĩ Thủy còn không có cảm giác gì, thậm chí còn không có tâm trạng nhàn nhã xem phim tài liệu, nhưng bây giờ cô đã hiểu được cảm giác của anh, cũng cảm thấy như đang đứng trong đống lửa, ngồi trong đống than, chỉ cảm thấy bầu không khí không ổn, đặc biệt một người và một yêu còn ngồi cạnh nhau.

Việc này giống như khi con người đến một rạp chiếu phim tư nhân để xem một bộ phim tình cảm mãnh liệt, hormone nháy mắt bị phá vỡ, không bao lâu sau liên trào ra cảm giác kiều diễm, lưu luyến, ái muội.

Nhưng bọn họ chỉ đang xem phim tài liệu về thực vật thôi! Chuyện này có gì đáng để phát tán tư duy chứ!?

Sự xấu hổ rất dễ lây lan, không thể không nói Tân Vân Mậu đã thành công, anh đã chuyển sự xấu hổ của mình cho cô.

Lúc này da đầu của Sở Trĩ Thủy đã tê dại, chỉ cảm thấy trên người nửa lạnh nửa nóng, liên tục lặp lại mà dày vò cô. Hiện tại cô không thể ngồi yên, đang suy nghĩ có nên lấy cớ đi vệ sinh để phá vỡ bầu không khí thiêu đốt và nan giải này hay không, ít nhất không cần xem phim heo thực vật cùng với anh.

Cô không dám nhìn thẳng vào Tân Vân Mậu, gương mặt vừa bối rối vừa nóng bừng, còn có chút miệng khô khát nước, khô khan khuyên bảo: "Nếu thật sự không được thì anh nhắm mắt lại đi."

Cô cũng không thể yêu cầu tiếp viên hàng không tắt video đi, những người khác sẽ nghĩ rằng bọn họ đang có chuyện xấu gì đó.

Hiện tại cô đang dựa sát vào Tân Vân Mậu, chỉ cảm thấy nửa người nóng như lửa đốt, hiện tại không còn cảm nhận được nhiệt độ cao của anh, chủ yếu là bởi vì nhiệt độ của hai người đều cao.

Ngay khi ý nghĩ suy nghĩ kỳ lạ phát tán ra, các loại giác quan đều trở nên nhạy bén, không chỉ có sự trao đổi nhiệt độ cơ thể, thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương nhẹ nhàng của anh. Sau cơn mưa, rừng trúc trở nên tươi mát, nhàn nhạt tản ra, phá tan sự nặng nề trong cabin, cố ý vô tình mà đem cô vờn quanh, đâm thẳng vào đâu óc hỗn loạn của cô.

Hậu kết Tân Vân Mậu khẽ nhúc nhích, đột nhiên anh nhớ ra điều gì đó, ánh mắt thâm trầm biến đen, giọng nói khàn khàn chỉ trích: "Lần trước ở nhà khách lúc nửa đêm cô cũng cho tôi xem cái này."

Lần trước bọn họ ở khách sạn của cục quan sát Ngân Hải, lúc ấy cô

cũng cho anh xem một bộ phim tài liệu về thực vật, có điều khi đó anh không hề có phản ứng nào. Sở Trĩ Thủy buồn bực lại xấu hổ nói: "Đừng dùng ánh mắt nhìn biến thái để nhìn tôi!"

Trên màn hình phía trước vẫn đang chiếu bộ phim tài liệu, khiến phản ứng hóa học giữa hai bên ngày càng trở nên gay gắt.

Sở Trĩ Thủy chưa bao giờ cảm thấy dằn vặt như vậy trên máy bay, chỉ hận trên ghế không có thiết bị phóng, trực tiếp phóng cô ra khỏi khoang còn hơn.

Mệt mỏi quá, hủy diệt đi.

Nhưng bên cạnh vẫn còn có cây trúc yêu đang nhìn chằm chằm vào cô, ngay cả cơ hội tự hủy diệt cũng không tìm được. Cô cố tỏ ra bình tĩnh, cố gắng phá vỡ cục diện lo lắng bế tắc, giả vờ hiền lành tử tế, hướng dẫn từng bước: "Đây là sự khác biệt văn hóa giữa các loài, anh thật sự đã hiểu lầm rồi, bây giờ đã là thế kỷ 21, đừng giống như đồ cổ nữa, nói về tình d*c liên thay đổi sắc mặt"

Giáo dục kiến thức tâm sinh lý đúng đắn sắp xảy ra, các loại tác phẩm điện ảnh đều bị xóa điên cuồng, là do một số người trong nước quá mức nhạy cảm, trong đó bao gồm yêu thực vật nào đó.

Hơn nữa trong phim liệu không có cây trúc, đáng ra không liên quan gì đến anh, giống như chim và cá, một con trên trời một con dưới nước, ném tám sào cũng không đến.

Tân Vân Mậu cau mày: "Tôi là đô cổ?"

“Không phải sao?”

Sở Trĩ Thủy dịu dàng nói: “Năm nay ngài đã có bao nhiêu niên kỷ rồi?”

Trước đó Tân Vân Mậu bị phim tài liệu thực vật đánh thẳng vào, bây giờ lại chịu thêm công kích tuổi tác, liên lộ ra vẻ mặt bàng hoàng, sâu sắc hoài nghi là do đã lâu anh không rời khỏi Hoài Giang, thực sự đã không theo kịp thời đại mới.

Sở Trĩ Thủy thấy anh đã yên tĩnh, đối phương lộ ra vẻ mặt phiên muộn, cuối cùng cô cũng thở phào nhẹ nhõm, biết rằng chuyện này đã qua.

Hiện tại cô lại lo lắng trên đường trở về, liệu lúc đó có tiếp tục chiếu phim tài liệu nữa hay không và cô sẽ lại phải trải qua điều tương tự lần nữa.

Máy bay đã hạ cánh an toàn xuống sân bay Đan Sơn.

Sân bay Đan Sơn không phồn hoa bằng Ngân Hải, là một thành phố không nổi tiếng trên bản đồ quốc gia, cơ sở vật chất trong sân bay cũng có vẻ lạc hậu. Tuy nhiễn, Đan Sơn có phong cảnh thiên nhiên đô sộ, vào mùa du lịch cao điểm, khách du lịch dày đặc, cảnh sắc quanh năm cũng có những nét đặc trưng riêng.

Chương 145:

Sau khi rời sân bay, một người một yêu ngồi xe đến khách sạn đã đặt trước. Khách sạn Đan Sơn là do ông chủ Bành đề cử, mỗi năm ông đều ở đây, cách không xa cơ quan kiểm định và địa điểm đấu giá.

Sở Trĩ Thủy ở quầy lễ tân đặt hai phòng, để lại biên lai cho nhân viên, sau đó cùng Tân Vân Mậu trở lại phòng để kiểm tra cơ sở vật chất của khách sạn.

Phòng khách sạn không lớn, bên trong có giường và TV, bàn cà phê và một chiếc ghế dài trong góc, được dọn dẹp khá sạch sẽ.

Đồ dùng vệ sinh trong phòng tắm rất đầy đủ, hơn nữa còn là dầu gội nhân sâm, thể hiện đặc điểm địa phương của Đan Sơn.Sở Trĩ Thủy mở nắp chai, ngửi hương dầu gội, kiểm tra mức độ của sản phẩm cạnh tranh.

“Có vẻ ổn.”

Sở Trĩ Thủy nhìn quanh một vòng: “Nếu anh có cần gì thì đến chỗ tôi mượn, hoặc là chúng ta ra ngoài mua.

Tân Vân Mậu không có bất kỳ hành lý nào, những thứ anh cần cũng không nhiều lắm, lúc nào mua cũng không có vấn đề gì.

Sau khi nghỉ ngơi, Sở Trĩ Thủy gửi một tin nhắn cho ông chủ Bành,

biết được buổi tôi đối phương mới đến khách sạn. Cô dựa theo hướng dẫn của đối phương, trước tiên gửi nhân sâm đến cơ quan kiểm định, giao cho nhân viên khóa vào két sắt để bảo quản, sau đó cô mới nhàn rỗi đưa Tân Vẫn Mậu đi vòng quanh. Đường phố ở Đan Sơn không khác mấy thành phố Hoài Giang, có điều vừa hay trùng với cuộc đấu giá nhân sâm Đan Sơn lần thứ 3, trên quảng trường có dựng một khu chợ náo nhiệt, không ít người nhân địa phương tập trung ở đây để bán hàng. Ở đây âm thanh rất ồn ào, hỗn loạn, khác với sự ngay ngắn trật tự ở buổi đấu giá, các loại nhân sâm trực tiếp được đặt trên bàn, bên cạnh có đặt bảng giá rất qua loa.

Ở trong góc có một tấm biển cảnh báo, “Xin hãy tiêu dùng hợp lý và đệ phòng bị lừa gạt”, vô cùng thích hợp với tình hình hỗn loạn ở đây, chỉ kém nói thẳng với du khách rằng “Chạy mau đi!”, điên cuồng thông báo rằng ở đây đều cắt cổ.

Mặc dù vậy, vẫn có rất nhiều khách du lịch trong chợ. Tân Vân Mậu theo sát bên người Sở Trĩ Thủy, thỉnh thoảng còn giúp cô chặn những người qua đường đột ngột đi qua. Ngoại hình và chiều cao của anh rất chói lọi trong đám đông, thường hay có khách du lịch quay đâu lại quan sát anh, nhưng lại bị khí tràng lạnh nhạt người sống đừng quấy rầy của anh xua đuổi.

Đương nhiên Sở Trĩ Thủy sẽ không coi tiền như rác mua nhân sâm ở đây, hiện tại đang là mùa thu hoạch vàng, trên bàn bày đủ loại hạt giống cây trồng, bên cạnh cửa hàng còn có chậu cây, thu hút sự chú ý của cô. Cô đột nhiên nhớ đến căn nhà của mình, lúc đó cô đặc biệt mua một cái sẵn nhỏ, xem như là người thành phố ôm giấc mộng hão huyền về trồng trọt.

Bây giờ, ngày nào cô cũng đi trồng chè, trồng sâm, nhàn rỗi thì trồng rau, nhưng có lẽ cô có thể trồng một số loại hoa đơn giản dễ sống, cũng đâu thể để sân vườn hoàn toàn trống không được.

Sở Trĩ Thủy phân vân nhìn trên bàn, cô muốn lấy một ít hạt giống đặc trưng của Đan Sơn, nhưng cô sợ rằng mang về Hoài Giang sẽ không sống được.

“Cô đang tìm gì vậy?” Tân Vân Mậu lên tiếng dò hỏi, anh nhận ra động tác nhỏ của Sở Trĩ Thủy, theo tầm mắt của cô nhìn lên bàn.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy giọng nói của anh, chợt nhớ ra anh cũng coi là chuyên gia, khiêm tốn học hỏi: "Tôi muốn trồng một ít hoa cỏ trong sân, có loại nào dễ sống hay không? Bình thường đi làm không có thời gian chăm sóc, sơ sẩy một chút cũng không chết ấy."

Tân Vân Mậu nhanh chóng trả lời: "Trúc." Sở Trĩ Thủy: "?"

Sở Trĩ Thủy hơi nhướng mày, nghi ngờ hỏi: "Không phải, cái này hình như không thích hợp, đưa ra đề nghị không cần xen lẫn tình cảm cá nhân vào." “Tôi không xen lẫn tình cảm cá nhân.”

Tân Vân Mậu nói rất hùng hồn lý lẽ: “Trúc vẫn luôn đồng hành cùng các học giả và nhà văn, trước đây từng là loại cây phổ biến thường thấy trong nhà. Thà rằng ăn không có thịt còn hơn nhà không có trúc. Cô chưa từng nghe qua à?"

“Được được được, nhà không thể không có trúc. Nhưng cũng không thể chỉ có mỗi trúc, còn có loại cây nào khác trồng được không?”

Sở Trĩ Thủy nghĩ rằng trồng trái cây cũng được, có điều cô không biết nó có dễ thu hút côn trùng hay không.

Tân Vân Mậu khoanh tay tỏ vẻ không hài lòng: "Có cây trúc còn

muốn có thêm loại khác à?"

“Vậy nếu tôi muốn ăn trái cây thì sao?”

Sở Trĩ Thủy ôn tồn nói: “Cũng đâu thể gặm trúc được, tôi đâu phải gấu trúc đâu.”

Tân Vân Mậu vừa nghe cô muốn ăn, lúc này mới thu hồi cơn giận, anh quay đầu nhìn xung quanh, nói: "Tôi qua bên kia nhìn thử, cô muốn ăn gì?"

"Có đặc sản Đan Sơn hay không?"

"Tôi kiếm thử xem."

Cái bàn ở tiệm này rất dài, trên đó bày đủ các loại hạt giống, bên dưới có một tấm biển rất nhỏ ghi rõ đó là hạt gì. Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu một trái một phải, mỗi người nhìn thử hai phía, tìm kiếm hạt giống thực vật hữu ích.

Chương 146:

Bởi vì dòng người trong chợ quá đông, bọn họ vừa cách ra một chút liên có người chen qua, không thể đi gần lại như lúc mới vào. Sở Trĩ Thủy đang cúi đâu xem hạt giống, đột nhiên cảm thấy bên cạnh có người đột nhiên chen vào.

Người đàn ông nọ khoảng hai mươi ba mươi tuổi, có nước da ngăm đen, lông mày rậm, mắt to, nói chuyện vô cùng hào khí, niềm nở chào hỏi khách hàng nói: "Quý khách muốn tìm gì? Đến Đan Sơn thì phải xem nhân sâm, xem mấy cái đó là lãng phí thời gian đấy!"

"Cám ơn, tôi là muốn lãng phí thời gian."

Sở Trĩ Thủy vừa nghe được lời này liên hiểu được ý đô của đối phương, chẳng qua là muốn lừa cô mua nhân sâm.

Ông chủ của những cửa hàng rong này đều là người có tài ăn nói, nếu không cẩn thận sẽ bị bọn họ dụ đến mê man, nếu không sẽ không có biển cảnh báo trước cửa.

Có thể cô giống khách du lịch từ nơi khác đến cho nên mới bị đối phương nhắm tới.

Anh chàng da đen không hề khó chịu khi bị từ chối, tiếp tục nói: "Ai da, cô nói chuyện thật là thú vị! Nếu không thì cô đang tìm cái gì, tôi sẽ giúp cô tìm. Gian hàng của chúng tôi ở đằng kia cũng có bán các loại hạt giống!"

“Cảm ơn, tôi thật sự không cần.” Sở Trĩ Thủy nghi ngờ chính mình quá tốt bụng, cho nên bị người bán hàng địa phương lôi kéo.

"Đừng khách khí, để tôi dẫn cô đi xem thử, có đủ các loại đô..."

Đúng vào lúc này, một giọng nam lạnh lẽo thấu xương vang lên bên cạnh: "Sư phụ của cậu chưa từng dạy cho cậu đừng tùy tiện đến gần tín đô của người khác hay Sao?"

Tiểu gia hỏa da đen nghe được câu này, không hiểu sai rùng mình một cái, vừa quay đâu lại liên nhìn thấy thanh niên tóc đen tuấn tú, trong đám người đang chen chúc nhau có khí chất đặc biệt xuất chúng.

Tân Vân Mậu vòng qua những khách du lịch xung quanh, từ đâu bên kia của chiếc bàn dài đi đến, liên nhìn thấy cảnh tượng trước mặt. Lúc này hai mày của anh nhíu lại, nhiễm đây băng sương, khí thế không ai sánh nổi liếc đối phương, lạnh lùng nói: “Nếu người khác không muốn thì đừng tiếp tục dây dưa, sư phụ của cậu chưa dạy cậu sao?"

Tiểu gia hỏa da đen sửng sốt: "Anh như thế nào lại..." “Sư phụ?” Sở Trĩ Thủy cũng khó hiểu, không hiểu câu nói của Tân Vân Mậu.

Trong khu chợ ồn ào náo nhiệt, chẳng mấy ai để ý đến tình hình xung quanh, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông trung niên mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn. Trông anh ta là người nho nhã, nhưng đôi mắt lại hẹp dài, vội vàng kéo tiểu gia hỏa da đen để đối phương đứng sau lưng mình. Tiểu gia hỏa da đen mờ mịt nói: "Sư phụ..."

“Câm miệng.”

Người đàn ông mặc áo Tôn Trung Sơn nhỏ giọng quát, anh ta nhìn về phía Tân Vân Mậu, vội vàng xin lỗi: “Tại hạ là Ngọc Kinh Tử, đứa nhỏ không hiểu chuyện, mong thần quân đừng trách tội.”

“Yên tâm, tôi sẽ không kiếm cậu ta gây phiền toái, nhưng tôi sẽ tìm anh gây phiền toái. Cậu ta không hiểu chuyện vậy anh cũng không hiểu chuyện ư?”

Thái độ của Tân Vân Mậu lạnh lùng xa cách, đôi mắt như hàn băng không tan, lộ ra vẻ sắc lạnh đâm vào xương tủy, chế nhạo nói: "Nếu anh nhận cậu ta làm đô đệ, cũng đừng lâm thành con cháu người khác."

Ngọc Kinh Tử bị dạy dỗ cũng không dám phản bác, cung kính nói: "Làm phiên hai vị rồi. Chúng tôi đang làm ăn ở Đan Sơn, phía trước có một quầy hàng, có thể lấy bất cứ thứ gì hai vị muốn."

Một lúc sau, Ngọc Kinh Tử kéo tiểu gia hỏa da đen rời đi, lúc này Sở Trĩ Thủy mới có cơ hội mở miệng hỏi: "Anh ta là yêu quái sao?"

Ngọc Kinh Tử gọi Tân Vân Mậu là thần quân, đó rõ ràng không phải là xưng hô mà con người sử dụng.

Tân Vân Mậu khinh thường nói: "Đúng vậy, anh ta được người ở đây cúng bái, sau đó thu nhận đô đệ để kiếm tiền, thỉnh thoảng tìm cách thu thập yêu khí." Anh luôn luôn coi thường những yêu quái như Ngọc Kinh Tử, anh không cho rằng bọn họ có năng lực chỉ dẫn cho con người, nói là sư phụ nhưng không nhất định sẽ dạy dỗ. Bản

thân còn chưa tu luyện đến đâu thì làm gì có mặt mũi mà dạy cho người khác?

Sở Trĩ Thủy gật đầu hiểu ý, xem ra đây là thế lực giang hồ mà cục trưởng Hồ đã nói, thuộc về bộ phận mà Cục quan sát không dễ nhúng tay vào.

Tân Vân Mậu đuổi Ngọc Kinh Tử và đô đệ đi, trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, nghiêm túc giáo dục: "Ở nơi xa lạ, không nên tùy tiện nói chuyện với người lạ."

Anh chỉ mới rời khỏi hai bước, không ngờ lại đưa đến người rảnh rỗi.

Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ nói: "Nói lý một chút đi, là anh ta đến nói chuyện với tôi."

Cô đương nhiên sẽ không trả lời, nhưng không thể ngăn đối phương kiếm khách.

“Vậy thì cô cũng không nên trả lời.”

Tân Vân Mậu thấy cô có vẻ không để tâm, anh càng thêm rầu rĩ không vui, nghiêm túc cảnh cáo: “Lỡ như có nguy hiểm thì sao?”

“Nói vài câu sẽ có nguy hiểm sao?”

Chương 147:

Trong lòng Sở Trĩ Thủy biệt anh đang lo lắng cho mình, nhưng vẫn cảm thấy anh đang chuyện bé xé ra to, khuyên nhủ: “Đây là nơi công cộng, còn là xã hội pháp trị."

Tân Vân Mậu trào phúng: "Đợi đến khi cô thực sự gặp nguy hiểm, lúc đó hối hận cũng không kịp."

Ánh mắt anh sâu kín, còn nghiêm mặt, càng giống một bậc cha mẹ cổ hủ, không cho xem phim tài liệu thực vật, cũng không chấp nhận chạy lung tung hoặc về muộn.

Sở Trĩ Thủy phát hiện, lúc anh ở Hoài Giang còn ngơ ngác đi theo cô, nhưng vừa đi ra ngoài đã phải lo liệu từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, giống như cô sẽ bị bắt cóc đem bán bất cứ lúc nào. Lần trước cô uống rượu ở Ngân Hải có chút muộn, ở trong mắt anh chính là cả đêm không về ngủ, sống chết chưa rõ, còn đặc biệt chạy tới cửa ngồi xổm.

Bây giờ cô nghiêm túc nghi ngờ rằng cô xem anh là một đứa trẻ ba tuổi thì anh cũng xem cô là một đứa trẻ ba tuổi, là một đứa trẻ hoàn toàn không có khả năng tự bảo vệ.

“Tại sao lại hối hận không kịp chứ?”

Sở Trĩ Thủy không muốn cãi nhau với anh, lười biếng nói: “Đến lúc đó đợi anh đến cứu là được.”

Cô thản nhiên nhìn về phía anh, không hề tranh cãi gì, cứ thế đứng yên tại chỗ, làm ra tư thế đều dựa vào anh.

Tân Vân Mậu vừa nghe được điều này, anh lập tức chết lặng muốn nói gì đó nhưng nhìn thấy cô thẳng thắn như vậy, anh lại không thể nói được gì.

Một người một yêu đối diện nhau, bắt đâu mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, anh nhếch khóe môi, rốt cục nặn ra một câu: "Cô nói đúng." Cô là tín đô của anh, việc này để cho anh phụ trách, quả thực rất hợp lý. Sở Trĩ Thủy vỗ tay: "Không phải xong rồi sao, vấn đề đã được giải quyết."

“Nhưng tại sao cô vẫn tiếp tục tranh luận với tôi?” Tân Vân Mậu cau mày, anh trầm mặc vài giây, lại nhẹ giọng nhượng bộ: “Quên đi, nếu cô muốn thì cứ làm đi.”

Bên kia, Ngọc Kinh Tử lôi tiểu gia hỏa da đen rời đi, anh ta quay lại quầy hàng của mình, liên mắng đô đệ một trận: "Lâm Nhạc, ta đã sớm nói với con là không được dây dưa với người khác, có ngày gặp phải người có tính khí tôi tệ sẽ thực sự đánh cho con một trận!"

“Con khẳng định đã tìm người dễ nói chuyện mà.” Lâm Nhạc nhỏ giọng nói: “Hơn nữa ở đây ai bán hàng mà không chèo kéo khách chứ?”

Các nhà buôn bán nhỏ ở địa phương rất có thế lực, khác du lịch ở nơi khác đến đều không muốn dây chuyền, cuối cùng sẽ bị lôi kéo vào cửa hàng để đi dạo xung quanh.

“Chúng ta thiếu mấy người mua hàng đó sao?”

Ngọc Kinh Tử tức giận nói: “Lần này con đã gặp người tàn nhẫn rồi, đến mức suýt chút nữa đã đem sư phụ của con là ta mất tiền!” Lâm Nguyệt sững sờ: "Hai người vừa rồi là..."

"Nếu như anh ta từ Hoài Giang chạy ra, thì người bên cạnh anh ta cũng không phải là người thường"

Ngọc Kinh Tử trầm ngâm nghĩ: "Ta đã sớm nghe phía Ngân Hải nói có con người ở cục quan sát, cho dù có là vị nào cũng không phải là người mà ta có thể dây vào."

Ngọc Kinh Tử vẫn luôn hoạt động ở Đan Sơn, thu thập tín đô khắp nơi để buôn bán, mấy năm gần đây được hưởng ứng khá tốt, cũng có rất nhiều con đường tin tức. Những yêu quái như bọn họ cũng không dám đối đầu trực tiếp với Cục quan sát. Mặc dù con người tự nguyện ký kết hiệp nghị đi theo bọn họ, nhưng trong lịch sử đã có nhiều việc từ tự nguyện biến thành trò cười, cho nên Cục quan sát không vừa mắt bọn họ, cho rằng hành vi của bọn họ đã làm tăng khối lượng công việc.

“Bọn họ đến từ cục Không Tang à?”

Lâm Nhạc hỏi: “Người trong cục không phải không đến Đan Sơn sao?”

Không Tang ở rất xa Đan Sơn, trừ khi có nhiệm vụ khẩn cấp, nếu không sẽ không đặt chân đến.

Ngọc Kinh Tử liên phổ cập khoa học: "Cục quan sát không chỉ có riêng Không Tang, mà có bốn cục quan sát lớn trong nước, đó là Không Tang, Ngân Hải, Hoài Giang và Tất Ngô. Người phụ nữ đó chắc là ở cục quan sát Hoài Giang"

"Còn người đàn ông?"

“Người đó còn phiền phức hơn cả Cục quan sát.”

Ngọc Kinh Tử liếc mắt nhìn đệ tử một cái: “Ta không thể nói cho con biết tên của anh ta được, nhưng còn có một vị giống như anh ta, lúc trước so với sư phụ của còn còn trâu bò hơn nhiều. Ta là rắn còn người ta là rồng. Bất cứ nơi nào mặt trời chiếu đến, chỉ hận không thể trải rộng tín đồ của người nọ."

Ngọc Kinh Tử thu nhận đồ đệ, đương nhiên khao khát được như Long thần, lúc trước còn có con người xây dựng đền thờ cho Long thần. "Vị này không rời Hoài Giang cũng hiếm khi thu nhận tín đô. Bằng không, so với vị kia còn mơ hồ hơn, càng không thể trêu chọc."

Lâm Nhạc sửng sốt: "Thần bí như vậy sao? Còn trâu bò hơn cả cục quan sát?" "Đương nhiên, nếu con biết được nguồn gốc của Cục quan sát, con sẽ hiểu được vị trí đều có liên quan đến hai người này."

Ngọc Kinh Tử nói: "Tất Ngô là nơi Long Thần sinh ra, hắn truyền bá tín đô ở Ngân Hải, có thể nói là uy danh hiển hách. Vị này sinh ra ở Hoài Giang, hai người từng có một trận đại chiến ở Hoài Giang, sau đó Long Thần bị đánh bại."

Sau khi nghe giải thích, Lâm Nhạc tò mò hỏi: "Ở Không Tang đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 148:

"Không Tàn là bước ngoặc linh hồn của Long Thần, có người nói hắn ở nơi này gặp được một người, cũng là bắt đâu cho sự sa đọa của hắn."

Ngọc Kinh Tử liếc mắt nhìn đô đệ của mình một cái: "Nhưng tình hình cụ thể chúng ta không biết."

Anh ta hận rèn sắt không thành thép: "Tóm lại nếu gần đây có gặp phải hai vị kia, con cứ đi vòng qua cho ta, đừng gây chuyện!"

Lâm Nhạc vội vàng đáp ứng.

Chạng vạng tối dân, khu chợ náo nhiệt mãi cho đến tận tối mới ngừng, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Không không tìm được bao nhiêu hạt giống, định ăn cơm ở ngoài sau đó mới trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Tân Vân Mậu bắt bẻ khảy khảy những hạt giống trong tay, anh đưa lại chúng cho

Sở Trĩ Thủy và đề nghị: "Nếu cô thực sự muốn hạt giống, đợi đến khi về Hoài Giang tôi có thể tìm cho cô, hạt giống ở đây rất bình thường."

“Hoài Giang có hạt giống chất lượng cao à?” Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hỏi: “Anh tìm ở đâu?”

“Tôi tự có cách.”

Tân Vân Mậu hơi nâng cằm lên: “Những loại cây khác thì tôi không biết, nhưng trúc nhất định là chất lượng cao.”

"... Chúng ta có thể đừng tận dụng mọi thứ để đẩy mạnh tiêu thụ được không?" Sở Trĩ Thủy cho rằng Tân Vân Mậu vẫn sợ tiểu gia hỏa da đen tiếp tục dây dưa, cho nên anh mới đưa ra lời khuyên bất kỳ chỗ nào, thỉnh thoảng nhắc nhở cô một phen.

Ngày hôm sau, tổ đi công tác của bộ phận phát triển kinh tế chính thức bận rộn, bọn họ gặp lại ông chủ Bành ở cơ quan thẩm định nhân sâm.

Đã lâu không gặp, sắc mặt của ông chủ Bành càng ngày càng hồng hào, như người có chuyện vui nên tâm trạng thoải mái, ông ân cần chào hỏi: "Tiểu Sở, Tiểu Tân, đã lâu không gặp!"

Sở Trĩ Thủy lễ phép nói: "Đã lâu không gặp, xem ra gần đây công ty của ông rất thuận lợi, trông khí sắc của ông còn tốt hơn lần trước chúng ta gặp nhau."

"Trong thời gian này tôi đang bận rộn với các đơn đặt hàng, thật sự có một chút thành tích, nên đến đây để thu thập nhân sâm."

Ông chủ Bành thở dài: “Công việc có nhiều cơ hội nhưng nhân sâm chất lượng tốt lại ít ỏi. Trước đây tôi không thường đến phiên đấu giá Đan Sơn. Bây giờ cho dù quy mô lớn hay nhỏ, tất cả đều phải đến xem, có điêu nhân sâm tốt lại không đủ."

Hội đấu giá ở Đan Sơn có quy mô trung bình, là một sự kiện thường xuyên hàng năm, số lượng nhân sâm xuất hiện là có hạn. Nếu là nhân sâm trăm năm tuổi hoặc nhân sâm rừng nặng hơn trăm gam, một khi tin tức được thả ra liên rất khó tin, chỉ xuất hiện trong các cuộc đấu giá lớn.

Ông chủ Bành: "Chất lượng nhân sâm của mọi người rất tốt, nếu may mắn, không chừng có thể được đánh giá là Nhân sâm vương'. Tôi nhớ rằng 'Nhân sâm vương năm ngoái cũng tương tự như vậy. Tất nhiên, còn còn phải xem nhân sâm do người khác mang đến như thế nào nữa."

Sở Trĩ Thủy: "Còn có 'Nhân sâm vương' sao?"

"Đúng vậy, sau khi hội đấu giá và cơ quan thẩm định bàn bạc sẽ quyết định, 'Nhân sâm vương' sẽ được chú ý hơn những nhân sâm khác, càng dễ dàng lấy được giá cao, tương đương với việc mang lại một số hiệu ứng tuyên truyền."

"Thì ra là vậy."

Ông chủ Bành đã kinh doanh nhân sâm nhiều năm, đương nhiên hiểu biết đủ mọi con đường. Ông đã tham gia quá nhiều cuộc đấu giá, hiện tại liền thích tự tay làm, cho nên sau khi trở thành ông chủ liên đến đó.

Nhân sâm là công việc chính của ông chủ Bành, nhưng xem như là công việc phụ

của Cục quan sát. Sau khi bọn họ nói về nhân sâm xong liền bắt đầu nói về những thứ khác. "Tiểu Sở, Tiểu Tân, không phải lúc trước ở

Ngân Hải hai người đã từng giúp tôi chuyện này sao?" Ông chủ Bành ẩn ý nói: "Sau này tôi mới phát hiện có rất nhiều người rơi vào tình trạng này, đặc biệt là ở Đan Sơn có rất nhiều."

Tân Vân Mậu nhướng mày: "Ông đã từng gặp người ký kết hiệp nghị?"

"Đúng vậy, rất nhiều người đã làm ăn với tôi, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều dính dáng!"

Ông chủ Bành kinh ngạc cảm thán: "Tôi còn thắc mắc tại sao vận may của bọn họ lại tốt đến lạ như vậy, đi một vòng thì tôi đã thua ngay từ vạch xuất phát".

Ông chủ Bành đã cẩn thận nhiều năm, xem như một chuyên gia nhân sâm lớn, nhưng cũng gặp nhiều người phát tài bất chính, có điều ông chưa từng có loại may mắn như vậy. Sau khi ông ký kết hiệp nghị với một nhân sẫm ấu tể, ông mới mở ra cánh cửa đến thế giới mới, biết được rất nhiều điều mà trước đây ông chưa biết.

"Không tính là thua."

Tân Vân Mậu trầm ngâm vài giây, nói: "Suy cho cùng dính líu đến những điều này là một chuyện xui xẻo, ông có thể ký kết hiệp nghị là vì người tốt có kết quả tốt, có rất nhiều người xấu dẫn đến xấu kết quả, hiệp nghị của bọn họ còn đi xa hơn ông nhiều."

Chương 149:

Nhân sâm ấu tể chỉ là một trò đùa giỡn, không có ý xấu, sẽ không có lỗ hổng trong hiệp nghị. Chỉ cần ông chủ Bành giữ lời hứa, nhân sâm ấu tể đương nhiên sẽ hồi báo, không xen lẫn những thứ rối loạn khác.

"Thật ra, tôi thấy họ làm những việc này, còn phải sớm muộn đi quỳ lạy dâng hương, ngày lễ ngày tết phải hiến tế cung phụng, quả thật so với hầu hạ cha mẹ còn cung kính hơn. Thực sự là ..."

Ông chủ Bành lắc đầu: "Dù sao thì tôi cũng không hiểu."

Sở Trĩ Thủy: "Nghe qua có vẻ rất không bằng."

Cô và yêu quái của cục quan sát đều đối xử bình đẳng với nhau, hai bên giúp đỡ cũng là có qua có lại, cũng không hiểu được tình trạng kém nhau một bậc.

Tân Vân Mậu oán niệm liếc mắt nhìn cô, lẩm bẩm nói: "Cô xem như là tín đồ của tôi, cô nhìn lại chính mình đi, tôi đề nghị trồng trúc nhưng đến giờ cô vẫn chưa đông ý."

Anh chưa yêu cầu cô làm việc này, anh chỉ muốn trồng một vài cây trúc, nhưng cô lại không chịu mở miệng!

“Việc nào ra việc đó, sao lại nói tiếp rồi?”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc nhìn anh: “Hơn nữa, thần quân là thần quân, cũng không nên vì đánh phong kiến mà nổi lên dẫn đầu ảnh hưởng, anh so đo cái này với người khác làm gì?"

Tân Vân Mậu cố chấp nói: "Tôi không so đo những thứ này, tôi muốn trồng trúc."

Sở Trĩ Thủy nhìn trái nhìn phải, cô thấy ông chủ Bành đang nói chuyện với người khác bên kia, lúc này mới có thời gian đối phó với cây trúc yêu đang nói nhảm, kiên nhẫn nói: "Anh nói lý một chút đi, trong nhà tôi trồng trúc thì có ý nghĩa gì? Đương nhiên không được rồi."

Tân Vân Mậu rất bất mãn: "Tại sao lại không được?"

"Anh cho rằng tôi không biết cây trúc mọc lên như thế nào sao? Không phải là tách cây trồng nhánh từ bản thể của anh phân ra hay sao."

Cô thẹn quá hóa giận nói: "Có giống đang nói tôi đem anh trồng trong sân nhà tôi không? Vậy tôi dứt khoát đưa chìa khóa nhà tôi cho anh!"

Có rất nhiều người không biết rằng khả năng sinh sản của trúc rất đáng kinh ngạc. Một khu rừng trúc có thể là từ cùng một cây trúc, có điều rễ ngầm tương đối phát triển, đan thành một mạng lưới dày đặc phức tạp trong bóng tối, tạo thành cảnh tượng xanh mát tươi tốt trên mặt đất. Đây có thể là nguyên nhân tại sao cây trúc yêu lại có thể dịch chuyển trên mặt đất, rễ cây của anh trải rộng khắp nơi, không có nơi nào mà không thể tới được.

Mặc dù cây trúc cũng có thể gieo gieo giống ươm mầm, nhưng tốc độ lớn lên sẽ tương đối chậm, bình thường đều là tách nhánh hoặc trồng cành.

Tân Vân Mậu nói có cây trúc chất lượng tốt nhất định là chính bản thân anh, sao cô có thể trồng anh ở nhà riêng của mình, điều này quả thực quá kỳ lạ. Việc này khác gì anh đang sống trong nhà cô?

Tên yêu quái vừa xem phim tài liệu về thực vật liên đỏ mặt, tại sao được trồng ở nhà người khác lại không có phản ứng gì!?

Tân Vân Mậu nghe vậy liền sững sờ, anh dường như nhớ ra, hơi thở có chút cứng lại, nhìn thấy gương mặt trắng nõn của cô ửng hồng, tựa như quả đào mật thơm, nửa ngày sau cũng không nói nên lời.

Sở Trĩ Thủy hơi mím môi, cô tức giận trừng mắt nhìn anh, nghĩ rằng cuối cùng anh cũng có phản ứng.

“Cũng không phải là không thể.”

Tân Vân Mậu biệt nữu mà nghiêng đầu, giọng điệu có chút mơ hồ, lại đưa tay ra: “Đưa chìa khóa cho tôi, tôi sẽ tự đi trồng.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh vẫn chưa buông tay, tức giận đến nỗi trực tiếp đấm anh một phát.

Mệt mỏi quá, huỷ diệt đi! Hôm nay anh ta vẫn không hiểu tiếng người!

Cô nói đưa chìa khóa nhà cho anh là đang châm chọc anh, không ngờ anh lại cho rằng là vì để tự anh đi trồng!

Tại hiện trường của cơ quan thẩm định, Ngọc Kinh Tử và Lâm Nhạc nhìn thấy cảnh này liên kinh ngạc há mồm, bọn họ vừa bước vào phòng liên nhìn thấy Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, tránh xa đối phương không dám gây sự, thỉnh thoảng còn quan sát vị trí của bọn họ một phen, không ngờ lại nhìn thấy cảnh này.

Lâm Nhạc nghĩ là: Không ngờ lại có đô đệ dám đánh sư phụ? Còn Ngọc Kinh Tử nghĩ là: Không ngờ lại có tín đô dám đánh thần quân?

Không lâu sau họ còn nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ hơn, Tân Vân Mậu mở nắp

chai nước còn chủ động đưa cho Sở Trĩ Thủy. Tân Vân Mậu nhận ra cô đang bực mình, anh cố ý dùng chai nước chạm vào cô, phát ra tín hiệu bắt tay làm hòa, trầm giọng nói: "Uống chút nước đi."

Sở Trĩ Thủy đang cúi đầu phân loại giấy chứng nhận nhân sâm: "Tôi không uống không khát, anh uống đi." Tân Vân Mậu thấy cô không để ý đến mình, liên khó chịu nói: "Đã lâu cô không uống nước rồi." Sở Trĩ Thủy phản bác lại: "Tôi cũng đâu phải thực vật, một giờ cũng không lâu."

Anh chớp chớp mắt: "Uống đi, một chút thôi."

Chương 150:

Này gần như có cảm giác phụ huynh đang đuổi theo con nhỏ dỗ dành ăn cơm.

Ngọc Kinh Tử và Lâm Nhạc ở phiên chợ gặp được Tân Vân Mậu kiêu ngao hiện tại quả thực đã thay đổi bộ mặt khác, giống như một con chó lớn đang vẫy thờ ơ, đuôi. "Sư phụ, tại sao tín đồ của người khác lại có thể..."

Lâm Nhạc không dám đề cập đến việc đánh, cậu ta nhìn thấy tình huống cách đó không xa, uyển chuyển nói: "Có sư phụ ân cần hỏi han đưa nước, không giống với truyền thống bên này của chúng ta chứ?"

Cùng là con người nhưng lại có số phận khác nhau, hai bên gần như trái ngược nhau, bên kia thì sư phụ đuổi theo cho nước lại không uống, còn cậu ta ngày ngày lại phải vất vả hầu hạ sư phụ?

"Câm miệng! Đừng lúc nào cũng so sánh điều kiện của mình với người khác, so sánh năng lực của mình với tín đồ của người khác đi!"

Ngọc Kinh Tử chỉ hận rèn sắt không thành thép: "Tín đồ của người ta có thể thi đậu vào cục quan sát, còn con tại sao lại không thi đậu được!?"

Lâm Nhạc: "..."

Cuối cùng Sở Trĩ Thủy vẫn là đầu hàng trong sự cằn nhằn của Tân Vân Mậu, cô nhận lấy nước khoáng anh đưa, uống lấy lệ một ngụm, tưới mát cổ họng khô khốc, giờ mới cảm thấy hơi khát thật, chậm rãi uống tiếp.

Tân Vân Mậu thấy vậy thì yên tâm, anh chờ cô uống xong, nhận lấy chai nước khoáng, cầm trong tay giúp cô.

Sở Trĩ Thủy vẫn đang ôm giấy chứng nhận nhân sâm trong tay, ba cây nhân sâm được giám định là nhân sâm hoang dã, thông tin chi tiết được ghi rõ trên giấy chứng nhận, tương đương với nhân sâm độc quyền được xác nhận thân phận. Mấy nhân sâm hoang dã này thuận lợi thông qua cuộc sàng lọc tài liệu sẽ được đưa đến buổi đấu giá để đấu giá bán.

Một người một yêu làm chính sự xong thì gặp được ông chủ Bành trở về.

Ông chủ Bành đã đi lang thang một vòng trong đấu trường, còn chào hỏi với bạn bè thân quen, tiếc nuối nói: “Tiểu Sở, lần này các cô còn thiếu chút đỉnh, ban nãy tôi nhìn thấy một cây nhân sâm khác, hình như số gam nhiều hơn của các cô, có lẽ chính là “Vua Sâm” của phiên đấu giá này.”

Nhân sâm được chọn đưa đến buổi đấu giá sẽ được trưng bày trong đấu trường, cách tủ trưng bày cho người muốn đấu giá quan sát thưởng thức. Ông chủ Bành đi chuyến này là đến thu mua nhân sâm, đương nhiên không ngừng nhìn một vòng xung quanh, sờ sạch sành sanh tất cả nhân sâm.

Sở Trĩ Thủy ngớ ra: “Chỉ thiếu chút thôi sao?”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc.” Ông chủ Bành nói: “Đã được đặt triển lãm trong đấu trường rồi, tôi dẫn các cô đó xem thử.”

Một cây nhân sâm hoang dã được đặt chính giữa tủ trưng bày ở vị trí trung tâm đấu trường, củ nhân sâm trải ra dưới ánh đèn, được đặt cố định trên đế thấp. Nhân sâm có thần sậy tròn, trên bề mặt có các đường vân sợi xoắn lại, rễ mọc ra lung tung, xem ra tuổi nhân sâm rất lâu.

Người vây xem cạnh tủ trưng bày không ít, họ đang chú ý đến củ nhân sâm này, có khi tiến gần đến quan sát.

Sở Trĩ Thủy không có năng lực phân biệt nhân sâm, cô chỉ có thể nhìn ra được quả nhân sâm này lớn hơn chút so với nhân sâm trong cục quan sát, đương nhiên xem bằng mắt thịt thì thấy chênh lệch cũng không nhiều, chủ yếu nhân sâm được bán dựa vào số gam, trên thực tế cũng chỉ có một chút.

Tân Vân Mậu nhìn thấy củ nhân sâm này thì hơi cau mày, anh đánh giá kỹ càng một phen, sau đó chầm chậm nhướng mày.

“Tiểu Sở, các cô cũng đừng thất vọng quá.” Ông chủ Bành an ủi: “Nếu là tôi đến đấu giá nhân sâm, chắc là cũng sẽ đấu giá hàng của các cô, chứ chưa chắc sẽ chọn củ nhân sâm này, ngũ hình lục thể của củ các cỗ tốt hơn, chỉ là số gam không bằng củ này.”

Sở Trĩ Thủy tò mò: “Hóa ra không phải càng nặng càng tốt à?”

“Tất nhiên không phải, cái đó rất dễ bị lừa, chúng ta đổi nơi trò chuyện đi.” Ông chủ Bành ngó nghiêng xung quanh, ông nhìn Lưu Hạ bị cả đám người bao lấy cách đó không xa, hơi nháy mắt không

thích hợp.” ra hiệu: “Đây là địa bàn của người ta, nói chuyện ở đây

Lưu Hạ là người bán củ “Vua Sâm” của phiên đấu giá này, nghe nói là buôn lái

nhân sâm từ vùng ngoài đến, nhưng ông chủ Bành cũng không phải quen biết rõ. Ông ta trông khoảng ba bốn chục tuổi, tướng mạo xấu xí, mặc một bộ tây trang thẳng thóm, hiện tại đang được mọi người vây quanh, lớn tiếng trò chuyện về nhân sâm của mình.

Ông chủ Bành dẫn mọi người đi đến một góc xa tránh khỏi mấy người Lưu Hạ, xác nhận xung quanh không có ai nghe lén, giờ mới mở miệng nói: “Nước của nhân sâm rất sâu, dễ nhìn sai lắm, tôi cũng không có ý gì khác, củ sâm đó không lọc ra được khuyết điểm gì, nhưng chỉ là thấy hơi lạ.”

Sở Trĩ Thủy: “Hơi lạ?”

“Phải, có thể là giác quan thứ sáu, tôi không nói ra được.” Ông chủ Bành vò đầu:

“Dù sao đi nữa nếu tôi cần gấp thì sẽ không đấu giá củ nhân sâm này mà sẽ đấu giá củ nhân sâm kia của các cô, số gam nhẹ nhưng đảm bảo chất lượng hơn, cho nên các cô đừng tiếc, có lẽ sẽ có người giống tôi, thành giá cuối cùng cũng không tệ đâu.” Sở Trĩ Thủy cười: “Không sao, có thể có được câu đánh giá của ông đã rất tốt rồi.”

Chương 151:

Lần trước ông chủ Bành ra giá mấy trăm ngàn đã vượt xa dự kiến của Sở Trĩ Thủy rồi. Theo lý mà nói, nhân sâm hoang dã và nhân sâm rừng không thu lợi nhanh như thế, cần phải đầu tư thời gian rất nhiều năm, nếu không phải có yêu khí của Tân Vân Mậu, chắc là năm nay cục quan sát không kiếm ra được món tiễn này.

Tân Vân Mậu im lặng lắng nghe, chợt nói: "Ông ta động tay động chân lên quả nhân sâm kia."

Sở Trĩ Thủy quay đầu lại nhìn anh.

Ông chủ Bành không hiểu: "Hả?"

"Chắc là thủ thuật che mắt gì đó khiến ngoại hình sản phẩm trở nên đẹp hơn, đại khái có thể đủ để kéo dài một hai năm, sau đó trở về dáng vẻ ban đầu." Tân Vân Mậu hờ hững nói: "Ông và yếu nhân sâm có dính dáng với nhau nên nhìn thấy chỗ bất hợp lý."

Ông chủ Bành và yêu nhân sâm nhi đông có thỏa thuận, bên B sẽ giúp đỡ chuyện làm ăn nhân sâm của bên A, người hiểu nhân sâm nhất cuối cùng vẫn là nhân sâm.

"Kéo dài một hai năm?" Ông chủ Bành sững sờ: "Nhưng thường thì nhân sâm không chế biến có hạn sử dụng là hai ba năm, bảo quản lạnh cũng chỉ lâu hơn chút thôi."

Tân Vân Mậu chế giễu: “Cho nên ông ta nắm chắc thời gian, biết như vậy không lộ tẩy.”

Anh vừa mới phát hiện thủ thuật nhỏ trên nhân sâm, xem ra Lưu Hạ cũng có thủ đoạn của mình, muốn biến giả thành thật để kiếm số tiền lớn.

“Quả thật, nhân sâm loại này nếu có ích, chắc lúc trong nhà có chuyện hệ trọng rốt cuộc nhân sâm ấy có tác dụng hay không thì cũng chưa chắc sẽ bị truy cứu thật.” Ông chủ Bành giật mình nhận ra, có vài người dùng nhân sâm lúc bệnh nặng nói thật lòng thì nếu là những trường hợp khó điều trị, chỉ dựa vào nhân sâm thổi có lẽ vô dụng.

Sở Trĩ Thủy nhìn về phía tủ trưng bày, chần chừ nói: “Nhưng đều đã thông qua giám định rồi, giờ cũng hết cách lấy ra.

Nhân sâm chọn đến buổi đấu giá đều được thống nhất triển lãm và bảo tôn, nếu bị mất hoặc bị lấy cắp, không những sẽ có bảo hiểm bồi thường, ban tổ chức còn phải ra mặt chịu trách nhiệm. Họ cũng không có cách giải thích cho người ta điều này, các tổ chức liên quan cũng sẽ bối rối.

Tân Vân Mậu suy ngẫm một lát, anh búng ngón tay, bình tĩnh nói: “Vậy cho nó biến về vào lúc thích hợp.” Dù sao cũng chỉ là thủ thuật che mắt, cũng không thể cho phép Lưu Hạ lừa gạt khách hàng, vậy chi bằng họ biến nó về nguyên dạng.

Lúc rời khỏi đấu trường, Sở Trĩ Thủy còn nhìn thấy ba cây nhân sâm của cục quan sát, chúng được nhân viên công tác cẩn thận bưng ra trưng bày trong tủ cho người ta ngắm nhìn sờ mó. Nếu có người có hứng thú với chúng, ngày mai sẽ tham gia buổi đấu giá, tiến hành tranh giá tại chỗ.

Hôm sau, hội trường của buổi đấu giá đã chật kín chỗ ngồi, nhân viên công tác lấy ra nhân sâm theo mã số rồi tổ chức đấu giá.

Ông chủ Bành thân là một giám đốc nên ngồi ở hàng trước, ra giá đấu giá nhân sâm cùng những người khác. Có khi ông giơ bảng lên, thỉnh thoảng lẩm bẩm mấy chữ trong miệng, hình như đang tính toán so kè giá cả, nếu giá bị đẩy lên quá cao sẽ hạ tay xuống kịp thời.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đến bán nhân sâm, họ không mua nhân sâm thì ngồi ở hàng sau, vậy mà còn gặp được Ngọc Kinh Tử và Lâm Nhạc.

Vị trí ngồi của hai bên không xa nhau, Ngọc Kinh Tử cẩn trọng gật đầu với họ, Sở Trĩ Thủy lịch sự đáp lễ, dù sao cũng chưa giao lưu gì nhiều.

“Được rồi, ba trăm ngàn lần một, ba trăm ngàn lần hai...”

“Ba trăm mười ngàn! Hiện tại là ba trăm mười ngàn!” Chiếc búa đấu giá gõ xuống, kết cục đã định.

“Chúng mừng ông giao dịch thành công!”

Trong hội trường đôi lúc vang lên tiếng thành giao, hai cây nhân sâm hoang dã khoảng bảy gam khác nhau của cục quan sát được đấu giá ba trăm ngàn và ba trăm mười ngàn. Sở Trĩ Thủy giao giấy chứng nhận liên quan cho nhân viên công tác, chờ đến khi thuận lợi làm xong các loại thủ tục, tiên sẽ được chuyển vào tài khoản của công ty.

MC kích động nói: “Tiếp theo đây chính là “Vua Sâm” phiên đấu giá thứ ba của buổi đấu giá Đan Sơn, giá khởi điểm sáu trăm ngàn, mời nhân viên công tác mang lên sân khấu.”

Lưu Hạ ở hàng trước tinh thần phấn chấn, lưng eo thẳng tắp, dường như ông ta đã chờ đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi, muốn xem lần này có thể kiếm được bao nhiêu tiên.

Có lẽ là “Vua Sâm” quá phô trương, nhân viên công tác chậm chạp không lộ diện,

hội trường tạm thời là một mảnh lạnh ngắt. Trong đó có người đợi đến mất kiên nhẫn, bắt đầu thì thầm nói chuyện riêng. Ông chủ Bành câu được câu không sờ bảng, trông có vẻ không có hứng thú với “Vua Sâm” cực kỳ bịp bợm này, còn xoa xoa thái dương chuẩn bị nghỉ ngơi một lát.

Cứ cách một lúc MC lại nhìn về phía hậu đài, anh ta bất lực cảm khái: “Xem ra “Vua Sâm” khó mời, các vị đừng nóng vội.”

Chương 152:

Một khắc sau, có người phóng như bay lên sân khấu, nói nhỏ vào tai MC hai ba câu,

sau đó vội vã chạy xuống. MC nghe xong thì ngơ ngác, rồi cấp tốc điều chỉnh trạng thái, cười nói: “Thật ngại quá, vừa nãy buổi đấu giá báo lại mã số “Vua Sâm” có vấn đề, cho nên hậu đài chậm trễ rồi, chúng ta giới thiệu “Vua Sâm” phiên này lại lần nữa, số gam là 22.3 gam...”

Dưới sân khấu, Lâm Nhạc vỗ mạnh đùi Ngọc Kinh Tử: “Sư phụ, đến củ của chúng ta rồi.” Ngọc Kinh Tử không thèm đếm xỉa tới: “Không phải cái này, củ ta chọn không phải “Vua Sâm”, nếu không thì sao được hỏi chứ.”

“Chính là củ này, chính là củ này.” Lâm Nhạc sốt ruột nói: “Người nghe đi mã số đều giống!”

Ở một bên khác, Sở Trĩ Thủy nghe thấy mã số thì đơ ra, cô cúi đầu kiểm tra lại giấy chứng nhận, nghi hoặc nói: “Này là mã số của chúng ta?”

Cây nhân sâm hoang dã 22.3 gam kia của cục quan sát bỗng trở thành “Vua Sâm”, hiện tại được nhân viên công tác mang ra tham gia đấu giá.

Một lát sau, có nhân viên đeo thẻ công tác chạy đến, nhỏ giọng nói

tình hình cho Sở Trĩ Thủy, còn phiền cô đi làm thủ tục một lát.

MC đã tuyên bố bắt đầu tranh giá trên sân khấu, Lưu Hạ thấy được màn này thì vẻ mặt thay đổi cực độ, ông ta vội cản một nhân viên công tác lại hỏi thăm: “Không đúng, đây không phải củ nhân sâm của tôi, có phải các người lấy nhầm rồi không, đây không phải “Vua Sâm” của tôi mà.”

Đối phương làm việc công nói: “Ông Lưu, làm phiên ông ra phía sau với chúng tôi

một chuyến, hình như nhẫn sâm của ông xảy ra chút vấn đề rồi. Trong hậu đài, hình thái nhân sâm trong hộp y như hôm qua, nhưng bất thình lình khô héo như bỗng mất đi linh khí cả thân củ, lộ ra trạng thái bơ phờ, đến số gam cũng giảm xuống không ít.

“Trước khi đấu giá chúng tôi tiến hành giám định đối chiếu một lần cuối cùng, phát hiện nhân sâm của ông không phù hợp với tư liệu, nên gấp gáp bỏ cũ thay mới “Vua Sâm” phiên đấu giá này. Nếu đưa ra bên ngoài nhân sâm thế này, sẽ gây ảnh hưởng đến phiên đấu giá, thậm chí cả sự phát triển của sàn đấu giá Đan Sơn trong tương lai.”

Lưu Hạ trông thấy nhân sâm biến về nguyên hình thì sắc mặt trắng bệch, ông ta đổ mồ hôi lạnh cả người, tức tối giảo biện: “Không thể nào! Đây không phải nhân sâm của tôi, các người làm mất nhân sâm của tôi, tôi phải tìm luật sư tố cáo các người! Đền tiền!”

Nhân viên công tác: “Công tác bảo vệ của chúng tôi rất hoàn thiện, có thể cung cấp camera quan sát, dù là mã số lúc bảo tôn, hay hướng của rễ nhân sâm, tất cả đều hoàn toàn thống nhất với lúc giám định. Ông bán nhân sâm thì cũng nên hiểu rõ, ngũ hành lục thể rất khó ngụy tạo, toàn dựa vào những thứ này tiến hành thẩm

định. Hình thái của cây nhân sâm này và hình ảnh lúc giám định chênh lệch không lớn, thứ không giống lắm chính là số gam và độ chắc...

Đương nhiên, chỉ cần có vài hạng mục thông tin xảy ra biến đổi, giá trị nhân sâm sẽ cách biệt như trên trời dưới đất, nếu không thì sẽ không quý giá như vậy.

“Nói thật lòng, chúng tôi nghi ngờ ông làm giả lúc giám định, nhưng đô kiểu này không thể duy trì quá lâu, cho nên qua một ngày thì lộ nguyên trạng”

Lưu Hạ bị chọc trúng chỗ đau, phẫn nộ nói: “Đánh rắm! Chắc chắn là các người trộm đi “Vua Sâm” của tôi, tôi chưa xong với các người đâu!” “Nếu ông có bất mãn, chúng tôi nguyện ý phối hợp điều tra, nhưng cũng xin mời ông đưa thêm nhiều tư liệu của nhân sâm, ví dụ như chứng minh hoàn cảnh sinh trưởng hoặc là đường nhập hàng”

Thông thường thì tổ chức giám định chỉ xem ngoại hình nhân sâm để đưa ra giấy chứng nhận, nhưng giờ Lưu Hạ phải làm rõ từ đâu, hai bên chắc chắn đều phải giao chứng cứ.

Hiện trường buổi đấu giá, vô số thương gia yêu thích nhân sâm mà đến tranh giá, trong đó còn có phú hào không thường nghiên cứu nhân sâm. Có vài người không làm ăn về nhân sâm, chắc là đến xem náo nhiệt, họ đều không nhất thiết phải đến đấu trường xem sản phẩm triển lãm, trực tiếp chọn tranh giá “Vua Sâm” tốt nhất phiên này, có tiên chính là đốt đến điên cuồng.

Đây chính là hiệu quả quảng cáo “Vua Sâm” mang lại, người trong

nghề quan tâm nó nhiều nhất, người không trong nghề chỉ có thể quan tâm nó, chủ yếu không nhìn ra ưu nhược điểm của các nhân sâm khác.

“Một triệu lần một! Một triệu lần hai!

“Được rồi, một triệu không trăm năm mươi ngàn! Ông chủ này ra giá một triệu không trăm năm mươi ngàn!”

“Một triệu không trăm sáu mươi ngàn! Hiện tại là một triệu không trăm sáu mươi ngàn!”

Buổi đấu giá lên đến cao trào kịch liệt nhất, vô số người đôn dập hạ bảng tranh giá xuống, thường có những gương mặt lạ đột nhiên giơ tay, trong đó ông chủ Bành và Ngọc Kinh Tử kiên trì lâu nhất.

Sở Trĩ Thủy không ngờ Ngọc Kinh Tử có tiền như vậy, cô còn kỳ quái nhìn đối phương một cái, không ngờ sư phụ yêu quái và đệ tử con người sẽ hứng thú với nhân sâm của cục quan sát.

Tân Vân Mậu hiếm khi gật đầu với họ, khen ngợi nói: “Không tệ, anh rất hiểu chuyện.”

Sở Trĩ Thủy hơi cau mày: “Đừng có vì anh là thần quân thì nâng giá ào ào mù quáng.” Cô nghi ngờ Ngọc Kinh Tử đang coi yêu quái trúc là kẻ lừa đảo, hôm ấy đối phương còn nói hãy để họ tự chọn.

Ngọc Kinh Tử có nỗi khổ không nói được: “Không phải, hai vị hiểu lầm rồi, chúng tôi thật sự muốn cây này.”

Chương 153:

Hôm qua anh ta nhìn một cái thì nhìn trúng củ nhân sâm này rồi, còn mừng vì không phải "Vua Sâm" có thể nhặt của hời, chưa từng nghĩ sát nút buổi đấu giá chơi chiều này, giết anh ta một phát trở tay không kịp!

"Một triệu một trăm ngàn lần một! Một triệu một trăm ngàn lần hai!"

Ông chủ Bành nghe thấy là một triệu một trăm ngàn, ông chầm chậm hạ tay xuống, tỏ ý không tranh giành nữa.

Trên sàn đấu giá chỉ còn Ngọc Kinh Tử và các phú thương khá tranh giá, giá cả vẫn đang một đường lên cao, chỉ là con số tăng lên dần dần biến chậm.

"Một triệu một trăm chín mươi ngàn lần một! Một triệu một trăm chín mươi ngàn lần hai!"

"Một triệu một trăm chín mươi ngàn lần ba!"

"Chúc mừng anh giao dịch thành công! Giá cả giao dịch cuối cùng của "Vua Sâm" của phiên đấu giá Đan Sơn là một triệu một trăm chín mươi ngàn, lập kỷ lục đấu giá mới!"

Ngọc Kinh Tử đứng lên trong tiếng vỗ tay chúc mừng rền vang, anh ta nhanh chóng gật đầu ngỏ ý với mọi người, sau đó tìm nhân viên

công tác làm thủ tục.

“Anh ta có tiền hơn Hồ Thần Thụy.” Tân Vân Mậu nhướng mày: “Thu đệ tử có tiền đến thế sao?”

Sở Trĩ Thủy lại chẳng hề thấy lạ: “Giá cả thị trường đều là như vậy, tổ chức đào tạo của con người chúng tôi cũng kiếm ra tiền lắm, ví dụ như các loại hình đào tạo thi nghệ thuật gì đó.”

Cô không biết yêu quái sẽ dạy con người điều gì, có thể chỉ là một vài kỹ năng đặc biệt nhỉ.

Ba cây nhân sâm của cục quan sát tổng thành giá là một triệu tám trăm ngàn, trừ thuế và hoa hồng vân vân, thu nhập vẫn rất khả quan. Đây là tài sản ngoài ý muốn của công ty Quan Cục, không phải dạng ổn định như làm ăn vườn trà và kinh doanh trên mạng, dựa theo trạng thái nhân sâm hoang dã và nhân sâm rừng mà sẽ có biến động hằng năm, tìm thêm được một lô nhân sâm hoang dã tốt cũng cần có thời gian.

Sau khi phiên đấu giá diễn ra thành công, ông chủ Bành đến cười nói chúc mừng: “Tốt quá, tôi cảm thấy nhân sâm các cô không tệ, xem ra người trong nghề vẫn khá nhiều.”

Ông chủ Bành làm ăn lớn, thứ ông xem xét là giá thành, sẽ không đấu giá nhân sâm có giá quá đắt đỏ trên mỗi số gam, nhưng trông thấy nhóm Sỡ Trĩ Thủy kiếm được tiền cũng khá vui vẻ.

Sơ Trĩ Thủy chân thành nói: “Cảm ơn ông hai ngày nay vẫn luôn hao tâm giúp đỡ, chúng tôi mới đến quả thật không quen.” “Không sao, không phải các cô cũng giúp tôi sao!” Ông chủ Bành xua tay:

“Các cô

về thẳng khách sạn à? Giờ bên ngoài có mưa nhỏ, hay là đợi lát rồi hẵng đi.” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu một cái, trả lời: “Chúng tôi có mang dù, vậy đi trước đây.”

Ông chủ Bành còn phải trò chuyện với khách hàng cũ, đôi bên tạm biệt của của buổi đấu giá.

Mưa thu lất phất, phố Đan Sơn như đắp lên một tấm vải the mỏng, có chút ý vị mưa bụi mơ màng.

Tân Vân Mậu ở góc không người lấy Long Cốt Tản ra, anh tiện tay bung ô giấy, dẫn

Sở Trĩ Thủy bước ra, đi bộ trong màn mưa êm dịu.

Sở Trĩ Thủy liếc thấy lá đỏ bên đường, gió thu thổi phiến lá rơi đỏ một cảnh sắc chói lòa làm say lòng người, trở thành một vệt sáng ẩm ướt trong màn mưa u tôi. Đột nhiên cô nhớ ra gì đó, nói: “Tối nay nghỉ ngơi sớm, ngày mai là cuối tuần, chúng ta có thể đi vòng vòng Đan Sơn.”

Đan Sơn là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng của địa phương, mùa này mà lên

núi, vừa lúc có thể ngắm được lá thu rực rỡ, bao phủ tầng tầng lớp lớp.

Tâm Vân Mậu trả lời: “Được.” “Để tôi xem thử dự báo thời tiết ngày mai có mưa hay không, có mưa thì bàn lại hành trình.” Sở Trĩ Thủy

mở điện thoại lên tra cứu, nếu cuối tuần mà mưa, có lẽ kế hoạch du lịch phải tan tành.

Tân Vân Mậu chắc nịch nói: “Chắc chắn ngày mai không có mưa.”

“Tại sao vậy?” Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: “Nhưng dự báo hiện tại nói là có mưa.”

“Không có tại sao cả.” Tân Vân Mậu ngạo nghễ nói: “Nghe tôi đi, tôi chuẩn hơn nó."

“... Được thôi, quả thật anh tự tin hơn dự báo thời tiết nhiều.” Họ từ buổi đấu giá đi về khách sạn, không phát hiện bên góc phố còn có người khác.

Lưu Hạ sau khi đi ra từ buổi đấu giá thì vô cùng phẫn nộ bất bình, lập tức hỏi người hợp tác nguyên nhân bị lộ. Trong một cơ duyên trùng hợp, ông ta quen biết một dã yêu sơn tinh còn chưa hóa hình người, hứa rằng sẽ giúp đỡ đối phương thu gom yếu khí tu luyện, còn đối phương thì giúp ông tích lũy tiền tài, mới làm ra phi vụ nhân sâm giả kiếm tiền.

Trước kia họ đã làm qua chuyện tương tự, chỉ là số tiền từ việc làm nhân sâm giả không lớn đến thế, cho nên vẫn luôn không bị phơi bày. Lần này đột nhiên lộ tẩy, còn phải giằng co với tổ chức đấu giá, có ảnh hưởng tới sự phát triển kế tiếp của họ. Lưu Hạ không vui nói: “Chẳng phải cậu nói người khác không nhìn ra được sao?”

Giọng nói cổ quái mà khản đặc vang lên: [Con người không nhìn ra được, không nói lên yêu quái khác không nhìn ra được, đến giờ tôi cũng còn chưa hóa hình người, nhưng có đồng loại đã trà trộn trong xã hội loài người.

Chương 154:

Yêu quái chưa hóa hình người nói nhỏ xíu, rất khó bị con người hay yêu quái khác nghe được, nhưng hắn dùng thủ đoạn ký kết thỏa thuận với Lưu Hạ, đôi bên mới có thể thành lập giao tiếp.

“Giờ phải làm sao? Có thể biến cây nhân sâm kia về lại không?” Lưu Hạ nói: “Họ muốn chúng ta đưa ra chứng cứ rất rắc rối, nếu không đưa ra được gì cả, đến lúc đó có lẽ họ sẽ tố cáo tôi.”

[Chờ đã, dừng lại, xoay qua trái.]

“Sao vậy?” Lưu Hạ xoay đâu theo lệnh, nhìn thấy một đôi nam nữ cầm dù.

Họ cầm một cây dù cổ màu xanh đậm, trông cực kỳ thanh lịch trong cơn mưa phùn, đang xoay lưng với Lưu Hạ đi về khách sạn.

Trên bề mặt cây dù cổ có vết tích lửa thiêu đen sậm, không biết có phải cố ý thiết kế không, giống như những cánh hoa đen đang nở ra.

[Không cần xem xét mấy thứ đó nữa, chỉ cần lấy được cây dù kia, tôi có thể hóa hình người ngay lập tức, đến khi đó cần cái gì thì có cái đó.]

Yêu quái chưa hóa hình người bị Long Cốt Tản thu hút cực độ, đáy lòng hắn dâng lên một loại dự cảm mãnh liệt rằng cây dù này có

sức mạnh khác với bình thường, có lẽ có thể cho hắn thay da đổi thịt.

Trong khách sạn, do trời mưa mù mịt nên Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu không ra khỏi cửa, họ đang dùng bữa đơn giản trong nhà hàng khách sạn, ngồi lại tán gẫu đôi chút rồi về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi một phen, chào đón hoạt động du lịch vào ngày mai.

Phòng của một người một yêu sát bên, Tân Vân Mậu đến trước quét thẻ, anh vừa đẩy cửa phòng mở ra, sắc mặt trầm xuống ngay, sau đó xoay người đi ra, cau mày nói: “Có người từng vào phòng của tôi.”

Ở đây bẩn rồi.

Anh không ở được nữa.

Sở Trĩ Thủy giải thích nói: “Sẽ có dì dọn vệ sinh.”

Tân Vân Mậu không đáp lời, anh theo Sở Trĩ Thủy đảo một vòng bên ngoài phòng của cô, xác nhận phòng cô không có vấn đề xong mới đi về phòng mình với vẻ mặt vô cảm, không biết đang nghĩ gì nữa.

“Anh muốn làm gì?” Sở Trĩ Thủy bị anh xoay choáng váng: “Nếu không có gì thì tôi đóng cửa đây.”

“Cô đóng cửa đi.”

Sở Trĩ Thủy đưa mắt tiễn anh về phòng, giờ mới đóng cửa phòng mình lại.

Nước nóng trong khách sạn đây đủ, trải qua buổi đấu giá căng thẳng, đúng lúc có thể giải tỏa cơ thể mệt mỏi.

Trong phòng, Sở Trĩ Thủy tắm xong thay đô ngủ, cô đứng trước gương lau khô tóc, đang định tìm máy sấy của khách sạn, bỗng nghe được một trận gõ cửa có tiết tấu.

Hơi nước mờ ảo, cửa phòng vệ sinh đóng chặt làm phai đi âm thanh bên ngoài. Cô nghiêm túc lắng tai nghe một lát, xác nhận có người gõ cửa bên ngoài mới thong thả đi ra, trên vai còn vắt khăn lau tóc.

Sở Trĩ Thủy không trực tiếp mở cửa, cô cách một cánh cửa hỏi thăm trước: “Cho hỏi ai vậy?”

“Là tôi.” Giọng nam trầm thấp quen thuộc, là yêu quái trúc cách vách. Sở Trĩ Thủy mở cửa phòng, quả nhiên thấy Tân Vân Mậu, nghi hoặc hỏi: “Anh muốn mượn độ gì?”

Tân Vân Mậu không mang hành lý, lại không quen thuộc khách sạn, có lẽ ít đồ dùng.

Tân Vân Mậu đứng ở hành lang gõ cửa phòng cô tận nửa ngày vẫn không có ai trả lời, vốn còn lo cô xảy ra chuyện, ai mà ngờ cô đang tắm gội thay đô, lúc mở cửa còn mang theo hơi nước phả vào mặt.

Trước giờ gương mặt của Sở Trĩ Thủy luôn sạch sẽ, giờ mang theo hơi nước nóng sau khi bốc hơi mà trở nên hồng hào, đến đôi mắt cũng nhiễm hơi nước long lanh, phòng tắm sau lưng có khí sương bay bổng, hiển nhiên là mới tắm xong.

Anh thấy rõ dáng vẻ này của cô thì sững người, sau đó yết hầu khẽ động, mở miệng nói: “Đêm nay tôi ở chỗ cô.”

Sở Trĩ Thủy bị câu nói vô lý của anh chọc cho tức cười, cô tháo chiếc khăn lông khô trên vai xuống, giống như cầm chắc trong tay một chiếc roi dài, ước gì có thể đánh đến khi anh tỉnh táo lại mới ổn, bội phục mỉa mai: “Anh bạn à, đêm hôm anh gõ cửa phòng lãnh đạo, sau đó nói ra một câu như vậy, thật sự muốn định nghĩa phẩm hạnh cao quý lần nữa sao?”

Tuy theo ước định của đôi bên, lúc riêng tư không tính cấp trên cấp dưới, nhưng hành động của anh đồng nghĩa với không chuẩn mực.

Hiện tại cô không cảm thấy kinh ngạc mà hoàn toàn cảm thấy buồn cười tận xương tủy, tuyệt nhiên không hiểu anh làm cái quái gì nữa. Nếu người khác nói câu này, cô tuyệt đối sẽ báo cảnh sát ngay lập tức, nói đối phương đang giở trò lưu manh, nhưng mạch não của yêu quái trước mắt không bình thường.

Tân Vân Mậu sững sờ, anh chợt phản ứng lại, vành tai bỗng dưng nóng lên, vội nói: “Không phải, giờ tôi không có cách về phòng.”

“Ừ ừ, anh bịa tiếp đi, tôi nghe nè.” Sở Trĩ Thủy tả: “Nguyên nhân là trong phòng có một có gấu trúc lớn? Cần tối giúp anh gọi điện thoại cho sở thú?”

Cô nhìn anh mặt đây quẫn bách, thậm chí còn giúp anh đưa ra ý kiến.

Chương 155:

Tân Vân Mậu đang muốn giải thích, ánh mắt anh quét qua xương quai xanh tinh xảo của cô, lại vội vàng phi lễ chớ nhìn dời mắt sang nơi khác, làm mình làm mẩy nhìn chằm chằm góc hành lang, giọng buồn phiền nói: “Tôi để cây dù trong phòng, ban đêm sẽ có người đến trộm.”

“Dù?” Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Long Cốt Tản à? Nhưng chẳng phải anh có thể thu lại lúc nào cũng được sao?”

Hôm nay họ còn dùng Long Cốt Tản, cô thấy năng lực một giây lấy ra một giây thu về của anh quả thật giống như có túi không gian đa chiều.

“Thu về thì không thể làm mồi câu cá.” Tân Vân Mậu hạ mắt, giải thích: “Tôi không có hứng thú dạy dỗ họ, chỉ là để lại một chữ “nhân”, “quả” được tạo ra hoàn toàn phải xem chính họ.”

Đây chính là một quy tắc làm việc của anh, anh đối với người bên cạnh là tốt là xấu cũng vô cảm, càng không có tâm tư nhàn rỗi chủ trì chính nghĩa, chỉ là trả lại thứ trên người họ. Anh không có nghĩa vụ phán quyết hay trừng phạt ai, đều là đôi phương đang tự phán quyết và trừng phạt chính mình.

Nếu họ không màng đến Long Cốt Tản, đêm đó sẽ an nhàn vô sự, nhưng gieo nhân ác sẽ không gặt được quả thiện, kết cục đã chú định lúc bắt đâu rồi.

Sở Trĩ Thủy như suy nghĩ, cuối cùng vẫn nhường đường cho anh vào phòng,

Một lát sau, Tân Vân Mậu ngồi trên đi văng trong phòng xem ti vi, anh cầm đô điều khiển, tùy tay chuyển kênh, giết thời gian trong lúc dùng Long Cốt Tản câu cá, lại hoàn toàn không có cách tập trung lực chú ý, thính giác luôn bị âm thanh ồn ào của Sở Trĩ Thủy bên cạnh thu hút.

Ánh đèn vàng ấm áp, không khí ẩm thấp, khuếch tán mùi hương thơm nhẹ, hóa hình người thật sự khiến năm giác quan của anh nhạy cảm quá mức, hoàn toàn không đơn giản như lúc làm cây trúc thuần túy. Anh bắt đầu hối hận vì đã đi vào, sớm biết vậy nên ra ngoài đi dạo, không cần phải tìm cô vào lúc này.

Tân Vân Mậu ngồi trên đi văng cạnh bàn trà, Sở Trĩ Thủy thì ngồi ở vị trí đâu giường, song phương trùng hợp tạo thành góc chéo. Ước gì có thể tạo ra khoảng cách xa nhất.

Cô cũng cảm giác cực kỳ khó chịu, vô thức quét mắt qua bóng lưng rộng lớn của anh trên đi văng, cứ cảm giác tên này ở trong phòng sẽ tồn tại cảm giác kinh người, muốn xem nhẹ cũng không làm được. Ai mà nửa đêm trong phòng có người khác giới chắc cũng sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng lại không thể bảo anh ra ngoài đâm mưa được.

Tân Vân Mậu đã thay quần áo sau khi về khách sạn, có thể là do ở trong phòng nên anh ăn mặc khá đơn bạc, chất vải lanh có màu nhạt, tay áo hơi xoắn lên lộ ra mu bàn tay và cánh tay thon dài, mạch máu xanh ẩn hiện dưới làn da màu ngọc, thể hiện vẻ đẹp sức mạnh nam tính.

Anh chú tâm nhìn chằm chằm vào ti vi, xương ngón tay rõ ràng, cầm điều khiển trong tay, thỉnh thoảng còn ấn xuống hai cái. Một người một yêu không nói chuyện.

Mạch nước ngầm chảy trong căn phòng yên ắng, ngay cả âm thanh chương trình cũng dần dần bay xa, chỉ có ánh sáng tivi đang không ngừng biến hóa trên gương mặt họ, lúc sáng lúc tối.

“Rốt cuộc anh muốn xem cái gì?” Sở Trĩ Thủy nhìn ti vi điên cuồng nhảy kênh, cô phá vỡ sự im lặng kỳ lạ trước, khéo léo đề nghị: “Có thể xem một lát không, cứ chuyển kênh mãi vậy chóng mặt thật sự ấy.”

Cô nghi ngờ anh chưa từng chơi qua đô điều khiển, từ lúc bắt đầu đã chuyển kênh,

hoàn toàn không có mục đích, không dừng lại bất cứ chương trình nào. Tân Vân Mậu suy ngẫm một lát, ngón tay anh ấn hai cái, dừng lại kênh phim tài liệu, đúng lúc chính là phim thực vật trên máy bay, bộ phim bị anh quở trách là khó coi.

Sở Trĩ Thủy: “?”

Sở Trĩ Thủy nghiêng đầu nhìn anh, không tưởng tượng nổi nói: “Sao anh xem cái này?”

Ghê! Yêu quái già nổi tiếng của Hoài Giang xem phim thực vật công khai!

Tân Vân Mậu dùng tâm nhìn còn sót lại nhìn cô, ánh mắt anh lấp lánh, ý tứ sâu xa nói: “Chẳng phải cỗ thích cái này à.”

Câu này phảng phất như đang ám thị cô là biến thái. “Tôi. Không. Thích.” Da đâu Sở Trĩ Thủy tê rần, cắn răng nói: “Mời anh chuyển kênh cho.”

Chương trình truyền hình tiếp tục chuyển, nhảy qua rất nhiều quảng cáo vô vị, cuối cùng dừng lại một bộ phim điện ảnh, nội dung không nhiều người có thể xem. Chính là bộ phim điện ảnh nước ngoài, cảnh quay các thứ rất đẹp, có tính thẩm mỹ hơn các chương trình kênh khác.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu giờ mới có cớ im lặng, họ đặt sự chú ý vào bộ phim.

Thế nhưng, phim điện ảnh bình thường dân dân phát triển tình tiết không còn bình thường nữa, nam nữ nội tâm rộng mở ôm ấp hôn lấy nhau, phương thức biểu hiện tình yêu nồng nhiệt phóng khoáng của nước ngoài.

Tiếng thở dồn dập và kịch liệt, âm thanh hôn nhau khiến người ta đỏ mặt nóng tai, giai điệu du dương lãng mạn từ trong tivi truyền ra.

Tân Vân Mậu ngạc nhiên đến nỗi buông điều khiển, trực tiếp dùng ngón tay che mặt lại, giấu đi ánh mắt sững sờ ngơ ngác, hoảng loạn tránh né tầm nhìn. Trong lông ngực anh bùng lên một ngọn lửa, bị xúc tác bởi hương thơm dịu nhẹ trong căn phòng, cả người đều nóng rực như thiêu đốt, phút chốc giống như tôm luột, da thịt lộ ra trên người đều đỏ lên.

chương 158: :

Sở Trĩ Thủy cũng ngớ ra, không ngờ bộ phim sẽ thế này, người

ngoại quốc dọa đến cây trúc quốc nội, vội nói: “Chuyển kênh đi.”

Tân Vân Mậu khó mà tin được quay đâu trừng cô, con ngươi đen láy như đá Hắc Diệu Thạch bất an run rẩy, nhưng lại lộ ra ánh sáng trong suốt. Như là bức rức, như là ngại ngùng, như là ngạc nhiên, như là bộc lộ những cảm xúc không nói được thành lời.

“Anh nhìn tôi làm gì?” Sở Trĩ Thủy bị ánh mắt của anh nhìn cho kích động, tức giận nói: “Phim là anh chọn đó!”

Lạ quá.

Đêm nay lạ quá.

Anh xem phim tài liệu thực vật đỏ mặt, xem phim điện ảnh con người cũng sẽ đỏ mặt, có phải hơi nhạy cảm quá mức rồi không. Người ta nhiều nhất là cấm 18, đại yêu ngàn năm là cấm trên dưới năm ngàn năm của cả Trung Quốc? Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi muốn thoát khỏi sự khô nóng kỳ lạ, quyết định dùng máy sấy phân tán năng lượng. Cô cố gắng coi Tân Vân Mậu trên đi văng là không khí, mở máy sấy lên chải tóc, tiếng gió vù vù vang lên thổi bay đi độ ẩm vương trên tóc. Gió ấm thổi qua, mùi hương phát tán, càng khiến lòng người không yên, khiến anh chậm chạp không cách giảm nhiệt độ. Tân Vân Mậu lén nhìn cô nuốt nước bọt, chủ động mở miệng nói: “Cần tôi giúp cô không?” Anh cảm thấy còn để cô thổi như vậy, anh sẽ triệt để ngồi không vững nữa, thật sự

phải nhảy ra khỏi căn phòng này. “Anh giúp tôi sấy?” Sở Trĩ Thủy dừng động tác tay lại, cô liếc xéo anh một cái, lạnh lùng cười nói: “Còn chê giờ chưa đủ ngại sao?”

“... Không phải, có thể trực tiếp làm khô.” Lông mi Tân Vân Mậu khẽ run, anh như sợ sô không vui, nhỏ giọng bổ sung: Tôi giúp cô

sấy cũng được.”

Sở Trĩ Thủy nhớ ra các loại pháp thuật của anh, giờ mới nhận thức được sự lý giải của mình có hiểu lâm: “”

Cô cố gắng trấn định: “Trực tiếp làm khô, cảm ơn thầy Tony.” Tân Vân Mậu búng ngón tay, tóc ẩm ướt liên trở nên khô ráo.

Sở Trĩ Thủy sờ tóc tơi sạch khô, cảm khái mấy phép thuật này có thể làm không ích việc, chẳng trách anh không cần hành lý, anh chính là một thiết bị gia dụng điện tử, gì cũng có thể làm.

Cả đêm nay có thể nói là giày vò dai dẳng, một người một yêu khoanh tay bó gối, ngay cả người giỏi tìm chủ đề như Sở Trĩ Thủy cũng không biết mở miệng thế nào.

Mấu chốt là bầu không khí quá kỳ lạ, bất cẩn chút thôi thì ái muội phấp phới, ngậm miệng không nói là giải pháp an toàn nhất.

Họ im lặng ngồi thật lâu, cuối cùng cũng nghênh đón kết quả.

Tân Vân Mậu đứng dậy từ trên đi văng, thở dài một hơi, nhấc chân đi ra ngoài: “Bắt được rồi.”

Còn bắt không được anh sẽ phát điên mất, thật sự sẽ biến thành cây trúc bị nướng đen thành than, cảm thấy ban đầu bị lửa rồng thiêu cũng không nóng ruột như này. “Đang ở trong phòng anh sao?” Sở Trĩ Thủy bất ngờ nói: “Vậy phải gọi người của

khách sạn nhỉ.” Người ngoài xông vào phòng được coi như là hành vi trái pháp luật, chắc cũng có ảnh hưởng đến khách sạn.

“Đúng, tôi đi xem trước.”

Sở Trĩ Thủy tiễn Tân Vân Mậu đến cửa, cô thấy anh định rời đi, chợt nói: “Đúng rồi, ban nãy anh ngại ngùng sao?” Tân Vân Mậu không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, anh xoay lưng với cô cứng đờ cơ thể, thật thà nói: “... Ngại.”

“Ngại là phải rồi, nhớ cảm giác này.” Sở Trĩ Thủy khoan thai trêu chọc: “Thần quân vẫn luôn băng thanh ngọc khiết, kiên trinh thủ tiết, ra khỏi cửa ở bên ngoài nhớ phải bảo vệ mình thật tốt, sau này đừng gõ của phòng tôi vào ban đêm.”

Tân Vân Mậu: “...”

Trong hành lang, Lưu Hạ lén lút mò mẫm đến được trước cửa, lấy ra thẻ phòng trộm từ khách sạn, quét một cái mở cửa phòng. Trong phòng là một mảnh đen kịt, chỉ có ánh sáng mờ từ ngoài cửa sổ chiếu vào, thắp sáng Long Cốt Tản trên đi văng. Cây dù giấy có đường nét trơn tru, cán dù như khớp xương cháy đen, nước mưa dính vào ban ngày đã được lau sạch, im lặng đặt ở đó. Thỉnh thoảng căn phòng cách vách vang lên âm thanh giống như là chương trình trên ti vi.

Lưu Hạ nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, rón ra rón rén đi vào trong. Ông ta đi qua chiếc giường bên cạnh, phát hiện gối đầu cùng với chăn đều phẳng phiu dị thường, tủ cạnh giường cũng không có bất kỳ vật dụng nào cho thấy có người ở, nơi này giống như một căn phòng trống không người. Chỉ có duy nhất Long Cốt Tản trên đi văng của bàn trà trông có vẻ vừa kỳ lạ vừa bất ngờ, nhất là trên dù còn có vết cháy. Lưu Hạ đứng bên cạnh đi văng, mới định giơ tay cầm cây dù, ngón tay sắp chạm

vào nó lại chần chừ thu về. Yêu quái chưa hóa hình người phát hiện ông ta lưỡng lự, ông ta chỉ còn cách thành cộng một bước nữa thôi, sốt ruột thúc giục: [Còn không nắm chắc thời gian, anh ta sắp quay lại rồi, chúng ta rời khỏi khách sạn cũng cần thời gian đó.]

“Nhưng lát nữa tôi ra ngoài thế nào?” Lưu Hạ lo lắng nói: “Bị tóm lại cũng không phải chuyện nhỏ, chắc chắn ở đây có camera.”

[Tôi có thể ngụy tạo nhân sâm, còn không thể ngụy tạo cái khác sao? Thật lòng nói với ông, chỉ cần tôi lấy được cây dù, thì có thể chân chính hóa thành hình người, lấy được tên của chính mình, thiên phú cũng sẽ mạnh hơn hiện tại, đến lúc đó vận may của ông cũng sẽ khác.]

“Cậu chắc chắn có thể trốn thoát thuận lợi?”

[Đương nhiên, sau khi tôi từ trong miếu ra ngoài với ông, đã lừa ông bao giờ chưa?]

“Nói cũng phải.”

Lưu Hạ kết duyên với yêu quái chưa hóa hình người ở một ngôi miếu cũ rách. Ban đầu ông ta làm ăn liên tục thất bại, tức tối chạy đến núi này đi loanh quanh, cơ duyên trùng hợp phát hiện một ngôi miếu nhiều năm không tu sửa, ôm suy nghĩ muốn đổi vận, bèn bái lạy trước ngôi miếu. Yêu quái trong miếu nghe thấy tâm nguyện của ông ta, đề nghị ký kết thỏa thuận với hắn, một bên giúp làm nhân sâm giả, một bên giúp thu gom yêu khí.

Lúc đầu Lưu Hạ còn cho rằng miếu cổ này là nơi ở của hắn, sau này mới biết đó là người xưa xây cho một vị thần tiên, hắn mượn nhờ yêu khí ở đây mới lập được giao tiếp với ông ta. Sau khi Lưu Hạ kết duyên với yêu quái, quả thật kiếm được không ít tiền, không những

bù được số nợ ngày trước, mà còn trở thành nhân vật có mặt mũi, chỉ là không biết vì sao sức khỏe càng lúc càng ốm yếu, đến tướng mạo cũng xấu xí hẳn đi.

Chương 156:

Ông ta từng chạy đến bệnh viện khám, nhưng sức khỏe không có vấn đề gì, lại thường hay rã rời tinh thần, thỉnh thoảng còn lực bất tòng tâm. Đã có lúc ông ta nghi ngờ sức lực của mình bị yêu quái hút đi, nhưng báo cáo kiểm tra của bệnh viện rất bình thường, rồi lại xua tan đi lo lắng như vậy.

Yêu quái nói mình chưa hóa hình người nên năng lực không đủ, mới ảnh hưởng đến Lưu Hạ mãi, chỉ cần hắn có thể hóa hình người, mọi thứ sẽ được giải quyết dễ dàng.

Nếu đã như vậy, thế chỉ cần lấy được cây dù, có lẽ vấn đề sức khỏe cũng có thể được giải quyết.

Lưu Hạ đến gần Long Cốt Tản, đột nhiên phát hiện cán dù đen sậm có thiết kế đặc trưng tương tự với miếu cổ. Chạm khắc trong miếu cổ có hình rồng sặc sỡ, răng vuốt rồng sắc bén dữ tợn, lúc dùng lực lộ rõ khớp xương giống y như cán dù này.

Ông ta không nghĩ nhiều về sự tương đông này, cầm cán dù của Long Cốt Tản. Một giây sau, con bỏng rát từ tay phải lan ra toàn thân, tiếp đó là âm thanh rên rỉ bên tai, còn pha lẫn âm thanh lửa cháy lách tách lách tách kỳ dị.

[A-]

Một ngọn lửa xanh đen từ cán dù cháy lên, nhanh chóng lan đến

người Lưu Hạ như lửa cháy lan trên đồng cỏ, nhưng lại không thiêu trụi cơ thể và quần áo của ông ta, ngược lại thiêu đốt yêu quái bám trên người ông ta thành tro bụi!

Yêu quái chưa hóa hình người đang la hét thảm thiết rồi không còn tiếng động gì nữa. Lưu Hạ vốn chẳng kịp hỏi thăm, cơn đau quá lớn đã đánh gục ông ta, khiến ông ta sụp đổ quỳ xuống đất.

Sắc mặt ông ta trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh cả đầu, chỉ cảm thấy lông ngực điên cuồng đảo lộn, lại như rơi xuống vực thẳm đầy gai, linh hồn tinh thần đều bị xé tan tành. Bên tại xuất hiện vô số âm thanh, tiếng khóc nỉ non của trẻ con, tiếng hú của xe cứu thương, tiếng than khóc đau buồn của những người thân quỳ trước bia mộ, càng nhanh chóng khiến đầu ông ta như muốn nổ tung.

Cửa phòng sau lưng phát ra âm thanh lạch cạch, Lưu Hạ quỳ gối co giật lại bị cơn đau làm cho choáng váng, vốn chẳng có sức để quay đầu nhìn thử.

“Rất đau đớn sao?” Tân Vân Mậu đẩy cửa thì trông thấy người quỳ dưới đất, anh thong thả đóng cửa lại, giọng điệu lạnh lẽo như gió rét: “Đây là ngũ độc lúc trước ông gieo, đem lại nỗi đau cho những người khác, giờ lại trở về trên người ông.”

“Nếu đã là đau đớn ông từng gieo cho người khác, vậy hiện tại ông cũng nên chịu đựng nhỉ?”

Anh vốn không làm gì với Lưu Hạ và tên yêu quái kia, Long Cốt Tản đã trả về hết tất cả từ lâu. Cây dù này được tạo bởi xương rồng và trúc, cán dù là xương rồng đến từ khúc tay bị chặt lìa của hắc long năm đó, mặt dù là trúc, giấy mỏng được tạo bởi lá lúc và thân trúc.

Long Cốt Tản do cơ thể của hai vị thần tạo nên, có thể nói là thần khí đáng giá, nhưng từ trước đến nay không có yêu quái nào dám ngấp nghé, hay là nói yêu quái muốn nó đều đã chết.

Tân Vân Mậu chưa từng ra tay với họ, bản thân Long Cốt Tản có phép màu. Phàm là yêu quái không sạch sẽ chạm vào đều sẽ bị lửa yêu thiêu rụi tận cùng mãi không lụi tàn; Phàm là con người thân ôm ngũ độc chạm vào đều sẽ bị tăng thêm giày vò ngũ độc mình gieo lên gấp bội.

Chỉ có thần có thể dùng thần khí, nếu không thì chính là tự chuốc khổ.

Tân Vân Mậu cầm Long Cốt Tán trên đi văng lên, anh nâng tay lên một cái thì nhẹ nhàng thu nó về, thờ ơ nói: “Còn chưa hóa hình người, chẳng trách không biết tôi.” Yêu quái khác đều biết hiệu quả của Long Cốt Tản, tuyệt nhiên sẽ không đụng vào họng súng, đây hoàn toàn là hành vi tự hủy.

Ngày thường Tân Vân Mậu cũng sẽ thu dù lại ổn thỏa, lúc sử dụng cẩn thận chú ý không chạm đến người khác, lúc che mưa đều là anh cầm dù chứ không phải Sở Trĩ Thủy, ở vườn trà thì quăng Long Cốt Tán lên không trung, nếu không thì ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch sớm đã không còn trên đời nữa rồi.

Thỉnh thoảng anh cảm thấy mình chỉ cần yên tĩnh sống một mình giống như Long Cốt Tản là được. Nếu có người tìm anh kiếm chuyện, thì trả lại luồn ác ý đó.

Bởi vì anh có thể nhìn được ngũ độc bát khổ, cho nên triệt để vô cảm đối với rất nhiều chuyện, giống như người quan sát quanh quẩn bên ngoài thế giới, mắt thấy yêu quái và con người tự chuốc

lấy phiền toái. Khổ đau của họ đều là tự bản thân họ gây ra, anh không có bất cứ liên quan nào, vì vậy yêu quái khác không có suy nghĩ gì với anh, anh cũng hoàn toàn không để ý.

Anh thực sự đã phong thần, nhưng anh không cho rằng mình có bản tính của thần trước giờ chưa từ chỉ lối hay cứu rỗi ý chí kỳ vọng của bất kỳ ai. Không lâu sau, nhân viên khách sạn nhận được thông báo của Sở Trĩ Thủy, vội vàng chạy đến phòng của Tân Vân Mậu, quả nhiên trông thấy Lưu Hạ lẻn vào phòng.

“Vị này...” Bảo vệ khách sạn định kéo Lưu Hạ đi, lại thấy đối phương mồ hôi lạnh đây đấu quỳ dưới đất, bỗng chốc cũng không dám chạm bậy bạ vào ông ta, nghiêm giọng nói: “Phiên ông đi theo tôi một chuyến, tự ý xông vào phòng khách sạn của người ta là phạm pháp đó!”

Sở Trĩ Thủy mặc đô ngủ đơn bạc, cô từ cửa phòng bên cạnh thò đâu ra, kiến nghị nói: “Tìm một bác sĩ đến, rồi bảo cảnh sát xử lý.”

Trạng thái tinh thần hiện tại của Lưu Hạ không ổn định, không biết có phải chịu ảnh hưởng của yêu quái không mà giống như đột ngột phát điên ngã trên đất trong phòng khách sạn.

“Được ạ được ạ, chúng tôi đã báo cảnh sát rồi, làm phiền cô nghỉ ngơi thật ngại a quá!”

Tân Vân Mậu nắm cánh cửa phòng cô, lại thấy cô mặc đô ngủ, mượn thế định đóng cửa phòng cô lại, cau mày nói: “Cỗ đi vào.”

Sở Trĩ Thủy nhận ra cửa sắp bị khép lại, cô vội đẩy ra chút: “Tôi xem xem xử lý thế nào, chắc là phải phối hợp với bên cảnh sát đó.”

Tuy lỗi nằm ở Lưu Hạ xông vào phòng, nhưng họ bị dính đến một cách vô tội, nói không chừng phải đi làm chút thủ tục, yêu quái trúc lại không rành mấy thứ này.

Tân Vân Mậu không dùng lực đóng cửa, sợ trực tiếp đẩy cô té ngửa, nhưng thân hình cao thẳng đã chặn mất tâm nhìn của cô, anh cứng rắn lặp lại: “Cô đi vào.” “Tôi đi vào anh phải làm sao?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Lát nữa cảnh sát có thể đến hỏi chuyện đấy.”

“Vậy thì hỏi thôi.”

“Anh lại không biết xử lý mấy thứ này...”

“Tôi biết.” Tân Vân Mậu hơi không phục, anh xoay mặt lại ngay tức khắc, nghiêm túc nói: “Cô đi vào.”

“...” Sở Trĩ Thủy thấy anh lại sắp tức giận vội nói: “Được được được, anh biết, anh biết hết, tôi đi vào.”

Chương 157:

Cô thầm nghĩ cảnh sát đến cũng sẽ gõ cửa phòng mình, nên không tiếp tục dây dưa với anh nữa, thành thật đóng cửa phòng lại.

Giờ Tân Vân Mậu mới hài lòng.

Điều làm người ta bất ngờ là cả đêm Tân Vân Mậu và cảnh sát đều không gõ cửa phòng cô, cũng không biết rốt cuộc họ xử lý chuyện Lưu Hạ thế nào.

Ngày hôm sau, một người một yêu gặp ông chủ Bành ở nhà hàng của khách sạn, giờ mới nghe nói phần sau của câu chuyện, sớm đã truyền đi khắp giới thương lái nhân sâm rồi.

Lưu Hạ bị bác sĩ và cảnh sát dẫn đi, sức khỏe lại không có vấn đề gì, chỉ là trạng thái tinh thần rất tội tệ. Hành vi xông vào phòng Tân Vấn Mậu của ông ta là hành vi trái pháp luật, đồng thời đang truy vết ông ta đã lấy cắp thẻ phòng khách sạn bằng cách nào, lại moi ra không ít chứng cứ làm ăn nhân sâm giả, ngay cả "Vua Sâm" giả của buổi đấu giá cũng nằm trong đó, toàn là lừa gạt khách hàng, làm giả buôn bán.

Trong điện thoại Lưu Hạ không có tài liệu nhân sâm chất lượng tốt, đều là thu mua nhân sâm kém chất lượng từ các đường nhập hàng khác nhau, cũng không biết dùng thủ đoạn gì để lừa người.

"Nghe nói rất nhiều người tìm ông ta mua nhân sâm trước kia đều

nổi khùng rồi, hiện giờ đều cầm đô tìm đến ông ta tính sổ." Ông chủ Bành thổn thức: "Nghề này vẫn là phải chú trọng lương tâm, bán nhân sâm giả bị bắt phải bị kết án tù đó, chắc là ông ta sẽ không ra được trong một khoảng thời gian..."

"May mà lúc sắp bắt đầu buổi đấu giá đổi thành nhân sâm của các cô, nếu không thì lẫn này lật xe thật rồi, có lẽ năm sau không còn nữa!" Nếu "Vua Sâm" của buổi đấu giá Đan Sơn bị phá thành tiếng xấu, có thể sẽ trực tiếp đập nát bảng hiệu nhân sâm Đan Sơn, cũng sẽ nảy sinh ảnh hưởng xấu đối với các cửa tiệm địa phương.

May thay hiện giờ mọi thứ tốt đẹp, cục quan sát nhận được tiền bán "Vua Sâm",

sàn đấu giá Đan Sơn cũng đang kiện Lưu Hạ. Sau khi sóng yên biển lặng, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu nhín chút thời gian rảnh để đi tham quan phong cảnh Đan Sơn trước ngày về.

Tiêt thu trong trẻo tươi mát, du khách đổ về cổng vào khu danh lam thắng cảnh không ngớt, nhưng lại không hề chen chúc trên đường núi hiểm trở, rất nhiều người không có sức bấu víu leo được đến đây thì dừng. Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ôm tâm thái cũng đã đến đây rồi, đi thẳng một đường lên núi, muốn ở trên đỉnh núi ngắm nhìn phong cảnh phía dưới.

Thể lực của cô vẫn coi như tạm được, nhưng không hề điềm tĩnh như Tân Vân Mậu, nhất là anh đi qua mỗi một đoạn đường lên núi, còn phải nghiêng đâu quan sát cô một phen, ước gì có thể viết đây lên mặt "để tôi xem cô đi được tới đâu sẽ mệt sấp mặt", cũng không biết rốt cuộc đang âm thầm kỳ vọng điều gì.

Sở Trĩ Thủy bị ánh mắt của anh kích thích, vậy mà lại một hơi bò lên đỉnh núi, có thể đứng bến lan can ngắm nhìn rừng núi hùng vĩ

xa xăm.

“Thời tiết hôm nay vẫn tốt thật, muôn dặm không mây.” Sở Trĩ Thủy nhìn xa xăm, cô tán thưởng sắc trời xanh biếc, chỉ thấy người mình thư thái, cảm khái nói: “Y như anh nói.”

“Hừ.” Tân Vân Mậu khá tự đắc, anh đút một tay vào túi, đứng bên cạnh cô, cùng cô nhìn về biển rừng rộng lớn.

Tông màu lạnh của bầu trời và tông màu ấm của biển rừng giao thoa, càng làm tôn lên mỹ cảnh chói mắt của thiên nhiên. Vàng nhạt, vàng kim, đỏ thuần, đỏ thẫm, nâu nhạt, nâu đậm, xanh non, xanh biếc, vô số màu sắc hòa vào nhau, trời thu khoác cho Đan Sơn một chiếc áo lộng lẫy mỹ lệ. Dòng sông nhỏ chảy xuyên qua rừng núi, như mạch máu của rừng cây, mạch đập của tự nhiên.

Một người một yêu đứng giữa nơi núi cao, mỗi lần hít thở một ngụm không khí thì giống như đến được lá phổi của hành tinh, tinh thần sảng khoái không nói được thành lời.

“Nghe nói mùa đông Đan Sơn rất đẹp, còn có thể ngắm cảnh sương đọng!” Sở Trĩ Thủy chợt nhớ ra gì đó, hỏi: “Nhưng nếu anh có thể dịch chuyển tức thời, há chẳng phải có thể đến ngắm tùy lúc hay sao?” “Có hạn chế.” Tân Vân Mậu nói sự thật: “Không phải nơi nào cũng đến được.”

“Hạn chế?”

“Phải, tôi chỉ có thể đi về nơi có trúc, và nơi có tồn tại tín vật trung gian, trong hầu hết các trường hợp hai bên đều không mất hiệu nghiệm.”

Lần đông hành đầu tiên của họ là đi bồi thường đất trồng rau, bên cạnh luống rau có trồng trúc, cho nên Tân Vân Mậu có thể đột ngột hiện thân. Sau này, Sở Trĩ Thủy mang mặt dây chuyền bên người, anh mới có thể trực tiếp dịch chuyển đến cạnh cô.

Tân Vân Mậu chỉ vào mặt dây chuyền Sở Trĩ Thủy đeo, bổ sung nói: "Đương nhiên, nếu gặp phải tình huống đặc thù, còn có cách nguy hiểm nhất."

Sở Trĩ Thủy chớp mắt: "Là cách gì?"

"Gọi tên tôi." Anh nhìn thẳng vào cô, tông giọng cũng trở nên ôn hòa: "Tên là biểu

tượng duy nhất trời đất ban cho chúng tôi, chỉ cần cỗ thật sự muốn gặp tôi, chắc chắn tôi có thể nghe thấy, cách này tuyệt đối không sai sót." Tên của yêu quái có đây đủ sức mạnh, những yêu quái khác không hay nghe tên mình, bình thường sẽ cảm thấy phiên phức không thèm quan tâm. Nhưng người có lá gan gọi tên anh rất ít, nếu là cô gọi, chắc chắn anh sẽ hiện thân.

Sở Trĩ Thủy hơi sững sờ, đột nhiên bị ngữ khí dịu dàng của anh chạm đến rung động, dường như đến cả ba chữ "Tân Vẫn Mậu" đơn giản vào lúc này đây cũng

được trao cho một ý nghĩa khác, lĩnh hội được cảm giác chấn động vào khoảnh khắc anh nghe được tên mình khi đang hóa hình người. Linh hồn và trí tuệ sơ khai trong một khoảng thời gian dài dai dẳng, cuối cùng trong một tiếng gọi này mà rẽ mây nhìn thấy ánh trăng, thay da đổi thịt. Đây có lẽ là của cải quý báu nhất của mỗi yêu quái, ngay cả Kim Du thường ngày cũng nhấn mạnh rằng tên cô ấy rất quan trọng.

Chương 158:

Sở Trĩ Thủy tò mò: “Vậy lúc trước anh có thể đến Đan Sơn không?”

Tân Vân Mậu: “Đến không được.”

Trong cảnh vật của Đan Sơn không có trúc, nhưng lần này anh có thể tùy ý ở lại đây, bằng với việc khai thông một điểm dịch chuyển mới.

“Không tôi, vậy thì không đến trắng tay rồi, không uổng phí chúng ta leo lên đây.” Sở Trĩ Thủy nhẹ cười: “Lần sau còn có thể đến ngắm tuyết.”

Tân Vân Mậu hạ tâm mắt, nhỏ giọng nói: “Ừm.” Cô rất thích ước hẹn hoặc lời hứa, hơn nữa chưa từng thất tín với ai.

Dù là nói mời anh ăn cơm, hay là dẫn anh đi hóng gió, hoặc là ngồi máy bay, nhưng phàm đã là chuyện cô nói ra khỏi miệng, thì sẽ luôn có một ngày thành hiện thực. Chậm rãi mà ổn định, không tiếng động mà đạt được mục tiêu, đồng thời nuôi

nấng vạn vật ven đường, hầu như là đường chính đi qua cuộc đời cô. Anh đã gặp cô rất nhiều lần, cho dù là con cá kia, hay là Trần Châu Tuệ, hay là đồng nghiệp trước kia của cô và ông chủ Bành, hay yêu quái khác trong cục quan sát,... căn bản đều từng nhận được ảnh hưởng đặc biệt từ cô, thậm chí cũng bao gồm cả anh.

Thật ra Tân Vân Mậu không thích tuyết, băng tuyết sẽ ăn mòn lớp vỏ của lá trúc, làm nó bị ép tàn lụi thay ra phiến lá mới, nếu không thì cây trúc phải chịu khổ. Nhưng cô đã nói lân sau ngắm tuyết, thứ đã từng ghét bỏ trong quá khứ, nhưng cũng sinh ra sự mong đợi mới mẻ, dường như mọi thứ đã khác.

Anh không biết thay đổi này là gì, nhưng anh cảm thấy có lẽ nó là sự thay đổi tốt, sau khi trải qua thời gian cô đơn buồn tẻ, cuối cùng anh cũng vui vẻ xuất phát từ nội tâm.

Đúng lúc này, một cặp tình nhân nhỏ bên lan can chần chừ tiến lên, cô gái cầm điện thoại hỏi thăm: “Xin chào, có thể giúp chúng tôi chụp tấm ảnh không?”

“Có thể chứ.” Sở Trĩ Thủy cười nhận lấy điện thoại: “Các cô muốn chụp ở đâu?” “Đứng đây là được rồi, muốn chụp phong cảnh phía sau.”

Như đã nói, Sở Trĩ Thủy chụp mấy tấm ảnh cho đôi tình nhân đang ngả vào nhau, thuận thế thu hết cảnh đẹp rừng núi phía sau vào khung hình.

“Cô xem thử xem thế nào?” Sở Trĩ Thủy trả điện thoại cho họ: “Không được thì có thể chụp thêm hai tấm.”

“Cảm ơn, rất đẹp.” Cô gái cúi đầu kiểm tra ảnh chụp, cô ấy thấy Tân Vân Mậu bên cạnh, chủ động đề nghị nói: “Tôi cũng giúp các cô chụp một tấm nhé”

Sở Trĩ Thủy đo ra: “A...”

“Đến cũng đến rồi, chụp hai tấm đi.” Cô gái khuyên: “Giữ một tấm làm kỳ niệm, tôi chụp ảnh cũng được đó!”

“...Cũng được.”

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đứng cạnh lan can, họ không ngờ sẽ có người qua đường nhiệt tình đề nghị chụp ảnh chung, bỗng chốc cảm thấy khá kỳ quặc, sượng trân đứng cùng nhau.

“Gần lại chút nữa, giờ cách xa quá rồi.” Cô gái còn khá nghiêm túc điều chỉnh góc độ, cô ấy đổi liên tục mấy tư thế, lát thì cúi người, lát thì ngồi xổm xuống, nói: “Thả lỏng chút, cười lên nào, ôm chút cũng được.”

“Không không không...”

Sở Trĩ Thủy lòng thầm nói đối phương hiểu lầm mối quan hệ của hai người họ, cô nghe được câu này càng cười không nổi.

Cuối cùng, vẫn là Tân Vân Mậu hơi lui về sau một bước, anh tựa một tay lên lan can, không chạm vào Sở Trĩ Thủy, chỉ đặt ở vị trí sau lưng cô, nhờ mượn thế hoàn thành chụp ảnh chung. Tuy hai người đều không thật sự chạm vào đối phương, nhưng trên ảnh giống như cô nép vào vòng tay anh.

“Chụp không tôi.” Cô gái kiểm tra một phen, cô ấy hài lòng gật đầu, xem ra ngày thường là một bậc thầy chụp ảnh tự sướng chăm chỉ.

Sở Trĩ Thủy nói cảm ơn họ, giờ mới nhận lại điện thoại của mình. Cô xem được bức ảnh cũng sững sờ, không ngờ mượn thế lại chụp ra được hiệu ứng này, cảm thấy

chuyện càng tả càng đen, quả thật không nói rõ được. Tân Vân Mậu cũng đến gần, anh phát hiện mình đang ôm lấy cô trên ảnh, lông mi vô thức run rẩy, không biết đang nghĩ gì.

Sở Trĩ Thủy thấy anh ngắm bức ảnh đến thất thần, hỏi: "Đây là lần đầu anh chụp ảnh sao?"

"Phải."

Sở Trĩ Thủy nghe vậy cảm thán, đột nhiên cũng không để ý nữa, cười nói: là đáng để kỷ niệm."

"Vậy thật Dù sao đi nữa người khác cũng không nhìn thấy, chụp thành thế này thì chụp thành thế này đi.

Tân Vân Mậu im lặng một lát, mở miệng nói: "Tôi muốn tấm này."

"Ảnh sao?" Sở Trĩ Thủy vừa nhớ ra anh không dùng điện thoại, cũng không có cách gửi qua cho anh ngay được, đê nghị nói: "Vậy tôi về rửa ra rồi đưa cho anh nha, anh còn muốn chụp chỗ nào nữa không? Tôi có thể giúp anh chụp một chút."

Cô không thích chụp ảnh phong cảnh, suýt quên anh lần đầu đi du lịch, nói không cùng sẽ có hứng thú với chụp ảnh.

Tân Vân Mậu lắc đầu: "Không cần, có một tấm là đủ rồi."

Một ngày du lịch Đan Sơn rất nhanh kết thúc.

Sau khi về khách sạn, Sở Trĩ Thủy trực tiếp xuống lâu rửa ảnh, còn bảo người ta ép bảo quản. Bên ngoài là một lớp màn bảo vệ trong suốt, mặt sau có miếng lót gỗ cổ định, khiến tấm ảnh trông như một

tấm ảnh chụp rửa liên.

Cô do dự một lát, dùng bút viết lên địa điểm và ngày tháng dưới góc sau tấm ảnh, lại suy nghĩ có cần ký tên mình không. Trí nhớ của yêu quái trúc chắc tốt hơn Kim Du, nhưng chuyện qua mấy trăm năm nữa thì ai biết, vẫn là nhắc nhẹ một chút mới được, cuối cùng để lại một chữ “Thủy”.

Chương 159:

Sau khi Tân Vân Mậu cầm tấm ảnh, trên mặt anh không có sắc thái gì, nhưng hiển nhiên khá hài lòng, đi tới đi lui ngắm nhìn nó, lát thì xem hình chụp chung ở mặt trước, lát thì đọc tên ở mặt sau, cuối cùng ngón tay thon dài lật một cái, không biết đã đem đỗ giấu nơi nào.

Lúc quay về, một người một yêu vẫn ngồi máy bay, mang theo số tiền lớn của buổi

bán nhân sâm, mang theo sự vui vẻ của chuyến du lịch Đan Sơn, lân nữa quay lại Hoài Giang. Một tuần mới bắt đầu, trong cục quan sát Hoài Giang, Sở Trĩ Thủy rõ ràng cảm thấy cuộc sống của mình vì chuyến đi Đan Sơn mà có thay đổi.

Nhân sâm hoang dã được chọn làm "Vua Sâm" khiến lão Bạch kiêu ngao đôi chút, hiện giờ ông ta không coi mình là lão Bạch nữa, ước gì có thể coi mình là vua sâm, phảng phất như nhân sâm được đấu ra giá cao là ông ta vậy.

Đồng thời, tài khoản công ty nhiều thêm một phần tiền, một triệu tám trăm ngàn phải trừ thuế và hoa hồng, tiền còn lại vẫn không ít. Sở Trĩ Thủy không biết phòng tài vụ tính toán thế nào, nhưng hiển nhiên năm nay không thể báo cáo thành tích tiếp nữa, trong cục tổng cộng có hai mươi mấy người và yêu, cộng thêm liên tiếp thu lợi từ kẹo gừng và kem dưỡng, tiền này còn báo cáo sẽ có nguy cơ phạm luật.

Thế nhưng, để tiên trong tài khoản cũng rất lãng phí, để dành đến năm sau nói không chừng có biến số.

Tham khảo cách làm của cục quan sát Ngân Hải, họ dùng tiền xây dựng cục, coi như cách thỏa đáng nhất. Trong nhà ăn, Sở Trĩ Thủy và Kim Du đang ăn cơm, bỗng thấy bên cạnh có bóng hình quen thuộc đến gần. Đôi mắt đậu đen, bụng to eo tròn, chính là Ngô Thường Cung.

“Sở Trĩ Thủy, công việc dạo này thế nào? Có cực khổ không?” Ngô Thường Cung cầm khay cơm ngồi xuống, anh ta hàn huyên nhiệt tình, giống như đó giờ không có hiểu lâm gì với cỗ, bỗng chốc làm Kim Du ngạc nhiên rớt cả cằm xuống.

“Vẫn ổn, trưởng phòng Ngô vất vả không?” Sở Trĩ Thủy trầm tĩnh trả lời, cũng không hiểu nguyên do Ngô Thường Cung tìm mình.

“Không vất vả không vất vả, bộ phận hậu cần đều là làm công việc nhỏ lẻ, không vật vả bằng trưởng phòng Sở!” Ngô Thường Cung nịnh hót xong, anh ta lại cố ý lộ sắc mặt khó xử, nhượng bộ nói: “Lúc trước có chút hiểu lầm nhỏ với trưởng phường Sở, đều là bận công việc sốt ruột thôi mà, lúc ấy quả thật là tôi không đúng vẫn luôn muốn nói một tiếng xin lỗi, giờ mới tìm được cơ hội.”

Kim Du nghe xong mấy lời này thì hết hồn, thậm chí cũng quên gắp thức ăn ăn com.

“Không sao, tôi không nhớ rõ nữa rồi.” Sỡ Trĩ Thủy mỉm cười: “Chỉ nhớ ban đầu ở bộ phận hậu cần cũng khá vui vẻ.”

Dù sao đi nữa cô cũng không chịu tủi thân gì nhiều ở bộ phận hậu cần, Ngô Thường Cung về sau có tủi thân không cũng không phải do cô quản.

Ngô Thường Cung nghe vậy, anh ta lộ vẻ vui mừng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt, tôi nghe nói cô vừa đi Đan Sơn làm ăn lớn?”

“Cũng không phải tôi làm ăn, đều là công việc của cục.”

“Vậy cô nghĩ xong số tiền này dùng thế nào chưa?” Cuối cùng thì Ngô Thường Cung cũng nói ra chuyện chính, uyển chuyển nói: “Thật ra tôi từ Tất Ngô đến đây, vẫn luôn không thích ứng được với bên này, cảm thấy trong cục thiếu gì đó...”

Kim Du nghi hoặc: “Thiếu cái gì?”

“Thiếu bãi cát với biển đó!” Ngô Thường Cung nói: “Trong cục chúng ta có núi có sông, chỉ không có biển lớn cát vàng.”

Sở Trĩ Thủy cảm thấy cực kỳ hoang đường: “Cái này quan trọng lắm sao?”

“Tất nhiên quan trọng rồi, cua biển sao có thể không có bãi cát? Hiện tại trong cục có tiên rồi, chúng ta hoàn toàn có thể tạo một mảnh, bù đắp tiếc nuối từ xưa đến nay!”

" Sở Trĩ Thủy dứt khoát từ chối: “Không, trưởng phòng Ngô, tiếc nuôi trong cục nhiều rồi, tạm thời vẫn không nói đến chuyện biển lớn.”

Cô thầm than Ngô Thường Cung thật là một con cua biển, trong đâu đều là nước biển, cục quan sát nhà ai lại đi lấp cát tạo biển? Lại nói anh ta có tài đức gì, tại sao phải trích tiền tạo biển cho anh ta?

Chẳng lẽ anh ta là cua hoàng đế đắt tiền sao!?

Có điều thái độ của Ngô Thường Cung cũng để lộ thông tin, đó chính là các yêu quái trong cục có yêu cầu, sau khi bộ phận tài vụ biết chuyện thì cũng bắt đầu tính toán phần kinh phí này. Ngưu Sĩ nói muốn cải thiện nhà ăn, Miêu Lịch nói muốn xây lâu cho cục quan sát, Hồng Hi Minh khéo léo ám chỉ trong cục thiếu khu hoạt động trung tâm, tóm lại là ai cũng có ý kiến riêng. Dạo gần đây Sở Trĩ Thủy không dám ra khỏi bộ phận phát triển kinh tế, ngày thường đều lẩn trốn các yêu quái khác để đi, e sợ lại gặp phải lời nói thẳng hay ám chỉ.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy phát sâu về việc dùng kinh phí xây cái gì, thăm dò tùy miệng hỏi thăm: “Kim Du, cô cảm thấy trong cục thiếu cái gì?” Lắp thang máy cho tòa nhà tốn không nhiều, tiền còn lại vẫn có thể làm thêm chút chuyện.

“Nếu là tôi, có thể là ký túc xá đi.” Kim Du suy tư một lát, bất lực nói: “Chủ yếu hiện tại đường về nhà xa quá, hơn nữa mùa đông thời tiết rất lạnh, tôi đi đường chịu không nổi.” “Hiện tại cô về nhà thế nào?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Đúng rồi, cô ở đâu?”

“Tôi ở trọ trong thôn nhỏ vùng lân cận, sau khi tan làm thường bơi theo sông về nhà, dĩ nhiên dùng bản thể sẽ không bị người ta phát hiện.” Kim Du nghiêng đầu: “Nhưng qua một thời gian nữa lại là mùa đông, nước sông đóng băng không tiện.”

Thật ra Kim Du không thích biến về bản thể, nhưng muốn nhanh về đến nhà lại

không có cách nào khác.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Cô trước giờ vẫn luôn đi lại như vậy sao?”

Nói sao cô không gặp yêu quái lái xe hay chạy xe, hóa ra là họ đi làm tan làm như vậy à?

Kim Du mềm giọng nói: “Đúng vậy, thật ra xuân thu vẫn ổn, nhiệt độ sẽ khá thích hợp, chính là đường đi sẽ chen chúc, nếu đụng phải bầy cá gì đó, một đống cá sẽ dễ va chạm, sau khi về nhà sức cùng lực kiệt trèo lên không nổi...”

“Nếu là mùa đông sẽ không chen chúc như vậy, chính là buổi sáng đi làm lạnh cực ấy, có khi cảm thấy tuyệt vọng và nghi ngờ thế giới, tại sao tôi đến cục phải chịu đựng cuộc sống thế này?” Kim Du gãi đầu.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, xây ký túc xá đi!” Sở Trĩ Thủy lắc đầu liên tục, cô nhanh chóng đưa ra quyết định, ai thán nói: “Đừng nói thêm về chuyện đi lại tàu điện ngầm của xã hội loài cá nữa, mẹ đau lòng.”

Kim Du: "?"

Chương 160:

Kim Du thấy đối phương mặt đầy thương xót, vội vàng bổ sung: "Trừ mùa đông lạnh lẽo ra bình thường cũng không tệ đến thế, vùng lân cận cũng không có xe buýt, đây cũng được coi là một cách khá nhanh rồi."

"Đây không phải thứ con người trải qua..." Sở Trĩ Thủy sửa miệng: "Không đúng, đây không phải tháng ngày yêu quái sống, cô đã thích ứng triệt để nỗi mới cảm thấy không sao.Nếu đã có nước ấm luộc ếch, vậy nước ấm luộc cá cũng rất bình thường.

Giao thông công cộng của vùng lân cận cục quan sát Hoài Giang không thuận tiện là chuyện Sở Trĩ Thủy đã biết từ lâu, vì vậy cô bị ép lái xe đi làm về nhà, lúc mới vào cục còn cân nhắc vấn đề bảo dưỡng xe. Lúc Trần Châu Tuệ đến thực tập, cô ấy chạy xe đạp đến, căn nhà biệt lập và cục quan sát có đường chính liên thông, một đường chạy đi cũng như rèn luyện sức khỏe.

Nhà Kim Du thuê không ở cùng phía với nhà Trần Châu Tuệ, hơn nữa cô ấy còn không biết chạy xe đạp, cuối cùng chỉ có thể bơi vềSở Trĩ Thủy đỡ trán: "Khoan, các nhân viên khác trong cục đi lại thế nào?

Tôi cứ tưởng các cô có năng lực dịch chuyển."

Dịch chuyển tức thời của Tân Vân Mậu làm cô nảy sinh hiểu lầm với yêu quái, cứ cảm giác toàn bộ yêu quái trên thiên hạ đều nên

như vậy.

“Dịch chuyển tức thời cô nói là áo choàng trấn yêu của bộ phận quan sát nhỉ?” Kim Du giải thích nói: “Áo choàng trấn yêu chỉ có hiệu quả trong phạm vi trực thuộc cục quan sát, hơn nữa chỉ có yêu quái của bộ phận quan sát mới có, yêu quái phụ trách nhân sự, làm công việc tài vụ đều không có. Nếu chạy đến nơi ngoài trực thuộc cục quan sát, ví dụ như cục trưởng Hồ đi công tác ở Ngân Hải, vẫn cần mua vé máy bay vượt qua phạm vi của cục Hoài Giang rồi.”

Bốn cục quan sát lớn đều có phạm vi trực thuộc, dĩ nhiên cũng tồn tại vấn đề xa gần. Chính vì vậy, thế lực giang hồ thành phố của thành phố giáp ranh vùng trực thuộc như Đan Sơn vẫn vẫn khá mạnh, các yêu quái giống như Ngọc Kinh Tử sẽ thích sống ở đó, chủ yếu là cục quan sát rất ít khi đặt chân vào.

“Tôi cũng không biết họ đi về thế nào, hình như nhà anh Ngưu cách đây khá gần, anh ấy vào cục sớm hơn tôi lâu lắmcòn làm nghề tay trái kiếm ra tiền.Kim Du suy tư“Có những yêu quái có thiên phú gần như rất tiện lợi, thiên phú của tôi là nước bọt xóa ký ức, không giúp ích gì cho việc về nhà”

Thiên phú của yêu quái có liên quan với bản thể, dựa vào mỗi loại thiên tính khác nhau, chỉ có hấp thu yêu khí không ngừng thì năng lực mới có thể càng ngày càng mạnhLão Bạch chỉ có năng lực đào hố đất, lúc đầu ném lại Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc ở vườn trà, thuận lợi trốn đi dưới tầm nhìn của Tân Vân Mâu

Lúc trước Tân Vân Mậu tự kiêu cực kỳ, chính là do thiên phú của anh nhiều, có thể treo yêu quái khác lên mà đánh. Thời gian hóa hình người của Kim Du không đủ lâu, cộng thêm lý lịch làm việc ở cục còn kém, cô ấy thuộc nhóm yêu quái mới làm việc, tất nhiên sống khá vất vả.

“Nói vậy có lẽ các yêu quái khác cũng có tình huống tương đồng.” Sở Trĩ Thủy điềm nhiên gật đầu: “Được, tôi nói với cục trưởng Hồ một tiếng, đây cũng không phải chuyện có thể quyết định ngay được.” Sở Trĩ Thủy có quyền ưu tiên phát biểu ý kiến trong việc xây dựng cục, nhưng chỉ có thể báo cáo kiến nghị lên cấp trên, không thể lập tức quyết định, còn phải trưng cầu ý kiến của nhân viên. Chỉ cần cô báo cáo lên một ý kiến, thì không cần bị tỏ ý hay ám chỉ tiếp nữa, dĩ nhiên quả bóng sẽ được đá qua cho cục trưởng Hồ.

Cô vẫn luôn dây dưa chuyện này đến giờ, chỉ là vì không nghĩ được phương án thích hợp, ký túc xá nhân viên cực kỳ thực dụng, không giống như bãi cát biển lớn vô lý, chi bằng báo chuyện này lên trên.

Hồ Thần Thụy biết chuyện này xong, ông ấy cũng không quyết định ngay, mà nói rằng phải tìm thời gian mở đại hội toàn cục để thương lượng.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy ăn cơm từ nhà ăn quay lại, lúc vào phòng thì phát hiện mình bị chiếm chỗ ngồi. Tân Vân Mậu ở trong văn phòng một mình, anh ngồi trên vị trí của cô, khoanh tay, vai chống lên thành ghế, hờ hững xoay ghế, thấy cô đi vào thì mặt không biến sắc quét mắt nhìn cô. Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, bị khung cửa sổ cắt ra thành từng vệt sáng và tối trên người anh.

“Anh muốn ngủ trưa sao?” Sở Trĩ Thủy tùy miệng hỏi, cô luyện mãi thành quen với việc anh làm tu hú chiếm tổ, đứng cạnh bàn cầm văn kiện sản phẩm mới, chuẩn bị đến chỗ anh ngồi tạm một lát.

Tân Vân Mậu không trả lời lại, anh nhìn cô định đi đến bàn phía sau, đột nhiên giơ chân dài lên cản đường cô đi.

Sở Trĩ Thủy: “”

Cô không nâng chân lên bước qua, mà di chuyển qua bên cạnh hai bước, định lãng tránh cây trúc vướng víu này.

Nhưng Tân Vân Mậu lại không chịu thôi, anh hơi dùng lực cánh tay, ghế xoay trượt theo, tiếp tục như cây khô ngã xuống cản đường cô.

Lần này Sở Trĩ Thủy tin anh cố ý thật rồi, không kiềm được cau mày nói: “Sao anh giống y như học sinh tiểu học vậy?”

Vậy mà lại cản đường không cho đi, tránh xa anh rồi mà anh vẫn không tha.

“Lát thì là du lịch, lát thì là xây lầu, cô cũng bận thật đó.” Cuối cùng Tân Vân Mậu cũng mở miệng, anh chống đầu bằng một tay, nghiêng mắt đánh giá cô, mặt mày lạnh lùng, nói chuyện lại kỳ lạ, như có ý chế giễu cô mà nói: “Sao cô đối xử với ai cũng tốt như vậy?”

Cô vừa dẫn anh đi Đan Sơn xong, quay về thì xây nhà cho con cá kia, còn không chậm trễ chuyện nào, sắp xếp mọi việc rõ ràng. Sở Trĩ Thủy: “...” Này là muốn khai chiến nữa đấy à.

Cô thấy anh tái phát bệnh cũ, bình tĩnh nói: “Cảm ơn, cũng không có tốt như anh khen.”

Tân Vân Mậu: “”

Tân Vân Mậu không thể tin được: “Tôi là ý này hả?”

Cô còn coi lời này là lời khen cô! Sở Trĩ Thủy ho nhẹ hai tiếng, hàm

súc nói: “Cách nói chuyện này không phải học anh đâu mà.”

Gà nói chuyện với vịt, miễn cưỡng phụ họa, phân kỳ ngẫu nhiên, hiển nhiên cô đã tiếp thu được thần quân chân truyền, nói chuyện hơi tự tin chút mà thôi.

Tân Vân Mậu thấy cô muốn mượn gió bẻ măng chấm dứt chuyện này, lập tức anh không đồng ý, hỏi thẳng: “Tại sao muốn xây nhà cho cô ta?” Sở Trĩ Thủy đối diện với ánh mắt oán niệm của anh, tốt tính giải thích: “Không phải xây nhà cho cô ấy, chỉ là đề nghị lên cục, cân nhắc đến việc đi lại khó khăn của nhân viên, có thể trù bị xây dựng ký túc xá.”

Hôm ấy cô và Kim Du rãnh rỗi tán gẫu, khi đó anh không có mặt trong phòng, cũng không biết từ đâu biết được.

Lại nói, đại hội toàn cục còn chưa mở, chuyện chưa đâu vào đâu, sao nghe giống như cô vì Kim Du xây dựng nhà cửa rầm rộ, cứ như hôn quân phóng hỏa hí chư hầu trong lịch sử.

“Một con cá bơi về bơi đi có gì đáng để đau lòng chứ?” Tân Vân Mậu cau mày, gương mặt anh lộ rõ vẻ xem thường, giọng điệu chanh chua nói: “Cá bơi trong nước không phải rất bình thường sao.”

Anh chỉ không hiểu cá bơi lội có gì kỳ lạ đâu, trước khi hóa hình người con cá nào cũng phải bơi, lúc ấy cũng đấu chú trọng đến độ ấm của nước bốn mùa.

“Câu này là anh nói.” Sở Trĩ Thủy trừng mắt nhìn anh, như bất mãn giọng điệu của anh, phản bác nói: “Vậy anh ở trong sân cũng chẳng làm sao, cây trúc bị dầm mưa không phải rất bình thường sao, ký túc xá cũng không phải chỉ cho mình cô ấy ở, anh cũng có một nơi

đặt chân chứ không như trước nữa.”

Tân Vân Mậu không ngờ cô lại nói vậy, vậy mà mình cũng được bao gồm trong đó. Anh tạm dừng vài giây, sững sờ nói: “Tôi cũng ở sao?”

“Anh đừng ở nữa, anh ở trong sân.” Sở Trĩ Thủy không vui nói: “Vốn dĩ nói nếu có ký túc xá thật, tôi nhường phòng tôi cho anh.”

Lúc trước Sở Trĩ Thủy không nghĩ tới vấn đề ở ký túc xá của Tân Vân Mậu, cô đi công tác hai lần với anh mới nhận ra anh có thể ngủ trong phòng, chứ không cần phải chạy ra bên ngoài nằm đất đắp chân trời.

Anh ngủ rất nông, hoặc là nói không cần ngủnghỉ ngơi chỉ là con đường giết thời gian của anh mà thôiTác dụng quang hợp là sở thích hứng thú của anh, phơi nắng làm anh cảm thấy thoải máicho nên vẫn luôn ở dưới gốc cây trong sânBan ngày và ban đêm không có khác biệt quá nhiều đối với yêu quái phong thần như anh, việc nghỉ ngơi hiện tại chỉ là thói quen lưu lại từ những ngày làm cây trúc chưa hóa hình người thôi.

Kim Du không có điều kiện cải thiện cuộc sống, anh không có suy nghĩ cải thiện cuộc sống, vì không cần thiết, bởi vậy không để ý. Anh thờ ơ với môi trưởng thế giới ngoài kia, thật sự giống như thực vật, mãi mãi ở nơi mình sinh trưởng, thậm chí lười động chân di chuyển vị trí

Nhân viên ở ký túc xá đầu tiên phải là nhân viên của cụcthường chiếu theo cấp bậc nhân viên để phân chia phòng. Tân Văn Mậu không nằm trong biên chế của cục, Sở Trĩ Thủy không chắc về tình

hình của anh, cô nghĩ nếu không sắp xếp được thì nhường phòng mình cho anh, dù sao đi nữa chắc chắn cô phải về nhà ởđể anh khỏi phải nhớ nhung cái sân nhà của anh

Bộ phận phát triển kinh tế có hai hộ khó khăn về nơi ở vậy cô báo lên kiến nghị xây ký túc xá chẳng phải bình thường sao? Nào biết anh còn đột nhiên ghen ăn tức ở.

Tân Vân Mậu vừa nghe cô muốn nhường phòng ký túc xá cho mình, bỗng nhiên anh không giận nổi nữa, im lặng suy ngẫm thật lâu mới thấp giọng hỏi thăm: "...Vậy khi nào cô đưa chìa khóa ký túc xá cho tôi?"

"Không có chìa khóa ký túc xá nữakhông xây ký túc xá nhân viên nữa, đổi thành bãi cát biển lớn rồi.Sở Trĩ Thủy cười như không cười, cô chế giễu một tiếng, cao giọng uy hiếp nói"Anh đã uống nước suối rồi, chắc chưa uống qua nước biển, để cây trúc đất liền bớt chút khí đất ngấm nhiều khí biển chút."

Dù sao đi chăng nữa anh cũng không để ý môi trường, dứt khoát trồng anh vào trong nước biển. Bên biển có rừng cây đỏ trong cục có rừng cây trúc. Tân Vân Mậu nghe cô nói lời giận lẫy, anh bị thanh thế làm cho khiếp sợ, vừa lén nhìn cô vừa bĩu môi, ngay cả âm lượng cũng yếu đi"Cô hung dữ thật."

Sở Trĩ Thủy không khách sáo đáp trả"Anh làm đỏm thật.

Tân Vân Mậu: "?

Thần quân sau khi hóa hình người, nghe qua vô số đánh giá về anh của yêu quáinhưng vẫn lần đầu bị người ta công khai nói mình làm đỏm!

Tân Vân Mậu trừng to mắt, dung mạo anh tuấn của anh hiện tại lộ rõ vẻ ngạc nhiên, giống như hoàn toàn không hiểu đánh giá của cô

Cô thấy gương mặt anh đầy đầy vẻ kinh ngạc thì càng táo tợn hơn, cố ý chê anh: “Làm đỏm, quá là làm đỏm.

Vậy mà còn dáng vẻ đáng thương nói cô hung dữ, anh đây chẳng phải làm đỏm thì là gì? Cô cũng không nói ra được ngữ khí này đấy.

Anh suýt ngồi không vững, tức giận nói: “Làm đỏm chỗ nào”

“Xây ký túc xá thì muốn ghen tức, nói anh còn chê tôi dữ, từ ngày đến đêm yêu khí cực nhiều, lúc nhỏ tôi còn không õng ẹo bằng anh.” Cô ghét bỏ phát ra ngữ điệu kỳ quặc: “Chao ôi—”

Sở Trĩ Thủy càng nhìn càng thấy mỗi một sợi tóc của anh đều đang làm đỏm, lát thì chua ngoa như Lâm Đại Ngọc, lát lại giận dữ phừng phừng, dù sao đi nữa thì tật xấu của anh nhiều nhất, cứ cảm thấy dạo này nói chuyện giống như làm nũng. Lúc trước là ngạo kiều, giờ hết ngạo rồi, chỉ còn lại kiều thôi.

Chương 161:

Tân Vân Mậu khoanh tay, con ngươi của anh khẽ run rẩy, trông khá xấu hổ, ấm ức nói: “Cô có thể sỉ nhục tôi, nhưng không thể bôi nhọ tôi.” Anh đường đường là một cây trúc khí vũ hiện ngang, không có tính từ nào liên quan như cô nói, từ xưa đến nay nhà văn chưa từng khắc họa cây trúc như vậy, chắc chắn là năng lực dùng từ của cô có vấn đề mới dùng từ không thích hợp để nói anh.

“Mong manh dễ vỡ, nói hai cậu còn đỏ mặt.” Sở Trĩ Thủy thấy anh tức đến đỏ mặt tía tai, cô trợn trắng mắt, nói tiếp: “Mong manh, õng ẹo!”

??

Thần quân tức tức tức.

Lúc bị nói năng lực không bằng Kim Du, Tân Vân Mậu cũng không gắt gỏng như vậy, nhưng hễ nghe thấy cô cười mình õng ẹo thì ngồi không vững, anh từ trên ghế đứng phắt dậy, bắt đầu đu đưa trước mặt cô, buồn phiền không vui chất vấn: “Cô nhìn kỹ đi, õng ẹo chỗ nào?”

Lúc anh ngồi trên ghế không thấy dáng người cao ráo, đứng trước mặt cô cơ thể rất thẳng tắp, còn không cam tâm xoay tròn trước mắt cô, làm cô nâng mắt nhìn thấy yết hầu nhấp nhô của anh. Bỗng nhiên họ dựa lại gần nhau, hơi thở ngứa ngáy quét qua, một mùi hương cỏ dại quen thuộc theo đó vương vấn lan ra nơi đầu mũi,

khiến da đầu người ta chợt tê rần, như có dòng điện không cẩn thận nhảy lên.

“Sao không õng ẹo?” Sau đó Sở Trĩ Thủy lùi lại một bước, cô né tránh tầm nhìn, vẫn đang trêu chọc anh, chế nhạo nói: “Anh chính là cây trúc, có thể nói là không đủ một vòng tay, này còn không õng ẹo sao?”

Dù sao thì cô cũng chọn từ anh nghe không quen, cưỡng chế dựa sát lại người đẹp e thẹn, biết cây trúc liêm chính ngay thẳng không chấp nhận nổi. “Không, đủ, một, vòng?” Tân Vân Mậu từng câu từng chữ cắn răng, anh kéo tay của cô một cái, đặt lên eo muốn chứng minh bản thân: “Cô ôm chưa mà nói không đủ một vòng tay!”

Đầu ngón tay lạnh băng cách vải áo chạm đến nhiệt độ nóng bỏng, thậm chí còn cảm nhận được cơ thịt rắn chắc rõ ràng đang được che giấu dưới lớp áo xanh nhạt, phảng phất như có ngọn lửa li ti đang bốc lên ở nơi đó, bỗng chốc làm bỏng đầu ngón tay lạnh buốt của cô.

Ngày thường trông bóng lưng anh cao gầy, nhưng thân hình lúc hóa hình người không thiếu xúc cảm mạnh mẽ chút nào, chỉ là cứ thích bọc bản thân chặt chẽ, trên thực tế eo thon căng chặt mà dẻo dai, lực đạo có cương có nhu, chỉ là bắt đầu nóng bỏng không rõ nguyên do.

Sở Trĩ Thủy không ngờ anh bị kích thích đến thế này, vậy mà còn túm lấy tay cô bảo cô sờ, vốn dĩ nhìn anh nhiều thêm một cái cũng la ó ồn ào, xem ra lần này bị cô chọc tức chết rồi.

Tân Vân Mậu bị ngón tay cô chạm vào thấy lạnh, anh bỗng tỉnh táo từ trong cơn giận, giờ mới nhận ra mình đã làm ra chuyện gì, yết

hầu bất an chuyển động lên xuống, ánh mắt chợt ngẩn ngơ, rồi ước gì cả người có thể bốc thành hơi nước nóng!

Cảm giác của cô không sai, anh nóng lên rồi, giống như bị nước sôi luộc chín.

Anh đỏ lên có thể thấy bằng mắt thịt, ban nãy bị đùa dai, giờ thật sự hơi có ý vị ngại ngùng. Sở Trĩ Thủy lại không dám gây sự với anh nữa, cô vội cẩn thận thu tay về, an ủi nói: "Ừm ừm, ôm rồi ôm rồi, anh không õng ẹo." Tân Vân Mậu xấu hổ mang theo tức giận mà liếc cô, càng cảm thấy cô đang ám chỉ mình:

Trong cục quan sát Hoài Giang, rất nhanh Hồ Thần Thụy đã truyền tin đến các phòng ban, thông báo tất cả nhân viên trong cục tham gia đại hội toàn cục, thương lượng vấn đề có liên quan đến phát triển và xây dựng cục.

Từ khi nhậm chức đến nay, vẫn là lần đầu Sở Trĩ Thủy tham gia đại hội toàn cục, vốn cứ tưởng phải đến phòng hội nghị, không ngờ lại đến nhà ăn với Kim Du.

Tân Vân Mậu hiếm khi đi ra ngoài với họ, anh cũng rất ít khi vào nhà ăn của cục, vốn đều là Sở Trĩ Thủy mang cơm cho anh, anh trầm ngâm đánh giá cảnh tượng trong nhà ăn.

"Tại sao phải đến nhà ăn?" Sở Trĩ Thủy tò mò: "Không phải đi họp sao?"

"Đại hội toàn cục tổ chức ở nhà ăn." Kim Du bất lực nói: "Những nơi khác không đủ chỗ ngồi cho nhiều người như thế."

Nghe qua thật sự vất gian khổ, ngay cả phòng họp lớn cũng không có.

Nhân viên trong cục gặp nhau cùng lúc rất khó, thường là lúc báo cáo công tác cuối năm, ở phòng ăn quây quần nói chuyện một lát.

Bộ phận phát triển kinh tế tìm một vị trí trống ngồi xuống, Sở Trĩ Thủy ngồi xuống xong mới phát hiện không có yêu quái nào dám ngồi xung quanh mình, các nhân viên khác đều cách họ rất xa, giờ mới dường như hiểu ra mà liếc nhìn Tân Vân Mậu bên cạnh.

Xem ra cảnh ngộ của anh không có thay đổi gì lớn, chỉ là yêu quái cục Hoài Giang không dám thể hiện địch ý, duy trì khoảng cách rạch ròi với anh. Yêu quái biết bối cảnh anh thì xem thường anh vì thân phận, yêu quái không biết thì sợ hãi anh vì yêu khí, tóm lại là không đến gần anh.

Lúc trước Tiểu Trùng Và Tiểu Hạ đến văn phòng vào buổi trưa, trùng hợp khi ấy Tân Vân Mậu không ở đấy. Dạo gần đây, anh quen nghỉ trưa ở trong phòng, nên Kim Du sẽ lén chuồn ra ngoài nghỉ ngơi, chạy đến tầng kế bên trò chuyện với anh Ngưu.

Tạm thời Sở Trĩ Thủy cũng không có cách phá vỡ cục diện bế tắc này, hôm nay cô đề nghị anh đi cùng, là xem xét việc thi công ảnh hưởng đến sân vườn, có lẽ sẽ quấy rầy ngay đúng khu vực anh dùng để phơi nắng. Nếu anh ngồi ở đây nghe quy hoạch, có ý kiến gì cũng có thể đề ra.

Không lâu sau, nhân viên trong cục đã tập hợp ở nhà ăn, trong đó có không ít gương mặt xa lạ, ngày thường Sở Trĩ Thủy cũng chưa từng gặp qua. Hồ Thần Thụy đứng ở hàng đầu trong nhà ăn, cuối cùng cũng xuất hiện trong sự vây quanh của mọi người.

“Hôm nay tập hợp mọi người đến đây, chủ yếu là để bàn bạc việc xây dựng cục trong tương lai.” Hồ Thần Thụy ôn hòa nói: “Năm nay hiệu suất là lợi nhuận của cục không tệ, chắc hẳn dạo này mọi người lấy được tiền lương cũng có cảm nhận cực kỳ trực quan. Sau khi chúng tôi trưng cầu thu thập một vài ý kiến của mọi người, đã cân nhắc có cần xây ký túc xá nhân viên không, tạo điều kiện cho các đồng nghiệp đang có khó khăn về ca trực và nhà ở, còn có vài phương án khác, chúng tôi cũng thống kê ra, mọi người có thể cùng tham khảo.”

Hồ Thần Thụy vừa vẫy tay, Ngưu Sĩ đã đẩy tới một cái bảng trắng, ngày thường dùng để viết thực đơn cả tuần, giờ trở thành các loại hạng mục lựa chọn, ví dụ như ký túc xá nhân viên, cải thiện nhà ăn, trung tâm hoạt động vân vân, đều là các nhân viên trong cục đề xuất với cục trưởng Hồ.

Hồ Thần Thụy từ tốn nói: “Tất nhiên, nếu mọi người có đề xuất tốt hơn, lát nữa cũng có thể nêu ra trong cuộc họp, cuối cùng chúng ta bỏ phiếu bầu chọn, đa số thắng thiểu số.”

Miêu Lịch ngồi ở vị trí gần Hồ Thần Thụy, anh ấy liếc Tân Vân Mậu gần đó, giơ tay chỉ vào anh nói: “Anh ta cũng tính một phiếu à?”

Sau khi Hồ Thần Thụy lên bục thì không quản Tân Vân Mậu, ai ngờ Miêu Lịch vừa mở miệng đã nổ sấm, vạch trần sự tồn tại của đối phương sạch sẽ gọn gàng.

Bầu không khí bỗng ngưng động lại.

Quần chúng yêu quái lòng sinh sợ hãi nhìn nhau, giống như không biết phải làm sao, dùng các loại ánh mắt lén thăm dò Tân Vẫn Mậu.

Tân Vân Mậu vô cảm, anh là một người không thích để ý người bên

cạnh, lần đầu tham gia đại hội của cục quan sát, bị quần chúng yêu quái quan tâm cũng không hề gì.

Sở Trĩ Thủy hồi hộp trong lòng, lầm tưởng giống như cục Ngân Hải, lại sắp xuất hiện cảnh tượng giương cung bạt kiếm.

Miêu Lịch chớp chớp mắt, anh ấy giơ ra hai ngón tay, lười biếng nói: “Hợp đồng làm công tính một phiếu, tôi có biên chế chính thức, nên tính hai phiếu.”

Sở Trĩ Thủy nghe thấy thì ngơ người, không ngờ sếp Miêu sẽ nhắc đến hợp đồng làm công, lại còn nói cho Tân Vân Mậu một phiếu. “” Hồ Thần Thụy thở phào một hơi, ban nãy ông ấy đang suy nghĩ giải vây thế nào, không ngờ Miêu Lịch hành động mạo hiểm, mới đấy đã lên voi xuống chó, than thở nói: “Miêu Lịch, cậu cứ nói vậy, tôi rất khó bảo vệ cậu.”

Lại nói anh là nhân viên làm việc hợp đồng, lỡ như bị đánh chết thì biết làm sao?

Không thấy yêu quái dưới bục đều hít một ngụm khí lạnh, giống như kinh sợ bởi lý luận đáng sợ của Miêu Lịch, chỉ sợ con mèo hư hỏng kia làm Tân Vân

Mậu tức giận, đến lúc đó cục quan sát trực tiếp bị đập tan nát.

Tân Vân Mậu nghe thấy mấy lời này, anh giống như đang cùng Miêu Lịch oán hận lẫn nhau trong văn phòng, lạnh lẽo nói: “Theo thực lực của anh, không phải là tôi hai phiếu sao?”

“Dựa vào cái gì?” Miêu Lịch nhìn lướt qua Sở Trĩ Thủy, thản nhiên

nói:

“Dựa vào lãnh đạo cạnh anh sao?”

???

Lời này vừa thốt ra, vẻ mặt của quần chúng yêu quái không còn kinh sợ nữa, mà đã bị vẻ ngạc nhiên hóng chuyện chiếm lấy, dồn dập dời tầm nhìn về phía Sở Trĩ Thủy, chọc thẳng vào khiến cô bất an như ngồi lên kim, sau đó cô bèn cúi đầu xuống.

Tân Vân Mậu xấu hổ đến nỗi biến thành tức giận, anh thiếu điều đập bàn đứng dậy, trông có vẻ muốn bung dù đánh mèo, bác bỏ nói: “Ban ngày ban mặt, không biết liêm sỉ!”

Miêu Lịch khinh thường nhướng mày: “Vạch trần anh rồi, meo.”

“Sếp Miêu, anh cứ nói như vậy, tôi rất khó bảo vệ anh.” Sóng to gió lớn dâng trào nơi đáy lòng của Sở Trĩ Thủy, nhưng ngoài mặt cô vẫn dịu dàng lễ độ, cười híp mắt nói: “Dạo gần đây Châu Tuệ vẫn nói chuyện phát trực tiếp với tôi.”

“…” Miêu Lịch vừa nghe câu này, anh ấy không tình nguyện phát trực tiếp, đành thành thật ngậm miệng.

Hồ Thần Thụy vội vàng ra mặt, mỉm cười giải vây lên tiếng nói: “Được rồi, đều là một phiếu, không có hai phiếu, giờ mọi người có thể viết phiếu bầu!”

Đây ám chỉ Tân Vân Mậu cũng tính là người trong cục, cũng có đủ quyền lợi bàn bạc sự vụ của cục Hoài Giang, mượn lời này tỏ rõ thái độ trước mặt các yêu quái.

Một lát sau, một lá phiếu phát đến bên tay Tân Vân Mậu, anh im lặng lén nhìn phiếu bầu của Sở Trĩ Thủy, sau đó điền một cái giống nội dung của cô.

Sở Trĩ Thủy rầu rĩ nói: “Đừng xem của tôi, anh tự viết.”

Anh nghi hoặc nói: “Tại sao?” Cô cắn răng: “...Bởi vì họ đều đang nhìn chúng ta.”

Hiện tại chỉ cần cô nâng nhẹ mắt lên thì có thể liếc thấy Hồng Hi Minh đối diện đang thích thú quan sát họ. Những yêu quái khác cũng đang lén nhìn, cho đến bây giờ đối với Tân Vân Mậu, họ không còn gọi là nhát gan bài xích nữa, trái lại là một thái độ mới lạ ăn dưa hóng chuyện, giống như đang đợi xem chuyện náo nhiệt gì đó vậy.

Cô thật sự cảm ơn sếp Miêu, anh ấy dựa vào thực lực đánh vỡ sự cao lãnh đáng sợ trong quá khứ của yêu quái trúc, trực tiếp dùng tai tiếng càng bạo hơn để chuyển dời sự chú ý của quần chúng yêu quái!

Lúc trước Tân Vân Mậu ở trong cục, các yêu quái đều vừa sợ vừa khiếp hãi, nói không chừng còn trộn lẫn một tia cảnh giác. Lý lịch chém rồng phong thần, dù giấy thiêu rụi tà ác, thái độ không cận nhân tình, làm ai cũng không muốn tiếp cận anh.

Chương 162:

Nhưng tin tức nóng nổi trong cục phá tan mọi thứ!

Hiện tại trên gương mặt họ đều là sự tò mò "Rốt cuộc hai người này có mập mờ không"!

Không lâu sau, đại hội toàn cục thống kê ra số phiếu, ký túc xá nhân viên được bầu cao nhất.

"Được rồi, nếu đã quyết định xây dựng ký túc xá nhân viên, vậy sau đây thảo luận quy mô." Hồ Thần Thụy hỏi thăm: "Lão Ngưu, giờ chi phí vật liệu có tăng không? Trước mắt dự tính đủ xây như thế nào?"

Ngưu Sĩ trả lời: "Vật liệu hai năm nay có tăng, nhưng số tiền này chắc chắn đủ, tiền đề là sếp Miêu còn giữ lại một nhóm yêu quái lúc trước."

"Hả?" Miêu Lịch sững sờ, nghiêng đầu nói: "Đều là chuyện lúc xây tòa nhà lần trước, tôi sớm đã không tìm được nhóm đó rồi, không biết thiêu đến cái lò nào nữa."

"Vậy cậu tìm tiếp một nhóm nữa, tìm yêu quái thực vật nhiều chút, thực vật làm việc tỉ mỉ hơn động vật." Hồ Thần Thụy chậm rãi nói: "Con khỉ lần trước cẩu thả, cứ cảm thấy sơn tường không đẹp."

Hồng Hi Minh gật đầu đồng ý: "Chính xác, giờ có mấy chỗ úng

nước, còn có da tường rớt xuống.”

“Tôi cảm thấy mùa đông cũng không đủ độ ấm, lần này có thể sửa lại chút không.” Các yêu quái trong cục bắt đầu xôn xao thảo luận, hiển nhiên là ôm kỳ vọng mới với ký túc xá nhân viên.

“Họ đang nói gì vậy?” Sở Trĩ Thủy ngồi ở hội trường, cô dần dần lộ ra vẻ bối rối: “Lò gì? Con khỉ gì?”

Kim Du vào cục khá muộn, lúc này cũng như hiểu như không, hoang mang lắng nghe mọi thứ.

“Chắc cô sẽ không cho rằng tòa nhà này là do con người xây đấy chứ?” Tân Vân Mậu hờ hững lên tiếng nói: “Đương nhiên là con mèo đó từ trong lò móc ra mấy con yêu quái đi xây.”

Cục quan sát Hoài Giang không thích hợp để cho quá nhiều con người lui tới, cộng thêm giờ tiền lương nhân viên không rẻ, xây dựng cục dĩ nhiên có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Sở Trĩ Thủy: “???”

Cục quan sát sao còn có tác dụng là chủ thầu nữa sao? Hóa ra lao động cải tạo không phải là sáng kiến tiên phong của bộ phận phát triển kinh tế.

Chẳng trách ban đầu Tân Vân Mậu đề nghị cô giữ lại ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch, xem ra trong cục đã làm chuyện tương tự từ lâu rồi, anh tận mắt nhìn thấy nên mới có ý kiến này.

Tân Vân Mậu như nhớ ra gì đó, ánh mắt anh trôi xa, nhỏ giọng nói: “Tôi nhớ ban đầu có một giấc ngủ rất dài, sau khi tỉnh lại họ đã xây tòa nhà này lên, cũng không biết làm khi nào.”

Anh sinh sống trong ánh nắng mặt trời dài đằng đẵng cực kỳ vô vị, có một ngày ngủ nhẹ một chút, ai biết một giấc ngủ thì thay đổi hoàn toàn.

Trời xanh mất đi, đất đai thay đổi, toà nhà hành chính cục Hoài Giang xây lên cao ngất, các yêu quái đề phòng anh trong quá khứ đều đã vào biên chế hết rồi.

Cục quan sát Ngân Hải nằm ở trung tâm thành phố, không tiện cho yêu quái ra ngoài lao động cải tạo, đều là thành thật thuê người xây dựng. Cục quan sát Hoài Giang nằm ở vùng ngoại ô, khu vực lân cận hoang vu không có phương tiện giao thông công cộng, làm việc đương nhiên cũng tùy ý hơn chút.

Trong nhà ăn, các yêu quái thì thầm thảo luận, lát thì là Tiểu Trùng nói muốn có nhà vệ sinh riêng, lát thì là Ngô Thường Cung muốn trong nhà vệ sinh lắp hệ thống nước biển, lát thì là Hồng Hi Minh nói thêm nhiều tay để sớm ngày xây xong, lát thì là Miêu Lịch nói tìm không ra nhiều yêu quái lao động cải tạo biết xây dựng sửa chữa đến thế, bỗng chốc huyện náo mãi không xong.

Hồ Thần Thụy chủ trì thứ tự: “Cách nghĩ của mọi người rất tốt, nhưng kinh phí của chúng ta có hạn, vẫn là nghĩ đến thứ quan trọng trước.”

“Vậy thì phòng ở thoải mái xíu đi.” Hồng Hi Minh nói: “Chí ít mùa đông không khó chịu, xây dựng tốt chút để không phải xây lại.”

Ngựu Sĩ thống kê xong các hạng mục, anh ấy bắt đầu tính sơ thành bản: “Nếu muốn xây dựng lắp đặt tốt, vậy tiền sẽ cao hơn chút.”

Sở Trĩ Thủy ngẫm nghĩ một lát, nói: “Chắc tài khoản của công ty

vẫn còn chút tiền nhỉ? Trừ thu nhập ở Đan Sơn ra, dạo này cửa hàng trên mạng đang kiếm lời."

Hiện tại cửa hàng trên mạng đi vào nề nếp, lượng tiêu thụ của kẹo gừng Phong Vị và kem dưỡng tóc duy trì không tồi, căn bản mỗi tháng đều có thể thu vào phần tiền mới, khoản thu nhập này còn chưa được làm báo cáo thành tích nộp lên.

Ngô Thường Cung: "Sếp Hạ, trong tài khoản còn bao nhiêu tiền?"

"Hả, mặn gì?" Gương mặt Hạ Thọ Quy đầy vẻ mơ hồ, ông ta ngơ ngác, hỏi một đằng trả lời một nẻo: "Nước biển mặn à, vậy thì đừng xây nhà vệ sinh nữa."

Sở Trĩ Thủy nhìn Hạ Thọ Qúy giả ngây giả dại, cô thầm nói tiền xây nhà vệ sinh không thể tiết kiệm, nhỏ tiếng gọi: "Sếp Hạ, sếp Hạ."

Hạ Thọ Quy là người động tác lề mề, giờ lại di chuyển thoăn thoắt lao đến cạnh Sở Trĩ Thủy, bắt đầu khe khẽ nói chuyện riêng với cô: "Trưởng phòng Sở, không phải nói số tiền đó giữ lại phát thưởng tinh thần văn minh sao? Theo kinh nghiệm của tôi, xem ra khoản này không thể mở rồi, nếu không thì càng muốn càng nhiều, tiêu tiền như nước chảy cũng không xong."

Hạ Thọ Qúy quản lý phòng tài chính nhiều năm, ông ta đã nhìn thấu việc tiêu tiền này rồi, các nhân viên trên miệng đồng ý sẽ tiết kiệm chi tiêu, ngoảnh đầu thì phá hoại công vụ như sếp Miêu, tuyệt đối không thể dễ chịu quá.

"Nhưng dù sao cũng là nơi ở, làm sao cũng phải chỉnh chu chút." Sở Trĩ Thủy than thở: "Hơn nữa không phải còn mấy tháng nữa sao,

chắc là trước cuối năm có thể kiếm thêm một ít, tiền cứ nắm trong tay cũng không đúng."

Vốn Hạ Thọ Quy khá chần chừ, nhưng vừa nghe cô nói có tiền vào, trong lòng bình tĩnh không ít, cũng không còn bài xích việc móc tiền. Suy cho cùng là ký túc xá nhân viên, Hạ Thọ Qúy cũng có thể ở, ai cũng hy vọng nơi mình ở tốt một chút.

Cuối cùng, mọi người đang thảo luận đến quyết định phương án cuối cùng, tòa nhà nhỏ hai lầu, không có thang máy, từng phòng có nhà vệ sinh riêng, cố gắng xây dựng được mỗi người một phòng. Xây dựng lấy chất lượng tốt và thoải mái làm chuẩn, dĩ nhiên kinh phí cũng phải thêm chút đỉnh.

Ngưu Sĩ đối chiếu: "Có thể sẽ xây nhiều hơn một hai phòng, nếu có người đến công tác còn có thể ở lại."

Chuyện đã được quyết định, Hồ Thần Thụy vui vẻ nói: "Quyết định vậy đi, đợi khi vật liệu đến nơi thì bắt đầu thi công, đồng thời hy vọng mọi người cho bộ phận phát triển kinh tế mới thành lập của cục chúng ta một tràng vỗ tay, là họ làm cho ký túc xá nhân viên được xây dựng trong cục."

Cục trưởng Hồ đã mở miệng rồi, cộng thêm nhà mới gần ngay trước mắt, mọi người đều tương đối phối hợp. Tiếng vỗ tay vang lên như sấm trong phòng, bầu không khí nhiệt liệt cực độ, chỉ có duy nhất bộ phận phát triển kinh tế vỗ tay khá lấy lệ.

Kim Du ngơ ngác vỗ tay: "Số tiền lớn như vậy đã tiêu sạch rồi?"

Quả thật là không có cảm giác chân thực, Kim Du cảm thấy cả đời mình cũng không kiếm được nhiều tiền đến thế, một buổi đại hội toàn cục thì trực tiếp quét hết số tiền lớn.

Tân Vân Mậu không vỗ tay, anh nhìn Sở Trĩ Thủy, nghi hoặc nói: "Cô đã nghĩ được làm sao kiếm tiền tiếp rồi hả?"

Ban nãy vì để sếp Hạ nhả tiền ra, Sở Trĩ Thủy nói có lẽ trước cuối năm vẫn còn tiền vào.

Sở Trĩ Thủy nói thật: "Thật ra chưa nghĩ được."

Tân Vân Mậu sững sờ: "Vậy cô."

"Nhưng tôi tự tin giống như thần quân, tôi vô thức cảm thấy có thể phát tài."

Trên thực tế, Sở Trĩ Thủy cùng đau lòng cho số tiền lớn tiêu hết, nhưng có lúc chuyện chính là như vậy, kiếm tiền càng nhiều càng tiêu tiền không hợp lý, lúc túng thiếu cứ bủn xỉn, cẩu thả qua loa cũng sống được, lúc hơi có tiền thì hồ đồ, trái lại dễ manh động hoang phí. Ban đầu còn nói dùng tiền bán nhân sâm, càng thảo luận càng muốn thứ tốt, thoắt cái còn thêm vào một khoản tiền nữa.

Nhưng phương án ký túc xá nhân viên đã định, cô cũng không thể hối hận, nói ra cũng đáng giá thật.

Mọi thứ phải nhìn về phía trước, không có tiền thì kiếm tiếp, cuộc sống của ai cũng như vậy mà.

Đại hội toàn cục kết thúc, mỗi bộ phận từ nhà ăn đi ra, chính thức bắt đầu ca làm buổi sáng.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy ngồi trước máy tính lướt số liệu của cửa hàng trên mạng, cân nhắc có nên đưa bột rửa chân nhân sâm lên kệ hàng nhanh nhất không, cố gắng có thể kiếm

một số tiền trước thời điểm cuối năm.

Đương nhiên, nếu lượng tiêu thụ của kẹo gừng và kem dưỡng tóc tăng đột biến, vậy thì không cần gấp gáp cho sản phẩm mới lên kệ như thế, câu hỏi khó trước giờ không phải sản lượng mà là lượng tiêu thụ. Chuyện này giống như nông dân làm nông kiếm không được tiền, cách giải quyết không phải trồng nhiều hơn, mà là xem xét cả rau cải và thị trường lương thực.

Kim Du bày mưu tính kế: "Vậy tăng thời gian phát trực tiếp? Cố gắng tăng cao lượng tiêu thụ?"

"Phát trực tiếp chỉ là thủ đoạn duy trì hào quang thôi, còn muốn thu hút lượng truy cập và tương tác thì cần phải có con đường khác, hiện tại trên mạng đầy biến động, chớp mắt một cái độ nổi đã qua rồi." Sở Trĩ Thủy biết sức ảnh hưởng đoạn phim ngắn thoát vòng của sếp Miêu có hạn, hơn nữa để thay đổi toàn bộ người yêu mèo thành khách hàng của cửa hàng trên mạng cũng không phải là một chuyện dễ làm.

Tân Vân Mậu ngồi đằng sau, anh chợt lên tiếng: "Nếu thật sự không được, cô có thể cầu nguyện với tôi."

Nếu là điều ước kiếm tiền, vậy cũng không khó bao nhiêu.

"Cảm ơn, không cầu." Sở Trĩ Thủy nói: "Thank you, next."

"Hừ."

Gần đến thời gian nghỉ trưa, Sở Trĩ Thủy còn nhận được điện thoại của Vương Di Văn, cô vội chào hỏi một tiếng với Kim Du, bảo đối

phương đi nhà ăn ăn cơm không cần đợi mình, gấp gáp đi đến bên ngoài văn phòng nói chuyện điện thoại với bạn thân.

Trong điện thoại, giọng của Vương Di Văn lộ rõ vui mừng: “Dạo này sao rồi? Tớ vừa nhậm chức, cảm giác cũng khá tốt, đáng tin hơn Long Trị.”

“Cũng thế thôi, vừa tiêu một số tiền, giờ nghèo túng rồi.” Sở Trĩ Thủy nói: “Mau lén bạn trai cô bao dưỡng tớ đi.”

Vương Di Văn đùa: “Thôi cậu dẹp đi, anh ấy nuôi tớ cũng khó khăn, cậu vẫn là hy vọng tớ nuôi cậu thôi.”

Sở Trĩ Thủy được voi đòi tiền: “Vậy cậu có thể nuôi cục chúng tớ luôn không?”

Sở Trĩ Thủy và Vương Di Văn nói chêm chọc cười xong, lại tán gẫu tình tình trong Tân Thấu Video.

Vương Di Văn được trả lương cao để đào ra, đến nay cũng coi như là quản lý cấp cao ở Tân Thấu, nắm cổ phần nhất định trong tay. Cô ấy vốn phụ trách doanh thu thương nghiệp ở Long Trị, giúp đỡ công ty hóa độ nổi tiếng thành tiền, số liệu phồn vinh giả tạo là thứ không thể kiếm ra tiền, chỉ có thông qua những thủ đoạn khác như quảng cáo, hợp tác thương nghiệp vân vân mới có thể trở thành hiện thực.

“Tề Sướng họ quyết tâm đánh lôi đài với Long Trị, cậu không biết đâu phương án chúng tớ đều trực tiếp đối chiếu với tiêu chuẩn của Long Tri làm, chậc chậc.” Vương Di Văn nói: “Hiện tại mới khởi đầu đốt tiền cực kỳ dữ, giàu có hống hách hơn Long Trị nhiều, tớ còn ở Long Trị là tiêu đời rồi, đối thủ cạnh tranh trao tặng ân huệ với cường độ quá lớn, cậu nghĩ ra cách gì cũng không bằng người ta

đập tiền."

Sở Trĩ Thủy an ủi: "Nhưng không phải cậu được đào ra rồi sao? Tốt rồi, gián điệp nhiều năm, mai này rửa nhục."

Tân Thấu Video vừa ra mắt, cần phải đánh tiếng nổi danh, không những điên cuồng phát quảng cáo thu hút người dùng, còn phải nhường lợi ích cho nhà hợp tác trên các con đường kinh doanh, hy vọng mượn tốc độ này thành lập hệ thống hoàn thiện, tranh giành thị trường với Long Tri Video.

Nhóm Tề Sướng khác với các nhà sáng tạo doanh nghiệp bình thường, họ mang tiền và dẫn theo đoàn đội chuyên nghiệp, trực tiếp chuyển qua chế độ của Long Tri, sau đó lại thêm một vài sáng kiến mới, tiết kiệm rất nhiều năng lượng và thời gian cho sự thất bại. Họ có kinh tế ổn định và nhân mạch đồi dào, chỉ cần có thể nhìn chuẩn cơ hội kinh doanh, cấp bách thay đổi mới nhất, sẽ mãi mãi nằm ở nơi bất bại.

Sở Trĩ Thủy cho rằng mình sáng tạo doanh nghiệp thành công rất may mắn, chính là do trên thị trường vẫn luôn có người như vậy, ban đầu tay mới với mái nhà tranh rất khó vật tay với các tay lão lãng. Cho dù Long Tri Video phát triển lên, hiện tại vẫn phải đối mặt với kiểu cạnh tranh này.

"Này mà gọi là gián điệp nhiều năm gì chứ, tớ làm việc ở Long Tri cũng không phải vì làm gián điệp cho họ, hai người họ đều là công cụ kiếm tiền của tớ thôi." Vương Di Văn điềm nhiên nói: "Tớ làm gián điệp cho cậu thì còn được, có phải cậu rất quen thuộc với phòng xóa đói giảm nghèo Hoài Giang không, lần trước tớ còn nghe nói giúp bạn tớ giật dây gì đó."

"Cũng coi như khá quen." Sở Trĩ Thủy thành thật nói: "Cả giải

thưởng xóa đói giảm nghèo nông nghiệp của nhà người ta đều là tớ đi lãnh đó."

Lúc đầu chủ nhiệm Tần nồng nhiệt gửi lời mời cô đến Ngân Hải lãnh thưởng, mới có cơ hội đi công tác chi phí nhà nước gặp mặt Vương Di Văn một lần.

"Vậy thì càng tốt, tớ mới đi họp nghe nói, hiện tại các công ty hợp tác với mấy phòng ban này cũng có sự nâng đỡ." Vương Di Văn nói: "Cậu gửi cho tớ một danh sách các doanh nghiệp địa phương, sau đó tớ lại đặt các cậu vào mảng cần nổi tiếng nhanh, đạp lên làn sóng quảng cáo đốt tiền này, dù sao đi nữa Tân Thấu vẫn nằm ở thời kỳ khởi đầu, lúc này sẽ không ép kiếm lời."

Mục tiêu hiện tại của mấy người Tề Sướng chủ yếu là đánh tiếng cho Tân Thấu Video, không tiến vào giai đoạn vắt óc suy nghĩ xoay tiền, khá thân thiện với người dùng và thương gia.

Tân Thấu Video có hợp tác với các doanh nghiệp khác, nhưng Vương Di Văn quen

thân Sở Trĩ Thủy, chắc chắn ưu tiên đẩy bạn mình lên trước.

Sở Trĩ Thủy sững sờ, nói: "Vậy tớ có tính có giao dịch không thể cho người khác biết với quản lý cấp cao của Tân Thấu không? Giám đốc Tề các cậu biết không thèm quản sao?"

"Tớ nhổ lông cừu của nhà tư bản giúp đỡ xây dựng xã hội chủ nghĩa, có vấn đề gì sao?" Vương Di Văn cây ngay không sợ chết đứng: "Bên các cậu dù gì cũng là sản phẩm xóa đói giảm nghèo, Tề Sướng họ cũng coi như nắm chắc chính sách quốc gia, cũng không chịu thiệt!"

“Được, cậu đợi chiều tớ gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tần, hai người tớ làm xong thì đưa đồ cho cậu.”

“Tốt nhất là nhanh chút, qua giai đoạn này Tân Thấu có sự kiện quan trọng, tương đương với kiểu ngày hội khuyến mãi mua sắm, tiếng vang sẽ vô cùng lớn, phải làm nóng trước.”

Sở Trĩ Thủy hiểu rõ đồng ý, cô lại bàn luận với Vương Di Văn một phen, giờ mới cúp máy về văn phòng.

Chương 163:

Trong văn phòng im lặng, vừa đúng là thời gian nghỉ trưa, Kim Du và Tân Vân Mậu không biết ở đâu.

Sở Trĩ Thủy về đến chỗ ngồi của mình, cô cầm điện thoại nhìn một cái mới phát hiện mình đã trò chuyện rất lâu, trước tiên nói về tình hình dạo này với Vương Di Văn, rồi lại nói về công việc của họ, giờ chắc là qua giờ cơm rồi, nhà ăn không còn đồ ăn nữa.

Cô vô thức rơi vào trầm tư, hay là ăn chút quà vặt trong văn phòng, dứt khoát gắng gượng buổi trưa hôm nay một bữa.

Đúng vào lúc này, Tân Vân Mậu bên ngoài trở về, một tay anh đẩy cửa, một tay đặt sau lưng, thấy cô còn ngồi trong văn phòng, cau mày nói: “Sao cô không đi ăn cơm?”

Sở Trĩ Thủy mở tủ ra, cô lật tìm đồ ăn vặt, giải thích: “Trò chuyện với bạn rồi quên luôn.”

“Lại là người bạn lần trước à?” Tân Vân Mậu tạm dừng một lát, đôi mắt anh lóe sáng, hỏi: “Người mà cô đi gặp vào buổi tối ở Ngân Hải?”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Sao anh biết?”

Bởi vì cô nhận điện thoại thì lộ rõ vui vẻ, cả bước chân chạy đi nghe điện thoại cũng thả lỏng, người sẽ làm cho cô tùy tiện như vậy

có được mấy người.

Tân Vân Mậu không trả lời chính diện, anh đi đến bên cạnh bàn Sở Trĩ Thủy, nâng hộp cơm trong tay lên, nhẹ giọng nói: “Ăn đi.”

Hai món mặn hai món chay được đặt trong hộp đựng cơm, bên cạnh còn có một hộp cơm trắng và một hộp canh nhỏ, thức ăn nóng hổi bốc lên sương trắng mờ mịt trong túi ni lông, cách cái hộp cũng có thể ngửi thấy mùi hương Đại Oa Thái quen thuộc. Từ khi tiêu chuẩn nhà ăn khôi phục bình thường, thực đơn Ngưu Sĩ sắp xếp mỗi tuần đều không khiến người ta thất vọng.

Sở Trĩ Thủy mở túi ni lông lấy hộp cơm ra, mở nắp lên thì ngửi thấy vị cay hấp dẫn của gà xào ớt, bỗng chốc đánh thức chiếc bụng cồn cào vì đói. Trong chiếc hộp còn lại còn có rau xanh, mặn chay phối hợp, mỹ vị an khang.

“Cảm ơn, anh lấy từ nhà ăn sao?” Sở Trĩ Thủy nhìn thấy hộp cơm quen thuộc, ngạc nhiên hỏi: “Anh còn biết lấy cơm?”

Trước kia cô có mang cơm cho Tân Vân Mậu, nhưng đây là lần đầu anh đem cơm cho cô.

Tân Vân Mậu cứ cảm thấy hình như cô đang ám chỉ mình ngốc nghếch trong lời nói, anh khoanh tay, không vui bĩu môi: “Chuyện này có gì khó à?”

Cô gần như cứ cho rằng anh không có năng lực tự xử lý, anh chỉ là không quen thuộc với thiết bị hiện đại, chứ không phải không thấy qua con người sinh sống.

“Nhưng anh lúc trước chưa từng xuất hiện ở nhà ăn.” Sở Trĩ Thủy đến giờ đã biết anh không ăn cơm, cho nên không đi nhà ăn nhân

viên là chuyện rất bình thường.

Tân Vân Mậu: “Hôm nay buổi sáng mới đi xong, giờ đã quen rồi.”

Trong cục buổi sáng mở đại hội toàn cục ở nhà ăn, Tân Vân Mậu tiến vào đảo một vòng, đã mò hết cấu tạo nội bộ, không có chỗ nào hiếm lạ.

Sở Trĩ Thủy nhìn cơm nước anh mang về, không biết vì sao có một cảm giác an ủi như của mẹ ruột, cảm động vì đứa con sinh ra không còn quái gở, chịu tiếp xúc với các yêu quái khác rồi. Cô vừa vui vẻ ăn cơm, vừa tùy ý nói chuyện với anh: “Anh tìm anh Ngưu lấy cơm sao?”

Ngưu Sĩ và Tân Vân Mậu vốn đều ở bộ phận hậu cần, hai yêu quái miễn cưỡng coi như là quen mặt, ngày thường cô cũng tìm anh Ngưu lấy cơm.

Tân Vân Mậu lắc đầu, bình tĩnh trả lời: “Không, là con chim kia mua đó.”

“Con chim kia?” Sở Trĩ Thủy đang hoang mang tìm kiếm một vòng trong đầu, cô không biết anh đang nói ai, phỏng đoán nói: “Lẽ nào là chị Hồng sao?”

Cô không biết yêu quái loài chim trong cục là ai, nếu chỉ phán đoán từ tên, gần như chỉ có Hồng Hi Minh phù hợp.

Tân Vân Mậu gật đầu: “Chị ta còn hỏi có phải tôi mua cho cô không.”

Hồng Hi Minh dù gì cũng là trưởng phòng phòng nhân sự, cô ấy biết thân phận thực sự của Tân Vẫn Mậu, tất nhiên biết rõ thần quân

không cần ăn cơm.

Sở Trĩ Thủy cứng đờ: “Anh trả lời thế nào?”

“Đương nhiên là nói thật rồi.”

Sở Trĩ Thủy nhớ đến gương mặt ăn dưa trong cuộc họp của các yêu quái, cô hít sâu một hơi, ôm tâm lý gặp may, thăm dò hỏi: “Lúc đó xung quanh không có người khác chứ?”

Chắc sẽ không có nhân viên trong cục biết chuyện này nhỉ?

“Không có người khác.” Tân Vân Mậu bổ sung nói: “Nhưng có rất nhiều yêu quái, đều là vây xem.”

Tân Vân Mậu vừa vào nhà ăn đã bị chú ý, nhưng anh coi như bên cạnh không người mà đi lấy cơm, không hề để ý ánh mắt các yêu quái xung quanh. Chỉ là lúc này họ đã gần như không phải sợ hãi và cảnh giác, trái lại nảy sinh một cảm giác hưng phấn, không biết rốt cuộc là đang kích động cái gì.

Thần quân có năng lực phân tích ác ý rất mạnh, nhưng anh không bình phẩm ra được cảm xúc này của các yêu quái, nói là thiện ý cũng không đúng hoàn toàn, ngược lại là cực kỳ vi diệu.

Không ai có thể nói rõ hứng thú hóng chuyện ở đây, nhưng chỉ cần có chuyện để hóng xuất hiện, quần chúng vây quanh rất phấn khởi, còn muốn đắm say vào đó hơn cả làm việc công.

Hồng Hi Minh nhìn thấy Tân Vân Mậu lộ diện, nhiệt tình chủ động cầm thìa, nói gì cũng phải giúp anh xúc cơm. Cô ấy nghe được là

mua cho Sở Trĩ Thủy, càng thêm phấn chấn múc đầy mấy hộp lớn, dáng vẻ ân cần sợ trưởng phòng bộ phận phát triển kinh tế bị đói.

Sở Trĩ Thủy nghe xong đầu đuôi câu chuyện, cô đã nghĩ đến ánh mắt sáng rực của quần chúng ăn dưa xem kịch, không kiềm được đau đầu đỡ trán: "Trong khoảng thời gian này anh có thể đừng đến nhà ăn không."

Nếu ngày mai cô đi nhà ăn ăn cơm, nói không chừng cũng phải đối mặt với mấy ánh mắt này, chắc còn hỏi cô tại sao Tân Vân Mậu không đến ăn cơm các kiểu, hơi nghĩ chút thôi đã thấy da đầu tê rần, đứng ngồi không yên.

Tân Vân Mậu im lặng một lát, hình như anh đang suy nghĩ gì đó, mong chờ chớp mắt: "Nếu cô đã cầu nguyện rồi, vậy sau này ngày nào tôi cũng giúp cô mang cơm?"

"Cầu nguyện cái gì? Tôi không cầu nguyện." Sở Trĩ Thủy bực bội: "Anh còn chê chuyện không đủ loạn à!"

Tin đồn đã nảy sinh rồi, vậy mà anh còn ngày ngày mang cơm, thật sự muốn mọi chuyện tệ hơn hay sao!

Nhờ phúc của sếp Miêu, tiếng tăm của cô ở cục quan sát chịu thiệt hại, gánh cái nồi đen quy tắc ngầm với cấp dưới trên lưng.

Cảnh sát trưởng mèo đen thông qua thủ đoạn tung tin đồn cao cấp, kể chuyện không đầu không đuôi, một thân mèo đánh tan khí thế cao lãnh của thần quân yêu giới Tân Vân Mậu, đang đại hội toàn cục lại phát ra miếng dưa lớn động trời, khiến cây trúc sập phòng tại chỗ. Thủ pháp truy vết đỉnh cao này, văn án bóc phốt vi diệu, thời cơ phát dưa chuẩn xác, không thể không xưng

là hoàn hảo.

Chó săn con người chụp ảnh minh tinh thì tính là gì? Vậy cũng là chơi nhà chòi mà thôi.

Mèo săn yêu quái mới là mạnh nhất, hoàn toàn không sợ hãi thần khí Long Cốt Tản, mãi mãi chiến đấu ở tuyến đầu ruộng dưa yêu giới!

Tân Vân Mậu gần như không biết hành vi lấy cơm của mình gây nên hiệu ứng mắc xích, anh thấy Sở Trĩ Thủy phản ứng dữ dội, trông có vẻ còn khá khó hiểu.

May thay sau đó bộ phận phát triển kinh tế bận rộn công vụ, Sở Trĩ Thủy tiếp xúc với các yêu quái khác trong cục không nhiều. Trí nhớ của mọi người không tốt, chỉ cần chờ tin đồn lắng xuống, có lẽ sẽ không có chuyện lớn.

Sở Trĩ Thủy nghĩ vậy, tâm trạng của cô bình ổn lại, trịnh trọng nói: "Dạo này chúng ta vẫn đừng xuất hiện chung trong cục."

Nếu diễn lại cảnh tượng trong đại hội toàn cục lần nữa, vậy chắc quần chúng ăn dưa không thể tiêu hóa mất.

"Tại sao?" Tân Vân Mậu làm một cây trúc thanh liêm, gương mặt anh đầy vẻ trời quang trăng sáng, hoang mang đặt câu hỏi: "Chúng ta có gì cần lén lút sao?"

Sở Trĩ Thủy thấy thái độ thẳng thắn của anh, cô bị hỏi đến không nói nên lời, bỗng không biết anh thật tâm muốn hỏi hay là đang cố ý thăm dò điều gì. Hiện tại họ bị yêu quái hiểu lầm, anh lại biểu hiện rộng lượng như vậy, quả thật khiến cô không biết phải làm sao.

Nếu anh là một người đàn ông, cô sẽ nghi ngờ anh có thủ đoạn cao, dây dưa ái muội tột đỉnh, giăng ra một cái bẫy cao cấp, một câu nói thì quyết định quan hệ song phương. Cô nói cần lén lút không đúng, cô nói không cần lén lút cũng không phải, cũng không thể mặc kệ tình thế phát triển được.

Nhưng anh là một cây trúc, chắc tư duy không phức tạp thế đâu nhỉ?

Giống như hai người chơi đánh bài, Sở Trĩ Thủy ra bài theo đường bình thường, thế nhưng Tân Vân Mậu trực tiếp quăng ra một cặp Joker. Cô bị động tác của anh làm cho đơ ra, không hiểu anh là tay mới không biết chơi đánh đại, hay là lòng có dự tính trước nên làm vậy, dù sao đi nữa thì giờ cô cũng không biết phải đánh thế nào cho phải.

Toàn cục ván bài này đã bị anh đánh loạn.

“Anh nói chí phải, thanh giả tự thanh.” Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cô cố gắng thả lỏng tâm thái, tự mình giải thích: “Đều đang làm việc trong một phòng ban, mối quan hệ tốt chút cũng bình thường, đúng chứ?”

“Ừm, chúng ta rất thân.” Tân Vân Mậu vui vẻ gật đầu: “Suy cho cùng cô cũng là tín đồ của tôi, mối quan hệ chúng ta thân mật là bình thường.”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Cô cảm thấy hết sức vô lý: “Có phải anh không phân biệt được âm

mũi trước sau?"

Cô nói là “thanh” trong thanh giả tự thanh, anh hiểu thành “thân” trong mối quan hệ thân thiết, đây là cách nắm trọng điểm kiểu gì vậy?

“Thanh” mà Sở Trĩ Thủy nói phát âm là /qing/, mà Tân Vân Mậu lại nói thành chữ “Thân” phát âm là /qin/, nên Sở Trĩ Thủy mới nói anh không phân biệt được âm tiết.

“Người ta là cỏ cây bạt ngàn, còn anh là vô lý cực độ.” Sở Trĩ Thủy nghi ngờ gà xào cay quá nồng, làm cô nóng cả người, vội gắp một đũa đồ chay giải nhiệt: “Tôi không nên thảo luận chuyện này với anh.”

“Cỏ cây bạt ngàn” là câu thơ gốc “Li li nguyên thượng thảo”, còn “Vô lý cực độ” là câu thơ chế từ câu trên “Li li nguyên thượng phổ”. Nghĩa của hai câu này không liên quan gì nhau, giống như cách Tân Vân Mậu hiểu và đáp lại lời Sở Trĩ Thủy nói.

Không chừng anh còn không hiểu yêu quái khác đang xem náo nhiệt gì, chứ đừng nhắc đến giăng bẫy dây dưa cao cấp gì, quả thật đã đánh giá cao anh rôi.

Cô dứt khoát chuyên tâm ăn cơm, ném chuyện này ra sau đầu.

Tân Vân Mậu tựa vào bàn làm việc bên cạnh im lặng nhìn Sở Trĩ Thủy ăn cơm.

Ánh mắt cô cực kỳ chuyên chú, chậm rãi nhai thức ăn, hình như đồ ăn hơi cay, bờ môi phiếm màu hồng nhạt càng khiến da dẻ cả người cô như phát sáng, dáng vẻ ăn của cô như động vật nhỏ, trạng thái khá nghiêm túc, như nếm thử của ngon vật lạ, ngay cả người không

cần ăn như anh cũng bị thu hút, trở nên tò mò.

Lần nào cũng vậy, chuyện anh không có hứng thú, chỉ cần cô thử làm chút, anh lại trở nên hứng thú, muốn thử cùng cô.

Sở Trĩ Thủy nâng mắt, thấy anh nhìn chằm chằm mình: “Sao đấy?”

Lúc Tân Vân Mậu im lặng không nói thì mặt luôn luôn vô cảm, thân phận thần quân khiến anh tự phụ, thực lực cường đại khiến anh sắc bén, còn lúc anh lạnh mặt thì có cảm giác áp bức vô cùng, luôn có thể dọa Kim Du đến nỗi nơm nớp lo sợ. Nhưng cô lại luôn thấy anh chẳng có sức uy hiếp nào, lúc anh chụp ảnh chung ở Đan Sơn không hề lộ ra ý cười, ánh mắt sâu thẳm như vầng trăng, không cười nhưng vẫn ôn hòa.

Anh lẳng lặng chú ý đến cô nhưng cô lại không cảm thấy sợ chút nào, thường vô thức cho rằng anh đang ngẩn người.

Hơi thất lễ chút, giống như là một chú chó lớn ở bên cạnh quan sát cô. Nếu cô giơ tay, anh cũng sẽ ôm tay.

Tân Vân Mậu hỏi thăm: “Đây là món gì vậy?”

“Gà xào cay, thịt heo cắt sợi, cải thìa xào tỏi, đậu phụ trộn hành.” Sở Trĩ Thủy nhìn hộp canh nhỏ, cô đã thấy hơi no, lần lượt giới thiệu: “Canh sườn khoai từ.”

Cô cảm khái nơi đáy lòng chị Hồng lấy cơm thật là, thấy món ăn đều bị nén đầy, một người ăn căn bản không thể ăn hết.

Tân Vân Mậu lặng im vài giây, từ trong túi lấy ra một đôi đũa dùng một lần, tách ra xong tiện tay gắp một miếng đậu hủ trộn hành lên, chậm rãi thưởng thức. Anh muốn biết rốt cuộc có ngon không, tại

sao cô ăn lại thơm đến thế?

"Tật xấu gì của anh đây?" Sở Trĩ Thủy nhìn hành động này, kinh ngạc nói: "Không thể vì không có biên chế mà cứ ăn cơm thừa vậy chứ, tôi có thể lấy một phần cho anh."

Tân Vân Mậu lẩm bẩm: "Cô ăn cũng không hết."

"... Cho nên anh thực hiện chiến dịch "sạch đĩa" sao?"

Nếu nói ban đầu cô thấy anh làm vậy, nội tâm sẽ bực bội sụp đổ, thì đến giờ cô thấy anh làm vậy lại cảm thấy bình thường. Giới hạn của của con người chính là bị đánh tan từng bước như vậy, hiện tại anh làm gì cô cũng sẽ không thấy lạ.

May mà anh thử bốn món mỗi món một đũa, chắc là tò mò hương vị thức ăn hôm nay, thử chút rồi giúp cô dọn dẹp hộp cơm sạch sẽ.

Buổi chiều, Sở Trĩ Thủy gọi điện thoại cho chủ nhiệm Tần, trò chuyện về ngày hội khuyến mãi của Tân Thấu. Hai bên đưa một danh sách, rồi dẫn ra các thương nghiệp địa phương Hoài Giang bằng lòng tham gia sự kiện, chỉnh sửa xong rồi gửi cho Vương Di Văn.

Vào ngày hội khuyến mãi Tân Thấu sẽ tung ra số lượng lớn nội dung đoạn phim chất lượng cao, người dùng mới mở hội viên có chiết khấu, đồng thời đưa ra một lô lớn sản phẩm giảm giá, giúp người dùng thích ứng nhanh nhất chế độ vừa xem vừa mua. Hoạt động sẽ có thời gian làm nóng trước, không chỉ là tuyên truyền Tân Thấu Video, còn cho các thương gia hợp tác không ít hào quang.

Tân Thấu còn tiện tay giúp thương gia hợp tác lâu đẩy quảng cáo, Vương Di Văn đề nghị tìm chút quảng cáo đẩy cho Sở Trĩ Thủy, ví

dụ như blogger KOL các kiểu gì đó, đạp lên làn sóng hiệu quả lưu lượng chắc tốt lắm.

“Tính chất của đơn vị chúng tớ không dễ tìm quảng cáo để đẩy.” Sở Trĩ Thủy khó xử nói: “Đẩy quảng cáo chắc phải trả tiền cho đối phương, đến lúc đó truyền ra ngoài sẽ gây ảnh hưởng không tốt, chúng tớ phát trực tiếp không cho người trong cục lộ mặt.”

Trước giờ Trần Châu Tuệ chưa từng lộ mặt trên sóng phát trực tiếp, trước mắt chỉ có con mèo trong cục xuất hiện trước ống kính thôi.

Công ty Quan Cục có thể kinh doanh bán hàng, nhưng tuyệt đối không thể ra mặt ở một số phương diện nào đó, ví dụ như chi tiền cho các loại tiếp thị. Tân Thấu Video đẩy quảng cáo cho họ vì chính sách xóa đói giảm nghèo, so với việc họ tự móc tiền túi ra đẩy cho chính mình, khái niệm đó hoàn toàn khác nhau.

Chương 164:

“Nhưng không cho Tân Thấu đẩy quảng cáo thì uổng lắm?” Vương Di Văn đề nghị: “Tớ lên mạng thấy bình luận sản phẩm của các cậu không tệ, cậu có đọc qua mấy bình luận đánh giá máy lọc nước đáng tin không, vài blogger sử dụng bình luận sản phẩm của các cậu các kiểu, chúng tớ đẩy mấy người đấy lên cũng được.”

“Nhưng nói thật lòng vẫn tự đẩy tốt hơn, kiểu nổi tiếng hào quang này cũng sẽ khiến đối phương hút fan, đẩy cho người lạ là làm việc thiện, xung quanh cậu có ai làm blogger không?”

Sở Trĩ Thủy bất lực: “Tài nguyên của hai chúng ta xem xem nhau, chẳng qua cũng chỉ là mấy người đó mà thôi, tớ biết cậu cũng có thể tìm được.”

Hai người vốn cùng đoàn đội ở Long Trị, nhân mạch các thứ sớm đã trộn vào nhau, nói thật thì lật không ra mẫu mới.

“Nói cũng phải.” Vương Di Văn lẩm bẩm: “Nhưng tớ không muốn tìm họ, họ và Long Tri quá thân quen, thời cơ này không thích hợp.”

Sau khi Tân Thấu Video phát triển, Vương Di Văn có thể liên hệ với nhân mạch cũ, nhưng thế cục trước mắt còn chưa ổn định, chuyển về công ty cũ sẽ rút dây động rừng.

Sở Trĩ Thủy: “Để tớ xem thử coi sao, nhưng chắc không có đâu.”

“Được, cậu cứ xem trước, nếu cậu không tìm được người mới thì tớ đi tìm mấy người đó, hời cho họ rồi.

Giờ hai người mới cúp máy.

Sở Trĩ Thủy thầm nói, sao cô có thể tìm được người mới chứ, ngày nào cũng chào hỏi nói chuyện với yêu quái, đâu ra con người?

Vương Di Văn còn nhắc đến bình luận đánh giá máy lọc nước, Sở Trĩ Thủy tìm tòi ở các nền tảng, lướt xem có blogger nào từng bình luận sản phẩm Quan Cục không. Phần lớn số liệu của ứng dụng hiện tại khá kinh người, kẹo gừng Phong Vị hastag #phongcáchPhóThừaTrác, dẫn đến việc cô còn lướt ra không ít nội dung của nam minh tinh, sau đó lại lướt ra một gương mặt yêu quái xinh đẹp quen thuộc.

Đây là một beauty blogger, tên là “Hộp đồ nghề của Đỗ Hương Hương”, có thể là sửa từ “Đỗ Thập Nương nộ trầm bách bảo tương”. Lượng fan của cô ta còn khá đáng sợ, tên fan là “Bách Bảo Hương”.

Sở Trĩ Thủy ngắm gương mặt quen thuộc này, cô tiện tay nhấn mở một lịch sử phát trực tiếp, hình như là chủ blog đang giải thích tình hình gần đây cho người hâm mộ.

Trong đoạn phim, cô gái dung mạo xinh đẹp mặc hán phục, giọng điệu lại khá chán nản, phờ phạc nói: “Phải, tôi không theo đuổi thần tượng nữa, quá ảnh hưởng đến cuộc sống rồi, đoạn phim liên quan đến minh tinh trước kia đều xóa sạch hết, mấy chị em theo dõi tôi vì cái này thì hủy theo dõi đi.”

“Tôi cảm thấy vẫn nên tập trung vào bản thân là quan trọng nhất, giờ nhớ lại khoảng thời gian đó, giống như mất trí vậy, tóm lại cho

dù mọi người làm chuyện gì cũng không thể đánh mất bản thân, dù sao đi nữa tôi cũng mới tỉnh ngộ.”

[Hoàn toàn đồng ý với Hương Hương! Lúc trước tôi theo đuổi thần tượng cũng như vậy!]

[Không sao, xóa hết thì xóa hết đi, vốn chính là vì Hương Hương với đăng ký mà!”

Cô gái xinh đẹp không biết nhớ ra chuyện gì, buồn bã nói: “À, giờ tôi rất ngưỡng mộ người thi đậu vào biên chế, tại sao tôi thi không đậu chứ?”

[Hương Hương không muốn làm blogger toàn thời gian sao? Rõ ràng trang điểm rất đẹp, sao lại đột nhiên muốn thi biên chế?]

[Phía cuối của vũ trụ quả nhiên là biên chế.]

Sở Trĩ Thủy nghe hết đoạn nói chuyện này, cuối cùng cô cũng nhận ra Đỗ Nhược Hương từ trong filter, đây chẳng phải là yêu hoa chạy theo Phó Thừa Trác sao.

Lúc phát trực tiếp Đỗ Nhược Hương giống như đang giả trang, dung mạo khí chất khác với ngày thường, chí ít Sở Trĩ Thủy phải mất rất lâu mới nhận ra.

Sở Trĩ Thủy tiện tay theo dõi Đỗ Nhược Hương, cô chợt nhớ ra gì đó, ngẩng đầu hỏi thăm: “Kim Du, yêu quái cũng sẽ làm việc trong xã hội loài người sao? Ví dụ như làm người có ảnh hưởng trên mạng xã hội, hoặc là làm nghề tay trái các kiểu.”

“Làm chứ.” Kim Du nghiêng đầu: “Yêu quái khác tôi không biết, dù sao đi nữa anh Ngưu có nghề tay trái, anh ấy không làm trưởng

khoa hình như là vì lười phải hằng năm báo cáo cổ phiếu và ngân sách của mình lên trên, nói làm lãnh đạo sẽ vướng tay vướng chân."

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên cảm thán trí khôn của Ngưu Sĩ, khẳng định nói: "... Anh Ngưu giỏi thật ấy."

Xem ra cục quan sát quản lý nhân viên trong cục khá nghiêm khắc giống với đơn vị của con người. Giờ nghĩ lại, yêu quái ở bên ngoài kiếm tiền còn dễ hơn trong cục, ít nhất có thủ đoạn nhận đệ tử này kia, hành động cũng tự do hơn.

Nếu cô đã không có nhân mạch, vậy tìm thử nguồn lực yêu quái xem sao.

Sở Trĩ Thủy định liên lạc với Đỗ Nhược Hương, ai ngờ sau khi không theo đuổi thần tượng nữa thì đối phương tự bế, dạo này cũng không có đăng tin gì mới, cả con đường hợp tác doanh nghiệp cũng không thêm bạn, nhắn tin thì có cảm giác 800 năm cũng không trả lời. Lúc trước họ không có trao đổi cách liên lạc, giờ lại muốn liên lạc cũng không dễ gì.

Sở Trĩ Thủy tiếp tục thỉnh giáo: "Kim Du, giữa yêu quái các cô có cách liên lạc nhanh chóng nào không? Là cách mà xã hội loài người không có ấy."

"Liên lạc nhanh sao?" Kim Du suy nghĩ: "Muốn liên lạc nhanh trong cục, thì hạ lệnh truy nã."

Sở Trĩ Thủy quyết đoán phủ định: "Này không được."

"Cách khác nữa thì chắc là thiên phú, có vài thiên phú của yêu quái

có thể làm được đấy, nhưng tôi không biết ai biết cái này."

Sở Trĩ Thủy ngơ ra, cô cũng không biết thiên phú của vị yêu quái nào là cái này, nhưng cô biết có một vị yêu quái thiên phú gì cũng có.

Vị yêu quái đó chắc chắn là người không thể đồng ý chuyện này nhất.

Sở Trĩ Thủy xoay người, cô nhìn Tần Vân Mậu ở sau lưng, nở nụ cười như gió xuân, dịu giọng nói: "Thần quân, mạo muội làm phiền giây lát, có thể giúp tôi liên lạc một vị yêu quái không?"

Tân Vân Mậu bất động nhìn gương mặt tươi cười của cô, anh căng cơ hàm, liếc xéo cô một cái, cảnh giác nói: "Cô muốn tìm ai?"

Sở Trĩ Thủy sáng mắt, úp úp mở mở nói: "Chính là yêu quái lúc trước chúng ta đã gặp rồi, nhưng không có giữ lại cách liên lạc ấy, dạo này cần họ làm chút chuyện, ví dụ như Đỗ..."

Tân Vân Mậu như nắm thóp cô, tức giận nói: "Tôi biết ngay mà! Cô còn nhớ túi hương của cô ta, lúc đó cô còn định dẫn cô ta về!"

Lúc trước anh cảm thấy sai sai, dùng lửa yêu đuổi yêu hoa kia chạy mất.

Sở Trĩ Thủy phản bác: "Không phải chứ, trí nhớ của anh tốt thật, tôi mới nói họ ra thôi anh đã có thể biết là ai rồi?"

"Người có trí nhớ tốt là tôi sao?" Giọng điệu anh lạnh lẽo: "Cô vậy mà còn nhớ tên của cô ta."

Cô bỗng thấy chột dạ, vội nói: "Thật không giấu giếm, ban nãy lướt

đến đoạn phim mới nhớ ra.”

Nếu không phải dựa vào phần lớn số liệu, cô thật sự không lướt tới Đỗ Nhược Hương.

“Không giúp.” Tân Vân Mậu không vui ngoảnh đầu, anh khoanh tay, thái độ cứng rắn: “Cô có thể tìm tôi cầu nguyện, nhưng không thể cầu nguyện tìm cô ta, có chuyện gì mà tôi không làm được sao?”

Nhưng cô cũng không thể bảo anh đi bình luận đánh giá kem dưỡng tóc được, chuyện này không phù hợp với hình tượng thần quân kiệm lời quý chữ.

Đỗ Nhược Hương hiển nhiên là người làm công thuần thục, làm việc sẽ thuận buồm xuôi gió, bản thân chuyện này cũng có trợ giúp cho tài khoản kinh doanh của cô ta.

Thế nhưng nếu cô nói vậy, chắc chắn yêu quái trúc sẽ quậy lên, cho rằng cô nói anh không bằng yêu hoa.

Sở Trĩ Thủy thấy anh làm mình làm mẩy như chịu uất ức, cô nhẹ than thở một tiếng, quyết định vì sự đoàn kết ổn định, dùng nghệ thuật ngôn từ thích hợp.

“Đây không phải không nỡ để anh làm việc cực khổ hay sao.” Cô mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, thiết tha nhìn Tân Văn Mậu, ấm áp nói: “Mới nói tiện tay giao cho cô ta làm, không cần phiền anh..”

Tân Vân Mậu không ngờ cô sẽ nói vậy, vẻ mặt anh cứng đờ, con người run rẩy, ưu sầu tự nhiên tiêu tán, bỗng nhiên thấy thẹn đỏ mặt, hờn dỗi trả lời: "...Ò.”

“Vậy thần quân có thể giúp tôi tìm cô ta không?”

“Được.”

Ở một thành phố cách không xa Ngân Hải, trong căn phòng vô cùng lộn xộn, có một bóng người nằm dài trên giường.

Đỗ Nhược Hương nằm trên giường, trên tay cầm máy chơi game, nhàm chán mà điên cuồng bẩm phím, tiếp tục cuộc sống ngồi xổm ở nhà của mình. Sau khi theo đuổi thần tượng thất bại, cô ta không muốn học tập cũng không muốn làm việc, làm chuyện gì cũng không có hứng thú, thậm chí chơi game cũng không có tinh thần.

"Hộp đồ nghề của Đỗ Hương Hương" vốn dĩ đang hoạt động rất tốt, sau này vì mãi theo đuổi thần tượng mà cô ta đã bỏ bê việc chăm sóc nó, gần đây còn không có nổi tâm trạng để lên mạng. Cô ta biết tiếp tục suy sút như vầy là không đúng, nhưng cô ta không có cách nào gượng dậy được, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ “nếu không thì cứ nằm dài một trăm năm cho qua thời gian”.

Cuộc sống tẻ nhạt bao giờ cũng vậy, đến cả những màn chơi game cũng thấy nhàm chán, nhưng cuộc sống cần có sự đối lập, chỉ khi mất đi mới hiểu được

trân trọng.

Đỗ Nhược Hương nằm ở nhà, cô ta vốn đang vô cùng lười biếng, đột nhiên bị nhắc tên!

[Đỗ Nhược Hương.]

Giọng nói trống rỗng không thể phân biệt nam nữ, cũng có thể là do thiên địa vốn dĩ không có giới tính, giọng nói mờ ảo truyền đến

khiến cho sắc mặt của Đỗ Nhược Hương tái đi vì sợ hãi.

Ai cũng đã biết, tên của yêu quái có chứa sức mạnh, nếu kêu tên của yêu quái nào đó sẽ có thể nghe thấy, nhưng tiền đề là đối phương có đang nghiêm túc lắng nghe hay không. Điều này cũng giống như gọi điện thoại, có thể từ chối cuộc gọi, nhưng muốn nói chuyện thì cần phải kết nối. Không ít yêu quái có việc bận bịu, không thể nào mỗi ngày đều nghe tên của bản thân, cho nên hiện tại vẫn quen dùng điện thoại di động.

Tuy nhiên vẫn có một ngoại lệ, đó là khi trực tiếp gặp mặt gọi tên, yêu quái bị gọi tên chắc chắn có thể nghe thấy. Điều này thường xảy ra khi Cục quan sát phát lệnh truy nã sau khi biết tên của yêu quái. Bước đầu tiên để một con yêu quái vào tù trong cục chính là bị tịch thu tên họ.

Cho nên Đỗ Nhược Hương bị gọi tên mới trở nên hoảng sợ, không lẽ là vì Cục quan sát muốn tính sổ cô ta sau khi theo đuổi thần tượng à? Nhưng mà cung phản xạ này cũng quá dài đi?

Chắc là do cô ta ở nhà uể oải quá lâu, yêu giới không ủng hộ văn hóa nằm im một chỗ, cho nên mới gọi tên cô ta để cảnh báo hay sao?

[Đỗ Nhược Hương]

Đỗ Nhược Hương lại bị gọi tên, cô ta hoảng sợ đến mức vứt máy chơi game đi, cũng không thể tiếp tục nằm im.

Tuy nhiên, giọng nói ở phía xa đột nhiên thay đổi, như thể có một người khác đang chen vào cuộc trò chuyện.

[Tôi nói như thế này, cô ấy có thể nghe thấy tôi không? Nhưng không có phản hồi.]

[Cô ta nghe thấy nhưng không trả lời.]

[Xin chào, cô có thể nghe thấy tôi không? Tôi là Sở Trĩ Thủy đến từ Cục quan sát Hoài Giang, lần trước chúng ta đã gặp nhau một lần trong cục. Gần đây tôi nghe được rằng cô đang điều hành một kênh truyền thông, có vẻ như liên quan đến sắc đẹp. Cô có hứng thú giúp chúng tôi đề ra một số gợi ý có giá trị không? Nếu được cô có thể để lại địa chỉ để tôi gửi một vài sản phẩm cho cô nhé.]

Tuyên bố điểm danh rất linh hoạt kỳ ảo và cơ mật, nhưng Đỗ Nhược Lan dựa vào lời nói có thể phân biệt được đây là một người một yêu, nói chuyện ngắn gọn lại lạnh lùng chính là Thần Quân, nói chuyện dài và lịch sự chính là chị gái đã tiễn cô ta. Cô ta run run nói: "Trong cục, trong cục quan sát còn có việc làm như vậy sao?"

[Vâng, tôi nghĩ lần trước cô trò chuyện với Kim Du đã nghe nói về công việc của chúng tôi.]

"Được rồi, vậy chúng ta thêm WeChat đi, chúng ta dùng cái đó để trò chuyện, còn cái này hãy cúp máy trước ..."

Đỗ Nhược Hương dùng phương thức này trò chuyện liền nghi ngờ rằng cô ta sẽ bị bỏ tù ngay lập tức, hoặc cái mạng nhỏ này sẽ tới bất cứ lúc nào: "Để tôi đọc số WeChat"

[Được rồi, tôi đã thêm cô.]

Hai bên chuyển sang phương thức giao tiếp của con người, bầu không khí lập tức trở nên hài hòa không ít, ít nhất không có cảm

giác tra khảo tù nhân.

Sở Trĩ Thủy giới thiệu cho Đỗ Nhược Hương về các sản phẩm của Quan cục, sau đó giải thích lý do thu thập đánh giá khắp nơi, cuối cùng còn giải thích: "Cô không cần phải cố tình khen ngợi, chỉ cần thực tế và nhận xét là được rồi. Chúng tôi gần đây đã hợp tác với nền tảng này, bọn họ muốn đẩy mạnh một số đánh giá thực tế, tốt nhất là một blogger KOL lớn hoặc gì đó, sau đó tôi lướt thấy cô trên Internet, nhận ra các video trước đó của cô rất hay, cho nên tôi muốn nghe ý kiến của cô sau khi sử dụng nó. Nếu có khuyết điểm gì cứ thẳng thắn nói ra."

“Được rồi, sau khi nhận được sản phẩm tôi nhất định sẽ đánh giá thật kỹ cảng, cố gắng phát hành video càng sớm càng tốt.”

Đỗ Nhược Hương thành thành thật thật trả lời, sợ rằng hiệu quả không tốt sẽ lại bị gọi tên. Cô ta đã không muốn làm việc một thời gian dài, cuối cùng bị Thần Quân gọi tên mà bừng tỉnh, sợ tới mức lập tức từ trên giường đứng dậy đi làm.

"Vậy thì tốt quá, bản chất của đơn vị chúng tôi khá đặc biệt, cũng không có cách nào để báo đáp một cách thực tế..."

Sở Trĩ Thủy bối rối nói: "Tôi sẽ gửi cho cô một số quà tặng trong dịp Tết Nguyên đán, lúc đó vẫn gửi đến địa chỉ này chứ?"

“Được, được.”

Đỗ Nhược Hương nghe thấy giọng nói ôn nhu của cô, không còn căng thẳng như trước nữa, nhỏ giọng nói: “Nếu không thì bây giờ tôi đi máy bay đến Hoài Giang để đánh giá luôn?”

Dù sao thì video của cô ta có thể được quay ở bất cứ đâu, cũng

không mất gì khi bị nền tảng đẩy đến vị trí giao thông, không bằng cứ chạy đến Cục quan sát Hoài Giang một chuyến.

“Đến làm gì?”

Tân Vân Mậu từ sau lưng Sở Trĩ Thủy đi ra, trên màn hình hiện lên gương mặt lạnh lùng của anh, ánh mắt lạnh như lưỡi đao sắc bén, anh cảnh cáo: “Quên những gì tôi đã nói rồi?”

Đỗ Nhược Hương: "..."

Cuối cùng, Đỗ Nhược Hương buồn bã tắt video, cô ta quên mất bản thân bị cấm xuất hiện ở Hoài Giang, nếu không sẽ bị lửa quỷ thiêu thành phân bón.

Sự đe dọa của Thần Quân chính là lực lượng sản xuất chính, Đỗ Nhược Hương đã nhận được sản phẩm của công ty Quan Cục, lập tức không ngừng nghỉ quay video đánh giá.

Sở Trĩ Thủy từ chỗ Đỗ Nhược Hương nhận được ý tưởng mở rộng, cô không chỉ đến làm phiền Hoa Yêu để tìm một số blogger quen thuộc, mà còn liên hệ với những con yêu quái khác phù hợp với thuộc tính của sản phẩm.

Không lâu sau các bài đánh giá sản phẩm xuất hiện trên các nền tảng lớn. Sở Trĩ Thủy sàng lọc một phen, chọn một vài cái đưa cho Vương Di Văn, để cô ấy đẩy lượng truy cập tùy theo tình hình.

Tài khoản "Hộp đồ nghề của Đỗ Hương Hương" chủ yếu là về làm đẹp và chăm sóc da. Gần đây, Đỗ Nhược Hương đã tích lũy được rất nhiều sản phẩm nên chỉ đơn giản làm một video về chăm sóc tóc để giới thiệu chúng với nhiều mức giá khác nhau.

Hàng của Quan Cục từ trước đến nay đều rẻ và to, kem dưỡng da đầu cũng là một hủ lớn mấy chục nguyên, bao bì bên ngoài không cầu kỳ, cầm trên tay còn có chút nặng.

Chương 165:

Trong video, mái tóc của Đỗ Nhược Hương ướt đẫm, đang chăm chỉ bôi kem dưỡng, vừa dùng thử vừa giới thiệu: "Các chị em, vừa nãy tôi cũng có nói qua, thứ này là để tiết kiệm và thanh đạm, các chị em giàu có có thể lựa chọn những sản phẩm tên tuổi kể trên, nhưng tôi cũng sẽ đánh giá một vài sản phẩm hợp túi tiền, kể lại quá trình sử dụng cho mọi người ..."

"Kem dưỡng da đầu này vẫn tốt. Giá rẻ, thành phần an toàn, nếu mọi người dị ứng với gừng thì không nên dùng bởi vì trong thành phần có chứa gừng.

Sau khi bôi lên da đầu sẽ hơi nóng, nhưng không phải là loại cảm giác đau rát, khá là nhẹ nhàng và có mùi ổn."

Đỗ Nhược Hương vừa nói vừa lau, cô ta đột nhiên bỏ tay xuống, phần tóc bên trên vẫn ướt đẫm, buồn bực tìm dụng cụ: "Nhược điểm duy nhất là tóc dài bôi cái này rất mệt, để tôi xem thử có cái cọ nào có thể làm nhanh hơn không. Sản phẩm này lúc gửi đến chỉ có mỗi hủ kem, không hề tặng thêm cọ hay dụng cụ nào cả, đương nhiên cũng là do giá cả, không có thì không có vậy, tự mua một cái online, một cái cọ nhỏ cũng không đắt."

"Được rồi, bây giờ đợi thêm một lúc nữa, sau khi gội sạch tóc thì xem hiệu quả nhé. Gội xong sẽ không còn mùi gừng nữa, cảm giác sảng khoái và da đầu rất nhẹ nhàng. Tương tự như đắp mặt nạ cho da đầu?"

Đỗ Nhược Hương nói: "Đây không phải là dầu xả, nó được bôi lên da đầu, vì vậy hãy gội đầu bằng dầu gội và dầu xả như bình thường."

[Cuối cùng cũng thấy có blogger đẩy sản phẩm quý giá của tôi! Tôi đã sử dụng sản phẩm này trong một thời gian dài, đã mọc những sợi lông tơ nhỏ, nhưng không hiểu sao trên mạng không có ai đề cử sản phẩm này cả! !]

[Đúng vậy, lúc tôi đề cập đến thương hiệu này, những người khác đều nghĩ đến kẹo gừng, không hiểu tại sao kẹo gừng của họ lại bán chạy nhất.]

[Không có người phát ngôn, không có quảng cáo, xem ra là kinh doanh phụ của công ty nào đó, tương tự như trường đại học nông nghiệp làm đồ ăn vặt, dù sao ngành nghề chính cũng không phải là cái này.

[Tôi còn nghĩ tại sao cửa hàng trực tuyến này lại quá tồi tàn, chỉ có ba sản phẩm, hơn nữa chúng còn không cùng một loại, mỗi thứ đều bán một ít.]

[Không ai biết cũng được, không có quảng cáo cũng được, bao bì đơn giản cũng được, điều đó chứng tỏ tiền được sử dụng đúng chỗ, chỉ xin đừng tăng giá khi nổi tiếng thôi.

[Cái này thực sự dùng rất tốt, các thương hiệu lớn đều cao cấp, hiệu quả cũng tương tự nhau, tiền đề là người dùng phải nhớ đến nó khi muốn dùng

[Nhớ đến khi cần dùng thì quá thực tế, mua về dùng một lần thấy mệt nên dẹp sang một bên, không phải chuyện của sản phẩm mà chỉ

là tại mình lười quá thôi.]

[Vốn dĩ tôi muốn mua sản phẩm tên tuổi, nhưng tôi lại chần chờ khi nghe mấy cái này. Trước hết cứ mua một sản phẩm giá cả ổn định để dùng đã lỡ như có quen dùng mà hết hạn cũng không quá đau lòng.]

Mặt khác, "Ngọc Kinh Tử nói chuyện nhân sâm" cũng đã phát hành một video, đây là tài khoản trực tuyến của một cửa hàng nhân sâm lâu đời, còn có một cửa hàng ngoài đời ở Đan Sơn, xem như là một cửa hàng nhân sâm đáng tin cậy, từ trước đến nay đều làm sản phẩm về nhân sâm.

Trong video, Ngọc Kinh Tử mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, nhìn qua rất xuất trần, nhạc nền cũng là một giai điệu cổ. Anh ta ngồi trước một chiếc bàn gỗ dài, trên bàn còn đặt nhân sâm quý hiếm, hùng hồn nói: "Có rất nhiều bạn bè thường nói với tôi rằng: 'Này, Ngọc Kinh Tử, tôi thấy nhân sâm cũng đâu có hiếm, sao nó lại có giá lên đến mấy ngàn vạn chứ', hôm nay tôi sẽ giới thiệu sơ lược một chút, gia đình của tôi chủ yếu bán sâm làm dược liệu, những nhân sâm bán giá cao đều là nhân sâm rừng và nhân sâm hoang dã, các loại sản phẩm khác cũng là dùng nhân sâm vườn... "

"Nếu mọi người nói muốn hầm canh, nấu rượu thì cứ mua nhân sâm vườn là đã làm được, không cần phải mua nhân sâm quý hiếm. Có người hỏi tôi thực phẩm chức năng nhân sâm và bột ngâm chân nhân sâm có công dụng gì không, tôi chỉ có thể trả lời như vầy, nguyên liệu thật thì sẽ hữu dụng. Nếu mọi người thực sự muốn phải hữu dụng, hãy tự mua một ít nhân sâm vườn, kiểm tra công thức một chút, hiệu quả cũng giống nhau thôi."

[Không phải là không mua được sao, tự mình pha chế rất phiền phức, lại không biết công thức là gì.]

[Chủ tiệm có cửa hàng trực tuyến không? Anh có mấy thứ này không?]

"Nhà tôi không có mấy cái này, đều là nhân sâm đắt tiền. Công thức đều là cho thêm hoàng kỳ(*), gừng tươi, ... Không có nguyên liệu nào mới mẻ. Nếu không muốn phiền phức thì cứ đến nơi đáng tin để mua."

Ngọc Kinh Tử nói: "Để tôi giới thiệu một vài nơi cho mọi người, mọi người tự mình xem và chọn nhé, lựa chọn ở ngoài mới là an tâm nhất, hoan nghênh mọi người đến thăm cửa hàng Đan Sơn của chúng tôi."

Trong số các sản phẩm được Ngọc Kinh Tử giới thiệu là bột ngâm chân nhân sâm của Quan Cục, cư dân mạng đã tìm kiếm nhân sâm của công ty và giành được ngôi vị "Vua nhân sâm" trong cuộc đấu giá nhân sâm Đan Sơn lần thứ 3, cũng khó trách khi nó được thương hiệu nhân sâm Đan Sơn giới thiệu. Mặc dù công ty đoạt giải “vua nhân sâm” là nhân sâm hoang dã, nhưng ít nhất điều đó cũng chứng minh rằng thực sự có một công viên nhân sâm, có lẽ chất lượng nhân sâm viên sẽ khá tốt, nguyên liệu thật xác suất rất lớn.

Ngay sau khi bài đánh giá các sản phẩm khác nhau được đưa ra, chúng đã được thúc đẩy bởi công ty Tân Thấu, thậm chí doanh số bán hàng của cửa hàng trực tuyến Quan Cục cũng tăng lên.

Nhưng đây chỉ là giai đoạn đầu trước khi tăng nhiệt, gần đây bộ phận Phát triển kinh tế cũng không dám thả lỏng, ngay cả Trần Châu Tuệ ngoài biên chế cũng thường xuyên kết nối từ xa, cô ấy vẫn luôn muốn giải quyết xong việc đẩy mạnh tiêu thụ của công ty Tân Thấu mới có thể nghỉ ngơi.

Đẩy mạnh tiêu thụ là sự kiện lớn đầu tiên kể từ khi ra mắt công ty Tân Thấu. Bọn họ muốn chứng minh khả năng của mình bằng cách quảng bá thương hiệu và doanh số bán hàng. Dữ liệu APP vào ngày này phải đẹp, nói không chừng tiếp theo đó sẽ ra mắt poster quảng bá. Vì để đạt được mục tiêu, đám người Tề Sướng và Vương Di Văn sẽ dùng thương hiệu khuyến mãi cho khách hàng, thậm chí nhiều dịch vụ hậu cần khác nhau sẽ tiến hành bàn bạc hợp tác.

Đương nhiên, những thứ này không phải thứ mà bộ phận phát triển kinh tế nhắm tới, bọn họ chỉ cần bán hàng vào ngày đó là được.

Sở Trĩ Thủy cũng xem bài đánh giá từ video của Đỗ Nhược Hương, liên hệ với một nhà sản xuất cọ nhỏ ở Hoài Giang, để trang bị cho kem dưỡng da đầu dụng cụ chải tóc.

Cùng ngày, công ty Tân Thấu đẩy mạnh tiêu thụ, ba sản phẩm của Quan Cục đã được giới thiệu, đó là kẹo gừng Phong Vị, kem dưỡng da đầu và bột ngâm chân nhân sâm. Mọi người hồi hộp chờ đợi sự kiện bắt đầu, cuối cùng mở ra màn đếm ngược chỉ trong vài giây.

Vừa đến thời gian, Kim Du đã đứng ngồi không yên, cô ấy nôn nóng quét qua hậu trường: "Để tôi xem doanh thu thế nào!"

"Như thế nào rồi?"

"Cái gì cũng không có."

"Ha?"

Sở Trĩ Thủy ngồi dậy, vẻ mặt kinh ngạc: “Không thể nào, dù sao cũng là một sự kiện, doanh số ít nhất cũng phải một vạn hoặc hai

vạn chứ.”

Không phải là cô chưa từng thấy loại hoạt động này ở Long Tri video, công ty trong cục không thể không bán ra được chứ.

Kim Du nhìn vào trang web trên máy tính, cô ấy liên tục nhấp chuột, hoang mang nói: "Không phải, ý tôi là không có gì trong màn hình cả. Bây giờ trang web đang trống rỗng, không thể làm mới được."

"... Rất tốt, nếu trang web bị sập, điều đó có nghĩa là chúng ta vẫn ổn."

Một lát sau, dữ liệu cuối cùng cũng được cập nhật, chỉ trong 1 giây ngay khi hoạt động bắt đầu, cả ba sản phẩm đều bán được với doanh số cao, vượt xa tưởng tượng của bộ phận phát triển kinh tế.

Lưu lượng truy cập của công ty Tân Thấu thực sự đáng kinh ngạc. Doanh số bán của kẹo gừng Phong vị là 9W, doanh số bán kem dưỡng da đầu là 15W và doanh số bán bột chân nhân sâm là 9W. Có vẻ như vấn đề gây đau đầu cho con người vẫn là tóc.

Kim du ngây người nhìn dữ liệu, cô ấy bắt đầu đếm đầu ngón tay, bấm đốt ngón tay, lẩm bẩm nói: "Lần trước, doanh số bán kẹo gừng là hơn 3 vạn, chúng ta đã kiếm được gần 30 vạn .."

Sở Trĩ Thủy đứng bên cạnh Kim Du, vịn vào lưng ghế của đối phương, ngả người ra sau, nhanh chóng trả lời: "Sau sự kiện lần này, tất cả các sản phẩm sẽ thu về được gần 600 vạn.

Hơn nữa ngày hôm nay vẫn chưa kết thúc, tiếp theo có thể sẽ có gia tăng nhỏ.

“Anh Ngưu! Anh Ngưu!”

Kim Du nghe xong số liệu, liền đột nhiên bật dậy khỏi ghế, nhanh như chớp chạy đến bộ phận hậu cần bên cạnh, cao hứng nói: “Anh còn có thể thay đổi bản vẽ được không? Em muốn xây một biệt thự thủy cung!"

Sở Trĩ Thủy: "?"

Cô không ngờ Kim Du lại có nguyện vọng như vậy, chẳng lẽ tất cả các loài động vật dưới nước đều có chấp niệm với nước, không phải là biển rộng thì cũng là thủy cung, dù sao thì cũng không muốn xa rời quê hương của mình.

Lễ hội khuyến mãi của Tân Thấu kết thúc, kem dưỡng da đầu của công ty Quan Cục cũng lọt vào danh sách ngôi sao bán chạy nhất trong ngày, cho dù thứ hạng không cao nhưng kết quả đã là rất xuất sắc. Dù sao thì những thứ hạng đầu toàn là những sản phẩm của thương hiệu nổi tiếng, không dễ để một công ty nhỏ có sản phẩm lọt vào danh sách.

Sau khi hoạt động quảng bá rầm rộ diễn ra, bộ phận phát triển kinh tế cũng vô cùng mệt mỏi, đã lâu Sở Trĩ Thủy không trải qua cuộc sống hỗn loạn như vậy, từ khi cô vào cục đã bắt đầu nghỉ ngơi, cuối cùng lại bị Vương Di Văn kích thích một phen, trong khoảng thời gian này, cô đã không được nghỉ ngơi tốt.

Nửa đêm, Vương Di Văn còn thường xuyên gọi điện thoại cho Sở Trĩ Thủy, hoàn toàn là tiết tấu cường độ cao của động vật xã hội đô thị, hồn nhiên quên mất bạn thân của mình đã sống ở tuyến mười tám, đã sớm tách rời cuộc sống đột tử.

Cũng may là mọi chuyện đã kết thúc, tiếp theo chính là từng bước

giao hàng, không cần phải thức đêm bàn chuyện công việc, trở về những ngày bình đạm nhàn nhã.

Trong văn phòng, Kim Du nhìn lướt qua tờ lịch ở góc dưới bên trái và ngạc nhiên nói: "Tại sao đã là tháng 11 rồi? Ngày trôi qua nhanh quá."

Kim Du nghi ngờ bản thân bị mất trí nhớ, từ lúc đẩy mạnh tiêu thụ đến giờ, ký ức ở giữa đã biến mất, không chừng là do giao hàng quá bận rộn nên quên mát.

Vẻ mặt Sở Trĩ Thủy rất bình tĩnh: "Đúng vậy, may mà cuối năm có phát thưởng."

“Không phải là ý đó, sắp đến sinh nhật của cô rồi!”

Kim Du vui vẻ nói: “Cô định sẽ trải qua như thế nào?”

Vào ngày sinh nhật của Kim Du, Sở Trĩ Thủy đã mua một chiếc bánh kem mang vào cục, đám yêu quái chia nhau chiếc bánh, hiếm khi vui vẻ một phen.

“Trải qua như thế nào sao?”

Sở Trĩ Thủy nhướng mày: “Nhảy qua.”

"???"

Kim Du vội vàng nói: "Làm sao có thể như vậy được? Cô không có việc gì muốn làm sao?"

“Không, tôi không có thời gian làm.”

Sở Trĩ Thủy thở dài: “Hôm đó là ngày làm việc, cái gì cũng làm không được, cũng không phải là ngày nghỉ cuối tuần.”

Sinh nhật của người trưởng thành đều bình đạm và không có gì lạ, vẫn phải thành thành thật thật đi làm, cô đã không còn theo đuổi bất cứ nghi thức nào từ lâu.

Tân Vân mậu ngồi ở phía sau cô, nghe được điều này liền chớp chớp mắt, anh đem tầm mắt dời qua bầu trời bên ngoài cửa sổ, không biết đang suy tư điều gì.

Kim Du hoan hộ đề nghị: "Vậy thì tôi sẽ nhờ anh Ngưu mua bánh kem mang đến đây. Đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau ăn và đơn giản chúc mừng."

"Cũng được, không cần vội, đó là chuyện của tuần sau."

Một đêm trước khi lập đông, Sở Trĩ Thủy cùng cha mẹ ăn cơm tối, ngồi trong phòng khách tán gẫu một lát. Hiện tại nhiệt độ vẫn chưa hoàn toàn hạ xuống, trong nhà cũng chưa bật lò sưởi, là ngày đầu mùa đông đến.

“Ngày mai là sinh nhật của bảo bối rồi.”

Tạ Nghiên cười nói: “Con muốn ăn gì? Tối nay để ba con nấu.”

Sở Trĩ Thủy thản nhiên nói: "Gì cũng được ạ, không cần phải phức tạp đâu, nếu không lúc ba đi làm về sẽ rất bận rộn."

..

Sở Tiêu Hạ ngồi ở bên cạnh đang lướt điện thoại di động, đột nhiên nhận được thông báo: "Đơn vị của tôi nói ngày mai nghỉ lễ."

"?"

"Đài quan sát khí tượng tỉnh dự báo rằng sẽ có bão tuyết và mưa đá vào ngày mai, thành phố Hoài Giang sẽ buộc phải nghỉ một ngày."

Sở Trĩ Thủy đang mặc bộ đồ ngủ mỏng ở nhà, cô hoàn toàn không cảm nhận được sự ấm áp của mùa đông: "???"

“Có thật không?”

Tạ Nghiên cầm điện thoại di động bên cạnh kiểm tra: “Để tôi xem thử, đơn vị của tôi không có thông báo... Ả không, gửi rồi gửi rồi. Các đơn vị an ninh không quan trọng đều sẽ được nghỉ, tôi cũng được nghỉ một ngày."

“Làm sao lại có bão tuyết trong thời tiết này?”

Sở Trĩ Thủy nghi ngờ: “Hiện tại thậm chí còn chưa đến 0 độ”

Dựa theo nhiệt độ không khí hiện tại ở thành phố Hoài Giang, bông tuyết vừa rơi xuống liền tan chảy, gần như không có khả năng đọng lại.

“Lỡ như đêm nay có gió to làm hạ nhiệt độ thì sao, dù sao thì thông báo được nghỉ cũng đã gửi rồi.

Sở Tiêu Hạ nhắc nhở: “Buổi tối chú ý đóng cửa sổ, có thể ban đêm sẽ có tuyết rơi.”

Trước khi đi ngủ, Sở Trĩ Thủy cũng nhận được thông báo của cục

quan sát, xem ra đây quả thực là quy định thống nhất của thành phố Hoài Giang. Cô nghĩ rằng thật kỳ lạ khi có một trận mưa đá vào ngày sinh nhật của mình, nhưng nghĩ đến việc có thể nghỉ ngơi ở nhà một ngày, liền cảm giác cũng không tệ.

Một đêm ngon giấc, ngày hôm sau là lập đông, chẳng những không có bão tuyết và mưa đá, mà bầu trời còn quang đãng, gió mát ấm áp dễ chịu, không hề thấy được tình hình khẩn cấp mà đài quan sát khí tượng thông báo. Bầu trời trong xanh, ánh nắng dịu nhẹ, nhiệt độ còn dễ chịu hơn hai ngày trước.

Ngay khi cửa sổ được mở ra, tiếng cười nói vui vẻ của lũ trẻ tràn vào. Bởi vì thành phố thông báo trường học được nghỉ một ngày, bọn trẻ liền chạy ra khỏi nhà đi xung quanh chơi đùa, thậm chí còn có một số phụ huynh đưa con mình đi dạo nhàn nhã trong công viên.

“Tôi còn sợ hôm nay giao thông sẽ không tốt, hoặc là trong thành phố đọng nước gì đó.”

Sở Tiêu Hạ mua đồ ăn ở ngoài về, nói: “Kết quả là siêu thị còn có nhiều người hơn bình thường, công viên đều là các bậc phụ huynh đưa con đến chơi, vô cùng vui vẻ."

Ngày hôm qua người dân Hoài Giang còn đang sợ hãi chờ trận mưa đá, hôm nay tỉnh dậy liền nhận ra ngay cả một đám mây cũng không có, đương nhiên liền thấy an tâm, đều chạy ra ngoài chơi. Những người đang thủ vững cương vị cũng không có áp lực gì, dù sao cũng chỉ là ngồi ở đơn vị một ngày, những nơi khác đều được thông báo nghỉ, cũng không làm việc gì nghiêm trọng.

Chương 166:

Vào bữa trưa, Sở Tiêu Hạ liền trổ tài nấu nướng, làm một bàn đầy ắp các món ăn. Tôm luộc trắng, cá hấp, sườn heo nấu khoai tây, rau xào, salad dưa leo và một nồi gà hầm nấm. Ông còn khui một chai rượu vang đỏ để chúc mừng sinh nhật con gái.

Tạ Nghiên mỉm cười nâng ly, chọc ghẹo nói: "Hôm nay cả thành phố giống như đang nghỉ để chúc mừng!"

“Tốt lắm, chúng ta cũng có một ngày nghỉ.”

Sở Tiêu Hạ cũng nói đùa, cụng ly với vợ và con gái, lại nhìn về phía Sở Trĩ Thủy, thổn thức: “Mới đây đã lớn như vậy rồi, trước đây chỉ có một chút thôi, lúc đi ra ngoài đều nắm tay tôi."

Trong trí nhớ của Sở Tiêu Hạ, Sở Trĩ Thủy vẫn còn là một cô bé, lúc đó cô rất thấp, khi đi ra ngoài chỉ có thể nắm được đầu ngón út của ba mình, bước đi chậm rãi, luôn khiến người ta sợ cô sẽ ngã bất cứ lúc nào.

Ông nhẹ nhàng thở dài: "Sau này sẽ thành con đỡ bọn ta đi rồi.”

Sở Trĩ Thủy thoáng nhìn thấy nếp nhăn hiện lên khi cha mẹ cười, trong lòng không hiểu sao có chút dâng trào, nhẹ giọng nói: "Vâng."

"Được rồi, cụng ly nào, sinh nhật vui vẻ!"

Cả gia đình ba người trò chuyện rất lâu trong bữa ăn, bọn họ đều trân trọng khoảng thời gian bên nhau.

Đã lâu Sở Trĩ Thủy không được hưởng thụ giây phút đơn giản và ấm áp như vậy. Kể từ khi cô đến thành phố Ngân Hải, hầu như không có cơ hội tổ chức sinh nhật của mình ở nhà, lúc còn đi học thì có tiết học, sau khi đi làm còn bận rộn hơn.

Khi những chuyện phức tạp không thay đổi chiếm trọn cuộc sống, người ta không còn sức lực để quan tâm đến chuyện khác, chỉ có thể bị mạng bạo đẩy, chết lặng đi về phía trước, rất khó có được khoảng thời gian nghỉ ngơi như vậy.

Cho dù hôm nay không phải sinh nhật, đó vẫn là một ngày đáng để ăn mừng.

Ngủ nướng, ăn một bữa lớn, tán gẫu một chút, đi tắm, không bao lâu sau liền đến buổi chiều.

Trưa nay Sở Trĩ Thủy đã ăn no căng, cô tùy tiện lướt điện thoại, trả lời từng lời chúc mừng sinh nhật của bạn bè, Vương Di Văn đã gửi vào buổi tối, còn Kim Du ngủ dậy mới gửi, cô ấy đối với việc không được ăn bánh kem rất tiếc nuối.

Năm nay Kim Du mới được tổ chức sinh nhật, cho nên cô ấy vẫn đang trong trạng thái của một đứa trẻ, đặc biệt chú ý đến nghi thức tổ chức sinh nhật. May mắn thứ cô ấy mua không phải là bánh kem trái cây tươi, có kết cấu giống với bánh mousse hơn, nên Ngưu Sĩ đã để nó đông lạnh trong tủ đông của nhà ăn, ngày mai đi làm có thể mang theo để thưởng thức.

Sở Trĩ Thủy thấy thời tiết bên ngoài rất tốt, sau khi nghỉ ngơi sửa soạn một phen cũng có chút ngo ngoe rục rịch, cô chào bố mẹ một

tiếng rồi quyết định ra ngoài đi dạo.

Vừa bước ra cửa, hơi lạnh trong không khí thanh mát liền phả vào mặt, khiến người ta nghi ngờ quả thực đã có tuyết rơi, nếu không sẽ không có mùi sạch sẽ xen lẫn sương giá. Nói chung, chỉ khi tuyết trong vào đầu ngày, bầu trời mới trong xanh và không khí mới có thể khô ráo như vậy.

Có hai, ba người già mặc quần áo dày ngồi trên ghế đá trong tiểu khu, bọn họ tụ tập bên ghế để phơi nắng, cười nói về những công việc thường ngày của mình, thỉnh thoảng gặp người khác mang trẻ em đến liền vẫy tay gọi, nói thêm vài ba câu.

Ánh nắng rất đẹp, một ngày rất đẹp.

Cô không hẹn bất kỳ người bạn nào, chỉ lang thang không mục đích dọc theo con đường.

Sở Trĩ Thủy thản nhiên đi đến con sông, muốn đi dạo dọc theo cây cầu dài, hướng tới quảng trường náo nhiệt ở phía đối diện.

Lão Bạch đã bị bắt ở trên cây cầu này, tối đó dân cư thưa thớt nhưng ban ngày xe cộ qua lại đông đúc. Sóng nước gợn lăn tăn, mặt sông vẫn chưa đóng băng, bão tuyết và mưa đá đúng là tin giả thời tiết.

Cô đi được nửa đường liền chợt nhìn thấy một bóng dáng cao gầy quen thuộc bên kia cầu.

Tân Vân Mậu dựa vào lan can của cây cầu, mặc một chiếc áo khoác màu lục lam có cổ chống gió dựng đứng, che non nửa cằm, rất có khí thế người sống chớ gần. Một tay anh đang đút túi, giương mắt nhìn thấy cô liền đứng dậy, dây kéo kim loại trên cổ áo tỏa ra ánh

sáng lạnh lẽo, lơ lửng giữa không trung lúc ẩn lúc hiện, sáng lấp lánh, trông thật hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Tại sao anh lại ở đây?”

Sở Trĩ Thủy thấy anh không nhanh không chậm đi đến, kinh ngạc nói: “Anh biết tôi sẽ đi ngang qua sao?”

Cô nhìn quanh, không biết anh từ đâu chui ra, liệu có bị người qua đường nhìn thấy hay không.

“Có thể cảm nhận được.”

Tân Vận Mậu lấy ra một ống trúc màu xanh lục từ trong túi, anh đưa cho cô, ánh mắt đảo qua một bên, nhỏ giọng nói: “Chúc mừng sinh nhật.”

“Cảm ơn.”

Sở Trĩ Thủy vội vàng cầm lấy, cô nâng ống trúc nặng trĩu, chỉ cảm thấy bên trong có chất lỏng đang chuyển động: “Đây là...”

“Rượu.”

Anh cụp mắt xuống, mím môi nói: “Không phải ý kiến hay.”

“Thật sự là rượu trúc.”

Sở Trĩ Thủy phát hiện cái ống trúc này rất dày, thậm chí có thể dùng hai tay cầm lấy, ngập ngừng nói: “Cái ống trúc này không phải là anh chứ?”

Thật tàn nhẫn khi dùng anh để đựng rượu, trong lòng cô rất băn khoăn.

“Đương nhiên là không phải!”

Tân Vân Mậu trừng mắt nhìn cô một cái, lông mày hơi giật giật, nhưng lại không đành lòng trách cứ, muốn nói lại thôi: “... Cô đừng có lúc nào cũng muốn nghĩ tôi làm mấy chuyện kỳ quái.”

Tại sao lại nghĩ đến việc dùng anh để đựng rượu chứ? Chẳng lẽ còn muốn dùng anh để làm chén uống rượu sao?

Anh liếc nhìn đôi môi tái nhợt của cô rồi lại bình tĩnh dời tầm mắt đi chỗ khác, đột nhiên anh không dám suy nghĩ sâu xa, nhưng trong lồng ngực lại có tiếng trống nhỏ đập, tiếng trống từng tiếng từng tiếng vang lên, nghe qua có vẻ xao động bất an.

Sở Trĩ Thủy biết cô đã hiểu lầm, cô ôm ống trúc trong tay, xấu hổ nói: "Anh mới đừng nói mấy chuyện kỳ quái ấy!"

“Còn có một thứ nữa, nhưng tốt nhất cô không nên cầm lấy nó.”

Tân Vân Mậu vì che giấu sự thất thố của bản thân liền không tình nguyện vươn tay ra, để lộ một cái bao nhỏ được đan từ lá cỏ khô trong lòng bàn tay, bên trong căng phồng, không biết đang đựng gì.

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói như vậy, cũng thành thật không đưa tay ra, hỏi: "Đây là cái gì?"

“Hạt giống hoa.”

Tân Vân Mậu nghiêm nghị nói: “Thật ra, tôi nghĩ không cần thiết

phải trồng những thứ này, quá nhiều cây trong sân nhìn rất lộn xộn.

Anh không muốn đưa nó cho cô cùng một lúc, nhưng anh đã đồng ý ở Đan Sơn, lật lọng không phù hợp với tính cách của anh.

Sở Trĩ Thủy đoán được câu tiếp theo của anh sẽ đẩy mạnh tiêu thụ của cây trúc, cô nắm lấy gói lá cỏ khô nhỏ, dứt khoát nói: "Đương nhiên muốn, sân không thể để trống."

"Hừ."

Lập đông năm nay không lạnh như những năm trước, ngoại trừ người nhà ra, Sở Trĩ Thủy không ngờ rằng món quà sinh nhật đầu tiên lại đến từ trúc yêu. Kim Du và những yêu quái khác hiện đang nghỉ ở nhà, chỉ có anh đặc biệt đi đến đây một chuyến, quả thực là có chút vất vả.

Cô lấy điện thoại ra xem giờ, lại nhìn quảng trường rồi tự hỏi một lát, đột nhiên đem ống trúc và hạt giống trong tay cho anh.

Tân Vân Mậu nhìn thấy đồ vật bị trả lại, anh không khỏi sửng sốt, sự mất mát như thủy triều dâng lên, anh buột miệng thốt lên: "Tại sao?"

“Tại sao?”

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên “Anh cầm giúp tôi trước, chúng ta đến phía trước đi dạo. Tôi thấy bản thân cầm không tiện, lát nữa anh trả lại cho tôi.”

Anh có thể trực tiếp đem mấy thứ này thu hồi, nhưng cô lại biệt nữu ôm nó theo suốt đường đi, đương nhiên sẽ cảm thấy phiền phức.

“Um."

Lúc này Tân Vân Mậu mới ngoan ngoãn cầm lấy đồ đạc, ngón tay khẽ nhúc nhích cất hai món đồ đi.

Sở Trĩ Thủy thả lỏng tay, lúc này mới cúi đầu xem hướng dẫn: "Đi thôi, chúng ta đi chơi một lát rồi trở về."

Trên quảng trường nhộn nhịp, xuyên qua một con ngõ nhỏ hẹp, thành phố trò chơi giản dị và cổ xưa hiện ra trong tầm mắt. Máy gắp thú chứa đầy những đồ chơi gấu bông, buồng KTV độc lập như bốt điện thoại, máy khiêu vũ hoa hòe lòe loẹt và bàn xoay cờ bạc đầy màu sắc. Thành phố trò chơi hôm nay nhộn nhịp hơn bình thường, còn có một nhóm trẻ em không đi học ùa vào.

“Nơi này không ngờ vẫn mở cửa.”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc cảm thán: “Có cảm giác giống như khi tôi vẫn còn nhỏ vậy.”

Với tâm lý thử một lần, cô muốn sống lại niềm vui thời thơ ấu, không ngờ rằng nơi này vẫn ổn.

Tân Vân Mậu chưa bao giờ đến thành phố trò chơi, anh mờ mịt đi theo cô vào trong, nhìn cô mua xu trò chơi ở quầy. Xu trò chơi ở thành phố trò chơi tương đối rẻ, hoàn toàn không đắt như ở Thương thành Ngân Hải, mua một rổ xu bạc sáng bóng đã đủ cho một người và một yêu chơi trong thời gian dài.

“Có vẻ như tôi đã mua hơi nhiều, hôm nay sẽ không chơi hết đâu.”

Sở Trĩ Thủy ném một xu trò chơi vào máy gắp thú bông, bắt đầu vận hành cần điều khiển. Vận may sinh nhật của cô không tồi, lần đầu tiên gắp đã lấy được một mắt dây chuyền bằng bông, nhưng có vẻ chỉ có thể treo nó trên ba lô.

Cô quay đầu lại nhìn liền thấy Tân Vân Mậu đang nhìn chằm chằm bất động, cô đơn giản đưa cho anh đồng xu trong tay, cười nói: "Anh có muốn thử không?"

Bọn họ di chuyển sang một chiếc máy gắp thú bông khác, Tân Văn Mậu học theo cô nhét đồng xu vào trong, trải nghiệm lần đầu tiên gắp thú bông của mình.

Cái móc màu bạc kẹp lấy đồ chơi, một đường lắc lư lảo đảo, nghiêng nghiêng ngã ngã, sắp đi đến lối ra. Không ngờ đột ngột có một trận lắc lư mạnh, món đồ chơi lạch cạch một tiếng rơi lại vị trí ban đầu, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Tân Vân Mậu không thể tin được: "Tại sao nó lại rung lắc?"

Sở Trĩ Thủy giải thích: "Đương nhiên sẽ lắc lư, không lắc lắc thì làm sao ông chủ kiếm tiền."

Tân Vân Mậu cảm thấy không phục, anh lại bỏ thêm một đồng xu nữa vào, tiếp tục sự nghiệp gắp thú bông lớn lao của mình.

Không lâu sau, Sở Trĩ Thủy nhận ra mình đã nói quá sớm, dựa theo thao tác vụng về của yêu trúc, bọn họ có lẽ sẽ vừa vặn dùng hết xu trò chơi, không cần lo lắng phải mang về nhà.

Có điều Tân Vân Mậu đánh trận nào thua trận đó, càng thua càng đánh, anh chuyển từ bộ mặt vô biểu tình thành cả người đầy khí

lạnh, rõ ràng là bắt đầu nổi cơn thịnh nộ với cỗ máy. Anh còn không muốn đổi một cái máy khác, nhất định phải ở chỗ này rửa mối nhục khi xưa, tay phải của anh chưa từng buông khỏi cần điều khiển.

Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn chỉ đạo: "Anh phải đoán trước được nơi nào sẽ lắc lư, như thế này nhất định sẽ không được."

Không biết từ khi nào, một cậu bé đi tới bên cạnh, có lẽ cậu bé cũng đến thành phố trò chơi để chơi, nhưng khi đi ngang qua cậu bé đã bị thu hút bởi Tân Vân Mậu thất bại liên tiếp, đơn giản liền đứng ở một bên nhìn cây trúc yêu gắp thú bông.

Bình thường Tân Vân Mậu có một gương mặt tràn đầy sương lạnh, khó tràng cường đại, có thể khiến lũ yêu quái nghe đến liền hoảng sợ, nhưng không biết vì sao đối với con nít lại không có tác dụng. Lúc trước anh đi cùng ông chủ Bành lên núi, nhân sâm con đối với anh không trên không dưới, hiện tại anh đi theo Sở Trĩ Thủy đến thành phố trò chơi, đối với trẻ con nhân loại vẻ xa cách bình thường liền vô dụng.

Đứa nhỏ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, có lúc thì che miệng chờ đợi, có lúc thì tiếc nuối nắm cổ tay, thật giống như một người hâm mộ xem bóng đá nam, đứng bên cạnh máy gắp thú xem hành động của Tân Vân Mậu.

Chiếc móc lại lần nữa đung đưa, món đồ chơi rơi xuống một cách vô lực, Tân Vân Mậu lần nữa thất bại.

Đứa nhỏ vốn dĩ tràn đầy chờ mong, nhưng thấy vẫn chưa bắt được, liền oán trách mà nhìn Tân Vân Mậu một cái, cuối cùng thở dài: "Anh thật gà(*)."

(*) : dễ ăn, ý ám chỉ đối thủ “dễ nuốt”, gà mờ.

Giọng điệu này không khác gì người xem bóng đá thất vọng.

Tân Vân Mậu cau mày, anh liếc mắt nhìn đứa nhỏ một cái, lạnh lùng nói: "Trẻ con, không biết phép tắc."

Cậu nhóc lập tức sửa lại lời nói, cậu bé dùng từ lễ phép hơn: "Chào anh trai, anh thật gà mờ nha."

Trong lòng Sở Trĩ Thủy liền bật cười, nhưng cô nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của Tân Vân Mậu, giống như đang muốn hành hung đứa trẻ, cô lập tức nén cười, nhanh chóng ngầm khuyên nhủ: "Thần quân bớt giận, thần quân bớt giận. Ai đã nói sẽ không so đo với phàm nhân mạo phạm mình, đừng tức giận với trẻ con làm gì."

Cậu bé không sợ hãi khi đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Tân Vân Mậu, cậu bé thẳng thắn nhìn lại, rõ ràng cho rằng mình không nói sai.

Sở Trĩ Thủy ho khan hai tiếng, cô cho rằng không thể tiếp tục giằng co, đơn giản vươn tay lấy một đồng xu, trực tiếp gặp ra một món đồ chơi nhồi bông, đưa cho Tân Vân Mậu, an ủi: "Được rồi, chúng ta chơi trò khác đi."

Đừng để đứa nhỏ chế giễu nữa, mặt mũi thần quân sẽ không chịu nổi.

Tân Vân Mậu cầm lấy món đồ chơi, lúc này anh mới cảm thấy vừa lòng, từ trên cao liếc nhìn đứa nhỏ, cơ thể đều lộ ra kiêu ngạo.

“Có gì đặc biệt hơn người đâu?”

Đứa nhỏ không thèm quan tâm, trợn mắt ngoác mồm nói: “Không phải chỉ là nhờ bạn gái gặp cho anh thôi sao.”

Một người và một yêu đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy lời này, liền đồng thời đứng tại chỗ.

Vừa nãy Sở Trĩ Thủy còn khuyên bảo Tân Vân Mậu, lúc này nắm đấm của cô cũng đã cứng rắn, nhưng trên mặt lại nở một nụ cười dịu dàng, nghiến răng nói: "Rốt cuộc là ai đã nảy ra ý định cho nghỉ học, hôm nay nên để bọn họ đến trường."

Chương 167:

Tân Vân Mậu nghe vậy, trầm ngâm mất mấy giây, nhưng lại hiếm khi khuyên nhủ: "Quên đi."

Sở Trĩ Thủy thấy anh thỏa hiệp, cũng bỏ cậu bé kia ra khỏi đầu.

Họ định đổi trò khác để chơi, ai ngờ vừa bước ra ngoài được hai bước, cậu bé đã chạy nhanh như chớp đến bên chiếc máy, đút một đồng xu vào trong, bắt đầu gắp thú.

Tân Vân Mậu định rời đi, nhưng lúc này lại dừng lại, mắt nhìn theo cái càng gắp, quan sát động tác của cậu bé vô cùng thích thú, như thể muốn bắt chước dáng điệu, vẻ mặt của đối phương.

Sở Trĩ Thủy đành phải nán lại, nhìn cậu bé gắp thú bông.

Cậu bé rất nghiêm túc, hai con thú bông đều lần lượt tuột mất. Lần thứ ba, chiếc càng gặp kẹp lấy con thú bông, chậm rãi di chuyển về phía cửa ra, vô tình chạm vào những món đồ chơi khác, một thứ gì đó không rõ bị xô ra, cứ thế rơi xuống.

Cậu bé nhặt thú bông lên, thản nhiên liếc nhìn Tân Vân Mậu, hai chữ kiêu ngạo đều viết lên mặt.

Tân Vân Mậu: "...”

Sở Trĩ Thủy thấy sắc mặt anh không tốt, nhẹ nhàng thuyết phục:

"Được rồi, không sao, anh là lần đầu tiên chơi, thằng bé nói không chừng rất hay đến đây."

"Một lần nữa." Tân Vân Mậu đưa tay về phía cô, buồn bực nói: "Chỉ lần này thôi, nhất định sẽ được."

"Được rồi." Sở Trĩ Thủy đưa cho anh mấy đồng xu: "Không được cũng không sao."

Tân Vân Mậu không nói gì, nhét đồng xu vào máy gắp thú, cầm lấy cần điều khiển.

Quả nhiên, cậu bé không rời đi, tiếp tục đứng nhìn anh, hai bên rõ ràng là đang thách đấu.

Lần này, càng gắp kẹp chặt một con thú bông, trượt một đường về phía cửa ra, giống như vài lần gắp trước đó. Ngay khi Sở Trĩ Thủy nghĩ nó sắp rung lắc dữ dội thì chiếc càng gắp đã chạm tới đỉnh của lối ra, anh quyết đoán buông tay, món đồ chơi rơi ra ngoài mà dây xích còn chưa hạ xuống dù chỉ một chút.

Tân Vân Mậu tự đắc lấy món đồ chơi ra, liếc nhìn thị uy với cậu bé.

Sở Trĩ Thủy không khỏi nhìn anh mấy lần, cô nghi ngờ nhìn chằm chằm vào máy gắp thú, cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Tiếp theo, một người một yêu chơi các thiết bị khác trong thành phố trò chơi, Tân Vân Mậu không giỏi sử dụng các sản phẩm điện tử nên khả năng thích ứng khá kém, Anh chơi cùng Sở Trĩ Thủy, người thua vẫn luôn là anh, chơi bắn nhau thì bị cô bắn vào đầu, chơi đua xe thì bị lạc đường, nói chung không có trò nào là thuận lợi.

Nhưng, chỉ cần cậu bé xuất hiện, Tân Vân Mậu lại thể hiện một cách xuất sắc, nếu cậu bé dám chạm vào máy trò chơi, anh sẽ quay lại dùng thái độ hùng hổ đè bẹp cậu bé.

Vài lần đều như vậy, cậu bé cũng nhận ra điểm khác thường, nó trừng mắt nhìn Tân Vân Mậu đầy ghét bỏ, chỉ trích nói: "Anh cố ý ở giả ngu trước mặt chị ấy, rồi chạy tới đánh em đúng không?"

Cậu bé không ngờ chuyện này là do Tân Vân Mậu ghen, còn cho rằng đối phương có âm mưu gì đó, đối với Sở Trĩ Thủy thì giả vờ là lần đầu chơi, đối với mình thì điên cuồng ra tay, công lý ở đâu.

Tân Vân Mậu: "Hừ."

Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ: "Không, em có từng nghĩ, có lẽ anh ấy không hề giả bộ." Anh thật sự rất ngốc.

Cô cảm thấy Tân Vân Mậu quả thật không biết chơi mấy thứ này, về phần khi đối đầu với cậu bé lại chơi ở trình độ đáng kinh ngạc, e rằng đã dùng mấy chiêu vặt của loài yêu.

Tân Vân Mậu và cậu bé cuối cùng cũng quyết một trận sống còn ở một máy chơi game.

Luật chơi là liên tục cho xu vào, thắp sáng các vị trí tương ứng, chỉ cần một hàng biểu tượng xuất hiện, máy sẽ phun ra phiếu đổi quà. Nếu người chơi có thể thắp sáng tất cả các biểu tượng, thẻ hiển thị điện tử ở trên cùng sẽ sáng màu, chúc mừng người chơi đã giành được giải thưởng cao nhất, toàn bộ máy chơi game sẽ đồng loạt phun ra phiếu quà tặng.

Nhiều người vừa nhìn thấy biểu tượng sắp sáng gần hết, điên cuồng đút xu vào, nghĩ lần này sẽ thu thập được gì đó, cuối cùng xôi hỏng bỏng không, làm thể nào các máy cũng không sáng cùng lúc.

Máy chơi game không công khai minh bạch, người ta không thể nào biết được những đồng xu kia sẽ đi đến đâu, làm sáng chỗ nào, có thể nói xây dựng thành phố trò chơi là cách kiếm tiền tốt nhất. Sở Trĩ Thủy lúc còn bé chưa từng nhìn thấy thẻ điện tử sáng lên lần nào, thậm chí còn nghi ngờ hướng dẫn sử dụng bên cạnh chỉ là viết bừa.

Cậu bé là người nhìn thấy chiếc máy có biểu tượng sáng trước tiên, muốn đi trước Tân Vân Mậu một bước, chưa từng nghĩ nó vất vả lắm mới thắp sáng được một máy, đang định quay ra khoe với con yêu trúc, thấy đối phương đã thắp sáng đến máy thứ ba rồi!

Tân Vân Mậu dựa vào máy chơi game, ung dung nhìn cậu bé, trên môi hiện lên sự giễu cợt, chỉ thiếu đều viết mấy chữ "Cuối cùng cũng đợi được ngày ngươi hoàn toàn bại dưới tay ta" lên mặt.

Cậu bé không tin vào chuyện ma quỷ, định thắp sáng máy thứ hai nhưng không may lại có một biểu tượng chưa sáng.

Đúng lúc này, Tân Vân Mậu chậm rãi đi tới, ném một đồng xu vào máy, cạch một tiếng làm sáng chiếc máy cuối cùng.

Cậu bé ngẩng đầu bất mãn: "Anh ném xu vào máy em, sao mà tính được ai thắp sáng nhiều máy hơn?"

"Ai thắp sáng nhiều máy hơn?" Tân Vân Mậu cao ngạo nhìn cậu bé, lười biếng nói: "Trò chơi sớm đã kết thúc."

Ngay sau đó, các thẻ điện tử phía trên toàn bộ dãy máy sáng lên,

không chỉ có các hình ảnh hoạt hình chiếu sáng rực rỡ, mà còn có nhạc ăn mừng sôi động như lễ hội. Toàn bộ thành phố trò chơi đều nghe thấy âm thanh cực lớn này, thậm chí còn kinh động đến cả ông chủ.

Cậu bé kinh ngạc nhìn về phía máy chơi game, lúc này mới ý thức được Tân Vân Mậu đã thắp sáng toàn bộ, vừa rồi chỉ còn thiếu một máy của nó. Cậu bé thất thần nhìn thẻ điện tử đang phát sáng, rồi nhìn Tân Vân Mậu với vẻ không tin nổi, lông mày nhíu lại, môi nhếch lên, lộ ra biểu cảm hết sức buồn cười, dường như không thể tin đây là sự thật.

Sở Trĩ Thủy cũng giống như cậu bé, chưa từng thấy ai giành được giải thưởng cao nhất của máy chơi

game.

Sở Trĩ Thủy đứng sau lưng Tân Vân Mậu, tay đập mạnh vào lưng anh, nói không nên lời: "Anh khá lắm."

Rõ ràng là tài năng bẩm sinh của yêu quái so với kỹ năng chơi game của cậu bé, so với sự gian lận và thay đổi dữ liệu có khác gì nhau?

Vừa rồi cô còn cảm thấy không đúng lắm, thực lực của anh chắc chắn không đánh lại cậu bé, nhưng bằng thực lực của yêu quái thì không có gì là không thể!

Cả dãy máy sáng đèn gây náo loạn hiện trường, nhiều người đi đường bị thu hút, vô cùng kinh ngạc đứng lại xem. Vô số phiếu quà tặng tuôn ra như nước, mấy cái máy đồng thời chạy ầm ầm, trông như sắp trút hết hàng tồn kho.

Ông chủ hốt hoảng chạy tới, cũng chưa từng nhìn thấy cảnh này

bao giờ, ngơ ngác hỏi: "Trúng giải thưởng cao nhất hả?"

"Đúng, hình như là vậy." Sở Trĩ Thủy ngượng ngùng nói.

Nghe được tin dữ, ông chủ lập tức tái mặt, nhìn phiếu quà tặng rơi khắp sàn, không biết phải làm sao.

Người bình thường tối đa chỉ có thể thắp sáng một hai máy, phun ra phiếu quà tặng có hạn, phải từ từ tích lũy mới đổi được phần thưởng. Nhưng giờ, tất cả phiếu quà tặng từ cả dãy máy đã phun ra, ước tính giải thưởng của thành phố trò chơi đã hết sạch, mà có lẽ còn phải dọn cả kho.

Ông chủ chỉ cần dùng một cái máy đếm số phiếu quà tặng trên mặt đất, nói không chừng sẽ đếm đến hỏng máy.

Sở Trĩ Thủy ôm trán, hòa giải nói: "Như vậy đi, ông không cần tính số lượng phiếu, chỉ cần cho chúng tôi xem giải thưởng là gì, chúng tôi chọn hai món trong số đó là được."

Giải thưởng trong thành phố trò chơi chẳng qua là thú nhồi bông, cốc giữ nhiệt và những thứ tương tự, đắt hơn thì là loa nhỏ hoặc tai nghe bluetooth, ngoài ra không có giải thưởng gì đắt hơn.

Với cả, rất có thể Tân Vân Mậu đã sử dụn thủ thuật nào đó, thắng như vậy cũng không thích hợp. Ông chủ cố ý tung clip bắt nạt thần quân, thần quân gian lận làm hỏng máy chơi game, xem như ăn miếng trả miếng.

"Được được được, hai người đến quầy bên kia, xem trong tủ kính có gì thì lấy."

Ông chủ lập tức đồng ý với lời đề nghị của Sở Trĩ Thủy, như thể sợ cô sẽ đổi ý. Ông ta cúi người xuống, nhặt phiếu quà tặng rơi khắp sàn, sau đó bật máy lên, nhét phiếu quà tặng lại sau khi đã phân loại chúng, dù sao cũng chưa cào nên vẫn có thể sử dụng tiếp.

Sau khi Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu rời đi, nhiều người qua đường nhìn chiếc máy chơi game với ý chí bừng bừng, họ cầm đồng xu trên tay, vẻ mặt vô cùng thích thú.

Trước tủ kính, Sở Trĩ Thủy nhìn các phần thưởng được trưng bày, tất cả đều được phân loại theo mức giá, vốn dĩ phải có phiếu quà tặng mới đổi được, ai ngờ hôm nay họ lại tự lực cánh sinh.

Cô hỏi: "Anh muốn gì?"

"Tôi không cần, cô chọn đi." Tân Vân Mậu không có hứng thú với mấy thứ này, anh chơi chỉ vì tức giận với cậu bé.

Sở Trĩ Thủy xem qua các giải thưởng, bắt đầu suy nghĩ xem những người xung quanh thiếu gì. Cô lấy một cốc giữ nhiệt, cốc nước của bà Tạ Nghiễn bị nứt, sau đó lại lấy một chiếc tai nghe bluetooth vì Kim Du làm mất tai nghe.

Cuối cùng, cô lấy ra một con thú bông, là một con gấu trúc đang ôm một cây trúc, cười đùa: "Tôi mà lấy cái này chắc anh sẽ tức giận cho xem?"

Đó là một cây trúc dài màu xanh lá cây, trên cùng là một con gấu trúc ngậy ngô, đang ôm cây trúc xanh bên hông, hai mắt tròn xoe như hai viên ngọc lấp lánh. Dường như đây không chỉ là đồ chơi mà còn là gậy massage, có thể dùng đầu búa nhỏ đấm vào vai để giảm bớt sự mệt mỏi cho cơ thể.

Tân Vân Mậu giương mắt thoáng nhìn, yết hầu khẽ lên xuống, trầm giọng nói: "... Không đâu."

Sở Trĩ Thủy lấy con gấu trúc đang ôm cây trúc ra, cầm cán dài màu xanh lá của chiếc gậy massage, gõ hai cái vào Tân Vân Mậu.

Tân Vân Mậu đứng yên để cô gõ, sau đó liếc nhìn cậu bé bên cạnh, đột nhiên nói: "Em cũng chọn một cái đi."

Cậu bé thấy Tân Vân Mậu trúng thưởng thì rất sốc, cứ đi theo anh suốt dọc đường, có vẻ như đến giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần. Nó không ngờ đối phương lại nói ra lời này, nhất thời kinh ngạc, thay đổi thái độ khiêu khích vừa rồi, cẩn thận liếc nhìn Tân Vân Mậu, lại lén nhìn mấy giải thưởng trong tủ kính, không trả lời ngay, mặt hơi nhăn lại, bày ra bộ dạng vừa muốn lại vừa không muốn.

Tân Vân Mậu hơi nâng cằm lên, bây giờ anh đã trả thù được rồi, anh cười nửa miệng giễu cợt: "Em chỉ được chọn những gì chị ấy chọn."

Cậu bé lập tức lộ ra vẻ nhục nhã, lúc này cái gì cũng không chịu nói: “...”

Chương 168:

Sở Trĩ Thủy dùng búa nhỏ gõ vào người Tân Văn Mậu, cô thật sự kinh ngạc trước sự hẹp hòi của con yêu trúc này: "Không được bắt nạt trẻ con!"

"Tôi chọn cho nó một cái." Tân Vân Mậu chọn một con thú bông màu xanh lá, lấy từ trong tủ ra rồi đưa cho cậu bé: "Cái này hợp với em đó."

Cậu bé nhận lấy ngắm nghía, phát hiện đó là một con chó đầu cải. Cả người màu xanh lá cây, đang cười toe toét, trên đầu là một vòng lá xanh um, dường như hơi có ý trào phúng, không gian xung quanh chợt im lặng.

Cậu bé: "!!?"

"Không sao, em cứ tự chọn một món khác rồi bảo ông chủ đưa cho, bọn chị đi trước đây." Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng an ủi cậu bé đang phải chịu đả kích, cô nhanh chóng đẩy Tân Vân Mậu tính khí vô cùng trẻ con ra ngoài, than thở nói: "Anh cứ giữ tâm lý như thế, sau này thằng bé sẽ không đến nữa thành phố trò chơi nữa mất."

Cậu bé ngay từ đầu không nên chế nhạo Tân Vân Mậu, vì Tân Vân Mậu chính là ông tổ của sự kỳ quái, đúng là quỷ nhỏ gặp quỷ lớn.

Một người một yêu bước ra khỏi thành phố trò chơi, bất tri bất giác hết sạch xu, ôm phần thưởng đi về nhà.

Sắc trời tối dần, gió đêm hiu hiu thổi. Bầu trời trong veo nhuốm màu sương mù của hoàng hôn, phảng phất sắc vàng, tím, đỏ mơ hồ không rõ nơi chân trời.

Dòng sông lấp lánh trong ánh hoàng hôn, những ngọn đèn đường trên cầu đều đã sáng, càng tăng thêm vẻ rực rỡ cho thị trấn nhỏ.

Sở Trĩ Thủy quơ chiếc búa trúc nhỏ trong tay, lúc này đã rời khỏi thành phố trò chơi, rốt cuộc có thể hỏi: "Vừa rồi anh làm thế nào mà thắng? Còn nữa, trước đó làm sao lại thắng được thằng bé? Có phải anh gian lận không?"

"Cái gì mà gian lận?" Tân Vân Mậu nghe vậy thì cau mày, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Tôi dùng thực lực của mình để chơi, sao gọi là gian lận được? Trước kia tôi đã nói rồi, miễn là chuyện hợp lý trên đời, tôi để có thể biến nó thành sự thực."

"...Cái này không tính là gian lận hả?"

"Tiền đề của gian lận là phải tham dự vào, tôi vốn không cần tuân theo quy tắc nào, như vậy không thể coi là gian lận."

Con người gian lận vì lợi ích cá nhân, anh hoàn toàn không cần những thứ này, công danh lợi lộc chẳng có ý nghĩa gì với anh, thậm chí còn không thủ vị bằng cuộc đọ sức với một cậu bé trong thành phố trò chơi.

Trong mắt anh, xã hội loài người không khác gì một thành phố trò chơi, dù là tiền bạc, địa vị, danh vọng hay số mệnh, cũng giống như một máy chơi game có thể thay đổi dữ liệu, chỉ cần một cái búng tay là có thể thay đổi, không có gì khó khăn. Chính vì vậy, thần không dễ gì có thể hiểu được thất tình lục dục của con người, đằng

sau sức mạnh vô hạn là sự vô cảm vĩnh hằng, mọi thứ đều dễ dàng như trở bàn tay.

Chỉ cần là thứ tồn tại giữa trời đất và không làm thay đổi luật lệ, anh đều làm được.

"Là do cô không tìm tôi ước nguyện nên mới không biết chuyện này." Tân Vân Mậu than thở: "Mỗi lần ước chỉ là chút chuyện nhỏ, không phải bảo tôi giúp cô làm sạch giày thì lại bảo tôi ăn thức ăn thừa của cô, dù sao cũng không phải điều ước đúng nghĩa."

Nếu cô ước trở nên giàu có, hiện tại phỏng đoán đã tiền tài như nước, đâu cần đi làm nữa?

Sở Trĩ Thủy trịnh trọng nói: "Thật xin lỗi, quấy rầy anh một chút, ăn đồ ăn thừa thật sự không liên quan đến tôi, đến bây giờ tôi cũng không hiểu sao anh lại làm vậy."

"Đó là nguyện vọng nhỏ bé của cô mà."

"Chủ yếu là tôi thật sự không có nguyện vọng gì." Sở Trĩ Thủy bất lực nói, cô thấy anh rầu rĩ không vui thì nói: "Vậy đi, hiện tại tôi sẽ ước một điều."

Tân Vân Mậu nhìn cô: "Cái gì?"

"Sau này anh không được phép gian lận khi chơi trò chơi với tôi." Sở Trĩ Thủy bất mãn nói: "Nếu không thì tôi không thể thắng được."

Tân Vân Mậu sửng sốt, sau đó thấp giọng biện hộ: "... Vừa rồi tôi chỉ chơi nghiêm túc với cô."

Anh và Sở Trĩ Thủy là cạnh tranh công bằng, anh chỉ là cố ý chọc giận cậu bé nên mới giở chiêu trò.

"Tôi biết, nếu không anh đã bị ăn đánh rồi."

Tân Vân Mậu khẽ hừ một tiếng.

Một người một yêu bước lên cây cầu bắc ngang sông, nhìn thấy khu chung cư cách đó không xa, cũng không biết tại sao lại đi chậm lại.

Sở Trĩ Thủy nhìn lên bầu trời, tận dụng tia sáng cuối cùng để thưởng thức phong cảnh hoàng hôn, nói: "Nghe nói hôm nay có bão tuyết mưa đá, nhưng lúc này đến một bông tuyết cũng không thấy."

Tân Vân Mậu nghiêng đầu nhìn cô, cô đang mặc một chiếc áo trắng tinh, như thể được bao bọc trong những đám mây mềm mại, không hiểu sao lại có chút đáng yêu. Anh do dự một hồi, hàng mi khẽ rung động, hỏi: "Cô muốn nhìn thấy tuyết sao?"

Tân Vân Mậu không quá thích tuyết, nên đã sắp xếp một kỳ nghỉ, nhưng hiện tại có thể sẽ không có tuyết hay mưa đá. Bão tuyết và mưa đá đối với trúc mà nói chính là sự tàn phá tàn khốc của thiên nhiên vào mùa đông, nếu rơi lên người anh, chắc chắn anh sẽ thấy khó chịu.

"Tôi chưa từng thấy tuyết rơi vào tháng 11, còn tưởng hôm nay sẽ có chút tuyết, tuyết vừa rơi sẽ lập tức tan ra." Sở Trĩ Thủy đương nhiên không thích mưa đá, nhưng dù sao tuyết cũng là điểm đặc sắc nhất của mùa đông, nói thế nào thì cũng luôn có sức hấp dẫn với con người.

Một lát sau, họ chậm rãi đi về phía trước, những bông tuyết cư

nhiên bay lơ lửng trên không trung, lấp lánh dưới ánh đèn đường, rồi thong thả cuốn theo làn gió, biến mất trên dòng sông gợn sóng.

Cách đó không xa truyền đến tiếng reo hò của trẻ em: "Tuyết rơi! Tuyết rơi rồi!"

"Chỉ chờ một ngày mà đã có tuyết rơi." Người lớn bên cạnh thở dài xúc động.

Ánh sáng huyền ảo và những bông tuyết như pha lê tôn lên vẻ đẹp của nhau, cảm giác như thể có thứ bột màu vàng đang lơ lửng trên bầu trời, trang trí cho thành phố Hoài Giang trở nên rực rỡ.

Sở Trĩ Thủy hứng một bông tuyết, cô nhìn Tân Vân Mậu, có vẻ đã hiểu ra gì đó, chỉ thấy mái tóc đen của anh lấm tấm sương giá, nhưng trong nháy mắt đã tan đi. Anh dịu dàng nhìn cô chằm chằm, nhưng không nói gì.

Đôi mắt anh long lanh như mặc ngọc, mắt đen, tóc đen, quần áo sẫm màu. Thỉnh thoảng có vài bông tuyết bám vào người, rồi rất nhanh đã tan vào trong gió.

Có lẽ cả đời này cô cũng không nhìn thấy khoảnh khắc màu trắng xuất hiện trên người anh, chỉ có thể dùng trí tưởng tượng của mình để miêu tả cảnh tượng đó qua lớp tuyết rơi trên bầu trời.

Cô chợt nhớ đến một bài thơ:

Phi tuyết hữu thanh, duy tại trúc gian tối nhã

Sơn song hàn dạ thì, thính tuyết sái trúc lâm,

Tích lịch tiêu tiêu, liên phiên sắt sắt,

Thanh vận du nhiên, dật ngã thanh thính.

Bây giờ coi như có thể nghe được tiếng tuyết gõ trên trúc.

Sở Trĩ Thủy dừng lại ngắm tuyết, không thể tả được cảm xúc lúc này, chắc chắn nói: "Là anh làm đúng không?"

Tân Vân Mậu đang đi theo cô cũng dừng lại, anh nhìn chằm chằm vào bông tuyết trên mặt cô, có lẽ vì không chạm vào má cô, bông tuyết nhỏ không tan đi ngay lập tức, mà vẫn tinh nghịch dính vào cô.

"Dù là ngày nghỉ, hay ngày tuyết rơi nhẹ, tất cả đều là anh làm." Cô bối rối hỏi: "Nhưng như vậy có ý nghĩa gì?"

Lẽ ra cô nên đoán ra từ lâu, những việc này đối với anh vô cùng dễ dàng, chỉ là anh có muốn làm hay không.

Tân Vân Mậu bỏ một tay vào túi, tay kia phải tuyết trên tóc cô, bình tĩnh như thường: "Không có ý nghĩ gì, nhưng cô sẽ vui."

Đây là một bầu trời đầy tuyết, không thấy được chút mây đen, tuyết trắng xóa bay lượn ngả nghiêng như hồ điệp, quấy nhiễu tim phổi đã phủ bụi bấy lâu của cô.

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi không khí thanh mát vào phổi, chỉ thấy nơi lồng ngực nhẹ bẫng khẽ run, như có thứ gì muốn từ trong đấy phá kén thành bướm. Cô mạnh mẽ ép thứ cảm xúc kỳ lạ đến phát điên này lại, cố gắng khôi phục tinh thần của mình, nhẹ giọng hỏi: “Tôi vui hay không quan trọng sao?”

“Đương nhiên.” Tân Vân Mậu nói: “Cô vui thì tôi sẽ vui.”

Sở Trĩ Thủy càng cảm thấy trái tim nóng dần lên, dứt khoát thẳng thắn nhìn thẳng vào Tân Văn Mậu. đôi mắt cô tựa như viên ngọc sáng chói, lộ ra sức mạnh đâm thẳng vào trái tim người ta, truy hỏi cặn kẽ: “Tại sao?”

Tân Vân Mậu thấy cô mặt đầy nghiêm túc truy hỏi, anh ngơ người vài giây rồi lại rơi vào trầm mặc, dường như đang bình tâm suy nghĩ.

Sở Trĩ Thủy kiên nhẫn chờ anh trả lời.

Rất lâu sau, Tân Vân Mậu chuyển động yết hầu lên xuống, anh nhẹ thở dài một tiếng, nói thật: “Tôi không biết.”

Anh thật sự không biết nguyên nhân đằng sau, nhưng anh có thể cảm nhận được sự thay đổi của cảm xúc. Nếu cô thấy vui, anh cũng sẽ phấn khởi tim đập nhanh hơn, giống như được sự vui vẻ của cô cảm nhiễm; Nếu cô thấy buồn bã, anh cũng sẽ trầm lắng đến không vực dậy được, muốn giúp cô phấn chấn trở lại.

Trái tim không gợn sóng của anh bị cô tùy ý gảy chọc, như vượt qua bốn mùa muôn màu muôn vẻ, xuân hạ thu đông đều có màu sắc khác nhau, mừng giận buồn vui đều là tư vị khác nhau, ngàn năm trôi đi tuyệt nhiên bất đồng.

Anh vẫn không cách nào khám phá ra được tầng lưới mơ hồ ấy, chỉ biết đi theo cảm giác của bản thân, biết anh muốn làm vậy, anh muốn làm cô vui.

Sở Trĩ Thủy nín thở chờ đợi thật lâu, cũng không biết rốt cuộc đang

mong chờ điều gì, nhưng chỉ đợi được câu trả lời ngu ngơ của anh, hơn nữa hoàn toàn không trả lời được trọng điểm. Cô là người tốt tính, trước nay hiếm khi tức giận, lạnh lùng nói: “Tại sao anh không biết?”

Tân Vân Mậu thấy cô giận, đến giọng nói của anh cũng bị dọa đến nhỏ đi, vô tội thăm dò: “Tôi cũng không biết tại sao tôi không biết?”

Câu này như đang đọc vè nhịu, càng thêm châm dầu vào lửa.

“Vậy anh biết cái gì?” Sở Trĩ Thủy chợt thẹn quá hóa giận, cô túm chặt gậy đấm bằng trúc, cực kỳ phẫn nộ đánh anh, như muốn đánh cho anh tỉnh ra: “Anh còn có thể biết những gì?”

Trong quả đầu trống rỗng của anh rốt cuộc chứa cái gì!?

Chương 169:

Lần đầu Tân Vân Mậu thấy cô tức đến giậm chân, anh ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ cho cô đánh, như một chú chó ngốc nghếch làm sai bị chủ mắng một trận, cũng không biết mình sai ở đâu, chỉ có thể mặt đầy mờ mịt chớp chớp mắt, ngơ ngác nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy thấy anh ngu nga ngu ngơ càng tức đến nóng mặt, cắn răng nói: "Các anh có cách gì giết thần không?"

Tân Vân Mậu sững sờ: "Giết thần?"

Sở Trĩ Thủy vô cảm: "Ví dụ như thủ tiêu thần quân này kia."

Hiện tại cô đang đứng bên bờ vực hắc hóa, nảy sinh một ý nghĩ muốn giết anh.

Tân Vân Mậu: "..."

Anh nhìn cô bốc lửa giận, dè dặt nuốt nước bọt, cẩn thận trả lời: "Này khó lắm, cho dù cô cầu nguyện tôi cũng không làm được."

Dùng thực lực giết chết anh căn bản là chuyện không thể nào, ngay cả năm Long Thần vây quét cũng không làm được gì anh, còn bị bốn cái còng lớn ép dưới đất cục quan sát.

Sở Trĩ Thủy thấy vẻ mặt anh tràn đầy vẻ không đành và khó xử, cô hơi có một cảm giác tự làm nhục bản thân. Vẻ mặt của anh giống

như đang âm thầm bày tỏ lòng thương xót, ước gì có thể viết đầy mặt "Biết làm sao đây, nhưng cô là người phàm quá yếu ớt, vốn chẳng thể giết được tôi".

Tân Vân Mậu lúng túng với cơn giận bất bình của cô, anh vắt óc suy nghĩ thật lâu, đề nghị: "Nếu cô muốn làm vậy thật thì có thể trải nghiệm chút."

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: "Trải nghiệm chút?"

"

"Cô đừng buông tay." Tân Vân Mậu giơ tay nắm lấy gậy đấm bằng trúc, một người một yêu cùng nắm lấy một thanh trúc.

Sở Trĩ Thủy khó hiểu làm theo.

Tân Vân Mậu cứ vậy nắm tay cô nâng lên, sau đó lấy gấu trúc ôm gậy trúc đập vào lồng ngực mình, rồi giả vờ bị thương nghiêng người qua, bày ra dáng vẻ hấp hối ngã xuống đất. Động tác của anh khá lưu loát, chỉ có giọng nói không đi vào cảm xúc diễn sâu được, đơn điệu nói: "A, tôi chết rồi."

Sở Trĩ Thủy im lặng mấy giây, cô dùng gậy đấm bằng trúc đánh mạnh anh tận mấy cái, thờ ơ nói: "Anh hay ra vẻ quá à, đừng có làm trai hề nữa."

Anh còn đùa một cách nghiêm túc, ánh mắt không chút dao động, lẫm liệt như tuyết, chuyện làm ra lại khiến người ta cạn lời.

Quãng đường đi qua chiếc cầu không tính là dài, nhưng họ cãi nhau cả đoạn đường nên đi rất lâu, giờ mới đến cổng tiểu khu. Ánh nắng ban mai bất tri bất giác tan biến, bầu trời đầu đông âm u tận cùng,

nhưng tòa nhà chung cư lại sáng bừng ánh đèn ấm áp.

Tân Vân Mậu lấy quà sinh nhật và phần thưởng trò chơi ở thành phố ra, anh không đưa cho Sở Trĩ Thủy ngay mà im lặng nhìn cô, môi hơi mím lại nhưng không nói gì.

Lúc này đây, dường như anh hiểu ra cảm xúc của con người, lần đầu lĩnh hội sâu sắc từ ngữ chán nản thất vọng.

Chưa từng có được sẽ không sợ mất đi.

Bởi vì từng có được, không nhẫn tâm buông tay, nên mới ủ rũ.

Sở Trĩ Thủy thấy anh đứng yên cứng đờ bất động, lại hiếm khi tâm linh tương thông với anh, đọc hiểu được cảm nhận của anh lúc này. Cô cảm thấy có vị chát nơi cổ họng, định mở miệng nhưng không biết nói gì, cuối cùng do dự thật lâu, dịu giọng nói: “Cảm ơn, hôm nay tôi vui lắm.”

"Ừm."

“Ừm” của anh thể hiện “Tôi cũng vậy”.

Tân Vân Mậu nhỏ giọng trả lời xong, giờ mới đưa quà cho cô, nhớ lại niềm vui cả ngày hôm nay, cuối cùng cũng xua đuổi được chút tiếc nuối.

“Mai gặp.” Sở Trĩ Thủy nhận đồ, cười nói: “Ngủ ngon.”

“... Ngủ ngon.”

Mãi đến khi bóng lưng cô biến mất nơi cánh cổng, anh vẫn đứng ngoài tiểu khu chần chừ không đi.

Tân Vân Mậu ngẩng đầu nhìn trăng sao trong màn đêm, chỉ muốn đợi đến khi ánh bình minh rực rỡ lộ diện, chính là lời hẹn "mai gặp" của cô.

Trong nhà, Sở Trĩ Thủy ôm một đống đồ về, lúc vào cửa nhìn thấy Sở Tiêu Hạ ngồi trên ghế sô pha.

Sở Tiêu Hạ đang xem ti vi, ông nghe thấy tiếng ở cửa, hỏi: "Sao con ăn cơm ở ngoài rồi?"

Buổi chiều ông nhận được tin nhắn của con gái, nói phải về trễ chút, không cần chờ cơm tối.

Sở Trĩ Thủy giải thích: "Buổi trưa vốn đã ăn no rồi."

"Con ra ngoài lâu thật." Sở Tiêu Hạ tùy miệng nói: "Gặp ai sao?"

"...Không có ai hết, đi dạo thôi."

Sở Trĩ Thủy biết cha mình tán gẫu thôi, nhưng cô bỗng có hơi lo lắng, ậm ừ hai câu rồi chuồn về phòng.

Trong phòng, Sở Trĩ Thủy bối rối ôm rượu gạo trúc, không biết nên giấu nó ở đâu. Trước giờ cô sẽ không tự mua rượu, trong nhà chỉ có Sở Tiêu Hạ thỉnh thoảng uống thôi.

Cô mở nắp ngửi thử, mùi thơm tươi mát của lá trúc, còn hòa trộn với vị ngọt, nhấp thử chút cũng là một vị trơn ẩm ngon miệng, hương cỏ mộc, vị ngọt của trái cây, vị rượu nồng nhưng không gắt mũi, giống cocktail trái cây hơn.

Cái này nên để đâu đây? Bị hỏi thì biết làm sao?

Ống trúc xanh lục thật sự chói mắt, Sở Trĩ Thủy nghĩ đông nghĩ tây, trực tiếp kéo cửa tủ ra, rồi nhẹ nhàng đặt nó vào nơi sâu nhất. Cô định chờ sau khi nhà mới sửa sang xong thì chuyển rượu gạo trúc qua bên đó, tránh bị cha mẹ phát hiện uống hết.

Ngày hôm sau, trong cục quan sát Hoài Giang, cây cối trong sân đã vơi đi màu xanh, bắt đầu có chút đìu hiu của ngày đông.

Trong văn phòng, Kim Du vừa vào cửa, trông thấy Sở Trĩ Thủy thì chào hỏi: "Chúc mừng sinh nhật muộn, không ngờ hôm qua lại nghỉ phép, không thể nói trước mặt cô!"

"Cảm ơn." Sở Trĩ Thủy cười nhẹ: "Không sao, chẳng phải đã gửi tin nhắn rồi sao."

"Buổi trưa còn có thể ăn bánh mousse." Kim Du canh cánh trong lòng, lầm bẩm nói: "Thật ra nếu hôm qua không có tuyết thì có thể sẽ không nghỉ, còn bỏ lỡ sinh nhật cô."

Sở Trĩ Thủy ho nhẹ hai tiếng, ánh mắt lấp lánh cúi đầu, ngại nhắc về chân tướng của nghỉ phép, vội chuyển chủ đề nói: "Chuyện bên xưởng làm xong hết chưa?"

"Ừm, xưởng không vấn đề gì, sản lượng của chúng ta vẫn ổn."

Quy mô công ty Quan Cục khá nhỏ, họ nắm chắc công nghệ cốt lõi của sản phẩm và sẽ hợp tác với xưởng địa phương Hoài Giang. Nhóm người Sở Trĩ Thủy coi trọng chất lượng sản phẩm, còn có vài

việc sẽ thuê người ngoài làm hộ, chẳng hạn như kèm thêm lược nhỏ cho kem dưỡng tóc vân vân.

Lượng tiêu thụ ngày hội khuyến mãi của Tân Thấu cao, nhưng thành bản trái lại giảm thấp. Cho dù trước kia nhà xưởng cho ra sản lượng ít, vẫn phải chuẩn bị rất nhiều thứ, giờ sản sinh nhu cầu hàng tăng cao, quy trình ngày trước thay đổi không lớn, lợi nhuận lại tăng.

Trước mắt, ba loại sản phẩm kem dưỡng tóc có lợi nhuận cao nhất, kế đó là bột ngâm chân nhân sâm, sau đó là kẹo gừng Phong Vị. Mỗi loại sản phẩm có giá khác nhau, kẹo gừng Phong Vị giá thấp nhất, không gian lợi nhuận cũng ít nhất.

Chủ nhiệm Tần trắng trợn khen thưởng công ty Quan Cục, cho rằng họ dẫn dắt sản nghiệp có liên quan ở Hoài Giang phát triển, dạo này còn cân nhắc trao thưởng cho Quan Cục.

Chắc chắn Vương Di Văn ở Tân Thấu Video vui vẻ khi thấy được nó, dù sao thì tuyến đường Sở Trĩ Thủy và Quan Cục đi càng chính thống, họ đẩy lưu lượng lên thu được kết quả càng tốt.

Thành phố Ngân Hải, công ty Long Tri Video.

Trong phòng họp một bầu không khí áp bức, mọi người ngồi vây quanh bên bàn họp không lên tiếng, trên màn hình chiếu là phân tích số liệu và dữ liệu của ngày hội khuyến mãi Tân Thấu.

Họ làm nhân viên cho Long Tri Video, bây giờ nghênh đón một đối thủ lớn mạnh nhất từ trước đến nay, một công ty mới ra đời hoàn toàn tự mình đánh giá tiêu chuẩn, thậm chí cả nhà đầu từ sau lưng cũng tương tự, khiến Lý Long Khoa cũng hết cách nổi giận.

“Không có gì muốn nói cả sao?” Lý Long Khoa hậm hực nói: “Cứ ngồi vậy mãi à?”

Bầu không khí ngày càng nghẹt thở, không ai có gan nói chuyện, sợ trở thành cái thùng trút giận.

Có vài người còn nhớ đến giám đốc Sở vào lúc này, ngày thường giám đốc Lý trông khoan dung độ lượng, nhưng cứ tức giận là nổi cơn tam bành, nhất là một năm nay gặp trở ngại càng nhiều, năng lực kiềm chế cảm xúc của giám đốc Sở tốt hơn nhiều, những lúc như này cô vẫn có thể nói đùa đôi câu đê giải vây hiện trường, chờ bầu không khí xung quanh sôi động sẽ ngừng nói im lặng mỉm cười.

Nhưng đâu có người chính trực nào sẽ bán mạng lâu dài ở Long Tri Video, cho nên xem ra giám đốc Sở bình thường nhất sau này cũng rời đi rồi.

“Giám đốc Lý, giờ họ mới khởi đầu, sức đập tiền vô cùng lớn, chúng ta làm không lại rất bình thường.”

“Nên cậu cảm thấy số liệu chúng ta một đường rớt xuống là bình thường?”

Người kia vội ngậm miệng.

Nói đến nước này, ai cũng nên hiểu, Lý Long Khoa muốn dạy dỗ rồi.

Đúng như dự đoán, tất cả người trong cuộc họp đều bị giám đốc Lý mắng đến máu chó dâng lên não, mãi đến khi cuộc họp kết thúc giông bão mới coi

như xong.

Có người từ trong phòng đi ra, còn nói nhỏ ai oán với đồng nghiệp, thì thầm nói: “Điên hay gì? Có phải anh ta bị bệnh không, không biết nói lời dễ nghe à."

“Có bản lĩnh thì anh ta lên đi, hoạt động tuyên truyền mới làm đến ngán ngẩm, có thể so sánh với hai năm trước sao?”

“Vương Di Văn cũng chạy rồi, những người làm việc với giám đốc Sở trước kia, anh ta không thích trọng dụng, giờ chạy đi hết rồi.”

Mọi người mắng mỏ ông chủ điên, giờ mới giải tỏa được bực dọc trong lòng.

Trong phòng họp, Lý Long Khoa mắng người xong mới hết giận, anh ta phiền não lật văn kiện, bỗng liếc thấy tên công ty xa lạ trên bảng danh sách lượng tiêu thụ của Tân Thấu, tên là Quan Cục, dứt khoát tiện tay tra thông tin công ty.

Quan Cục là một trong những nhãn hiệu được tạo dấu ấn trong ngày hội khuyến mãi Tân Thấu, giờ được bên ngoài coi như trường hợp trọng điểm của độ nổi tiếng mà Tân Thấu gây dựng để thảo luận, nhãn hiệu lớn vốn nổi tiếng, công ty không thể hiện được thực lực, một khi nhãn hiệu nhỏ vang danh, dĩ nhiên sẽ được lấy làm tấm gương.

Chương 170:

Lý Long Khoa phát hiện công ty chính nằm ở Hoài Giang, anh ta chợt hồi hộp trong lòng, đến khi nhìn thấy ba chữ Sở Trĩ Thủy thì đổ mồ hôi lạnh cả người.

Cái tên này giống như ma quỷ, tức khắc quấn chặt lấy anh ta như đến đòi nợ.

Trong cục quan sát, dạo này Ngưu Sĩ và Miêu Lịch đang xây dựng, vì ngày hội khuyến mãi mang đến nguồn thu nhập mới, họ định trích ra chút tiền đơn giản sửa lại con đường của cục quan sát, rồi xây tường phân thành khu, mùa xuân năm sau thì cây xanh rồi.

Cục quan sát giờ một mảnh hoang tàn, mùa đông trơ trụi không đẹp, vẫn phải trồng các loại thực vật, bốn mùa có phong cảnh khá đẹp.

Cả tiền xây ký túc xá Sở Trĩ Thủy cũng móc ra được, giờ cũng không thiếu chút tiền này, không nói hai lời đã đồng ý rồi. Cô cũng rất tò mò cục quan sát xây dựng xong sẽ thế nào, có điều chắc là nhanh nhất sau mùa xuân mới có thể thấy được, thời gian vẫn còn rất dài.

Ngưu Sĩ biết tiền là do bộ phận phát triển kinh tế kiếm ra, anh ấy rất coi trọng ý kiến của Sở Trĩ Thủy, đôi khi định hỏi thăm một phen, có cần xây tường ở đâu không, hàng rào chắn gió sẽ xây thành thế nào, mùa xuân muốn trồng cây gì, có thể nói là hỏi ý kiến trên từng phương diện cụ thể.

Trong sân vườn, Ngưu Sĩ đối diện với cây đại thụ, khua tay múa chân với mảnh đất trống: “Tôi định vây chỗ này lại, dùng làm nơi uống trà phơi nắng, đến lúc đó làm tường chắn ở đây, ngăn cách hỗn loạn bên ngoài, rồi vẽ văn tự thư pháp lên, hiển nhiên sẽ tạo nhã hơn chút.”

Sở Trĩ Thủy nhìn ghế đá tròn gần đấy, thầm nói đó chẳng phải là cái sân nhỏ cây trúc phơi nắng sao, còn là phiên bản nâng cấp, cô gật đầu nói: “Có thể, nghe có vẻ không tệ.”

“Có điều tôi chưa nghĩ ra vẽ chữ gì lên tường, rốt cuộc là quốc họa hay là thư pháp, đến lúc đó vẫn nên trù tính chút.” Ngưu Sĩ cân nhắc: “Thư pháp thì muốn viết cái gì, câu thơ hay là danh ngôn.”

Hồng Hi Minh đi ngang qua sân, cô ấy đang định đi vào tòa nhà, nghe thấy mấy câu này thì dừng lại, nhiệt tình đề nghị: “Nếu muốn viết thư pháp, chi bằng viết câu “hư tâm há kiềm chế”!”

Sở Trĩ Thủy nghe nói, cô ngớ ra: “”

Nếu cô nhớ không lầm, câu trên của câu thơ này rất vi diệu, hoảng hốt lo sợ nhìn Hồng Hi Minh một cái, nhất thời không xác định được sếp Hồng có ý gì.

“Thư pháp sao?”Ngưu Sĩ sờ cằm suy tư: “Năm chữ có ít không, nếu không hay là sửa thành bức tranh?”

Hồng Hi Minh nhìn Sở Trĩ Thủy, ánh mắt cô ấy phát sáng, như ám chỉ gì đó, hưng trí bừng bừng nói: “Nếu muốn vẽ quốc họa, vậy thì vẽ trúc đi, Tiểu Sở em thấy sao?”

Sở Trĩ Thủy: “ …”

Tốt lắm, ban nãy cô còn không chắc, giờ thì tin chắc rằng sếp Hồng đang nói cô rồi.

Chúng loài diệc vân mậu, hư tâm há kiềm chế.

Cô vẽ tên cây trúc đó lên tường, hay là đồng ý vẽ anh, yêu quái cả cục sẽ nghĩ thế nào!?

Sở Trĩ Thủy lộ vẻ khó xử: “Chị Hồng, này không hợp.”

“Không hợp?” Hồng Hi Minh chần chừ: “Chị thấy cây trúc phong nhã lắm mà, còn là một trong “tứ quân tử” nữa đó.”

Giọng điệu Hồng Hi Minh sảng khoái, cả người cô ấy từ trên xuống dưới đều tỏa ra sự hưng phấn, không hề giống với các yêu quái khác trong cục.

Miêu Lịch cố ý chơi trò quái ác trong đại hội toàn cục, bôi đen lãnh đạo cạnh Tân Vân Mậu, nhưng Hồng Hi Minh lại có một kiểu cảm giác thắm thiết muốn làm mai từ tận xương tủy, hơn nữa còn lớn gan hơn yêu quái khác rất nhiều.

Yêu quái khác hóng chuyện, ngày thường chỉ để ý nhiều hơn vài lần, tuyệt đối không dám tiến lên nói rõ, chỉ có sếp Hồng dám trực tiếp phát ngôn ngay thẳng.

“Chị Hồng, em nghe nói chị vốn là loài chim hả?” Sở Trĩ Thủy chuyển dời chủ đề vẽ tường, thăm dò hỏi: “Lẽ nào là chim Hỉ Thước sao?”

Hồng Hi Minh điềm nhiên trả lời: “Đúng đấy.”

Chẳng trách, chim Hỉ Thước cũng bắc cầu cho Ngưu Lang Chức Nữ, hiện tại xem xét đến họ là bình thường, người ta đã đam mê cái nghề này không biết đã bao lâu về trước rồi. Ngưu Lang Chức Nữ không có vấn đề, sếp Hồng đương nhiên cảm thấy làm mai cho Thần quân cũng không sao.

Sở Trĩ Thủy biết được bản thể của Hồng Hi Minh, bỗng nhận ra rằng không thể giải thích rõ được. Cô ngại ngùng không nán lại trong sân nữa, tìm một cái cớ muốn rời đi, đi lên cầu xin Ngưu Sĩ đừng vẽ chữ hay tranh lên tường.

“Tại sao?” Ngưu Sĩ là anh lớn chất phác thật thà, anh ấy nghe không hiểu ám chỉ của sếp Hồng, tò mò nói: “Cô cảm thấy tranh chữ không hợp? Hay là xây tường không đẹp?”

“Không, không phải là vấn đề của chúng, là vấn đề của tôi.” Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng nói: “Làm vậy mặt mũi tôi không đẹp.”

Trên tường đình viện mới xây là tranh chữ trúc, vậy cô sẽ mất hết mặt mũi nhìn mặt nhân viên trong cục, thật sự hết cách gặp yêu quái trong đơn vị nữa rồi.

May thay lúc đi ngang qua Hồng Hi Minh nói ý kiến, cô ấy trông như tùy miệng nhắc đến thôi, không hề dây dưa chuyện này nhiều thêm, còn rủ Sở Trĩ Thủy về tòa nhà chung với cô ấy.

Trong hành lang, Sở Trĩ Thủy vẫy tay chào tạm biệt với sếp Hồng, cô phi như bay về bộ phận phát triển kinh tế, vào cửa thì quyết đoán nói: “Tháng này gửi báo cáo thành tích, sao đó trích tiền cho phòng hành chính nhân sự, tiền này mua đồ tết cho cục.”

Kim Du ngồi trước máy tính, cô ấy nghi hoặc ngẩng đầu: “Tại dạo này kiếm được tiền nên muốn xài tiền sao? Nhưng mua đồ tết không dùng hết bao nhiêu tiền đâu.”

“Không, không phải vì kiếm được tiền nên muốn xài.” Sở Trĩ Thủy nghiêm mặt nói: “Lượng công việc hiện tại của phòng hành chính nhân sự không bảo hòa, vẫn nên tăng vài công vụ hợp lý, nâng cao tính tích cực và cảm giác thành tựu trong công việc của mọi người.”

Kim Du: "?"

Chỉ cần sếp Hồng bận mua đồ tết, chắc chắn không rảnh nghĩ ngợi mấy thứ khác rồi.

Mùa đông đến, cục quan sát Hoài Giang cuối năm càng bận bịu, công việc chủ yếu của cục không đổi, bộ phận tài vụ phải kết toán cả năm rõ ràng, bộ phận hành chính nhân sự phải chuẩn bị đồ đạc đón tết, bộ phận hậu cần bận rộn với việc xây dựng ký túc xá và đường đi. Làm xon mấy việc này, còn phải báo cáo cuối năm, tuyệt không có cơ hội để nghỉ xả hơi.

Bộ phận phát triển kinh tế cũng bận rộn không thôi, gửi xong hàng của đơn đặt chất đống trong ngày hội khuyến mãi Tân Thấu, lại phải xử lý vấn đề sau khi bán hàng, may mà tích lũy đánh giá của nhãn hiệu Quan Cục không tệ, vẫn có lượng tiêu thụ ổn định sau hoạt động lớn, đến nay không đẩy lưu lượng cũng sẽ không sụp đổ.

Nhãn hiệu Quan Cục kinh doanh xuất sắc, Vương Di Văn là một trong những người vui vẻ nhất, suy cho cùng thì từ khâu chọn hàng đến đẩy đường dây tiêu thụ đều có cô ấy tham gia, làm cho một nhãn hiệu nhỏ bé không có tên tuổi trở nên vang danh, chứng minh

tuyệt đối được năng lực biến chuyển thương nghiệp của bệ đỡ Tân Thấu, cũng giúp cô ấy thành công đứng vững tại công ty mới.

Trong điện thoại, cô ấy biết thông tin nội bộ, nhanh chóng chạy đến truyền tin: “Tốt lắm, Tề Sướng nói không chừng tương lai sẽ đẩy nhãn hiệu lớn, có thể chuyên đẩy nhãn hiệu mới mở của quốc nội, có lẽ sẽ chuyên làm sự kiện công ty nhỏ và vừa một lần, đến khi đó chúng ta lại có thể hợp tác sâu!”

Cho cô ấy cơ hội tốt để nhổ lông cừu tư bản giúp xây dựng xã hội.

Tề Sướng còn nhắc đến Quan Cục trong cuộc họp, Vương Di Văn không xác định được Tề Sướng luôn biết bối cảnh công ty Quan Cục hay không, còn có mối quan hệ đằng sau với Sở Trĩ Thủy, nhưng cô ấy thấy hiện giờ ông chủ không hề bài xích, còn có suy nghĩ thuận nước đẩy thuyền.

“Hiện tại ngoại tuyến các cậu buôn bán thế nào?” Vương Di Văn hỏi: “Trên mạng thì vui lòng tìm tớ, sự kiện một lần ngày hội khuyến mãi, thành tích công việc năm nay của tớ ổn rồi.”

“Ngoại tuyến có không ít người tìm chúng tớ nhập hàng, cũng bắt đầu làm từ từ rồi, nhưng bán trực tiếp không khởi sắc.” Sở Trĩ Thủy nói: “Giờ tớ đang do dự, năm sau có cần mở một cửa tiệm bán trực tiếp không, có điều nói trước bước không qua, cứ để xem đã.”

Sau khi lượng tiêu thụ của ba sản phẩm của công ty Quan Cục tăng mạnh, đường bán hàng khác cũng không ngừng tăng, ví dụ như siêu thị, thành phố thương mại vân vẫn sẽ nhập hàng, bày trong các cửa hàng bán trực tiếp. Thị trường Hoài Giang đã dần dần xuất hiện sản phẩm Quan Cục, lúc Sở Tiêu Hạ đi siêu thị mua thức ăn cũng sẽ nhìn thấy, vì là sản phẩm địa phương nên phân bổ hàng rộng khắp Hoài Giang.

Gần đây Sở Trĩ Thủy đang cân nhắc có cần mở một cửa tiệm trực tiếp không, chuyện doanh thu là thứ yếu, chủ yếu là vì có thể đặt sản phẩm mới của công ty ở đó bất cứ lúc nào, để khách hàng đến cửa hàng tham quan dùng thử và đánh giá. Họ thu thập ý kiến bằng cách này, sẽ có thể nhanh chóng điều chỉnh sản phẩm, sau khi hoàn thiện sản phẩm thì đưa vào thị trường.

Lúc trước quy mô Quan Cục nhỏ, xắn tay áo lên là làm, dù sao đi nữa làm ra đồ thì mất trong thị trường. Giờ đây, nhãn hiệu công ty và đánh giá của dư luận càng quan trọng, muốn miễn trừ lược đi kèm với kem dưỡng tóc, thì cần phải trưng cầu ý kiến khắp nơi trước đã.

Điều cô muốn là cửa hàng kinh doanh trực tiếp không cần nhiều, chỉ cần mở một hai tiệm là được, dùng để xây dựng thương hiệu, thu nhập chủ yếu vẫn ở trên mạng.

Trong văn phòng cục trưởng, Sở Trĩ Thủy và Hồ Thần Thụy bàn bạc về sự phát triển của công ty, cô nói suy nghĩ này cho cục trưởng, định lắng nghe ý của cục trưởng Hồ.

“Cửa hàng trực tiếp sao?” Hồ Thần Thụy nghiền ngẫm: “Có thể, tôi cảm thấy không thành vấn đề, kiếm được tiền hay không là thứ nhì, có thể làm cho công ty của cục phát triển lâu dài chút mới là số một.

Suy cho cùng, công ty Quan Cục đủ ổn định thì mới không ảnh hưởng đến thành tích công việc trong cục, tháng ngày của các yêu quái mới được kéo dài.

“Hiện tại cửa hàng trực tiếp là một vấn đề.” Sở Trĩ Thủy ôn hòa nói: “Theo lý, thường để tiết kiệm chi phí cửa hàng mặt tiền, chắc nên

chọn khu vực lân cận cục quan sát, nhưng ông cũng biết tình trạng giao thông ở đây, lượng người đi lại quá ít, trong thành phố lại rất phiền toái."

Cục quan sát Hoài Giang phía trước không thôn làng phía sau không cửa tiệm, hoàn toàn chẳng có ai đến đây, đến lúc đó dĩ nhiên là buôn bán thảm thương. Họ quả thật không để ý doanh thu, nhưng chí ít cũng không thể trực tiếp lỗ vốn, dù gì cũng phải là vị trí đáng tin cậy.

Hồ Thần Thụy suy tính nói: "Cần chọn một nơi có nhiều người đi lại sao?"

"Phải, tốt nhất là ở khu thành phố khá phồn hoa, cách đây không lâu tôi cũng đã nghe ngóng giá thuê cửa hàng mặt tiền ở thành phố Hoài Giang, chắc sẽ hơi có tính mạo hiểm, nên mới thương lượng với ông chút, rốt cuộc có cần làm chuyện này không."

Chương 171:

“Chúng ta nhất định phải mở ở thành phố Hoài Giang sao?” Hồ Thần Thụy nói: “Thành phố khác được không?”

“Hả?” Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Tất nhiên cũng được, nhưng thành phố khác là...”

Hồ Thần Thụy cười khà khà nói: “Chúng ta có thể xây ở cục Ngân Hải, tôi thấy cửa hàng mặt tiền của họ khá nhiều.

Sở Trĩ Thủy: “...”

Sở Trĩ Thủy hoảng hốt tột độ, cô muốn nói rồi lại thôi: “Cục trưởng Diệp có thể đồng ý chuyện này không?”

Cô cảm thấy có thể mở tiệm ở thành phố Hoài Giang đã là rất giỏi rồi, không ngờ cục trưởng Hồ còn dám nghĩ nhiều hơn mình, trực tiếp chọn thành phố Ngân Hải nhân khẩu thuộc hàng top cả nước, còn phải mở tiệm ở khu phố có nhiều người đi lại nhất. Cục Ngân Hải nằm ở trung tâm cốt lõi thành phố, trước nay luôn phồn hoa náo nhiệt, vì vậy hiệu suất kiếm tiền cực kỳ dễ dàng.

“Chúng ta có thể bàn với cục trưởng Diệp mà.” Hồ Thần Thụy ôn hòa nói: “Ví dụ như dùng một phần đất Hoài Giang chúng ta đổi với một phần đất Ngân Hải của họ, bảo họ chọn đất của chúng ta trước, chúng ta chọn bừa một miếng của họ là được.”

Sở Trĩ Thủy hết sức nghi ngờ cục trưởng Hồ coi cục trưởng Diệp là thằng ngốc, ai cũng biết giá đất Hoài Giang và Ngân Hải khác nhau, hoàn toàn không phải cái giá tương đương để đem đi đổi. Giờ cô cảm thấy cục trưởng Hồ cũng tự tin, chẳng lẽ là do thiên phú của hồ ly, cho rằng người khác sẽ đồng ý mọi yêu cầu vô lý của ông ấy.

Sở Trĩ Thủy không thẳng thừng phản bác, ngoài mặt cô tỏ vẻ lịch sự, trả lời: "Không sao, ông cứ bàn với cục trưởng Diệp trước đi, nếu thuận lợi thì chúng ta bắt đầu mở tiệm."

"Này chắc chỉ là chuyện cỏn con, cũng đuổi tôi đến Hoài Giang rồi, chút chuyện này còn không làm được? Vậy thì đừng làm việc nữa." Giọng điệu Hồ Thần Thụy dịu dàng, nhưng lại ẩn chứa oán khí trong lời nói, ông ấy móc điện thoại ra: "Khoan, tôi kéo ông ấy ra khỏi danh sách đen cái đã, có chính sự vẫn phải liên lạc chút."

Sở Trĩ Thủy quan sát thấy cục trưởng Hồ canh cánh trong lòng với chuyện bị giáng xuống Hoài Giang, luôn có suy nghĩ muốn lật bàn cục quan sát, xem ra lúc đầu ra quyết định tiếp quản khu vực thần quân sinh sống quả thật gian nan, chắc sau khi trải qua tháng ngày không tệ mới đánh tan được suy nghĩ đen tối này.

"Chi bằng thế này đi, dù sao đi nữa năm sau tôi cũng phải đi Ngân Hải, bàn với họ chi phí kinh doanh năm tới, cô đi công tác với tôi, còn có thể xem thử chọn chỗ nào." Hồ Thần Thụy cười nói: "Nếu cô bận không đi được, vậy dẫn một người của bộ phận theo, chúng ta một công đôi việc, không làm chậm trễ chuyện gì!"

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: "Dẫn một người của bộ phận theo?"

"Nếu cô muốn dẫn hai người cũng được, dù sao dạo này tiền trong tài khoản nhiều, chẳng qua là báo cáo nhiều thêm phần chi phí đi lại thôi."

Sở Trĩ Thủy nuốt nước bọt, nhắc nhở: “Cục trưởng Hồ, ông đi họp với các cục trưởng, rồi còn muốn dẫn chúng tôi theo, ông chắc chứ?”

Ban đầu Sở Trĩ Thủy trực tiếp từ chối cục trưởng Diệp, cô không đồng ý chuyện dẫn Tân Vân Mậu theo nữa, nhưng cũng sẽ không gây ấm ức cho đối phương. Cục trưởng Hồ hơi mang ý nghĩ sợ rằng thiên hạ không loạn, hiển nhiên toàn toàn không để ý đến suy nghĩ của cục trưởng Diệp.

Cũng may Tân Vân Mậu là cây trúc đầu óc rỗng tuếch, nếu anh có ý xấu gây tai họa, bị dẫn đến Ngân Hải có cuộc hợp cục trưởng, trực tiếp có thể bưng đi mất một tổ bốn vị cục trưởng.

“Chắc, đương nhiên chắc chắn.” Hồ Thần Thụy trịnh trọng gật đầu: “Không dẫn các cô theo, sao tôi đòi đất và phí kinh doanh được?”

Không cho cục trưởng khác nhìn thấy cực khổ của ông, sao còn có thể hung dữ lớn tiếng đòi tiền?

Đây hoàn toàn là uy hiếp tiên lễ hậu binh.

Cô cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt của các cục trưởng khác, không khác gì kề dao lên cổ đòi tiền, một câu không hợp thì có thể cắt cổ tại chỗ.

Dù sao đi nữa cũng là chuyện sau tết, Hồ Thần Thụy cũng có phán đoán riêng, Sở Trĩ Thủy cũng không tiện khuyên bảo, trời sập xuống có cục trưởng chống đỡ, không có liên quan đến một phó phòng như cô..

Sở Trĩ Thủy đá quả bóng đi, bắt đầu từ chối trách nhiệm: “Được thôi, chỉ cần ông cho rằng hợp lý, tôi cũng không thành vấn đề.”

Hồ Thần Thụy thỏa thuận nói: “Hợp, chắc chắn là hợp, hợp hay không cũng phải làm thành hợp cho tôi!”

Công tác cuối năm bận tối mắt tối mũi, chuyện vặt vãnh cũng đến làm phiền.

Trải qua sự chờ đợi dài dằng dẵng, Sở Trĩ Thủy nghênh đón tháng ngày giao nhà, cuối cùng cũng lấy được chìa khóa nhà mới của mình. Dịch vụ nhà đất Hoài Giang hiện nay thủ đoạn cực độ, buôn bán toàn là nhà cửa đã đầy đủ thiết bị, hơn nữa chất lượng cọc cạch, có lẽ còn cần chủ hộ tiếp tục sửa lại.

Trong tiểu khu mới tỉnh, Sở Trĩ Thủy dùng chìa khóa mở cửa, nhanh chóng kiểm tra mỗi một góc nhà, quyết định phát hiện vấn đề sẽ kịp thời tìm người giải quyết, tranh thủ kiểm tra tai họa ngầm của trang thiết bị lắp sẵn mang lại.

Đồ nhà phát triển tặng là thiết bị phong cách kiểu mới, dù sao cô cũng không hiểu mấy triết lý của thiết kế này, đảo một vòng trong nhà, định đợi lúc rảnh rồi lại đi thêm lần nữa.

Tầng dưới có một cái sân, trùng hợp được cây xanh che chắn xung quanh, sẽ không để lộ quá nhiều sự riêng tư ra bên ngoài. Năm đó Sở Trĩ Thủy nhìn thấy căn nhà này, cảm thấy có cái sân sẽ rất thoải mái, phía trước chỉ có con hẻm cực kỳ vắng vẻ, hiếm khi có người đi qua nơi này, mảnh đất xanh ngoài sân cũng nhập vào hậu hoa viên một cách trá hình.

Điều đáng tiếc là, lúc này là mùa đông ở Hoài Giang, cây cỏ đã tiêu

điều, chỉ có duy nhất khóm lá trúc ngoài sân vẫn đầy sắc xanh, trừ thứ này ra thì không còn màu sắc nào khác.

Sở Trĩ Thủy đứng trong sân, cô nhìn thấy cây trúc thì hồi hộp, vội đi ra kiểm tra, không hiểu tại sao lại có rừng trúc ở đây. Sau khi rời khỏi sân, nước chảy róc rách, có một con suối nhân tạo làm bằng đống đá cuội, trông có vẻ là bên dịch vụ quản lý nhà cửa muốn bao quanh con suối bằng trúc xanh, tập trung phối hợp phong cách trung quốc của tiểu khu.

Khóm rừng trúc kia là bên dịch vụ quản lý nhà cửa trồng, lại cứ khăng khăng dính chặt vào nhà Sở Trĩ Thủy, cả cành lá cũng thò vào trong sân nhà cô.

Sở Trĩ Thủy cạn lời đẩy cảnh lá trúc ra, thầm nói loại thực vật này thật là vô lý, đi đến đâu cũng muốn chiếm chỗ của cô.

Cô vừa dọn dẹp cây trúc ngoài sân xong, vừa xoay đầu thì thấy có một bóng người ngoài hàng rào, chính là Tân Vân Mậu, anh cách lan can ngắm nhìn cô.

Không biết anh xuất hiện khi nào, đứng bên ngoài sân nhìn gắt gao mảnh rừng trúc, cực kỳ hài lòng nói: “Cô còn trồng trúc trong sân.”

“Tôi không có trồng, bên dịch vụ quản lý nhà cửa trồng đó.” Sở Trĩ Thủy vội phản bác: “Anh nhìn kỹ đi, là bên ngoài, không phải nhà tôi!”

Tân Vân Mậu chỉ trong sân, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Rõ ràng bên trong cũng có.”

Sở Trĩ Thủy cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy một mầm trúc nhỏ vượt rào, từ mảnh cỏ bên ngoài đào vào sân nhà cô.

Cô thầm nói sao ngay cả cây trúc không thành tinh mà cũng không xấu hổ thế này, bực bội nói: “Này là nó tự mọc vào đó!”

Có một thành ngữ gọi là tứ diện sở ca, giờ Sở Trĩ Thủy cho rằng câu này không liên quan đến dòng họ của cô, chắc nên sửa thành “tứ diện trúc ca” thì hợp hơn.

Bây giờ cô thật sự đã bị bao vây tứ phía, ngoài sân không chỉ có trúc chưa hóa hình người mà còn có một cây trúc đã hóa hình người chạy đến, cảm giác như không phải sạch được quan hệ với loại thực vật này xanh tươi quanh năm này.

Hôm nay Tân Vân Mậu mặc một chiếc áo khoác chắn gió màu trắng tinh, vạt dưới quần áo là vết mực lan như ngọn lửa thiêu, trông có vẻ thư thái.

Sở Trĩ Thủy vẫn đeo dây chuyền, rõ ràng anh có thể dịch chuyển vào đây, nhưng lại không trực tiếp lên vào sân mà đứng ở ngoài hàng rào nhìn cô, dáng vẻ thủ lễ hiểu chuyện.

“Sao anh đến đây?” Sở Trĩ Thủy rời khỏi khóm rừng trúc vượt rào kia, đi qua mảnh sân nhỏ mở cửa cho anh: “Tôi có gọi tên anh đâu.”

Cổng rào vừa mở, Tân Vân Mậu đi vào, bình tĩnh nói: “Nhưng cô chạm vào trúc rồi.”

“Rồi tôi chạm vào trúc thì làm sao?” Sở Trĩ Thủy nhìn khóm rừng trúc kia, lại nghiêng đầu nhìn anh, ngạc nhiên nói: “Cây trúc này cũng đâu phải anh.”

“Thơ ca đều sẽ mượn sông núi cỏ cây thể hiện tình cảm, chính là ý tưởng của con người các cô.” Tân Vân Mậu nhìn cô, anh chớp mắt, lặp lại: “Cô chạm vào trúc rồi.”

Sở Trĩ Thủy hoảng hốt tột độ: “Cách nghĩ của anh kỳ lạ như vậy, là do cứ luôn tùy ý phát tán như thơ ca sao?”

Không thể không nói, nhà thơ ngâm thơ về trúc tâng bốc quá dữ dội, khiến yêu quái trúc lâng lâng không thể kiểm soát được bản thân, dẫn đến việc đường về não của anh cũng bay bổng như thơ ca.

Tân Vân Mậu hừ nhẹ một tiếng, anh đi vào theo cô, nói: “Cô còn trồng trúc.”

“Chẳng phải đã nói rồi sao, không phải tôi trồng, là nó tự mọc vào đó.” Sở Trĩ Thủy cười mỉm, uy hiếp một cách ám chỉ: “Tôi vừa định đi tìm dịch vụ quản lý nhà đất mượn một cây rìu đốn sạch rừng trúc.”

Tân Vân Mậu ung dung gật đầu: “Được đó, tôi đốn giúp cô, sau đó lại trồng một khóm mới.”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Sở Trĩ Thủy sửa miệng trong một giây: “Thôi kệ đi, một cây cỏ một cái cây cũng là một sinh mạng, cứ cho chúng mọc lên cũng tốt.”

“Thật sao?” Tân Vân Mậu xoay đầu ngắm rừng trúc ngoài kia, gương mặt anh điềm nhiên, chậm rãi nói: “Thân rễ của cây trúc lớn rất nhanh, giờ là mùa đông không lộ rõ, nhưng xuân về sẽ mọc dần lên, triệt để chiếm lấy hết

cái sân của cô.”

“Ban nãy tôi xem qua rồi, chúng từ bên khe suối mọc qua đó, sân nhà cô và mảnh đất xanh liên thông với nhau, nên mới có thân rễ chui vào.”

“Không phải chứ?” Sở Trĩ Thủy mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Tôi thấy tiểu khu khác trồng trúc đâu có xảy ra tình trạng thế này.”

Cây trúc là thực vật thường sống chung nhà với con người, theo lý mà nói nhà phát triển đã trù định xong từ lâu.

“Đó là do mảnh đất chính giữa cách nhau, còn đắp lên đất một tầng đá xây dày, chỗ này của cô là mảnh đất liên thông, sớm muộn cũng sẽ mọc vào nhà cô.” Tân Vân Mậu oán niệm nhìn cô: “Lẽ nào tôi còn không hiểu cây trúc nghĩ gì sao?”

Sở Trĩ Thủy bán tín bán nghi chạy ra cửa, cô thuận theo rừng trúc đi đến bên khe suối, quả nhiên phát hiện cả đường được liên thông. Bên cạnh dòng suối vốn chỉ có vài cây trúc, nhưng hấp thu nước mưa và ánh nắng, đã bắt đầu điên cuồng bành trướng, trực tiếp nhảy tót đến cạnh sân vườn trong nhà, chui vào chắc chỉ còn vấn đề thời gian nữa thôi.

Tân Vân Mậu dựa vào bên cổng rào, anh nhướng đuôi mày lên, từ tốn nói: “Trong khe suối nhỏ giờ còn có mảnh băng, chờ đến gần đến mùa xuân, sẽ còn xuất hiện vô số côn trùng, theo mảnh rừng trúc này vào trong sân nhà cô."

Chương 172:

‘... Sao có chuyện đó được?”

“Cái sân kiểu này thường là vậy.”

Sở Trĩ Thủy nghe nói thì mím môi suy nghĩ, cô vẫn luôn sống trong thành phố, vẫn chưa thật sự biết rõ mấy chuyện này, lúc mua nhà chỉ chọn địa điểm và tổng thể đồng bộ. Hơn nữa một cái nhà có sân giá cả còn cao hơn, không ngờ sẽ có nhiều rắc rối đến thế, bỗng bắt đầu cảm thấy khổ sở.

“Vậy nếu tôi muốn tránh việc mùa hè xuất hiện nhiều côn trùng, có phải cần phiền bên dịch vụ quản lý xử lý trúc định kỳ không?” Sở Trĩ Thủy khiêm tốn thỉnh giáo: “Thật sự phải đốn sạch khóm trúc bên ngoài à?”

Tân Vân Mậu: “Không cần đâu, cây trúc bị đốn sẽ không chết, có thân rễ thì sẽ mọc mãi không hết.”

“Vậy chỉ có thể đợi nó mọc lên sao?” Sở Trĩ Thủy lấy làm lạ: “Không có cách giải quyết khác à?”

Tân Vân Mậu nghe vậy, anh lén liếc nhìn cô một cái, mím môi nói: “Có một cách.”

“Cách gì?”

“Tôi giúp cô trồng một giống trúc đuổi muỗi côn trùng trong sân, sẽ không tùy tiện chiếm lấy chỗ sân vườn, hơn nữa có thể không để cho cây trúc khác mọc vào.”

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cười như không cười nói: “Mạo muội thỉnh giáo đôi chút, đây là giống trúc gì? Công năng mạnh thật, trước giờ chưa từng nghe qua.”

Tân Vân Mậu mặt vô cảm tim không đập: “Loại cao cấp.”

Sở Trĩ Thủy kính phục: “Thật sự mỗi ngày anh đều cho tôi cảm giác mới mê."

Tân Vân Mậu đơ ra, lông mi anh khẽ run, như đang ngại ngùng, thấp giọng nói: “Có sao?”

“Phải đó, sự trơ tráo mỗi ngày đều làm mới nhận thức của tôi.”

“Anh mơ đẹp thật, không cho anh trồng” Sở Trĩ Thủy không vui nói: “Tưởng tôi không biết anh nghĩ gì sao?”

Anh còn tìm cô đòi chìa khóa cửa nhà, từ Đan Sơn đã nhớ chuyện này.

Tân Vân Mậu thấy cô không nhè ra, bất mãn nói: “Cây trúc đó mạnh hơn con muỗi, cô đợi đến hè thì biết thôi, trong sân xây thêm suối rất phiền toái.”

Sở Trĩ Thủy bỗng im lặng, cô thật sự không muốn đón muỗi vào nhà.

Không lâu sau, một người một yêu đứng trong sân, Sở Trĩ Thủy từ bên cạnh nhặt một cành cây, cô trịnh trọng vẽ vĩ tuyến 38 phân

cách trong sân, để lại một vạch ở con đường dẫn vào cửa nhà, cảnh cáo nói: “Nhiều nhất là trồng ở đây, không thể lan vào nhà.”

Tân Vân Mậu sững sờ: “Thì ra còn có thể lan vào nhà sao?”

Mắt Sở Trĩ Thủy lóe sáng, bực mình nói: “Được rồi, đừng hỏi đông hỏi tây, bắt đầu làm việc đi.”

Tân Vân Mậu bị cô đuổi đến sân trồng trúc, phòng ngừa muỗi côn trùng đến quấy nhiễu sau khi xuân về. Anh ngồi xổm trong sân, nghiêm túc nghiên cứu chất đất, nhìn xung quanh không bóng người, giờ mới giơ tay búng một cái.

Yêu khí sẫm màu hóa thành mưa bụi, quy mô không tính là lớn, giống như nước phun ra từ vòi hoa sen, rơi vào trong đất.

Mùa đông rét lạnh không thích hợp cho thực vật sinh trưởng, nhưng vô số thân rễ nhạt màu từ trong đất bùn chuyển động nhô lên, rất nhanh đã thu xếp xong sân vườn gọn gàng, trừ con đường nhỏ của cổng rào ra, những khu đất khác đều được thay đổi xong.

Tân Vân Mậu không trực tiếp xúc tác cho cây trúc mọc cao lên, mùa đông cấy trồng trúc không hợp logic, dễ thu hút sự chú ý của người khác. Anh chỉ giữ lại một vài thân rễ của mình, định đợi sau khi xuân gần về, lại tìm thời gian thúc đẩy, dù sao đi nữa cô cũng không gấp.

Sở Trĩ Thủy đi một vòng trong nhà, cô quay về thì thấy sân nhỏ đã được khai hoang xong, ngạc nhiên nói: “Nhanh thật, giờ chỉ đợi lớn lên thôi?”

“Phải.”

Sở Trĩ Thủy không trồng hoa cỏ, tò mò nói: “Vậy có thể lớn trước mùa xuân không?”

“Có thể.” Tân Vân Mậu son sắt thề thốt: “Nếu không lớn, tôi sẽ đến xem.”

Sở Trĩ Thủy hiểu gật đầu, cô nhìn đất đai đã khai hoang, chợt nói: “Anh còn có giống cây anh tặng quà sinh nhật tôi không?”

Xương quai hàm của Tân Vân Mậu bỗng căng chặt, anh nhìn cô bằng ánh nhìn xa xăm, cảnh giác nói: “Làm chi?”

Sở Trĩ Thủy cười khan: “Đến cũng đến rồi, thần quân tiện tay trồng giúp tôi mấy cây khác luôn đi.”

Lúc trước cô thật sự suy nghĩ hão huyền, có nhận thức sai lầm với năng lực trồng hoa cỏ của mình, cả tập tính sinh trưởng của trúc cũng không biết rõ, chứ đừng nói đến giống cây khác trong sân. Anh là chuyên gia về phương diện thực vật, làm mấy chuyện này chắc khỏi cần phải nói rồi.

Chỉ duy nhất một khuyết điểm chính là tính tình quý ông thực vật lạnh lùng cứng nhắc, có tâm bài xích với các thực vật khác.

Đúng như dự đoán, Tân Vân Mậu lạnh mặt, từ chối thẳng: “Không trồng?”

“Tại sao chứ?” Sở Trĩ Thủy than khóc: “Chẳng phải nói sẽ thực hiện ước nguyện của tôi sao.”

Cơ chế cầu nguyện của anh không hợp lẽ thường, lúc không cần thì

đột nhiên xuất hiện, lúc cần thì không chịu làm.

“Giờ không tính là điều ước.” Tân Vân Mậu mặt lạnh tanh, lồng ngực phát bực, không vui nói: “Tại sao tôi phải giúp cô trêu hoa ghẹo cỏ?”

Sở Trĩ Thủy trừng to mắt: “Cái gì mà trêu hoa ghẹo cỏ?”

Anh ghen tức nói: “Trồng ra cô sẽ sờ mó, đó không phải là trêu hoa ghẹo có à?"

“Từ này dùng sai chỗ rồi.” Cô phản bác: “Hơn nữa đến nay chỗ này một cái cây cũng chả có, dù tôi muốn trêu thật, anh bảo tôi trêu cái gì?”

Tân Vân Mậu nghe xong, đôi mắt run rẩy, cả người tỏa ra oán khí, bỗng trầm mặc, nhẹ mím môi.

Sở Trĩ Thủy va chạm với ánh mắt mong đợi của anh, như nhớ ra điều gì, bỗng cũng im lặng: “...”

Cô giả vờ không có gì nghiêng đầu: “Ò, xin lỗi, quên mất anh là thực vật.”

Ở đây có một cái cây, chính là Tân Vân Mậu trước mắt.

Cuối cùng dưới mọi thủ đoạn của cô, Tân Vân Mậu miễn cưỡng đồng ý giúp cô trồng cây. Anh cầm một nhánh cây trong tay, cái được cái không đào đất, giọng nói ủ rũ nói: “Hôm nay không mang giống, lần sau đến rồi làm.”

Từ năn nỉ anh trồng hoa, Sở Trĩ Thủy mở rộng suy nghĩ tức thì, mềm giọng nói: “Đúng rồi, thần quân anh hiểu sửa chữa nhà cửa

không?”

Tân Vân Mậu chợt nghe thấy cô đổi giọng: “...”

Sở Trĩ Thủy nở nụ cười xán lạn: “Chính là mạng điện, đường nước này nọ trong nhà, anh có thể biết chỗ nào lắp không ổn không?”

Thời tiết anh còn khống chế được, loại chuyện này tính là chuyện nhỏ không?

Một lát sau, Tân Vân Mậu bước một chân qua vĩ tuyến 38 trong sân, anh đi theo Sở Trĩ Thủy vào nhà, trong miệng còn lẩm bẩm: “Tại sao cô cứ tìm tôi cầu mấy điều ước nhỏ xíu này vậy? Không có chuyện lớn gì à?”

Sở Trĩ Thủy nói nhỏ: “Tôi còn có thể gặp chuyện lớn gì, cuộc sống của người phàm chỉ có chuyện nhỏ.”

Tân Vân Mậu: “Tiền tài? Sự nghiệp? Địa vị?”

“Không có mấy dục vọng thế tục đó.”

Sở Trĩ Thủy thấy mặt anh đầy vẻ tức tối, dáng vẻ người tài không được trọng dụng Cô vội dùng nghệ thuật từ ngữ, chân thành tâng bốc: “Người ta thường nói, chuyện lớn trên đời này đều do chuyện nhỏ tạo thành, thần quân cũng có thể xử lý hết chuyện nhỏ, đó chính là năng lực thống trị thế giới.”

Vẻ mặt Tân Vân Mậu kỳ lạ, yết hầu anh khẽ động, thăm dò nói: “Chuyện nhỏ?”

Cô điềm nhiên trả lời: “Đúng đó, chúng ta phải chân chạm đất, chuyện trong nhà làm rõ ràng, chuyện xã hội chắc chắn cũng không

thành vấn đề.”

Tân Vân Mậu không biết nghĩ được gì, anh vui vẻ ép khóe miệng đang nhếch lên của mình xuống, gật đầu nói: “Cô nói chí phải.”

Sở Trĩ Thủy phát hiện tung hoa đúng chỗ rồi, cô lập tức dẫn anh đi loanh quanh, thảo luận chi tiết trong nhà.

Tân Vân Mậu quả thật là cái máy làm việc nhà, không những cùng cô kiểm tra trong nhà một lượt, còn thuận tay dọn nhà vệ sinh trong phòng, dọn đến mỗi nơi đều cực kỳ sạch sẽ, thể hiện triệt để bản tính căn bệnh sạch sẽ của anh.

Không thể không nói, pháp thuật thật sự rất tiện dụng, Sở Trĩ Thủy nhớ ngày đầu tiên thành lập bộ phận phát triển kinh tế, lúc cô đến văn phòng, anh đã quét dọn phòng sạch sẽ, cả bàn ghế đồ dùng lặt vặt cũng dọn qua rồi, chắc cũng là sử dụng cách tương tự.

Cô hoàn toàn không ngưỡng mộ yêu quái mang tiền tài quyền lực đến, nhưng cô vô cùng ngưỡng mộ loại năng lực thanh khiết, còn thông minh hơn với máy rửa bát hay robot quét nhà.

Thời gian trôi qua nhanh như một cái chớp mắt, cuối cùng chỉ còn sân vườn.

Sở Trĩ Thủy đứng bên hàng rào, cô nhìn mảnh đất đã khai hoang, bắt đầu lên kế hoạch cho kỳ nghỉ, hỏi: “Nếu lần sau mang giống theo, chúng ta có thể trồng xong trong một ngày không?”

Tân Vân Mậu chần chừ lên tiếng: “Có lẽ...”

Sở Trĩ Thủy nói tiếp: “Nếu có thể trồng xong trong ngày, vậy thì cuối tuần sau đến, nếu trồng một ngày không xong, tết chúng ta vẫn đến...”

Tân Vân Mậu trấn định nói: “...Trồng không xong.”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Gương mặt Tân Vân Mậu nghiêm túc: “Một ngày trồng không xong.”

“Thật không vậy?” Sở Trĩ Thủy hồ nghi: “Nhưng tôi nhớ lúc trước yêu khí của anh tưới qua đất trồng trà, ngày hôm sau đã nảy chồi rồi.”

“Lúc đó không phải mùa đông, bốn mùa là quy tắc của trời đất, mùa đông tốc độ sẽ chậm, hoa cỏ không chịu nảy mầm.” Tân Vân Mậu chớp mắt, ăn không nói có: “Chẳng lẽ tôi còn không hiểu thực vật nghĩ gì sao?”

Sở Trĩ Thủy cho rằng lời của Tân Vân Mậu đầy sơ hở, nhưng hiện thực chính là hoa cỏ trên đất đều do anh trồng, cô cảm thấy không đúng cũng hết cách thúc giục.

Nếu thần quân đã nói mùa đông chậm, còn có thể lớn nhanh thế nào được?

Nghỉ tết trồng cây xem ra đã quyết định kết cục rồi.

Kết thúc báo cáo cuối năm của cục quan sát Hoài Giang, cả năm làm việc bận rộn cuối cùng cũng thở được một khoảng thời gian, chào đón thời khắc phát thành tích và tiền thưởng cuối năm.

Sở Trĩ Thủy tranh thủ trước năm mới nâng thành tích của cục lên

lần nữa, cộng lại vào tay 11.000 tệ, sau đó lại phát tiền thưởng ba tháng cuối năm, ngoài ra thêm tiền thưởng ba tháng tinh thần văn minh. Khoản tiền thưởng này vừa phát xuống, cộng thêm tiền lương tháng trước, tổng cộng chắc cũng bằng tiền lương cả năm, thu nhập của cục có thể được coi là hậu hĩnh, chí ít cũng tương đối thoải mái ở Hoài Giang.

Tiền bạc có thể giải quyết được sự mệt nhọc của cuối năm, khiến tinh thần của các yêu quái dạo này đều vui vẻ. Cục quan sát một mảnh hân hoan phấn khởi, bầu không khí trông có vẻ như sắp đón năm mới.

Hồng Hi Minh không chỉ gửi đồ năm mới đến mỗi một phòng ban, còn bàn với Ngưu Sĩ tụ họp ở nhà ăn trước nghỉ lễ. Mọi người quây quần ăn bữa com, rồi vui vẻ nghỉ phép, đón tết sắp đến.

Bữa ăn trong nhà ăn hôm nay cực kỳ phong phú và linh đình, đầy đủ các loại thịt cá gà vịt, còn có bánh chẻo và thịt ba rọi, cực kỳ mang màu sắc của ngày tết. Trong phòng cũng được trang trí một phen, trên tường treo các câu đối chúc phúc, còn dán mấy bức tranh năm mới rực rỡ sắc màu.

Trên bàn dài bày la liệt ly giấy và nước uống, Tân Vân Mậu đứng ở bên cạnh quan sát thật lâu, hình như bị nước trái cây sặc sỡ thu hút.

Hồ Thần Thụy thân làm cục trưởng, ông ấy hàn huyện đơn giản đôi ba câu, rồi nâng ly chúc mừng: “Vậy xin chúc mọi người năm mới vui vẻ! Một năm mới vạn sự thuận lợi!”

Sau tràng pháo tay nhiệt liệt, bữa ăn chính thức bắt đầu.

Hiện tại Trần Châu Tuệ đang nghỉ hè, vừa về bộ phận phát triển kinh tế làm việc hai hôm, đúng dịp bữa tiệc cuối năm của cục quan

sát diễn ra. Lúc này cô ấy đến vườn trà thăm lão Bạch, giờ đây nhìn thấy hiện trường chúc mừng náo nhiệt, khát khao nói: “Lâu lắm rồi em không trải qua mùi vị đón năm mới rồi thế này.”

Lúc trước cô ấy đều đón tết với ông nội và ông Tu, vốn còn chưa biết năm nay phải làm sao, không ngờ sẽ ăn cơm ở cục quan sát.

“Nhà chị cũng rất ít khi linh đình thế này.” Sở Trĩ Thủy nói: “Thường là chị và cha mẹ, tuyệt nhiên không mời họ hàng, không đông người đến thế đâu.”

Các yêu quái đang ăn đồ ngon, chỉ có Tân Vân Mậu uống nước trái cây. Trước mặt anh bày đầy các ly nước trái cây, lát thì nhấp nước trái cây, lát thì thử nước có ga, như đang tiến hành thí nghiệm hóa học.

Sở Trĩ Thủy lo lắng nói: “Anh uống trộn tung lung thế này, xác định vào bụng không sao chứ?”

Sẽ không chế ra đồ uống hắc ám gì trong ống trúc đâu nhỉ.

Không lâu sau, Ngưu Sĩ từ bên kia chầm chậm đi qua, anh ấy tìm thấy Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ, nói: “Hai người các cô mùa xuân không xuất hiện trong cục nhiều, tôi chuẩn bị cho các cô chút thịt ba chỉ và chân giò ngâm tương, có thể mang về nhà ăn.”

Chương 173:

Sở Trĩ Thủy nghỉ tết về nhà ở với cha mẹ, Trần Châu Tuệ đến bên vườn trà thăm lão Bạch, thời gian ở cục quan sát không nhiều. Các yêu quái khác không có người nhà, nhiều nhất là thăm bạn bè, nói không chừng còn sẽ ăn cơm ở cục.

Sở Trĩ Thủy tán thưởng: “Anh Ngưu giỏi thật, là tự làm sao?”

“Phải, dùng khá đầy đủ gia vị, đừng ăn đồ bên ngoài không sạch sẽ.” Ngưu Sĩ nói: “Các cô đi lấy với tôi đi, xem xem cần nhiều hay ít.”

Trần Châu Tuệ không phải nhân viên của cục, cô ấy bối rối xua tay: “Em không lấy đâu, chị Trĩ Thủy đi được rồi.”

“Không sao, em lấy đi, anh Ngưu làm nhiều lắm, không chừng mấy ngày sau có thể bị tụi chị ăn hết.” Kim Du khuyên: “Hơn nữa sau tết, chúng ta nương tựa nhau trong văn phòng.”

Sở Trĩ Thủy cười gật đầu: “Đúng đó, chị phải đi Ngân Hải công tác, nói không chừng em làm việc rất bận, giờ ăn uống dưỡng thân trước đi, sau đó lại bán mạng cho cục.”

Trần Châu Tuệ: “...”

Trần Châu Tuệ từ chối không được, giờ mới đứng dậy đi theo.

Sở Trĩ Thủy thông báo với Tân Vân Mậu mình đi lấy thịt ba chỉ, Kim Du lại tò mò nhìn một bản chất đầy nước trái cây, không nhịn được cũng chạy đến bên bàn dài lấy.

Bầu không khí bữa cơm trong nhà ăn càng ngày càng dâng cao, còn có nhân viên yêu quái vui đến sắp xoay vòng tròn, chưa được hai bước thì phải bước sang một bên, tránh va phải các đồng nghiệp đang trò chuyện đắm đuối không để ý.

Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ lấy thịt ba chỉ xong quay lại, họ vẫy tay với Kim Du đang bưng khay đứng gần đấy, định rủ cô ấy về bàn chung. Kim Du cẩn thận dè dặt bưng khay, bên trên là hai hàng nước trái cây sặc sỡ, trông có vẻ mỗi loại mùi vị đều rót một chút.

Sở Trĩ Thủy bất lực: “Sao cô cũng học theo anh ấy vậy?”

Họ theo đường nhỏ đi về, vốn bình an vô sự, bỗng có cơn gió rít gào, như có ai mạnh mẽ nhảy phắt qua, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Tay Kim Du run rẩy, một chiếc ly đặt ở mép khay bị đổ, trùng hợp đổ trên lưng Trần Châu Tuệ, bỗng để lại dấu nước ướt sườn sượt.

Trần Châu Tuệ ngơ ngác giơ tay, sờ thấy cảm giác ẩm ướt, ngửi thấy mùi nước trái cây.

“A A A, làm sao đây?” Kim Du luống cuống, cô ấy muốn giúp Trần Châu Tuệ lau chùi, bất lực vì trong tay mình còn có cái khay, chỉ có thể hoảng loạn mà ngượng ngùng giậm chân: “Chúng ta đến bên đây trước.”

Nhưng Trần Châu Tuệ lại hề không nổi giận, an ủi nói: “Không sao, giặt chút là sạch mà.”

“Nhưng mặc quần áo ướt đi ra ngoài sẽ lạnh.” Sở Trĩ Thủy cười giải vây: “Chúng ta mang đồ về, rồi xử lý đơn giản cho em chút.”

Bên bàn ăn, Sở Trĩ Thủy đặt thịt ba chỉ và giò ngâm tương qua một bên trước, rồi năn nỉ Tân Vân Mậu giúp, muốn làm khô quần áo của Trần Châu Tuệ.

“Lên bờ rồi mà vẫn không sửa được tật xấu vẩy nước.” Tân Vân Mậu nhìn vệt nước trái cây, anh bình thản liếc nhìn Kim Du một cái, chỉ dọa cho đối phương sợ đến run rẩy cả người, giờ mới nhẹ búng tay một cái, quần áo bỗng sáng bừng như mới.

Anh nhìn Sở Trĩ Thủy, kiêu ngạo hất cằm: “Lần nào cũng là cô gây rối tôi thu dọn, giờ cô biết ai giỏi rồi nhỉ?”

Sở Trĩ Thủy thấy anh vênh váo tự đắc, nhân lúc anh ngồi bên bàn không đủ cao, tiện tay xoa xoa đầu anh: “Ừ ừ, con hiểu chuyện lắm, mẹ rất cảm động.”

Tân Vân Mậu từng thấy cô xoa đầu Kim Du, nhưng anh vẫn là lần đầu bị xoa đầu, bỗng chốc đơ người để cho cô xoa, chỉ là trong lòng có một sự kỳ lạ nói không ra. Đây không giống lúc cô sờ eo anh, cứ thấy giống bị coi thành cún mà xoa?

“Châu Tuệ, quần áo sạch sẽ rồi, nhưng lau bên trong chút.” Sở Trĩ Thủy bình định xong Tân Vân Mậu, lại nói: “Nếu không sẽ khó chịu.”

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy dẫn Trần Châu Tuệ đi lau lưng, Kim Du không cẩn thận làm đổ nước uống, bị phạt phải dọn bàn ăn, bàn

của bộ phận phát triển kinh tế được dọn sạch sẽ mọi nơi.

Trong nhà vệ sinh, Sở Trĩ Thủy giúp Trần Châu Tuệ cầm quần áo, cô nhớ ra nước trái cây dính đến lưng, hỏi: “Em với tới không”

“Vẫn ổn.” Trần Châu Tuệ nói lòng vòng: “Chắc sạch rồi.”

“Chị giúp em lau, em mở cửa hé ra chút.” Sở Trĩ Thủy phát hiện Trần Châu Tuệ không quá thể hiện yêu cầu của mình, đối phương sống khá kín đáo, thiếu cái gì thật cũng không nói.

Trần Châu Tuệ chần chừ một lát rồi vẫn mở cửa ra, đưa khăn ướt ấm cho Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy mấy cái đã lau sạch lưng của Trần Châu Tuệ, đang định bảo đối phương kéo quần áo lại ngay ngắn, nhìn xuống theo cổ áo, liếc thấy thấp thoáng một vết đen, không kiềm được nghi hoặc hỏi: “Châu Tuệ, em xăm hình sao?”

“A, đó không phải hình xăm, trời sinh đó.” Trần Châu Tuệ cười khổ: “Lúc sinh ra đã có rồi, không biết là bớt hay là cái gì.”

Sở Trĩ Thủy an ủi: “Không sao, nếu không mặc đồ hở lưng thì không thấy được, hôm nào vẫn có thể đi bệnh viện xóa mất.”

Trần Châu Tuệ nghe đối phương không chút để ý, cô ấy chầm chậm kéo quần áo lại, bỗng nhút nhát nói: “Lúc em mới chào đời, rất nhiều người nghe nói tới cái này, còn nói với cha mẹ em thứ này không may mắn, dù sao đi nữa cũng không coi trọng gì.”

Sở Trĩ Thủy muốn nói lại thôi: “Sinh viên đại học Ngân Hải chúng ta đừng bàn mấy cách nói chế độ phong kiến này nữa.”

“Cũng đúng.” Trần Châu Tuệ thoải mái mỉm cười, cô ấy cảm thấy trong mắt Sở Trĩ Thủy thật sự không có chuyện lớn, vấn đề gì cũng có thể giải quyết, cũng bị cảm nhiễm cảm giác thả lỏng này.

Hai người thu dọn rồi ra ngoài, tiếp tục dùng cơm trong nhà ăn, sau khi ăn xong mang đầy thịt ba chỉ và đồ tết trở về nhà.

Thời gian nghỉ tết, buổi sáng Sở Trĩ Thủy đón tết với cha mẹ, buổi chiều sẽ lén chuồn ra ngoài một chuyến, chạy đến bên nhà mới trồng cây với yêu quái trúc. Cô còn mang túi lá cỏ khô nhỏ kia, bên trong đều là giống cây các loại, không biết anh thu gom được từ đâu, giờ lại được anh trồng vào đất.

Tiến độ công việc của một người một yêu rất chậm, Sở Trĩ Thủy nghi ngờ hết kỳ nghỉ tết cũng trồng không xong, họ luôn có thể kéo dài thời gian để dây dưa làm việc khác, không phải chạy đi mua công cụ trồng trọt, thì là cảm thấy trong nhà mới thiếu gì đó, rồi bắt đầu đi dạo khu bán đồ gia dụng trong lúc đầu óc lộn xộn.

Cửa tiệm của khu tương đối kính nghiệp, tết nhưng không đóng cửa, vẫn kiên thủ trên cương vị. Trong tiệm còn dán biển quảng cáo đặc biệt của mùa xuân, thậm chí chuyên liệt kê ra một trang danh sách quà tặng nên mua cho người thân bạn bè.

Lần trước Tân Vẫn Mậu mới dạo một vòng trong nhà, kiểm tra có rỉ nước không, gạch sứ có bị tróc lên không, then cài cửa sổ chi tiết các thứ, anh tiện tay sửa lại lỗi nhỏ, chuyện cần anh nói chuyện với chủ hộ, được Sở Trĩ Thủy báo lại cho dịch vụ nhà đất sau khi dọn dẹp xong, thời gian gần đây mới triệt để kiếm xong nhà.

Thiết bị trong nhà không vấn đề, nhưng trong nhà vẫn còn sạch trơn bóng láng, không đặt bất cứ đồ dùng nào, cần tự cô chọn mua.

Trong khu bán đồ gia dụng rất tốt, còn thiết kế ra không ít gian ngăn cách, mô phỏng lại cảnh tượng trong nhà. Đèn màu vàng ấm, âm nhạc du dương, khu vực phòng ngủ đặt không ít giường lớn, đầu giường chất gỗ chạm khắc tinh xảo, còn có nệm sạch sẽ mềm mại, khiến người ta nhìn thấy thì muốn bổ nhào xuống ngủ một giấc dài.

Sở Trĩ Thủy so sánh thông tin của hai chiếc giường, nghi hoặc nói: "Kích thước của chúng như nhau, chức năng cũng tương đương, tại sao giá cả lại chênh lệch nhiều thế?"

"Chất liệu gỗ không giống" Tân Vân Mậu quan sát một lát, anh dùng khớp tay gõ vào đầu giường, ung dung nói nói: "Đầu giường này chạm khắc rất đẹp, nhưng vài năm nữa sẽ không chắc chắn nữa, không kiên cố lâu bằng

loại còn lại."

Sờ Trĩ Thủy bỗng tỉnh ngộ: "Nên vẫn là tiền nào của nấy."

"Xem cô muốn dùng bao lâu, muốn dùng mười mấy năm hay dùng mãi mãi." Tân Vân Mậu nói: "Có vài người hình như thích truyền lại đồ dùng nhà cửa."

Cô phản bác: "Kiểu anh nói đó gọi là đồ cổ, không thể xuất hiện ở khu bán đồ dùng gia đình đâu."

Dưới sự giúp đỡ của Tân Vân Mậu, Sở Trĩ Thủy đặt hai chiếc giường đệm khác nhau, định chia ra đặt ở phòng ngủ khách và phòng ngủ chính. Giá hai chiếc giường lớn không hơn kém nhau bao nhiêu, chất liệu và giá tương đồng, chắc cũng có thể sử dụng lâu

dài.

Họ đi dạo xong khu vực phòng ngủ, đi ngang khu đồ gia dụng phòng khách, còn nhìn thấy một chiếc ghế bập bênh bằng mây. Kiểu dáng cổ điển, màu nâu đậm, bện tết hoa văn tinh tế, còn có thể nằm nửa người lên trên đó lắc lư.

Tân Vân Mậu chỉ liếc nhìn một cái, bỗng dừng chân lại, ngồi trên ghế dựa vào không đi nữa.

Ngày thường anh thích phơi nắng như vậy, ghế đá tròn trong sân vườn của cục không đủ cho cơ thể anh nằm thoải mái, lần nào cũng phải tựa lưng vào thân cây sau lưng mới được, ghế dựa trong văn phòng thì có thể chuyển động, nhưng ánh nắng trong phòng không tràn đầy như ngoài sân, tóm lại là có chút tiếc nuối.

Nếu đặt chiếc bập bênh này trong sân, vậy thì giải quyết mọi vấn đề một cách hoàn hảo. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, anh khép nửa mắt, dáng vẻ lười biếng phơi nắng trong mơ, trông có vẻ muốn nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.

“Anh bạn, anh bạn, anh không đi nữa à?” Sở Trĩ Thủy nhẫn nại chờ một lát, lại phát hiện anh nằm thẳng xuống, tức giận nói: “Không có gì thì đứng lên đi hai bước, còn định ngủ một giấc luôn à?”

Họ chỉ đi ngang qua, anh lại nằm liệt tại chỗ.

Tân Vân Mậu chân dài vai rộng, mái tóc đen tùy ý xõa xuống, cả tốc độ chớp mắt cũng biến chậm, ánh mắt mơ màng mà bay xa, như viên ngọc trong suốt.

Trong phòng nhiệt độ cao, anh mở áo khoác ra, thư thái ngả lên ghế bập bênh, cổ áo còn lộ ra phân nửa xương quai xanh, khác với dáng

vẻ áo mũ chỉnh tề ngày thường, lộ ra cảm giác lười biếng như ở nhà.

Xung quanh là đồ dùng phong cách cổ điển, anh lơ đễnh nửa nằm nửa dựa, dung mạo lạnh lùng nghiêm nghị cũng bị ánh sáng ấm áp chiếu vào trở nên ôn hòa, như một quý công tử đang giết thời gian.

“Cô muốn thử không?” Tân Vân Mậu nghe cô nói chuyện mới chậm rãi nâng mắt, giơ một tay về phía cô: “Nằm đây thoải mái lắm.”

“Thật không?” Sở Trĩ Thủy nghe thấy thì đi qua, cô sờ chất liệu của ghế bập bệnh, hơi mắt lạnh, mềm cứng vừa đủ, sẽ không khiến lưng bị khó chịu, hơn nữa còn thích hợp để sử dụng vào mùa hè.

Tân Vân Mậu vỗ tay xuống ghế bập bênh, tha thiết thúc giục nói: “Thật đó, cô thử xem.

“Được thôi.”

Sở Trĩ Thủy lòng sinh tò mò, cô đứng cạnh ghế bập bênh, lại phát hiện Tân Vân Mậu không thèm động đậy.

Cô im lặng rất lâu, nhắc nhở nói: “Tôi muốn thử chút.”

“Được.” Tân Vân Mậu sắc mặt bình tĩnh, không nói hai lời đã đồng ý, vẫn tư thế lười nhúc nhích như cũ.

“Anh khuyên tôi đến thử, có thể xuống trước không.” Sở Trĩ Thủy tức đến nóng mặt, cô bắt đầu điên cuồng lắc ghế, ước gì có thể lắc rung anh rớt xuống: “Anh nằm lên tôi thử thế nào?”

Anh tưởng mình là chiếu đệm trúc à, còn có thể trải thẳng lên ghế luôn hay gì!?

Chương 174:

Tân Vân Mậu bị một trận rung lắc mạnh mới chịu rời khỏi chiếc ghế thoải mái nhường chỗ cho Sở Trĩ Thủy. Anh khoanh tay đứng sang một bên nhìn cô chiếm lấy ghế bập bênh, giọng buồn bực: “Sao lại không thể thử?”

,

“Im miệng” Sở Trĩ Thủy thuận thế nằm xuống, cô dựa nửa người lên lưng ghế đung đưa, ngay cả chân cũng có thể đá lơ lửng trên không trung, lắc lư ngọ nguậy nhanh chóng tiến vào giấc mộng, không nhịn được khoan thai cảm khái: “Quả nhiên rất thoải mái.”

Coi như mắt nhìn của anh không tệ, chả trách không chịu đi. Ghế bập bênh có ma lực thần kỳ khiến người ta hễ nằm lên là không muốn đi, nếu ôm điện thoại hay ipad nói không chừng có thể nằm lì cả ngày.

“Bao nhiêu tiền?” Sở Trĩ Thủy lười đến nỗi không muốn nhấc tay lên chỉ, cô nửa nằm như quý tộc, sai khiến người hầu bên cạnh: “Nhìn giúp tôi một cái.”

Tân Vân Mậu lấy bảng giá tiêu chuẩn qua, đưa đến trước tầm nhìn của cô.

“Cũng được, khá thích hợp.” Sở Trĩ Thủy ra quyết định: “Mua một cái.”

Tân Vân Mậu chớp mắt: “Rồi để ở trong sân.”

“Không, để trong nhà, đồ dùng nhà mới không để bên ngoài.” Sở Trĩ Thủy va vào ánh mắt ai oán của anh, cười trên nỗi đau của anh, nói: “Nhìn tôi chi? Tôi bỏ tiền ra mua đó, tôi để trong nhà nằm, không để trong sân.”

Tân Vân Mậu tức giận mím môi.

Cô còn muốn để ghế bập bênh ở chỗ gần sân vườn, đặt ở vị trí có ánh sáng tốt nhất trong nhà, rồi khóa cửa liên thông của nhà và sân lại, cho anh nhìn được nhưng không sờ được, muốn ngồi ké cũng hết cách.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy số tiền này bỏ ra cũng đáng, bỗng dưng tăng thêm biết bao nhiêu niềm vui.

Một người một yêu thêm ghế bập bênh vào danh sách mua sắm, sau đó đi dạo nơi khác. Diện tích khu bán đồ gia dụng rất lớn, gian hàng mẫu đồ các loại phong cách đều có, bao gồm cả đồ dùng nhà bếp các kiểu.

Sở Trĩ Thủy lướt thẳng qua khu vực nhà bếp, Tân Vân Mậu lại thấy mới lạ tò mò dừng bước. Anh chỉ vào quầy bar nhà bếp lấp lánh ánh đèn, hỏi: “Đó là cái gì?”

“Nhà bếp kiểu mở, nhà tôi không phải kiểu này, nghe nói sẽ nhiều dầu khói.” Sở Trĩ Thủy thuận theo nói: “Đương nhiên mở hay không thì cũng không liên quan đến tôi, dù sao đi nữa tôi không hay bật bếp.”

Buổi trưa cô ăn cơm ở nhà ăn, buổi tối về nhà cha mẹ ăn, căn bản

không có cơ hội xuống bếp.

“Không đi xem thử sao?” Tân Vân Mậu nói: “Dạo một vòng xíu thôi.”

“Anh muốn xem đồ dùng nhà bếp à?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Nhưng anh đâu có ăn cơm.”

“Có đồ dùng nhà bếp thì có thể làm cơm nắm, còn có thể nấu mấy thứ khác nữa.” Tân Vân Mậu từ khi làm trúc cũng trải nghiệm qua một lần, anh phát hiện chuyện xuống bếp không khó, không kiềm được ý muốn thử đang nhảy nhót, còn tự tin mù quáng với bản thân mình.

Sở Trĩ Thủy bất lực: “Nguyên liệu lần trước anh làm sushi là có sẵn, hơn nữa món đó không dùng lửa, anh lại là thực vật, anh không sợ lửa sao?”

“Ha, tôi sẽ sợ chút lửa này sao?” Tân Vân Mậu cười giễu cợt một tiếng, đến lửa rồng anh còn không sợ, càng không sợ lửa nhà bếp, lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Từ khi sinh ra tôi chưa bao giờ sợ lửa.”

Sở Trĩ Thủy chỉ đành đến khu vực nhà bếp cùng anh: “Hôm nay chỉ xem thử thôi, không mua gì hết.”

“Tại sao chứ?” Tân Vân Mậu sững sờ: “Cô cảm thấy cơm lần trước ăn không ngon sao?”

“Không phải, trong nhà chưa có tủ lạnh, không thể mua nguyên liệu.” Sở Trĩ Thủy hồ nghi nói: “Thì ra tôi còn phải ăn à?”

Cô tưởng anh chỉ hứng thú với việc làm bếp, giờ nghe ra cô còn phải thử nghiệm sản phẩm.

Tân Vân Mậu cau mày: “Nếu không thì sao, tôi cũng đâu có ăn.”

Anh không ăn tại sao lại muốn nấu chứ?

Sở Trĩ Thủy cảm thấy anh lạ lắm, quả thật nói không được lạ cái gì, muốn xuống bếp nhà cô, cuối cùng nấu cơm cho cô ăn, điều quan trọng là anh còn không ăn cơm.

Nếu anh là một người đàn ông, giờ cô có thể hiểu, nhưng anh là một cây trúc, còn từng đáp lại sự truy hỏi bằng một câu “tôi không biết”, dẫn đến việc cô cũng bị xoay đến choáng váng, hoàn toàn không biết anh đang nghĩ gì.

Cô là một người có lý trí giàu tính logic, nhưng Tân Vân Mậu lại không hề như vậy, từ khi họ quen nhau đến nay. Cô có thể phân tích thứ có trật tự, nhưng lại không thể phân tích nổi cây trúc tư duy kỳ quái này.

Ngày hôm ấy anh nói anh không biết, vậy cô dứt khoát cũng không biết, không suy nghĩ cặn kẽ chuyện này nữa.

Không lâu sâu, một người một yêu đi dạo xong khu bán đồ gia dụng, họ tùy tiện tìm một gian hàng, ngồi ở sô pha phòng khách nghỉ ngơi.

Sở Trĩ Thủy đang cúi đầu lướt điện thoại, đối chiếu danh sách mua sắm hôm nay, muốn kiểm tra xem thời gian giao hàng, nếu giao đến vào ngày đi làm, vậy ký nhận rất phiền phức. Cô ở trong cục rất khó chạy qua đây.

“Tôi chọn giao hàng vào cuối tuần, nhưng nếu đột nhiên giao đến vào ngày đi làm, anh có thể ký nhận chút không?” Sở Trĩ Thủy nói: “Ngoài sân có trúc, anh có thể dịch chuyển đến, rồi về cục lại.”

“Được.”

Tân Vân Mậu giờ không ôm kỳ vọng đối với điều ước của cô, dù sao đi nữa thì chắc cũng sẽ là một vài chuyện vặt không có độ khó, thuộc về dạng công việc ai cũng có thể làm. Anh có thể hô mưa gọi gió, băng qua ngàn dặm, cuối cùng cô sắp xếp anh sửa vòi nước, còn nhận hàng chuyển phát giúp cô.

Sở Trĩ Thủy cực kỳ hài lòng với sự nhanh nhẹn dứt khoát của anh: “Vậy hết chuyện rồi, cảm ơn thần quân.”

Bầu không khí đèn ấm áp, màn hình tinh thể lỏng mới tinh, điểm xuyết hai cây xanh, cùng với đồ trang trí ấm áp có thể thấy ở bất cứ nơi đâu.

Ở đây khác với nhà mới trống trơn, là sản phẩm hoàn thiện sau khi được bố trí tinh tế như một ngôi nhà thực sự. Trên bàn trà đặt tạp chí và sách báo như mỗi ngày đều có người sử dụng.

Dưới chân là thảm mềm, dưới cơ thể là sô pha đơn, họ hơi nằm ngửa ra sau, giống như người bình thường tan làm về nhà, cuối cùng cũng có thể uống ngụm nước sau khi bận rộn, như có như không bàn chuyện linh tinh.

Tân Vân Mậu thấy cô không lên tiếng nữa, không kiềm được dùng ánh nhìn sót lại lén nhìn cô, chỉ thấy cô một lòng một dạ lướt điện thoại, đôi lúc dừng lại suy nghĩ chút, chắc là đang sắp xếp cho đồ gia dụng mới.

Dưới ngọn đèn chùm, gương mặt trắng nõn của cô nhuốm hào quang từ ánh sáng vàng, da dẻ mịn màng như ngọc, lúc trang điểm thì tinh xảo, không trang điểm thì mềm mại trẻ con, chỉ có duy nhất đôi mắt cứ long lanh, phát ra vầng sáng vô tận. Tâm trạng cô trông có vẻ không tệ, tư thế ngồi hiện tại cũng rất thả lỏng lười nhác, thật sự có cảm giác như đang ở nhà.

Anh và cô ở chung một căn nhà.

Nhận thức này bỗng khiến anh ngừng hô hấp, giật mình vì đã quen với tâm trạng vô cảm, trong lòng ngực như có con suối xuân chảy vào làm tan đi băng tuyết, xuôi theo mạch máu nhanh chóng tràn khắp cơ thể, vang lên âm thanh róc rách, không lâu sau thì để cho ý xuân ấm áp trải khắp mảnh đất to lớn vừa sống lại từ trong giá lạnh, lôi kéo các loại thực vật đang nghỉ đông phá đất trồi lên.

Anh không hiểu cảm xúc xa lạ này, nhưng anh vào lúc này như có được thứ gì đó, lần nữa dao động trong ngàn năm hoang vắng, cuối cùng cũng tìm thấy một vũng nước cạn, mắt thấy cây xanh sinh sôi bên dòng chảy, bất tri bất giác gửi đến mùa xuân.

Tân Vân Mậu im lặng thật lâu, chợt nói: “Mỗi ngày con người đều sống vui vẻ thế này sao?”

Có phải con người cũng giống cô không, mỗi ngày nghiêm túc đi làm, về nhà nghiêm túc sinh hoạt, ăn một bữa cơm thường dân, ngủ một giấc ngon cả đêm, luôn bừng sức sống, thỉnh thoảng có đôi chút buồn bã nhưng lại khôi phục tâm trạng rất nhanh, chưa từng có thời khắc vô vị.

Anh có chút ngưỡng mộ rồi.

“Anh cảm thấy vui sao?” Sở Trĩ Thủy thẳng thốt: “Đó là do anh thích đi dạo thôi, có vài người cảm thấy mua đồ gia dụng rất phiền, còn vì giá cả hay mấy chuyện chẳng đáng là bao mà cãi nhau, bàn bạc mấy chuyện này thường sẽ phá hoại đoàn kết gia đình rất nhanh luôn đó.”

Lúc trước cô có nghe nói qua rất nhiều chuyện tương tự vậy, ví dụ như ông chồng không chịu làm nhưng lúc mua đồ về thì vạch lá tìm sâu soi mói đủ thứ, hay là lúc mua đồ gia dụng một người trong họ bỏ lòng nhiều hơn sẽ sinh bực dọc, cuối cùng cấu véo long trời lở đất. Cuộc sống của người bình thường không có gì kinh thiên động địa, đều tiêu phí năng lượng vào vô số chuyện nhỏ nhặt, sơ ý chút thôi sẽ kiệt quệ sức lực, khô héo bất kham.

“Cũng được mà?” Tân Vân Mậu hạ tầm mắt: “Tôi thấy rất vui.”

Sở Trĩ Thủy ngớ người: “Vậy anh dễ hài lòng thật ấy.”

Nhưng anh vốn chẳng phải con người, cây trúc chắc chắn không có suy nghĩ phức tạp, cũng sống rất giản đơn trong thiên nhiên.

Nghĩ kỹ lại, tuy ngày thường anh mặt dày nói chuyện lung tung, nhưng thực sự không đề xuất ý kiến phản đối gì, bình thường miệng lưỡi chua ngoa là để tìm cảm giác tồn tại, nếu bảo anh làm gì đó thật, cho dù lúc đầu không chịu, nói mấy câu ngon ngọt thì sẽ đồng ý, hơn nữa sau đó hoàn toàn không để bụng.

Chắc do anh không có gì không làm được nên không để ý chuyện trả công, giống như biết rõ trà xanh sẽ được bán cho mấy yêu quái như cục trưởng Diệp, cũng không hề quan tâm địch ý trước kia của họ.

Anh không có tiền lương, giờ còn làm việc, nói thật lòng thì rất giỏi, quả thật đã bước vào xã hội chủ nghĩa cộng sản.

Một trong những đặc trưng của xã hội chủ nghĩa cộng sản chính là: con người giải phóng khỏi phân công lao động chi phối vận mệnh cuộc sống và sản xuất của mình, không còn sở hữu tư nhân tư liệu sản xuất, bắt đầu tự giác sáng tạo lịch sử con người của riêng mình thật sự.

Anh không phải con người, nhưng cực kỳ cộng sản.

Sở Trĩ Thủy nhìn gắt gao anh rất lâu với ánh mắt vi diệu, mãi đến khi Tân Vân Mậu hoang mang xoay đầu qua. Anh hỏi: “Sao thế?”

Cô thừa nhận: “Nếu sau này anh muốn nộp đơn xin phân xử lao động, tôi bằng lòng cung cấp chỉ dẫn giúp anh mà không cần trả công.”

Lúc họ rời khỏi khu bán đồ gia dụng, sắc trời bên ngoài đã dần tối, không còn thời gian về nhà mới.

Sở Trĩ Thủy phát giác dạo này cô thường xuyên về muộn, chỉ cần là đi ra ngoài gặp anh, không kéo giờ đến xế chiều thì không chạy về, ước gì mỗi ngày đều có nhiệm vụ mới phải hoàn thành chung.

Tân Vân Mậu đi qua chiếc cầu quen thuộc cùng cô, bỗng nói: “Hôm nay tôi còn để chút đồ trong sân.”

“Là đồ gì?”

“Đồ con chim kia cho, tận mấy thùng, tôi không có nhìn kĩ.” Tân Vân Mậu nhớ lại nói: “Tôi không dùng mấy thứ đó được, nên dứt khoát để ở trong sân.”

“Chắc không phải là đồ năm mới chứ.” Sở Trĩ Thủy nói: “Bên trong có trái cây và nước uống, anh cũng không cần?”

“Không cần, hình như có sữa bò, tôi không uống cái đó.”

Chương 175:

Ngay cả lúc uống trà sữa Tân Vân Mậu cũng thích uống trà trái cây, trông có vẻ thật sự không có hứng thú với sản phẩm làm từ sữa.

“Giờ đi qua đó lấy cũng không kịp.” Sở Trĩ Thủy khổ não, cô nhìn Tân Vận Mậu rồi lại cố ý đề nghị với anh: “Nếu thần quân quay lại đó một chuyến, chuyển đồ qua đây, thì không cần tôi lái xe đi chuyển rồi.”

Anh có thể thu nạp trong một giây, dịch chuyển tùy ý, làm người giao hàng nhanh chắc kiếm được đầy bát.

Tân Vân Mậu lại không nói hai lời, rất nhanh đã biến về.

Chuyến này anh đưa Sở Trĩ Thủy vào tiểu khu, giúp cô chuyển đồ vào thang máy, giờ mới tạm biệt rời đi ở lầu một.

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy đi thang máy đến nơi, cô phí sức đẩy thùng vào cầu thang, cũng không biết sao mà sức lực của yêu quái mạnh đến thế. Tân Vận Mậu không muốn bị camera bắt gặp dịch chuyển đồ từ xa nên anh vác mấy thùng đồ dùng vào thật, trông có vẻ chẳng tốn chút sức lực nào, tay nghề điêu luyện.

Trong nhà, Sở Tiêu Hạ nghe tiếng mở cửa, tầm nhìn của ông rời khỏi điện thoại, hàn huyện nói: “Về rồi à.”

"Da."

“Hai ngày nay con hay ra ngoài nhỉ.”

“Con đi bên nhà mới xem đồ.” Sở Trĩ Thủy thay dép xong, cô gọi vọng vào trong phòng: “Mẹ ơi, con lại mang sữa về này, mấy ngày nay mẹ khỏi mua.

“Được rồi, mẹ biết rồi.” Giờ Tạ Nghiên mới vội vàng từ trong phòng đi ra.

Sở Tiêu Hạ quét qua đống thùng, hỏi: “Quà năm mới đơn vị các con phát à?”

Sở Trĩ Thủy tùy miệng nói: “Vâng, vẫn là mấy thứ đó.”

Tạ Nghiên nghi hoặc: “Sao lại mang về thêm một đống nữa?”

“Thì phát khá nhiều.” Sở Trĩ Thủy dâng lên sự lo lắng, cô vội kiếm cớ rời đi: “Con mới từ bên ngoài về, đi rửa tay trước cái đã.”

Sở Tiêu Hạ đưa mắt nhìn con gái trốn đi, ông cẩn thận đánh giá đống quà năm mới một phen, không biết đang suy ngẫm điều gì, cuối cùng đưa ra kết luận rằng: “Con bé dạo này có vấn đề.”

“Hả?” Tạ Nghiên sững sờ: “Vụ gì?”

Sở Tiêu Hạ điềm tĩnh: “Bà còn nhớ chuyện trước kia trường học xây cạnh nhà chúng ta, con bé đi mười phút thì có thể về đến nhà không?”

“Nhớ, ngôi trường to đùng bên kia hồi đó chứ gì.”

“Nhưng có một khoảng thời gian con bé nửa tiếng mới về đến nhà,

chắc chắn sẽ trễ 20 phút ở trên đường, không khác gì mấy hôm nay." Sở Tiêu Hạ ung dung nói: "Nguyên nhân là lúc ấy trong trường có chú chó con, chủ của nó đặt nó bên ngoài, con bé tan học về phải chào hỏi, chơi đùa với nó mới chịu về nhà."

Từ nhỏ Sở Trĩ Thủy đã là đứa trẻ có kế hoạch, cô sắp xếp thời gian học hành thấu đáo, ngay cả khi nhìn thấy chú chó mình thích cũng sẽ không triệt để làm lỡ bởi sự ham chơi, chỉ vui vẻ một lát rồi đi làm chuyện chính.

Lúc ấy Sở Tiêu Hạ biết chuyện, nhưng ông không hề ra tay quản thúc, dù sao thì con gái tự có tính toán trong lòng.

Sở Tiêu Hạ hất cằm về phía đống đồ năm mới: "Mấy thứ này lại là ở đâu ra? Quà năm mới con bé lãnh được có chữ "Sở" trên thùng, nhưng mấy thùng này không có viết chữ gì hết."

Các yêu quái như Hồng Hi Minh không dám viết tên của Tân Vân Mậu, chỉ có thùng hàng của anh là sạch bóng trên mặt.

"Chắc là nhiều thôi, trong cục mới phát thêm." Tạ Nghiên hồ nghi: "Không phải, hôm nay con bé đâu có lái xe, không đến đơn vị được."

Sở Tiêu Hạ gật đầu, ông nghiêm mặt, giọng điệu chắc nịch nói: "Con bé ở bên ngoài có chuyện, nói không chừng là có chó đó."

"Có vấn đề cũng thường thôi, con bé lớn rồi." Tạ Nghiên chọc ghẹo: "Ông còn xem con bé là trẻ con không bằng thật đấy à."

Sở Tiêu Hạ nghe bà nói vậy thì thổn thức, rồi lại tán gẫu đôi câu về

tuổi thơ con gái với Tạ Nghiên.

Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, Sở Trĩ Thủy phát hiện cha mẹ đều ở phòng khách, bên cạnh còn để một đống đồ năm mới, không biết vì sao lại cảm thấy có chuyện không hay rồi, do dự nói: “Sao thế?”

“Không có gì, trò chuyện hai câu với cha con.” Tạ Nghiên cười nói: “Dạo này thường ra ngoài chơi sao? Cũng tốt đó, thả lỏng chút, đừng bận rộn công việc suốt.”

Sở Trĩ Thủy sờ mũi: “Không phải đi chơi, đi bên nhà mới.”

“Ò, vậy sau tết vẫn đi à?” Tạ Nghiên nói: “Sau này mỗi cuối tuần đều đi?”

Mẹ cô hỏi một đằng cô đáp một nẻo: “Sau tết con phải đi công tác một chuyến.”

Cục trưởng Hồ muốn dẫn họ đến thành phố Ngân Hải, nên không thể đến nhà mới vào mỗi dịp cuối tuần.

Sau khi ăn tết, thành phố Hoài Giang dần trở nên thanh tịnh, người trẻ về đón tết nói tạm biệt với người nhà, lần nữa xông pha vào thành phố lớn phấn đấu. Người đi dạo trên đường trong dịp tết đông nghẹt, các cửa hàng lớn và rạp chiếu phim đều chen chúc, đợi đến khi kỳ nghỉ kết thúc thì vắng vẻ không ít.

Trong cục quan sát Hoài Giang, Sở Trĩ Thủy làm việc lại sau tết, thu xếp xong tài liệu thì sắp xếp công việc giao cho Kim Du và Trần Châu Tuệ trong khoảng thời gian ngắn sắp tới, rồi bước vào hành trình công tác với Hồ Thần Thụy và Tân Văn Mậu.

Hồ Thần Thụy tỏ vẻ muốn dẫn Tân Vân Mậu theo, Kim Du không

chịu đi thành phố Ngân Hải, cuối cùng là một người hai yêu đi với nhau.

Vé máy bay là Hồng Hi Minh đặt mua, Sở Trĩ Thủy ở sân bay rồi mới biết đã chọn chỗ, cô và Tân Vân Mậu ngồi ghế hai người cùng hàng, Hồ Thần Thụy ngồi ghế hàng bên kia cách một lối đi.

Sở Trĩ Thủy ngồi giữa hai yêu quái, thỉnh thoảng tán gẫu với từng người họ, cứ cảm thấy mình là con người mà phải đảm nhiệm làm nhịp cầu giao lưu với các yêu quái thật lạ.

Không lâu sau thì tiếp viên hàng không mang hộp cơm và đồ uống lên, Sở Trĩ Thủy mở hộp ra nhìn bên trong một cái, cuối cùng chỉ ăn hết bánh red velvet, đồ ăn còn lại đều không đụng vào.

Tân Vân Mậu liếc thấy màn này, anh mở chiếc hộp trước mặt ra, lấy phần bánh của mình đặt vào hộp giấy của cô.

Sở Trĩ Thủy thấy được chiếc bánh red velvet kia, sững sờ nói: “Anh ăn đi.”

“Tôi không ăn.”

Hồ Thần Thụy thích thú quan sát họ, cười nói: “Thật tốt, vẫn là lần đầu tôi đi Ngân Hải cùng với nhân viên trong cục.”

Sở Trĩ Thủy sợ cục trưởng Hồ nghĩ nhiều, cô vội lịch sự tiếp lời: “Năm nào cục trưởng Hồ cũng phải đi thành phố Ngân Hải à?”

“Phải, hơn nữa đều là lúc này, nếu phí nghiệp vụ không đến, vậy thì hết cách triển khai công việc.” Hồ Thần Thụy cười híp mắt: “Số tiền

này phát xuống hằng năm, nhưng chia thế nào đều phải thương lượng, tình trạng phát triển của từng cục khác nhau, cục nào khá nghèo khổ sẽ được phát nhiều hơn."

Sở Trĩ Thủy thỉnh giáo: "Mấy cục khá nghèo khổ đó ở đâu?"

"Trừ cục Ngân Hải ra, đều khá nghèo khổ." Hồ Thần Thụy nói: "Sau khi cô đến cục chúng ta mới tốt lên được đấy."

Ý này muốn nói rằng chỉ có cục Ngân Hải có thể kinh doanh kiếm lời, chẳng trách lúc ban đầu cục trưởng Diệp đắc ý thành như thế.

"Các cục trưởng khác cũng sẽ đến sao?" Sở Trĩ Thủy tò mò: "Cục trưởng của Tất Ngô và Không Tang."

Hồ Thần Thụy nhìn Tân Vân Mậu đang im lặng, thấy đối phương trầm mặc ngồi bên cửa sổ nhỏ, nhìn có vẻ như không quan tâm. Ông ấy mới gật đầu: "Phải, họ cũng sẽ xuất hiện."

Sân bay Ngân Hải, hôm nay Đỗ Tử Quy lái một chiếc xe lớn có thể chở bảy người, giải quyết hoàn hảo nỗi lo không biết làm sao phân chia chỗ ngồi của Sở Trĩ Thủy. Cô cười chào hỏi với anh ta xong thì dẫn Tân Vân Mậu cho anh ngồi hàng ghế sau cùng, để Hồ Thần Thụy ngồi chỗ bên cửa.

Trung tâm thành phố phồn hoa, tòa nhà cổ kính cục Ngân Hải cực kỳ bắt mắt, khu vực lân cận trước giờ luôn luôn náo nhiệt. Khách du lịch nói cười đi qua cổng sắt lớn, thành phố vĩ đại bao phủ hoàn toàn bởi căn cứ điểm của yêu quái, không có ai nảy sinh hứng thú với kiến trúc bên phố.

Thành phố này có quá nhiều tòa nhà cao tầng, các đơn vị liên quan cũng phức tạp, cho dù là người sinh sống ở xung quanh chắc cũng

không rõ công việc thực sự của cục quan sát Ngân Hải là gì.

Sau khi Hồ Thần Thụy xuống xe, ông ấy đi một vòng quanh đó với nụ cười tự mãn, rồi bắt đầu lên kế hoạch cho cửa hàng mặt tiền mới của Quan Cục: “Lúc trước tôi còn chẳng phát hiện ra bên này khá náo nhiệt, rất hợp để chúng ta mở cửa hàng.”

Đỗ Tử Quy nghe cục trưởng của đơn vị anh em muốn đến cục mình mở cửa hàng: “..”

“Tiểu Sở, không phải cô nói mở cửa hàng thương hiệu bán trực tiếp, đặt vài sản phẩm mới còn có bưu thiếp xung quanh sao.” Hồ Thần Thụy phất tay: “Tôi thấy bên cổng lớn của họ hợp đẩy, lượng người qua lại nhiều lắm, còn có rất nhiều quán cà phê nữa.”

“Bởi vì bên này có một con đường nhỏ dẫn thẳng đến khu danh lam thắng cảnh trong thành phố, cả con phố đều là quán cà phê và cửa hàng thương hiệu.” Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng giới thiệu, năm ấy cô còn được bạn thời đại học dẫn đến đây dạo chơi, mới đi qua cục quan sát Ngân Hải, nhìn thấy tòa nhà cổ kính tường trắng mái hiên xám.

Hồ Thần Thụy hớn hở vỗ tay: “Vậy càng hợp hơn, tôi thấy không vấn đề!”

“Lão Hồ, ông đến rồi à, ông có chuyện gì đấy!?”

Giọng nói quang quác quen thuộc vang lên, cục trưởng Diệp rực rỡ xuất hiện như một chú chim lớn loạng choạng, một đường lảo đảo xông đến. Ông ấy nhìn thấy một người một yêu cạnh cục trưởng Hồ, vội ép giọng mình thấp xuống, cố nặn ra gương mặt tươi cười với Sở Trĩ Thủy, rồi cúi đầu với Tân Vân Mậu, mặt mũi gượng gạo lúng túng.

Hồ Thần Thụy thấy Diệp Hoa Vũ ăn mặc sặc sỡ, khách khí nói: “Cục trưởng Diệp, lâu rồi không gặp, dạo này ổn không?”

Chương 176:

“Ông đến họp thế này, ông cảm thấy tôi có thể ổn không?” Diệp Hoa Vũ nháy mắt ra hiệu, lại e ngại Tân Vân Mậu đang ở đây, không dám nói toạc ra: “Mối quan hệ hai người chúng ta bền vững thì thôi đi, để hai người kia nhìn thấy thì biết làm sao?”

Sở Trĩ Thủy nghe mấy lời này lại giả vờ như không nghe thấy, nhưng cô có thể hiểu được ánh mắt của Hồ Thần Thuy, trên mặt ông ấy thể hiện rõ vẻ “biết ông sống tốt tôi yên tâm rồi” và “ông nói sai rồi, mối quan hệ của hai chúng ta cũng đâu có bền vững.”

“Gì mà phải làm sao?” Hồ Thần Thụy vờ như không biết, chuyển chủ đề nói: “Đúng rồi, lão Diệp, tôi nghe nói giờ kinh doanh đình trệ, cửa hàng mặt tiền bên các ông không dễ cho thuê, hay là ông cho chúng tôi thuê đi.”

“Hả?” Diệp Hoa Vũ bối rối: “Ai nói không dễ cho thuê, chúng tôi cho thuê được lắm.”

Hồ Thần Thụy túm chặt đối phương, ánh mắt ông ấy trịnh trọng, ý vị thâm trường nói: “Tôi biết ông là một người thích để lời nói trong bụng, mối quan hệ của chúng ta thân thiết, ông cứ nói thật đi, chúng tôi sẽ thuê mà.”

Sở Trĩ Thủy thầm nghĩ cục trưởng Diệp ba hoa cũng thích để lời trong bụng, vậy nói không chừng Tân Vân Mậu là người câm bẩm sinh, cây trúc không mọc miệng nói không ra lời.

Hồ Thần Thụy: “Bên cổng lớn để trống mãi không ổn, hay là cho chúng tôi thuê mảnh đất đó đi, dùng để mở cửa hàng bán hàng trực tiếp của chúng tôi.”

Diệp Hoa Vũ kinh sợ đến tai đỏ bừng lan đến tận cổ, ông ấy cất tiếng nói vang vọng như chim hót: “Ông biết cửa hàng mặt tiền ở cổng kiếm được nhiều tiền không, sao có thể cho ông mở tiệm...”

“Đừng kích động.” Hồ Thần Thụy thuần thục móc ra một túi hạt ngô, ông ấy cắt lời lảm nhảm của Diệp Hoa Vũ, rành mạch nói: “Ăn miếng không?”

Mặc kệ sống bao nhiêu năm đi nữa, Hồ Thần Thụy vẫn là tay lão luyện trong làng chọc chim, một túi hạt ngô lòng đỏ trứng muối khuynh đảo thiên hạ.

Diệp Hoa Vũ ăn hết túi hạt ngô đấy mới bắt đầu nắm được trọng điểm câu chuyện, lát thì nghĩ lúc họp cục trưởng mà dẫn theo Tân Vân Mậu đến là không đúng, lát thì nghĩ cho cục Hoài Giang thuê cửa hàng mặt tiền ở cổng là không đúng. Chim công gặp phải đòn tấn công kép bắt đầu bối rối, bỗng chốc không biết nên nói chuyện nào trước.

Một lát sau, Diệp Hoa Vũ vỗ đầu, quyết định để nói sau: “Được rồi, các ông đến phòng tiếp khách trước đi, lát nữa tôi còn phải đi tiếp nhóm Sa Sa họ.”

Đỗ Tử Quy vội dẫn đồng nghiệp Hoài Giang đến phòng tiếp khách làm thủ tục cư trú, vẫn là căn Sở Trĩ Thủy ở vào chuyến đi công tác lần trước.

Bên sô pha phòng tiếp khách tầng trệt, Sở Trĩ Thủy nhìn Đỗ Tử Quy

đứng ở quầy làm thủ tục, lại nhìn Hồ Thần Thụy, chần chừ nói: "Cục trưởng Hồ, ông chắc chắn là không sao chứ? Vẫn sẽ có cục trưởng khác đến."

Cô đã đoán được cục trưởng Diệp sẽ có phản ứng vậy từ lâu rồi, thái độ Diệp Hoa Vũ đối với Tân Vân Mậu đã yếu dần, nhưng những cục trưởng khác thì chưa chắc, có lẽ lại gây nên một trận vây quét. Cô không muốn gặp phải loại chuyện như vậy, dù Tân Vân Mậu nói không để ý, nhưng đụng phải địch ý, cho dù là ai thì cũng sẽ không thoải mái.

"Không sao, có thể có vấn đề gì chứ, hai cái cục nghèo thì có gì đê y Hồ Thần Thụy từ tốn nói: "Nếu không phải con chim công kia có hai đồng xu trong túi, cô thấy tôi sẽ ngó đến ông ta à?"

Sở Trĩ Thủy cảm thấy cục trưởng Hồ thật sự coi cô là người của mình rồi, hiện tại ngay cả lòng dạ đen tối ông ấy cũng không thèm che đậy, khác với dáng vẻ cười tươi rói trước mặt mọi người. Cô tránh được Hồ Thần Thụy, lại đụng phải Tân Văn Mậu bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Anh cũng không để ý?"

Hơi thở nóng ấm quét qua tai, mang đến một trận ngứa ngáy như một cọng lông vũ lướt qua. Lông mi anh run lên, kinh ngạc nhìn cô một cái, tận nửa ngày trời mới chậm chạp khôi phục tinh thần, bức bách nói: "Không để ý."

"Thật không vậy?" Sở Trĩ Thủy cau mày: "Anh gặp qua yêu quái của cục khác chưa?"

Tân Vân Mậu lặng im vài giây, dường như anh đang lý giải mấy câu nói này, cuối cùng phản ứng lại, nhỏ tiếng nói: "... Thì ra cô đang nói cái này."

Sở Trĩ Thủy: "..."

Cô nghi ngờ hệ thống trò chuyện của anh bị đứt, kháng nghị nói: "Anh có đang nghiêm túc lắng nghe tôi nói hay không vậy?"

Sở Trĩ Thủy thấy Tân Vân Mậu không nói tiếng nào, cứ tưởng anh không thích nơi này, bày ra gương mặt cao ngạo lạnh lùng, ai ngờ đang lang thang chốn thần tiên, vốn dĩ không tham gia vào câu chuyện.

Hầu như dạo này anh rất hay thất thần, không biết rốt cuộc đang nghĩ gì mà hay nhìn chằm chằm cô, nhưng lại không nghe cô nói chuyện, giống như người học dốt lẩn trốn trên lớp.

"Nghe rồi." Anh hơi lo lắng, vội né tránh ánh mắt, bình tĩnh nói: "Không để ý, họ còn yếu hơn con mèo kia, vài con cá không lật sóng được đâu."

"Thực lực của cục khác yếu hơn?" Sở Trĩ Thủy sững sờ: "Bốn cục quan sát từ cao đến thấp xếp thế nào?"

Tân Vân Mậu chậm rãi nói: "Căn bản là Hoài Giang, Ngân Hải, Tất Ngô, Không Tang."

Tân Vân Mậu ở khu vực Hoài Giang trong khoảng thời gian dài, đương nhiên cục quan sát Hoài Giang có thực lực mạnh nhất. Cục Ngân Hải nằm trong thành phố lớn, có đủ chiến lược quan trọng khác. Tất Ngô ở cạnh biển, là đơn vị lúc trước của Ngô Thường Cung, cũng là mảnh đất sinh ra long thần, thế lực ở địa bàn rối ren phức tạp. Cục Không Tang vẫn luôn ở vị trí thấp vạn năm, thường không có tiếng nói trong bốn cục quan sát.

Lúc đầu Hồ Thần Thụy định giá sản lượng trà xanh với Sở Trĩ Thủy, còn nói nghiệp vụ của cục Ngân Hải không bằng cục Hoài Giang, chỉ là vị trí chiếm đóng căn cứ thuận lợi, hiện tại xem ra đều là sự thật.

Hồ Thần Thụy và Tân Vân Mậu đều nói không sao, vậy Sở Trĩ Thủy cũng không có lý do để hao tâm nữa. Vốn cô nghĩ nếu thuận lợi, có lẽ không đụng mặt yêu quái của cục khác, ai mà ngờ lúc ăn cơm trưa thì oan gia ngõ hẹp.

Trong nhà ăn, Hồ Thần Thụy phải dùng bữa chung với các cục trưởng khác, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu không đi chung, bèn lấy khay xếp hàng tự mua cơm.

Lần trước Tân Vân Mậu đã đến cục Ngân Hải, anh xuất hiện lần nữa không hề gây ra hỗn loạn, xem ra tuyến dưới đều bị công phá dần dần rồi. Yêu quái cục Ngân Hải thấy thần quân một lần, lần hai họ bắt đầu không quan tâm, đến lần ba đã quen dần với việc bộ phận phát triển kinh tế hay đến công tác.

Trong nhà ăn, chỉ có duy nhất một ánh mắt lạnh lẽo dị thường, Sở Trĩ Thủy nâng mắt lên nhìn, phát hiện là một đôi mắt xa lạ.

Đối phương là một chàng trai tầm khoảng hai mươi ba mươi tuổi, dung mạo anh ta tuyệt sắc, mắt mũi ôn hòa, ánh mắt nghiêm túc lại có cảm giác yếu đuối nhẹ, thắt một chiếc bím tóc nhỏ bằng vải ruy băng sau đầu, ăn mặc theo phong cách kỳ lạ, nét đẹp phi giới tính.

Chàng trai tóc bím cau chặt mày nhìn gắt gao họ, ánh mắt cũng đầy phòng bị, giống như thú hoang cảnh giác gồng chặt cơ thể.

Sợ Trĩ Thủy hoài nghi đối phương là yêu quái của cục khác, suy cho

cùng thì đồng nghiệp Ngân Hải sớm đã vượt qua được vòng đàn áp đầu tiên, giờ đã tê liệt với sự tồn tại của thần quân.

Tân Vân Mậu nhìn theo tầm nhìn của cô, anh cũng thấy chàng trai tóc bím, dung mạo anh tuấn cũng nhuốm vẻ bá khí.

“Không cho nhìn.” Tân Vân Mậu lạnh giọng nói, không biết anh đang nói Sở Trĩ Thủy hay là đang cảnh cáo chàng trai gần đó.

Sở Trĩ Thủy nhắc nhở: “Anh ta đang nhìn chúng ta.”

“Vậy cô cũng không được nhìn anh ta.”

Sở Trĩ Thủy lười để ý anh, tiếp tục ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh: “Anh ta là yêu quái của cục khác sao? Vậy nói không chừng sẽ chạm mặt.”

Chàng trai tóc bím nhìn có vẻ không thân thiện, có lẽ nên nói một tiếng với cục trưởng Hồ.

Tân Vân Mậu thấy cô có hứng thú với yêu quái của cục khác, anh càng canh cánh trong lòng, còn ấu trĩ xông tới dùng gương mặt mình chắn tầm nhìn của cô, trực tiếp cản lại chàng trai đứng không xa kia một cách nghiêm túc.

Sở Trĩ Thủy cảm thán bởi sự vô lại của anh, cô cũng muốn giơ tay đánh anh, nghĩ lại thấy còn đang ở nhà ăn lại thu tay về: “Anh phiền thật.”

“Tôi phiền thật?” Tân Vân Mậu trừng to mắt, anh càng không vui hơn: “Mới chê tôi phiền đấy à?”

Sở Trĩ Thủy cạn lời đỡ trán, cảm thấy không thể dây dưa thêm với

anh được nữa.

Sở Trĩ Thủy muốn nói với cục trưởng Hồ, không ngờ đến đối phương cũng nghĩ giống cô, cũng muốn nói với cục trưởng của mình.

Sau bữa cơm, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đứng ngoài nhà ăn phơi nắng tiêu cơm, đúng lúc gặp được một hàng cục trưởng kết thúc bữa cơm.

Hồ Thần Thụy, Diệp Hoa Vũ và người đàn ông cường tráng xa lạ đi hàng trước, chàng trai tóc bím lúc nãy gặp trong nhà ăn theo sát phía sau, họ đi thẳng đến chỗ một người một yêu. Người đàn ông cường tráng lạ mặt trông có vẻ thân hình cao khỏe, gương mặt to, toàn thân mang theo uy nghiêm, chắc là cục trưởng của cục khác.

Diệp Hoa Vũ thấy một người một yêu ở gần đó, vội đánh lạc hướng: "Sa Sa, chúng ta đến trong tòa nhà đi dạo đi."

"Cục trưởng Sa, ông cũng muốn phơi nắng à?" Hồ Thần Thụy thấy Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, ông ấy đâu thể không hiểu ý muốn đi qua đó của Sa Kình Văn, còn cười khà khà vẫy tay chào: "Tiểu Sở, hai người các cô ăn cơm chưa?"

Sở Trĩ Thủy vội nói: "Ăn rồi."

Chàng trai tóc bím không xem trọng cục trưởng Hồ, anh ta nghênh mặt lên, hiên ngang nói: "Cục trưởng Hồ, này không hợp với quy định của cục quan sát."

"Quy định?" Hồ Thần Thụy nhởn nhơ: "Không hợp điều nào của

quy định? Anh nói tôi nghe thử.”

Sa Kình Văn giơ tay ngăn lại: “Tuyền Tiên, khách khí với cục trưởng Hồ chút.”

Lam Tuyền Tiên nhìn Tân Vân Mậu mặt vô cảm, ánh mắt anh ta trang nghiêm, nghiêm túc nói: “Chuyện này sẽ động tới sự an toàn của cục quan sát.”

“Giờ các ông xông thẳng lên trước mới động đến sự an toàn đấy, thông minh chút sẽ đi đường vòng.” Hồ Thần Thụy thờ ơ nói: “Ngày xưa chúng ta cũng không đủ sức tiễn đi.”

Tân Vân Mậu là yêu quái trung tâm của chủ đề, nhưng vốn không quan tâm mấy cục trưởng gần đấy. Dưới ánh nắng, anh đang tập trung quan sát mái tóc của Sở Trĩ Thủy, ngắm mấy sợi tóc ấy đang nhảy múa trong gió nhẹ, lại bắt đầu thời gian ngơ người thất thần sau bữa cơm.

Sở Trĩ Thủy thấy họ đến cũng không sợ, cô trầm tĩnh chào hỏi xong, trán định tự giới thiệu: “Tôi là Sở Trĩ Thủy, đây là Tân Vân Mậu, đều làm việc ở bộ phận phát triển kinh tế của cục Hoài Giang, lần này chủ yếu đến chung với cục trưởng Hồ, bàn bạc hợp tác phát triển với cục trưởng Diệp.”

“Nói đúng lắm!” Diệp Hoa Vũ lớn giọng phụ họa: “Là bàn chuyện kiếm tiền, không có chuyện lớn gì.”

“Bộ phận phát triển kinh tế?” Lam Tuyền Tiên cau mày chấn vấn: “Cô không làm việc ở bộ phận nòng cốt của cục, sao có thể nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề?”

Hồ Thần Thụy lập tức nói chen vào: “Anh ta làm việc ở đâu? Là cấp

bậc chức vụ gì?”

Sa Kình Văn: “Tuyền Tiên làm việc ở cục quan sát Tất Ngô, trước mắt là trưởng khoa.”

“Ò, là trưởng khoa đó.” Hồ Thần Thụy chậm rãi nói: “Thật ra cục chúng tôi vừa tiến hành xong đại hội báo cáo công tác, thành tích công việc trong một năm của Tiểu Sở rất tốt, có được lòng tin lớn của các nhân viên trong cục, thông qua bầu phiếu được đề bạt thăng lên chức phó phòng, sau đó chính là chọn trưởng khoa của bộ phận phát triển kinh tế cục Hoài Giang.”

Sở Trĩ Thủy nhận được đề bạt từ trên trời rơi xuống, từ trưởng khoa Sở trở thành phó phòng Sở: “”

Sao cô không biết mình được yêu quái trong cục chọn làm phó phòng vậy? Tốc độ lên chức này là ngồi tên lửa à?

Hồ Thần Thụy nhìn Lam Tuyền Tiên, có ý dạy bảo nói: “Tuy tính tình Tiểu Sở khá tốt, không để ý mấy chuyện này cho lắm, nhưng trưởng khoa nói chuyện với trưởng phòng vẫn là nên khách khí chút.”

Lam Tuyền Tiên bị cục trưởng Hồ công khai phê bình, bỗng chốc anh ta hậm hực ngậm miệng, không dám tùy ý lên tiếng nữa.

Sa Kình Văn kinh ngạc nói: “Phí nghiệp vụ còn chưa phát, các ông đã chọn cán bộ rồi?”

Chọn cán bộ để bạt hằng năm cũng không phải vào thời điểm này, xem xét thế nào cũng sẽ không đề bạt vào lúc này.

“Thì sao?” Hồ Thần Thụy cười: “Giả vờ gì chứ, ông cho là tôi không

biết cán bộ cục các ông cũng là quyết định nội bộ, vé bầu toàn cục đều là giả vờ phát đi, thật ra danh sách đề bạt đã được quyết định từ lâu rồi.”

Chương 177:

Sắc mặt của Sa Kình Văn khó coi: “Cục chúng tôi quyết định nội bộ khi nào?

“Không có à?” Hồ Thần Thụy quăng nồi nói: “Này là Ngô Thường Cung đến Hoài Giang xong nói đó.”

Lam Tuyền Tiên lấy làm lạ: “Rõ ràng Ngô Thường Cung là do năng lực bản thân không đủ.”

“Chính xác, từ cục Tất Ngô đến đó, tôi cũng cảm thấy không được cho lắm.” Hồ Thần Thụy chỉ gà mắng chó.

Song phương đâm chọt nhau, bầu không khí bỗng ngưng đọng.

“Ôi chao, được rồi, đều bớt nói hai câu đi.” Diệp Hoa Vũ vội giảng hòa, ông ấy lắc đồng hồ trên cổ tay, ý đồ muốn lóa mắt Sa Kình Văn: “Sa Sa, ông xem đồng hồ này của tôi, màu sắc đẹp nhỉ, kiểu dáng có mới không, chúng ta nói chuyện khác đi?”

“Không xem, không nói.” Sa Kình Văn từ chối, dáng vẻ sợ bị quấn lấy, ông ta dẫn Lam Tuyền Tiên định rời đi, vừa bước hai bước bỗng quay đầu lại, quắc mắt răn đe nói: “Đừng gọi tôi là Sa Sa, ông gọi ông ta là lão Hồ, mà cứ gọi tôi là Sa Sa, này là ý gì?”

Diệp Hoa Vũ ngơ ngác: “Nhưng ông là cá voi mà?”

“Cá voi cũng không thể gọi Sa Sa!” Vẻ ngoài của Sa Kình Văn cứng cỏi, ông ta trông có vẻ rất biết đánh nhau. Tức giận nói: “Sao ông không gọi ông ta là Hồ Hồ?”

Diệp Hoa Vũ: “Tên này cũng đâu thuận mồm bằng Sa Sa...”

Sa Kình Văn gắt gỏng: “Ông kiếm được tiền thì khinh thường tôi!”

“Này có liên quan gì?” Diệp Hoa Vũ thấy cục trưởng Sa phất tay áo mà đi, kinh ngạc nói: “Lửa đạn này sao đốt lên người tôi vậy?”

Lam Tuyền Tiên đi trước, anh ta còn nhìn Hồ Thần Thụy, trầm giọng nói: “Cục trưởng Hồ, hy vọng ông đừng quên, lúc trước vị kia cũng không có vấn đề, nhưng bất cứ chuyện gì cũng sẽ thay đổi.”

Sa Kình Văn và Lam Tuyền Tiên sải bước rời đi, Diệp Hoa Vũ chào hỏi với Hồ Thần Thụy rồi lập tức nâng bước đuổi theo, hiện trường chỉ còn lại thành viên của cục quan sát Hoài Giang.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy lời của Lam Tuyền Tiên, không hiểu hỏi: “Vị kia?”

“Cục trưởng Diệp gần như có nói với cô rồi, trận xung đột của thần quân và long thần năm ấy.” Hồ Thần Thụy nâng mắt nhìn Tân Vân Mậu, chỉ thấy đối phương tùy ý đút tay vào túi, trên mặt không chút phản ứng, như chuyện không liên quan đến mình vậy.

Sở Trĩ Thủy gật đầu: “Phải, có nói qua một chút.”

“Tất Ngô là nơi sinh ra long thần, lúc trước danh tiếng của hắn ở bên đó rất cao, thậm chí đến nay vẫn còn lưu lại tín đồ, nơi đó còn sót tại không ít miếu long thần.” Hồ Thần Thụy nói: “Chỉ cần miếu thờ không bị thủ tiêu sạch sẽ, nước biển của Tất Ngô sẽ bao hàm

yêu khí, khiến sức mạnh của long thần không thể tiêu tán hết."

"Anh ta còn là người cá, cảm xúc mãnh liệt hơn, địch ý sẽ lớn hơn." Hồ Thần Thụy bất lực nói, ông ấy nhìn xa xăm, đã không còn nhìn thấy bóng lưng của Lam Tuyền Tiên từ lâu rồi.

Sở Trĩ Thủy: "Người cá?"

Tân Vân Mậu khoanh tay, vô cảm giải thích: "Trước kia người cá là tín đồ trung thành của con rồng kia."

Lúc đại chiến, người cá xông lên hung mãnh nhất, nhưng anh ta không ở dưới biển, cho nên không có bất kỳ ảnh hưởng gì.

"Sau này nội bộ tộc người cá chia rẽ, một bộ phận không còn tin long thần giống như vị ban nãy, một bộ phận vẫn chiếm cứ ở miếu long thần, quấy rối công việc ngày thường ở cục Tất Ngô." Hồ Thần Thụy nói: "Cho nên tố chất thần kinh của anh ta bình thường, nói ra còn khá đáng thương, ngay cả cùng chủng loài cũng không thể tin tưởng, càng không thể tin tưởng chủng loài khác."

Lam Tuyền Tiên là người cá, năm xưa là quần tộc tin tưởng long thần nhất, sau khi sụp đổ tín ngưỡng thì anh ta vào cục Tất Ngô, trước mắt còn đang xử lí tàn dư còn sót lại của thế lực miếu long thần, không cần nghi ngờ anh ta chính là thành phần có thành kiến với Tân Vân Mậu nhất, tư duy bảo thủ rất khó thay đổi.

Hồ Thần Thụy cười híp mắt: "Nhưng đừng lo, anh ta là trưởng khoa, cô là phó phòng, anh ta không dám lớn tiếng với cô."

"Cục trưởng Hổ, ban nay định hỏi, sao tôi không biết tôi được bầu làm phó phòng vậy?" Sở Trĩ Thủy cảm thán: "Chuyện này cả quá trình bầu phiếu cũng không có."

“Năm đó tôi cũng không biết mình được chọn làm cục trưởng cục Hoài Giang, họ nói với tôi này gọi là mục đích chung, cho nên cô không biết mình được chọn làm phó phòng là chuyện bình thường, giờ chắc là cũng là mục đích chung đó.” Hồ Thần Thụy điềm nhiên như không.

Lúc ấy Hồ Thần Thụy không qua bầu phiếu, giờ mới phát hiện danh sách sớm đã được quyết định nội bộ.

Sở Trĩ Thủy chần chừ: “Nhưng giới hạn năm làm việc của tôi không đủ?”

“Tiểu Sở, cô phải biết một chuyện, tình huống của cô chỉ có thể đặc cách lên chức.” Hồ Thần Thụy nghiêm khắc giảng dạy: “Nếu muốn phân biệt đối xử thật, sao có thể xếp đến lượt cô? Cô xếp không qua chúng tôi đâu.”

Sở Trĩ Thủy nhớ ra nhân viên mới Kim Du đã vào cục hai mươi năm rồi, cô đột nhiên ngộ ra được ý tứ sâu xa của cục trưởng Hồ, hiểu ra nói: “Thì ra là vậy.”

Nếu thật sự sắp theo năm làm việc, quả thật cả đời cũng không tới được cô.

“Được rồi, đây đều là chuyện nhỏ.” Hồ Thần Thụy phất tay tạm biệt: “Buổi chiều tôi đi họp với họ, đợi khi về chắc đã bàn xong chuyện cửa hàng mặt tiền rồi, lát nữa các cô có thể đi dạo một vòng chọn chỗ.”

Thái độ của cục trưởng Hồ hoàn toàn nắm chắc thắng lợi, tuyệt

nhiên không để ý cục trưởng Sa và Lam Tuyền Tiên.

Sở Trĩ Thủy đưa mắt tiễn cục trưởng Hồ rời đi, giờ cô mới nhìn Tân Vận Mậu, tò mò mới lạ nói: “Nếu đã có miếu long thần, vậy sẽ có miếu trúc thần nhỉ?”

“Không có.” Tân Vân Mậu lạnh lùng giễu cợt một tiếng: “Miếu thờ dạng này là con người xây, tôi không thèm hồi đáp điều ước ngu xuẩn của họ, không cần thứ đồ linh tinh này.”

Trước giờ anh không phát triển tín đồ, dĩ nhiên sẽ không có miếu trúc thần.

Anh càng không cho rằng tộc người cá chia rẽ đáng thương, đây hoàn toàn là do họ gieo gió gặt bão, phó thác chính mình cho long thần hư vô, đáng đời bị chia năm xẻ bảy, tàn sát lẫn nhau. Đau khổ của họ là tự họ mang đến, giả sử không phải ban đầu cầu long thần lấy thứ gì, sao lại ủ ra một trận thảm kịch.

Tân Vân Mậu mặt mày cau có, sắc mặt căng chặt, cả người anh tỏa ra sự không vui, hiển nhiên không thích nhắc đến long thần.

So Trĩ Thủy trầm ngâm: “Ò...”

“Cô vậy là ý gì?” Tân Vân Mậu im lặng vài giây, anh lén nhìn cô một cái, thấp giọng nói: “Cô cảm thấy tôi không có miếu không lợi hại sao?”

Quả thật anh thấy phản cảm với mấy thứ này, nhưng miếu thờ tượng trưng cho danh tiếng, chắc cô sẽ không cho rằng anh kém cỏi hơn long thần chứ?

“Không có, nếu đã là con người xây miếu, hay là tôi xây cho anh

một cái nhỉ.” Sở Trĩ Thủy tùy ý nói: “Tôi để ghế bập bênh trong sân, rồi để bình trà và nước cho anh, coi như là miếu trúc thần của anh rồi.”

Tân Vân Mậu nhớ ra chiếc ghế bập bênh bằng mây kiểu dáng cổ điển kia, trố mắt nói: “Đó là miếu của tôi sao?”

Sở Trĩ Thủy nhướng mày: “Anh chỉ có một tín đồ là tôi, chắc chắn chỉ có thể sơ sài chút, lẽ nào anh còn chế à?”

Tân Vân Mậu im lặng rất lâu, nhắc nhở: “Nếu xây miếu ở đó, vậy coi như đó là khu vực hoạt động của tôi rồi, sau này cô không thể hối hận đó.”

Xây miếu dễ phá miếu khó, nếu con người xây miếu thờ, vậy chính là thỉnh thần linh về, tương đương với việc giao toàn quyền sử dụng.

“Được, dù sao cũng trồng toàn là trúc, giờ anh cũng hoạt động y vậy, làm thành miếu cũng không hề gì.”

Tân Vân Mậu nghe cô đồng ý, nửa ngày trời cũng không nói được gì, cứ cảm thấy hang sâu trong lòng được lấp đầy, từ khi sinh ra anh đã bị vây quét vô duyên vô cớ, chớp mắt một cái thì lãng phí thời quang ngàn năm, cuối cùng cũng xuất hiện đổi thay vào lúc này.

Sau khi kết thúc đại chiến, các yêu quái sợ hãi và phòng bị anh, anh từ trong lửa rồng tối đen biết được sự xấu xa của con người, càng không bằng lòng tiếp cận đám người ô hợp lòng tham không đáy.

Nhưng giờ có người nói muốn xây miếu cho anh, hơn nữa cho đến nay họ cũng chưa ký kết thỏa thuận.

“Thật lạ.” Tân Vân Mậu hạ mắt: “Tôi không thực hiện điều ước của cô, tại sao cô muốn xây miếu cho tôi?”

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Không phải thực hiện nhiều lắm rồi sao?”

“Đó cũng có thể coi là điều ước à?” Anh kinh ngạc nói: “Đều là mấy chuyện nhỏ vụn vặt, cả con người cũng có thể làm được.”

Cô son sắt thề thốt: “Tôi nói là điều ước thì chính là điều ước, anh nên coi trọng yêu cầu của khách hàng, yêu cầu nhỏ cũng rất quan trọng.”

“... Được thôi.”

Đôi mắt Tân Vân Mậu như mặt hồ tĩnh lặng dưới ánh nắng ấm áp, đáy mắt anh lấp lánh như con sóng vỗ, nhẹ giọng nói: “Nhưng thường thì miếu đều được xây trong nhà mà.”

Sở Trĩ Thủy ngẩn ngơ: “Hả?”

Anh ngượng nghịu úp úp mở mở: “Vì thế không nên xây trong sân, nên xây trong nhà cô.”

“Anh. Nghĩ. Hay. Thật” Sở Trĩ Thủy tức đến nóng mặt: “Không thể vào nhà tôi!”

“Tại sao?” Tân Văn Mậu lẩm bẩm: “Cũng đâu có xây trong phòng ngủ, căn bản đều là ở trong phòng khách.”

“Im miệng, không được.” Cô nói như đinh đóng cột: “Trừ phi treo

anh lên tường mà thờ, nếu không thì đừng hòng vào phòng khách nhà tôi.”

Trong phòng họp, Hồ Thần Thụy đẩy cửa tiến vào nhìn thấy Diệp Hoa Vũ và Sa Kình Văn. Đại hội cục trưởng hằng năm đều tổ chức vào thời điểm này, trong phòng chỉ có duy nhất bốn vị cục trưởng, các nhân viên khác sẽ không tham gia.

Hồ Thần Thụy quét mắt qua chỗ trống, hỏi: “Cục trưởng Hoàng còn chưa đến sao?”

“Lão Hoàng không đến được rồi.” Diệp Hoa Vũ nói: “Dạo này thế cục Không Tang có biến, không ít miếu long thần khôi phục lại, thậm chí vượt cả bên Tất Ngô.”

Cuộc họp cục trưởng đương nhiên không chỉ nói chuyện tiền nong, trao đổi báo cáo tình hình định kỳ cho nhau, thỏa thuận công việc nhân viên trong cục, giờ mới là chuyện quan trọng nhất.

Sắc mặt Sa Kình Văn ngưng trọng: “Hai năm nay Tất Ngô cũng không ổn định, chúng tôi nghi ngờ long thần cảm ứng được gì đó, mưu đồ chui từ phong ấn ra ngoài, cả người cá lưu vong cũng trở nên ngạo mạn.

“Đều thế này rồi mà còn chĩa mũi nhọn nữa?” Hồ Thần Thụy nói: “Nếu là phong ấn long thần bị phá, lẽ nào bảo tôi kéo mặt xuống đi cầu xin anh ta giúp đỡ?”

Sa Kình Văn: “Nếu long thần từ trong phong ấn ra ngoài thật, người đầu tiên hắn đi tìm chắc chắn là anh ta...”

Hồ Thần Thụy phản bác: “Vậy thì chưa chắc, nói không chừng giúp lão bộ đội dọn dẹp Tất Ngô trước, các ông và tín đồ của hắn chém

giết nhiều năm, vô số miếu long thần bị đập vỡ, tích tụ ân oán rất sâu.”

Sa Kình Văn: “ …”

“Dạo này Hoài Giang có vấn đề, nhưng căn bản đều được xử lý sạch sẽ, không quậy thành chuyện gì. Miêu Lịch cũng phát hiện ra yêu khí của long thần trong khu vực quản lý, nên biết rằng đó là vùng gần nơi hắn sinh ra, long thần không đến mức bất đắc dĩ thì chúng ta cũng không nên bứt dây động rừng như thế, trừ phi hắn cảm nhận được sự bức bách, có chuyện gì cần hoàn thành, chỉ trong một trăm năm nay.”

Hồ Thần Thụy cầm một đồng tiền xưa trong tay chơi đùa hết lần này đến lần khác, giống như có thể xuyên qua đồng tiền nhìn thấy được điều gì xa xăm.

“Ông đang nói tin đồn đó của Không Tang?” Diệp Hoa Vũ như hiểu ra: “Hắn muốn tìm người năm ấy.”

Sa Kình Văn chấn vấn: “Nhưng con người có chuyển kiếp không? Trước giờ tôi chưa từng nghe qua.”

“Họ đã phong thần, có lẽ nhìn được trời đất và chúng ta bất đồng.” Hồ Thần Thụy nói: “Đây cũng chỉ là suy đoán, nếu có chuyện này thật, trăm năm nay tuyệt không thái bình, các ông càng nên xóa bỏ ngăn cách với anh ta, nếu không thì long thần ra ngoài không yêu quái nào có thể cản.”

Năm ấy là do Tân Vân Mậu xui xẻo, vừa sinh ra đã bị ép khai chiến, nhưng long thần cũng bị đánh một trận, lần này nói không chừng chiến thuật vòng vo, sẽ không đến Hoài Giang bới lông tìm vết trước.

Theo tính tình của Tân Vân Mậu, người khác không đánh anh thì anh tuyệt đối không ra tay, càng không thể chủ động đi giúp yêu quái khác.

Sa Kình Văn suy tư thật lâu, nói: “Mối quan hệ của chúng ta và anh ta căng thẳng lâu như thế, nhất là Tất Ngô là nơi anh ta phản cảm nhất, ông tưởng anh ta vẫn sẽ chấp nhận hòa giải sao?”

Hồ Thần Thụy ung dung nói: “Tôi hiểu nỗi lo của các ông, chuyện trước mắt không thể vãn hồi, nhưng hiện tại đúng lúc có một bước ngoặt, có thể cho các ông làm dịu mối quan hệ với anh ta.”

Diệp Hoa Vũ và Sa Kình Văn nghe ông ấy cố ra huyền bí, họ lộ vẻ hoài nghi, phút chốc không hiểu ra được vấn đề.

“Bước ngoặt gì?”

“Gọi anh ta một tiếng thần quân...” Hồ Thần Thụy móc ra một tờ giấy: “Sau đó đẩy chuyện phí nghiệp vụ ra, rồi ký tên lên bản hợp đồng, cho bộ phận kinh tế chúng tôi thuê cửa hàng trước cổng!”

Ông tin rằng chỉ cần Sở Trĩ Thủy kinh doanh cửa hàng trực tiếp thuận lợi, thần quân có thể giúp đỡ yêu quái chỉ là chuyện ruồi muỗi.

Chương 178:

Trong tòa nhà hành chính, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đang phê duyệt đơn hàng đặt trước lá trà năm nay, giờ vừa qua tết, chỉ cần nhiệt độ tăng trở lại thì qua vài tháng nữa chính là mùa thu hoạch trà mới.

Hồ Thần Thụy kết thúc hội nghị cục trưởng, ông ấy tràn đầy gió xuân quay lại, còn mang theo tin tức tốt: “Xong rồi, bàn xong chuyện cửa hàng mặt tiền bàn rồi, chúng ta cùng đi dạo xem có thể chọn chỗ nào mở cửa hàng.”

“Nhanh thật.” Sở Trĩ Thủy vô cùng kinh ngạc, chần chừ nói: “Năng suất làm việc của các vị cục trưởng cao thật.”

Tốc độ đàm phán của Hồ Thần Thụy như máy xúc đất, cả Sở Trĩ Thủy cũng tự cảm thấy hổ thẹn không sánh bằng, lẽ nào không có cục trưởng nào do dự

chút sao?

“Chọn xong thì có thể về Hoài Giang rồi, đợi đến khi mở cửa còn có thể nhờ mấy người bên cục trưởng Diệp trông coi giúp, dù sao thì cũng ở ngay cổng cục Ngân Hải.” Hồ Thần Thụy thẳng thắn nói, sớm đã sắp xếp rõ ràng đâu ra đó rồi.

Trừ cổng chính ra, cục quan sát Ngân Hải và khu phố bên ngoài có một cái cổng nhỏ, từ chỗ này đi ra đều là cửa hàng nhỏ náo nhiệt.

Cả con phố đều là các cửa hàng độc đáo, có tiệm sách và quán cà phê, còn có tiệm hoa và tiệm tạp hóa, nếu đi dạo hết thật cũng không dễ gì.

Thành phố Ngân Hải tất đất tất vàng, đùng thấy cửa hàng rất nhỏ, nhưng cửa hàng có thể kinh doanh lâu dài ở đây đều là hàng thực lực hùng hậu. Cục Ngân Hải cũng có mấy cửa hàng ở đây, bình thường dùng để tự kinh doanh hoặc cho thuê, trùng hợp cũng đang để trống từ giờ đến hết năm, chỉ là đồ đạc bên trong còn chưa dọn sạch.

“Này còn tốt hơn cái bên kia.” Sở Trĩ Thủy dùng điện thoại chụp ảnh, nói: “Diện tích nhỏ chút, nhưng vị trí ưu việt.”

Hồ Thần Thụy gật đầu: “Phong thủy cũng tốt hơn.”

“Hình như còn chưa lấy chìa khóa, tôi đi xem thử.” Sở Trĩ Thủy đợi không thấy Đỗ Tử Quy đến, không thể mở cửa vào cửa hàng, cô vừa muốn gửi tin nhắn hỏi thăm, ai ngờ màn hình điện thoại đột nhiên báo có cuộc gọi đến.

Người gọi là Lý Long Khoa.

Điện thoại của Sở Trĩ Thủy bật chế độ im lặng, vì vậy không phát ra âm thanh quấy rầy người bên cạnh.

Tân Vân Mậu đứng cạnh cô, anh nhìn cái tên trên màn hình: “Sao không bắt máy?”

“Tôi chỉ hơi ngạc nhiên.” Sở Trĩ Thủy cau mày: “Như truyện ma.”

“Truyện ma?”

“Người chôn dưới đất sao gọi điện thoại cho tôi được?”

Lúc từ chức cô không xóa số của Lý Long Khoa, cô tự cho rằng vẫn coi như là gặp gỡ vui vẻ chia tay trong yên bình, kéo nhau vào danh sách đen thật sự rất trẻ con, Wechat cũng có thể xem được vòng bạn bè của đối phương. Lòng không gợn sóng mới chính là thật sự không quan tâm, ngay cả thỉnh thoảng lướt đến tin của đối phương cũng có thể bình thản lướt qua, không phí lấy một giọt nước bắn ra.

Nhưng tuyệt đối không bao gồm gọi điện thoại.

Sở Trĩ Thủy nói với Tân Vân Mậu và Hồ Thần Thụy một tiếng, giờ mới đi xa chút để bắt máy, khắc chế mà bình tĩnh nói: “Alo? Giám đốc Lý.”

Hồ Thần Thụy vốn không để ý, nhưng ông ấy nghe thấy xưng hô thì vểnh tai, thò người lên như một con hồ ly nhạy bén.

“Trĩ Thủy, dạo này sống thế nào?” Thái độ của Lý Long Khoa hòa nhã: “Giờ cô đang ở Hoài Giang sao?”

“Không.....” Sở Trĩ Thủy do dự: “Tôi ở Ngân Hải.”

Cô không bằng lòng nói câu này, nhưng nếu hai ngày này mà đụng mặt, thật sự sẽ khá ngại ngùng.

“Hả? Cô đang ở Ngân Hải?” Lý Long Khoa kinh ngạc, lại vội cười nói: “Vậy tiện rồi, vốn muốn nói đến Hoài Giang tìm cô, hay là chúng ta hai ngày nay nhín chút thời gian gặp nhau một lần đi.”

Sở Trĩ Thủy giọng điệu cổ quái: “Gặp nhau?”

Cô là đồng nghiệp cũ của Lý Long Khoa, cũng không phải người yêu cũ của anh ta, có gì để gặp nhau đâu?

“Phải, dạo này tôi nghĩ kỹ lại, chuyện công ty bàn với cô lúc trước, thật sự có rất nhiều lời nói kích động, chắc cũng làm cô chịu uất ức rồi, trong lòng vẫn luôn trăn trở.”

Lý Long Khoa nói: “Chúng ta gặp nhau nói chuyện, tôi chính thức xin lỗi cô, cũng mong cô có thể trở về, suy cho cùng cô là một trong những người sáng lập của Long Trị, trong Long Tri có một chữ thuộc về cô.”

Giọng điệu này giống hệt với lúc họ lập nghiệp ở trường năm ấy, nhưng lúc Sở Trĩ Thủy trẻ người non dạ bị lừa một lần, nói gì cũng sẽ không có lần hai. Cô biết Lý Long Khoa nhân hậu thành khẩn, nhưng chỉ giới hạn khi anh ta bất lợi, đợi đến khi anh ta có có năng lực vươn mình, thì có thể xé bỏ mặt nạ trong một giây, lộ ra răng nanh tham lam.

Xem ra Long Tri Video sắp tiêu tùng thật rồi, nên giám đốc Lý cúi đầu chạy đến tìm cô.

Sở Trĩ Thủy trấn định nói: “Giám đốc Lý, anh coi trọng tôi rồi, Long Trị là Trị của tri thức, tên tôi là Trĩ của ngây thơ, Long Tri có thể có được sự phát triển như hôm nay chủ yếu là nhờ sự cố gắng của anh.”

“Cô còn giận sao?” Lý Long Khoa khó xử: “Chi bằng chúng ta gặp nhau nói chuyện.”

“Không, tôi không giận, thật ra tôi đang đi công tác, đến Ngân Hải có công việc, có thể không có thời gian.

“Tôi nhớ hình như cô vào đơn vị nhà nước rồi, hay là tôi đến khu gần đơn vị tìm cô?”

Trời ạ, anh ta phiền thật đấy, xin đừng lập nghiệp với đàn ông, nếu không thì sau khi từ chức còn phải bị anh ta dây dưa như bạn gái cũ, quả thật đáng ghét muốn chết.

Sở Trĩ Thủy không muốn để lộ vị trí của cục quan sát, cô dứt khoát tùy miệng đồng ý, khéo léo nói hôm khác hẹn lại. Ai cũng biết, hôm khác hẹn lại chính là không gặp.

Tân Vân Mậu thấy cô cúp điện thoại, anh chớp chớp mắt, hỏi: “Là cái người trong công ty cũ hả?”

Lần trước anh đến cổng quán bar đón cô, hôm đó nghe cô trò chuyện nhắc đến công ty cũ.

Sở Trĩ Thủy cảm thán: “Đúng rồi.”

“Công ty cũ?” Trong lòng Hồ Thần Thụy càng rung lên hồi chuông cảnh báo, ông ấy nhớ ra Sở Trĩ Thủy từng chê tiền lương thấp muốn từ chức, cố ý tùy miệng nói: “Tiểu Sở, mấy ngày này cô muốn gặp anh ta à?”

Ông ấy không chấp nhận Sở Trĩ Thủy chạy về Ngân Hải, vậy thì mọi thé cục ông ấy bài bố đều hỏng cả rồi, cả thành tích của cục Hoài Giang cũng suy sụp theo luôn.

“Không có.” Sở Trĩ Thủy ngớ ra: “Chỉ khách sáo hai câu thôi.”

Hồ Thần Thụy cười khà khà: “Chắc không phải do có tôi ở đây nên không tiện đồng ý đó chứ.”

Sở Trĩ Thủy nghẹn lời: “Không phải, cục trưởng Hồ ông nghĩ nhiều rồi, tôi thật sự không muốn gặp anh ta, làm việc ở cục rất ổn, còn mới được đề bạt thăng chức phó phòng, không dám nghĩ đến chuyện ra ngoài.”

“Chà, chẳng phải còn chưa phê chuẩn chính thức sao, ai biết giữa chừng có biến số không.” Hồ Thần Thụy cười nói: “Suy cho cùng đơn vị kiểu này của chúng ta kiếm không đủ nhiều so với bên ngoài, công ty của con người vừa tung lên thị trường, căn bản đã tự do tài chính rồi.”

Sở Trĩ Thủy nghe ra ông ấy có hiểu lầm, cô hít sâu một hơi, mềm mại nói: “Cục trưởng Hồ, tôi cảm thấy con người và yêu quái đều phải chân thành, đổi bên tin tưởng nhau mới có ích cho đoàn kết.”

“Cục quan sát ngày nào cũng xử lý rắc rối của người và yêu, làm tôi hiểu ra một đạo lý, không thể dễ dàng tin tưởng con người.” Hồ Thần Thụy nhướng mày: “Nhất là con người có sở trường nói chuyện.”

“... Rõ ràng ông cũng hay vậy mà.”

Hồ Thần Thụy quyết định: “Nếu đã không muốn rời cục vậy tại sao không gặp? Cô bảo anh ta đến cục gặp cô, rồi cô từ chối thẳng mặt anh ta.”

Hồ Thần Thụy vốn không tin Sở Trĩ Thủy, lúc cô vừa đến cục không chút trách móc, ai ngờ không kháng nghị tiếng nào đã nộp đơn từ chức lên. Người có thủ đoạn hay họ đều không nói khơi, chỉ im lặng mà làm, nhảy việc chạy đi nơi khác cũng là đạo lý gần giống vậy, kẻ

la ó dữ dội nhất thì mãi cũng không đi, đều là những người trông có vẻ ổn định nhưng đột ngột từ chức.

“Tôi đi nói một tiếng với cục trưởng Diệp, lát nữa các cô cứ nói chuyện trong phòng họp.” Hồ Thần Thụy không còn bụng dạ xem cửa hàng, trực tiếp đi tìm Diệp Hoa Vũ.

“Ông ấy cố chấp thật.” Tân Vân Mậu nhướng mày, dường như cảm thấy khó hiểu: “Cô chắc chắn sẽ không quay về."

Anh biết quá khứ của Sở Trĩ Thủy, dĩ nhiên sẽ không thấy lo lắng, trước không nói đến lý do từ chức ở công ty cũ, dù cô muốn kiếm tiền thật đi chăng nữa, cô hoàn toàn có thể tìm anh cầu nguyện, còn dùng kế sinh nhai bằng tay chân của con người sao?

Sở Trĩ Thủy châm chọc: “Tâm mắt hồ ly nhiều, hay nghi ngờ nên không tin anh.”

Trong tòa nhà, Diệp Hoa Vũ nghe thấy yêu cầu của Hồ Thần Thụy, ông ấy cũng không hiểu nguyên nhân, nói: “Đây là lựa chọn cá nhân của Tiểu Sở mà nhỉ, hơn nữa con người làm việc trong cục không tiện, cô ấy có thể nhìn ra đồng hồ tốt xấu, lúc trước cũng thấy qua cảnh đời rồi, con người đi đến nơi cao xa là chuyện rất bình thường”

Hồ Thần Thụy quở trách: “Đó mà gọi là nơi cao xa cái gì?”

“Nhưng bên ngoài chính là xài ít kiếm nhiều, ông xem yêu quái không vào biên chế thu nhập nhiều hơn chúng ta mấy phần.” Diệp Hoa Vũ nói: “Vùng ngoại ô Ngân Hải có một khu biệt thự đã được họ giao dịch hết rồi.”

Yêu quái của cục quan sát không thể tùy ý ký kết thỏa thuận với con

người, thủ đoạn gom tiền tài của họ rất ít, nhưng địa vị ở yêu giới lại cao.

“Lão Diệp, tôi nói cho ông nghe, nếu cô ấy đến Ngân Hải phát triển, tuyệt đối thần quân sẽ đến theo.” Hồ Thần Thụy cảnh cáo nói: “Đến lúc đó ông sẽ phải trải qua cuộc sống hiện tại của tôi, chắc chắn anh ta sẽ không bước chân ra khỏi Ngân Hải một bước!”

Cục quan sát Ngân Hải, thời gian sắp tan làm, dòng người ngoài cổng sắt lớn dần dần thưa thớt.

Lý Long Khoa lái xe đến chỗ định vị, anh ta không hiểu vị trí Sở Trĩ Thủy chọn, về sau mới biết cô đang họp với lãnh đạo, họp xong rất nhanh phải về Hoài Giang, mới giải thích được lý do cần gặp nhau trong đơn vị. Chắc là có thỏa thuận cần giữ bí mật, hạn chế nhân viên không thể ra ngoài.

Trong ấn tượng của anh ta, đơn vị nhà nước đều khá quê mùa, nhưng cổng lớn cục Ngân Hải lại trang nghiêm, cả nơi đậu xe ở cổng cũng rải rác những chiếc xe sang.

Xe bên ngoài không được phép chạy vào cục, Lý Long Khoa ở ngoài cổng gọi điện thoại cho cô, rồi đi bộ đến trước tòa nhà đã được chỉ định. Anh ta còn thấy lạ khi Sở Trĩ Thủy không ra đón người, ai ngờ vừa đi ra hai bước, bỗng bên cạnh vang lên tiếng chất vấn.

Người đàn ông trung niên ăn mặc gọn gàng, quần áo cả người từ trên xuống dưới không phải là hàng hiệu, nhưng trông anh ấy có vẻ cũng coi như là người có máu mặt, lúc này đang tức giận chỉ vào Lý Long Khoa: “Dựa vào gì mà anh ta có thể vào?!”

Gác cổng giải thích: “Ông hiểu lầm rồi, anh ta không phải bàn công việc, anh ta có hẹn với người trong cục.”

Chương 179:

Lý Long Khoa giật mình, anh ta càng thấy sợ hãi, lại không biết Sở Trĩ Thủy vào bộ phận thẩm quyền gì, không những bảo vệ nghiêm ngặt mà còn không cho ra ngoài, cả nhân vật nổi tiếng giàu có cũng tập hợp ngoài tòa nhà, vội vàng cất bước đi vào.

Không phải cô về Hoài Giang dưỡng lão sao?

Sao trông như gia nhập vào tổ chức khủng khiếp vậy?

Xã hội hiện đại chính là vậy, không có tiền thì vô dụng. Đây chỉ là vé vào cửa VIP, còn cần có quyền có nhân mạch.

Dạo gần đây Lý Long Khoa ngộ ra được điều này, anh ta tay trắng lập nghiệp tích lũy được không nhiều, không khôn khéo giống Tề Sướng của Tân Thấu, chỉ cần lôi kéo nhà đầu tư, lập tức mở công ty tiêu chuẩn ngang với Long Trị, khiến anh ta tức đến giậm chân cũng hết cách.

Những năm Sở Trĩ Thủy ở công ty, cô giỏi gầy dựng mối quan hệ với các nhà kinh doanh, vòng liên lạc với các nhà đầu tư cũng không tồi. Lý Long Khoa còn kém nhiều so với cô, một năm nay hiển nhiên là lực bất tòng tâm, mới có suy nghĩ mời cô quay về.

Long Tri Video rơi vào thế cục khốn đốn như hôm nay, ngay cả trong công ty cũng có người chê cười, chắc là thật sự chỉ có cô chờ mong Long Trị tốt.

Giờ đây Lý Long Khoa nhớ lại, Sở Trĩ Thủy chẳng làm chuyện gì có lỗi với Long Trị, rất nhiều hiềm nghi và oán trách nhắm vào cô lúc xưa cũng tan thành mây khói theo loạn trong giặc ngoài của Long Tri. Anh ta không thể không thừa nhận, thật sự muốn tìm một người chấn chỉnh lại đại cục, cô là ứng cử viên đáng tin cậy nhất.

Trong tòa nhà, Lý Long Khoa nhẹ gõ cửa, cuối cùng cũng gặp được Sở Trĩ Thủy.

Anh ta tùy ý liếc vào bên trong, đây giống như một phòng nghỉ, đều là nhân viên tham gia cuộc họp ngồi bên trong, đang nhàn rỗi uống trà. Trong phòng có nam có nữ, độ tuổi cũng không giống nhau, nhìn không giống nhân viên công chức, còn có người đeo dây chuyền vàng trên cổ.

Sở Trĩ Thủy mở ra một khe cửa, cô bị cục trưởng Hồ giữ ở chỗ này, căng da đầu nói: “Giám đốc Lý, thật ngại quá, hai ngày nay tôi đi họp với cục trưởng nên chỉ có thể gặp nhau thế này.”

Lý Long Khoa mỉm cười: “Không sao, chúng ta ra ngoài nói chuyện?”

Diệp Hoa Vũ đến cạnh Tân Vân Mậu, nhỏ giọng nói: “Thần quân, này cũng có thể nhịn sao?”

Vẻ mặt Tân Vân Mậu trầm tĩnh, cả quá trình cũng lười nói chuyện. Anh nhìn Lý Long Khoa, hiếm khi trả lời lại, giọng điệu máu lạnh vô tình: “Tư sắc bình thường.”

“Tiểu Sở, khỏi ra ngoài nữa, vào đây ngồi đi.” Hồ Thần Thụy giơ tay gọi, thân thiết nói: “Chúng tôi nhỏ tiếng chút, sẽ không quấy rầy cô đâu.”

“Cảm ơn cục trưởng Hồ.” Sở Trĩ Thủy thờ ơ nói, cô thầm nghĩ nếu không quấy rầy thật vậy cục trưởng Hồ tìm yêu quái nhiều vậy làm chi.

Diệp Hoa Vũ và Hồ Thần Thụy đột nhiên triệu tập một bang yêu quái bên ngoài, nói gì mà muốn kết nối tình cảm với họ, thoắt cái đã ngồi nhấm nháp trà xanh trong phòng nghỉ.

Mỗi một yêu quái uống hết trà xanh còn phải tâng bốc Tân Vân Mậu một phen, không có gì khác ngoài thần quân tài giỏi thật, sao còn không lập miếu thờ, có cần họ giúp chuẩn bị không, có tiền ra tiền, có sức ra sức.

Hiện tại Sở Trĩ Thủy thật sự tin rằng Tân Vân Mậu có thực lực, lúc trước là anh lười làm mấy chuyện này, nếu không thì là có tư bản tự tin kiêu ngạo, yêu quái muốn ôm đùi anh nhiều không đếm xuể. Yêu quái cục của quan sát còn có thể diện, không vì cường quyền mà quỳ thẳng xuống đất, yêu quái bên ngoài xông đến anh như ong vỡ tổ, chỉ tới khi ép anh phát ra khí lạnh mới chịu thôi.

Nếu không phải Sở Trĩ Thủy ở trong phòng, Tân Vân Mậu sớm đã móc dù ra xua đuổi yêu quái. Anh là người chán ghét loại yêu quái này, cốt khí còn chẳng bằng yêu quái trong cục quan sát, tuyệt nhiên đã hoàn toàn dung nhập vào xã hội thế tục của con người, khắc lên mặt dáng vẻ xu nịnh người có địa vị và hùa theo người khác.

Thần quân đã từng cũng có một nhóm tín đồ thế này, đều là sự tồn tại mà Tân Vân Mậu khinh thường.

Sau khi Lý Long Khoa tiến vào, anh ta mới phát hiện người trong phòng không ít, hơn nữa cho dù dung mạo thế nào cũng đều có khí chất đều khá xuất chúng.

Trong đó, khiến người ta chú ý nhất không ai khác là chàng trai tuấn mỹ lạnh lùng trong góc, anh không thèm đếm xỉa mà duỗi ra đôi chân dài, trông có vẻ không tham gia vào cuộc trò chuyện với người bên cạnh. Chỗ kế bên anh còn trống, để một chiếc máy tính xách tay quen thuộc, chắc là đồ của Sở Trĩ thủy, mặt ngoài máy tính dán giấy dán hình giọt nước, chi tiết nhỏ này đến nay vẫn không đổi.

Tân Vân Mậu quan sát thấy tầm nhìn của Lý Long Khoa, còn khẽ ngước mắt lên, quét nhìn anh ta từ trên xuống dưới một phen.

Lý Long Khoa chỉ cảm thấy ớn lạnh sống lưng, dù sao đi nữa thì từ đầu đến chân đều không thoải mái, cảm giác như lúc con kiến đối mặt với con voi.

“Giám đốc Lý, chúng ta qua kia ngồi nói chuyện đi.” Sở Trĩ Thủy không dám dẫn anh ta đến gần Tân Vân Mậu, định tìm đại một chỗ đánh nhanh thắng nhanh.

“E?” Trong phòng có một người đàn ông có khuôn mặt vuông, ông ta tỉ mỉ nhìn Lý Long Khoa, nghi hoặc: “Anh là ai kia của Long Tri nhỉ? Hình như tôi từng gặp anh rồi, trong cuộc họp giấy.”

Lý Long Khoa đơ người, anh ta cố nhớ lại, lúng túng hỏi: “Ông là giám đốc Uông của đầu tư Vạn Khách?”

“Phải, là tôi đó.” Giám đốc Uông vỗ đùi nói: “Tôi thấy anh khá quen mặt, thì ra là đã gặp anh kéo vốn!”

“Đúng đúng đúng, là có duyên gặp ông một lần, tôi là Lý Long Khoa

của Long Tri.” Lý Long Khoa khánh sáo bắt tay.

Một cô gái xinh đẹp yểu điệu khác hỏi: “Long Trị là gì?”

“Chúng tôi là một trang mạng video, kết nối tư duy mới đến người dùng, cung cấp cho họ dịch vụ đã được định hướng.” Lý Long Khoa đĩnh đạc mà nói: “Chủ yếu là vừa xem video vừa thỏa mãn yêu cầu, dù là mua sắm, hay là học tập, hoặc là xã giao, tạo ra một sinh thái hoàn chỉnh.”

Cô gái xinh đẹp yểu điệu kinh ngạc: “Vậy chẳng phải giống với Tân Thấu Video sao?”

Lý Long Khoa cắn răng: “Là họ học chúng tôi.”

Hiện tại anh ta giống như đi kéo vốn, đối diện với một nhóm nhà đầu tư gian xảo, ai cũng muốn mở miệng chỉ điểm hai câu.

“Nhưng tôi thấy trang mạng của các anh cũng có nhiều app giống mà?” Cô gái xinh đẹp yểu điệu dùng điện thoại tìm kiếm: “Chẳng phải mọi người đều giống vậy sao.”

Hồ Thần Thụy: “Lúc trước Tiểu Sở làm ở công ty này sao? Tôi nhớ lúc ấy app này chơi khá vui, ban đầu còn lướt một khoảng thời gian, không khí khu bình luận cũng tốt lắm.”

Sở Trĩ Thủy: “Cái ông lướt là bản thời kỳ đầu nhỉ?”

Sau khi Sở Trĩ Thủy từ chức, Lý Long Khoa tìm đoàn đội điều hành mới, quả thật đã làm loãng đặc điểm ban đầu của Long Tri Video. Nói thật lòng, hiện tại cô cũng thấy app của công ty cũ rất bình thường, dù sao thì cũng không có gì khác với mấy cái khác trên thị trường, sớm đã không còn quan tâm.

Lý Long Khoa sững người: “Dạo này chúng tôi đã ra tay thiết kế, nói không chừng sẽ khôi phục lại đặc sắc vốn có.”

“Lão Uông, lão Uông, đầu tư một số tiền không?” Cô gái xinh đẹp yểu điệu nói: “Dạo này tôi muốn tiêu một tỷ đầu tư thử nước nông hay sâu!”

“Trưởng phòng Sở đang làm việc trong cục, cô còn nghĩ chưa thông hả?” Giám đốc Uông nói: “Thật sự muốn phung phí tiền của thì cô cứ thử nước đi."

Lý Long Khoa: “ …”

Hồ Thần Thụy gấp gáp giải vây: “Ôi, giám đốc Lý người ta còn đang ở đây kìa, hơn nữa ngày xưa Tiểu Sở cũng từng làm việc nơi đó.”

“Ờ ờ tôi xin lỗi, không có ý gì khác đâu mà!” Giám đốc Uông xin lỗi Lý Long Khoa ngay, lại nhìn cô gái xinh đẹp yểu điệu: “Được rồi, tôi nhắn tin nói chuyện Wechat với cô, cứ nói thế này không tiện.”

Sở Trĩ Thủy đỡ trán, cô nhìn ra các yêu quái muốn diễn kịch, cấp tốc lôi ra một cái cớ: “Giám đốc Lý, anh tim tôi có việc gì? Lát nữa trong cục còn có cuộc họp, có lẽ tôi không thể nói chuyện quá lâu.”

“Không sao, có thể họp trễ chút!” Diệp Hoa Vũ cả người hàng hiệu nổi tiếng, ông ấy vung tay áo, lộ ra một chiếc đồng hồ lớn, nhiệt tình nói: “Tiểu Sở, mọi người qua đó nói chuyện đi, tôi thấy lão Uông cũng quen giám đốc Lý!”

Cô gái xinh đẹp yểu điệu: “Đúng đó, cho tôi nghe với, tôi cũng muốn học kiếm tiền!”

Trước kia không phải Lý Long Khoa chưa từng tham gia liên hoan kiểu này, người làm đầu tư tụ tập chém gió rất bình thường, nhưng trước giờ chưa thấy qua cảnh này trong đơn vị nhà nước, càng không ngờ Sở Trĩ Thủy từ chức xong thì lên đời, trực tiếp vui vẻ nói cười với các nhà đầu tư đẳng cấp.

Lý Long Khoa do dự nói: "Trĩ Thủy, mấy vị này đều là... "

"Đây là cục trưởng Hồ của Hoài Giang, đây là cục trưởng Diệp của Ngân Hải." Sở Trĩ Thủy nhìn các yêu quái còn lại một cái: "Mấy vị này là bạn của cục trưởng Diệp, chỉ đến để tụ họp với họ."

Lý Long Khoa phát hiện cô bỏ qua chàng trai cao lãnh trong góc, cả quá trình chỉ có Tân Vân Mậu là cô không giới thiệu.

Diệp Hoa Vũ nghe Lý Long Khoa gọi thẳng tên của Sở Trĩ Thủy, ông ấy không kiềm được lại nhỏ giọng hỏi: "Thần quân, này cũng có thể nhịn?"

Tân Vân Mậu cau mày: "Ngon ngọt lấy lòng."

Con người và yêu quái đều ngồi xuống một chiếc bàn, Hồ Thần Thụy tự tay rót nước pha trà, bỗng chốc trong phòng hương trà quanh quẩn, cả phòng đều là mùi của Long Tĩnh Minh Tiền đắt đỏ. Hương trà xanh nồng đậm, trà nóng trong vắt, tư vị mượt mà, vừa nếm thử thì đã biết giá hơn bốn con số rồi.

Hồ Thần Thụy bất lực: "Giám đốc Lý, tiếp đãi không chu đáo, năm nay vẫn chưa thu hoạch trà xanh, nên anh uống tạm nhé."

"Nào có, ông không cần gọi giám đốc Lý, gọi tên tôi được rồi." Lý

Long Khoa ngồi cạnh giám đốc Uông của đầu tư Vạn Khách, các yêu quái khác đều gọi giám đốc Uông là lão Uông, anh ta nào không biết ngại được gọi giám đốc Lý, vội nói: “Hồi đó tôi còn là bạn thân của Trĩ Thủy, lúc đầu cô ấy là học muội của tôi, chúng tôi cũng không chênh lệch bao nhiêu tuổi.”

Cô gái xinh đẹp yểu điệu lộ vẻ ngạc nhiên: “Bạn thân của trưởng phòng Sở?”

Sở Trĩ Thủy vô lực nói: “Vâng, đúng vậy.” Đây là lần cô bị bôi đen thảm nhất ở trường cũ.

Diệp Hoa Vũ: “Thần quân, này cũng có thể nhịn?”

Tân Vân Mậu: “Hừ.”

“Hai người cùng tuổi sao? Nhìn không ra đấy.” Giám đốc Uông tán thưởng: “Vậy Tiểu Sở thật sự là tuổi trẻ tài cao, tuổi này đã mở công ty rồi, tôi còn tưởng hai người họ là đồng nghiệp!”

“Haha, ông quá lời rồi.” Lý Long Khoa cười đáp, cũng không biết là tự khen mình, còn nói mình trông già.

Giám đốc Uông tấm tắt: “Đất nước có nhân tài xuất hiện, người trẻ tuổi thật sự giỏi giang, đừng thấy quy mô của Long Tri không lớn, nhưng thật sự là không dễ gì.”

Cô gái xinh đẹp yểu điệu: “Nhưng mà lão Uông ban nãy ông mới nói Long Tri..."

“Tôi đã nói gì?” Giám đốc Uông trở mặt trong một giây, ông ấy tuyệt không nhắc tới sự hạ thấp khi nãy, quang minh chính trực nói: “Người trẻ lập nghiệp không dễ, có thành tựu thì thắng lợi, thắng

bại đối với nhà binh là chuyện thường tình, chẳng qua là làm lại từ đầu, không thể phủ nhận toàn diện mà."

"Bởi tôi mới nói vẫn là trưởng phòng Sở giỏi, nhìn chuẩn thời cơ vào biên chế ngay lập tức, muốn thất nghiệp cũng khó, trưởng phòng hơn hai mươi tuổi, cô xem cả nước có được mấy người, năm đó tôi cũng thi không đỗ nổi. Giám đốc Uông kính phục vỗ tay tán thưởng: "Theo đúng lãnh đạo rất quan trọng!"

Hồ Thần Thụy cười nói: "Ôi, vẫn là Tiểu Sở cố gắng, làm việc một năm đã có thành tích, chỉ cần lãnh đạo không mù, cô ấy làm việc với ai cũng có thể thăng tiến, làm ở đâu cũng có thể làm lâu dài."

Lý Long Khoa bi thảm chịu đựng, sắc mặt anh ta hết xanh lại trắng: "..."

Ban đầu Lý Long Khoa muốn mời Sở Trĩ Thủy về Long Tri Video, nhưng anh ta thấy tình thế trước mắt hiển nhiên không có cơ hội, chưa đến ba mươi tuổi đã lên chức sếp, đây chắc chắn là đặc cách đề bạt. Dù sau đó toàn toàn không được lên chức nữa, nhưng vị trí này cũng đủ có thể diện, cũng không mất mặt ở thành phố Ngân Hải. Nếu là bộ phận thẩm quyền vậy thì càng khác biệt, dây mơ rễ má trong đó càng nhiều.

Anh ta xóa bỏ ý nghĩ mời cô trở về, lập tức lộ ra suy nghĩ mới, nói không chừng hôm nay có thể kéo mối quan hệ. Hiện tại cô phát triển rất tốt, cũng có lợi cho Long Trị.

Uống mấy bình trà xanh, rồi nói chuyện tán gẫu, trong phòng không có thời khắc nào yên tĩnh.

Chương 180:

Diệp Hoa Vũ và giám đốc Uông là ồn ào nhất, cả quá trình cứ nhiệt tình nói chuyện không ngừng nghỉ, chốc thì là sân golf, chốc thì là du thuyền bên biển, nói đến vòng vo tam quốc.

Cô gái xinh đẹp thỉnh thoảng muốn hỏi thăm đầu tư kiếm tiền thế nào, cảm thấy trong túi có mấy tỷ, đang sầu não xài không hết. Cô ấy hỏi đông hỏi tây, hoàn toàn không để hạng mục nhỏ vào mắt, hơi có một tư thái không đập nước thì phải tạo sóng.

Lý Long Khoa muốn nhân cơ hội lên tiếng, lại bất lực vì căn bản không thể chen mềm vào được, gia sản hiện có hoàn toàn không đủ nhìn. Người và người đều nói chuyện ngang hàng, không có tiền thì cần có quyền, không có gì thì chỉ có thể ngậm miệng, không cùng đẳng cấp không thể giao lưu.

Thu nhập của mấy người Sở Trĩ Thủy không thể lý giải, tính chất đơn vị quyết định tiền lương có giới hạn, nhưng Lý Long Khoa là mở công ty bên ngoài, cần so thế với mấy người giám đốc Uông, vậy chẳng phải là không cùng trọng lượng sao.

“Tiểu Lý, tôi nói anh đấy, anh cũng đừng bận rộn suốt nữa, hay là nhìn thời gian thi vào biên chế đi, tôi không thi đỗ nên mới đi làm ăn, người bình thường ai làm nhà đầu tư chứ!” Giám đốc Uông: “Anh còn trẻ nữa, cố gắng lên trưởng khoa trước ba mươi tuổi, chậm hơn trưởng phòng Sở nhưng cũng có tiền đồ đó.”

Diệp Hoa Vũ nghe thấy câu này, hoang mang nói: “Đây là khuyên anh ta thi vào đâu? Cục chúng tôi không nhận người.”

Sở Trĩ Thủy thấy sắc mặt Lý Long Khoa như đáy nồi, cuối cùng cô cũng họ hai tiếng, kịp thời cắt ngang cuộc trò chuyện: “Không còn sớm nữa, tôi tiễn giám đốc Lý ra ngoài, lát nữa trong cục còn có cuộc họp nữa.

“Phải, tôi cũng không quấy rầy nữa, hôm khác lại trò chuyện với giám đốc Uông tiếp.” Lý Long Khoa nặn ra nụ cười gượng gạo, hiển nhiên cũng không còn chống đỡ nổi.

Các yêu quái ở trong phòng nói chen vào, Sở Trĩ Thủy và Lý Long Khoa không nói chuyện riêng được, hiện tại cô dẫn đối phương đi ra ngoài.

“Thần quân...” Diệp Hoa Vũ vội nghiêng đầu, đang định nhắc nhở Tân Vân Mậu, lại không thấy bóng dáng anh đâu, đờ đẫn nói: “Thần quân đâu?”

Trong hành lang, Sở Trĩ Thủy và Lý Long Khoa đi ra, cô lại không nghe thấy tiếng đóng cửa, vừa xoay đầu lại thì thấy ngón tay trắng bệch lạnh lẽo, ngón tay thon dài của Tân Văn Mậu cản cửa lại, tay còn lại tùy ý đút vào túi, không phát ra tiếng theo sau hai người họ, điềm nhiên như không cùng đi ra ngoài.

Lý Long Khoa nhìn thấy Tân Vân Mậu dáng người thẳng tắp nghiêm nghị thì ngơ ngác, hôm nay anh ta không biết thân phận người này, cả hiện trường không ai dám lên tiếng giới thiệu đối phương, nhưng câu nào cũng lộ ra sự cung kính khắc cốt ghi tâm.

Sở Trĩ Thủy lại khá tùy ý với anh, lên giọng nói: “Anh đi theo làm gì?”

Tân Vân Mậu bĩu môi: “Phơi nắng.”

“Vậy anh qua bên kia phơi đi.” Sở Trĩ Thủy vừa chỉ bên cửa sổ, vừa hay ánh mắt trời ôn hòa chiếu vào sưởi ấm mặt đất.

Tân Vân Mậu im lặng vài giây, miễn cưỡng đi qua đó. Anh dựa vào cửa sổ phơi nắng, chỉ có ánh mắt vẫn nhìn theo hai người họ như cũ, đưa mắt nhìn theo Sở Trĩ Thủy tiễn cô ra ngoài, ánh mắt biến hóa thất thường.

Lý Long Khoa bị ánh mắt gắt gao sâu hoắm của anh làm lạnh sống lưng, bèn vội nghiêng đầu, nhìn Sở Trĩ Thủy, ngại ngùng cười nói: “Không ngờ cô rời khỏi Long Tri xong thì cơ hội không tồi.”

“Thật vậy, chính tôi cũng thấy như thế, có thể vào cục khá may mắn.” Sở Trĩ Thủy mỉm cười: “Cho nên e là phải khiến giám đốc Lý thất vọng rồi.”

“Không sao, rảnh thì vẫn có thể liên lạc.” Lý Long Khoa nói: “Không cần gọi giám đốc Lý nữa, cứ như ở trường đi, tôi vẫn là học trưởng của cô.”

Sở Trĩ Thủy bị câu nói này làm cho ghê tởm cực kỳ, cô cười nhưng lòng không cười nói: “Giám đốc Lý nói đùa, đã ra trường đi làm rồi, vậy thì là giám đốc Lý, đâu thể gọi học trưởng được.

Lý Long Khoa thăm dò: “Phải rồi, tôi nghe nói Vương Di Văn đến Tân Thấu rồi, cô ấy có liên lạc với cô không?”

Sở Trĩ Thủy hờ hững nói: “Có, dạo này còn có hợp tác nhỏ với công ty của cục, tổ chức ngày hội khuyến mãi gì ấy.”

Anh ta cố ra vẻ ngạc nhiên: “Cục các cô vậy mà còn có công ty?”

“Đúng rồi, cũng coi như công việc chủ yếu hiện tại của tôi.”

“Vậy sao không hợp tác với chúng tôi.” Lý Long Khoa cười nói: “Ra ngoài tìm người ngoài xa lạ biết bao, chúng ta dù gì cũng thấu hiểu nhau.”

“Có thể hợp tác mà, giám đốc Lý cho ưu đãi bao nhiêu?” Sở Trĩ Thủy nghiêng đầu, cô chớp mắt: “Không phải, học trưởng cho ưu đãi bao nhiêu?”

Lý Long Khoa chán ngắt nói: “Cô cũng không phải không hiểu tình hình, chắc chắn vẫn là giá nội bộ Long Trị, giá cao nhất là vậy.”

Sở Trĩ Thủy chính thức đáp trả: “Giám đốc Lý, vậy rất tiếc không làm được rồi, điều kiện Tân Thấu còn cao hơn.”

Lý Long Khoa hơi cau mày, dường như anh ta hơi tức giận, nhấn mạnh nói: “Trĩ Thủy, nhưng đó là Long Tri, ý nghĩa khác mà.”

Sở Trĩ Thủy nhìn vẻ mặt anh ta, không biết cô nhớ ra điều gì, đột nhiên cười khúc khích.

Lý Long Khoa lấy làm lạ: “Cô cười gì?”

“Ngại quá, thì ra không phải chàng trai nào cau mày tức giận cũng đẹp trai.” Sở Trĩ Thủy chỉ cảm thấy vẻ mặt đó déjà vu mạnh thật, bỗng chốc cô bị chọc cười, lại vội thu lại ý cười, ẩn nhẫn nói: “Xin lỗi vì đã mất tập trung, giám đốc Lý vừa nói gì vậy?”

“Cô đang cười nhạo tôi cái gì?” Lý Long Khoa giận dữ nói: “Cô thấy câu đó rất buồn cười!”

Sở Trĩ Thủy qua loa: “Không buồn cười, không buồn cười, không có cười nhạo anh.” Anh ta cũng không xứng bị cô cười nhạo.

Lý Long Khoa chợt hiểu ra: “Tôi hiểu rồi, cô sớm đã liên lạc bắt tay với Vương Di Văn, là cô đề xuất ý kiến cho Tề Sướng nhỉ, mở một công ty tiêu chuẩn hoàn toàn giống với Long Trị.”

Sở Trĩ Thủy: “”

Sở Trĩ Thủy cực kỳ kinh ngạc: “Không phải, cái nồi này còn có thể quăng thế này à? Nếu tôi có thể sai khiến giám đốc Tề, tôi chính là nhà đầu tư rồi.”

Lý Long Khoa hậm hực nói: “Chẳng phải hôm nay cô đang nói chuyện với mấy nhà đầu tư sao!”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Lý Long Khoa thấy cô nghẹn họng, anh ta càng như cây ngay không sợ chết đứng: “Dù gì Long Trị Video cũng là tâm huyết của cô, một tay cô sáng lập ra nó, cô nỡ nhìn nó thất bại trong gang tất sao? Ác giả ác báo, ngày trước tôi thật sự nhìn lầm cô rồi!”

“Ha?” Sở Trĩ Thủy cười nhẹ một tiếng, cô lộ ra ánh mắt buồn cười, hỏi ngược lại anh ta: “Nhìn lầm tôi rồi?”

“Đúng, tôi còn tưởng cô có nhiều.”

“Ngốc nghếch nhiều mới bị anh loại trừ đoàn đội, nhu nhược nhiều mới bán cổ phần đi, ngu xuẩn nhiều mới không đâm anh một dao

sau khi từ chức.” Sở Trĩ Thủy thu lại ý cười, ánh mắt cô như mặt nước giá lạnh, mặt vô cảm bác bỏ: “Nếu tôi muốn nhìn nó sụp đổ, Lý Long Khoa anh không lăn lộn được đến ngày hôm nay.”

Lần đầu tiên Lý Long Khoa thấy cô lạnh lùng như vậy, lại bị giọng điệu đầy hận ý của cô dọa sợ.

Cô vẫn luôn tràn ngập ý cười, trước giờ hầu như chưa từng tức giận, vậy mà cũng có một mặt này.

“Thật sự xem tôi là thánh nhân sao? Ý vào đạo đức của tôi cao hơn anh, nên chắc chắn không dạy dỗ anh?” Sỡ Trĩ Thủy lạnh lùng cười: “Đúng, tôi khinh thường thủ đoạn của các anh, nhưng không nói lên tôi sẽ không dùng, vẫn không để ý đến anh, chính là còn nhớ đến Long Tri.”

Cô sớm biết Long Trị kiên trì không lâu, nhưng chung quy vẫn không nhẫn tâm tận tay tiêu diệt nó.

Đó là vết tích của một khoảng năm tháng trân quý cô gửi gắm, giống như quán ăn thường hay đến, dù hương vị càng ngày càng tệ, triệt để mất đi vẫn sẽ nhớ về. Cô sáng lập Long Trị không đơn giản chỉ vì kiếm tiền, đó là hồi ức tươi đẹp trong cuộc đời cô, kết cục tệ hơn cũng không thể phủ nhận toàn bộ.

Con người vẫn luôn có một chấp niệm si dại, đó là kỳ vọng thứ đồ quý giá có thể tồn tại mãi mãi, ước gì là mười năm, trăm năm, ngàn năm mới được, nhưng lại không hiểu buông tay và lựa chọn mất đi vào lúc thích hợp có lẽ mới là quy luật tăng giảm phù hợp với vạn vật.

Cô cho rằng không nghe không hỏi buông bỏ vị trí, là bước qua một trang mới, nhưng có lẽ cái chết rầm rộ mới là điểm kết hoàn mỹ

nhất.

Sở Trĩ Thủy điềm nhiên nói: “Giám đốc Lý đã nhắc nhở tôi, một tay tôi sáng lập nên nó, rồi lại một tay vẽ lên một dấu chấm hết lên nó, nghe có vẻ cũng khá thú vị đấy.”

Sắc mặt của Lý Long Khoa trắng bệch: “Cô thú vị cái gì?”

“Không thú vị gì, nhưng nếu anh đã bôi nhọ tôi rồi, chí ít phải bị kết án nhỉ.”

Mãi đến khi Sở Trĩ Thủy đầu cũng không ngoảnh lại vào phòng, Lý Long Khoa đứng nguyên tại chỗ đầu óc vẫn còn đờ đẫn, vẫn chưa khôi phục tinh thần từ trong trận gió lớn khi nãy. Anh ta hoàn toàn không biết cô sẽ làm gì, hồn bay phách lạc đi ra ngoài được hai bước, đột nhiên liếc thấy Tân Vân Mậu bên cửa sổ.

Chàng trai cao gầy tóc đen vẫn dựa vào bên cửa sổ, ngay cả tư thế anh cũng không thay đổi, giống như một cây thông cổ ngàn năm.

Người này có quan hệ không bình thường với Sở Trĩ Thủy, hơn xa những người khác trong phòng nghỉ, đây là trực giác không tên của Lý Long Khoa.

Lý Long Khoa vừa ầm ĩ với Sở Trĩ Thủy, giờ đây anh ta bắt đầu lo lắng với tương lai, bỗng có bệnh mới lo đi tìm thầy, đi về phía chàng trai anh tuấn bên kia, lên tiếng: “Anh khuyên Trĩ Thủy chút đi, cô ấy là người sáng lập Long Tri, vẫn là đừng làm chuyện khiến mình hối hận.”

“Tôi khuyên cô ấy nhiều lần rồi.”

Lý Long Khoa bối rối nói: “Vậy thì khuyên tiếp...”

“Nếu không phải cô ấy không đồng ý, anh còn tưởng anh vẫn có thể giậm chân à?” Tần Vân Mậu lạnh lùng cười giễu một tiếng, khóe môi anh lộ ra ý cười yêu dị, chế nhạo nói: “Sớm đã bị ngũ độc bát khổ giày vò chịu không nổi rồi.”

Ban đầu anh khuyên cô cầu nguyện, giả sử lúc ấy ra tay, Lý Long Khoa dục vọng quấn thân sớm không thể phách lối.

Nhưng cô đã khước từ.

Lý Long Khoa bị câu nói này làm cho kinh sợ, sau đó anh ta lui một bước về sau, vô cớ cảm nhận được hơi thở nguy hiểm.

“Tuy rất muốn cô ấy dựa dẫm vào tôi, nhưng cô ấy vẫn luôn như vậy, sẽ không muốn dùng yêu khí giải quyết.” Ngữ khí anh thất vọng, nâng mắt nhìn Lý Long Khoa, khinh thường nói: “Nếu tôi ra tay với anh, vậy thì xem nhẹ cô ấy rồi, để cô ấy tự làm tốt hơn.”

Các yêu quái như Hồ Thần Thụy sẽ trăm phương ngàn kế bảo cô đừng đi, nhưng anh hiểu tính tình của cô, sớm đã biết cô sẽ không đi.

Vì vậy, anh sẽ không giống mấy người bên cạnh, trực tiếp đánh ngũ độc bát khổ lên người Lý Long Khoa, anh muốn nhìn cô tận tay hoàn thành những điều này.

Nếu xem cô ngang với con người vô năng, có chuyện phải dựa vào anh giải quyết, đó chính là sự sỉ nhục lớn đối với cô, thậm chí hoàn toàn tô đen ba chữ “Sở Trĩ Thủy”.

Anh không tìm được điều ước của cô rất bất lực, cứ mong chờ có thể giúp cô thật nhiều việc, nhưng cũng biết có vài chuyện không thể làm, trái lại còn sẽ phá hoại thành quả trước giờ của cô. Cô cẩn thận từng li từng tí bảo vệ đến nay, coi nó là động lực mà phấn đấu.

Ánh mắt của Tân Vân Mậu như hầm băng, anh nhìn Lý Long Khoa nhút nhát sợ sệt, giống như nhìn thấy một cây khô sắp chết.

Một tiếng búng tay trong trẻo vang lên.

Lúc Lý Long Khoa khôi phục lại tinh thần, anh ta đã đứng bên ngoài cục quan sát rồi, mơ hồ cảm thấy mất một đoạn ký ức trong đầu, chỉ nhớ đã từng cãi nhau một trận lớn với Sở Trĩ Thủy, nhưng lại không nhớ được cuộc nói chuyện với chàng trai xa lạ.

Đêm đó, Sở Trĩ Thủy bị Lý Long Khoa kiếm chuyện chọc cho phát bực, cô gửi tin nhắn cho Vương Di Văn, bắt đầu lật tìm danh bạ, gọi điện thoại cho những người được chọn.

Nếu đã bị gắn mác vai phản diện, vậy cần làm chuyện phản diện, chia rẽ ly gián là chuyện đương nhiên.

“Alo, anh Tôn Cường, anh còn làm việc ở Long Tri không? Ò, mới từ chức à, vậy muốn nghỉ ngơi một khoảng thời gian, hay là đã có kế hoạch mới rồi? Thật ra dạo này có một công ty liên hệ tôi, nhưng tôi cảm thấy anh hợp hơn...”

“Thiến Thiến còn làm điều hành bên Long Trị không? Bị điều đến bộ phận khác rồi? Nhưng tôi nhớ cô hợp làm điều hành mà?”

“Ò ò, công ty sắp xếp cô cũng hết cách, nếu đã đổi bộ phận mới, hay là đổi môi trường mới luôn đi, cô còn nhớ Di Văn không? Cô ấy vừa

đến Tân Thấu, đang tạo đoàn đội, hai người các cô ban đầu rất ít khi gặp nhau ở công ty, nhưng tôi vẫn cảm thấy các cô có thể làm việc ăn ý."

"Có một người bạn cũng muốn nhảy việc, nhưng quan hệ không tốt với Di Văn? Ôi chao, có thể gọi cô ấy cùng đến, cãi nhau trong công việc rất bình thường mà, nếu lãnh đạo sắp xếp không tốt, đương nhiên bên dưới loạn thành một đống rồi, chủ yếu vẫn là giám đốc Lý không được, chắc chắn Di Văn sẽ không để ý."

"Di Văn không cùng đẳng cấp, kết cấu cũng khác với giám đốc Lý, dù gì cũng là đồng nghiệp cũ."

Sở Trĩ Thủy gọi điện thoại theo thứ tự cả đêm, cô chuyên đào thành viên nòng cốt của Long Trị, dù sao thì tiền lương Tân Thấu bày ra đó, có tiền không kiếm là người ngu, cô không tin họ không động lòng.

Người ngoài muốn đào tường không dễ, chỉ thu thập tài liệu thôi cũng cần thời gian, thuyết phục đối phương tham gia phỏng vấn càng tốn sức. Suy cho cùng công ty mới đều có tính nguy cơ, rất nhiều người không dám đi thử bừa bãi.

Thế nhưng, lúc trước Sở Trĩ Thủy ở Long Tri có tiếng tăm lẫy lừng, từ chức đến giờ cũng không lộ diện làm điều gì không phải, đây là ưu thế ông trời ưu ái, tất nhiên có thể khiến người ta tin tưởng.

Đồng nghiệp cũ nhận điện thoại xong còn tiếc nuối cô không làm việc ở Tân Thấu, nếu không thì có lẽ họ sẽ càng có sinh lực, nhưng sau khi biết cô đã trở thành nhân viên công chức nhà nước thì thoải mái, ai bảo điểm cuối của vũ trụ là biên chế chứ.

Cứ vậy cả một đêm, Sở Trĩ Thủy điên cuồng vung cuốc, đào hết

không ít cánh tay đắc lực của Lý Long Khoa.

Vương Di Văn ngạc nhiên: “Nhưng cậu đã có thể làm vậy từ lâu rồi mà, tại sao giờ đột nhiên muốn ra tay vậy?”

Sở Trĩ Thủy vốn không nhắc đến Lý Long Khoa, vô cảm nói: “Dạo này muốn sửa sang sân vườn, trước kiếm phí săn người từ giám đốc Tề, sau đó tớ đã có tiền mua đồ gia dụng rồi.

Chương 181:

Vương Di Văn không có ý kiến với quyết sách của Sở Trĩ Thủy, dù sao thì cô ấy cũng đã đứng vững ở Tân Thấu rồi, cho dù người khác nhảy qua đây, thì chức vụ cũng không thể đàn áp cô ấy, đồng nghĩa với sức mạnh của cô ấy ở công ty càng mạnh hơn, đương nhiên sẽ hết sức ủng hộ cách làm của Sở Trĩ Thủy.

Lúc Vương Di Văn nhậm chức ở Long Trị, vì trước kia quá thân cận với Sở Trĩ Thủy, sau này bị dần dần ép ra khỏi tổ chức nòng cốt của công ty, cộng thêm đã nhảy việc đến Tân Thấu một khoảng thời gian rồi, có rất nhiều chuyện không biết rõ.

Lúc Sở Trĩ Thủy liên lạc với những người khác còn tiện thể tán gẫu về tình hình dạo này, sau đó thăm dò ra không ít tình báo.

“Long Tri cũng định đẩy quảng cáo cho nhãn hiệu nhỏ với tầm trung?” Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Chẳng phải lúc trước còn nói chủ yếu đẩy nhãn hiệu lớn nổi tiếng thôi à.”

“Bởi vì số liệu ngày hội khuyến mãi lần này của Tân Thấu không tồi, hơn nữa giờ phần lớn xu hướng là giảm bớt chi phí, nên chúng tôi cũng đặt tầm ngắm lên hàng nội địa.” Đối phương nói: “Đúng rồi, giám đốc Sở cô theo dõi bảng bán hàng của Tân Thấu sao? Chỉ dựa theo một bảng phân tích nhãn hiệu đó, có một hai nhãn hiệu khá giỏi, dạo này định đối chiếu tiêu chuẩn, cũng đẩy ra một làn nhãn hiệu tương tự, đẩy đến trình độ có thể lên lôi đài với Tân Thấu.”

Nói cũng nói đến đây rồi, điều Sở Trĩ Thủy nên hiểu cũng hiểu rồi, lên mạng có thể tra được thông tin bộ phận công ty Quan Cục, chắc là Lý Long Khoa đã biết cô hợp tác với Tân Thấu từ lâu, lúc gặp nhau giả vờ hồ đồ thăm dò tình hình của Vương Di Văn.

Nếu Sở Trĩ Thủy đồng ý hợp tác với anh ta, vậy anh ta sẽ đáp lại bằng lòng tốt, cắt đứt mối quan hệ sâu sắc của Quan Cục và Tân Thấu.

Nhưng nếu cô không đồng ý, anh ta cũng sớm có chuẩn bị, nội bộ đã trưng cầu thu thập một làn nhãn hiệu mỹ phẩm và đồ ăn vặt, định dựa theo tiêu chuẩn của Quan Cục đẩy ra một nhãn hiệu cạnh tranh với Tân Thấu.

Cách làm rất quen thuộc.

Ban đầu Lý Long Khoa bảo cô đến làm điều hành, sau lưng lại lén lút tìm đoàn đội điều hành mới, nhắm chuẩn thời cơ mưu đồ bức vua thoái vị, vẫn là chiêu thức cũ rích.

Sở Trĩ Thủy không hiểu anh ta sợ hãi mình nhiều cỡ nào mới đẩy nhãn hiệu tương đương với Quan Cục. Rõ ràng Lý Long Khoa nên cấu véo với Tề Sướng, thế nhưng tầm nhìn của anh ta cứ chuyển động theo cô, phảng phất như một tay cô đẩy Tề Sướng lên ngôi vị, cô mới là kẻ sau màn đen thật sự.

Nếu Long Trị đẩy nhãn hiệu cạnh tranh hot lên, ắt sẽ tạo thành sự công kích với Quan Cục, nhưng trước mắt Sở Trĩ Thủy khá tự tin, cô cho rằng đây không tính là khiêu chiến quá lớn.

Một là thành bản sản phẩm của Quan Cục cực thấp, sức cạnh tranh cốt lõi là tư liệu thật, cộng thêm lao động cải tạo của nhóm ba yêu

quái Hoàng Hắc Bạch làm giảm thấp chi phí công nhân của sản phẩm cùng loại một cách trá hình; hai là sơ đồ tổ chức của công ty Quan Cục, chỉ cần hoạt động kinh doanh trực tiếp thuận lợi, rất khó sụp đổ trong thời gian ngắn, mà vấn đề khó lớn nhất là tiền thuê cửa hàng cũng được giải quyết.

Cho dù Quan Cục trong thời kỳ ngắn ngủi đã gặp phải sóng gió, nhưng chỉ cần qua được đợt sóng đầu thì vẫn không sao như cũ, dù không có Lý Long Khoa đầy sản phẩm cạnh tranh, cũng có vô số người cạnh tranh trên thị trường, thị trường chính là sóng lớn cuốn cát, xem coi ai có thể cười ngạo lâu nhất.

Người đào ra từ Long Tri cần thời gian từ chức, cửa hàng bán trực tiếp của Quan Cục cũng cần thời gian thu xếp, có lẽ lần giao chiến sau mới là toàn lực vật tay, cơ bản chính là lúc cửa hàng chính thức khai trương.

Trong cục quan sát Ngân Hải, nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ trải qua sự cố gắng bền bỉ, cuối cùng cũng không để cho Sở Trĩ Thủy bị đào đi mất, tránh xảy ra tình huống thần quân ở lại Ngân Hải.

Trước khi sắp rời đi, Hồ Thần Thụy còn răn đe một phen, ý vị thâm trường nói: “Cục trưởng Diệp, ông đừng buông lỏng cảnh giác, trông chừng sửa sang cửa hàng nhiều vào, nếu làm hỏng cửa hàng, nói không chừng Tiểu Sở vẫn sẽ đi đó, ở Hoài Giang làm không được thì về Ngân Hải!”

“Tại sao người trẻ tuổi cứ muốn đến thành phố lớn dốc sức vậy? Cực khổ biết bao!” Diệp Hoa Vũ kinh sợ nói: “Lão Hồ, ông khuyên cô ấy chút đi, trong cục Hoài Giang ổn định, tốt hơn bên ngoài cỡ nào!”

Hồ Thần Thụy ngẫm nghĩ nói: “Tôi cũng muốn khuyên, nhưng người trẻ tuổi có suy nghĩ riêng.”

Diệp Hoa Vũ suy tính: “Hay là các ông giúp cô ấy giải quyết vấn đề cá nhân đi, nghe nói sau khi thành gia sẽ lười nhảy việc.”

Hành trình công tác kết thúc, Hồ Thần Thụy mang phí nghiệp vụ và cửa hàng thắng lợi trở về, mà Sở Trĩ Thủy lại bất thình lình được đề bạt lên phó phòng, về đến cục bắt đầu chạy đi làm quy trình chính quy của đại hội bầu cử.

Thủ tục Sở Trĩ Thủy đi làm là đặc cách đề bạt, theo lý mà nói thời gian nhậm chức của cô không đủ, ở đơn vị bình thường rất khó thăng tiến như tên lửa, nhưng đến cục quan sát một năm thành tích hiển nhiên nâng cao, cộng thêm các yêu quái thờ ơ với thời gian nhất, nên đã toàn phiếu thông qua trong mông lung mơ hồ.

Suy cho cùng đồng nghiệp con người làm việc bốn mươi năm mươi năm, đồng nghiệp yêu quái đều ngại kiềm cô, đối với họ mà nói quả thật quá ngắn ngủi.

Loại đề bạt đặc cách này cả nước cũng có tiền lệ, cho nên Sở Trĩ Thủy làm thủ tục phức tạp nhưng vẫn coi như thuận lợi.

Không lâu sau, bộ phận phát triển kinh tế trở thành phòng phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy chính thức được chọn làm phó phòng, tìm Hồng Hi Minh hoàn thành quy trình còn lại.

Trong văn phòng nhân sự, cửa sổ được mở ra một cánh cho thoáng khí, cơn gió se lạnh len lỏi vào phòng xua đuổi cơn buồn ngủ mơ màng trong hơi ấm mùa đông.

Sở Trĩ Thủy ngồi chờ trên sô pha, cô nghe thấy âm thanh lạch cạch bên tai, chần chừ không biết có cần về bộ phận phát triển kinh tế trước không, đợi Hồng Hi Minh làm xong việc lại đến lấy đơn từ có liên quan.

Hồng Hi Minh ngồi làm việc trước máy tính, hình như nhìn ra sự do dự của Sở Trĩ Thủy, cô ấy vừa gõ bàn phím với động tác nhạy bén, vừa tràn đầy nhiệt tình trò chuyện: “Tiểu Sở, đừng gấp nha, xong ngay đây.”

“Vâng ạ, chị Hồng, em không gấp, chị cứ từ từ.” Sở Trĩ Thủy nghe thấy câu này, chỉ đành tiếp tục ngồi chờ, ngại rời đi trước.

“Thật là tuổi trẻ tài cao, trẻ như vậy đã được lên phó phòng, năm đó chị được lên chức ở Ngân Hải, nghĩ kỹ lại có mấy trăm năm hà, tất nhiên lúc ấy còn chưa gọi là phó phòng, không phải dùng hệ thống chức vụ này.” Hồng Hi Minh lộ ra ánh mắt hoài niệm, cũng không ngừng động tác tay lại, bàn phím vẫn vang lên âm thanh thanh lãnh.

Thỉnh thoảng yêu quái sẽ sử dụng từ ngữ có đủ đặc trưng thời đại, ví dụ nhóm ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch cứ gọi “đại nhân” và “thần quân”, vẫn chưa thoát khỏi cảm giác vết tích của những năm tháng ấy.

“Thì ra chị vốn làm việc ở Ngân Hải?” Sở Trĩ Thủy tò mò: “Vậy mà không phải làm việc suốt ở Hoài Giang.”

“Đúng đó, cục quan sát chúng ta có một quy định bất thành văn, chính là thường muốn được đề bạt thăng chức đều phải đến Hoài Giang một chuyến.” Hồng Hi Minh giải thích: “Số người của cục Hoài Giang nhiều nhất, em thấy Ngô Thường Cung cũng thế, từ Tất Ngô qua được thăng chức.”

Sở Trĩ Thủy hiểu ra, xem ra cục Hoài Giang thường niên thuộc khu biên phòng nguy hiểm cao, không chỉ áp chế một trong tứ chi của long thần, còn tồn tại yêu quái trúc thể hoàn chỉnh, chẳng tránh cục trưởng Hồ bị điều đây cứ canh cánh trong lòng.

Tuy cục quan sát Hoài Giang mang danh duy trì an ninh, nhưng nói thật lòng vốn dĩ đánh không lại yêu quái phong thần, nếu thật sự xảy ra xung đột thì đây chính là nơi ngã xuống đầu tiên. May mà Tân Vân Mậu không có gì thì ngồi xổm trong nhà, anh không có hứng với việc mở rộng tín đồ và khuếch tán thế lực, hoàn toàn khác với long thần rung chuyển đất trời năm đó.

Thực vật có thể là kẻ thích yên bình, ngày thường chỉ đam mê tưới hoa và trồng cây.

Sở Trĩ Thủy và Hồng Hi Minh câu được câu không tán gẫu, người và người nói chuyện chỉ có mấy chuyện như thế, người và yêu cũng vậy, bất tri bất giác đã nói đến vấn đề kinh điển chốn văn phòng.

Này là một thứ không thể tránh khỏi ở vô số đơn vị trong biên chế, thế nhưng Sở Trĩ Thủy nghĩ về tính đặc thù của cục quan sát, vẫn không quan tâm nhiều tới chuyện này, mãi đến khi Hồng Hi Minh lên tiếng thăm dò.

“Tiểu Sở, đời sống tình cảm của em dạo này có phát triển gì không?”

Sở Trĩ Thủy nghe thấy chủ đề bị chuyển, đơ người nói: “Hả?”

“Em xem em ưu tú trong công việc như thế, không xem xét đến vấn

đề cá nhân sao?" Hồng Hi Minh cười nói: "Sao không cân nhắc thành gia lập nghiệp?"

Không phải chứ không phải chứ, lãnh đạo con người sẽ hóng chuyện có độc thân không, sao cả lãnh đạo yêu quái cũng vậy thế?

Sở Trĩ Thủy cười gượng: "Bộ phận phát triển kinh tế bận lắm, lại phải mở cửa hàng trực tiếp ngay, em thật sự không quan tâm nổi mấy chuyện này."

Hồng Hi Minh nghĩ ngợi: "Nói cũng phải, em thật sự rất bận, chị nhớ mấy ngày chúng ta bỏ công làm hoạt động em tan làm còn muộn hơn chị."

Sở Trĩ Thủy hơi thả lỏng, chính thức nói: "Vâng, nên em không nghĩ đến mấy chuyện này, trước bận việc trong cục, em còn mới được thăng chức, không thể phụ sự tín nhiệm của mọi người."

"Em một lòng nhào vào cục, các chị cũng áy náy." Hồng Hi Minh thắm thiết nói: "Hay là thế này đi, chị giới thiệu đối tượng cho em, giúp em nghĩ chuyện này, em có yêu cầu gì không?"

Sở Trĩ Thủy: "..."

Sở Trĩ Thủy hoảng hốt khéo léo từ chối: "Vậy thì phiền chị Hồng quá rồi, ngày thường chị cũng có công việc, còn để chị hao tâm mấy chuyện này."

Hồng Hi Minh: "Không phiền, không phiền, chỉ là chuyện tiện tay thôi!"

Sở Trĩ Thủy khó xử nuốt nước bọt: "Chủ yếu em cảm thấy chuyện này độ khó cao, tốn quá nhiều sức lực..."

“Độ khó có cao hơn Ngưu Lang Chức Nữ không?” Hồng Hi Minh dứt khoát nói: “Giống loài các chị đây giàu kinh nghiệm trong phương diện mai mối, Tiểu Sở em hoàn toàn có thể tin tưởng chị, dù yêu cầu nào cũng được, đều có thể tìm được cho em!”

Này là sự tự tin của chim hỉ thước sao? Đang gánh còng lưng áp lực Vương Mẫu nương nương cũng dám gan dạ bắc cầu?

Chương 182:

Sở Trĩ Thủy trong lòng thầm niệm độc thân tốt biết bao, nhưng cô cũng không chịu lên tiếng gây cụt hứng, dứt khoát cố ý vờ như khó xử: “Em tìm đối tượng yêu cầu cũng không cao, chỉ cần đẹp trai, hiếu thuận với cha mẹ em, có thể biết làm việc nhà, còn kiếm tiền nuôi gia đình..”

Hồng Hi Minh sảng khoái trả lời: “Được, chị tìm cho em!”

Sở Trĩ Thủy chơi liều, cắn răng nói: “...Còn phải biết sinh con!”

Hồng Hi Minh: “...”

Sở Trĩ Thủy nhìn sắc mặt đối phương ngập ngừng, bỗng cô biết nắm được chỗ hiểm, càng táo tợn hơn: “Chị Hồng, thật ra em vẫn luôn cảm thấy mình không kém cỏi hơn đàn ông, nhưng phải đối mặt với rủi ro sinh sản thì thật mất mác, vẫn sẽ làm lỡ công việc trong cục, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề này, em cảm thấy người ấy cũng không phải vấn đề.”

Hồng Hi Minh ngẩn ngơ: “Thì ra là vậy, có lý.”

Sở Trĩ Thủy mặt đầy ý cười: “Nên cảm ơn chị Hồng suy nghĩ cho em, nhưng chuyện này khá khó giải quyết...”

“Chuyện này đâu khó giải quyết.” Hồng Hi Minh không biết nghĩ ra điều gì, cô ấy vui mừng vỗ tay, như đã hiểu ra: “Cái người trong

văn phòng em biết sinh đó! Em cứ nói thẳng là nhìn trúng người ta đi!”

"???"

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Em với Kim Du không thích hợp nhỉ”

Hồng Hi Minh nhìn cô một cái, trêu chọc nói: “Sao lại là Kim Du? Chẳng phải còn một người nữa à.”

Sở Trĩ Thủy bị ánh mắt chọc ghẹo của Hồng Hi Minh nhìn cho nóng mặt, cô kinh sợ đến nỗi suýt chút từ trên sô pha nhảy dựng lên, đỏ mặt tía tai nói: “Sao anh ấy có thể sinh con? Anh ấy là đàn ông đó!”

“Tiểu Sở, em chính là con người tư duy cố chấp, động vật và thực vật khác nhau.” Hồng Hi Minh kiên nhẫn giải thích: “Lúc yêu quái động vật hóa hình người, quả thật có liên quan đến giới tính bản thể, nhưng đa số yêu quái thực vật đực cái đồng thể, họ căn cứ theo giới tính đặc trưng riêng biệt của bản thân, hình người hoàn toàn không khác thì tính nam, nhưng sẽ giữ lại một vài đặc điểm của bản thể.”

“Nếu anh ta không muốn sử dụng, vậy hoàn toàn là hình người đó, nhưng các em có thể bàn bạc với nhau, dùng đặc điểm bản thể của yêu quái thực vật, cũng không phải chuyện lớn lao gì.”

Hình người của yêu quái sau khi hóa thành không khác gì với nam nữ bình thường, điểm khác nhau duy nhất là yêu quái thực vật có nhụy đực nhụy cái, có thể tận dụng bản thể để mang thai.

Chẳng trách Tân Vân Mậu xem phim tài liệu ngại ngùng không thôi, ban đầu cô còn cảm thấy anh chuyện bé xé to, rõ ràng là không có liên quan đến anh, giờ nghĩ lại thấy anh hoảng loạn là chuyện rất

bình thường.

Mặt Sở Trĩ Thủy bốc lên hơi nóng, cô cứ cảm thấy như đang nói mấy chủ đề người lớn với sếp Hồng, bỗng chốc như ngồi trên đống lửa, tay chân không biết để đâu. Kiến thức thường thức về sinh lí của giới yêu quái khiến cô chấn động cực kỳ, máu nóng từ chân nhảy tót lên đầu, ngượng ngùng đến không thể khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Có thêm kiến thức kỳ lạ rồi.

Cô chờ sếp Hồng làm xong thủ tục, lấy đơn từ rồi chuồn đi, cũng không dám ở lại văn phòng nhân sự lâu thêm nữa.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy làm thủ tục khá chậm, lúc quay về đã là buổi trưa. Kim Du và Trần Châu Tuệ hình như đã đi ăn cơm trước rồi, chỉ có Tân Vân Mậu đứng bày dụng cụ ăn cơm trong phòng.

Anh nghe thấy động tĩnh thì quay đầu lại nhìn: “Tôi tưởng cô phải đi lâu lám."

Giờ Sở Trĩ Thủy trông thấy anh, cô càng tâm hoảng ý loạn hơn, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, rồi lại liếc thấy thức ăn trên bàn: “Anh mua cơm giúp tôi rồi?”

“Ừm.”

“Cảm ơn, cùng ăn không?” Sở Trĩ Thủy thấy mắt anh sáng rực, lại vội bổ sung một câu: “Dĩ nhiên là chúng ta chia đồ ăn ra trước, anh đừng chờ tôi ăn xong mới chọn!”

Tân Vân Mậu mím môi, trái lại đẩy cơm trắng ra, chia thành phần cho hai người.

Một người một yêu mở hộp cơm ra, trực tiếp đặt trên bàn Sở Trĩ Thủy, sau đó ngồi song song trên bàn ăn cơm.

Tân Vân Mậu đẩy ghế của anh qua, quen thói ngồi cạnh Sở Trĩ Thủy, chân dài tùy ý duỗi ra, đầu gối thỉnh thoảng đụng trúng cô. Họ kề vai ngồi chung, cộng thêm không gian khá hạn hẹp, nên kề khá sát nhau.

Mùi cỏ cây thanh mát của lá trúc bay đến, kích thích đầu mũi cô khẽ động, không phải hương thơm của hoa, mà là một cảm giác mát lạnh, khiến người ta bỗng chốc liên tưởng đến sự bất khuất trước gió của cây trúc, còn có thân hình thẳng tắp anh tuấn của anh.

Sở Trĩ Thủy cách một tấm vải quần cảm nhận được cảm giác ngứa ngáy như có như không, cô không chút biến sắc thu hẹp lại động tác, trượt nhẹ ghế sang bên kia một chút.

Tân Vân Mậu phát hiện cô trượt về nơi xa, anh hơi nhíu mày, kỳ quái nói: “Tại sao trốn xa vậy?”

“Mới biết vài chuyện, tôi cảm thấy phải chú ý chút.” Cô nhẹ ho hai tiếng: “Cũng là đang bảo vệ anh.”

Tân Vân Mậu càng thêm hồ nghi: “Bảo vệ tôi?”

“Đúng”

Cô sợ là ngày thường không cẩn thận đụng phải anh, cứ thế làm một người thụ phấn cho anh, vậy chính là sự cố phải bồi thường

rồi.

Thức ăn ở nhà ăn vẫn mỹ vị hấp dẫn như trước, nhưng Sở Trĩ Thủy ôm chuyện trong lòng, hiện tại nuốt không trôi, ở gần Tân Vân Mậu rất bức bối, chỉ mong ăn nhanh cho xong bữa cơm, tìm thời gian lên mạng tra tài liệu.

“Cơm không ngon à?” Tân Vân Mậu phát hiện cô không nhấc đũa lên gắp thức ăn nữa, lông mi của anh khẽ run, như hiểu ra nói: “Xem ra nên nặn cơm nắm một lần nữa rồi, lần trước ở đó cô ăn rất nhiều.”

“Không, thức ăn ngon lắm.” Sở Trĩ Thủy phun tào: “Giá cả trúc đắt đỏ thế, tôi không ăn mới có vấn đề, đừng có tận dụng triệt để lừa tôi đốt lửa nấu cơm."

“Hừ.”

Dạo này Tân Vân Mậu cứ nhìn chằm chằm vào nhà bếp, bất lực vì vẫn luôn không có cơ hội vào nhà, cộng thêm tủ lạnh mới vừa đưa đến, trong nhà không có bất cứ nguyên liệu nào, bèn chần chừ không có cơ hội nghiên cứu nguyên lý.

Sở Trĩ Thủy sẽ không để anh vào nhà bếp đâu, yêu quái thực vật nấu cơm quá kỳ lạ, anh thiêu chính mình thì biết làm sao?

Tân Vân Mậu dùng ánh mắt còn sót lại nhìn cô, thấy cô không tập trung ăn cơm, anh càng cảm thấy khó hiểu: “Hôm nay cô nói cũng rất ít.

“Ăn không nói ngủ không nói.” Sở Trĩ Thủy nói: “Chẳng phải thần

quân là người có cách sống cổ xưa sao.

Tân Vân Mậu bị cô dạy dỗ lễ nghi, bỗng tỏa ra oán niệm, ước gì có thể viết đầy mặt "cô cũng không tán gẫu hai câu với tôi quá đáng thật sự."

Sở Trĩ Thủy lo lắng cúi đầu, tránh né ánh mắt lạnh giá của anh, bình thường cô có tâm trạng nhàn rỗi trò chuyện, nhưng vừa tiếp nhận lượng thông tin bạo, còn đang bối rối với vấn đề sinh sản của yêu quái thực vật, điều phiền não hơn chính là chuyện này không thể tìm anh nói.

Không phải cô không nói chuyện với anh, chỉ là cô nghĩ chủ đề nói chuyện này có lẽ sẽ khiến anh cảm thấy bị tổn thương tới phong tục văn hóa.

Cơm nước xong, một người một yêu dọn dẹp hộp cơm xong lại lần nữa quay về chỗ ngồi riêng của mỗi người. Sở Trĩ Thủy ngồi trước máy tính, cuối cùng cô cũng có cơ hội lên mạng giải đáp nghi vấn, thế nhưng vừa mở trang mạng ra định tra cứu, đột nhiên nhớ ra Tân Vân Mậu ngồi đằng sau mình, nói không chừng lúc sơ ý sẽ quét thấy màn hình của cô.

Nếu bị anh phát hiện cô tra cứu "cây trúc sinh sản thế nào", vậy căn bản là cô có thể tạm biệt cục quan sát Hoài Giang, trở thành ký ức gượng gạo không thể xóa bỏ trong cuộc đời cô.

Sở Trĩ Thủy lập tức mở đại một trang mạng lên, lại thần thần bí bí móc điện thoại ra. Cô giả vờ mình đang nhìn máy tính, trên thực tế lại lướt màn hình điện thoại, giống như học sinh có giáo viên chủ nhiệm đang ngồi sau lưng, lén lút hành động.

Hồng Hi Minh nói đa số thực vật đều là đực cái đồng thể, nhưng Sở

Trĩ Thủy không biết chắc rằng cây trúc có phải như thế không.

Mạng xã hội vạn năng cho ra kết quả rất nhanh, cây trúc có hai cách sinh sản: một là sinh sản vô tính, dựa vào thân rễ dưới đất, giống với trí nhớ của cô; một là sinh sản hữu tính, dựa vào kết hạt nở hoa, quả được gọi là gạo trúc, rơi vào trong đất sẽ mọc ra măng mới.

Sở Trĩ Thủy đọc xong càng thấy chấn động không nguôi, anh vậy mà có nhụy đực nhụy cái thật!

Dù hình người của yêu quái giống như người bình thường, hoàn toàn không có bộ phận nào dư thừa, nhưng chuyện Tân Vân Mậu có nhụy cái vẫn khiến cô hết sức kinh ngạc.

Cô tiếp tục đọc nhanh như gió, đoạn sau giới thiệu chu kỳ ra hoa của cây trúc, còn nói về việc các loại trúc sau khi ra hoa sẽ như thế nào, có vài cây ra hoa rồi sẽ chết đi, có vài cây ra hoa rồi vẫn có thể sống, dù sao đi nữa thì căn cứ theo các loại trúc khác nhau thì nó sẽ khác nhau.

Sở Trĩ Thủy đọc xong lại hết lo, Tân Vân Mậu tự xưng là hàng cao cấp, hơn nữa anh từng nói giết thần khó vô cùng, vậy anh ra hoa chắc chắn sẽ không chết.

Vừa đến tiết Kinh Trập, từng trận mưa xuân kéo đến.

Nhiệt độ thành phố Hoài Giang dần tăng cao, liên tục có vài cơn mưa nhỏ rả rích, thúc đẩy các chồi non thực vật đã ngủ cả mùa đông, giờ đang là mùa màng tốt để vạn vật thức tỉnh.

Cửa hàng trực tiếp của cục quan sát còn chưa chính thức khai trương, nhưng Tân Thấu đã tổ chức sáng lập đoàn đội mới, có

không ít người cũ của Long Tri Video. Gần đây Sở Trĩ Thủy thuận lợi thu được số tiền lớn từ phí săn người, vui vẻ lao vào khu bán đồ gia dụng, trang hoàng nhà mới từ từ.

Tân Vân Mậu bình thường hay đến giúp đỡ, nhưng dạo này Sở Trĩ Thủy không gọi anh nữa, chủ yếu vì sân vườn vẫn chưa được bố trí xong.

Lúc dọn nhà, trong tiểu khu là một mảnh hoang tàn, chỉ có rừng trúc bên suối bốn mùa xanh ngát.

Mưa xuân quý như dầu, mưa mù rơi xuống nhân gian như mạn che mặt, mặt đất bắt đầu nhuộm một tầng ý xanh, phần phật lan thành một mảnh. Rõ ràng hai tuần trước vẫn là bãi cỏ trơ trụi, giờ đây lại toàn là chồi non, xuân quang vô hạn.

Thánh nhân cũng có lúc nhầm là thế, trong sân nhà cô vẫn là một mảnh đất trọc lóc, hoa cỏ trồng xuống sớm đã nảy mầm, chỉ có khu vực trồng trúc không chút phản ứng, chỗ lúc trước có yêu khí để lại cho cây trúc là nhiều nhất.

Sở Trĩ Thủy làm xong mọi thứ, cô kiểm tra xung quanh một phen, cuối cùng lên tiếng gọi: “Tân Vân Mậu.”

Chương 183:

Một khắc sau, vết nứt màu đen xé toạc khoảng không, Tân Vân Mậu xuất hiện từ góc không người, anh mặc một chiếc áo dài tay màu trắng rộng rãi, nơi khâu nhỏ được tô điểm đường vân màu xanh nhạt, trông có vẻ tùy ý phóng khoáng. Anh còn chưa hoàn toàn bước vào sân, tiếng nói ai oán đã đến trước một bước: “Cô còn biết gọi tôi à, đã hai tuần rồi không...”

Nói đến đây thì ngừng, anh nhìn thấy bố trí mới trong sân vườn nhỏ, bỗng chốc hơi sững sờ.

Ghế bập bênh bằng mây kiểu cổ quen thuộc, bàn nhỏ cổ điển làm bằng gỗ, giá gỗ sáng bóng lấp lánh, trên ghế bập bênh để đệm tựa lưng mới tinh, tầng trên của bàn nhỏ đặt hoa quả tươi và bánh kem matcha, tầng dưới đặt dụng cụ pha trà màu xanh nhạt. Đồ gia dụng các loại lấp đầy không gian nhỏ bé, bỗng chốc làm cho sân vườn rộng lớn khác hẳn.

Cách đó không lâu họ cùng nhau thanh lý đồ đạc linh tinh trong sân, giờ mọi thứ đều gọn gàng ngăn nắp, sắp xếp xong đồ gia dụng thì có cảm giác cổ xưa.

“Sinh nhật vui vẻ.” Sở Trĩ Thủy vui vẻ vỗ tay: “Thế nào? Làm cho anh theo lời hứa đấy.”

Hôm nay là ngày đầu tiên sau Kinh Trập, cho nên dạo này cô nhín thời gian rảnh xây miếu thờ như đã nói.

Tân Vân Mậu cũng đã quên mất sinh nhật của chính mình, anh ngạc nhiên đi về phía trước, nhìn góc sân tổ chức sinh nhật trước mắt, hỏi: “Mấy thứ này mua từ lúc nào vậy? Lúc trước tôi cũng đâu thấy.”

“Tôi mới đi mua đó, may mà giao hàng khá nhanh, còn sợ không kịp đến vào hôm nay.”

Hóa ra gần đây cô không tìm anh là tự mình đi khu bán đồ gia dụng.

Tân Vân Mậu hạ tầm mắt, còn thấy lạ hai tuần nay cô không gọi anh, hai ngày nay đều buồn bã không vui, không ngờ cô đang chuẩn bị cho cái này.

Sân vườn rải đầy ánh nắng, một góc đơn giản cổ điển, kế bên nhà cô ở, là miếu thờ cô đã đồng ý. Ngàn năm trôi đi, anh vậy mà có có nơi đặt chân, đây thật sự mà một chuyện kỳ diệu mà mới mẻ.

Bỗng có sấm mùa xuân rơi vào trái tim anh, đánh thức nỗi buồn cô độc ngủ suốt mùa đông, khiến lòng ngực anh dâng lên một dòng chảy ấm nóng xóa tan đi băng lạnh.

Tân Vân Mậu nhìn thấy chiếc giá gỗ đặt bên cạnh chiếc bàn nhỏ khá bắt mắt, bèn lên tiếng hỏi: “Này là cái gì?”

“Dùng để đặt dù đó, ngày thường còn có thể đặt chút đồ lặt vặt.” Sở Trĩ Thủy giới thiệu từng chút: “Rồi là bánh kem, chọn cái vị matcha, khá ít dầu sữa, ăn cùng với trà nóng và hoa quả tươi. Bởi vì anh cũng không ăn đồ ăn, nên dùng chút bánh nước hoa quả đến chúc mừng.”

“Không đúng, nên dùng làm đồ cúng, chúc mừng thành lập miếu

trúc thần.” Cô vui tới mức vỗ tay giống như hải cẩu nhỏ đáng yêu: “Chúc mừng thần quân, xây miếu thành công.”

Ánh mắt Tân Vân Mậu lấp lánh, anh chợt ngại ngùng, nhẹ trả lời: “Ừm.”

“Lại đây, cho anh cắt bánh kem, muốn chút nến không?” Sở Trĩ Thủy cắm nến vào bánh kem, bỗng nhớ ra điều gì, do dự nói: “Nhưng hình như trong nhà không có bật lửa, đến bếp lò bên kia...”

Tân Vân Mậu ôn hòa nói: “Không cần.”

Một giây sau, cây nến theo gió cháy lên, nở ra một hoa lửa sáng, phập phồng trên chiếc bánh kem trà xanh.

Sở Trĩ Thủy cảm thán: “Tiện lợi thật.”

Bên cạnh chiếc bàn nhỏ có hai ghế đá tròn, đúng lúc đủ cho họ ngồi xuống dùng bữa. Ánh mặt trời sau buổi trưa rải rác, một người một yêu đang ăn đồ ngọt ngoài sân, cuối cùng cũng có thời gian thưởng thức cảnh tượng ngày xuân.

Tân Vân Mậu cắt miếng bánh đầu tiên, đặt nó vào trong hộp, giơ tay đưa cho Sở Trĩ Thủy.

“Miếng đầu tiên không để mình ăn sao?” Sở Trĩ Thủy chần chừ không nhận: “Dù gì cũng là đồ cúng xây miếu.”

Tân Vân Mậu lắc đầu: “Nếu đã là đồ cúng của tôi, vậy là do tôi chia rồi.”

“Cũng được.”

Sở Trĩ Thủy ăn miếng đầu tiên, hương matcha thơm ngọt, lại uống chung với trà nóng đắng nhẹ, tư vị tốt đẹp không thể hình dung.

Tân Vân Mậu nhìn thấy cô vui vẻ híp mắt, dung mạo ngày nào cũng lạnh lùng của anh dịu xuống, giờ mới động tay cũng cắt cho mình một miếng, cùng cô ngồi bên bàn gỗ nhỏ. Ăn một miếng bánh kem, cảm giác mềm mịn tinh tế, vị ngọt như tơ tan trong vòm miệng, nhẹ nhàng mà xa xăm, không có chút cảm giác ngấy nào.

Gió hiu hiu, ánh nắng rải khắp mặt đất, đây là một bữa trà chiều yên bình.

Một lát sau, Tân Vân Mậu nâng tay chỉ vào khu vực ghế bập bênh, xác nhận nói: “Cô nói là xây miếu, nơi đó cũng thuộc về tôi?”

“Phải.”

Anh cực kỳ hài lòng gật đầu, thuận thế đến gần chiếc ghế, trong chớp mắt thay đổi áo trên người. Tóc dài như mực tung xõa, áo choàng trắng xanh, chỉ có vết lửa đen nơi tay áo bay phấp phới, anh bỗng khôi phục vẻ cổ trang, lười biếng nằm trên ghế bập bênh.

Không phải Sở Trĩ Thủy chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, chỉ là chưa thấy qua anh lơ đãng thế này, dù gì lúc trước cũng là kết tóc đội mũ quan, giờ trực tiếp rũ bỏ hết, cả cổ áo cũng lỏng lẻo lộ ra xương quai xanh và một phần nhỏ cơ bắp bên trong, tia sáng chói lọi chiếu qua như sương tuyết.

Lông mi đen sậm của anh rũ xuống, dường như dâng lên cơn buồn ngủ, tựa như thần tiên giáng trần thong dong nhàn nhã.

Mọi ngày Tân Vân Mậu bỏ đi thuật bịt mắt, mặc đồ cổ trang là kiêu ngạo thanh nhã, hiện tại lơ đãng lắc lư ghế, bèn lộ ra vài phần ung dung và không câu nệ. Anh mặc quần áo cũng không đàng hoàng, cộng thêm dung mạo xuất chúng, lười nhác mà câu nhân, không còn lạnh lùng nữa.

Sở Trĩ Thủy cầm nĩa ăn bánh kem, cứ thế nói: “Anh về nhà của mình rồi à? Hoàn toàn không chú ý hình tượng.”

“Miếu coi như nhà.” Tân Vân Mậu nghiêng đầu nhìn cô: “Cô không biết à?”

Sở Trĩ Thủy thổ tào: “Tôi thấy thần trong miếu không áo mũ không chỉnh tề giống anh thế này, lúc trước là ai bị nhìn nhiều một cái thôi cũng muốn ầm ĩ?"

Anh thờ ơ trả lời: “Cô không thấy phật Di Lặc sao?”

Trông thấy anh đã thật sự thả lỏng rồi, giờ nói gì cũng bỏ ngoài tai, không trị anh thì mái nhà sắp lật ngói rồi.

“Phật Di Lặc mặc còn ít hơn anh, anh định noi gương theo ông ấy sao?” Sở Trĩ Thủy nghe anh cãi lại dồn dập, cô vô cảm phản kích, thúc giục nói: “Vậy nhanh chút đi, tiếp tục cởi.”

Đúng như dự đoán, ban nãy Tân Vân Mậu còn làm như không sao, anh nghe thấy câu này thì kinh ngạc ngồi phắt dậy, vành tay đỏ lựng xoay đầu lại trừng cô, còn kéo quần áo mình ngay ngắn lại, vừa ngại vừa tức quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, giống như muốn quở trách sự càn rỡ của cô, nhưng cuối cùng chỉ mím môi, không nói thêm điều gì.

Từ vành tai đến da thịt lộ ra nơi cổ áo đều hồng lên, hoàn toàn lộ ra

sự nóng bức bất an trong lòng, hiển nhiên vẫn bị câu nói này nghiền nát.

Gần đây Sở Trĩ Thủy phát hiện anh càng ngày càng không nghiêm chỉnh, nhưng yêu quái trúc hạng đồ cổ hiển nhiên vẫn còn phẩm hạnh, thật sự nghe được lời trêu chọc của người hiện đại thì sẽ lúng túng tay chân.

Hai ngày nay vì chuyện nhụy đực nhụy cái, cô đối diện với anh thì khoanh tay bó gối, giờ thấy anh xấu hổ thành giận, đột nhiên lại thả lỏng, cố ý đùa dai nói: “Tôi thắt bím tóc nhỏ cho anh nhé.”

Tóc anh đen mướt, chất tóc rất tốt, thích hợp thắt bím tóc.

“Không được.” Tân Vân Mậu từ chối quyết liệt, anh kéo tóc dài lại, đội cả mũ quan ngọc lên, sợ cô ra tay thật.

Giờ lại biến về là thần quân áo quan chỉnh tề, không dám lộ ra dáng vẻ cả lơ phất phơ nữa, sợ bị tín đồ chơi đùa như búp bê.

Sở Trĩ Thủy thấy anh như vậy thì thích thú, cô tiếp tục cười hù dọa: “Vừa ăn xong bánh kem, cũng đang rảnh, chơi chút gì đi.”

Tân Vân Mậu nghe vậy, anh cau chặt mày, như cảm thấy thẹn thùng, chấn động nói: “Cô rảnh thì muốn chơi cơ thể tôi!?”

Cô hôm nay ăn no uống đủ, sao giống như một kẻ cao sang quyền quý, bắt đầu nghĩ cách hành hạ yêu quái?

Sỡ Trĩ Thủy nghẹn lời, cô chợt thấy nóng mặt, hoảng hốt nói: “Là chơi thắt bím tóc với anh, không phải chơi cơ thể anh, anh đừng

sửa lời!”

“Này có gì khác?” Ánh mắt anh sâu thẳm, hờ hững nới: “Chẳng, phải, đều, là, chơi, tôi, sao.”

Cô há miệng muốn nói nhưng bị phát ngôn gây sốc của anh làm cho mất đi năng lực chọn lọc từ ngữ, bỗng chốc không biết nên đáp lại cái gì.

Tân Vân Mậu thấy cô nói không thành tiếng, anh càng lộ ra vẻ mặt chắc chắn, giống như một mũi kim đâm vào cô chảy máu.

Sở Trĩ Thủy muốn sụp đổ tới nơi rồi, đề nghị thắt bím tóc là chơi đùa anh, logic nhảy vọt này quả thật là vô lý. Cô vô vị nói: “Nói cái khác đi, nói cái khác đi.”

Tân Vân Mậu lạnh lùng nheo mắt nhìn cô: “Chơi cái khác đi?”

Sở Trĩ Thủy nóng tai, cô nhìn trong sân vườn, vội nói chen vào: “Đúng rồi, tại sao cây trúc còn chưa mọc lên vậy? Không phải mùa đông đã qua rồi sao?”

Cỏ cây khác tốt xấu có mầm non rồi, khu vực trúc gì cũng không có, cả rễ xanh cũng không thấy đâu.

Tân Vân Mậu cứng đờ cả người, anh né tránh tầm nhìn của cô, quét mắt qua khu sân vườn trống rỗng, hiện tại chỉ còn lại khu vực không có màu xanh, cực kỳ gai mắt trong mùa xuân vạn vật đâm chồi.

Tân Vân Mậu cố giả vờ như điềm tĩnh: “Sắp mọc lên rồi.”

Sở Trĩ Thủy chất vấn: “Nhưng cũng chưa có một cái rễ mọc lên

nữa?”

“Ăn trái cây không?” Tân Vân Mậu cầm một quả cam ở tầng dưới bàn lên, anh tận tay lột vỏ cam ra, ngón tay không hề tiếp xúc với thịt bên trong, đưa nó cho Sở Trĩ Thủy bên cạnh.

“Cảm ơn.” Sở Trĩ Thủy nói cảm ơn nhận lấy, cô vừa cúi đầu cắn một cái, chỉ thấy mặt mình có một luồng ý lạnh lướt qua, nâng mắt lên thì thấy mưa xuân rơi xuống sân nhỏ, màn mưa lả tả như sương mù chụp xuống, rả rích, đầm đìa.

Một lát sau, vài cây trúc xanh tươi đẩy đất mọc lên, bỗng phá đất xông thẳng lên trời cao, lá trúc non mịn dịu mềm mọc dài ra, bị hạt mưa rơi trúng ướt át, phiến trúc xanh mơn mởn lắc lư trong gió.

Một góc sân nhỏ được trúc xanh lấp đầy, lót thêm đồ gia dụng cổ điển mới tinh, trông như đình viện được dày công chăm chút. Không khí ẩm ướt, tiếng mưa nhẹ nhàng, mùi vị thanh mát của rừng trúc theo gió phả đến, càng thêm tuyệt diễm trong cơn mưa tiết Kinh Trập.

Chương 184:

Một quả quýt rất nhanh đã ăn xong, chua ngọt mọng nước.

Sở Trĩ Thủy dùng giấy lau sạch ngón tay, cô ôm lấy lưng ghế của ghế bập bênh, cười híp mắt nói: “Thần quân, anh hiểu suy nghĩ của thực vật nhất, giải thích cho tôi chút đi, tại sao cây trúc lớn như vậy?”

Cả một mùa đông, ngay cả chồi cũng không có, một cơn mưa đổ xuống thì lớn lên, đây là nguyên lý gì vậy?

Tân Vân Mậu di chuyển tầm nhìn, bình tĩnh nói: “Cây trúc lớn nhanh trong mùa mưa.”

Cô nghe xong thì bạt mạng lắc ghế bập bênh, giống như muốn lắc cho anh tỉnh táo lại, vạch trần nói: “Có mưa hay không anh nói là được à!?”

Tân Vân Mậu bị ăn một trận lắc ghế điên cuồng, nhưng anh tự biết mình đuối lý, giận dỗi vơ lấy tay áo, lúc này không dám nhiều lời. Ống tay áo của trường bào cổ cũng có đường văn màu đen, giống như vết tích lửa thiêu, cũng giống với kỹ thuật đổ bóng tranh thủy mặc trên giấy Tuyên Thành.

Sở Trĩ Thủy bị hoa văn đen thu hút sự chú ý, hồ nghi hỏi: “Tại sao quần áo anh mặc luôn có hoa văn này vậy?”

Cô phát hiện lúc trước anh cứ mặc quần áo hệ màu sẫm, hiện giờ quần áo hệ màu sáng đã tăng nhiều, nhưng thường sẽ có vết tích màu đen giống với vết trên mặt Long Cốt Tản.

Tân Vân Mậu ngơ ngác, anh im lặng rất lâu, lén nhìn cô một cái, dây dưa thăm dò: “Không đẹp sao?”

Sở Trĩ Thủy: “Cũng đẹp, anh thích phong cách này à?”

“Vì bản thể của tôi bị lửa rồng thiêu, nên vẫn luôn có vết này.” Anh thấp giọng nói: “Năm đó tôi chặt một cái móng của hắn, hắn muốn dùng lửa đen thiêu tôi thành cái cây khô, dẫn đến sức mạnh của chúng tôi hòa vào nhau.”

Sở Trĩ Thủy nghe anh thấp giọng kể lại, lại nhìn kỹ lại đường văn màu đen ấy, không tự chủ được chấn động trong lòng.

“Tôi vốn không biết dùng lửa, là từ lúc đó có thể dùng được lửa, cán dù của Long Cốt Tản chính là dùng xương móng bị đứt của hắn tạo thành.” Ánh mắt anh trôi về phương xa, không biết đang nhớ về điều gì, lạnh lùng nói: “Đây là một pháp khí, một ngày nào đó hắn lộ diện, chắc chắn sẽ đến tìm tôi, đến lúc đó tôi dùng dù đập hắn thành tám khúc, mười khúc, mười hai khúc.”

“Vậy lại phải xuất hiện thêm thật nhiều cục quan sát rồi.” Sở Trĩ Thủy bất lực, cô cầm tay áo lên, sờ đường văn, nhẹ giọng nói: “Lúc anh bị thiêu đau lắm không?”

Tân Vân Mậu bị ngữ khí ôn hòa của cô cảm động, anh run rẩy trong lòng, lại hơi tủi thân: “Đau, đau lắm, giờ vẫn còn đau.”

Cho đến nay anh vẫn bị lửa rồng giày vò, ngọn lửa đen mang theo cả oán hận của tín đồ long thần, pha lẫn với ngũ độc bát khổ của

con người, thậm chí vấy bẩn vào tên anh.

Ban đầu tên của anh là Vân Mậu, sau đại chiến mới là Tân Vân Mậu.

Cái tên là ân huệ của trời đất, anh lại không thể lọc sạch được tên mình, ý thức sâu sắc được việc được phong thần từ khi sinh ra, có thứ gì đã mất đi, chỉ lưu lại trong lòng ngực một cái động rỗng tiếc nuối.

Từ sau đại chiến anh đã khắc chế các loại cảm xúc, tuyệt không đến gần con người dục vọng tày trời, dùng thái độ vô cảm đối diện với thế gian, nguyên nhân chính là ngọn lửa rồng đen nhánh nguyền rủa anh, một khi anh giao thiệp với con người lòng ôm quá nhiều ác ý, sức mạnh hắc ám kia sẽ xuất hiện vấy bẩn anh sâu thêm.

Ngàn năm nay anh quanh quẩn ở Hoài Giang vẫn tìm không được cách giải quyết, chỉ có ở cạnh cô mới dễ chịu chút.

Rất nhiều lúc, anh không cho rằng anh là thần, thần linh tuyệt đối sẽ không bẩn thỉu, cô trái lại còn có thần tính hơn cả anh.

Sở Trĩ Thủy nghe anh ai oán như trẻ con, cô cầm lấy tay áo vết lửa đen thổi thổi, cười an ủi nói: “Được rồi, thổi thổi không còn đau nữa.”

“Quả nhiên vẫn rất xấu.” Tân Vân Mậu kéo tay áo về, sắc mặt u ám, hiển nhiên canh cánh trong lòng. Anh là người có bệnh sạch sẽ, đến nay giữ lại vết lửa thiêu, giống như bén rễ cắm sâu trong lòng.

“Được rồi, chẳng qua chỉ là cây trúc nướng than thôi sao.” Sở Trĩ Thủy khuyên: “Cơm ống trúc nướng than thơm biết bao, chúng ta

chấp nhận mấy thay đổi này!”

Tân Vân Mậu nghe cô không chút để ý, trong lòng mới dễ chịu đôi chút: “Hừ.”

Mưa tí tách rơi xuống lá trúc, càng có ý thơ rả rích.

Một người một yêu ngồi dưới hiên nhà thưởng trúc ngắm mưa, Sở Trĩ Thủy vừa nghe anh kể hết câu chuyện, cả long thần phản cảm nhất anh cũng có thể nhắc đến, cô bỗng sinh ra chút dũng khí muốn hỏi vấn đề hơi riêng tư, cẩn thận dè dặt nói: “Thần quân, tôi muốn thỉnh giáo anh một vấn đề thực vật học.”

“Cái gì?”

“Cây trúc thường nở hoa lúc nào?” Cô lo sợ bị anh hiểu lầm, vội bổ sung thêm: “Ví dụ như cây trúc khu gần sân vườn này, cây trúc bên khe suối này.”

Chỉ cần không lôi kéo lên người anh, chắc sẽ không xảy ra hiểu lầm.

Chắc chắn cây trúc bình thường và yêu quái thực vật bất đồng, dạo này cô bị lòng hiếu kỳ cao tim cào phổi, nhưng hỏi thẳng anh vấn đề này lại giống như quấy rối, chỉ có thể nói bóng nói gió thế này một phen.

Tân Vân Mậu suy tư: “Cây trúc ngoài sân nhỏ chắc sẽ nở hoa, nhưng cây trong sân không thể nở.”

Sở Trĩ Thủy: “Tại sao?”

Anh bĩu môi: “Cây trúc trong sân là mọc từ rễ của tôi, tương đương với chiết cành từ tôi, tôi không thể nở hoa.”

Mấy cây trúc kia vẫn là anh, trạng thái biến đổi giống anh.

Sở Trĩ Thủy hiểu ra: “Thì ra anh sẽ không nở hoa.” Xem ra Hồng Hi Minh sai rồi, yêu quái trúc không phải loại trúc nở hoa.

“Là không thể nở hoa, không phải sẽ không nở hoa.” Tân Vân Mậu cau mày, nghiêm túc chỉnh sửa.

“Này có gì khác biệt sao?”

Anh hơi nhíu mày, như không muốn giải thích, yết hầu khẽ động lên xuống, cuối cùng vẫn mở miệng: “Chẳng phải lúc trước tôi đã nói rồi sao, không thể hồi đáp cảm tình của con người hoặc yêu quái, nếu động lòng, cây trúc sẽ nở hoa.”

Sở Trĩ Thuỷ nghĩ tới kiến thức về cây trúc, ngạc nhiên nói: “Cho nên anh nở hoa sẽ chết?”

“Sẽ không chết, chỉ là sức mạnh yếu đi, yêu khí đều bị dùng để nở hoa hết, nhưng cây trúc nở hoa là hành vi vô nghĩa, rõ ràng có thể dùng rễ mọc ra chồi mới, nhưng muốn dùng cách kết hạt gieo giống.” Tân Vân Mậu giải thích: “Hơn nữa nở hoa chưa chắc sẽ kết hạt, nếu là kết hạt thì sức mạnh sẽ yếu đi nhanh hơn, hơn nữa cây trúc mới mọc từ gạo trúc không phải tôi, nhưng sẽ hấp thu yêu khí của tôi trở thành vị thần mới.”

“Thần mới?”

“Phải, nếu có yêu quái mới được phong thần, người trước sẽ có cảm giác, đồng thời trong lòng nhiễu loạn bất an, thần mới sắp sinh ra, thần cũ ắt suy bại, đây là thông báo vào ngày tôi sinh ra.” Anh thờ ơ nói: “Cho nên tôi rất rõ tại sao con rồng kia muốn nuốt chửng tôi,

trước khi tôi được sinh ra, hán cũng tâm phiền ý loạn."

Quy luật trời đất tự có lý của nó, nếu đã sinh ra thần mới, tức là thần cũ phải có vấn đề.

Sức mạnh thế gian chính là được cái này mất cái kia, ngọn lửa rồng đen nhánh sẽ mang đến cảm nhận của long thần năm đó, anh nghĩ đến gạo trúc hay thần mới cũng sẽ phiền não, giống như khắc sâu cảm giác bài xích vào xương tủy, đương nhiên sẽ khước từ việc nở hoa. Chỉ cần không nở hoa, thì không có thần mới.

"Thì ra là vậy." Sở Trĩ Thủy ngơ ngẩn nói: "...Thần kỳ thật."

Nghi hoặc trong lòng cô cuối cùng cũng được giải đáp, nhưng không biết vì sao lại ẩn ẩn có cảm giác thất vọng, chắc là vui mừng anh còn chưa động lòng nở hoa, nếu không thì sẽ mang lại một chuỗi phiền não, chỉ là trong cơ thể như có nước biển mặn chát đổ vào, như bờ biển đêm không người, chỉ có nỗi cô đơn lạnh tanh khi đi bộ ven biển một mình.

Anh thật sự không nói dối, nói không thể đáp lại bất cứ tình cảm nào, toàn bộ đều là nghiêm túc.

Cô có thể hiểu suy nghĩ của anh.

Tân Vân Mậu thấm thoát nhận ra được cô buồn bã, anh vội xoay đầu nhìn cô, hỏi thăm: "Sao vậy?"

"Không có gì." Sở Trĩ Thủy mỉm cười, cô cầm ấm trà lên: "Tôi vào nhà pha một ấm nữa."

Anh không hiểu lý do tâm trạng cô không vui, bỗng chốc lo lắng, sau đó mím chặt miệng, giọng nói ủ rũ đề nghị: "...Quay lại muốn thắt bím tóc không?"

Hình như cô có hứng thú rất lớn với đầu tóc của anh.

Cô mỉm cười: "Hôm nay không còn sớm nữa, lần sau nói tiếp."

Bóng lưng của Sở Trĩ Thủy biến mất trong sân.

Tân Vân Mậu đứng dậy từ trên ghế bập bênh, chợt luống cuống không biết làm sao, giống như lúc tên anh bị vấy bẩn, cảm nhận được có thứ gì đó từ ngón tay rơi mất, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn để nó chuồn đi, hoàn toàn không nghĩ ra được bất kỳ cách nào.

Anh giơ tay nắm chặt áo nơi lồng ngực, chỉ cảm thấy lồng ngực buồn bực không nói nên lời, nơi tối tăm như một hạt giống tích trữ rất lâu, nhưng cho dù không chăm sóc cũng xông ra. Hạt giống muốn giải trừ khắc chế trước giờ nhưng lại bị cản trở bởi vết bẩn lửa đen, chậm chạp không dám tiến thêm một bước.

Vì sự giày vò của lửa rồng, anh đè nén các loại tình cảm, nhưng ác ý và hận thù của yêu quái và con người khác nhau, giờ thứ quấn lấy anh là một dòng cảm xúc mãnh liệt mà nóng bỏng, phảng phất như đang phun trào hết lần này đến lần khác, muốn làm anh nổ tung triệt để. Cơn xúc động này sôi sùng sục trong lục phủ ngũ tạng của anh, sắp nướng khô anh hoàn toàn, hành hạ người ta hơn cả ngọn lửa đen nhánh kia.

Thật khó chịu, còn khó chịu hơn hai tuần cô không tìm đến anh.

Nhưng họ rõ ràng họ đang trong một mái hiên nhà.

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy cầm ấm trà quay lại, cô đã điều chỉnh lại cảm xúc, nhưng phát hiện Tân Vân Mậu không nhúc nhích đứng ở trong sân.

“Sao đứng dậy rồi?” Sở Trĩ Thủy nói: “Tôi đi châm thêm nước vào ấm.”

Tân Vân Mậu hiếm khi cảm thấy bất an trong lòng, anh hạ tầm mắt, giọng nói hơi khàn: “Sau này tôi vẫn có thể đến chứ?”

“Đương nhiên có thể.” Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Đây không phải miếu của anh sao?”

Tân Vân Mậu thấy gương mặt cô đầy chân thành, trong lòng anh hơi nhẹ nhõm, giờ mới chầm chậm khôi phục tinh thần. Cô là người giữ lời, chưa từng nuốt lời.

Nhưng anh vẫn có cảm giác mất mát thất vọng như cũ.

Lúc đầu là bị cảm xúc dẫn dắt, sau đó là muốn gặp cô nhiều lần, hiện giờ cả chạm mặt cũng không thể giải quyết, giống như thực vật uống được nước suối ngọt phấn khởi mọc lan ra, phấp phới đung đưa tứ phương một cách bất lực, ngọn lửa con tim càng cháy càng hoảng.

Chương 185:

Cô đang đứng trước mặt anh, nhưng anh vẫn cảm thấy không đủ.

Lúc gần đi, ghế bập bênh bị đặt vào trong sân, Sở Trĩ Thủy nghĩ tới ngày thường anh muốn uống nước, cuối cùng vẫn là đưa chìa khóa cho anh. Cô hăm dọa nói: “Anh có thể đến nhà bếp đun nước, nhưng không được làm chuyện kỳ lạ.”

Anh cũng không màng hình thượng nằm trên ghế, nói không chừng sau khi tan làm sẽ đến nghỉ chân, dù sao thì cổng lớn vô dụng với anh, cứ không đưa chìa khóa cho anh cũng tự lừa dối mình.

Tân Vân Mậu nhìn chìa khóa, nhưng không giơ tay nhận, nhỏ giọng nói: “Cô đưa chìa khóa cho tôi, cô không đến nữa à?”

“Tôi chỉ có thể đến vào cuối tuần, ngày thường phải sống với cha mẹ tôi, đâu phải anh không biết.” Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “Ngày làm việc tôi đều về nhà ăn cơm.”

...Ò.” Sắc mặt anh hơi dịu lại, giờ mới lấy chìa khóa, lại nâng mắt lên nhìn cô: “Vậy cuối tuần đến đây ăn cơm?”

Ánh mắt anh lấp lánh, nhưng nhìn chằm chằm cô, tùy ý mở miệng thăm dò.

“Ăn cơm gì?” Sở Trĩ Thủy thầm mắng anh thật là trà xanh, cô lập tức lên giọng, tức giận nói: “Bên đây cơm ở đâu?”

Anh quanh co: “Cô nói đó, cơm ống trúc nướng than.”

Sau Kinh Trập, Sở Trĩ Thủy đi làm từ thứ hai đến thứ sáu, tan làm thì về nhà ăn cơm, thỉnh thoảng cuối tuần lại đến nhà mới một chuyến, ngay cả chính cô cũng cảm thấy tuần suất đến đó dạo này hơi nhiều.

Trên bàn cơm, Tạ Nghiên cầm đũa, bà cười nhẹ một tiếng: “Ngày mai là thứ bảy, con có đi bên nhà mới không?”

“Không, không đi.” Sở Trĩ Thủy bổ sung: “...Chủ nhật mới đi.”

“À, bên đó con dọn dẹp thế nào rồi?” Sở Tiêu Hạ nói: “Cha nhớ con mua giường rồi, nhưng không lấy chăn từ nhà đi, hôm khác cha đem qua đó cho con."

Sở Trĩ Thủy: “Không cần đâu, con còn chưa mua nệm, giờ chỉ có khung giường, đợi mọi thứ xong xuôi hẵng nói.”

Tạ Nghiên ngạc nhiên: “Vậy chẳng phải không thể vào ở à.”

Sở Trĩ Thủy nghe vậy, vội nói: “Tất nhiên, con không ở được.”

Hiện giờ bên nhà mới người không thể vào ở được, chỉ có yêu quái trúc là có thể, anh có thể sống nhờ phơi nắng uống nước, thậm chí cũng không cần đi ngủ.

Sở Tiêu Hạ tùy ý nói: “Không vội, sớm muộn cũng sẽ vào ở.”

Sở Trĩ Thủy không biết cảm giác lo lắng ở đâu ra, rõ ràng cha mẹ nói chuyện nghe có vẻ rất bình thường, nhưng cô ngẫm lại cứ thấy không đúng lắm.

Ăn cơm xong, cô ngồi cùng cha mẹ một lát rồi chuồn lẹ về phòng mình, bắt đầu nghiên cứu chuyện kinh doanh cửa hàng.

Dạo gần đây, Long Trị và Tân Thấu triệt để kéo ra cạnh tranh, người trước xuất hiện trên thị trường khá sớm, coi như là người sáng tạo mô hình mới, người sau lại thực lực hùng hậu, giàu có hống hách, giờ lại có thêm người lành nghề gia nhập. Một nhóm lớn nhân viên cũ ở Long Tri nhảy việc đến Tân Thấu Video làm, chuyện này còn được báo tài chính công chúng lên bài, lên tiếng nói Long Tri Video chính thức chia nhà.

Trong tin liệt kê ra số liệu của hai công ty, đánh giá về biểu hiện Long Tri Video có được sau khi huy động được tiền vốn vòng A nhưng chậm chạp không tạo ra mô hình kinh doanh có hiệu quả mà vẫn nằm ở trạng thái đốt tiền liên tục, thậm chí thua xa Tân Thấu Video, vừa mới thành lập nhưng hiệu suất chuyển hóa còn cao hơn, e là rất nhanh sẽ tiêu phí số liệu sổ sách một cách vô ích.

Trong bài báo này còn nhắc đến Sở Trĩ Thủy, cho rằng một trong những lý do Long Tri sụp lùi, chính là một người sáng lập trong đó đã dẫn đoàn đội rời đi.

Cô lướt đến bài báo này, cảm thấy thật giống thủy quân Tề Sướng mua, cô đã vào biên chế trong cục rồi, còn có thể đi đâu được?

Rõ ràng là màn đối đầu của hai công ty, cứ khăng khăng muốn kéo tên cô vào, giống như không có cô không thảo luận được ấy.

Tranh đấu của hai công ty muốn kéo lên người Sở Trĩ Thủy, cả hoạt động mới của Long Tri cũng lấy Quan Cục làm chuẩn, họ cũng trải

ra các cửa hàng nhãn hiệu sáng ý đặc sắc, định chờ cửa hàng trực tiếp của Quan Cục khai trương xong sẽ cạnh tranh.

Dạo này, Long Trị và Tân Thấu đã triển khai cuộc chiến tuyên truyền dư luận, đều đang đẩy lưu lượng ủng hộ cho các nhãn hàng trong nước, trên các sàn lớn đều có thể thấy cửa hàng khởi động trước rộng rãi.

Ầm ĩ trên mạng không dính dáng đến Sở Trĩ Thủy, khoảng thời gian này cô liên tục đi đi về về thành phố Ngân Hải, chủ yếu bận rộn công đoạn chuẩn bị cuối cùng để mở cửa hàng.

Cửa hàng tân trang hoàn chỉnh lại, các loại sản phẩm được phân thành các loại. Hồ Thần Thụy bấm tay tính toán ngày lành tháng tốt rồi quyết định khai trương cửa hàng trực tiếp của Quan Cục.

Khu phố sầm uất của Ngân Hải, một cửa hàng rực rỡ mới mở xuất hiện ở đầu phố, tấm bảng cửa mang màu sắc cổ điển đề chữ "Quan Cục", ở cổng bố trí hoa tươi chúc mừng khai trương, còn đặt đầy các loại standee hình động vật nhỏ, có cá vàng, mèo mun, hồ ly vân vân, trông có vẻ náo nhiệt cực kỳ.

"Cửa hàng mới sao?" Có một cô gái dừng chân lại: "Lúc trước chưa từng thấy."

"Có phải là cái quảng cáo trên mạng hai ngày nay không, hình như tôi từng mua kẹo gừng của hãng này." Một người khác nói.

"Chẳng phải hãng này bán dầu gội sao?"

Hai người bị cổng cửa hàng thu hút bèn bước vào trong nhìn, trong cửa hàng là các loại tủ bày được làm bằng thân trúc, vừa có đồ ăn vặt màu sắc sặc sỡ, vừa có hàng hóa rối mắt, kẹo gừng Phong Vị

mới nói và kem dưỡng tóc cũng có thể tìm thấy.

“Này là mở cửa hàng bán trực tiếp rồi?”

Các cô gái đi đến trước tủ bày, nâng mắt quét nhìn, phát hiện có một sào trúc, bên trên treo vô số cái bảng nhỏ. Trên cái bảng hình tròn bên trái gần nhất viết “đồ uống”, mấy bảng đằng sau đều là tên đồ uống, dưới góc bên phải còn có bảng nhỏ ghi giá của từng món.

Một người đang đứng trước tủ bày, nhân viên cửa hàng cười nhẹ nói: “Xin chào, xin hỏi quý khách muốn uống chút gì không?”

“Đều là nước uống sao? Đại khái là loại hình gì?”

Tên các loại đồ uống trên bảng nhỏ cực kỳ đặc sắc, có “nước sâm cuộc sống còn khổ cũng phải dưỡng thể”, “hễ vẽ một cái bánh lớn thì cả đống gừng”, “lá trúc xanh giả trà xanh đỉnh nhất”, vân vân, đọc sơ qua những cái tên thì không hiểu được, may mà trên danh sách có giới thiệu thành phần và mùi vị.

“Mấy đồ uống đặc sắc này đều là của cửa hàng, nước Dưỡng Sâm khá tốt cho sức khỏe, vị sẽ hơi có hậu ngọt, Khương Tín Khương Nghi là tư vị ngọt cay, nhưng vị cay không nhiều, thích hợp uống vào ngày lạnh, Giả Trà Xanh gần giống với trà sữa truyền thống, có thể thêm phô mai hoặc không thêm phô mai.” Nhân viên cửa hàng nhiệt tình nói: “Tôi có thể làm cho cô một cốc nhỏ, uống thử trước rồi chọn sau.”

Cô gái ngạc nhiên: “Vậy quá lãng phí rồi.”

“Không sao, giờ cửa hàng mới khai trương, chủ yếu là thu thập phản hồi đánh giá của khách hàng.” Nhân viên cười nói: “Cô còn có thể ăn thử các loại quà vặt ở cửa hàng, để lại một vài ý kiến quý

báu cho chúng tôi.”

“Giá của nước uống quả thật cũng không đắt, một ly đắt nhất mới có 12 tệ.” Một người khác lén nói: “Một ly cà phê trên con phố này động tí đã là ba bốn chục rồi.”

Cô gái hiểu gật đầu: “À, hiểu rồi, khó uống cũng có thể chấp nhận.”

Hai người không muốn ly nhỏ uống thử, trực tiếp gọi mỗi người một ly lớn, ôm tâm lý tò mò thử độc mua hàng. Nhân lúc đang pha đồ uống, họ còn rảnh rỗi đi dạo trong cửa hàng, tiện tay cầm tăm xỉa răng bên cạnh lên, bắt đầu ăn thử các loại quà vặt.

“Cái này là gừng sợi à?” Một người trong đó dùng tăm đâm lên, cô ấy thích thú nhai kỹ: “Ăn thử thì có độ dai hơn kẹo gừng, mùi vị thần kỳ, ngon hơn kẹo gừng.”

Cô bạn đi cùng bên cạnh chọn sản phẩm khác: “Tớ không thích ăn gừng, tớ từng mua kem dưỡng tóc của cửa hàng họ.”

“Xin hỏi cái này là bán sao?” Người kia lớn tiếng nói: “Có thể mua trên mạng không?”

Nhân viên canh tủ trưng bày đang pha đồ uống, vội ngẩng đầu lên nói: “Ở đây đều là hàng mới dùng thử, trước mắt cửa hàng trên mạng chưa có hàng, chỉ có thể mua ở cửa hàng trực tiếp thôi.”

“Vậy tôi mua cái này, lấy hai gói được rồi.”

“Có phải trên mạng rẻ hơn không?”

“Không, ở đây và cửa hàng trên mạng cùng giá.”

Hai người mua xong đồ, họ cầm đồ uống đi ra, thong thả hút một ngụm đầy.

Nước Dưỡng Sâm và Giả Trà Xanh nghe rất kỳ lạ, vốn là mang tâm thái uống thử, không ngờ mùi vị vô cùng ngon!

“Cái trà xanh này ngon thật à?” Cô gái hút sâu một hơi, cô ấy sảng khoái uống tận nửa ly, cảm thán nói: “Thật sự có mùi trà, hơn nữa còn là trà đặc biệt!”

“Không phải nói giả trà xanh sao?”

“Nhưng còn có mùi trà hơn trà xanh nữa!” Cô ấy không dám tin nhìn cái ly, giá trà xanh chỉ 12 tệ, vội xoay người đi vòng lại vào cửa hàng: “Đột nhiên tôi muốn mua thêm một ly!”

Cửa hàng bán trực tiếp chính thức khai trương, không những trưng bày sản phẩm cũ, còn cho lên kệ sản phẩm mới bản dùng thử, thu hút khách hàng đến thử và đưa ý kiến.

Thế nhưng, không ai ngờ được điều nổi tiếng nhất lại là mối kinh doanh đồ uống, dựa vào giá cả thấp và hương vị độc nhất, cửa hàng Quan Cục trở thành cửa hàng đồ uống náo nhiệt nhất cả khu phố thời gian gần đây.

Vô số khách hàng nườm nượp không ngớt, còn có khách du lịch vùng ngoài nghe danh đến, thậm chí bắt đầu có người đứng xếp hàng trước cổng. Họ quét sạch đồ uống, rồi sẽ đảo vòng trong cửa hàng, dùng thời gian chờ đợi để thử các loại sản phẩm mới, thuận thế đẩy lượng tiêu thụ các sản phẩm khác trong cửa hàng.

Cửa hàng Quan Cục kinh doanh chưa lâu, sản phẩm trong cửa hàng lại bổ sung tận mấy lần tồn kho, nhất là sản phẩm mới còn phát triển ra được nghiệp vụ mua hàng giúp.

Trên mạng cũng tạo nên thảo luận sôi nổi, không ít blogger đến check in, dẫn đến người của thành phố khác vô cùng ngưỡng mộ.

[Ngon bổ rẻ! Nước Dưỡng Sâm vị rất tuyệt!]

[Chị em có thể mua giúp gừng sợi Phong Vị không? Tôi bằng lòng trả thêm tiền công, ở cửa giúp tôi gửi ra là được.]

[Mười mấy tệ tính rẻ không? Tiệm trà sữa nhà tôi cũng giá này.]

[Nói thật lòng thì coi như rẻ ở Ngân Hải, giá cửa hàng trên con phố này đều đắt, tiệm cà phê bên cạnh rẻ nhất cũng ba mươi.]

[Tiền thuê đất á! Con phố kinh doanh trung tâm thành phố, vùng lân cận có khu danh lam thắng cảnh!]

[Cửa hàng này có thể kiếm tiền lời à?]

[Mạnh mẽ yêu cầu cho ra túi trà “lá trúc xanh giả trà xanh đỉnh nhất”, đã có túi nguyên liệu canh nhân sâm rồi, túi trà chẳng phải rất dễ à.

Chương 186:

Sở Trĩ Thủy đi công tác ở cục quan sát Ngân Hải, cô biết được hai ngày nay đồ uống luôn được bán hết trong thời gian dài, cảm thán: "Xem ra giá vẫn thấp, lúc ấy định giá theo thành bản, không ngờ có nhiều người mua vậy."

Giá thuê cửa hàng Quan Cục vô cùng thấp, công thức của đồ uống là yêu quái pha chế, các loại nguyên liệu đã để dành từ lâu, nói thật thì tiền lương nhân viên cửa hàng và tiền điện nước tiêu khá nhiều.

Họ mở cửa hàng là để thành lập hình tượng nhãn hiệu, thu thập ý kiến cải thiện sản phẩm mới, không định kiếm bao nhiêu tiền, ai ngờ mối kinh doanh phụ phất lên, đồ uống ít lãi tiêu thụ mạnh, vậy mà còn hồi vốn được.

Trước mắt, thứ được hoan nghênh nhất chính là "lá trúc xanh giả trà xanh đỉnh nhất", món đó được pha chế từ phiến lá trà lớn thu hoạch kỳ sau của

vườn trà.

Trà xanh đều là búp trà thu hoạch sớm mấy phiên mới cực kỳ đáng tiền, về sau lá trà càng già, giá cả sẽ càng thấp, yêu khí trộn vào cũng ít đi. Vườn trà cục Hoài Giang diện tích nhỏ, tổng sản lượng lá trà thấp, mấy thứ trà này cũng không hợp phân bổ ra ngoài, đúng lúc đưa cho cửa hàng pha trà sữa.

Tân Vân Mậu nhìn tên đồ uống, anh không hiểu cái tên này, chất vấn: “Tại sao lại là giả trà xanh đỉnh nhất? Đây rõ ràng là trà xanh thật.”

“Đây là cách châm biếm của người hiện đại.” Sở Trĩ Thủy cười nói: “Thần quân không hiểu rất bình thường.”

Anh cau mày: “Nhưng đây là trà Long Tỉnh, cũng không phải lá trúc xanh.”

Sắc mặt cô ôn hòa, mở miệng nói: “Đây chẳng phải muốn mượn hào quang của thần quân sao, cảm thấy có một chữ “trúc” sẽ cao cấp, anh xem quả nhiên trở thành sản phẩm tiêu thụ cao.”

Tân Vân Mậu thuận lợi bị thuyết phục, anh cực kỳ hài lòng gật đầu: “Thì ra là vậy.”

Một người một yêu dạo này bận chuyện cửa hàng, trong khoảng thời gian này Sở Trĩ Thủy đều nán lại ở Ngân Hải, trực tiếp kéo theo Tân Vân Mậu cũng không đi luôn.

Giờ mới dọa đến Diệp Hoa Vũ của cục Ngân Hải, ông ấy đến nay đã thật sự tin rằng Hồ Thần Thụy nói không sai, nếu không giúp cửa hàng làm ăn thuận lợi, thần quân sẽ trường kỳ đóng đô ở thành phố Ngân Hải.

Trong văn phòng, Diệp Hoa Vũ nắm bắt cơ hội, ông ấy chờ Sở Trĩ Thủy một mình đến lên đơn trà xanh năm nay, giờ mới cẩn thận dè dặt thúc giục nói: “Tiểu Sở à, cửa hàng của các cô cũng mở rồi, lá trà cũng bán rồi, định bao giờ về Hoài Giang?”

Sở Trĩ Thủy suy ngẫm: “Chỉ cần dạo này không có việc gì, chắc về nhanh thôi, chính là phải phiền ông...”

“Được được được, không phiền!” Diệp Hoa Vũ quả quyết nói: “Chuyện gì đưa tôi cũng thỏa đáng hết!”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Kế hoạch của cục quan sát rất tốt, nhưng đáng tiếc chạy đua không kịp sự biến đổi, không lâu thì có một cửa hàng mới khai trương ở đối diện.

Long Tri Video mô phỏng theo Quan Cục mở một cửa hàng tổng hợp, gom các loại sản phẩm lại, gọi bằng tên tôn vinh là liên kết trên mạng và bán hàng trực tiếp, cung cấp cho khách hàng trải nghiệm phục vụ tốt nhất.

Quan Cục chỉ cho ra sản phẩm của mình, cửa hàng tổng hợp Long Tri lại có hết các nhãn hiệu đặc sắc, thậm chí cũng cho ra đồ uống và bánh ngọt giá rẻ.

Nghe nói Long Tri định mở rộng hình thức này trong phạm vi lớn, dùng phương án này giúp Long Tri huy động một vòng vốn. Chỉ cần có tiền đầu tư mới đến, Long Tri có thể tiếp tục mạng sống, dựa vào đốt tiền của nhà đầu tư

mà kéo dài hơi tàn.

Sau khi thực hiện kế hoạch mở cửa hàng tổng hợp Long Trị, phân bố rải rác ở khắp các thành phố, rất nhanh còn dâng lên một nhóm lớn thủy quân.

[Cửa hàng Quan Cục kia chỉ là tiếp thị đói khát, đồ uống gì đó sắp như thế? Tôi nói còn chưa đủ bài, giờ cửa hàng bên cạnh cũng mười mấy tệ một ly, còn không cần xếp hàng, cũng theo bài này

đấy?]

[Cửa hàng này thật sự tiếp thị lố rồi, hơn nữa chỉ bán sản phẩm của họ, hàng hóa thực thể ít, không bằng cửa hàng đối diện.]

[Thật sự, trên mạng xào quá nhiều đã thấy phiền rồi, sản phẩm mới của họ chỉ bán ở Ngân Hải, không thể thu mua.

Vương Di Văn đọc được bình luận bôi đen, còn tức giận gọi điện thoại cho Sở Trĩ Thủy.

“Sao anh ta vẫn hẹp hòi y như trước kia vậy?” Vương Di Văn phẫn nộ nói: “Trước kia bôi nhọ cậu ở công ty, giờ lại tìm thủy quân hắc cậu, thật không tiến bộ chút nào, cả cửa hàng cũng phải mô phỏng theo cậu.”

Cửa hàng Quan Cục là chủ ý của Sở Trĩ Thủy, nhưng bị cản trở bởi tính chất của cục quan sát, cô không thể mở rộng ở nhiều thành phố, đây là quyết định từ khi mới bắt đầu, lại cho Lý Long Khoa nhặt được của hời, đổi phương án của cô phát triển một trận.

Sở Trĩ Thủy: “Cậu nhìn thử xem anh ta có bản lĩnh thần thông gì, anh ta chỉ biết lừa người xoay tiền.”

Vương Di Văn: “Hiện tại giám đốc Tề còn ngẫm nghĩ có cần mở cửa hàng tổng hợp không, làn sóng mở cửa hàng này gần đây được tuyên truyền, đối với hiệu suất chuyển hóa của Long Tri thật sự có cải thiện.”

“Kéo sập đi, các cậu cũng muốn nhanh chóng sập tiệm?” Sở Trĩ Thủy kéo khóe miệng lên: “Anh ta sẽ biết nhanh thôi, học tớ mở cửa

hàng là chuyện thất bại nhất.”

“Nhưng gần đây chắc chuyện làm ăn của cửa hàng bên cậu có ảnh hưởng?”

“Đó là do họ vừa mở không lâu, hơn nữa trong cục không kiếm tiền nhờ mở cửa hàng, đây là chuyện tớ đã nghĩ xong từ lúc đầu rồi, chủ yếu là dùng để mang lại lượng tiêu thụ cửa hàng trên mạng.”

Sở Trĩ Thủy vẫn luôn lên kế hoạch dùng cửa hàng trực tiếp đánh tiếng đường dài, Lý Long Khoa bắt chước cô mở cửa hàng tổng hợp ở nhiều thành phố, chắc là muốn mượn đầu gió kéo tiền đầu tư mới, không hề nói lên việc hình thức này có thể duy trì được.

Sau đó chính là cuộc chiến giá cả giằng co, mà Quan Cục tất nhiên là bên không sợ cuộc chiến giá cả này nhất, dùng thành bản yêu và thành bản người không thể luận khái quát, đây là điều nhà tư bản con người nghĩ bể đầu cũng không ngẫm ra được.

Trong công ty Long Trị, cán bộ cấp cao ngồi đầy trong phòng họp, Lý Long Khoa ngồi vị trí chủ trì ở giữa, đang bàn bạc chuyện phân bổ cửa hàng tổng hợp ở nhiều thành phố với những người khác.

Có người báo cáo: “Giám đốc Lý, nói thật thì kiên trì thế này không được quá lâu đâu, nhất là cửa hàng bên Ngân Hải đốt tiền quá nhanh. Tuy cửa hàng tổng hợp mang lại số liệu cho công ty, nhưng trước mắt vẫn đang ở trạng thái thua lỗ, chủ yếu tình hình thực tế buôn bán ế ẩm.

“Cậu cho rằng họ không đốt tiền?” Lý Long Khoa nói: “Tân Thấu và cửa hàng trực tiếp giờ đều đang đốt tiền, vì để nhanh chóng cướp lấy thị trường, đợi họ chen ra là được rồi, trận này tuyệt không thể lui, bên nhà đầu tư đều đang nhìn đấy, đánh thua thật thì coi như

toi, đánh thắng mới có thể kéo được tiền!”

Sở Trĩ Thủy và Tề Sướng đều không phải tên ngốc, họ sẽ không làm kinh doanh thua lỗ, không nằm ngoài dự đoán thì là giai đoạn đầu cướp thị trường, chờ sau khi ổn định rồi định giá lại. Chỉ cần giành thị trường vào tay, quy tắc tùy họ đặt, lại che mắt dễ dàng, muốn làm gì thì làm.

Ngày hôm ấy Lý Long Khoa đến cục quan sát, anh ta biết Sở Trĩ Thủy quen biết không ít nhà đầu tư, nhưng tập đoàn đầu tư cũng muốn thấy số liệu công ty, chỉ cần số liệu của Long Tri đẹp hơn đối phương, vậy vẫn có thể đứng ở nơi bất bại, một khi có tiền vốn bên ngoài rót vào, lại có thể giải quyết được cục diện khô cằn trước mắt.

Đây là con đường phát triển thường gặp của không ít công ty, mặt mũi đối ngoại sáng sủa, mỗi năm đều có hoạt động mới, tiền vốn nội bộ thực tế sớm đã lung lay sắp đổ, các hoạt động lớn chỉ là thủ đoạn bịp bợm, vì lừa tiền vốn mới nên mới duy trì hoạt động, mãi đến một ngày công ty niêm yết trên thị trường.

Lý Long Khoa đã lên xong kế hoạch, chỉ cần cửa hàng Quan Cục điều chỉnh giá, anh ta sẽ mượn cơ hội định giá của hàng tổng hợp cao lên, sau đó nhờ vào phân bổ rộng lớn mà lừa bịp nhà đầu tư, theo đó đạp đổ kẻ thất bại trong cuộc chiến giá cả là Quan Cục và Tân Thấu.

Cửa hàng trực tiếp Quan Cục đồng giá với cửa hàng trên mạng, cộng thêm tiền thuê đắt đỏ và đồ uống giá rẻ, sau lưng không có nhà đầu tư lớn ủng hộ, không thể kiên thủ thời gian dài. Quan Cục là công ty sở hữu toàn phần của một đơn vị kinh doanh, một khi không thể kiếm lời, rất nhanh sẽ phải đóng cửa, sẽ không đánh trận đốt tiền.

Lý Long Khoa tin chắc thắng lợi nắm đất chờ đợi, chỉ cần chờ được Quan Cục điều chỉnh giá, cuộc chiến giá ấy sẽ triệt để phân chia thắng bại.

Thế nhưng, cửa hàng Quan Cục mỗi ngày người đến người đi, nhưng mãi cũng không nghe thấy tin về giá vả, cả thủ đoạn kiếm lời xoay tiền này nọ cũng không.

Lý Long Khoa chờ mãi chờ mãi, hai bên tiếp tục giằng co mấy tháng nữa, cửa hàng Quan Cục vẫn kinh doanh như cũ, vậy mà còn có nhân viên nội bộ nói dạo này lợi nhuận tăng cao!

Lý Long Khoa nghe tin này không thể tin nổi, làm ăn kiểu này mà còn có lời được?!

Thuê cửa hàng, nghiên cứu phát triển sản phẩm mới, nguyên liệu bán buôn và thuê nhân viên tất tần tật đều phải có tiền, chỉ có tay không bắt sói trắng mới có thể sản sinh lợi nhuận thôi nhỉ!

Cô là kỳ tài kinh doanh hoành không xuất thế?

Trong cục quan sát Ngân Hải, tình thế cửa hàng không ổn định, Sở Trĩ Thủy không dám về Hoài Giang, vẫn luôn ở trong phòng tiếp khách rất lâu.

Phòng tiếp khách của Ngân Hải tương tự ký túc xá nhân viên mới xây của cục Hoài Giang, căn bản là không thu phí với nhân viên, sau này yêu quái Ngân Hải đến Hoài Giang cũng có thể ở đó.

Sở Trĩ Thủy không đi, Tân Vân Mậu cũng không đi, Diệp Hoa Vũ

cuối cùng cũng đứng ngồi không yên rồi.

Trong văn phòng, Diệp Hoa Vũ gọi Sở Trĩ Thủy đến, ông ấy khó xử kéo kéo quần áo sặc sỡ: “Tiểu Sở à, dạo này tôi đã cân nhắc chút rồi, thật ra tiền thuê bàn với lão Hồ vốn cũng không cao, chút tiền đó là thành ý, hay là dứt khoát miễn phí luôn.”

“Hả?” Sở Trĩ Thủy đơ người: “Nay hình như không hợp lẽ?”

Tiền thuê cửa hàng vốn thấp lắm rồi, chính vì điều này cuộc chiến giá cả mới đánh được, hơn nữa mắt thấy sắp nghênh đón ánh sáng của thắng lợi.

Cô không ngờ cục trưởng Diệp còn muốn hạ giá, ông ấy còn hận Lý Long

Khoa hơn cả cô hả?

“Hợp mà, tuyệt đối hợp, chúng ta là đơn vị anh em, sao có thể để cô làm ăn thua lỗ?” Diệp Hoa Vũ sốt ruột nói: “Cho nên cô về Hoài Giang đi, cửa hàng lỗ rồi cũng sẽ giúp cô bù, chắc chắn đánh chết cửa hàng đối diện kia!”

Diệp Hoa Vũ đã nói đến nước này rồi, quả thật Sở Trĩ Thủy không ở lại được nữa.

Trùng hợp Tân Thấu Video lại cho ra sự kiện mới, qua thu thập ý kiến ở cửa hàng, Quan Cục đã nhanh chóng điều chỉnh thiết kế sản phẩm mới, Sở Trĩ Thủy cũng phải về Hoài Giang chuẩn bị. Giờ cô mới đặt mua vé máy bay, dẫn Tân Vấn Mậu đi về.

Diệp Hoa Vũ biết được tin, cuối cùng ông ấy cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm trạng bỗng chốc tương đối vui vẻ, giữ lời hứa

giúp bộ phận phát triển kinh tế trông cửa hàng, thậm chí còn tự bỏ phí làm một standee chim công để ở cổng cửa hàng.

Đỗ Tử Quy chụp cánh cổng lại cho Sở Trĩ Thủy xem, nói với cô mọi thứ ở cửa hàng đã sắp xếp xong, bảo cô có thể yên tâm ở Hoài Giang.

Sở Trĩ Thủy bị standee chim công sặc sỡ trong bức ảnh làm cho hoa mắt, bất lực cô sớm đã về cục Hoài Giang rồi, không thể bình luận chút về thẩm mỹ của cục trưởng Diệp.

Trong công ty Long Trị, cuộc chiến giằng co giữa cửa hàng Quan Cục và cửa hàng tổng hợp khiến tiền vốn trong tài khoản buộc phải giảm xuống không ngớt, làm cho các lãnh đạo đều thấy cực kỳ áp lực.

“Giám đốc Lý, nếu tiếp tục thế này, tiền trong nội bộ áp lực quá lớn, cộng thêm Tân Thấu lại có sự kiện, muốn tranh đoạt lưu lượng với họ, ắt phải chi ra một số tiền lớn nữa.”

“Không sai, hơn nữa Tân Thấu không có kinh doanh cửa hàng tổng hợp, đều là sắp xếp tuyên truyền giúp cửa hàng, thật sự có vấn đề sẽ linh hoạt không ít.” Có người nói: “Cửa hàng tổng hợp có tác dụng đối với số liệu của công ty, nhưng về sau kiểm soát chất lượng sản phẩm và quản lý đòi hỏi nhiều thời gian và nỗ lực, không phải kế sách dài lâu.”

Cửa hàng Quan Cục chỉ ra sản phẩm của nhãn hiệu họ, nhưng cửa hàng tổng hợp Long Tri là tổng hợp nhiều nhãn hiệu lại, nghe có vẻ lợi hại hơn, nhưng vận hành cũng khó.

Lý Long Khoa im lặng hồi lâu, anh ta xoa xoa bàn tay, quyết định: “Kiên trì đến khi Tân Thấu kết thúc sự kiện sau của họ, chỉ cần làm

đẹp số liệu lần này của chúng ta, tiếp đến bắt đầu lại từng bước định giá hoặc đóng cửa phạm vi lớn.”

“Hả?” Có người kinh ngạc nói: “Nhưng có vài cửa hàng mới mở, còn có vài cửa hàng đang chuẩn bị.”

“Vậy thì tiếp tục vận hành, có lợi cho thẩm định vốn, đợi kết thúc huy động vốn rồi đóng cửa.”

Điên cuồng mở rồi đóng hàng loạt, điều này sẽ gây ra ảnh hưởng tới công ăn việc làm của không ít người, chỉ có tác dụng duy nhất là có thể dựa vào kế hoạch cửa hàng tổng hợp để huy động nhiều vốn hơn.

Mọi người nhìn nhau, dù biết điều này muốn kéo tiền cứu công ty, nhưng vẫn cảm thấy kinh sợ với chủ ý của Lý Long Khoa. Có lẽ mỗi một người rất khó đồng cảm với nỗi đau của người khác, trong lòng các lãnh đạo thổn thức một phen, nhưng cũng không nói ra lời ngăn cản.

Chương 187:

Không lâu sau, ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia của Tân Thấu kéo màn khởi động, Quan Cục là một trong những cửa hàng quảng cáo trọng điểm, qua tuyên truyền phạm vi lớn vào mấy tháng trước, muốn lên kệ toàn bộ sản phẩm mới trong hôm nay.

Mấy sản phẩm này lúc trước chỉ có thể mua trong cửa hàng trực tiếp, giờ đẩy ra lô hàng bỏ cũ lấy mới, căn cứ theo ý kiến phản hồi của khách hàng, sáng tạo ra nhiều điểm sáng hơn.

Gần đây

Trần Châu Tuệ còn dùng tài khoản của các sàn phối hợp với Tân Thấu làm nóng sự kiện ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia.

[Quan Cục: Cảm ơn sự kiên nhẫn chờ đợi của các vị khách hàng, qua nghiên cứu điều chỉnh sản phẩm mới trong vài tháng, gừng sợi Phong Vị và gói canh nhân sâm đều cho ra những sự lựa chọn mới về khẩu vị, “nước sâm cuộc sống còn khổ cũng phải dưỡng thể” được công chúng mong chờ cũng lần đầu cho ra dạng gói, kính mời theo dõi sự kiện.

[Trời ơi, cuối cùng tôi cũng không cần nhờ mua giúp gừng sợi, phí ship cũng sắp bằng tiền đồ ăn vặt luôn rồi.]

[Còn nhiều vị hơn cửa hàng trực tiếp nữa! Gói canh vậy mà biến thành bản bốn mùa!]

[Tại sao không có gói Giả Trà Xanh? Muốn uống cái đó hơn!]

[Quan Cục: Thật sự ngại quá, vì bảo đảm gói đồ uống và vị đồ uống cửa hàng trực tiếp đồng nhất về vị, tổ nghiên cứu phát triển công ty đã tăng ca thêm giờ, thức khuya bạc tóc, nhưng vì khan hiếm nguyên liệu, Giả Trà Xanh khó đảm bảo có phong vị như pha chế tại cửa hàng, cho nên tạm thời không thể lên kệ hàng.]

[Không hổ là Giả Trà Xanh lên đến mười hai tệ, đồ uống đắt nhất trong cửa hàng, khó mà tái bản.

[Tôi vẫn luôn tò mò, các cô có thể kiếm lời sao?]

[Thật sự luôn, tôi mua nguyên liệu nấu canh trên chợ, cũng đắt hơn gói canh của họ, cho nên giờ tôi mở gói dùng, nửa tự mua, nửa dùng gói canh, vui vẻ trong lòng.]

[Quan Cục: Kinh doanh nhỏ lẻ, bán nhiều lời ít, là sự ủng hộ của bạn khiến chúng tôi tiếp tục kinh doanh~]

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Sở Trĩ Thủy tiện tay lướt Weibo Quan Cục, trông thấy phản hồi của chủ blog thì khá ngạc nhiên, nhất là cái câu "tổ nghiên cứu phát triển công ty đã tăng ca thêm giờ, thức khuya bạc tóc", chẳng lẽ là rễ của lão Tu mất rồi à?

Cô thu điện thoại vào, lại ngẩng đầu hỏi thăm Kim Du: "Xưởng bên kia liên hệ xong chưa?"

"Không vấn đề gì, nói trước một tiếng, sản lượng và hàng đi đều theo kịp."

"Vậy thì được, lần này chiết khấu lớn, hơn nữa tuyên truyền giai

đoạn đầu mạnh mẽ, nói không chừng sẽ bạo đơn."

Cửa hàng Quan Cục mở đến nay, Tân Thấu Video vẫn luôn đẩy lưu lượng, ngày hội đặc sản quốc gia là cơ hội biến chuyển tốt. Một khi sự kiện lần này của Tân Thấu lại quét ra số liệu mới, vậy Tề Sướng triệt để giành được quyền ngôn luận vượt mặt Lý Long Khoa, chí ít bên chủ đầu tư tập đoàn Lục Doanh sẽ có phán đoán.

Nhưng mấy chuyện trần tục này không liên quan đến Sở Trĩ Thủy, dù sao thì ai có sức mua hàng lớn thì theo người đó, giống ngày ấy Lý Long Khoa nói có thể hợp tác cô cũng chịu, đáng tiếc đối phương không nguyện ý cho một điều kiện giảm giá để cô đầu tư.

Hôm ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia Tân Thấu, nhóm người Vương Di Văn còn bố trí không ít hoạt động, mở màn làm nóng và minh tinh phát trực tiếp bán hàng trên mạng, bên ngoài thì hợp tác cao độ với hiện trường đêm hội, đặt mã QR dưới góc trái chương trình trên tivi để khán giả quét.

Thời gian phát sóng của ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia, minh tinh MC sẽ giới thiệu lại một lần, sản phẩm mới của Quan Cục dĩ nhiên cũng nằm trong danh sách.

Minh tinh dẫn chương trình cầm gói canh nhân sâm, cười nói: "Được rồi, mọi người vẫn luôn thúc giục, bây giờ cuối cùng cũng đến hãng này rồi, gói canh mới cho ra của Quan Cục, ban đầu chỉ có bản mùa xuân ở cửa hàng trực tiếp, thật ra đêm qua tôi đã đun qua, càng thích bản mùa hạ mới đưa ra hơn..."

[Bản mùa hạ dị đoan! Bản mùa xuân mới là ngon nhất!]

[Cửa hàng này còn có giảm giá trong lúc phát sóng sao? Chỉ nhớ bát lớn giá rẻ, tôi mua nó còn không thèm nhìn khuyến mãi]

[Chắc không phải cửa hàng giảm giá đâu, là liên hợp chiết khấu với Tân Thấu, hãng này trên mạng và bán trực tiếp cùng giá.]

[Trời ạ trời ạ, tay nhanh không đủ, bỏ lỡ quà nhỏ 5000 trước đó, khóc rồi.]

[Bấm mở là quẹt rồi, cỡ 1 giây không?]

Một buổi phát trực tiếp ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia, gói "nước sâm cuộc sống còn khổ cũng phải dưỡng thể" tăng lượng tiêu thụ lên tận 10W+, gói canh nhân sâm (bản bốn mùa) tăng lên 8W+, gừng sợi Phong Vị cũng tăng lên 5W+, các mặt hàng bán ra trong thời gian phát sóng khá xuất sắc!

Này vẫn chỉ là thời gian phát sóng, có càng nhiều người mua không ngồi xem phát trực tiếp, im lặng bấm vào cướp hàng, vừa chờ Quan Cục lên hàng đã thanh toán ngay.

Sự kiện cả ngày kết thúc, gói nước Dưỡng Sâm đột phá lượng tiêu thụ lên 50W+, gói canh nhân sâm 30W+, gừng sợi Phong Vị 20W+. Sản phẩm mới lên kệ lại dẫn theo sản phẩm cũ cũng bán được hàng, kem dưỡng tóc bán ra liên tục cũng tăng lên 20W+, kẹo gừng Phong Vị và bột nhân sâm ngâm chân còn lại cũng bán khá ổn.

Dù sản phẩm định giá cực thấp, nhưng không cản phá nổi lượng tiêu thụ bạo phát, tính tổng lại, tiền lời kiếm được vậy mà vượt qua 20 triệu!

So với quy mô công ty Quan Cục mà nói, số tiền này không thua kém con số thiên văn, huống hồ gì chỉ là sự kiện trong một ngày,

sản phẩm mới sau đó còn có thu nhập không ngớt!

Công ty khác nhân viên nhiều, sức mạnh lớn, sản phẩm định giá cao đến hai ba trăm, nói không chừng mới có thể làm ra số tiền kiểu này. Mô hình nhỏ mà đẹp của Quan Cục đang thu hút thảo luận trong ngành, đừng thấy công ty nhỏ núi không hiện sông không lộ, nó đang điên cuồng kiếm tiền thật, điều đáng tin vẫn là đánh giá sản phẩm, đến nay cũng không điều chỉnh giá cả.

Sản phẩm không có vấn đề, giá cũng gần gũi, chỉ cần Quan Cục đánh tiếng nhãn hiệu, sau này tách khỏi Tân Thấu cũng có thể sống thế này.

Tân Thấu Video lại nhờ thành tích của ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia nhẹ nhàng lấy được quyền huy động vốn phiên đầu cho công ty, đồng thời được hy vọng cao trong ngành.

So với Long Tri Video, mô hình kinh doanh của họ càng rõ ràng, hơn nữa ví dụ thành công có sức thuyết phục, có thể khiến Quan Cục không có tên tuổi quảng cáo đến nổi tiếng, còn lấy được sự ủng hộ từ chính sách xóa đói giảm nghèo địa phương thành phố Hoài Giang, xem ra con đường phía trước rộng mở nhiều rồi.

Thành phố Ngân Hải, gần đây Lý Long Khoa đang bồn chồn bất an trong công ty, anh ta xé nát báo cáo trong tay, cực kỳ tức giận quăng vào sọt rác.

Long Tri nhắm vào tiêu chuẩn của Tân Thấu cho ra sự kiện tương tự, nhưng sau khi tuyên truyền cửa hàng tổng hợp trong phạm vi lớn, số liệu sự kiện vậy mà miễn cưỡng ngang với Tân Thẩu. Chiến dịch này chỉ cần Long Tri không phải bên có số liệu cao thắng lợi thì coi như thua toàn trận, thành bản đầu tư khác nhau.

Dạo này Lý Long Khoa cũng liên lạc với các nhà đầu tư, nhưng đối phương lại úp mở ậm ờ, còn không thì là trực tiếp từ chối, chủ yếu trong giới đều cho rằng hệ thống Tân Thấu mạnh hơn, Long Trị giống như nỏ mạnh mất đà.

Có người còn muốn thu mua Long Trị với giá thấp, khuyên nhủ Lý Long Khoa lui giới trước hạn, đấu không lại đâu.

Anh ta sao có thể nhượng với giá thấp?

Anh ta còn đầu tư bằng tiền của mình trong lần huy động vốn trước đó, lúc này quyết không thể bán cổ phần với giá thấp!

Ngoài văn phòng có người nhẹ gõ cửa.

Lý Long Khoa phiền não nói: “Vào đi.”

“Giám đốc Lý, hiện tại sự kiện vừa kết thúc, dịch vụ sau mua hàng xuất hiện vài vấn đề, số liệu sự kiện hôm đó của chúng ta vẫn ổn, nhưng dạo này có khách hàng khiếu nại hàng đi và kiểm soát hàng hóa, có vài nhãn hàng có thể tồn tại...

“Tôi là nhân viên phục vụ khách trên mạng à? Còn phải giải quyết vấn đề này?!” Lý Long Khoa phẫn nộ nói: “Sao cả chút chuyện nhỏ này mà các người cũng không xử lý được!?”

“Nhưng lúc ấy cửa hàng tổng hợp là chúng ta đi đầu...”

Lý Long Khoa tím mặt vỗ bàn: “Vậy trực tiếp đóng cửa! Hiện tại điều cấp bách không phải là cái này, mà là tài khoản công ty không còn tiền!”

... Vâng, vậy chúng tôi đi xử lý."

Theo kế hoạch của Lý Long Khoa, Long Trị chỉ cần đánh bại Tân Thấu trong sự kiện, một khoản vốn mới sẽ thuận lợi rót vào, đến lúc ấy sẽ hòa hoãn được vấn đề cạn vốn của công ty.

Thế nhưng, Tân Thấu nhờ sự thành công của ngày hội đặc sản thương hiệu quốc gia, các nhà đầu tư vốn nói rót vốn cho Long Trị cũng rút lui, chắc là cảm thấy đầu gió không đúng.

Suy cho cùng thì có lựa chọn tốt hơn, tại sao vẫn phải là Long Trị?

Hai ngày nay Lý Long Khoa như kiến bò chảo nóng, nếu không nắm bắt thời gian kéo được tiền, e là công ty phải sụp đổ.

Nhà dột lại còn gặp mưa đêm, không ai ngờ rằng cọng cỏ cuối cùng ép chết Long Tri lại đến từ nhân viên nội bộ.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, Kim Du dùng điện thoại lên mạng mà giật mình, cô ấy không nhịn được quay đầu lại, hỏi: "Công ty cô làm lúc trước tên là Long Tri hả?"

"Đúng, sao vậy?"

"Có nhân viên chạy ra đòi lương, còn chỉ trích ông chủ hiện tại tham nhũng tiền của công ty!"

Sở Trĩ Thủy sững sờ, cô vội móc điện thoại ra lên mạng, quả nhiên trông thấy có tài khoản đăng bài. Tài khoản này tự xưng là một nhóm nhân viên liên kết lại đòi lương Long Trị, nếu thời khắc mấu chốt nhất tiến đến, họ bằng lòng công khai danh tính, lên án Lý Long Khoa dùng thủ đoạn bất chính trường kỳ.

Trong bài nói Long Tri Video âm thầm thực hiện văn hóa tăng ca, sau khi kết thúc sự kiện bận rộn lại ngang nhiên nợ tiền lương mấy tháng không trả, không ít đồng nghiệp đốt đèn thức đêm đến đổ bệnh, còn phải mang bệnh để xử lý công việc. Nội bộ công ty tranh đấu nghiêm trọng, cửa hàng nhanh chóng mở rộng rồi lại đóng cửa tập thể, dẫn đến không ít địa phương sinh ra nợ nần. Xóa số lượng lớn khiếu nại của khách hàng trên các sàn thương mại, mưu đồ dập tắt tình trạng hỗn loạn sau bán hàng.

Chương 188:

Trong đó còn có một điểm quan trọng nhất, có người phẫn nộ tố cáo Lý Long Khoa lạm dụng tiền vốn của công ty, không chỉ dùng tiền của nhà đầu tư mở ra mức lương hàng năm kếch xù, ép nhà sáng lập khác ra khỏi đoàn đội, thậm chí còn dựa vào không ít đường buôn phi pháp vì vơ vét của cải cho bản thân.

Họ yêu cầu đoàn đội đầu tư kiểm tra triệt để, cho rằng Lý Long Khoa không dùng tiền vốn cho cam kết chính đáng như đã nói, nghi ngờ anh ta dính líu đến hành vi trái pháp luật.

Phải biết rằng, tình huống kiểu này sau khi điều tra sự thật, đoàn đội đầu tư hoàn toàn có quyền yêu cầu bồi thường, số tiền có thể bằng với số tiền đầu tư ban đầu!

Bài đăng từng chữ xé lòng, đọc xong khiến người ta than thở khóc lóc, đủ thấy kỹ năng viết bài quảng cáo của nhân viên phía sau.

Sở Trĩ Thủy không ngờ Lý Long Khoa dám lạm dụng tiền, cô ở trong công ty còn chưa phát sinh chuyện như vậy, vốn tưởng anh ta chỉ mới đứng ở ranh giới đạo đức pháp lý để kiếm tiền đầu tư, chưa từng nghĩ anh ta đã sa vào khu vực phạm pháp.

Kim Du đọc xong bài viết huyết lệ của nhân viên, hiếm khi nước mắt lưng tròng, đồng cảm nói: “Tôi cứ tưởng lương mình vốn không đến hai ngàn đã đủ thảm rồi, không ngờ trước kia cô còn thảm hơn tôi, cả tiền lương cũng bị no."

Sở Trĩ Thủy không ngờ có ngày sẽ được Kim Du đau lòng, vội nói: “Không không không, lúc tôi làm ở công ty đó, họ còn chưa quỵt tiền lương! Không thảm đến thế!

Dù gì cô cũng là nhà sáng lập, sẽ không bị quỵt tiền.

“Vậy tại sao cô từ chức?”

“Bởi vì lúc ấy bị bệnh...” Sở Trĩ Thủy nhìn thần sắc vi diệu của Kim Du, cô càng nói giọng càng nhỏ, lo lắng nói: “Đến bệnh viện cấp cứu?”

Kim Du kinh sợ nói: “Cô còn nói không thảm đến thế! Vậy chẳng phải y như bài viết đó nói sao!”

Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng giải thích: “ Lúc đó hoàn cảnh lớn đều như vậy, hơn nữa bệnh đau bao tử đến gấp, nghe cứu rất nghiêm trọng, tiếp sau điều dưỡng thì không sao.”

Người trẻ tuổi ở thành phố lớn nào có không bị bệnh, cường độ công việc cao cũng sẽ mang đến ốm đau, chỉ có thể nói mình cân nhắc sức khỏe và công việc.

Tân Vân Mậu nghe vậy cau mày, anh bỗng nhiên nói chen vào: “ Vậy bây giờ cô còn không ăn cơm đúng giờ?”

Thỉnh thoảng cô bận rộn ở vườn trà, đồng thời sẽ quên ăn cơm, vẫn để anh phải đến nhắc.

Sở Trĩ Thủy mệt mỏi xoa trán: “ Buổi sáng trước khi ra ngoài cha tôi đã nói với tôi câu này rồi.

Kim Du trợn to mắt: “ Đúng, thỉnh thoảng cô không đến nhà ăn với tôi, cũng không ăn cơm đúng giờ.”

Ánh mắt cô dời đi: “ Tôi ăn rồi, ăn thật rồi.”

Chỉ là có lúc ăn với Tân Vân Mậu ở trong phòng.

Sở Trĩ Thủy đối mặt với hai yêu quái đánh từ hai mặt, bọn họ một trước một sau bao vây mình, đều dùng ánh mắt khiển trách sự sơ suất của cô, giống như cô là một người không có năng lực chăm sóc bản thân.

Không biết Kim Du nghĩ đến cái gì, mắt cô ấy sáng lên: “ Tôi biết trong cục tiếp theo nên làm ở đâu rồi.”

Nếu đã biết tình huống thì có thể bốc thuốc đúng bệnh rồi.

Sau khi vụ bê bối của Long Tri bị bóc ra, Sở Trĩ Thủy và Vương Di Văn vẫn lén lút nói chuyện, tốt xấu gì cũng từng là cộng sự, tất nhiên phải quan tâm tình huống tiếp theo.

Tài khoản bóc phốt lúc đầu bị PR một đợt, sau đó lại lần lượt phát ra những tin mới, nói Lý long Khoa miễn cưỡng tăng thêm tiền lương vì để dẹp rắc rối nhưng vẫn còn tiền thưởng khất nợ như cũ, không ít tổ chức công nhân đi đến trọng tài lao động. Tập hợp cửa hàng nợ nần chồng chất như cũ, càng đáng sợ hơn là tập đoàn Lục Doanh bắt đầu thanh toán sổ sách, chất vấn trước đây Lý Long Khoa bày bố quyết sách ở công ty.

Bây giờ Lý Long Khoa đang sứt đầu mẻ chán, vốn của công ty dùng để bồi thường cho công nhân, nợ nần bù trừ, bản thân anh ta còn

đối mặt với truy cứu trách nhiệm đầu tư của tập đoàn, hiện tại chỉ một con đường là hoàn lại tiền ngồi tù có thể đi, nếu như không nôn hết tiền lạm dụng trước kia ra, vậy đứng trước nghiêm phạt chỉ có thể nặng hơn.

Qua đợt này, Long Tri Video thất bại hoàn toàn, tương lai không phải là xin phá sản thì là bị công ty nào đó thôn tính.

Trong điện thoại, Vương Di Văn thổn thức nói: " Tớ đã hỏi vài người rồi, tiền lương của bọn họ trái lại cũng lấy được rồi, mà thiếu chút tiền thưởng không phát, chủ yếu vẫn là tập hợp cửa hàng nợ nần coi như phần chính, rộng thì rườm rà, rất khó để bổ cắt rõ ràng."

Sở Trĩ Thủy: " Lấy được tiền lương là được rồi, còn lại đợi tòa án đến đi."

" Oa, tâm trạng của tớ gần đây rất phức tạp, vẫn luôn mong mỏi nó đóng cửa, nhưng thật sự đến bước này lại cảm thấy khó chịu." Vương Di Văn suy sụp nói: " Tối hôm qua tớ nằm mơ thấy lúc tớ vừa vào công ty, lúc đó chúng ta vui vẻ biết bao nhiêu, phòng hội nghị khi ấy nhỏ như vậy, một người hai người hăng hái, sao lại đi đến bước này cơ chứ."

Văn phòng Long Tri từ bé tí chuyển chỗ đến trung tâm kim mậu, đã có vô số người trẻ tuổi phấn đấu và trả giá.

Sở Trĩ Thủy không có cảm giác với mệt mỏi và đau khổ lúc đó, nói không chừng cũng là trong ký ức vẫn khắc sâu nỗi xúc động đó. Cô được hai yêu quái nhắc nhở mới đợt nhiên tỉnh ngộ, đoạn thời gian đó thực sự rất vất vả.

Vương Di Văn: " Tớ cũng không đồng tình với Lý Long Khoa, anh ta

ngồi tù càng lâu mới tốt, cậu có hiểu cảm giác của tớ không.”

Tớ hiểu, cậu không đồng tình với anh ta, cũng không đồng tình với Long Tri.” Sở Trĩ Thủy cười: “ Cậu đang hoài niệm đoạn thời gian lăn xả đó, Long Tri đúng lúc là biểu tượng cho thời gian từng trải ấy.”

“ Đúng đúng đúng, chính là ý này, cho dù đi làm lúc đó và hiện tại cảm giác không giống nhau!”

Giọng nói của Sở Trĩ Thủy rất nhỏ: “ Tớ cũng vậy, thỉnh thoảng tớ cũng sẽ nghĩ, cho dù sau này rời khỏi Long Tri, cũng vui vẻ trải nghiệm tất cả, nếu như có thể quay lại một lần, có lẽ vẫn làm lựa chọn giống nhau.”

Vương Di Văn quả quyết nói: “ Quay lại thì vẫn là thôi đi, cậu đừng chọn cùng Lý Long Khoa lập nghiệp nữa.”

Nếu vậy thì đã không gặp được cậu rồi?” Sở Trĩ Thủy buồn cười: Lúc đầu Lý Long Khoa giới thiệu cậu vào công ty, bất cứ việc gì có lợi có hại, tất cả tự có duyên phận.

Được rồi, tớ biết cậu thật sự rất yêu tớ, tiền ở viện dưỡng lão sau này tớ trả.” Vương Di Văn vui vẻ nói.

Haii người nói chuyện một lúc thì đến chỗ Lý Long Khoa sắp ngồi tù, lại nhớ lại thời niên thiếu nhiệt huyết đầy khí lực kiên cường, lúc này mới chậm rãi gác máy, hoàn toàn ném Long Trị ra sau đầu.

Năm tháng có thể rửa sạch rất nhiều thế, khiến vạn sự vạn vật từ mới sinh sôi đến lụi tàn, trong ký ức còn sót lại cảnh đẹp năm xưa nhưng khi mở mắt tất cả đã thay đổi từ lâu. Nên vui vẻ đó là, cảm giác tươi đẹp đó không tan biến hẳn mà giống như mặt nước yên ả

không gợn sóng, chỉ đợi ném một viên đá nhỏ vào, vẫn có thể kích thích bọt nước lập lòe tỏa sáng.

Sau khi đơn đặt hàng quốc hiệu lễ ưu đãi đặc biệt lần lượt hoàn thành, trong tài khoản công ty quan cục đã có số lượng kếch xù, hoàn toàn có thể tiếp tục tiến hành xây dựng.

Kí túc xá công nhân xây dựng toàn vẹn, trước mắt vẫn còn giai đoạn thông gió thông khí, hiệu suất có thể nói làm người ta kinh ngạc. Sở Trĩ Thủy không dám suy nghĩ sâu xa đến việc sếp Miêu sử dụng bao nhiêu yêu quái trong bếp lò, cô luôn cảm thấy dựa vào tốc độ này, bếp lò của cục quan sát có thể bị kiệt sức.

Trong cục, đại thụ phụ cận tiểu viện gần như hoàn thành, một hàng tường trắng ngói xám, phong cách đình viện cổ điển, trên tường không có tranh vẽ mà ở trong một dải xanh hóa trồng cây trúc. Trong sân có bàn cờ tướng và ghế đá uống trà, ghế đá tròn dưới gốc cây không có yêu quái nào dám động vào, lại ở trong sân mới đặc biệt hài hòa.

Tân Vân Mậu rất hài lòng với sân mới, gần đây anh thường xuyên lưu luyến ở đây, nhất là khi nhìn thấy cây trúc, càng ngày càng không bới móc sai lầm.

Lần đầu tiên Sở Trĩ Thủy nhìn thấy trúc ở trong sân, trong lòng cô hồi hộp, hai tháng trước ở Ngân Hải, không quan tâm trong cục, không biết là chủ ý của ai. Loại thực vật này thật sự là nông thôn bao quanh thành thị, hoàn toàn không thể ra khỏi trong cuộc sống của cô.

Miêu Lịch là người duy nhất dám đưa ra bất mãn với cây trúc trong

sân, cho dù là cây trúc bình thường hay yêu quái trúc.

Lúc nghỉ trưa, Tân Vân Mậu ngồi gần ghế tròn tắm nắng, đồng thời Sở Trĩ Thủy vừa ăn cơm xong, gió lùa dưới nắng, đi vài bước.

Nhân nhiên trong cục lần lượt đi ra từ trong nhà ăn, đúng lúc đi qua sân mới xây.

Miêu Lịch đi qua chỗ này, anh ấy trông thấy một người một yêu lại liếc rừng trúc trong góc, chất vấn: " Tại sao lại muốn trồng trúc"

Ánh mắt Sở Trĩ Thủy lập lòe, do dự nói: " Sếp Miêu, anh không nên hỏi tôi, hẳn là phải hỏi bộ phận hậu cần."

" Không trồng trúc thì trồng cái gì?" Ngữ khí của Tân Vân Mậu vô cùng ngạo mạn: " Lẽ nào trồng cây kinh giới cho anh?"

Sở Trĩ Thủy: " Cây kinh giới là cái gì?

" Loài người coi nó là bạc hà mèo."

Miêu Lịch nhìn chằm chằm một người một yêu, trong miệng anh ấy tấm tắc thốt ra, dường như đang vô cùng phẫn nộ, dùng ánh mắt tránh cứ tác phong bất chính của Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy vội nói: " Không phải, sếp Miêu, mấy tháng trước tôi không ở trong cục, trồng trúc không liên quan đến tôi."

Xác thực như vậy, cô ấy nào có trồng trúc ở chỗ này, cô ấy ở nhà..."

" Câm miệng!"

Kí túc xá công nhân và đình viện trang hoàng xong rồi, nhà ăn trong

cục cũng thăng cấp cải tiến. Kim Du lấy lí do Sở Trĩ Thủy từng có bệnh đau bao tử, đề nghị Ngưu Sĩ đến nhà ăn nấu cơm đổi thành tiệc đứng, thủ tiêu hai món mặn hai món chay một món canh tiêu chuẩn, trực tiếp áp sát cơm nước của cục Ngân Hải.

Hiện tại, trong nhà ăn có hai cái bàn dài, để giữ ấm đồ đựng, bên trong đầy các loại món ngon, suy xét đến việc giống loài khác nhau của công nhân, đường biển trên không cái gì cũng có, cuối cùng bước vào cuộc sống giàu có.

Cục Hoài Giang chỉ có hai mươi mấy người, có một lần, Sở Trĩ Thủy cảm thấy tiệc đứng phô trương lãng phí, suy cho cùng nhà ăn ở cục Ngân Hải còn mở ra không giới hạn cho nhân viên, ví dụ như ở phòng tiếp khách công nhân loài người làm việc. Nhưng Ngưu Sĩ bảo đảm thức ăn cũng có thể tiêu hao không, thêm cục trưởng Hồ cũng hai tay giúp đỡ việc này, tiệc đứng của công nhân lại phổ biến thuận lợi.

Trong văn phòng của cục trưởng, Hôd Thần Thụy còn đặc biệt gọi Sở Trĩ Thủy đến, thảo luận việc tiền vốn đề cập đến trong công ty.

Sở Trĩ thủy gõ nhẹ cửa phòng, cô nghe thấy tiếng mời, lúc này mới đi vào: “ Cục trưởng Hồ, ông tìm tôi?”

Chương 189:

Hồ Thần Thụy thấy cô lộ mặt, ông ấy vội vàng đứng dậy, cầm đồng xu cũ trong tay, bắt đầu đi dạo trong phòng, cảm khái nói: " Tiểu Sở à, xác thực tôi không ngờ cô giỏi như vậy, lại có thể làm khoa phát triển kinh tế thành như vậy trong hơn một năm, còn để cục chúng ta lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải rồi.

Vấn đề nan giải?" Sở Trĩ Thủy giật mình: " Sổ sách kế toán có vấn đề gì sao?"

Công ty Quan Cục rất tuân thủ luật kinh doanh, tất cả các danh mục giấy tờ cũng không xử lí lung tung, đáng ra sẽ không có bất kỳ sai lầm nào.

Ông ấy biết Sở Trĩ Thủy giỏi kinh doanh, nhưng lại không ngờ giỏi như vậy, một lần làm thu được 2000 vạn*, xác thực là tình huống ngoài dự tính.

*~ 67 tỷ VND

Hồ Thần Thụy bất đắc dĩ: " Sổ sách kế toán không có vấn đề, đây chính là vấn đề lớn nhất."

Mặt Sở Trĩ Thủy lộ ra ý không hiểu, không hiểu ý nghĩa của những lời này.

Hồ Thần Thụy thở dài một hơi, gõ nhịp nói: " Thế này đi, tôi sắp

xếp cho cô một nhiệm vụ, cô để đánh giá và tiền thưởng trong cục sau đó nghĩ biện pháp lấy tiền khác trong sổ sách có thể tiêu thì cứ tiêu đi!”

Sở Trĩ Thủy: “ D

Sở Trĩ Thủy kinh hãi nói: “ Cục trưởng Hồ, tham ô công quỹ là vi phạm...”

Hồ Thần Thụy: “ Không, cô cứ tiêu tiền lập ở trong cục, nghĩ chút biện pháp tiêu hết nó đi.”

Sở Trĩ Thủy thăm dò: “ Xây dựng cái văn phòng đó?”

Hồ Thần Thụy lập tức đồng ý: “ Có thể, đưa vào danh sách đại hội toàn cục lần tới, còn gì nữa không?”

Xây thêm thang máy?”

Cái này đơn giản, cái khác thì sao?” Hồ Thần Thụy nói: “ Những cái này đều là mấy cái không đáng nhắc đến, vẫn không tiêu hết 2000 vạn.

“ Nhưng tôi không nhớ được cái khác nữa.” Sở Trĩ Thủy phiền muộn: “ Vậy đừng tiêu hết, vứt đi...”

Không thể vứt, nhất định phải tiêu!” Hồ Thần Thụy quá quyết nói, ông rất ngạc nhiên nhìn cô: “Sao cô còn trẻ như vậy mà chỉ biết kiếm tiền không biết tiêu, đây là cái tật xấu gì vậy?”

“ Dạ...” Sở Trĩ Thủy bị hỏi đến nghẹn họng: “ Không có những dục vọng thé tục đó?”

Nếu như cô là người có ham muốn hưởng thụ vật chất cao, ban đầu cô sẽ không quay lại Hoài Giang, dự định ở lại Long Tri làm việc rồi.

Hồ Thần Thụy đã hoàn toàn hết hi vọng với cô, ông lắc đầu thương tiếc, xua tay nói:

Bỏ đi, vẫn là dựa vào đại hội toàn cục thương lượng, nghe xem chủ ý vô lý của bọn họ đi."

Sở Trĩ Thủy vào trong cục làm việc cho đến nay, lần đầu tiên cô bị lãnh đạo phê bình, lại còn không phải do cô không biết kiếm tiền mà là do cô không biết tiêu tiền:

Đại hội toàn cục của cục Hoài Giang sẽ không làm cho Hồ Thần Thụy thất vọng, mọi người giơ tay biểu quyết thông qua rất nhiều ý kiến vô lý, không những bắt đầu xây dựng văn phòng và thang máy mới còn định xây dựng thư viện và sân bóng rổ trong cục, thậm chí tính toán thi công hồ bơi.

" Xây dựng cũng cần phải có giấy tờ xét duyệt đi?" Sở Trĩ Thủy nói: " Hơn nữa bảo trì sau đó vẫn cần tiền."

Kí túc xá công nhân tiết kiệm chi phí nhân công, nhưng giai đoạn trước có quy trình báo xin phê chuẩn, trong cục sẽ gặp mặt giải quyết.

Hồ Thần Thụy: " Không sao, bảo trì hay không thì nói sau, tiêu hết tiền trước đã."

Sở Trĩ Thủy: "..."

Sao càng ngày càng có mùi của công ty trước thế? Nhưng cục quan

sát Hoài Giang cũng sẽ không phá sản chứ.

Hồ Thần Thụy nhanh chóng tổ chức xây dựng rầm rộ, tuy nhiên chuyện trên đời đều có định luật Murphy*, tình huống không muốn đối mặt nhất cứ xảy ra.

*Định luật Murphy - Trong cái rủi có cái xui.

Murphy là định luật của sự đen đủi với nguyên lý chung là: “cái gì xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra”

Trong văn phòng bộ phận kế toán, Hồ Thần Thụy, Hạ Thọ Quý và Sở Trĩ Thủy tụ tập đầy đủ trong phòng nhỏ, Tiểu Trùng và Tiểu Hạ chờ bên ngoài phòng, đây là một cuộc họp riêng có liên quan trong cục.

Hạ Thọ Quý thay đổi sự chậm chạp trì hoãn trước kia, nghiêm túc nói: “ Cục trưởng Hồ, năm nay đến lượt chúng ta giúp đỡ rồi.”

“ Tiền trong sổ sách của cục Ngân Hải sao có thể ít hơn chúng ta được?” Hồ Thần Thụy cau màu, không tưởng tượng nổi nói: “ Vậy nhiều chỗ như thế chỉ nhận thuê cũng không nên như vậy.”

Sở Trĩ Thủy: “ Nhưng cục trưởng Diệp đã miễn phí cho chúng ta rồi.” Vậy thì có một mặt tiền cửa hàng không có thu nhập.

Hạ Thọ Quý: “ Giá bán trà năm nay tăng bốn lần, chẳng khác nào tiền của chúng ta nhiều hơn mà bọn họ lại ít đi.”

“ ” Hồ Thần Thụy mắng thầm Diệp Hoa Vũ bại gia, thở dài nói: “ Thôi, chỉ có thể chấp nhận vậy, cần trợ giúp bao nhiêu?”

“ Chắc phải cho cục Tất Ngô mượn hơn một trăm vạn.

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc: “ Cục trưởng Hồ, sếp Hạ, đây là ý gì?”

Hạ Thọ Quý vô lực giải thích: “ Cục quan sát đại thể kiếm lời không tôts, chỉ có cục Ngân Hải thu nhập không tệ, những năm gần đây dựa vào sự cứu trợ của bọn họ, nếu như gặp phải tai nạn hay đền bù quá nhiều, khoản của cục nào chỉ ra không nổi thì phải mượn tiền của cục khác để bổ sung, không thể khát no tiền lương với đền bù, thông thường là tài khoản nhiều tiền nhất đứng ra.”

Hồ Thần Thụy cười tít mắt: “ Nhưng trước đây chúng ta chưa từng trải qua tình huống này, đợt này vẫn là không đủ kinh nghiệm, sẽ không ăn thiệt khi tiêu tiền.

Chẳng chắc gần đây cục trưởng Hồ tiêu tiền điên cuồng như vậy, thà rằng xây công trình lộn xộn cũng muốn chi ra.

Sở Trĩ Thủy khiêm tốn thỉnh giáo: “ Vậy vay xong thì lúc nào trả? Viết giấy vay nợ không?”

“Bình thường viết trên giấy nợ là lấy tài sản gán nợ.” Hồ Thần Thụy nói:

Nhưng cô cũng biết trong cục căn bản không có tài sản.”

Trừ cục Ngân Hải ra, quan cục khác khá suy thoái, căn bản không có cái gì đáng tiền.

Sở Trĩ Thủy: “ Điều này khác gì vay mà không trả?”

Trên danh nghĩa nói cho hay là sẽ trả, nhưng thời gian tại chức của

cô khó khả năng không đợi được.”

Ban đầu Diệp Hoa Vũ để mặt tiền cửa hàng, miễn tiền thuê sảng khoái như vậy, xem ra cũng chết lặng với việc bị đòi tiền, cho dù con đường chính quy không cho vẫn sẽ vay, trách không được một bộ dáng phá gia chi tử và đã mẻ lại sứt như vậy.

Sở Trĩ Thủy vẫn không chết tâm, hòng đấu tranh đến cuối cùng: “ Vậy dùng tài sản gán nợ thì lấy cái gì gán? Thật sự là không có tí của cải nào ư?”

“Cục Tất Ngô với cục chúng ta không xây trước như nhau, nhiều nhất là dựa vào biển, không có việc gì có thể bắt ít cá.” Hồ Thần Thụy nói: “ Cô thật sự muốn tìm thử, có thể tự đi sang đó một chuyến, thương lượng với bọn họ cần cái gì.”

Ông suy tư: “ Cục trưởng Sa là một con cá mập, lần trước cô cũng từng gặp rồi, tôi không xác định cá mập có thể bán bao nhiêu tiền.”

Đây thật sự là chân trần trên bờ biển không sợ đeo giày trên đất liền.*

* Vua cũng thua thằng liều.

Trong khoa phát triển kinh tế, Kim Du nghe tin tức phải cho cục Tất Ngô vay tiền, cô ấy ngơ ngác thốt lên: “ Tất Ngô không phải chỗ ở ban đầu của trưởng phòng Ngô à? Rõ ràng anh ta nói bờ biển mang phong cách tây lại phát triển, tốt hơn Hoài Giang của chúng ta gấp trăm lần, sao lại không có tài sản gán nợ chứ?”

Chúc mừng cô, cuối cùng cũng phát hiện anh ta lừa cô rồi.” Sở Trĩ Thủy nói: “ Cùng là biển, Tất Ngô cũng không phải là cảm giác đó của Ngân Hải, cô điều tra GDP của các thành phố là biết.”

Kim Du không thể tưởng tượng nổi, lúc này mới hoàn toàn giác ngộ.

Thời gian nghỉ ngơi, trong văn phòng chỉ còn lại Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, lúc Tân Văn Mậu đứng dậy liếc mắt nhìn màn hình của cô, phát hiện trên đó đều là đặc sản và tình hình kinh tế của thành phố Tất Ngô, cau mày nói: " Cô định đi Tất Ngô?"

Cô trả lời: " Có ý nghĩ như vậy, chủ yếu kiếm được thu nhập trong cục, có lẽ mỗi năm đều vay bên ngoài, không thể mở mặt này trong thời gian dài."

Sở Trĩ Thủy không muốn coi tiền như rác giống cục trưởng Diệp, nếu như mỗi năm cục Hoài Giang kiếm nhiều tiền nhất, há chẳng phải là dây dưa không dứt à?"

" Tôi có thể không đi không?"

Sở Trĩ Thủy ngẩn người, cô quay đầu lại, phát hiện Tân Vân Mậu rủ mắt xuống, anh đứng ở cạnh bàn giống như một cây cổ thụ.

" Đương nhiên có thể." Sở Trĩ Thủy chớp chớp mắt, cô thoải mái lên tiếng trả lời.

Tân Vân Mậu sững sờ nói: " Cô cũng không hỏi nguyên nhân?"

" Trước đây tôi từng nói rồi, việc trong cục anh muốn làm thì làm, không muốn làm thì có thể không làm, mấu chốt là anh muốn thế nào." Sở Trĩ Thủy cười nói: " Đồng thời, anh muốn đi bất cứ chỗ nào thì cứ đi, không muốn đi thì không đi, không cần suy xét đến việc khác."

Cô nhẹ nhàng trêu chọc: “ Anh không phải thần quân à? Nếu đã không gì không làm được, vậy thì tự mình lựa chọn, làm người đều có thể như vậy, làm thần lại càng dễ dàng.”

Lông mi Tân Vân Mậu run rẩy, anh trầm mặc rất lâu, dường như đang do dự, cuối cùng thẳng thắn nói: “ Tôi cần một chút thời gian.”

Cái gì?” Sở Trĩ Thủy dò hỏi: “ Anh cần thời gian đê suy xét sao?”

Ừm.” m thanh của Tân Vân Mậu phát sầu: “ Tất Ngô là nơi hắn sinh ra, bây giờ tôi bị ngọn lửa rồng trói buộc thân thể, khả năng có chút ảnh hưởng.”

Năm đó anh bị ngọn lửa rồng thiêu đen kịt, trong màu đen lửa thiêu bao hàm cả sự oán giận tín đồ của Long thần, mà Tất Ngô là nơi nhiều miếu Long thần nhất.

Sắc mặt của Sở Trĩ Thủy thay đổi nhẹ, cô nghĩ đến đường vân màu đen, vội nói: “ Có nguy hiểm không? Vậy anh đừng đi nữa.”

Không, sẽ không có nguy hiểm, nhưng dễ buồn bực.” Anh lẩm bẩm: “ Có hơi khó chịu một chút.”

Không sao, tôi dự tính đi xem tài sản một cái, sau đó để bọn họ viết giấy chứng nhận nợ, có lẽ đi đi lại lại một ngày.” Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng an ủi:

Chậm một chút thì hai ngày.”

Tân Vân Mậu mím môi, trán hơi nhăn lại, con ngươi đen kịt chợt hiện ánh sáng có vẻ như đoán không chắc.

Rất lâu sau, cuối cùng anh cũng đưa ra quyết định, thấp giọng nói: “ Nhưng tôi muốn đi cùng cô.”

“ Trước kia chưa từng đi nơi khác, nhưng mà gần đây cảm thấy cũng không tệ.” Tân Vân Mậu tránh ánh mắt của cô, dường như có chút khó chịu, giọng điệu ậm ờ nói: “ Có lẽ lần này cũng giống vậy.”

Anh sống chưa từng rời khỏi Hoài Giang, với yêu quái bài xích anh, anh cũng thờ ơ lại, nhưng chuyến đi đến Đan Sơn rất vui vẻ, thậm chí cũng có thay đổi hẳn với cục Ngân Hải.

Bởi vì bọn họ ở thành phố Ngân Hải để lại không ít kỷ niệm quý giá cho nên ngay cả con chim khổng tước líu ríu cũng không còn khó chịu nữa.

Anh không hiểu sao có một loại linh cảm có thể dùng những kỷ niệm vui vẻ với cô che phủ ác cảm đối với thành phố Tất Ngô, ít nhất mấy lần trước đều làm được thành công. Cô đến bất cứ nơi nào vẫn luôn tràn trề sức sống, khiến anh vui vẻ phát ra từ nội tâm.

Sở Trĩ Thủy không ngờ anh nói như vậy, cô do dự vài giây, mỉm cười nói: Cungc có thể, vậy ở hơn hai ngày, nghe nói cục Tất Ngô ở trên đảo, anh ngồi máy bay qua vừa có thể đi thuyền.”

Một người một yêu xác định lộ trình, bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi biển.

Trong sân bay, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ngồi ở phòng chờ máy bay, lại không ngờ sẽ gặp được yêu khác trong cục. Bọn họ nghe thấy một bài hát vui vẻ “ Vận May Tới”, không nhịn được quay đầu lại nhìn chỗ ngồi của Ngô Thường Cung, nhìn thấy đối phương chân tay luống cuống nghe điện thoại.

Sở Trĩ Thủy trêu chọc: “ Tôi không ngờ anh ta vẫn chưa đổi chuông điện thoại.”

Khi cô vừa vào bộ phận hậu cần thì chuông điện thoại của Ngô Thương Cung chính là “ Vận May Đến”, mỗi lần âm lượng còn điều chỉnh đến lớn kinh hồn. Rõ ràng anh ta với Sở Trĩ Thủy đợi người không cùng một phòng nhưng tiếng chuông điện thoại vang dội luôn có thể truyền sang sát vách, làm phiền đến đồng nghiệp khác của bộ phận hậu cần.

Tân Vân Mậu nghe thấy tiếng âm nhạc ầm ĩ, lạnh nhạt nói: “ Nhân loại viết bài hát này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?”

Trúc yêu hóa người đã có thính giác cũng mang đến tạp âm quấy nhiễu anh.

“ Không liên quan đến người soạn nhạc mà liên quan đến yêu cất cao giọng hát, bài hát này gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp của nhân loại, là bài hát hay khiến người ta phấn chấn vui vẻ.” Nhưng không chịu nổi ngày nào hắn cũng

hát.

Chương 190:

Vận May Đến" có lẽ giống như gửi gắm tâm nguyện của Ngô Thường Cung, ai để lời bài hát là - Nghênh đón vận may phát triển đến toàn bộ tứ hải, tưởng như là viết hết khát vọng của một con vua biển rồi.

Nghe nói, mỗi năm Ngô Thường Cung đều phải xin nghỉ thăm người thân, về biển lớn Tất Ngôn nghỉ ngơi, đúng lúc đụng phải một người một yêu, nhưng vị trí vé máy bay không gần bọn họ, chỉ là gặp được lúc ở phòng chờ máy bay cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Khi lên máy bay, Ngô Thường Cung không muốn chuyển động nhiều ở trước mặt Tân Vân Mậu, anh ta khách sáo xua tay: " Trưởng phòng Sở, vậy xuống máy bay gặp, xuống máy bay gặp!"

Ngô Thường Cung nghỉ phép về quê, khoa phát triển kinh tế qua đây làm việc, đoán chừng ra sân bay rất khó gặp lại nữa.

Sở Trĩ Thủy vẫn coi như có đạo đức, ân oán nhỏ trước đây quẳng hết đi, cô và trưởng phòng Ngô không có thù lớn gì, làm phiền đồng nghiệp nghỉ phép bị thiên lôi đánh, đã quyết định vừa ra sân bay Tất Ngô sẽ không liên lạc nữa.

Máy bay thuận lợi cất cánh, một đường bay bình thường.

Trong khoang máy bay, Sở Trĩ Thủy nhìn bản đồ nhỏ trên màn hình phát hiện máy bay đã bay đến phía Tất Ngô, lại nhớ đến Tân Vân

Mậu đã từng nói bản thân bị rồng trói buộc. Cô vội quay đầu, nghiêm túc thăm hỏi: “ Sắp đến Tất Ngô rồi, anh có khó chịu không?”

Tân Vân Mậu nghe vậy sững sờ, anh cảm nhận được máy bay hạ cánh, lúc này mới phát hiện thế mà lại gần đến rồi.

Anh thấy trên khắp khuôn mặt của cô toàn là lo lắng, hơi dừng lại một chút, con người hơi lóe lên: “ Khó chịu.”

Đúng như dự đoán, Sở Trĩ Thủy càng lo lắng, liếc nhìn anh từ trên xuống dưới: “ Chỗ nào khó chịu?”

Chỗ này khó chịu, chỗ kia cũng khó chịu.”

Sở Trĩ Thủy giương mắt nhìn anh, chỉ thấy hai mắt anh chứa ánh sáng, nào còn không hiểu anh nghĩ gì.

Cô đối mặt với mùi trà xanh của trúc yêu tràn ra khắp nơi, vô tình nói: “ Vậy chịu tiếp di.”

“Hừ.”

Trong sân bay Tất Ngô, một người một yêu xuống máy bay, quả nhiên không còn trông thấy bóng dáng của Ngô Thường Cung, thậm chí cả lúc lấy hành lý cũng không đụng mặt.

Sở Trĩ Thủy cầm điện thoại chờ người tiếp đãi của cục Tất Ngô, Tân Vân Mậu thì đẩy vali đi theo đằng sau, họ một trước một sau đi ra, lại nhìn thấy chàng trai quen mắt ở cổng ra.

Lam Tuyền Tiên mặc một bộ đồng phục màu đen, cổ áo trái có một cúc áo bạc hình con mắt, chính là ký hiệu của cục quan sát. Anh ta

vẫn thắt một bím tóc nhỏ như cũ, vừa nhìn thấy họ thì cau chặt mày, lộ ra gương mặt đầy vẻ phòng vệ và cảnh giác, nhìn chăm chú vào Tân Văn Mậu không buông.

Tân Vân Mậu luôn lải nhải với Sở Trĩ Thủy, vừa ra bên ngoài lại đổi về dáng vẻ cao ngạo. Anh tùy ý đút một tay vào túi quần, mặt vô cảm đứng bên cạnh cô, cả một cái nhìn cũng không thèm quăng cho Lam Tuyền Tiên, làm như đối phương không tồn tại.

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy Lam Tuyền Tiên thì ngơ ngác: “Không ngờ là trưởng khoa Lam đến.”

Đây quả thật khác với suy nghĩ của cô, cô nhớ Lam Tuyền Tiên làm việc ở phòng quan sát. Theo lý mà nói sẽ không nói đón tiếp bộ phận phát triển kinh tế.

Đỗ Tử Quy của cục Ngân Hải là chuyên quản lý nghiệp vụ kinh doanh, vì vậy khoảng thời gian đó mới bận tới bận lui, thường xuyên đón tiếp Sở Trĩ Thủy.

Rõ ràng Lam Tuyền Tiên không như Đỗ Tử Quy, trên gương mặt anh ta không có vẻ nhiệt tình nào cả, đối diện với họ trong lan can, cứng nhắc nói: “Trưởng phòng Sở, ra đây trước đi.”

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu từ trong lan can vòng ra, cô nhìn Lam Tuyền Tiên dẫn đường phía trước, dẫn họ theo đi xuống hầm theo thang máy, không nhịn được hỏi: “Chúng ta phải đi xuống hầm xe sao?”

“Không.”

Một lát sau, Lam Tuyền Tiên dẫn họ đi đến một quán cà phê một tầng dưới đất, anh ta kéo ghế ra, tỏ ý mời họ ngồi xuống: “Trường

phòng Sở, chúng ta cứ ngồi nói chuyện ở đây, trực tiếp nói chuyện điều khoản hỗ trợ."

Sở Trĩ Thủy im lặng vài giây, cô không ngồi xuống, nhắc nhở: "Chẳng lẽ không nên nói ở trong cục?"

"Tôi không thể để các cô vào cục, lần trước lúc đại hội toàn cục, có lẽ đã giải thích nguyên nhân rồi." Lam Tuyền Tiên híp mắt, anh ta nhìn thẳng vào Tân Vân Mậu: "Trưởng phòng Sở dẫn anh ta đến chắc cũng biết không thể vào cục Tất Ngô."

Tân Vân Mậu nghe xong lạnh lùng nhìn anh ta, con ngươi đen láy nhuốm đầy sự bén nhọn.

Sở Trĩ Thủy: "Đầu năm nay đều là con nợ còn ngang ngượng hơn chủ nợ à? Tôi tưởng trước khi làm giấy vay nợ, tốt xấu cũng sẽ xã giao lấy lệ chút chứ."

"Cục Tất Ngô hằng năm tranh đấu với miếu long thần, bản thân cũng có áp lực duy trì ổn định xã hội rất lớn, nếu lại thả bừa tai họa ngầm không an toàn đi vào, ắt sẽ ủ ra đại họa." Lam Tuyền Tiên nghiêm nghị nói: "Tôi biết thái độ cục Ngân Hải không giống, nhưng người không trải qua thảm họa tất nhiên sẽ không thể đồng cảm được."

Bầu không khí bỗng chốc cứng ngắc, thái độ Lam Tuyền Tiên lạnh lùng, giọng điệu sắc bén, hoàn toàn không phải chủ nhà thân thiện ân cần.

Sở Trĩ Thủy cười mỉm nói: "Trường khoa Lam, tôi cho anh một cơ hội, rút lời vừa nãy."

Lam Tuyền Tiên hào hùng chính nghĩa: “Hôm nay tôi đến đây, không sợ uy hiếp, nếu anh ta muốn bước chân vào cục, vậy thì bước qua xác tôi trước.”

Nếu là Tân Vân Mậu lần đầu đến thành phố Ngân Hải, có lẽ giờ đây đã bắt đầu chua ngoa, nói ra lời mỉa mai với Lam Tuyền Tiên trước mặt, giống như đối với các yêu quái Diệp Hoa Vũ trước kia.

Nhưng lần này anh chủ động đến cùng Sở Trĩ Thủy, khác với vô ý tiến vào cục Ngân Hải lần trước, nhất thời không buông những lời nặng nề như tuyệt không bước vào cục Tất Ngô.

“Tại sao tôi phải bước qua xác anh? Xác anh cũng không đáng tiền.” Sở Tr Thủy thờ ơ nói: “Tân Vẫn Mậu, tôi cầu nguyện với anh, làm anh ta hôm nay khỏi nói mấy câu làm tôi không thích nghe nữa.”

Tân Vân Mậu hiếm khi nghe được cô cầu nguyện, bỗng chốc hơi ngơ ngác. Anh nghiền ngẫm hàm ý trong lời cô nói một phen, hiểu ra cô không thích nghe cái gì, giờ mới nhẹ nhàng hạ mắt, lẩm bẩm: “Này thì tính là điều ước gì chứ, đều là chút chuyện nhỏ.”

Tên người cá này không xứng để cô phiền lòng.

Lam Tuyền Tiên nghe thấy hai từ cầu nguyện, trong lòng anh ta rung lên hồi chuông cảnh báo, vẻ mặt càng thêm căng thẳng, đề phòng nói: “Các cô ký kết thỏa thuận? Cô có biết loại thỏa thuận này sẽ...”

Sở Trĩ thủy nghe giọng anh ta cao vút, chắc là sau đó lại công kích yêu quái trúc, cô đang định xụ mặt, bỗng vang lên tiếng hát, mang theo bầu không khí vui vẻ khó mà che giấu.

“Vận may đến, chúc bạn may mắn ngập tràn...”

Vẫn là bài hát rực lửa, nhưng không phải là bản nữ, mà là bản nam.

“Trưởng khoa Ngô?” Sau đó Sở Trĩ Thủy nhìn dáo dác xung quanh, nhưng không thấy bóng hình của Ngô Thường Cung.

Cô cố định tầm nhìn lại, nhìn chăm chăm vào Lam Tuyền Tiên, giờ mới phát hiện lại là anh ta đang hát “Vân May Đến”!

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Lam Tuyền Tiên hoảng hốt bóp cổ họng, tức giận nói: “Rốt cuộc các cô làm...may mắn mang đến niềm vui và tình thương ái...”

Anh ta vừa định phản bác lại họ, ai ngờ lời mới đến bên miệng, nói ra lại biến thành hát, vẫn là một ca khúc vui tươi rộn ràng!

Chỉ cần anh ta khiển trách hai người, thì sẽ cất cao giọng hát!

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc xoay đầu, cô nhìn Tân Vân Mậu, hỏi: “Này là xảy ra chuyện gì?”

Tân Vân Mậu mù mịt: “Cô nói đó, làm cho anh ta đừng nói mấy lời cô không thích nghe.”

Sở Trĩ Thủy: “Nhưng sao còn hát lên nữa vậy?!”

“Ca khúc này gửi gắm tâm nguyện tốt đẹp của con người, làm người ta vui vẻ phấn chấn?”

Cái người này, cô mong Tân Vân Mậu làm đối phương đừng nói mấy lời khó nghe, anh trực tiếp bước thêm một bước, làm cho đối phương hát bài dễ nghe!

Nhưng này là bài hát con cua biển kia thích nghe, cũng không phải gu của cô mà!

Lam Tuyền Tiên tức đến đỏ mặt, anh ta phẫn nộ nhìn ai oán họ, trong miệng lại vẫn đang hát không ngừng: “Vận may đến, vận may của chúng ta đến rồi, nghênh đón vận may đến cùng bốn biển năm châu phát đạt...”

Cảnh tượng hài hước này thật giống con mèo hoang mắng mỏ, bất lực vì con người chỉ có thể nghe hiểu nó đang meo meo meo, hoàn toàn không tác dụng uy hiếp.

“Lúc trước tôi thật không nghe qua bản nam.” Sở Trĩ Thủy nghĩ ngợi, cô dứt khoát thưởng thức,: “Anh đừng nói, còn khá hay á.

m sắc của Lam Tuyền Tiên không tệ, hát bài dạng này cũng dễ nghe, có thể là thiên phú của người cá.

Tân Vân Mậu lập tức lạnh mặt: “Lắc lư trước mặt người ta thế này, quả nhiên nên cho anh ta câm luôn.”

“Anh là phù thủy làm giao dịch với người cá sao?” Cô thổ tào: “Vậy mà còn muốn biến người ta thành người câm.”

Lam Tuyền Tiên rất nhanh đã tìm được cách phá giải, chỉ cần anh ta không công kích Tân Vân Mậu, tuyệt nhiên sẽ không khởi động chế độ “Vận May Đến”. Anh ta cố nhịn nhục, cắn răng nói: “Trưởng phòng Sở, nên nói chuyện điều khoản rồi.”

Chỉ cần anh ta cầm được thỏa thuận, tiễn một người một yêu đi,

vậy thì đại công cáo thành.

Sở Trĩ Thủy từ chối thẳng: “Tôi không nói chuyện với anh, đã không vào cục, làm sao trả nợ?”

“Nhưng lúc trước cục trưởng Hồ đều là...”

“Vậy anh tìm ông ấy.” Sở Trĩ Thủy móc điện thoại ra, gọi điện thoại cho Hồ Thần Thụy, qua loa nói: “Tôi không nói mấy chuyện này với anh, cấp bậc chúng ta không đồng nhau, anh chỉ là một trưởng khoa.”

Một cấp đại quan ép chết người, lúc trước cô không để ý mấy thứ này, nhưng không nói lên cô sẽ không dùng.

Trường khoa Lam bị trưởng phòng Sở gây khó dễ đến nghẹn họng:

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy kết thúc cuộc điện thoại với Hồ Thần Thụy, ôn hòa lên tiếng: “Cục trưởng Sa nói cho chúng tôi vào cục.”

“Làm sao có thể?” Lam Tuyền Tiên nghi ngờ nhướng mày: “Cục trưởng Sa cực kỳ biết rõ tính quan trọng của an ninh Tất Ngô, tuyệt đối sẽ không ..”

Điện thoại chợt rung lên.

“Thật ngại quá, tôi nhận một cuộc điện thoại.” Lam Tuyền Tiên lấy điện thoại ra, anh ta đi đến phía bên cạnh nhận điện thoại, lên tiếng trả lời: “Alo? Cục trưởng Sa, là tôi, vâng, tôi gặp được người rồi...

Sở Trĩ Thủy thờ ơ chờ anh ta nghe điện thoại, chỉ nghe giọng của Lam Tuyền Tiên càng ngày càng nhỏ, sau cùng rơi vào im lặng dài dẳng.

Một lúc sau, Lam Tuyền Tiên cứng đờ tại chỗ, anh ta vẫn đang cầm điện thoại trong tay nhưng không nói chuyện, không biết có phải nói chuyện với cục trưởng Sa xong chưa, vẫn luôn không xoay đầu nhìn họ.

Tân Vân Mậu: “Câm rồi?”

Sở Trĩ thủy: “Ha, còn bước qua xác anh ta, xác anh ta đáng giá hơn một triệu không?”

Lam Tuyền Tiên quay lưng với họ nhưng nghe thấy hết:

Anh ta chậm chạp xoay người, đối diện một người một yêu, gượng gạo cúi đầu xin lỗi, lòng như chết đi nói: “Thật sự xin lỗi, ban nãy nhất thời lỡ lời, đắc tội với hai vị, chúng ta chờ ở đây một lát, hai ngày này sẽ sắp xếp hướng dẫn viên lành nghề, chờ khi bàn điều khoản chu đáo xong, hai vị còn có thể đi dạo ở Tất Ngô.”

Cục trưởng Sa lại cúi đầu vì hơn một triệu, còn khuyên anh ta chuyện nhịn chuyện nhỏ đừng làm hư đại sự, đứng bên phe đối phương vào ngay thời khắc mấu chốt.

Sở Trĩ Thủy hài lòng gật đầu, cười híp mắt nói: “Trường phòng Lam vẫn còn trẻ, xã hội là như vậy đó, phải sớm làm quen mới được.”

Lam Tuyền Tiên bị một con người hơn hai mươi tuổi dạy dỗ, bỗng chốc tâm trạng phức tạp, nhưng vẫn nhẫn nại.

Không lâu sau, Lam Tuyền Tiên dẫn họ đến bãi đỗ xe, hướng dẫn viên cục Tất Ngô tìm đến cũng xuất hiện.

Sở Trĩ Thủy thấy Ngô Thường Cung đúng cách đó không xa vẫy tay

với họ, cô thầm nói cục Tất Ngô thật là độc ác, chắc sẽ không tưởng vì cùng ở Hoài Giang thì có thể chơi chung, sắp xếp này thật là vừa quấy rầy một người một yêu làm việc, vừa quấy rầy Ngô Thường Cung nghỉ phép, có thể nói là biến khéo thành vụng.

Sắc mặt của Ngô Thường Cung cũng không được tốt hơn, nhưng anh ta vẫn chào hỏi với Lam Tuyền Tiên, lại kéo cửa xe ra cho họ, mình thì ngồi vào ghế phó lái, hàn huyện nói: “Trường phòng Sở, lúc nãy tôi còn ra ngoài tìm các cô, không phải đã nói xuống máy bay gặp sao? Còn nói hai ngày nay dẫn các cô đi lòng vòng.”

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ngồi hàng ghế sau, cô bất lực mỉm cười: “Này chẳng phải là sợ quấy rầy trưởng khoa Ngô nghỉ phép thăm nhà sao? Không sao, anh về với người thân đi.”

“Không quấy rầy, sao mà quấy rầy được, buổi tối cũng có thể ở cùng họ, tôi phải tận sức làm chủ nhà mà!” Ngô Thường Cung miễn cưỡng nở nụ cười vui vẻ, anh ta nhìn bên ngoài cửa sổ xe, lại nhẹ mà lên tiếng: “Uầy.”

Chương 191:

Cảm thán này chứa đầy chua xót khi mới rời khỏi sân bay lại bị gọi về.

Xe hơi chạy ra khỏi sân bay, tiến vào đường lớn của Tất Ngô, ven đường có thể thấy mặt biển cắt đường chân trời thấp thoáng. Mây và sóng giao nhau trên bờ biển, trông có vẻ như hòa vào làm một.

Đây là một thành phố ven biển mới cũ xen kẽ, mặt tường của khu phố cũ sớm bị mưa gió bào mòn loang lổ, da tường trắng bị bóc ra xong để lại vết tích sẫm màu. Trên đường phố có không ít xe đạp điện qua lại không ngớt, tạo thành kinh sợ nguy hiểm cho người đi bộ muốn đi vào đường lớn, trông có vẻ bừa bộn.

Lam Tuyền Tiên im lặng lái xe, rõ ràng không muốn giao lưu.

Ngô Thường Cung lại nói rất nhiều, còn thật sự giới thiệu cho họ: “Bên này là tòa nhà cũ lúc trước, căn bản ở đều là dân cư cũ, nơi không xa còn có chợ hải sản, có thể tự mua hải sản bảo cửa hàng làm, là loại bắt liền ăn liền, rẻ hơn Hoài Giang”

“Khu thành phố mới ở đầu bên kia, cục Tất Ngô lại ở một hòn đảo nhỏ trên biển, giờ chúng tôi đến bến phải ngồi tàu mới có thể đi.”

Sở Trĩ Thủy nhớ Kim Du bơi lội đi làm, không ngờ yêu quái bên biển biết ngồi tàu, tò mò nói: “Trong cục có nhân viên bơi đến không?”

Lam Tuyền Tiên vẫn luôn im lặng, lúc này anh ta lại chen miệng: “Trong biển Tất Ngô chứa yêu khí của long thần, đáy biển có vô số miếu long thần còn sót lại, đó là nơi ở của người cá lưu vong, tùy tiện xuống nước sẽ gặp nạn.”

Tranh đấu giữa cục Tất Ngộ và miếu long thần đến nay vẫn chưa ngừng, họ giống với con người sinh sống bên bờ biển, có thể nói là kẻ thù số một trong mắt người cá lưu vong.

Đèn đỏ sáng lên, xe hơi dừng lại. Họ có thời gian rảnh nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa sổ.

Khu phố cũ có vô số con hẻm ngoằn ngoèo, không khí ẩm thấp và khí hậu hải dương khiến nhiệt độ nơi này cao, vô vố con hẻm nhỏ thô sơ quấn đầy dây leo, trong đó lại có nhà của người bản địa. vài sợi dây phơi quần áo vắt vẻo giữa không trung, treo không ít quần áo ố vàng.

Sắc trời dần tối lại, càng tôn lên ánh sáng yếu ớt trong con hẻm, trong góc bài bố các đền thờ nhỏ bằng gỗ, trước đền còn đặt hoa quả không được tươi, nến dầu đỏ chảy sáp lên bàn gỗ.

Tân Vân Mậu liếc thấy đền thờ gỗ, anh không nhịn được hơi cau mày.

Sở Trĩ Thủy nhận ra sự xao động của anh, cô nương theo tầm nhìn của anh, cũng nhìn thấy đền thờ bên cạnh nhà của con người, hỏi: “Đó là cái gì?”

Tân Vân Mậu không nói.

Ngô Thường Cung nghiêng đầu nhìn, vô vị giải thích: “Nơi thờ cùng

con người xây cho long thần."

"Hiện tại còn có người thờ cúng long thần?" Sở Trĩ Thủy nói: "Không phải đều bị đè xuống đất rồi sao."

Lam Tuyền Tiên: "Chúng tôi và con người liên thủ làm việc nhiều lần, muốn quét trừ tín ngưỡng của long thần ở địa phương, nhưng vẫn có rất nhiều người không biết gì, đến giờ cũng đang thờ phụng long thần, bị hắn lấp liếm."

Tân Vân Mậu mỉa mai một tiếng, đáy mắt anh tràn ra ánh sáng lạnh lẽo, cười nhạo nói: "Tuy con rồng đó cũng không phải thứ đồ tốt gì, nhưng nói họ bị hắn lấp liếm cũng hiển nhiên quá vô tội rồi nhỉ."

"Cho dù là tín đồ con người, hay là chủng tộc người cá, các người để tay lên ngực tự hỏi xem mình có lỗi không?" Anh nhếch khóe môi, châm chọc nói: "Bởi vì hắn thất thế, nên mới đem hết tội gáng lên đầu hắn, đây cũng là lừa mình dối người."

Thuở trước Lam Tuyền Tiên là một người cá, anh ta không vui phản bác: "Chúng tôi có lỗi gì? Hắn ban đầu không hề có vấn đề gì, đối xử tử tế với tất cả sinh vật có linh..."

"Theo tâm ý của các người thì gọi là đối xử tử tế, không hợp tâm ý của các người thì muốn trở mặt, là ban đầu hắn không có vấn đề, hay là các người biết có vấn đề, nhưng có lợi cho các người nên chẳng làm sao?" Ánh mắt của Tân Vân Mậu thâm trầm, lạnh lùng nói: "Chẳng lẽ vị thần cao cao tại thượng không phải được các người tạo ra sao?"

"Chỉ cần có tuổi thọ vô tận thì là thần, chỉ cần thực hiện điều ước

của các người thì là thần, suy nghĩ ngu xuẩn lại thiển cận, trên thế giới căn bản không có long thần, long thần là được các người tạo ra, mọi thứ hiện giờ đều là tự chuốc lấy, tự làm tự chịu.” Anh liếc xéo đền thờ, giọng điệu chẳng thèm ngó tới.

Bởi vậy, trước giờ anh không cảm thấy mấy yêu quái và con người này đáng thương, càng không nhàn rỗi nhún tay vào cuộc sống của họ, dù sao thì mục đích đổi bên không thuần khiết, thứ đồ dơ bẩn gom lại thành đống mà thôi.

Anh không biết tại sao trời đất phong anh làm thần, nhưng anh không thèm làm theo ý của trời đất, anh không có thần tính, cũng không thiện đãi.

Lam Tuyền Tiên bị lời của đối phương đâm chọc, may mà anh ta sớm đã thoát ly khỏi chủng tộc, lúc này cũng biết rõ bộ mặt thật của long thần, cũng không tức giận công kích Tân Vân Mậu. Anh ta im lặng vài giây, hơi thay đổi sắc mặt nói: “Tôi không ngờ anh sẽ nói mấy câu kiểu này, vậy mà lại cho rằng hắn không phải long thần, rõ ràng anh cũng...”

Nếu Tân Vân Mậu cho rằng không có long thần, anh thân làm yêu quái phong thần, nhìn nhận bản thân thế nào?

Tân Vân Mậu vô cảm: “Thật ghê tởm, đừng mang tôi ra bàn luận so sánh với tên ngu xuẩn đó.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh không vui, cô cười giải vây: “Được rồi, tự do, bình đẳng, thành tín, thân thiện, thần quân là yêu quái đầu tiên chống phong kiến mê tín, đương nhiên tư tưởng giác ngộ sẽ khác!”

Lam Tuyền Tiên: “...”

Lam Tuyền Tiên từ kính chiếu hậu nhìn một người một yêu, nghe lời nói của Tân Vân Mậu, bỗng thay đổi quan điểm, lại bắt đầu trò chuyện.: “Các cô đi thế này, làm tôi nhớ ra một lời đồn.

“Lời đồn gì?”

“Nghe nói là địa phương Không Tang truyền ra, tôi không chắc tính chân thật, cũng là nghe họ nói.” Lam Tuyền Tiên nói: “Họ nói long thần ái mộ một cô gái con người, bất lực vì tuổi thọ con người có hạn, cả long thần cũng không thể thay đổi, cho nên biết vị thần thứ hai ra đời, muốn mượn điều này kéo dài sinh mạng cho cô ấy, còn khá giống tình huống của các cô.”

Tân Vân Mậu trừng to mắt, anh hiển nhiên cũng lần đầu nghe nói chuyện này, bỗng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Sở Trĩ Thủy kinh sợ ngồi thẳng dậy, nóng mặt nói: “Trường khoa Lam, ăn có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy, cái gì gọi là rất giống chúng tôi?”

Long thần ái mộ một cô gái con người, có liên quan gì đến một xu tiền của họ?!

Lam Tuyền Tiên đơ ra: “Không giống sao?”

Anh ta thấy mối quan hệ của họ thân thiết, đương nhiên cảm thấy khá chuẩn xác.

“Không phải, biết tin đồn mà còn truyền đi là một hành vị tồi tệ, nhưng phân tích chuyện này theo lý tính, cũng nên biết là không thể nào đâu.” Sở Trĩ Thủy dáng vẻ nghiêm túc giải thích: “Mở mang tầm nhìn chút, nhìn tổng quát lịch sử chiến tranh của con người, đâu chỉ đơn thuần là do tình yêu bạo phát? Đây là một kiểu tư duy hạn hẹp,

bản chất của chiến tranh là vì giành lấy hoặc bảo vệ địa vị chính trị và lợi ích kinh tế, chúng ta phải nhìn nhận vấn đề một cách khách quan."

"Lời này là thuộc về "đàn ông Trung Quốc, vốn hơn phân nửa có thể làm chuyện thánh hiền, đáng tiếc toàn bị đàn bà hủy hoại", hoàn toàn là một kiểu lý luận đùn đẩy trách nhiệm, rõ ràng đầy lỗi!"

Lam Tuyền Tiên nghe cô nói năng đĩnh đạc, ngơ ngác nói: "Thật sự tôi cũng không biết là thật hay giả, đây chỉ là một lời đồn."

Ngô Thường Cung: "Đúng đó đúng đó, chúng ta chỉ tán gẫu thôi, trưởng phòng Sở đừng cuống."

"Tôi không có cuống, chỉ là dùng logic phân tích, trưởng khoa Lam nói không hợp lý." Sở Trĩ Thủy căng cứng da dầu giải thích, cô lại nhìn Tân Vân Mậu im lặng không nói, cắn răng nói: "Anh cũng nói hai câu đi, không phải nói thần cũ cảm nhận được thần mới xuất hiện sẽ suy bại sao, chắc chắn hẳn sợ yếu đi mới chọn tranh chấp, không phải vì người yêu con người gì đó."

Chỉ cần tình yêu của long thần bị phủ nhận, suy diễn vế sau tất nhiên cũng bị phủ nhận, lời của Lam Tuyền Tiên cũng bị lật đổ toàn tập.

Tân Vân Mậu nhìn cô một cái, nhưng không chịu làm sáng tỏ, còn cây ngay không sợ chết đứng nói: "Tôi cũng đâu biết hắn nghĩ thế nào."

Anh cố ý nhỉ? Rõ ràng cũng không nở hoa, ở đây làm cái gì!

Lời đồn về long thần do Lam Tuyền Tiên nói làm bầu không khí trở nên hỗn loạn, anh ta và Ngô Thường Cung còn len lén đánh giá anh và cô.

Mặc dù Sở Trĩ Thủy cho rằng long thần gây ra chiến tranh không liên quan đến cô gái con người, nhưng hiện tại rõ ràng là họ đã phát hiện ra một chuyện còn thú vị hơn, thỉnh thoảng sẽ quan sát Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, khiến người ta muốn nhắc nhở Lam Tuyền Tiên chú ý lái xe an toàn.

Điều này làm cô như ngồi trên đống lửa.

Nhưng cuộc trò chuyện trong xe không kéo dài quá lâu, chủ yếu là cùng với việc càng lúc càng gần bờ biển, sắc mặt của Tân Văn Mậu cũng càng ngày càng căng thẳng.

Trên máy bay anh cố ý nói mình khó chịu, nhưng đợi đến khi thật sự tâm hoảng ý loạn, lại không nói tiếng nào tựa vào cửa sổ xe. Lửa yêu quấn thân quanh năm trở nên nóng rực, phảng phất như muốn thiêu cháy anh lần nữa, vết thương tạo thành sau đại chiến không thể lành lại, ví dụ như móng vuốt bị gãy, ví dụ như vết cháy.

Sắc trời tối đi, mây mù cuồn cuộn, tầng mây dày giấu trời che đất. Thời tiết bên biển luôn như vậy, một trận gió lớn có thể kéo đến một cơn mưa.

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ len lỏi vào trong xe, pha lẫn với vị tanh chát của nước biển, còn có mùi bùn đất.

Sở Trĩ Thủy nhận ra Tân Vân Mậu không bình thường, cô trở người xác nhận lại, lên tiếng nói: “Dừng xe trước đi, anh ấy hơi khó chịu.”

Tân Vân Mậu mím chặt khóe môi, sắc mặt lại hơi trắng, ánh sáng

trong mắt cũng xám xịt hẳn đi, giống như đang khắc chế gì đó. Anh khoanh tay trước ngực, phảng phất như xây lên một lớp tường bảo vệ.

Sở Trĩ Thủy dùng tay sờ trán anh, bị nhiệt độ cơ thể anh làm bỏng, nhưng yêu quái sẽ không bị phát sốt mà nhỉ.

Tân Vân Mậu cảm nhận được sự mát lạnh nơi cô, giờ mới hơi nhắm mắt nghỉ ngơi chút, dường như đã bớt được chút khổ sở.

Chiếc xe dừng bên đường.

Ngô Thường Cung và Lam Tuyền Tiên nhìn nhau, họ tưởng rằng Tân Vân Mậu không gì là không thể, đương nhiên không hiểu sự dị thường của hiện tại.

Chương 192:

Một lát sau, Lam Tuyền Tiên nhìn bờ biển gần đấy, anh ta hốt hoảng, lên tiếng nói: “Nước biển chứa yêu khí của long thần, có hiệu quả giống với lửa rồng, anh ta đến gần miếu long thần dưới đáy biển sẽ không thích hợp, nhưng cục Tất Ngô có khu vực an toàn, giống với cảm giác bên ngoài.”

Cục Tất Ngô nằm trên một hòn đảo nhỏ, nơi đó gần giống với đất liền, chỉ là ngồi tàu qua biển phải đi qua miếu long thần.

“Miếu long thần sẽ tăng cường sức mạnh long thần, người thờ cúng càng nhiều, sức mạnh này càng tăng lên, nên có vài người cá lưu vong còn cuộn sóng biển dâng lên, ép ngư dân tiếp tục tín ngưỡng long thần, mượn điều này giúp cho miếu long thần tồn tại.”

Trong lửa rồng màu đen chứa ngũ độc bát khổ của tín đồ con người, dù có là Tân Vân Mậu cũng không có cách lọc sạch triệt để, nay mới dẫn đến việc tên họ anh bị vấy bẩn.

Giờ đây anh giống như mặt trái kèm theo của chức năng buff trong trò chơi, chỉ cần đến gần khu vực thế lực của long thần mạnh mẽ, thì sẽ không ngừng bị thiêu nướng giày vò.

Sở Trĩ Thủy đưa nước khoáng cho Tân Vân Mậu, lo lắng hỏi: “Anh có cần về Hoài Giang trước không?”

Chẳng trách anh chỉ ở Hoài Giang, nếu không cẩn thận bước vào

lãnh địa của long thần, vậy thì lửa rồng sẽ thiêu cháy càng nặng thêm..

Nếu anh không đi theo, sẽ không khó chịu nữa.

Tân Vân Mậu lắc đầu, thái độ vẫn rất cố chấp.

Cô hơi nhíu mày, nhìn hai yêu quái còn lại: “Không có cách giải quyết sao?”

Ngô Thường Cung dè dặt nói: “Nếu anh ta không thể giải quyết, chúng tôi càng không biết cách.”

Lam Tuyền Tiên: “Nếu ở nơi không gần biển, hoặc là vào cục của chúng tôi, chắc sẽ không khó chịu.”

“Vẫn là trị phần ngọn chứ không trị được tận gốc.” Sở Trĩ Thủy suy tư: “Cục các anh có cây trúc không?”

“Này...” Lam Tuyền Tiên mặt lộ khó xử: “Chỗ này là bờ biển, rất ít trồng cái này.”

“Vậy giờ về có thể trồng.” Cô quyết định: “Chúng ta ngồi tàu đi trước, rồi gọi anh ấy đến sau, anh ấy không cần đi qua miếu long thần.”

Tân Vân Mậu không chịu về Hoài Giang, có lẽ lúc đầu anh không để tâm tới việc có vào cục Tất Ngô hay không, nhưng hiện giờ bị lửa rồng cản ở bên ngoài, với việc tự anh không đi là hai việc khác nhau.

Cô có thể hiểu được sự quật cường của anh, ước gì có thể trồng trúc đầy Tất Ngô, nhờ nó chống lại sự khiêu khích của long thần.

Góc bến tàu tĩnh lặng, Lam Tuyền Tiên và Ngô Thường Cung đã đi làm thủ tục mua vé tàu.

Sở Trĩ Thủy để Tân Vân Mậu ngồi trên ghế dài, cô phát hiện sắc mặt anh tốt lên, giờ mới hơi yên tâm: “Vậy tôi đi kiểm tra an ninh, anh nghỉ ngơi chút đi."

Ngồi tàu phải vào bến tàu, phải thông qua kiểm tra an ninh mới được.

Tân Vân Mậu gật đầu.

Sở Trĩ Thủy xoay người muốn đi.

Tân Vân Mậu nhìn bóng lưng cô, anh không biết lý do, giơ tay kéo cô lại, lòng bàn tay vẫn nóng như trước.

Sở Trĩ Thủy bị anh kéo một cái, cô nghi hoặc xoay đầu lại, lại thấy anh không nói chuyện, vỗ vỗ đầu anh, cười đảm bảo nói: “Được rồi, nửa tiếng sau gọi anh.”

Hòn đảo nhỏ cách bến tàu không xa, ngồi tàu chỉ mất hai mươi phút, cộng thêm xếp hàng là nửa tiếng.

Tân Vân Mậu nghe vậy, mới chịu buông tay.

Cổng bến tàu, Sở Trĩ Thủy lắc lư nhìn thấy Lam Tuyền Tiên, từ trong tay anh ta nhận lấy vé tàu bằng giấy, biết được Ngô Thường Cung đi xếp hàng

lên tàu trước rồi.

Cô nhìn vé tàu đặc thù thì sững sờ: “Đây là vé nội bộ?”

Lam Tuyền Tiên: “Phải, chúng tôi có tàu chuyên đến cục, hình như giờ nổi gió rồi, tàu du khách đều ngừng bán, chờ một hai tiếng nữa mới mở bán lại.”

Tất Ngô kề biển sẽ có tàu du khách, nhưng vùng lân cận không có danh lam thắng cảnh, ngành du lịch không phát triển. Hiện tại sắc trời chuyển âm u, bèn ngừng bán vé du khách.

Sở Trĩ Thủy thờ ơ nói: “Tôi gửi chút tiền cho cục Tất Ngô, các anh quét sạch miếu long thần đi.”

Giờ cô giống như lần đầu dẫn anh đến cục Ngân Hải, cục trưởng Diệp càng không cho họ đến, tâm lý phản nghịch của cô càng dâng lên, bèn muốn thường xuyên dẫn anh lộ diện.

Nếu đã là vùng đất sinh ra long thần, cố ý muốn thiêu cháy anh, vậy thì hủy diệt cứ điểm này.

Lam Tuyền Tiên bất lực: “Tiêu diệt miếu long thần không khó, điều quan trọng là thăm dò ra rất khó, yêu khí long thần giống như dầu trôi nổi trên mặt biển, thiên nhiên hình thành nơi ẩn nấp cho người cá lưu vong, trừ phi trực tiếp từ đáy biển giải phóng sức mạnh, nếu không thì căn bản không thể thăm dò ra toàn bộ vị trí.”

Cô bình tĩnh nói: “Vậy thì thưởng tiền mua tàu ngầm, mua luôn thiết bị cao cấp.”

“... Còn có thể như vậy sao?”

Sở Trĩ Thủy và Lam Tuyền Tiên thông qua kiểm tra an ninh, họ đi lên bến tàu, quả nhiên không có ai, chỉ có con tàu nhỏ xa xa, thân tàu còn có biểu tượng con mắt của cục quan sát.

Bầu trời đen đổ xuống, từng đoàn mây đen lăn mình quay cuồng, cả gió biển cũng hung bạo lên, thấy sắp có mưa bão. Mùi nước biển càng lúc càng nồng, không khí ẩm ướt oi bức, khiến người ta cảm thấy nghẹt thở.

Cây cối bên đường nở ra đóa hoa màu đỏ ánh tía, hình như loại thực vật này tên là hoa Móng Ngựa, lúc này đều bị gió lớn tàn phá cánh hoa, thảm thương rụng đầy đất, để lại vài vết đỏ còn sót lại.

“Trưởng phòng Sở, chúng ta chạy mấy bước tranh thủ tới sớm chút.” Lam Tuyền Tiên dẫn đường phía trước, anh ta tăng nhanh bước chân, lại không nghe âm thanh của cô, xoay đầu lại xác nhận nói: “Trưởng phòng Sở?”

Sau lưng anh ta không một bóng người, chỉ có một chuỗi cánh hoa Móng Ngựa xiêu vẹo rơi đầy đường, giống như mồi nhử dụ bắt con mồi được rải xuống.

Một bên khác, Sở Trĩ Thủy một chân đạp qua cánh hoa, cô nhìn thấy tàu nhỏ gần ngay gang tấc, nhưng không thấy bóng dáng Lam Tuyền Tiên, lên tiếng nói: “Trưởng khoa Lam?”

“Người đâu?” Cô lấy điện thoại ra gọi, lại nhớ ra Ngô Thường Cung đã lên tàu trước, ngẩng đầu gọi về phía bên tàu nhỏ: “Trường khoa Ngô”

Sở Trĩ Thủy vừa đi về phía con tàu nhỏ, vừa giơ tay gọi điện thoại, hoàn toàn không thấy vết nước ướt rượt trên mặt đất.

Ngọn nước to lớn bắn tung tóe.

Ùm một tiếng, sau đó hai mắt tối đen.

Trước khi ý thức trống rỗng, một chuỗi giọng nói êm tai của con gái vang lên, giống như người cá ngồi trên mỏm đá dùng tiếng hát ưu mỹ câu dẫn thủy thủ.

Trong góc, Tân Vân Mậu ngồi trên ghế đã hồi phục, như bỗng cảm thấy cả người nóng rực, vô số ngọn lửa xanh đen từ vai trái của anh lan ra, cuối cùng ngưng kết thành một cái đầu rồng méo mó trong lòng bàn tay trái của anh.

Sau đại chiến, anh nhận lấy sự vấy bẩn của con rồng kia, sức mạnh đội bên hòa vào nhau, dẫn đến việc lửa yêu của anh đều là màu mực xanh.

Giọng nói của đầu rồng khàn đặc nứt nẻ, đây không phải bản thể của long thần, mà là oán khí của hắn và tín đồ.

[Ngươi cũng nên lĩnh hội một lần tư vị đánh mất tình yêu mãi mãi.

Tân Vân Mậu bóp nát đầu rồng lửa, sắc mặt anh cứng đờ, bỗng đứng dậy từ trên ghế, sải bước dài đi về bến tàu.

Bên con tàu, Ngô Thường Cung nghe Lam Tuyền Tiên nói đã lạc mất Sở Trĩ Thủy, sợ hãi nói: “Cậu tiêu rồi, cậu tiêu rồi, hôm nay cậu chết chắc rồi!”

Tân Vân Mậu không lột da rút gân Lam Tuyền Tiên mới lạ.

“Tôi biết, trước khi chết cũng tìm người trước, bảo phòng quan sát trong cục hành động.” Lam Tuyền Tiên nắm chặt điện thoại, nghiêm túc nói: “Tôi gọi điện thoại cho cục trưởng Sa, chắc chắn là người cá lưu vong, phải nhanh chóng định vị mới được.

“Cô ấy đâu?”

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, giọng nói lạnh thấu xương của Tân Vân Mậu vang lên, không biết đã đến bến tàu từ bao giờ.

Ngô Thường Cung sợ sệt quay đầu lại, anh ta nhìn rõ dáng vẻ đối phương lại sững sờ, vội nói: “Thần quân, trên người anh...”

Thuật che mắt ngày thường của Tân Vân Mậu sớm đã bị lửa yêu màu mực xanh thiêu rụi, lúc này là một trường bào màu xanh đen, chỉ là nơi ống tay áo còn bốc lên ngọn lửa đen sậm, lửa yêu khủng khiếp như hình với bóng, thậm chí sắp che phủ cả người anh.

Chỉ là vẻ mặt anh lạnh buốt, không màn đến ngọn lửa đang cháy rực trên cơ thể mình, trong tay còn nắm chặt Long Cốt Tản, chỉ có duy nhất tay phải cầm dù không bị tổn thương.

Long Cốt Tản là thần khí, có hiệu quả kéo dài sinh mạng với yêu quái, miễn cưỡng bảo vệ một mảng da thịt anh.

Tân Vân Mậu càng đến gần bờ biển, ngọn lửa trên người anh càng mạnh, hết lần này đến lần khác thiêu cháy cái gáy trắng ngọc, lửa yêu đen đậm làm anh loang lổ, lửa yêu xanh làm anh hồi phục, gần như đang dùng cơ thể của anh câm cự chiến đấu, phảng phất như đại chiến ngàn năm trước vẫn chưa kết

thúc.

Lam Tuyền Tiên: “Trong chủng tộc người cá lưu vong, có một loại năng lực chiến đấu rất yếu, nhưng giỏi quyến rũ con người, chuyên lẻn vào ý thức con người khuấy động nhân tâm, chắc cô ấy bị đối phương tóm vào đáy biển, giờ đang trầm mê trong ảo giác.”

Tân Vân Mậu rơi vào im lặng, anh tĩnh tâm cảm nhận tín vật, nhưng không tìm ra vị trí của cô: “Phía ngoài nước biển này có yêu khí của hắn?”

“Phải.”

Tân Vân Mậu cầm Long Cốt Tản, đáy mắt anh đằng đằng sát khí, quả quyết nói: “Lên tàu, chỉ cần rời khỏi vùng biển này là được.”

Trời cao vang lên một tiếng sấm dữ dội, con tàu dần dần rời bến, không chạy đến cục Tất Ngô, mà hướng về giữa biển, đó là khu vực đáy biển tập hợp nhiều miếu long thần nhất.

Ngô Thường Cung nhìn lửa yêu cháy lớn hơn trên người Tân Vân Mậu, thậm chí phát ra âm thanh lách tách, không nhịn được sợ đến líu lưỡi.

Cơn mưa lớn rơi nặng hạt, rơi lên thân tàu vang lên âm thanh, vẫn không thể dụi tắt lửa rồng đen sậm.

Dung mạo anh tuấn lạnh lùng của Tân Vân Mậu có hạt mưa rơi tuột xuống, cổ áo anh hoàn toàn ướt đẫm, giơ tay mở dù bổ vào không trung, sóng biển mãnh liệt bỗng chốc dâng lên, hình thành một màn nước khổng lồ giữa không trung, sau đó rả rích rơi xuống trong chớp mắt, lần nữa hòa vào biển tạo thành một vùng sâu thẳm.

Chương 193:

Anh chỉ có thể tách vùng biển này trong một khoảnh khắc, vậy mà lại không thể nâng nó lên.

Lam Tuyền Tiên nhìn chăm chú lửa yêu xanh đen trên người anh, nhỏ giọng nói: “Sức mạnh của anh và hắn hòa vào làm một, rất khó nâng vùng biển lớn này lên.”

Yêu khí đen sậm bám vào mặt biển Tất Ngô, cùng một nguồn gốc với cái trên cơ thể Tân Văn Mậu.

Ngô Thường Cung nắm chặt cổ tay: “Nên để thần quân đi theo bảo vệ cô ấy mới đúng!”

“Cô ấy trước giờ đều không cần tôi bảo vệ.” Tân Vân Mậu nắm chặt Long Cốt Tản, khớp xương trắng bệch, lại phất tay chẻ sóng lần nữa, lạnh lùng nói: “Nói nửa tiếng sau gọi tôi, vậy thì chắc chắn có thể làm được.”

Ngô Thường Cung vội lắc đầu, anh ta sợ hãi thì thầm: “Tiêu rồi, giận điên rồi.”

Lam Tuyền Tiên: “Con người trong ảo cảnh chỉ còn bản ngã, hoàn toàn không tự nhận thức được, rất khó gọi ra tên của anh.”

Sở Trĩ Thủy cần có nhận thức, mới có thể gọi ra tên của anh, nhưng ảo cảnh do người cá dệt ra chuyên công kích vào điểm yếu trong

nội tâm con người.

Tân Vân Mậu liếc nhìn hai yêu quái một cái, trong mắt anh tràn ra ngọn lửa lạnh lẽo, tức giận nói: “Đó là con người các anh tưởng, giống với sự tồn tại quê mùa của các người, dù có sống thêm mười năm, trăm năm, ngàn năm nữa cũng không thể hiểu được suy nghĩ của cô ấy, nếu muốn so sánh thật, chẳng qua chỉ là một đám người phàm ngu muội có yêu khí, nhưng nếu mất đi yêu khí, cả người bình thường cũng không bằng, không sánh bằng một sợi tóc của cô ấy!”

Anh không thể dung túng nhẫn nhịn giọng điệu thương tiếc của họ, nhìn cô như nhìn kẻ yếu vô năng!

Chỉ là yêu quái nhỏ nhoi, còn cho rằng có thể mạnh hơn cô?

“Tín đồ của hắn là một đám vỏ rỗng vô trị, mà tín đồ của tôi là người hoàn mỹ nhất trên đời.” Tân Vân Mậu trông về biển lớn âm u, chỉ thấy vùng rìa đám mây mưa bão, ẩn hiện một tia sáng: “Cô ấy không yếu chút nào, cô ấy vì tất cả những người yêu cô ấy và những người cô ấy yêu, đánh đâu thắng đó."

Mà anh chỉ cần tin tưởng cô là được.

Từ rất lâu về trước, anh đã biết rõ, cô không nhất thiết cần anh, nhưng chắc chắn anh cần cô.

Anh không hiểu tại sao trời đất phong anh làm thần, giống như không hiểu tại sao yêu quái muốn hoá người. Nếu con người đã là sự tồn tại vụn vặt cả đời không thể có được yêu khí, vậy không nên cho họ biến thành hình người sau khi tu luyện, càng không nên ban cho họ cái tên để du hành trong nhân gian.

Anh đã từng chẳng thèm đoái hoài tới con người, cho rằng họ yếu ớt nhỏ bé như hạt bụi, kiến thức trong đầu mãi hạn hẹp, cắm cọc sống tạm bợ cả một đời, chỉ vì theo đuổi thứ vô căn cứ.

Nhưng kể từ một ngày nọ, anh dần dần thay đổi suy nghĩ về con người, ẩn ẩn đoán ra dụng ý của trời đất.

Anh bắt đầu học tập hành vi của cô, lĩnh hội được suy nghĩ của cô, theo cô đi qua khắp chốn, vui vẻ cảm nhận mọi thứ trong đó, thay đổi bằng tình cảm chân thật, mới là tu luyện hóa người chân chính.

Thần linh tuyệt đối không phải dáng vẻ cao cao tại thượng, liếc nhìn chúng sinh bằng nửa con mắt, dùng sức mạnh vô tận thu hút một đám tín đồ hỗn độn, sau đó lại lâng lâng trong sự tung hô vừa giả tạo vừa buồn cười, nắm chặt không buông mọi thứ có lợi cho bản thân giống như long thần, vậy có khác gì con người đáng thẹn nắm quyền thế trong tay?

Thần là nỗi dằn vặt, là dâng hiến, là hy sinh, là biết rõ không thể nhưng vẫn làm, là sức mạnh của mình có hạn cũng thiện đãi người bên cạnh, là biết rõ sinh mệnh ắt có khiếm khuyết nhưng sẽ không thất vọng, là một dòng nước mát tràn ra từ nơi cằn cỗi, là khe suối ôn hòa bào mòn đá thô dốt nát thành tròn đều.

Đây được xem là sức mạnh yếu đuối nhỏ bé, như dòng nước nhỏ giọt không dứt, không chút tiếng động cảm hóa vạn vật ven đường.

Không sai, trước giờ cô không phải tín đồ của anh, mà anh mới là tín đồ của cô.

Anh thông qua cô học được thần tính.

Nơi đáy mỏm đá tối đen không ánh sáng, một ngôi miếu thờ cũ nát cực kỳ dễ thấy, nơi này không có nước biển chảy vào, lại giống như thủy cung dưới mặt đất. Bộ phận người cá có thể thêu thắt điều khiển nước, họ trải nó ra xung quanh, tạo ra không gian có thể hít thở dưới đáy biển.

Nước biển có yêu khí vây quanh, cung cấp nơi ẩn náu cho người cá lưu vong.

Sở Trĩ Thủy ướt sũng nằm trên mỏm đá, cô lúc này đang nhắm chặt hai mắt, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã không còn làm chủ được ý thức.

Người cá lưu vọng đi tới đi lui bên cạnh cô, họ đang chuẩn bị cống phẩm cúng tế, định hiến dâng con người này cho long thần bị phong ấn, nhằm giải mối thù năm đó Tân Vân Mậu xé nát cánh tay long thần.

Một tên người cá nam hỏi: “Đã công phá phòng bị tâm hồn của cô ta chứ?”

Người cá nữ đáp: “Chưa, lúc ấy chỉ dùng hoa Móng Ngựa tạo thành ảo cảnh, còn chưa kịp tiến hành bước kế tiếp.”

Người cá nam kinh sợ: “Vậy còn chờ gì nữa, nếu cô ấy tỉnh lại nửa chừng, có thể gọi anh ta đến!”

Người cá lưu vong phát hiện tín vật trên cổ Sở Trĩ Thủy, họ càng chắc rằng họ không tìm sai người, nếu không có nước biển ngăn trở, Tân Vân Mậu đã xuất hiện từ lâu.

Người cá nữ vội đồng ý, dùng yêu khí thâm nhập vào thế giới tinh

thần của Sở Trĩ Thủy.

Hương hoa cổ quái dày đặc, đầu óc mê man không tỉnh lại được, ý thức của Sở Trĩ Thủy như rơi vào một khoảng không gian trắng xóa.

Cơ thể cô như nhấp nhô theo sóng biển, đột nhiên mất đi tri giác, trong quên mát gì đó, chỉ cảm thấy có người giơ tay lục tìm lung tung trong đầu cô.

Tiếng cười yêu kiều câu nhân của người cá nữ, làm con người rơi vào giấc mộng sâu hơn, chỉ cần tìm ra ngũ độc bát khổ của đối phương, chỉ cần nắm được sợi dây mạng sống của họ thì mọi việc thuận lợi.

Thế giới của Sở Trĩ Thủy bị ép mở ra, ý thức của cô giờ yếu ớt như trẻ con, không có sức lực đánh trả.

Người cá nữ hăng say tiến vào không gian của Sở Trĩ Thủy, nơi đây không có bất cứ vật ô uế nào, vậy mà là một màu trắng thuần khiết, kéo dài vô bờ, vừa nhìn thì thấy không có điểm cuối. Rõ ràng chỉ là con người, nhưng tinh thần rất rộng lớn, hiếm khi không dính vào ngũ độc.

Ngũ độc là tham, sân, si, mạn, nghi. Người có thể thoát khỏi mấy thứ này, không cần nghi ngờ chính là thứ hiếm gặp trong loài người.

Nhưng cho dù không có ngũ độc, cũng không ai thoát được bát khổ, chia thành sinh, lão, bệnh, tử, cầu bất đắc, oán tăng hội, ái biệt ly, ngũ ấm xi thạnh.

Người cá nữ giơ tay ra, cô ta đứng trong không gian màu trắng, kéo mở ký ức của Sở Trĩ Thủy. Ký ức sống động bị lật tung ra, như cuốn

phim nhựa liên tục nhấp nháy trước mặt người cá nữ.

Hiện tại, mọi thứ của con người này đều hiện ra, từ khi cô chào đời đến nay, sẽ không bỏ sót điều gì.

Đây là nỗi đau của con người mang tên Sở Trĩ Thủy.

Sinh khổ là trẻ sơ sinh ở phòng sinh cất tiếng khóc nỉ non đầu tiên.

Lão khổ là tóc của Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ bạc trắng, khóe mắt thêm nếp nhăn, cơ thể vô lực bắt đầu khom xuống.

Bệnh khổ là cô nhợt nhạt và bất lực ở trên giường bệnh viện, dạ dày đau đớn như xé toạc, song thân bên ngoài xót xa thở dài.

Tử khổ là nước mắt của Kim Du, cầu xin cho cô sống qua trăm tuổi.

Oán tăng hội khổ là người lớn khuyên cha mẹ sinh thêm con trai lúc cô còn nhỏ, là người sáng lập liên hợp trong lúc điên loạn chỉ trích cô giả tạo, là vô số yêu quái ngoan cố đối xử thành kiến với anh.

Ái biệt ly khổ là chữ “Thủy” sau bức ảnh ở Đan Sơn, cô sớm biết có một ngày sẽ chia xa, vừa không mong anh quên sạch, vừa không mong anh nhớ quá rõ ràng, cho nên không viết cả tên, chỉ để lại một chữ.

Cầu bất đắc khổ là anh nói không thể nở hoa, bởi vì có thể hiểu, nên mới cầu không được.

Ngũ ấm xí thạnh khổ tập hợp sắc, thọ, tưởng, hành, đức. Vui vẻ, buồn lo, phiền muộn, dục vọng của cô ngưng kết lại vào nhau, nội

tâm bồn chồn bất an, bảy cái khổ bên trên gặp nhau tại đây, mang theo phiền não mãi không nguôi của mỗi người.

Người cá nữ không dễ gì mới đợi được ngũ ấm xí thạnh, cô ta vừa định giơ tay chạm vào ngọn lửa kia, nhưng chỉ thấy nó lách tách một tiếng rồi lụi tắt, bặt vô âm tính trong không gian trắng xóa.

Bảy cái khổ phía trước cũng tan thành mây khói, mảnh trời đất đơn sắc này yên bình trở lại.

Người cá nữ khó hiểu vô cùng, cô ta mù mờ nhìn dáo dác xung quanh, muốn giơ tay lật tìm lần nữa, nhưng mãi cũng không gom lại được mảnh vỡ.

Một giọng nói non nớt mềm mại vang lên: “Cô đang tìm tôi sao?”

Người cá nữ nghiêng đầu qua, phát hiện trong không gian trắng xóa xuất hiện bóng người, thế mà lại là cảnh tượng một nhà ba người tay trong tay ấm áp.

Người đàn ông và người phụ nữ chỉ có bóng lưng mơ hồ, một bé gái đang đứng ở giữa họ, trông dáng vẻ chỉ tầm ba bốn tuổi.

Bé gái hiện tại lùn tịt, chỉ có thể nắm ngón tay út của cha mẹ, một tay tay cha, một tay nắm tay mẹ, đang quay đầu nhìn người cá nữ, đôi mắt long lanh phát sáng, trong vắt tựa như gương, dáng vẻ không chút sợ hãi.

Cổ cô đeo một ngôi sao thạch anh, lớn như trứng gà, lúc này đang tỏa sáng rực rỡ.

Vẻ mặt của người cá nữ trở nên ảo diệu, ngón tay cô ta hơi run rẩy, không ngờ bản ngã của Sở Trĩ Thủy lại hóa người trong thế giới

tinh thần, đây là tình huống trước nay chưa từng có. Con người rơi vào ảo cảnh chỉ mặc nó nhào nặn, trước giờ không có người thoát được ngũ độc bát khổ.

Bé gái nhìn người cá nữ đang ngây ngốc tại chỗ, thuận thế buông ngón tay cha mẹ ra, bóng hình người đàn ông và người phụ nữ theo gió hóa thành mảnh vụn. Cô xoay người nhìn thẳng đối phương, không biết từ lúc nào lại cầm một thanh trúc tí xíu trong tay, đang nhàn nhã chơi đùa trong lòng bàn tay mềm mại.

“Tuy thuận theo anh ấy gọi thần quân, nhưng nói thật thì là muốn dỗ anh ấy vui vẻ, trước giờ tôi không xem anh ấy là thần.” Giọng điệu bé gái mềm mại, thanh trúc trong tay cô lắc qua lắc lại, giống như cô giáo nhỏ dạy bảo học sinh, chỉ về người cá nữ: “Chẳng phải yêu quái các người đều coi con người là đồ ngu sao, tưởng rằng đưa ra miếng mồi lợi ích, hoặc lên tiếng uy hiếp một phen thì có thể dắt mũi con người?”

Ban nãy cô bị người cá nữ lật xem từ đầu đến đuôi, thật sự bí mật gì cũng không thể che giấu.

“Phải đó, tôi không có yêu khí, cũng không có thiên phú, càng không có tuổi thọ dài lâu, nhưng vậy thì sao chứ?” Bé gái chậm rãi nói: “Việc có thể dùng yêu khí hoàn thành, tôi dựa vào bản thân mà làm được, làm không được cũng không cần tiếc nuối, dù tôi chỉ có thể sống một trăm năm, như vậy có thể sống viên mãn rực rỡ, làm một người bình thường cũng không mất mặt.”

Cô hạ mắt: “Con người đều không chịu chấp nhận chính mình, còn có thể mong đợi ai đến chấp nhận cô, ai cũng sẽ không nhìn nổi cô.”

Cô lúc trẻ tuổi, không toàn lực muốn chứng minh bản thân, nhưng chỉ đổi thành người ngoài nói với cha mẹ “Nếu con các người là con

trai, vậy thì hoàn hảo rồi". Cũng sẽ có lúc cô nghĩ rằng, có phải sinh ra là con trai, sống sẽ dễ dàng hơn nhiều không, chí ít không cần chịu đựng kiểu chỉ trích bất lịch sự này.

Nhưng hiện tại cô sẽ không nghĩ như vậy, cô không biết con người có chuyển kiếp không, nhưng nếu có cơ hội lựa chọn, cho dù chọn lại bao nhiêu lần, cô vẫn sẽ đưa ra quyết định giống vậy.

Cảnh ngộ càng khó khăn thì càng phải kiên trì, cô kiêu ngạo vì thân phận phụ nữ này của mình.

Mưa bão cuồng phong có lớn hơn, cô cũng sẽ giành chiến thắng thôi, không kém cạnh vô số những người đàn ông đó chút nào.

Chương 194:

Hiện tại cũng là như vậy, dù làm việc ở cục yêu lâu hơn, thấy qua vô số chuyện thần kỳ, cô vẫn chưa từng nghĩ sẽ cởi bỏ thân phận người bình thường.

Dù vui vẻ hay khổ sở, hạnh phúc hay bất hạnh, hoàn mỹ hay tiếc nuối, cô đều cam tâm tình nguyện nuốt xuống tất cả, phủ nhận một phần bất kỳ trong đó, đều là đang phủ nhận cô đi đến hiện tại nhờ vào sự lựa chọn của chính mình.

Không phải cô không có ngũ độc bát khổ của con người, chỉ là cuối cùng nhờ vào bản tâm buông bỏ, chọn sai hay không chọn sai, chỉ cần là điều cô chọn thì đều có thể chấp nhận.

Nếu trên đời có thần thật, đến chi phối sự lên xuống dòng đời của cô, đó chỉ có thể là bản thân cô.

“Nếu không còn chuyện gì nữa, có thể mời cô ra khỏi thế giới của tôi không?” Bé gái lịch sự nói: “Nếu không thì tôi phải gọi anh ấy rồi.”

Sắc mặt của người cá nữ đại biến, cô ta giơ tay muốn ngăn lại, nhưng không kịp.

“Tân Vân Mậu.”

Mưa như trút nước, mũi tàu chòng chành nghiêng ngả, Tân Vân

Mậu tay cầm Long Cốt Tản, anh không ngừng lật xé sóng lớn, mượn mặt biển bị phá thành khe hở tìm nơi Sở Trĩ Thủy rơi xuống, thế nhưng mãi vẫn không thể xác định vị trí chính xác.

Tóc đen của anh tung xõa, áo choàng cả người bị lửa đen thiêu xuyên qua từ lâu, cũng không còn thấy bất kỳ tia lửa màu xanh nào nữa, lúc đầu vẫn xanh đen giao nhau, giờ chỉ còn lại một mảnh màu đen.

Ngô Thường Cung hoảng loạn nói: “Thần quân, anh về trước đi, hình như anh không ổn lắm...”

Đây là sắp bị cháy đen hoàn toàn rồi.

Gió biển tàn phá bừa bãi, mây dày đen kịt bị một tia hào quang xé ra, cuối cùng thì mặt trời cũng đâm xuyên qua tầng mây, khiến mặt biển dập dờn ánh sáng.

Tân Vân Mậu: “Cô ấy gọi tôi rồi.”

Vừa đúng nửa tiếng, cô không nuốt lời.

Lam Tuyền Tiên đang liên lạc đồng nghiệp, anh ta còn chưa hiểu gì, nghi hoặc: “Cái gì?”

Một khắc sau, khe hở màu đen nuốt chửng Tân Vân Mậu, cơ thể thẳng tắp của anh biến mất trên tàu, chỉ để lại Ngô Thường Cung và Lam Tuyền Tiên.

Bốn bề vắng lặng, nhưng lan ra ánh sáng nhạt dịu dàng, có thể cảm nhận được hơi thở của cô. Mỏng manh, ấm áp, ôn hòa, không có chỗ dơ bẩn nào, có thể dập tắt mọi lửa giận và nôn nóng.

Lúc Tân Vân Mậu tiếp đất, còn không biết mình hạ xuống vào nơi nào, sau đó mới nhận ra mình tiến vào thế giới tinh thần của cô. Anh hít sâu một hơi, không khí thanh mát đi vào phổi, ngơ ngác giơ tay lên, bỗng phát hiện lửa đen trên người mình đã tàn lụi, cả tay áo choàng cũng biến thành một màu xanh thuần.

Vết thương mới hình thành lúc nãy của anh cũng được chữa khỏi toàn bộ, chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhõm chưa từng có, ngọn lửa bị nguyền rủa trước giờ vẫn luôn không có cách thoát khỏi, cô vậy mà tình cờ phá giải rắc rối xưa nay của anh.

Nhưng cũng không phải là tình cờ, nơi đây là thế giới cô tạo ra, không nhiễm bất cứ ngũ độc bát khổ nào, cho nên mới thanh lọc được anh.

Giờ anh lần nữa lấy lại được cái tên "Vân Mậu."

Tân Vân Mậu nhớ ra cô không thích đồ đen, giờ anh mặc một áo choàng xanh thuần, không thấy một vết cháy vào, bắt đầu nhìn trái nhìn phải tìm cô.

Không thấy được cô trong hình người trưởng thành, lại trông thấy cô lúc còn nhỏ, cũng khá mới mẻ.

Một bên khác, người cá nữ định tóm lấy bé gái, ai ngờ cô ta vừa tiếp cận đối phương, bé gái dùng thanh trúc đâm vào cô ta, trông sức nhỏ nhưng rất đau, đâm đến mức cô ta chảy nước mắt, vô số hạt ngọc trai lộp bộp rơi trên đất.

Nơi này là thế giới của Sở Trĩ Thủy, nên chỉ cần cô tìm về ý chí, có thể dằn xéo người cá nữ.

Bé gái nhìn đất đầy ngọc trai thì rất tò mò, cô vốn chỉ tỏ ý uy hiếp phản kích cho có, vừa thấy ngọc trai thì sinh ra tâm lý trải nghiệm, dù sao thì sớm muộn đối phương cũng là tội phạm bị cải tạo, không nhịn được lại đâm người cá nữ hai cái, quả nhiên ngọc trai xinh đẹp rơi xuống nhiều hơn.

Một lát sau, chàng trai tuấn lãng mặc áo choàng xanh đột ngột hiện thân, anh một tay ôm cô lên, tay kia cầm Long Cốt Tản cùng đã khôi phục màu xanh đậm, rét lạnh nhìn người cá nữ, giọng điệu lạnh lùng: "Chính là cô lừa gạt buôn người?"

Người cá nữ nhận ra Tân Vân Mậu thì lông tơ dựng đứng, không nói hai lời nhấc chân muốn chạy, thế nhưng Long Cốt Tản đã bay lên không trung, một tiếng hô vang lên ném ra lửa yêu màu xanh!

Bé gái ôm lấy cổ anh, cô bỗng trừng to mắt, kinh sợ ngăn lại: "Đừng thiêu thành tro, cô ta biết rơi ngọc trai!"

Tân Vân Mậu sững sờ: "Rồi sao?"

Cô kích động nói: "Ngọc trai có thể bán lấy tiền, còn phải cho mượn hơn một triệu nữa đó!"

Long Cốt Tản xoay tròn ở giữa không trung truyền ra một vòng lửa xanh, trực tiếp trấn áp người cá nữ âm mưu tháo chạy. Xích yêu màu xanh xuất hiện bốn phía như dây leo tóm lấy người cá nữ, sau đó trói chặt lấy đối phương.

Không gian trắng xóa chưa tiêu tán, Tân Vân Mậu cũng chưa buông Sở Trĩ Thủy xuống, anh tò mò đánh giá cô.

Làn da của bé gái mịn màng, đôi má hơi phúng phính non nớt, đôi

mắt tròn xoe lại lấp lánh, búi tóc đáng yêu ngoan ngoãn, trước ngực còn đeo một ngôi sao thạch anh. Cô như một viên bánh gạo nếp màu trắng, cứ cảm thấy cắn một ngụm đều là mùi vị ngọt ngào mềm mại.

Lúc nãy Sở Trĩ Thủy để anh ôm lên, chủ yếu là vì thấp hơn người cá nữ, nếu được ôm lên có thể nhìn xuống đối phương. Giờ cô bị anh nhìn chằm chằm, vì muốn duy trì thăng bằng, một cánh tay vòng lấy cổ anh, tay kia không nhịn được vỗ vai anh: "Nhìn tôi làm chi?"

Tân Vân Mậu tràn đầy hứng thú: "Chưa từng thấy."

Anh chưa từng thấy dáng vẻ trẻ con của cô, cũng chưa từng nghĩ sẽ được bù đắp tiếc nuối ở nơi này, hóa ra con người còn nhỏ còn có dáng vẻ như vậy, không giống bé trai trong trò chơi có chó bắp cải*

*một game mobile.

Sở Trĩ Thủy nhìn tay nhỏ của mình, giật mình nói: "Tại sao tôi biến thành thế này?"

"Đây là bản ngã của cô hóa hình, nên có thể nói..." Tân Vân Mậu lén nhìn cô: "Tuổi tâm lý của cô là thế này."

"Không thể nào." Sở Trĩ Thủy nghiêm túc nhíu mày, bất lực cô giờ bị teo nhỏ lại, chẳng những không có lực uy hiếp, còn giống trẻ nhỏ giả làm người lớn: "Tôi cũng không phải anh, tôi rất chín chắn đó."

Cả giọng nói của cô cũng trở nên non nớt, lời nói ra có mùi sữa.

Tân Vân Mậu giương cao khóe miệng, vỗ về nói: "Ừm ừm."

Sở Trĩ Thủy vừa nghe anh "ừm" nhiều hơn bình thường một chữ, cô

bỗng cảm thấy không hay rồi, kháng nghị nói: “Bỏ tôi xuống, tôi muốn ra ngoài.

Tân Vân Mậu làm như không nghe câu này, anh còn mặt dày ôm cô đi hai vòng, trông có vẻ làm vậy rất vui.

Cô tức giận nói: “Anh mới là kẻ lừa gạt buôn người.”

Tân Vân Mậu: “Ra ngoài thì không nhìn được nữa, chơi chút đi.”

Sở Trĩ Thủy bỗng xù lông, đột nhiên hiểu ra nguyên nhân trẻ con đều chĩa mũi nhọn vào Tân Vân Mậu. Sau khi cô biến về làm bé gái, trông anh cũng không thuận mắt, còn giơ tay nắm lấy tóc dài như mực của anh, uy hiếp nói: “Thả tôi ra ngoài.”

Tân Vân Mậu mặc kệ cô nắm tóc mình, anh do dự nhìn chằm chằm cô rất lâu, vẫn không thể kiềm nén lòng hiếu kỳ, dần giơ tay ra, bóp nhẹ má mềm của cô một chút, quả nhiên là xúc cảm giống với bánh gạo nếp.

Sở Trĩ Thủy tức đến nỗi giật tóc dài của anh xuống thật.

Không gian trắng xóa tiêu tán, một người một yêu bước ra thế giới hiện thực, Tân Vân Mậu còn tiếc nuối thở than một tiếng.

Trong miếu long thần dưới đáy biển, bản người trưởng thành Sở Trĩ Thủy đã tỉnh lại, cô đỡ mỏm đá ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người ướt đẫm, may mà có người máy làm việc nhà ngay bên cạnh. Tân Vân Mậu búng tay một cái làm khô quần áo của cô.

Sở Trĩ Thủy hơi chỉnh đốn lại bản thân, cô bắt đầu tìm kiếm ngọc

trai, quả nhiên nhìn thấy người cá nữ gần đó, còn có ngọc trai xinh đẹp lăn lóc trên đất, chỉ là nhỏ hơn ở trong không gian trắng xóa.

Sở Trĩ Thủy nhặt một viên lên, nghi hoặc: “Tại sao kích thước nhỏ rồi?”

“Nơi đó là thế giới tinh thần, truyền đến thế giới hiện thực, có thể sẽ yếu đi đôi chút.” Tân Vân Mậu giải thích: “Tinh thần rất đau khổ, nhưng trong hiện thực rơi bao nhiêu nước mắt do mình mà thôi.”

Cô khiêm tốn thỉnh giáo: “Họ đều biết rơi ngọc trai sao?”

“Tôi không hiểu chủng tộc này lắm, hình như là có phân chia, có thể đi hỏi Bím Tóc Nhỏ.” Anh đáp: “Trước kia chắc anh ta sống trong chủng tộc.”

Sở Trĩ Thủy hơi suy ngẫm, giờ mới hiểu “Bím Tóc Nhỏ” chỉ Lam Tuyền Tiên.

Tộc người cá trung thành đến chết với long thần, có hệ thống gia tộc nghiêm mật phức tạp, sau trận đại chiến thì chia thành hai bộ phận. Một phần như Lam Tuyền Tiên, nhận ra bộ mặt thật của long thần mà thu tay, căn bản cư trú trên mặt biển gió êm sóng lặng; một phần là người cá lưu vong, họ tin tưởng sâu sắc long thần sẽ trở về, hộ gió gọi sóng ở vùng lân cận Tất Ngô, ép con người bảo vệ duy trì tín ngưỡng với long thần.

Sở Trĩ Thủy bị tóm đến căn cứ của người cá lưu vong, đáy biển bao la bát ngát có vô số miếu thờ đắp bằng cách dệt sợi nước, đây là nguyên nhân thế lực long thần không thể tiêu tán ở Tất Ngô.

“Nếu muốn có nhiều ngọc trai hơn, thì phải tìm được nhiều miếu hơn đúng không?” Sở Trĩ Thủy nhìn một vòng trong miếu, đánh giá

cấu tạo bên trong: “Nếu không thì không sàng lọc ra được người cá biết rơi ngọc trai.”

Tân Vân Mậu đang xuất hiện trong miếu long thần, sớm đã dọa bọn người cá đến tản đi hết, dồn dập chui đầu vào biển sâu, nhanh chóng chạy thục mạng ra xa.

Hiện tại trên bàn thờ là một mảnh bừa bộn, không yêu quái nào dám làm cúng tế, đều muốn giữ cái mạnh nhỏ cho tốt.

Tân Vận Mậu nhìn nước biển sâu thẳm trên đỉnh đầu, anh giơ Long Cốt Tản lên ngắm, nói: “Hang ổ của họ quá nhiều, chúng ta tìm rất tốn sức, nhưng nếu làm mất hết yêu khí trên mặt nước biển, có thể giúp những kẻ bất tài kia tìm từ từ.”

Cục Tất Ngô trường kỳ quét trừ miếu long thần, bất lực bởi mặt biển có yêu khí của hắn, yêu quái bình thường không thể tiến hành định vị.

Nếu không phải Sở Trĩ Thủy gọi tên Tân Vân Mậu, cả anh cũng phải xáo trộn nước biển nhiều lần, mới có thể thăm dò rõ tình hình dưới đáy biển.

Tân Vân Mậu mới định bắn pháo lên mặt biển, lúc anh giơ tay lại nhìn thấy ống tay áo màu xanh, cơ thể được thanh lọc trong thế giới tinh thần, quả nhiên cũng truyền đến thế giới hiện tại. Anh suy nghĩ một lát, bỗng hạ tay xuống, nhìn Sở Trĩ Thủy: “Cô muốn thử không?”

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Thử cái gì?”

“Làm sạch yêu khí trên mặt biển.” Tân Vân Mậu đưa Long Cốt Tản cho cô: “Dùng dù ngắm chuẩn phóng ra là được.

Sở Trĩ Thủy nhìn cán dù trước mặt, cô không kiềm được ngơ ngác, nhắc nhở: “Nhưng tôi không phải yêu quái, tôi không có yêu khí.”

“Long Cốt Tản không cần yêu khí, nó chuyên công kích ngũ độc bát khổ của người và yêu, đây mới là lý do nó có thể trở thành thần khí.” Anh hạ mắt nói: “Trước kia không chắc chắn, giờ biết rồi, chắc cô có thể dùng.”

Sở Trĩ Thủy làm sạch hết vết ô uế long thần mang đến cho Tân Vân Mậu, vậy nói lên cốt rồng vô dụng với cô, cô không có ngũ độc bát khổ, sẽ không bị cắn trả.

Sở Trĩ Thủy nghe xong, cô mới cảm thấy khá thần kỳ nhận lấy, cho dù đã thấy Long Cốt Tản nhiều lần, nhưng đây vẫn là lần đầu thật sự cầm được nó trong tay. Tay cầm cán dù đen kịt có cảm xúc cứng và thô, mặt dù xanh đậm nhẹ nhàng linh hoạt, trên mặt dù hiện tại không còn vết lửa cháy khét nữa, thứ đã thế chỗ là những sợi lá trúc màu xanh nhạt.

Long Cốt Tản mở ra, giống như có mảnh rừng trúc che phủ đỉnh đầu, ý thơ lãng mạn nói không nên lời.

Sở Trĩ Thủy thu dù lại, cô dùng mũi dù ngắm lên trên, hỏi: “Ngắm thế này? Nhưng phóng ra thế nào?”

Tân Vân Mậu đi qua, anh chầm chậm đến gần cô, một tay nhẹ đỡ lấy cổ tay cô, giúp cô nâng cao mũi dù, hướng dẫn nói: “Nhớ lại cảm giác ban nãy cô ở trong thế giới của chính mình.”

Chương 195:

Trong biển u ám đen kịt, chỉ có duy nhất ánh đèn trong miếu thờ mang đến nguồn sáng, thế nhưng lá trúc ẩm ướt lạnh giá lại tỏa ra mùi hương thơm mát, lấn át đi mùi vị khó ngửi của nước biển và nến dầu.

Sở Trĩ Thủy thân ở đáy biển, vốn dĩ còn cảm thấy cánh tay hơi lạnh, bị sinh vật kỳ lạ đưa vào trong biển làm cô sởn gai ốc, Nhưng cơ thể ấm áp của anh tiến đến gần, bỗng xua đuổi cái rét lạnh xâm nhập vào xương tủy, mang đến sức mạnh sinh mạng của thực vật sau khi hấp thụ ánh nắng.

Hình như anh hơi thay đổi, bất tri bất giác cởi bỏ sự ảm đạm, tự nhiên xòe cảnh lá ra, không giống ngày thường cứ đè nén gì đó, dưới vẻ mặt kiên định là một con sóng ngầm đang chảy.

Có lẽ mùa xuân đến thật rồi, cả cây trúc cũng chào đón mùa xanh tươi nhất.

Sở Trĩ Thủy cầm cán dù, cô tĩnh tâm lại cảm nhận, nhớ lại chua ngọt cay đắng của mình trong sự vây quanh của cành trúc, chỉ cảm thấy có một dòng cảm xúc chảy vào trong Long Cốt Tản, không chịu khống chế mà bắn thẳng lên một vùng mặt biển!

Một kích này có lực phản lại, may mà Tân Vân Mậu đỡ lấy cô, để cô tựa vào lòng mình.

Ánh sáng màu trắng hùng vĩ như núi lửa phun trào từ đáy biển, kèm theo một cơn chấn động nhẹ, nổ thành pháo hoa trắng xóa trên mặt biển.

Mắt của người bình thường không thể nhìn thấy, họ chỉ có thể thấy vài tia sáng vàng xuyên qua đám mây, cơn mưa đến rất nhanh, cũng đi rất nhanh, làn nước mặt biển Tất Ngô dập dờn sau màn mưa, khôi phục lại cảnh tượng yên bình.

Trên tàu nhỏ, Lam Tuyền Tiên và Ngô Thường Cung là yêu quái, họ có thể phát hiện mặt biển biến đổi, sức mạnh màu trắng thuần bùng nổ trên mặt biển đen ngòm, như một đóa hoa nở rộ, chẳng những không bị sức mạnh màu đen gặm nhấm, trái lại còn từ tốn khuếch tán rộng ra bên ngoài, trực tiếp làm sạch nước biển bị che phủ quanh năm bởi yêu khí của long thần.

Ngô Thường Cung ngạc nhiên: “Đây là thần quân...”

Lam Tuyền Tiên sững sờ nói: “Không, không phải anh ta, đây không phải yêu khí.”

“Tuyền Tiên, tình hình sao rồi!?”

Gần đó, nhóm yêu quái cục trưởng Sa ngồi tàu chạy đến cứu viện, họ nhìn mặt biển trong như pha lê, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Yêu khí long thần tan đi rồi.”

Tất Ngô là vùng đất sinh ra long thần, nhưng lúc này có người làm thế lực của hắn lay động.

Bầu trời quang đãng, mặt biển tĩnh lặng, có cả tia nắng chiếu vào đáy biển.

Ánh mặt trời soi vào biển, chiếu sáng vùng biển cạn ngũ sắc rực rỡ, lan ra ánh sáng kỳ dị lạ thường.

Trong ngày âm u, đáy biển bức bách giơ tay không thấy năm ngón, chỉ có thể dựa vào ánh đèn miếu long thần dò đường, nhưng mặt trời chói chang từ trong tầng mây xuất hiện, họ càng có thể nhẹ nhàng nhìn được toàn cảnh có nước lắc lư, còn có động vật có vỏ màu ngà lung linh.

Trên mái hiện loang lổ của miếu long thần, cũng rơi xuống một ánh nắng ấm áp.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đứng ở cửa miếu thưởng thức hết những thứ này, nếu không có tác dụng của sợi nước dệt, người bình thường khó có cơ hội nhìn thấy cảnh này.

Ánh nắng mặt trời phản chiếu sóng trong veo, trong quang ảnh tráng lệ, anh xoay đầu nhìn cô, ánh mắt ngày thường đen kịt nay lại chứa ánh sáng, khóe miệng lộ ra một tia ý cười: “Chúc mừng cô phong thần.”

Sở Trĩ Thủy vẫn cầm Long Cốt Tản trong tay, cô luôn thấy anh sử dụng năng lực, đây lần đầu tự mình dùng. Dù anh nói đây không phải yêu khí, nhưng vân mang đến cho cô sự rung động dữ dội, cũng có lẽ chính vì không phải yêu khí nên cô mới cảm động đến thế.

Giờ nghe anh nói vậy, cô càng cảm nhận được lồng ngực phấn chấn mà sảng khoái, giống như chú chim nhỏ kích động vỗ cánh, đáp: “Ừm, hôm nay là vé một ngày trải nghiệm làm thần.”

Thần con người chỉ có thể sống một trăm năm hoàn thành chương trình biểu diễn bắn pháo hoa lần đầu tiên.

Một lát sau, Ngô Thường Cung thấy họ hiện thân trên tàu, vội vui mừng sải bước xông đến, hoàn toàn là tư thế cua biển di chuyển tốc độ nhanh trên cát: “Tốt quá rồi, giờ tôi thông báo cho cục trưởng Hồ, tìm được trưởng phòng Sở rồi...”

“Ủa, trưởng phòng Sở trong tay cô cầm là.” Ngô Thường Cung nhìn cô ôm lấy Long Cốt Tản, hoảng hốt nói: “Sao cô cầm được cái này?”

Long Cốt Tản luôn khiến yêu quái vừa nghe thấy đã sợ mất dạng, thuộc loại vũ khí có tính sát thường chạm vào ắt phải chết, giờ lại được cô ôm trong lòng.

Hình như cô hoàn toàn không bị ảnh hưởng, nhưng theo lý mà nói thì nó cũng có tác dụng với con người mà.

“Đúng rồi, trả cho anh.” Sở Trĩ Thủy đưa Long Cốt Tản cho Tân Vân Mậu, lúc nãy họ nhờ dệt sợi nước lên đây, cô giúp anh cầm một lát.

Yêu quái cục Tất Ngô hiển nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, họ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không ngờ Sở Trĩ Thủy có thể dùng Long Cốt Tản.

“Quả nhiên, ban nãy không phải yêu khí.” Sa Kình Văn nhìn Tân Vân Mậu mặc quần áo xanh thuần: “Yêu khí của anh không phải màu đấy.”

Sức mạnh màu trắng biến mất sau khi làm sạch yêu khí của long thần, cũng không để lại dấu vết gì, như nước hòa vào biển lớn.

Lam Tuyền Tiên si dại nhìn mặt biển thay da đổi thịt, anh ta không

thể dằn lại cơn kích động trong lòng, cuối cùng tức cảnh sinh tình, khóe mắt rưng rưng, nghẹn ngào nói: “Đã bao nhiêu năm rồi... cuối cùng...”

Sở Trĩ thủy vừa nghe giọng anh ta mang theo tiếng khóc nức nở, cô vội khuyên khéo: “Trường khoa Lam, làm phiền chút, có thể xin anh nén nước mắt nhiều chút không?”

Đáy mắt Lam Tuyền Tiên lan ra ánh sáng, không hiểu nguyên nhân nhìn cô, anh ta bỗng rơi một giọt nước mắt, nhưng không hình thành ngọc trai xinh đẹp, trái lại buồn bã lăn xuống gương mặt.

Sở Trĩ Thủy nhìn trân trân giọt nước mắt vỡ tan, lòng cô dường như cũng vỡ nát theo.

Sa Kình Văn gần như nhìn thấu được suy nghĩ của cô, giải thích: “Tuyền Tiên không phải người cá biết rơi ngọc trai, anh ta là chủng loại dệt sợi nước.”

Nhưng dệt sợi nước giống với nước bọt xóa ký ức, không phải sản phẩm có thể đưa vào thị trường loài người, thuộc về thiên phú của yêu quái.

Tân Vân Mậu ban nãy mới nói trong tộc người cá có phân chia.

Sở Trĩ Thủy hỏi: “Cục trưởng Sa, vậy loại nào biết rơi ngọc trai?”

“Căn bản là người cá nữ có sở trường về ảo thuật, thể lực khá yếu, nhưng lực tinh thần mạnh.” Sa Kình Văn nói: “Đương nhiên, người cá lưu vong là quần cư, tìm được cứ điểm thì về căn bản là có hết, hiện tại mặt biển đã được thanh lọc, chúng ta sẽ dễ tìm, chắc có thể tìm được nhanh thôi.”

Trùng hợp là phòng quan sát cục Tất Ngô đúng lúc được gọi đến, có thể nhân lúc yêu khí long thần biến mất, quét trừ một nhóm thế lực miếu long thần.

Sở Trĩ Thủy lắng nghe: "Được rồi, chỉ cần trừ gian diệt ác xong là có thể phản diện xử phản diện rồi..."

Sa Kinh Văn: "..."

Sở Trĩ Thủy: "... Vui vẻ phát triển kinh tế xóa đói giảm nghèo."

Mặt biển, phòng quan sát cục Tất Ngô hành động, trực tiếp xuống biển lùng bắt người cá lưu vong ẩn nấp khắp nơi, phá hủy thế lực long thần trường kỳ tác oai tác oái vùng lân cận Tất Ngô. Thuở trước nước biển có yêu khí của long thần nên nhân viên phòng quan sát không dễ tìm ra miếu long thần, hiện tại có thể liếc qua thấy ngay thăm dò tình hình.

Sóng biển lăn tăn dập dờn, gió mát sảng khoái len lỏi vào con tàu, thổi bay mái tóc dài của Sở Trĩ Thủy, chúng khiêu vũ uyển chuyển dưới ánh nắng ấm áp.

Cô ngồi cạnh cửa sổ tàu, vén tóc ra sau tai, nhìn dáo dác khung cảnh bao la bình yên, lại nhìn Tân Vân Mậu ở phía đối diện, cảm thán: "Hiện tại anh cũng có thể ngồi tàu, không đau chút nào nữa sao?"

Lúc nãy Tân Vân Mậu không thể đến gần mặt biển, giờ đây anh lại có thể ung dung ngồi tàu, có thể cùng họ bước qua biển đến cục Tất Ngô.

"Phải, sức mạnh của tôi và hắn vốn hòa vào nhau, nên không thể tránh khỏi ảnh hưởng của con rồng đó." Tân Vân Mậu giơ tay trái lên, anh nhìn lòng bàn tay đến xuất thần: "Giờ hắn bị đá đi, cộng

thêm nước biển được lọc sạch, vậy thì không sao nữa rồi."

Từ đây về sau, anh cũng sẽ không còn đau đớn vì lửa rồng, anh hoàn chỉnh triệt để rồi.

Tân Vân Mậu của hiện tại có mái tóc ngắn màu đen đậm, tay áo ngắn xanh nhạt rộng rãi, lộ ra da thịt trắng nõn, trông khá thoải mái, dáng vẻ lười biếng như đến biển để nghỉ phép.

Ngô Thường Cung ngồi ở vị trí cách họ một lối đi, anh ta nhìn Tân Vân Mậu nguyên vẹn, nịnh nọt nói: "Vẫn là thần quân lợi hại, lúc nãy bị thiêu cháy đen, giờ đã trắng lại!"

Sở Trĩ Thủy sững sờ: "Thiêu cháy đen?"

"Không có đen." Tân Vân Mậu liếc xéo Ngô Thường Cung một cái, chỉ dọa cho đối phương sợ đến lập tức ngậm miệng, anh không muốn nhắc đến dáng vẻ nhếch nhác ấy, nghiêm giọng nói: "Da vẫn luôn trắng"

Sở Trĩ Thủy thổ tào: "Rõ ràng vẫn luôn là màu xanh lục."

Anh không vui nhíu mày: "Xanh lục thì làm sao? Cô thích trắng đến thế hả?"

"Không phải..." Sở Trĩ Thủy nhẫn nại nói: "Sao lại lôi cái này lên đầu tôi nữa rồi?

Tân Vân Mậu khoanh tay, vô cảm truy hỏi: "Vậy hiện tại cô nói thẳng ra đi, cô thích xanh lục hay trắng."

Sở Trĩ Thủy trừng mắt dưới sự chất vấn của anh, cô chợt ngại ngùng, nhất là khi các yêu quái khác đang lộ ra vẻ mặt xem kịch, càng khiến cả người cô bốc hơi như ấm nước trên bếp lửa, hơi nóng bắt đầu tỏa ra phù phù, trong lòng thầm nói anh thật biết gây sự.

Ngô Thường Cung vỗ đùi, khuyên nói: “Trưởng phòng Sở, cứu viện cũng không dễ, coi như cảm ơn chút.”

Lam Tuyền Tiên: “Bảo vệ sắc xanh.”

Ngô Thường Cung và Lam Tuyền Tiên tận mắt nhìn thấy Tân Vân Mậu không màn đến lửa đen tiến vào biển, dĩ nhiên cảm xúc hiện tại bất đồng, có cái nhìn mới đối với trúc thần.

“Xanh xanh xanh, được chưa.” Sở Trĩ Thủy trừng Tân Văn Mậu, lại nhìn gương mặt đầy đắc ý của anh, cố ý nói: “Lòe lòe lòe*

*từ tượng thanh lúc lè lưỡi chế nhạo.

Cục Tất Ngô nằm ở một hòn đảo nhỏ có phong cảnh cực đẹp, không ít kiến trúc ẩn giấu trên núi đồi nhấp nhô, tọa lạc rải rác trong đó. Nơi đây xanh tươi quanh năm, các loại thực vật phân tán khắp nơi, ngoài việc kinh tế không phát đạt ra, đây là một nơi yên tĩnh thích hợp để nghỉ dưỡng ngắn hạn.

Sở Trĩ Thủy và cục trưởng Sa thương lượng điều khoản hỗ trợ, cục Hoài Giang cho cục Tất Ngô mượn tiền, quá hạn không trả thì dùng trân châu của người cá lưu vong gán nợ.

Công ty Quan Cục sẽ phân loại trân châu theo cấp phẩm rồi bán ra, mọi lợi nhuận thu được chia cho hai cục theo tỷ lệ. Cục Tất Ngô cần phải bắt người cá lưu vong, định kỳ hoàn thành việc cung ứng

từng lỗ nguyên liệu theo số lượng, cho đến khi trả hết nợ thì thôi. Nếu sau này có cần, vẫn có thể hợp tác tiếp, bàn bạc tỷ lệ phân chia lại từ đầu.

Khoảng thời gian sắp kết thúc công việc của cục quan sát, Lam Tuyền Tiên dẫn một người một yêu đi vòng quanh cục, Ngô Thường Cung thì thỉnh thoảng dẫn họ ra ngoài đi dạo.

Không thể không nói, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu thật sự đã trải nghiệm được thú vui đi du lịch bằng của công, dù Tất Ngô chẳng có phong cảnh gì, nhưng thắng ở mặt hải sản rẻ mà nhiều, ăn được rất nhiều món ăn đặc sắc trong đất liền không có. Họ còn ôm tâm lý trả công, rãnh rỗi bèn trồng hai cây trúc, thế này thì về sau đến rất tiện, còn tăng thêm diện tích hóa xanh của Tất Ngô.

Lúc sắp rời đi, Sở Trĩ Thủy, Tân Vân Mậu và Ngô Thường Cung còn đại diện cục Hoài Giang đứng ở cổng chụp hình tập thể với các yêu quái cục Tất Ngô, hàng ngũ nhà nước chỉnh tế nghiêm túc, kỹ thuật chụp ảnh độ nét cực cao, lộ ra khí chất ảnh chụp tập thể của đơn vị tiêu chuẩn.

Sở Trĩ Thủy nhận được bức ảnh, cô không nhịn được phóng to lên xem kỹ, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên loại ảnh này sẽ chụp người ta rất xấu.

Ảnh chụp tập thể đơn vị rất khó có người chụp đẹp.

Tân Vân Mậu đến bên cạnh cô, anh đánh giá một phen, lập tức nói: “Tôi muốn bức này.”

“Anh muốn ảnh chụp tập thể?” Cô nhướng mày: “Xấu vậy mà cũng muốn ha?"

“Không tính là xấu.” Tân Vân Mậu giơ ra ngón tay thon dài, anh khoanh vùng mình và Sở Trĩ Thủy trên màn hình, thản nhiên nói: “Cô cắt chỗ này ra, xóa hết các bộ phận khác, chẳng phải là đẹp rồi sao?”

“...” Sở Trĩ Thủy nghẹn lời một lúc, từ chối ngay: “Không cho.”

Tân Vân Mậu trừng to mắt: “Tại sao chứ? Tôi chỉ muốn bức ảnh mà thôi.”

Cô cứng rắn nói: “Không tại sao hết, không cho anh.”

Cô sẽ không thừa nhận rằng mình trong tấm hình rất ngớ ngẩn, lúc ấy gió biển thổi qua, làm tóc cô bay loạn xạ.

Chương 196:

Lỡ như sau này anh muốn xem, này cũng quá ngốc nghếch rồi.

Tân Vân Mậu canh cánh trong lòng: “Hừ.”

Hành trình đến Tất Ngô chính thức hạ màn, kỳ nghỉ của Ngô Thường Cung còn chưa kết thúc, cho nên lúc về chỉ có Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu.

Lúc đến nơi thì màn đêm đã buông xuống, thành phố Hoài Giang sao đầy trời, giống như mảnh vải lụa màu tối rải đầy ngọc trai lấp lánh.

Tiếng côn trùng phát ra từ con lươn cây xanh ở góc phố, họ cùng ngồi xe đến cổng tiểu khu. Tân Vân Mậu giúp cô lấy vali xuống, lại quen đường quen lối tiễn cô đến dưới tòa nhà, giờ anh không cần chỉ đường, tự mình có thể tìm được cổng tòa nhà.

Gió đêm se lạnh, thấm vào lòng người. Trong sân tiểu khu sớm đã không còn ai, chỉ có duy nhất ánh đèn đường vàng ấm, chiếu ra chiếc bóng của họ đang xếp chồng nhau trên mặt đất.

Sở Trĩ Thủy cầm tay vịn của vali, cô xoay đầu nhìn Tân Vân Mậu, chỉ thấy sườn mặt anh bị ánh sáng chiếu trở nên ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Vậy tôi lên trước đây.”

Không biết tại sao, mỗi lần tạm biệt với anh, cô đều có cảm giác mang tội.

“Chờ chút.” Tân Vân Mậu nhấc ngón tay lên, anh lấy Long Cốt Tản ra: “Cái này cho cô.”

Long Cốt Tản đã khép lại, hoàn toàn biến thành màu xanh đậm, yên lặng nằm trong tay anh.

“Hả?” Cô không giơ tay ra nhận lấy, ngơ ngác nói: “Tại sao đột nhiên...”

“Nếu cô đã có thể dùng, vậy ngày thường cứ mang theo, không chừng sẽ cần đến.” Tân Vân Mậu tránh ánh mắt sáng rực của cô, anh mím môi, lại hơi thu tay về, dường như có chút lo lắng, buồn bực nhắc nhở: “Nhưng vẫn mong cô dùng tôi nhiều hơn, đây chỉ là một sự lựa chọn bị động”

Theo sự hiểu biết của anh với cô, lỡ như cô chỉ dùng dù, vậy thì....

Sở Trĩ Thủy lộ ra vẻ quẫn bách, vành tay cô bỗng nóng lên, kinh sợ nói: “Dùng anh nhiều!?”

Tân Vân Mậu thấy cô phản ứng dữ dội như vậy thì càng bất mãn, cau mày nói: “Chẳng lẽ sau này cô gặp chuyện thật sự không định gọi tên tôi nữa à?”

Sở Trĩ Thủy im lặng vài giây, giờ cô mới phản ứng lại được, bất lực nói: “Lúc chúng ta nói chuyện, có thể có trật tự chút không, bớt lược bỏ vài từ mấu chốt lại.”

Anh trực tiếp nói ít dùng dù, bảo cô tìm anh nhiều là được rồi, tại sao phải nói dùng anh?

Cô không hiểu, cô vô cùng sốc, cô đến giờ không hiểu được điểm

ngại ngùng của anh nằm ở đâu.

Tân Vân Mậu phát hiện cô không trả lời chính diện, anh lập tức thu dù lại, hơi hất cằm lên nói: “Cô nhanh bảo đảm, dùng tôi nhiều, ít dùng nó.”

Cô là người giữ lời, chưa từng thất hứa.

Sở Trĩ Thủy bất đắc dĩ, nhỏ giọng nói: “Hay là anh giữ lại dùng đi? Ngày nào tôi cũng mang dù theo không tiện.”

“Tôi có thể giúp cô đặt trong mặt dây chuyền, chúng nó cùng nguồn gốc trong vài phương diện nào đó.” Tân Vân Mậu chỉ tín vật trên cổ cô, anh lại đoán mò ra gì đó, oán khí càng lan tỏa ra xung quanh, lạnh lùng nói: “Đồ tôi cho cô, vậy mà cô không cần?”

Cái tên này, đây là tín hiệu bạo phát chiến tranh.

Sở Trĩ Thủy mỉm cười, vội nhẹ giọng nói: “Cần, đương nhiên cần, thần quân quan tâm tôi, tất nhiên phải nhận rồi.

Tân Vân Mậu không chịu cho qua: “Vậy cô nhanh hứa, dùng tôi nhiều.”

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói từ lang sói ba lần, cô đỏ mặt tía tai ngắt lời: “Dùng dùng dùng, được chưa, gọi tên anh nhiều, ít dùng Long Cốt Tản!”

Tân Vân Mậu giờ mới hài lòng, chầm chậm giơ đầu ngón tay lên, chạm vào mặt dây chuyền trên cổ cô, rồi đặt Long Cốt Tản vào trong. Anh chợt nhớ ra điều gì, lại nhởn nhơ nhắc: “Đúng rồi, sau

này cô nên gọi tôi là Vân Mậu.”

Sở Trĩ Thủy nghe anh càng lúc càng táo tợn hơn: “”

Vẻ mặt cô vi diệu, khó khăn mở miệng nói: “Không phải anh có tư duy người cổ đại sao, chẳng lẽ không cảm thấy này hơi... thân mật quá mức?”

“Này thân mật sao?” Tân Vân Mậu ngơ ngác, anh nhìn gắt gao cô thật lâu, yết hầu chuyển động lên xuống, ánh mắt lấp lánh, thì thầm: “Thân mật chút cũng được, vậy bỏ Vân mậu, gọi thẳng tôi...”

Anh còn chưa kịp nói ra, thì ăn một cú đấm giận dữ từ cô.

Sở Trĩ Thủy đánh đập anh xong, xấu hổ thành giận nói: “Vừa vừa thôi, anh có xấu hổ không hả?”

“Đi đây, lười để ý anh.”

Cô đẩy vali xoay người, thầm nói anh không hổ là thực vật, thật là cho chút ánh nắng là rực rỡ lên liền.

Tân Vân Mậu đưa mắt tiễn cô lên lầu, anh đứng ở trong màn đêm với tâm trạng thoải mái, khóe môi bất tri bất giác cong lên.

Dòng chảy ấm áp quen thuộc kích động dâng lên trong lục phủ ngũ tạng của anh, giống hệt những lần tiếp xúc với cô trước kia, như dòng nước mát lành nuôi dưỡng cơ thể khô cằn chằng chịt vết thương.

Không đúng, anh đã không còn vết thương nữa, hoàn toàn lột xác thành bản thân anh.

Dù cô là con người không có yêu khí, dù cô không có thiên phú hay tuổi thọ dài lâu, nhưng cô là người được anh nhận định, làm vị thần con người không ai sánh bằng. Bắt chước hành vi của cô, chạy theo bước chân cô, cảm nhận trời đất cô đi qua, lĩnh hội toàn bộ suy nghĩ của cô, anh vui vẻ không biết mệt mỏi thờ phụng nó.

Anh khác với con rồng ngu xuẩn kia, không để tâm đến sự chỉ dẫn của đất trời, anh có tư duy độc lập của chính mình, đã tìm được thần tính thật sự.

Anh có một dự cảm, nếu có thể trở thành người giống cô, có lẽ anh mới chân chính là thần.

Không còn được trời đất lựa chọn phong thần, mà là anh tự chọn trở thành thần.

Nhận thức này đang bùng phát mãnh liệt trong đầu anh, giống như lúc ban sơ anh hóa người nghe thấy hai từ “Vân Mậu”, sinh ra sự tỉnh ngộ để khai sáng cho mọi người với trí tuệ hoàn hảo.

Vui mừng khó mà nói nên lời lan khắp trái tim, đây là ánh bình minh, cuộc sống an nhàn, là bốn mùa giao hoán, là trăm loại tư vị của hai mươi tư tiết khí, là vật đổi sao dời trong mênh mông vô tận, là hạt giống mãi mãi không thể thoát khỏi ràng buộc cuối cùng cũng mọc lên từ trong bùn đất, là sự vẹn toàn lớn lao của sinh mệnh vô hạn.

Trong đêm, vô số đốm sáng màu xanh lục sáng lên, như đom đóm vây quanh lấy anh.

Là rung động, cũng là nở gan nở ruột, là sau khi trải qua sự thiêu

đốt đau đớn của lửa, cơ thể mới cuối cùng cũng đoạt về năng lực vốn dĩ của nó.

Tân Vân Mậu ngẩn ngơ nhìn đầu ngón tay, một đóa hoa bé xíu nở rộ, xinh đẹp quyến rũ dưới ngọn đèn đường.

“Nở hoa rồi.”

Lửa yêu áp chế cảm quan của anh, ngũ độc bát khổ không ngừng giày vò, ép buộc anh phải dùng thái độ vô cảm đối diện với thế giới, một phần sức mạnh của anh cũng bị ảnh hưởng theo.

Hiện tại mọi thứ về như ban đầu, năng lực cũng về chỗ.

Thì ra rất lâu trước đây, anh đã động lòng với cô rồi.

Chỉ là trước kia không thể nở hoa nên mới không biết.

Trong cục quan sát Hoài Giang, Tân Vân Mậu ngồi một mình trên ghế đá tròn, anh lắng nghe tiếng côn trùng trong bụi cỏ gần đấy, vẫn không thể hiểu được sự nóng rực toàn thân, chỉ nghĩ đến cô là tim đập thình thịch.

Ánh trăng sáng trong từ khe hở của cây lọt xuống, rơi lên gương mặt của Tân Vân Mậu. Anh nhẹ nhắm mắt lại, tĩnh tâm cảm nhận mọi thứ, cũng cảm nhận được sự vui vẻ mà kỳ diệu.

Rõ ràng là hành vi ngày trước cho rằng nó không có ý nghĩa, nhưng vì tiếp xúc với cô, hiện tại lại có tư vị mới.

Sống động, linh động, khiến người ta chờ mong.

Hồ Thần Thụy từ trong tòa nhà hành chính đi ra, đang định đi về ký

túc xá nhân viên, lúc đi ngang sân vườn thì giật mình. Sắc mặt ông ấy hơi thay đổi, cẩn thận đánh giá một phen, chần chừ nói: “Thần quân, anh đây là..

Các đốm sáng xanh lục rải rác bên cạnh Tân Vân Mậu, yêu khí của anh cũng đang bay lượn theo gió, từng chút biến mất trong đêm.

Tân Vân Mậu nhích da mắt lên, thấy là Hồ Thần Thụy, trấn định nói: “Yêu khí nhiều quá rồi, nên thả ra chút.”

Hồ Thần Thụy: “?”

“Nhìn gì?” Anh nhìn Hồ Thần Thụy có lời muốn nói lại thôi, tùy ý duỗi cặp chân dài ra, lên tiếng chế giễu: “Cho dù yêu khí có thả mấy trăm năm, các ngươi cũng không đánh lại tôi.”

Hồ Thần Thụy sớm đã quen với sự cao cao tại thượng của Tân Vân Mậu, lúc này bị mỉa mai hai câu cũng không tức giận, ông ấy chợt hiểu ra, mỉm cười đầy ẩn ý: “Thần quân không yêu nhân thế, chỉ yêu một người trên đời này.”

Trong đôi mắt của hồ ly đầy vẻ trêu chọc, hơi có ý đùa giỡn.

Đúng như dự đoán, Tân Vân Mậu im lặng ngay lập tức, không một tiếng động né tránh tầm nhìn, trông có vẻ hơi lo lắng và thẹn thùng.

Rất lâu sau đó, anh mới nhẹ đáp: “Ừm.”

Chương 197:

Ở cục quán sát Hoài Giang, sau khi Sở Trĩ Thủy từ Tất Ngô trở về, luôn cảm thấy bầu không khí xung quanh khác hẳn. Kim Du vẫn như trước không khác thường, nhưng thỉnh thoảng gặp phải những yêu quái có cấp bậc như Hồng Hi Minh, cô nhận ra bọn họ càng buôn chuyện nhiều hơn, những ngày gần đây còn không thèm che giấu.

Trong hành lang, Sở Trĩ Thủy nhìn thấy Hồng Hi Minh, vội vàng mỉm cười chào hỏi, hai bên lại tán gẫu tình hình gần đây.

Hồng Hi Minh làm mặt quỷ với Sở Trĩ Thủy, ám chỉ nói: "Tiểu Sở, mọi người từ Tất Ngô trở về tôi liền phát hiện ra sự việc, vấn đề cá nhân đã giải quyết xong chưa?"

Sở Trĩ Thủy khô khan cười nói: "Chị Hồng cứ nói đùa thôi, cái gì mà giải quyết cơ chứ, chắc chị hiểu lầm rồi."

“Này, có phải em ngại ngùng hay không?”

Hồng Hi Minh vội vàng nói: “Được rồi, vậy chị không nói nữa, chị biết da mặt em mỏng mà.

Sở Trĩ Thủy thấy gương mặt đối phương đầy vẻ trêu chọc, cô càng cảm thấy da đầu tê dại. Trước đây Hồng Hi Minh chỉ trò chuyện hai ba câu, từ ngày cùng cô nói qua tiêu chuẩn kén vợ kén chồng liền không thể hiểu được đang tin cái gì, hai ngày nay chỉ thiếu việc chỉ

tên kể họ.

Sau khi hai người trò chuyện xong, Sở Trĩ Thủy liền đẩy nhanh bước chân, nhanh chóng đi về phía bộ phận phát triển kinh tế, không dám ở trên hành lang thêm nữa.

Trong văn phòng, khi cô vừa mới bước vào phòng đã gặp ngay Tân Vân Mâu.

Anh vai rộng chân dài, đem đường đi chặn lại, suýt chút nữa đã khiến cô và vào. Đặc biệt là khi anh nhìn thấy cô lao tới cũng không tránh không né rát có loại tư thế trơ mắt chờ va chạm.

Sở Trĩ Thủy vội vàng giảm tốc độ, khó khăn lắm mới len qua người Tân Vân Mậu. Cô phát hiện anh vẫn không nhúc nhích, liền đơn giản nghiêng người đi qua, thuận miệng phun tào: "Có phải hai ngày nay anh lúc ẩn lúc hiện trước mặt tôi hay không?"

Trước đây cô thường xuyên nhìn thấy Tân Vân Mậu, nhưng tuyệt đối không giống với hai ngày nay, ngay cả cô đứng dậy đi lấy nước hay ra ngoài lấy đồ đều có thể nhìn thấy anh trong tầm nhìn.

“Có à?”

Giọng điệu của Tân Vân Mậu không thèm để ý, nhưng thức tế đang dùng khóe mắt nhìn trộm cô, nóng lòng đến nỗi trái tim anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực: “Cô luôn nghĩ đến tôi à?”

Tốt lắm, bây giờ cô không chắc, cuối cùng là do anh đang soát cảm giác tồn tại, hay là cô luôn quan sát anh nên quá nhạy cảm.

Sở Trĩ Thủy không dám tiếp tục dây dưa chủ đề này, vội vàng bước đi như không nghe thấy.

Khi Tân Vân Mậu chứng kiến cảnh này, một mặt anh hy vọng cô có thể phát hiện, theo bản năng mà quay quanh cô, mặt khác anh lại lo lắng đến khó chịu, không biết phải nói từ đâu. Dù sao thì thời gian nở hoa đã bị Long Diễm trì hoãn một cách khó hiểu, hiện tại anh nhớ lại ngày sinh nhật hôm đó của cô, mới ý thức được lúc trước bản thân đã bỏ lỡ thời cơ thích hợp nhất.

Khi đó, anh không biết mình bản thân không thể nở hoa, vẫn luôn không thèm suy nghĩ đến vấn đề này, không ngờ lại đáp lại một câu "Không biết".

Chuyện này xấu hổ không kém gì việc ban đầu anh lầm tưởng rằng cô thích anh, những lịch sử đen tối của anh dường như đều có liên quan đến cô.

Ở nhà, Sở Trĩ Thủy và cha mẹ đang ngồi quanh bàn ăn dùng bữa, vừa ăn vừa trò chuyện vài câu.

Sở Tiêu Hạ đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ông vội vàng đặt đũa xuống, lấy điện thoại di động ra, đưa bảo bối cho vợ và con gái: "Đúng rồi, không phải hôm qua cha đến nhà mới của con đưa đệm chăn sao, con đoán xem cha đã nhìn thấy gì?"

Sở Trĩ Thủy ngây ngốc nói: "Cha, ngày hôm qua cha đến đó à?"

"Đúng vậy, cha đã nhìn thấy một thứ thú vị, ở ngay trong sân nhà con..."

Sở Tiêu Hạ cười ha hả nói: "Cha còn chụp ảnh lại."

"Ở trong sân của con? Cha còn chụp ảnh sao?"

Trong lòng Sở Trĩ Thủy lập tức lộp bộp một tiếng, thầm nghĩ nếu Tân Vân Mậu bị chụp ảnh, như vậy cô sẽ không thể giải thích rõ ràng được.

“Ừ, con nhìn xem, là cây trúc.”

Ông đưa màn hình điện thoại di động của mình sang để cô có thể xem ảnh, vô cùng hứng thú nói: “Cây trúc nở hoa rồi.”

Lòng bàn tay Sở Trĩ Thủy đổ đầy mồ hôi khi nghe được nửa câu đầu, cô liếc nhìn rừng trúc xanh biếc trong bức ảnh, nghe thấy nửa câu sau đột nhiên nín thở, sững sờ nói: "... Nở hoa?"

"Đúng vậy, đây là lần đầu tiên cha nhìn thấy. Thật sự rất thú vị."

Sở Tiêu Hạ dùng ngón tay phóng to bức ảnh, còn đưa cho Tạ Nghiên chiêm ngưỡng: "Em nhìn xem, thật thú vị."

"Đúng vậy, em cũng chưa từng nhìn thấy."

"Anh nhờ người ghép cái này à? Đây hẳn là một cây trúc già, cây trúc non sẽ không trổ bông."

Hoa trúc cũng không có màu sắc rực rỡ, ngược lại là những hạt nhỏ buông thông xuống, đung đưa giữa những tán lá theo làn gió, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể phát hiện ra. Nó lặng lẽ ẩn mình trong rừng trúc, thoạt nhìn màu sắc như hòa quyện vào nhau.

Cha mẹ cô vẫn đang cười nói hỏi han, nhưng cô lại cảm thấy giọng nói bên tai mình nhỏ dần, không biết suy nghĩ đã trôi đến phương nào, chỉ máy móc gật đầu đáp lại, trong lòng trống rỗng.

Anh nói cây trúc trong sân không thể nở hoa bởi vì đó là một bộ phận của anh.

Ngày hôm sau, trong lòng Sở Trĩ Thủy mang theo tâm sự, cô không đi ăn cơm với Kim Du trong giờ nghỉ trưa, ngược lại nói có chuyện cần phải giải quyết, đi qua đi lại chờ đối phương rời đi.

Tân Vân Mậu nghe thấy lời này, ánh mắt anh chợt lóe lên, nhưng anh cũng không đi ra ngoài, chỉ ngồi sau lưng cô, cẩn thận nhìn cô chăm chú.

Bầu không khí này thực sự giống như họ có một bí mật không thể nói ra trong văn phòng.

Sau khi Kim Du đi ra ngoài, Sở Trĩ Thủy liền đứng dậy.

Những ngón tay mảnh khảnh của Tân Vân Mậu gõ lên bàn, trông như đang chơi đàn piano, gương mặt ra vẻ bình tĩnh, nhưng tim lại đập nhanh hơn.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cô quay đầu lại liếc nhìn anh một cái, nhỏ giọng thử nói: “Anh nở hoa rồi à?”

Đột nhiên Tân Vân Mậu không dám nhìn cô, anh bỏ tay ra khỏi bàn, vô thức ngả người về phía sau, gần như không thể nghe thấy mà đáp lại: "Đúng vậy."

Cho dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng gương mặt Sở Trĩ Thủy vẫn lộ vẻ ngạc nhiên: "Không phải anh nói không thể nở hoa sao?"

Tầm mắt anh dời ra ngoài cửa sổ, giả vờ như đang ngắm phong cảnh, khàn khàn nói: "Không nhịn được."

Đang là mùa hè, trong văn phòng vẫn còn sót lại khi lạnh của điều hòa, nhưng cửa thông gió lại lọt vài gió mùa hè thiêu đốt. Làn gió khô nóng mạnh mẽ tràn vào va chạm với không khí lạnh trong phòng tạo cho người ta cảm giác vừa nóng vừa lạnh.

Trong lúc nhất thời họ đều không nói chuyện, bị độ nóng biến đổi liên tục tra tấn.

"Cho nên ..."

Sau khi Sở Trĩ Thủy trầm mặc hồi lâu, nội tâm hỗn độn của cô xen lẫn hi vọng cuối cùng, khàn giọng nói: "Sức mạnh thật sự sẽ suy yếu trên diện rộng à?"

Tân Vân Mậu vừa thản nhiên vừa bình tĩnh: "Ừm, đã bắt đầu rồi."

Yêu khí của anh tán loạn khi nở hoa, nếu kết hạt lập tức sẽ suy yếu nhanh hơn.

"Vậy phải làm sao bây giờ? Không có cách nào sao?"

Sở Trĩ Thủy lo lắng nói: "Ví dụ như ngừng nở hoa, hoặc là cái gì khác..."

“Tại sao lại phải ngừng nở hoa?”

Tân Vân Mậu không ngờ sắc mặt của cô lại thay đổi, sững sờ nói: “Tại sao cô lại hoảng sợ như vậy?”

“Tại sao tôi có thể không hoảng sợ chứ?”

Sở Trĩ Thủ vừa định phản bác, cô lập tức dừng lại, nghi ngờ mà đánh giá anh, ậm ự nói: “Chẳng lẽ anh nở hoa không phải vì... Tôi...”

Gần đây Tân Vân Mậu đều suy đoán về phản ứng của cô khi biết chuyện nở hoa, một bên trong lòng tràn đầy vui mừng muốn cho cô xem, một bên lại lo lắng rằng cô không thích, nhưng chưa bao giờ dự đoán được cô sẽ kêu anh ngừng nở hoa.

Biểu hiện của cô khác với những gì anh đã đoán.

Anh đột nhiên có chút không thở được, ngay cả cổ họng cũng trở nên khô khốc: "Là nở hoa vì cô, nhưng có chuyện gì vậy?"

Sở Trĩ Thủy khó xử nói: “Vậy hiện tại anh đã bắt đầu suy yếu, tôi nhất định phải nghĩ ra vài biện pháp, cũng đâu thể mặc kệ được…”

Sự mất mát to lớn dâng lên như thủy triều, như thể đột ngột rút cạn sức lực của anh. Sau khi anh nở hoa, yêu khí liền bay đi, nhưng cũng không giống như giờ phút này, chỉ cảm thấy ngay cả bộ xương chống đỡ cơ thể cũng bị phá vỡ thành từng mảnh nhỏ, so với việc bị hắc long diễm thiêu đốt còn gian nan hơn gấp trăm lần.

Trái tim như đột nhiên bị bóp nát, để lại một vùng đỏ rực.

“Tại sao lại không thể?”

Tân Vân Mậu cụp mắt xuống, hai tay anh đan lại, điềm nhiên nói: “Cô đang thương hại tôi sao? Bởi vì tôi vì cô mà nở hoa nên cô phải chịu trách nhiệm, tìm cách giải quyết tất cả.”

Cô run giọng nói: "Không phải thương hại, chỉ là..."

“Chỉ là cảm thấy không đáng, hay điều gì khác?”

Anh ngước mắt lên nhìn cô chằm chằm, đôi mắt như những vì sao trên bầu trời đêm, vừa như thản nhiên dò hỏi lại vừa như mịt mờ khẩn cầu: “Sau khi biết tôi nở hoa, cô không cảm thấy vui vẻ chút nào sao? Dù chỉ là một chút."

Sở Trĩ Thủy im lặng.

Bây giờ cô cũng đang bối rối, trong lúc nhất thời không biết phải trả lời như thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu như một mớ hỗn độn.

Nở hoa kết hạt chính là đếm ngược, yêu quái không gì không làm được như anh bắt đầu đón nhận suy yếu, mà dẫn đến tất cả những điều này xảy ra chính là cô.

Cô làm sao có thể vui vẻ được?

Tân Vân Mậu thấy cô không nói gì, hai mắt của anh hoàn toàn ảm đạm, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Đó không phải là điều anh muốn.

Trọng thâm tâm anh đã quyết định chuyển đổi thành nhân thần, muốn trở nên giống như cô, không ngờ ý nghĩ của cô và anh lại khác nhau.

Từ trước đến nay cô không hề có ý định cùng anh chia sẻ toàn bộ thời gian còn lại của nhau, thậm chí còn chuẩn bị sẵn cho việc chia ly.

Một trăm năm của cô có lẽ có anh, nhưng cô chưa từng cưỡng cầu anh trong những năm tháng sau này.

"Tôi không cần sự thương hại của cô, cũng không cần cô đau lòng. Việc nở hoa là tôi tự mình chọn, nó không có bất kì liên quan gì đến cô."

Tân Vân Mậu cau mày, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén liên tiếp đâm vào, lại như mảnh băng quấy phá qua lại trong cơ thể, giọng điệu đột nhiên trở nên cường ngạnh: "Mặc dù yêu khí của tôi suy yếu trên diện rộng, dù tôi chỉ ăn mà không mạnh mẽ hơn, nhưng tôi vẫn có thể sống thêm mấy trăm năm, một người không có yêu khí lại chỉ sống trăm năm như cô, tại sao lại cho rằng có thể thương hại tôi?"

Anh nhìn thẳng vào cô, lạnh lùng nói: "Tôi là yêu quái, còn cô là người, cô thương hại nhầm người rồi!"

Anh cho rằng cô là người hoàn hảo và không thể mắc sai lầm, đợi đến khi hoàn toàn gần gũi với cô, nhưng cô lại cho rằng như vậy cũng không tốt.

Anh không ngờ rằng cuối cùng chính cô lại là người âm thầm bác bỏ tín ngưỡng của anh.

Tân Vân Mậu đứng dậy rời đi, thật sự không thể đối mặt với cô, hoàn toàn đang trên bờ vực suy sụp. Anh luôn cảm thấy chỉ cần ở lại thêm một giây nữa, sẽ bị bị thương lan tràn đến lồng ngực đánh gục mất, chỉ cần nói thêm một câu nữa sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Sở Trĩ Thủy nhìn bóng lưng cô đơn thẳng tắp của anh, tựa như đỉnh núi tuyết lạnh thấu xương, lộ ra vẻ sắc bén không ai đến gần được.

Chương 198:

Bóng dáng cao gầy cuối cùng cũng biến mất ở cửa.

Đã lâu rồi anh không có biểu tình xa cách như vậy, rõ ràng mỗi lần nhắc đến Long diễm đều ủy khuất kêu đau, lúc ở trên máy bay còn cố ý kêu la khó chịu, muốn được người khác dỗ dành một chút, nhưng đến khi chân chính đau đớn lại không kêu lấy một tiếng, cắn răng chịu đựng.

Cô không bị những lời nói ác ý trực tiếp của anh làm tổn thương, cô biết nỗi đau của anh nhiều hơn cô gấp trăm lần. Anh bày ra bộ dạng lạnh lùng giống như không có chuyện gì, nhưng lại che đậy trái tim đang lung lay sắp đổ, giống như cuồng phong quét qua rừng trúc. Cây trúc tưởng như vững chãi tựa núi Thái Sơn, không chút sứt mẻ nào, nhưng lá trúc đã sớm bị thổi bay đến xôn xao, như đang kêu rằng hãy nhìn tôi đi, ôm tôi một cái đi, tôi khó chịu quá.

Kể từ ngày đó, Sở Trĩ Thủy muốn tìm được Tân Vân Mậu không hề dễ dàng, cô muốn nói chuyện với anh nhưng anh luôn tránh mặt cô. Thời gian làm việc thì trong phòng có Kim Du, thời gian nghỉ ngơi anh lại lập tức biến mất, cho nên hai bên rất khó có cơ hội nói chuyện.

Trong nhà ăn, Hồng Hi Minh đang đứng ở bàn tiệc đứng dài chọn đồ ăn, cô

nhìn thấy Sở Trĩ Thủy đến lấy cơm, liền chủ động đưa tay ra chào

hỏi.

Hồng Hi Minh bắt đầu nói chuyện phiếm: "Gần đây không thấy thần quân."

Sở Trĩ Thủy nghĩ đến Tân Vân Mậu đang trốn chui trốn nhủi, tâm tình chết lặng nói: "Anh ấy đang trốn tránh em."

"Hả?"

Hồng Hi Minh khó hiểu: “Chị còn tưởng rằng mỗi ngày cậu ấy sẽ thoáng qua trước mặt em chứ?”

Sở Trĩ Thủy: "Tại sao?"

Hồng Hi Minh: "Em vẫn chưa biết cậu ấy nở hoa rồi sao?"

Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng thở dài: "Em biết, cũng là vì chuyện này nên anh mới trốn tránh em."

“Không thể nào.”

Hồng Hi Minh ngập ngừng: “Tiểu Sở, chắc em sẽ không nói hoa của cậu ấy không đẹp linh tinh gì đó chứ?”

“Đương nhiên là không.”

Sở Trĩ Thủy nói: “Chị Hồng, sao đột nhiên lại hỏi như vậy?”

Hồng Hi Minh chớp chớp mắt: "Yêu thực vật nở hoa, về cơ bản là để tán tỉnh. Trừ khi em không thích cậu ấy, nếu không cậu ấy sẽ xuất hiện xung quanh em, tìm mọi cách để cho em nhìn thấy."

Cách đây không lâu anh quả thực đã làm như vậy.

Sở Trĩ Thủy bị từ "tán tỉnh" làm cho sửng sốt: "Nhưng không phải việc nở hoa là một hành động vô nghĩa sao? Nó sẽ tiêu hao chính bản thân thực vật mà?"

"Em nói như vậy thì việc con người đưa hoa làm quà tặng là hành động vô nghĩa rồi nhưng vẫn muốn bỏ tiền ra tiêu xài, đây không phải đều là đạo lý giống nhau à."

Hồng Hi Minh nói: "Đây là suy nghĩ của con người. Nếu dựa theo logic này, em nghĩ thế nào về giống loài có con cái ăn thịt con đực? "

Sở Trĩ Thủy yếu ớt nói: "Bọn em nghĩ rằng bọ ngựa đực là hy sinh và cống hiến."

Hồng Hi Minh: "Hiển nhiên là như vậy rồi. Bọn em đã từng hỏi qua bọ ngựa yêu chưa? Đừng đem sắc thái tình cảm của bọn em áp đặt lên những giống loài khác."

Thật sự xin lỗi, con người quả thực luôn luôn thích việc mượn vật trữ tình, đây không phải là việc khiến cho cây trúc vui vẻ.

Sở Trĩ Thủy: "Em không nói hoa không đẹp, nhưng em kêu anh ấy ngừng nở hoa..."

“Vậy cậu ấy sẽ nghĩ rằng là vì em không có hứng thú với cậu ấy.”

Hồng Hi Minh chợt nhận ra: “Lòng tự trọng bị sỉ nhục.”

Không thể không nói, Hồng Hi Minh đã cho Sở Trĩ Thủy một góc nhìn mới, cô bắt đầu hiểu được suy nghĩ của Tân Vân Mậu.

Cô nghĩ rằng yêu khí của anh đang suy yếu, nhưng anh lại tưởng lời tỏ tình của mình bị từ chối. Có lẽ nở hoa đối với thực vật là một chuyện đáng vui mừng, nhưng cô lại trực tiếp hất cho anh một chậu nước lạnh, giống như nói với người yêu thầm mình rằng “Đừng thích tôi, không đáng đâu”.

Người được yêu thầm cho rằng đang nói ra sự thật, nhưng người yêu thầm lại rất đau lòng sau khi nghe nó.

Trong thời gian làm việc Sở Trĩ Thủy không thể chờ được cơ hội, nên cuối cùng đợi đến cuối tuần mới có thể trò chuyện vui vẻ.

Trong sân cây cối rất tươi tốt, chiếc ghế xích đu bằng cây mây già vẫn còn dưới mái hiên, nhưng chiếc kệ gỗ lại trống trơn, như thể anh chưa từng đến đây lần nào nữa.

Sở Trĩ Thủy đứng trong sân nhỏ, cô đối diện với khoảng không, nhẹ giọng nói: "Tân Vân Mậu, chúng ta nói chuyện đi."

Không ai trả lời, vô cùng im lặng, ngoại trừ tiếng xào xạc của lá trúc.

Sở Trĩ Thủy nhướng mày, biết anh đang tức giận nên liên tiếp gọi một tràng.

"Tân Vân Mậu."

"Vân Mậu."

"Mậu."

Tiếng gọi này so với tiếng gọi kia ngắn hơn, cuối cùng cũng gọi được anh ra.

Trong khe nứt màu đen, Tân Vân Mậu cuối cùng cũng do dự xuất hiện, anh nhìn Sở Trĩ Thủy đứng trong sân, vẫn duy trì khoảng cách không xa không gần với cô, cuối cùng khoanh tay ngồi lên một bên của chiếc xích đu bằng cây mây già, ánh mắt lóe lên: "Nói chuyện gì?"

“Nói chuyện liên quan đến việc nở hoa của anh.”

Sở Trĩ Thủy liếc nhìn rừng trúc một cái, cô thấy những đóa hoa nhỏ đang rũ xuống, kinh ngạc cảm thán nói: “Thật sự là nở rất nhiều.”

Sở Tiêu Hạ có chụp ảnh, nhưng trước đó không lâu cô đi làm, hôm nay là lần đầu tiên chứng kiến tận mắt.

Hoa trúc trong thực tế nở rộ hơn nhiều so với trong ảnh, cũng có thể là gần đây đã nở nhiều hơn.

Tân Vân Mậu kiên cường nói: "Tôi sẽ không nói chuyện."

Sở Trĩ Thủy bỉu môi, tốt tính khuyên nhủ anh: "Anh có thể dập tắt cảm xúc, nói chuyện bình tĩnh một chút được không."

Tân Vân Mậu vô cùng biệt nữu: "Không nói."

Cô kiên nhẫn nói: "Chúng ta nói lý một chút..."

Anh trực tiếp quay đầu, dứt khoát nói: "Tôi không cần cô thương hại, cũng không cần cô chịu trách nhiệm!"

“Tại sao tôi phải thương hại anh và tại sao tôi phải chịu trách nhiệm với anh?”

Sở Trĩ Thủy bị kích động bởi thái độ không thèm nghe người ta nói của anh, cô lập tức trở nên tức giận, tâm lý đã xây lên sụp đổ trong giây lát, cao giọng nói: “Không phải, chúng ta phân tích lại từ đầu một chút, là tôi đùa giỡn tình cảm của anh hay là đùa giỡn thân thể của anh, anh muốn thể hiện cho tôi xem điều này sao?"

Cô muốn nói chuyện nghiêm túc, nhưng anh lại muốn chọc giận cô!

Tân Vân Mậu bị khí thế của cô làm cho kinh ngạc, đồng tử của anh cũng run lên, nhìn qua có vẻ luống cuống.

Sở Trĩ Thủy thấy anh cuối cùng cũng có phản ứng, cô lập tức thừa thắng xông lên, truy vấn hỏi: "Lúc trước là ai đã nói không thể đáp lại tình cảm của con người? Là ai mỗi ngày đều kêu la con người và yêu quái sẽ không có kết cục tốt đẹp? Là ai ngồi đây nói rằng mình không thể nở hoa, tuyệt đối sẽ không động tâm?"

"Anh biết rõ việc nở hoa sẽ suy yếu, tại sao còn vội vàng trêu chọc tôi!?"

Lúc trước cô không biết việc này, nhưng anh rõ ràng không phải vô tội, vẫn luôn làm những điều kỳ lạ, cố gắng nghĩ cách để trêu chọc cô!

Đôi môi Tân Vân Mậu run lên, muốn nói gì đó, lại bị cô giận dỗi đến nỗi cứng họng. Anh phải chịu một loạt đòn chí mạng, nháy mặt gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ, toàn thân bốc hỏa, nhớ lại đủ loại lời nói trong quá khứ, còn từng làm vô số việc ngu ngốc, chỉ hận

không thể kiếm một cái hố để chui

vào!

Cô buộc anh phải nhớ lại một loạt lịch sử đen tối ngay tại chỗ, quả thực đã khiến anh muốn bỏ trốn vì xấu hổ!

“Chậc chậc, tôi không định nói lại chuyện xấu anh đã làm lúc trước, toàn là bộ dạng trà xanh, cứ làm cho tôi không hiểu nổi.”

Sở Trĩ Thủy càng nói càng bực bội, thấy anh vẫn đang cứng đờ nghiêng đầu, bất mãn nói: “Anh có thể nhìn tôi để nói chuyện không? Đừng làm như tôi đang bắt nạt anh, có chỗ nào tôi nói không đúng hay không?"

Làn da trắng lạnh lẽo của Tân Vân Mậu bây giờ đã đỏ bừng, đến cả vai cũng vô thức run lên. Anh dùng ngón tay che lại gương mặt nóng bỏng và vành tai của mình, đôi mắt trong veo sáng ngời, vẫn chết sống không chịu đối mặt với cô, bày ra tư thế thà chết chứ không chịu khuất phục: “Không được, cô gọi tôi ra ngoài chính là vì để làm tôi nhục nhã. Vậy cô tiếp tục đi."

Cô định dùng chuyện cũ để hành hạ anh tại chỗ, vậy anh cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chấp nhận mà thôi.

“Lại đặt cái vạc đen lên đầu tôi.”

Sở Trĩ Thủy bị anh nói, cô nhìn bộ dạng mạnh miệng của anh liền không vừa mắt, chế nhạo nói: “Anh đã kết tội tôi rồi, nếu tôi không chứng thực, chẳng phải sẽ rất lỗ à?"

“Nhìn tôi mà nói chuyện, đừng tiếp tục né tránh, anh đã trốn tránh tôi mấy ngày rồi.”

Cô trực tiếp vươn tay, xoay gương mặt của anh lại, ép anh phải nhìn thẳng vào cô, cười như không cười nói: “Nói sự thật thì kêu là nhục nhã, vậy thì nhiêu đó tính là gì? Anh định kết tội gì cho tôi?"

Bởi vì động tác của cô, Tân Vân Mậu buộc phải xoay cằm sang, đôi mắt long lanh như nước mùa xuân, sáng ngời mà nhìn chăm chăm cô. Môi anh lúc này đang mím chặt, cơ thể anh rõ ràng đang căng thẳng, nhưng vừa bị cô chạm vào liền quay đầu đi, căn bản không cần cô phải phí chút sức lực nào.

Anh bây giờ vừa ngượng ngùng vừa khó chịu, rồi lại tựa như chứa đựng tình cảm dịu dàng, có ảo giác để cho cô muốn làm gì thì làm.

Trong mắt anh chỉ có cô, phản chiếu bóng dáng của cô.

Ban đầu cô có chút tức giận, nhưng khi bắt gặp ánh mắt của anh, cơn giận của cô lập tức bị dập tắt.

Cô đột nhiên ngẩn ra, giống như bị mê hoặc, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chằm chằm anh, đồng thời khẽ mím môi một cái.

Tân Vân Mậu thấy cô không nói gì, anh kéo tay cô, nhẹ nhàng cầm lấy, dùng sườn mặt thân mật cọ cọ, cuối cùng đặt lên lòng bàn tay cô một nụ hôn. Cảm giác mềm mại như lông vũ, thậm chí khiến người ta cảm thấy như ảo giác.

Khi anh làm tất cả những điều này, anh vẫn nhìn cô bằng đôi mắt trong veo, có vẻ ngây thơ trong sáng và mê hoặc lòng người.

Chết tiệt, hình như anh đang quyến rũ cô.

Tiếp theo, mọi thứ vượt quá tầm kiểm soát, chỉ còn lại hai cơ thể

cứ tiến lại gần nhau hơn.

Cảm giác ẩm ướt và ấm áp, hơi thở hòa quyện vào nhau, giống như đang thử đi trên lớp băng mỏng, lại giống như có vô số dòng điện lưu chạy qua. Không phải thâm nhập vào đoạt lấy, mà tựa như hôn lên đóa hoa đầu tiên nở vào mùa đông, hương vị có chút lạnh lại ngọt ngào mềm mại.

Chỉ lướt qua liền ngừng lại, cố gắng kiềm chế, khiến bọn họ vừa tách ra liền không ngừng thở dốc, chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều nóng bừng.

Giống như chỉ trôi qua một cái chớp mắt, lại dường như đã một vạn năm.

Anh vẫn nhìn cô bằng đôi mắt ấy, nhưng nó không còn long lanh sáng ngời nữa, ngược lại nổi lên một tầng hơi nước nhàn nhạt, có cảm giác ngây ngô lại rung động.

“Anh nhìn tôi làm gì?”

Sở Trĩ Thủy bị đôi mắt chứa đựng tình ý mọt mờ của anh nhìn chằm chằm, cô bỗng nhiên có chút ngượng ngùng, tránh đi ánh mắt rực lửa của anh, thì thào nói: “Yêu quái các anh kết án bao nhiêu năm vì tội phạm thượng?”

Một đôi tay nhẹ nhàng đặt lên eo cô, như thể chậm rãi hướng dẫn cô cúi xuống lần nữa.

"Thêm một lần nữa, anh sẽ phán em vô tội."

Chương 199:

Nụ hôn này so với vừa nãy dồn dập và triền miên hơn nhiều, cho nên cô liền ngã vào ngực anh.

Rõ ràng ban đầu là cô khom lưng cúi đầu, nhưng cánh tay anh lại nhẹ nhàng ôm lấy cô, tựa như cành lá đang quấn lấy cô, tiến vào mùi hương thơm ngát của cỏ cây. Hương trúc thoang thoảng tràn vào khoang miệng, vị ngọt mát xua tan cái nóng nực oi bức của mùa hè, đâm thẳng vào dây thần kinh trong đầu khiến cho cô cảm thấy choáng váng, thần hồn điên đảo.

Eo cô bất tri bất giác mềm nhũn ra, vô lực ngã sang một bên, lại được vòng tay của anh nâng đỡ, tiếp tục cảm nhận được hơi thở của anh.

Anh hơi ngẩng đầu lên, để lộ ra hầu kết trên chiếc cổ trắng, ban đầu chỉ hơi hé môi, kiên nhẫn chờ đợi cô tiến thêm một bước, nhưng nhận ra cô đang mềm nhũn bất động, lúc này anh mới cẩn thận thử tiến lên.

Ngón tay thon dài hơi dùng sức, ép cô lại càng gần anh hơn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, đầu lưỡi khẽ chuyển động, da đầu có cảm giác tê dại.

Bọn họ chia sẻ thế giới cho nhau giữa không khí hữu tình, như sợi dây mây không thể tách rời, nhờ vào ánh nắng vô hạn của mùa xuân, vững vàng chặt chẽ mà bám lấy nhau.

Kết thúc nụ hôn, cô giống như bị người khác cướp mất hô hấp, đầu óc vẫn đang trống rỗng, đợi đến khi định thần lại mới nhận ra cô đang ôm rừng trúc.

Tân Vân Mậu nhàn nhã dựa vào chiếc xích đu bằng dây mây già, thực sự đang làm một chiếc chiếu trúc yên tĩnh, tùy ý để cô ngã lên trên người anh, còn nhẹ nhàng đung đưa chiếc xích đu. Anh vừa mới ôm cô vào lòng, hiện tại cũng không có ý định thay đổi tư thế.

Cuối cùng anh cũng thành công hoàn thành thực nghiệm, để chiếc xích đu có thể chịu được trọng lượng hai người.

Cơn gió nhẹ thổi đến, chiếc ghế xích đu bằng dây mây già lại đung đưa, thậm chí khiến người ta cảm thấy buồn ngủ vào buổi chiều.

"Không đúng, tại sao lại..."

Sở Trĩ Thủy miễn cưỡng tìm lại được một chút thần trí, cô ôm đầu nhớ lại cuộc trò chuyện, nhưng như thể bị phun bong bóng mất trí nhớ, ký ức bị mất đi một đoạn không thể hiểu nổi: "Em vừa định nói với anh cái gì đấy."

Cô nhất định đã bị anh mê hoặc, giống như thư sinh bị cuốn vào thoại bản(* cô xưa, đột nhiên bị ma quỷ mê hoặc, ngay cả đề tài ban đầu cũng bị quên mát.

(*) 17 : Thoại bản - một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đýöng thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Ánh mắt Tân Vân Mậu sâu thẳm, anh nhắc nhở: "Em định sỉ nhục và khinh nhờn anh, sau đó thành công"

Sở Trĩ Thủy mặt đỏ tía tai: "Anh đừng có nói hươu nói vượn!"

Hầu kết của anh khẽ nhúc nhích, lại nhìn lướt qua môi cô, tựa hồ vẫn chưa đã thèm: "Em sợ cái gì, anh đã nói sẽ phán em vô tội."

Hai nụ hôn dường như đã giải phóng bản chất của anh, khôi phục lại vẻ vô sỉ mặt dày trước đây, hồ ngôn loạn ngữ, không còn bộ dạng biệt biệt nữu nữ vừa rồi nữa.

Sở Trĩ Thủy xấu hổ đến mức âm thầm nghiến răng, càng ngày càng cảm thấy anh đang giả vờ ngây thơ để dụ dỗ mình, ngày thường anh bày ra bộ dạng băng thanh ngọc khiết, thủ thân như ngọc, mới nói hai câu đã mặt đỏ như tôm luộc, nhưng vào thời khắc quan trọng lại lừa cô cắn câu.

Sau đó, anh còn bày ra thái độ bị cô ruồng bỏ.

Một tên trà xanh giỏi! Rất tâm cơ!

"Không đúng, hôm nay em vốn định nói chuyện nghiêm túc với anh, lần trước là anh hiểu lầm, anh nở hoa em thấy rất vui..."

Không ngờ rằng còn chưa nói chuyện nghiêm túc xong, đã làm một vài chuyện không đứng đắn rồi.

Sở Trĩ Thủy đỡ trán, cô muốn đứng dậy, tránh xa Tân Vân Mậu một chút. Không ngờ rằng anh vốn đang dùng tay đỡ lấy cô hiện tại lại lén lút rút ra, khiến cô đứng không vững, lần nữa ngã vào vòng tay anh.

Tân Vân Mậu làm đệm, vui vẻ trả lời: "Ừm, giờ thì anh biết rồi."

Sở Trĩ Thủy thấy anh dương dương tự đắc, cô càng thêm khó chịu, cảm thấy mắc lừa, nghi ngờ nói: "Chờ đã, nhưng tại sao bây giờ anh lại nở hoa? Là ai lúc trước đã nói mình không biết?"

Thời gian nở hoa này cũng không đúng, trước đó có rất nhiều lần anh giả bộ bối rối!

Tân Vân Mậu nghe xong, vẻ mặt lộ ra quẫn bách, thẳng thắn nói: "Anh chỉ mới phát hiện ra gần đây, trước đây anh có vẻ không thể nở hoa."

Gương mặt Sở Trĩ Thủy không có cảm xúc: "Anh là một cây trúc khuyết tật? Mất đi bộ phận chức năng à?"

"Không phải khuyết tật!"

Tân Vân Mậu bị câu nói này đả kích, cảm thấy xấu hổ nói: "Chỉ là bị Long diễm trấn áp một phần năng lực!"

"Chậc chậc chậc."

Tân Vân Mậu bức mình lờ đi ánh mắt khác thường của cô, giải thích: "Sau cuộc chiến, anh đã chặt đứt một móng rồng, còn hắn khiến anh bị bao quanh bởi Long diễm. Sức mạnh của bọn anh dây dưa với nhau, dẫn đến việc anh luôn bị hẳn và ngũ độc bát khổ thiêu đốt, sau đó khiến anh trở nên cáu kỉnh."

"Tên ban đầu của anh là Vân Mậu, nhưng vì chuyện này nên anh mới tên là Tân Vân Mậu. Tên đối với bọn anh rất quan trọng, loại tổn thương này là không thể thay đổi, anh cũng không thể giải quyết nó trong một thời gian dài. Sau khi phong thần, bọn anh có

thể nhìn thấy những ham muốn của con người, cho nên anh chưa bao giờ thu nhận tín đồ, nếu anh dính dáng đến người phàm quá nhiều liền sẽ bị ngũ độc bát khổ của họ ảnh hưởng, sau đó anh sẽ bị ô nhiễm ngày càng nghiêm trọng."

Thói ở sạch của anh cũng vì vậy mà xuất hiện, lấy thái độ thờ ơ đối đãi với nhân thế, nếu không anh sẽ bị những ham muốn vô tận liên lụy thảm hại.

"Thảo nào lần trước anh kêu em gọi anh là..."

Sở Trĩ Thủy do dự, cô còn tưởng do anh da mặt dày, không ngờ tên thật của anh lại là Vân Mậu, lại nói: "Chờ một chút, anh chưa bao giờ thu nhận tín đồ? Anh có chắc không? "

Khi cô vừa mới quen biết anh, anh giống như đang truyền giáo, lôi kéo cô vào không cho đi.

“Em là trường hợp đặc biệt.”

Tân Vân Mậu đắc ý nói: “Dù sao thì em cũng là tín đồ duy nhất của anh, còn là nhân thần hiếm thấy, không dính phải ngũ độc bát khổ”.

“Mạo muội hỏi một chút, sao lại gọi là nhân thần?”

Sở Trĩ Thủy vô lực nói: “Em là người.”

"Trời đất phong anh thành thần, nhưng anh lại cảm thấy không đúng, cho nên anh phong em là nhân thần, anh cũng có thể làm tín đồ của em."

"... Anh thật trung nhị(*)."

(*) Trung nhị - là một từ lóng xuất phát từ Nhật Bản, chỉ chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì ở khoảng năm 2 của trung học.

Đây là việc học sinh tiểu học thay phiên nhau làm, một, ba và năm anh làm thần, hai tư và sáu cô làm thần, chủ nhật nghỉ ngơi một ngày.

Tân Vân Mậu cuốn một sợi tóc dài của cô, bình thường chỉ có thể trơ mắt nhìn, cuối cùng cũng có cơ hội cuốn vào tay chơi đùa, tiếp tục nói: "Anh ở Tất Ngô sẽ bị ô nhiễm nặng hơn, nhưng khi đó em kêu anh đi vào thế giới tinh thần, nơi đó hoàn toàn không có ngũ độc bát khổ, long diễm cũng bị dập tắt. "

“Đây là một việc rất đáng kinh ngạc, ngay cả anh và con rồng đó cũng không thể làm được, cho nên em hoàn toàn xứng đáng là nhân thần.” Anh đặt sợi tóc mềm mại của cô lên môi, vô thanh vô thức thành kính hôn xuống.

Cho dù là anh hay là con rồng đó, mặc dù được trời đất phong thần thì vẫn không thể thoát khỏi tham(tham lam), sân(tức giận), si(ngu si), tâm(ngạo mạn), nghi(nghi ngờ).

Vẫn luôn không ngừng theo đuổi sức mạnh và tuổi thọ, có lẽ là vì muốn phụ nữ loài người được trường sinh, hoặc vì không muốn địa vị của mình bị lung lay, cho nên con rồng đó nảy sinh sát tâm với anh.

Anh cũng vì vậy mà sinh ra oán hận, sinh ra phẫn hận và ngạo mạn, bị Long diễm phong ấn đủ loại cảm xúc, lấy tư thái chống đối và chán ghét đối đãi với vạn vật thế gian.

“Anh đang lén nghịch tóc em sao?”

Sở Trĩ Thủy cảnh giác nghiêng đầu, nhưng lại không phát hiện ra điều gì khác thường, cô liếc nhìn anh từ trên xuống dưới một phen, mím môi nói: “Vậy nếu không có Long diễm, khi nào anh mới nở hoa?"

Cô thực sự rất tò mò không biết là thời điểm nào.

Tân Vân Mậu sững sờ, dường như anh đột nhiên nghĩ đến điều gì, cau mày hỏi ngược lại: "Vậy thì em thích tôi từ khi nào? Anh đều đã nở hoa rồi, nhưng em chưa từng nói ra."

Sở Trĩ Thủy không ngờ anh sẽ phản công, thân thể cô cứng đờ, thế nhưng không biết nói cái gì:

Đối diện với ánh mắt mong đợi của anh, gương mặt cô dần dần ửng hồng, đôi môi khẽ mấp máy muốn biểu lộ tình cảm, khen rằng hoa của anh đẹp, hoặc là nói một vài câu tình tứ, nhưng cô lại rất ngượng ngùng, ngay cả những lời mà cô hay dùng cũng không thể dậy lên.

Tân Vân Mậu thấy gương mặt và tai của cô đều đỏ bừng, anh gật đầu hiểu rõ: "Không cần phải nói, anh biết rồi."

Cô khô khan nói: "Anh biết cái gì?"

“Chúng ta là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên.”

Anh nhìn cô chằm chằm, chắn chắn nói: “Ngay từ đầu em đã mưu đồ gây rối với anh, thèm muốn thân xác của anh.”

Trời ơi đất hỡi, bệnh cũ của anh đã tái phát rồi!

Sở Trĩ Thủy nghe vậy, cô nhéo vành tai của anh, ngăn anh tiếp tục nói, cười tủm tỉm nói: "Em nghĩ lại thì, có lẽ là do em thèm muốn bản thể của anh, thích đặc tính của cây trúc."

“Là đặc tính nào của trúc?”

Anh bị cô chạm vào, liền có chút ngượng ngùng: “Làm ghế trúc, chiếu trúc à?"

"Không, là đầu óc trống rỗng và da mặt dày."

"???"

Đừng hỏi cô thích gì ở anh, thỉnh thoảng cô thấy bộ dạng ngốc nghếch này của anh cô không nghĩ ra được.

Chương 200:

Cho dù như thế nào, từ hôm nay trở đi, cô muốn bầu bạn với hoa trúc trong sân dài lâu.

Sở Trĩ Thủy nhìn những bông hoa trúc đung đưa trong gió, rồi lại nhìn Tân Vân Mậu bên cạnh, trên môi nở một nụ cười nhẹ, ấm áp hứa hẹn: "Mặc dù sức mạnh của anh bắt đầu yếu đi, nhưng em sẽ chăm sóc anh thật tốt."

Tân Vân Mậu: "Anh đã nói rồi, cho dù anh có suy yếu mấy trăm năm, anh cũng sẽ..."

"Sau này anh không muốn vào cục quan sát cũng không sao, anh có thể ở nhà chờ em."

Tân Vân Mậu càng nghe càng cảm thấy không thích hợp, anh muốn nói yêu khí hiện tại hoàn toàn đủ dùng, ít nhất trong trăm năm của cô sẽ không ảnh hưởng, nhưng cô lại có khẩu khí muốn nuôi dưỡng anh.

Nghĩ kỹ lại, ngôi miếu của anh vẫn dựng trong sân nhà cô, ngay cả chiếc xích đu bằng dây mây già đang ngồi cũng là do cô mua.

Ngày hôm sau, ở cục quan sát Hoài Giang, văn phòng cục trưởng.

Hồ Thần Thụy đẩy cửa bước vào phòng, ông vừa đi vào liền nhìn thấy Tận Vân Mậu đang ngồi trên ghế sô pha, không khỏi lộ ra vẻ

kinh ngạc: "Thần quân, cậu đây là..."

Ngọn gió nào thổi cậu ấy đến đây?

Trước đây cậu ấy chưa từng đến chỗ này.

Tân Vân Mậu ngồi trong phòng, anh nhìn thấy Hồ Thần Thụy cuối cùng cũng xuất hiện, nhàn nhạt nói: "Cho tôi một ít tiền."

Hồ Thần Thụy: "?"

Hồ Thần Thụy uyển chuyển nói: "Thần quân, tình cảm không thuận lợi cũng không nên đi lên con đường phạm tội."

“Ai nói với ông tình cảm của tôi không thuận lợi?”

Tân Vân Mậu ngạo nghễ hất cằm lên, cười lạnh nói: “Lúc đó ông lấy tôi để nói chuyện này, kiếm được không ít thứ tốt từ chỗ con công đó, ông cho rằng tôi không biết sao?”

Nhất thời Hồ thần Thụy không nói nên lời, ông ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tôi cho rằng thần quân không để bụng chuyện đó."

"Trước đây là tôi không quan tâm, niệm tình lúc trước ông mới nói với tôi hai câu đã bị an bài đến chỗ này, cho nên tôi lười so đo."

Tân Vân Mậu cau mày: "Nhưng không có nghĩa tôi là một tên ngốc, không biết thu nhập của mấy người."

Hồ Thần Thụy có EQ tương đối cao, khi đại chiến ông có chào hỏi Tân Vân Mậu một cái, thật ra cũng hoàn toàn không quen biết, ai ngờ trực tiếp bị đề cử đến Hoài Giang, nghĩ rằng hồ ly có thể trấn

áp được.

Hồ Thần Thụy giả bộ cười ngây ngốc để đánh lừa: "Thần Quân, chuyện là vầy, đơn vị của chúng ta khi trả lương phải ghi vào biên chế..."

"Vậy thì ông giải quyết đi."

"?"

Hảo gia hỏa, cây trúc thần có đạo đức tốt đã giải quyết biên chế bằng cách đi cửa sau.

Hồ Thần Thụy muốn nói lại thôi: "Thực ra nếu cậu muốn kiếm tiền thì có rất nhiều cách, tại sao một hai phải vào cục?"

Mặc dù yêu khí của Tân Vân Mậu bị suy yếu nhưng anh vẫn không mất đi thiên phú của mình, yêu quái bên ngoài ký kết hiệp nghị với con người sẽ có thu nhập cao hơn.

“Nhưng cô ấy không thích phương pháp gian lận.”

Tân Vân Mậu rũ mi mắt xuống, đôi mắt lấp lánh ánh sáng, thấp giọng nói: “Hơn nữa tôi cũng muốn làm việc giống như cô ấy, trải nghiệm công việc và cuộc sống của cô ấy.”

Hồ Thần Thụy sững sờ, im lặng hồi lâu mới thở dài nói: "Được rồi, nhưng tôi muốn nói trước rằng, sau khi kiến quốc cục mới có biên chế, cho nên chúng ta thanh toán tiền lương trước đây cũng là từ khi kiến quốc đến nay, thống kê tổng danh ngạch rồi phát cho cậu."

Dù sao Sở Trĩ Thủy kiếm được không ít tiền, trước mắt cục cũng không dùng hết, bù cho anh một chút tiền lương cũng không sao.

Tân Vân Mậu bình tĩnh nói: "Không cần phát cho tôi, cứ phát trực tiếp cho cô ấy."

“Nhận tiền như vậy sẽ vi phạm quy định, tên tài khoản phải là của cậu mới được.”

Hồ Thần Thụy cười khẽ một tiếng: “Hơn nữa nạp thẻ lương cũng là một thủ vui của đàn ông loài người.”

Trong tầng lầu nhỏ phòng tài vụ, Hạ Thọ Qúy nghênh đón khiêu chiến trước giờ chưa từng có, lần đầu tiên ông ta thẳng tắp chiếc lưng luôn khom xuống của mình, lạch cạch gõ bàn phím điên cuồng, ước gì có thể lấy ra tốc độ cả đời cộng lại tính toán số tiền. Ánh sáng màn hình máy tính chiếu lên gương mặt ông ta, soi sáng dung mạo căng thẳng, cả hai bên thái dương cũng hơi đổ mồ hôi.

Tân Vân Mậu và Hồ Thần Thụy một trái một phải đứng sau lưng Hạ Thọ Quy, họ như hai vị thần giữ cửa, nhìn chăm chú nhân viên tài vụ làm việc.

Hồ Thần Thụy nói lời dễ nghe khuyên bảo: “Thần quân, anh hoàn toàn có thể về bộ phận phát triển kinh tế trước, không cần phải chờ ở phòng tài vụ.”

Hôm nay Tân Vân Mậu đến được hai địa điểm mới, một là văn phòng cục trưởng, hai là văn phòng phòng tài vụ.

Tân Vân Mậu lười biếng đút tai vào túi, gương mặt anh lạnh lùng, lại kéo khóe miệng, cười mỉa nói: “Ha, sau đó bị ông lừa?”

Hồ Thần Thụy: "..."

Quả nhiên, đời sống tình cảm chỉ có thể khiến yêu quái dịu dàng hơn chút, vẫn không sửa được hết âm dương quái khí từ trong xương tủy.

"Thần quân, cục trưởng Hồ, tính ra số tiền rồi..." Hạ Thọ Qúy thở dài một hơi, lau mồ hôi nói: "Hai vị có thể xem chút."

Tận Vân Mậu vô cảm nhìn con số, anh suy tính vài giây, nói ngay: "Ông tính tiền lương cho tôi dựa theo tiền lương của ai?"

Hạ Thọ Quy lo lắng: "À này."

"Tiền của 50 năm trước, với tiền của 50 năm sau, hình như cũng không giống nhau lắm đâu, đồ có thể mua được cũng khác đấy."

"Cái này..."

"Lúc trước chỉ là tôi lười để ý đến thủ thuật nhỏ của các ông, nhưng không nói lên đầu óc tôi có vấn đề." Tân Vân Mậu cau mày, lạnh lùng hỏi lại: "Tại sao các ông đều cho rằng tôi không có kiến thức cơ bản?"

Sở Trĩ Thủy luôn cảm thấy anh không thể tự mình xử lý việc sinh hoạt, chỉ là do anh rất ít thấy thiết bị hiện đại, nhưng độ dài lịch sử người Trung Quốc nghiên cứu tính toán, không khác mấy thời gian lưu tồn thơ ca.

Lúc trước vì yêu quái cục quan sát cảnh giác, anh lười nói chuyện với họ, lại ghét bỏ yêu quái ngoại lai nịnh hót, lười đi thu nhận tín

đồ. Nhưng không chịu và không thể là hai chuyện khác nhau, con rồng kia năm ấy quyền thế ngất trời, miếu thờ rải rác, tốt xấu thì cũng có bản lĩnh, anh tự nhận trên phương diện năng lực không bằng đối phương.

Hồ Thần Thụy ho nhẹ hai tiếng, giải vây nói: "Thần quân, lần đầu chúng tôi tính tiền lương thế này, hơi sai sót cũng không có cách nào, anh về văn phòng trước đi, chờ tính lại tiền lương xong xuôi, chúng tôi lại tìm anh xác nhận."

"Anh cứ đứng đây, lão Hạ áp lực tâm lý lớn, đương nhiên không thể tập trung được."

Tân Vân Mậu thân là cây trúc chính trực thanh cao, anh liếc đối phương một cái, cảnh báo nói: "Đừng có chơi trò lừa đảo."

"... Tất nhiên, tất nhiên rồi."

Tân Vân Mậu rời đi xong, Hồ Thần Thụy nắm đồng tiền cổ trong tay, ông ấy nhìn màn hình máy tính, than thở: "Tính cho anh ta theo tiền lương của cục trưởng đi, sau đó ông xem thử tiền lãi này kia."

Hạ Thọ Qúy lộ vẻ khó xử: "Cục trưởng Hồ, này không phù hợp với chế độ quy định trong cục...

"Này cũng chỉ là anh ta không có hứng ra tay, nếu không đã thẳng tay lật tung bốn cục quan sát lớn rồi, còn nói gì mà chế độ quy định trong cục." Hồ Thần Thụy tự an ủi bản thân: "Có thể mà, chí ít anh ta không làm chuyện mê tín không xây miếu, coi như bỏ tiền duy trì thái bình."

"..." Hạ Thọ Qúy len lén nói: "Vậy tôi chờ bộ phận phát triển kinh tế chuyển khoản số tiền mới đến rồi tính."

Dù gì cũng là trưởng phòng Sở kiếm tiền, đây chẳng qua chỉ là tay trái úp lên tay phải, hoàn toàn có thể chờ cô bận xong khoảng thời gian này rồi nói.

Trong bộ phận phát triển kinh tế, ngọc trai của cục Hoài Giang và cục Tất Ngô giúp đại nghiệp hỗ trợ chính thức triển khai, không lâu sau thì cục Tất Ngô thuận lợi giao lô ngọc trai đầu tiên, trong có vừa có ngọc trai đắt đỏ từ nước mắt người cá, cũng có ngọc trai bình thường từ con trai trong biển.

Nghe nói, không ít người cá lưu vong biết nuôi ngọc trai giống với kỹ thuật dệt sợi nước, chủ yếu là để xây dựng miếu thờ. Miếu long thần dưới đáy biển được xây bởi sợi nước dệt và ngọc trai, cùng với sự càn quét không ngừng sâu vào, miếu thờ khắp nơi bị hủy diệt từ từ, tất nhiên sẽ thu gom một lượng lớn nguyên liệu xây dựng.

Ngọc trai của người cá sáng bóng sắc sảo, hình dạng tròn vành vạnh, còn mang theo màu sắc phụ và ánh kim, dựa theo cảm xúc mà màu sắc khác nhau, bất lực vì số lượng khá ít; Ngọc trai xây dựng miếu thì là ngọc trai nuôi bằng nước biển, tương tự ngọc trai con người nuôi bên biển, chất lượng sản phẩm không đều nhau.

Lam Tuyền Tiên còn báo cho Sở Trĩ Thủy biết, thuở trước lúc tộc người cá bị thương cần chữa trị, sẽ lấy một viên ngọc trai của người cá mài thành bột phấn, sau đó trộn chung với ngọc trai bình thường, đắp lên miệng vết thương giúp chữa lành.

Logic này còn rất trôi chảy, người cá đau khóc thì rơi ngọc trai, lại dùng bột ngọc trai để chữa thương.

Sở Trĩ Thủy tra tài liệu, phát hiện “Bản thảo cương mục” có ghi chép thật: Ngọc trai vị mặn, ngọt hàn không độc. Trấn tâm bổ mắt.

Bôi lên mặt, giúp người ta làm đều và làm sáng bóng màu da. Bôi lên tay, giúp tái tạo da, trừ nám da mặt, khử độc trị mụn.

Hai cục dứt khoát quyết định ý kiến, nếu miếu long thần đã là do người cá lưu vong phạm quy xây dựng, vậy thì họ lao động cải tạo bằng cách tự tay phá hủy miếu và mài bột ngọc trai, nói không chừng thấy tình cảnh này sẽ còn rơi nước mắt, lại có thể sản sinh ra ngọc trai người cá.

Ngọc người cá có chất lượng sản phẩm quý hiếm, cục sẽ nghĩ cách bán cho nhà thu mua tích trữ ngọc trai; ngọc người cá phẩm chất bình thường, còn có ngọc trai bình thường được tháo từ miếu thờ, mài hết thành bột ngọc trai làm nguyên liệu.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy vốn còn đang xem xét nên lấy bột ngọc trai chế tạo thành mặt nạ hay là kem dưỡng da tay, thế nhưng Tất Ngô và Hoài Giang cách nhau khá xa, xưởng chế biến họ quen đều nằm ở Hoài Giang, nhà xưởng mới hợp tác lại thành một vấn đề.

Trong kỳ nghỉ, Trần Châu Tuệ đúng lúc làm việc ở bộ phận phát triển kinh tế, cô ấy nghe được chuyện này, tùy ý hỏi: “Không thể trực tiếp bán bột ngọc trai sao?”

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: “Bột ngọc trai có thể bán trực tiếp sao?”

“Bên thôn chúng em có vài vùng mua ngọc trai mài thành bột, sau đó thêm mật ong hoặc là nha đam, tự pha ra vài thứ đồ, đắp lên người bảo dưỡng hoặc xóa sẹo.” Trần Châu Tuệ ngại ngùng cười cười: “Chẳng phải là em có một vết bớt trên lưng sao, sao đó bà lão trong thôn dạy em, em thử qua thì không có tác dụng, nhưng có người nói có.”

“Có thể của em là bẩm sinh nên vô dụng, có lẽ là có hiệu quả với vết sẹo này kia."

Chương 201:

Sau lưng Trần Châu Tuệ trời sinh có vết bớt, Sở Trĩ Thủy vô tình nhìn thấy.

Trần Châu Tuệ ăn mặc khá kín kẽ, trước giờ không hở hang, nhưng nghe ý trong lời cô ấy nói, vẫn là muốn xóa bỏ nó.

Giọng điệu Sở Trĩ Thủy ôn hòa: "Nếu em rất để ý cái đó, hôm khác chị dẫn em đến bệnh viện thành phố, hình như bắn tia laze có thể xóa mất."

Trần Châu Tuệ sờ lưng, nhỏ giọng nói: "Để em nghĩ đã, em hơi sợ đau."

Sở Trĩ Thủy cũng không cưỡng ép, qua sự nhắc nhở của Trần Châu Tuệ, cô dùng điện thoại trực tiếp tìm kiếm bột ngọc trai, quả nhiên nhìn thấy không ít cửa hàng, hiển nhiên đã có người phát hiện ra cơ hội kinh doanh này từ lâu.

Theo lẽ thường mà nói, bột ngọc trai đều là ngọc trai nước ngọt tạo thành, nguyên nhân là ngọc trai nước biển bình thường có hạt, sau khi mài thành bột phải khử hạt, thành bản sẽ tăng cao. Nhưng người cá nuôi ngọc nước biển không qua thêm hạt, điều này cũng dẫn đến việc ngọc trai xây miếu rồng có hình thái khác nhau, sản phẩm không đồng đều, không có để giá trị tích trữ, chỉ có thể mài thành bột làm nguyên liệu.

Sở Trĩ Thủy quyết định trộn bột ngọc nước biển và ngọc người cá theo tỷ lệ, nâng cao công hiệu bột ngọc trai Quan Cục, nếu sau này ngọc trai miếu rồng bị tiêu hao hết, họ còn có thể thông qua thu mua ngọc trai nước ngọt, thay hết nguyên liệu hiện có. Dù sao thì ngọc nước biển và ngọc nước ngọt mài thành bột xong thành phần như nhau, thành phần quan trọng nhất của việc xóa sẹo là ngọc người cá.

Không lâu sau, cửa hàng Quan Cục ở thành phố Ngân Hải, một lô lọ ngọc trai âm thầm lên kệ hàng, bắt đầu cung cấp cho khách hàng đến dùng thử.

“Đây là bột sao?” Có người dùng tay nhặt bột ngọc trai, cô ấy hỏi nhân viên trông quầy của cửa hàng, nghi ngờ: “Này là dùng để ăn hay làm cái gì?”

Nhân viên cười nhẹ giải thích: “Đây là bột ngọc trai, cửa hàng kiến nghị bội ngoài da, cô có thể đọc gợi ý trên bảng nhỏ bên cạnh, căn cứ theo yêu cầu khác nhau để tự mình sử dụng, đây là bột ngọc trai thuần, cản bản không trộn tạp chất nào.”

Khách hàng nữ nhìn sang bên cạnh, quả nhiên nhìn thấy một bảng gợi ý, bên trên viết kiến nghị sử dụng bột ngọc trai, như cách cho mật ong, cách cho sữa bò, cách cho nha đam vân cân. Bên dưới còn có nhắc nhở hữu nghị, như là không kiến nghị ăn hay uống, không kiến nghị bôi ngoài da lâu dài, sẽ gây ra dư dinh dưỡng, một tuần sử dụng 1 đến 2 lần là được, còn không kiến nghị người thể chất mẫn cảm sử dụng vẫn vân.

Đây chỉ là một lọ bột ngọc trai thuần chất, mua về nhà làm gì, còn phụ thuộc vào bản thân khách hàng.

Sản phẩm mới lên kệ, trên mạng còn dâng lên một làn sóng phong

trào DIY rầm rộ, không ít người sử dụng tâm đắc đặc biệt chia sẻ trên sàn bán.

Đỗ Nhược Hương còn chuyên ra một video giới thiệu, cô ta cầm một lọ bột ngọc trai trong tay, nói: “Dạo này cứ có chị em hối thúc tôi review cái này, vốn nói chờ trên mạng lên hàng mới mua, nhưng hết cách rồi vẫn tìm người mua hộ sản phẩm mới, sử dụng trước đánh giá cho mọi người xem.”

“Mọi người đều biết, sản phẩm hãng này đều có giá cả phải chăng, xem thông tin nhãn hiệu sau lưng thì biết rồi, bột ngọc trai viết là nông sản cấp thấp, nên thật ra nó không được tính là mỹ phẩm, nó là một lọ nguyên liệu...” Đỗ Nhược Hương bày ra một cái bát và một cái bàn chải, cô ta bắt đầu bỏ đồ vào pha, vừa trộn vừa giới thiệu: “Chúng ta cần kích hoạt sự khéo léo, tự sáng tạo ra mặt dạ, xem bạn muốn trắng đẹp hay là xóa sẹo, đồ bỏ vào khác nhau, còn có chị em dị ứng protein thì đừng dùng.”

“Đây là bột ngọc trai thuần, mọi người đi kiểm tra bảng thành phần ngọc trai, hoặc là dùng thử sau tai một chút, suy cho cùng thể chất giữa người và người khác nhau.”

“Cỡ như này thì có thể lên mặt rồi, tự mình từ từ bôi lên, đắp một lát thì rửa sạch, giống với mặt nạ bình thường.” Đỗ Nhược Hương rửa sạch xong, cô ta vỗ vỗ má, lộ ra làn da sáng: “Cảm giác cũng không tệ.

[Tôi là người lười, trực tiếp quăng mặt nạ vào luôn, ngâm trong đó một lát rồi đắp lên, cũng không thèm bôi lên.]

[Cái này được đó? Lúc trước tôi từng mua bột ngọc trai của hãng khác, nhưng cái này xóa sẹo hiệu quả tốt hơn, vết thương trên tay đã mất rồi!]

[Đây là cách dưỡng da năm xưa của bà nội tôi, lịch sử quả nhiên là một vòng luân hồi, trở lại nguyên trạng.]

[Nếu là bột ngọc trai thuần, vậy thật sự có thể uống không?]

[Người thể hàn không nên uống! Tuy nói bột ngọc trai thuần có thể làm thuốc, nhưng vẫn tự mình đến nhà thuốc bắc để pha!]

[Đường nhập hàng của nhà thuốc bắc có lẽ còn không bằng cái này, có phải bột ngọc trai tốt hay khôn thì phải coi lòng ai không đen tối.]

[Kiến thức kỳ lạ tăng rồi, tối nay tôi thử chút.]

Quan Cục luôn cho ra hàng rẻ mà hời, sản phẩm có hàm lượng công nghiệp khá thấp, chủ yếu dựa vào nguyên liệu thật tạo ra ưu thế, cạnh tranh với sản phẩm cùng loại. Bột trân châu vừa lên kệ ở cửa hàng, còn chưa được quảng cáo rộng rãi, vậy mà đã có người đến cửa đặt hàng.

Nhóm người này không phải khách vãng lai, mà là ông chủ của các nhà máy khác, chủ yếu là họ nhìn trúng chất lượng bột ngọc trai của Quan Cục, muốn dùng để làm nguyên liệu chế tạo sản phẩm của mình.

Nghiên cứu phát triển sản phẩm mới phải tốn rất nhiều thời gian, nhưng mua nguyên liệu bên ngoài lại rất nhanh, nhất là Quan Cục có kỹ thuật ngọc người cá, căn bản đã quét sạch một vùng trong lĩnh vực bột ngọc trai.

Dạo gần đây yêu quái cục Tất Ngô tăng ca thêm giờ bắt người cá, Sở Trĩ Thủy còn tìm được nhà máy ngọc trai con người, lỡ như ngọc nước biển miếu rồng bị dùng hết sạch, đến lúc đó cũng sẽ không ngừng cung cấp bột ngọc trai người cá, vẫn có thể dùng ngọc trai người cá và ngọc nước ngọt con người nuôi để tiếp tục điều chế.

Đại nghiệp kiếm tiền hùng hổ mở ra, cục Hoài Giang vốn dĩ cho mượn cỡ một triệu, nhưng chờ hoàn thành xong đơn đặt hàng lớn của nhà máy, nợ chưa trả của cục Tất Ngô được trả sạch nhanh chóng!

Dạng đơn đặt hàng từ nhà máy vượt xa khách hàng vãng lai, yêu cầu số lượng cao, tiền nhiều, một hai đơn thì số tiền đã khổng lồ rồi. Cục trưởng Sa biết được tin này xong vô cùng vui vẻ, ông ấy còn liên lạc với Hồ Thần Thụy và Sở Trĩ Thủy một phen, muốn tiến hành nghiệp vụ cung ứng lâu dài, vì phúc lợi này kia cho nhân viên trong cục.

Dù sao thì cục quan sát Tất Ngô vốn cũng phải bắt người cá lưu vong, hiện tại chẳng qua là mở ra nghề phụ, một công đôi chuyện.

Cuối tuần, sân vườn rừng trúc tươi tốt, Sở Trĩ Thủy bận rộn xong việc buôn bán bột ngọc trai, cuối cùng cũng rảnh để nghỉ xả hơi chút, bắt đầu trù tính kế hoạch tương lai của bộ phận phát triển kinh tế. Hiện tại các hạng mục đều đi vào nề nếp, chỉ cần cửa hàng Quan Cục mở cửa kinh doanh bình thường, có thể tiếp tục phát triển không ngừng.

Tiếp theo đây, kiếm tiền không phải là mâu thuẫn chủ yếu, mà là tiêu tiền, cần nghĩ cách dùng hết tiền trong tài khoản.

Sở Trĩ Thủy nằm trên ghế bập bênh nhắm mắt phơi nắng, cô nghe thấy tiếng chuông ở cổng, biết là Tân Vân Mậu về.

Tân Vân Mậu cầm ấm trà lên, anh đặt nó lên bàn nhỏ, lại ngồi lên ghế đẩu bên cạnh ghế bập bênh, bỗng ho nhẹ một tiếng.

Không khí bên ngoài dễ chịu, Sở Trĩ Thủy nhắm nửa mắt, trông như muốn ngủ một giấc ngắn.

Tân Vân Mậu lén nhìn cô một cái, phát hiện cô không có phản ứng gì, nhịn không được lại họ thêm hai tiếng.

“Uống chút nước không?” Sở Trĩ Thủy mở mắt ra, cô ngạc nhiên nhìn anh: “Chẳng phải anh còn nhớ rõ chuyện uống nước đúng giờ hơn cả em sao.”

Uống nước là một trong những thú vui của cây trúc.

Tân Vân Mậu hơi nhướng mày, anh vừa quét mắt qua ghế bập bênh trong sân, ám chỉ nói: “Em thấy được cảnh này, có phải nên nhớ ra điều gì rồi không?”

Sở Trĩ Thủy đầy hoang mang: “Nhớ gì?”

Tân Vân Mậu nhẹ mím môi, giọng điệu anh khá bực bội: “Em không cảm thấy dạo này quên mất chuyện gì à?”

Sơ Trĩ Thủy càng mù mịt, đầu óc đầy sương mù nói: “Em quên cái gì?”

Cô suy ngẫm một vòng trong đầu, lại ngồi dậy nhìn trong sân, hoàn toàn không biết mình quên mất chuyện gì.

Tân Vân Mậu thấy cô vẫn không hiểu, cuối cùng anh xụ mặt, lòng đầy phẫn nộ nói: “Em dạo này bận thật, cũng không hôn anh.”

Sở Trĩ Thủy nghe xong thì ngớ người, ngày làm việc cô cùng ra cùng vào cục quan sát với anh, cuối tuần còn có một ngày cùng anh uống trà trong sân vườn, gần như toàn bộ thời gian đều bị anh chiếm lấy, nhưng anh cứ thế nói ra một loại oán trách như cả hai mấy tháng trời chưa từng chạm mặt.

Trên cổ cô đeo mặt dây chuyền, trong sân nhỏ còn trồng trúc, rõ ràng cứ gọi tên là xuất hiện, nhưng nghe khẩu khí anh nói chuyện, không biết còn tưởng yêu xa.

“Này...” Sở Trĩ Thủy thẹn thùng nói: “Trong cục sao em...”

Hàng ngày cô đi làm bình thường, đột nhiên ôm lấy anh hôn một cái, nghĩ sao cũng thấy sai sai?

“Hai ngày trước thì trong cục, giờ thì sao?” Tân Vân Mậu lạnh lùng cười: “Rồi có cớ gì nữa?”

“Không phải, đột nhiên anh đề nghị yêu cầu này, em thật sự sẽ ngại.” Sở Trĩ Thủy đỡ trán: “Này chẳng phải nên đến một cách tự nhiên sao, đâu giống như chấm công đâu?”

Lần trước họ mê muội nhất thời, chỉ có thể nói là tình bất tự cấm, nhưng giờ cô còn rất tỉnh táo, quả thật hơi ngại ngùng.

Tân Vân Mậu không nói tiếng nào ngồi trên ghế đẩu, lúc này hơi nhíu mày, mím chặt môi, lại bắt đầu dùng đôi mắt đen láy quét nhìn cô, im lặng chờ cô đi qua,

nếu không thì dùng ánh mắt oán niệm nhìn chằm chằm vào cô.

Hiện tại anh đang mặc một chiếc áo ngắn tay màu xanh nhạt, lộ ra đường bắp tay rõ rệt, ngón tay thon dài còn đặt lên đầu gối gõ nhẹ, giống như lặng im thúc giục gì đó, dạ thịt bị ánh nắng chiếu qua, trắng đến phát sáng.

Sở Trĩ Thủy ấp ủ rất lâu, cô vẫn nóng tại không thôi, nói năng chẳng ăn nhập gì: "Tại sao phải là em đến hôn anh?

Tại sao anh còn muốn bảo cô chủ động? Làm cô giờ đâm lao phải theo lao.

"Chẳng lẽ anh có thể hôn sao?" Anh hừ nhẹ một tiếng: "Chẳng phải anh chỉ có cái mạng bị em chơi thôi sao."

Thật là vô lý, anh rất giỏi đội nồi cho cô.

Sở Trĩ Thủy do dự lên tiếng: "Anh có từng nghĩ, anh còn khá biến thái đó, có suy nghĩ muốn bị người ta chơi..."

Tân Vân Mậu tức giận nói: "Rốt cuộc em còn muốn tìm bao nhiêu cái cớ!"

"Đến đây đến đây, đừng hét nữa." Sỡ Trĩ Thủy chỉ đành đứng dậy, cô nâng mặt Tân Vân Mậu lên, chỉ cảm thấy gương mặt như đang phát sốt, mất tự nhiên không nhìn anh, hôn phớt lên khóe môi anh một chút, nhỏ tiếng nói: "Được chưa."

"Em thật qua loa—" Tân Vân Mậu nhướng mày, anh kéo tay cô không cho đi, không muốn cho qua nói: "Lúc em làm việc là thế này à?"

Sở Trĩ Thủy phẫn nộ: "Anh phiền thật!"

Tân Vân Mậu bị cô quát, giờ mới định thu liễm chút, nhằm tránh cô triệt để xù lông. Anh vừa định buông tay ra, nhưng lại cảm thấy cằm bị nắm, bị cô nâng mặt lên thật, cả yết hầu trên cổ cũng chuyển động lên xuống.

“Mở miệng, thỏa mãn suy nghĩ của tên biến thái nhà anh.” Cô nói.

Xúc cảm ẩm ướt ấm nóng ngọt nhẹ, dung mạo xinh đẹp gần trong gang tấc, anh thuận thế nhắm mắt lại, ngẩng đầu trầm luận vào tình yêu dịu dàng của cô.

Hơi thở quen thuộc bao phủ, có thể ngửi thấy mùi hương dịu nhẹ trên người cô, không khí trong phổi không ngừng khô nóng, hơi thở của hai người hòa vào nhau phảng phất như mật ong ủ nóng trong cơ thê.

Sau đó anh giơ tay ôm lấy cô, không ngừng kéo gần khoảng cách hai người.

Eo được anh đỡ lấy, giật mình từ trong giấc mộng say đắm. Sở Trĩ Thủy chợt lấy lại được tinh thần, cô chống tay lên vai Tân Vấn Mậu, hoảng loạn đẩy anh ra xa chút: “Chờ đã...”

Anh nghe thấy thì mở trừng mắt, trong đôi mắt vẫn còn ánh nước, trông có vẻ mơ màng không hiểu gì.

Sở Trĩ Thủy đỏ mặt tía tai, khó khăn nói: “Chính là... cái đó..”

Tân Vân Mậu: “...”

“Em không hiểu về yêu quái các anh cho lắm, hành vi hiện tại này...” Cô úp mở: “Sẽ không làm anh thụ phấn chứ.”

"???"

Vẻ mặt Tân Vân Mậu hơi thay đổi, vành tai anh đỏ lên vì nụ hôn, lúc này càng đỏ rực như muốn nhỏ máu, khó khăn mở miệng nói: “Thụ.”

Sở Trĩ Thủy ho nhẹ hai tiếng, cô lập tức giải thích: “Chủ yếu anh là thực vật, có nhụy đực nhụy cái, khác với con người, phải bảo vệ anh thật tốt.”

Tân Vân Mậu cứ cảm thấy đôi khi cô lại kỳ lạ với mình sao ấy, không nói anh làm đỏm thì muốn thắt bím tóc như con gái, giờ còn bày ra dáng vẻ muốn chịu trách nhiệm.

Anh là một cây trúc tốt chính trực cởi mở, thà gãy chứ không cong, xanh tươi quanh năm, không sợ rét lạnh, nhưng cô cứ nghĩ anh cực kỳ yếu đuối, rõ ràng cho dù có nhìn thế nào, cũng nên là anh chăm sóc cô mới đúng.

“Tuy bản thể yêu quái có nhụy đực nhụy cái, nhưng thực vật bình thường không giống vậy, sẽ không bị thụ phấn khi gió thổi, mà là phải dùng cơ thể sau khi hóa người...” Tân Vân Mậu thẹn thùng về phương diện khoa học này, anh bỏ qua phần mấu chốt, tiếp tục nói: “Nên anh vốn dĩ không phải cứ nở hoa là có thể kết hạt.”

Chương 202:

Nếu chỉ là nở hoa, không có hoàn cảnh trọng điểm, vẫn sẽ không kết hạt.

Sở Trĩ Thủy nhút nhát nói: "Vậy là nhụy đực nhụy cái của anh kết hạt..."

"Không phải, thường thì phải xem giới tính đối phương, sau đó chọn dùng thế nào, có thể là anh kết hạt, cũng có thể không phải anh." Tân Vân Mậu lén nhìn cô, miệng lưỡi khô rang, căng thẳng nuốt nước bọt: "Em muốn thụ phấn cho anh?"

"Không, em chỉ tìm hiểu chút." Sở Trĩ Thủy vội nói: "Chẳng phải anh kết hạt thì suy yếu càng nhanh sao, nên mới nói bình thường nên chú ý chút."

Cô vẫn luôn thiếu kiến thức về sinh lý của yêu quái, cứ sợ lắc lư anh thì sẽ hoàn thành việc thụ phấn.

Tân Vân Mậu im lặng vài giây, anh hỏi thăm ngay: "Nếu không cân nhắc chuyện này, em sẽ muốn có con chứ?"

Sở Trĩ Thủy không ngờ anh sẽ bất thình lình hỏi cái này, bỗng chốc ngạc nhiên nhìn anh, lại thấy anh không nói chờ đợi đáp án.

"Tuy rất nhiều người bài xích cái này, nhưng tuổi thơ của em vẫn khá vui vẻ, nên muốn trải nghiệm làm cha mẹ, còn ảo tưởng không

kết hôn mà có con." Cô vừa nghĩ ngợi, vừa nói thẳng ra: "Có điều anh không muốn cũng không sao, đây không phải chuyện cần thiết gì."

Lúc trước cô không có hứng thú với kết hôn, nhưng không nói lên việc không có hứng thú với trẻ con. Người thân là trụ cột từ xưa đến giờ của cô, đương nhiên làm cô có liên tưởng, giả dụ như cô thành phụ huynh, thì có thể giống như Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ hay không.

Nhưng Tân Vân Mậu là yêu quái, anh không có huyết mạch thân thích, không có sự trải nghiệm này, không hiểu rất thường tình, không cần cố chấp nhận.

Tân Vân Mậu nghe thấy thì lặng im, không biết anh đang nghĩ gì, cuối cùng gật đầu nói: "Có thể chấp nhận, cũng có thể kết hạt."

Sở Trĩ Thủy nghe anh quả đoán như vậy, sững sờ nói: "Không phải, anh chấp nhận cũng có thể không kết hạt, không phải anh kết hạt thì sẽ..."

"Em đang nói lung tung gì đó?" Tân Vân Mậu liếc xéo cô một cái, anh khoanh tay, ra vẻ ngạo mạn nói: "Dù anh có kết hạt suy yếu thì cũng mạnh hơn em, em chỉ là một con người không có yêu khí, nói không chừng sẽ trực tiếp chết đi, mà em là dùng một lượng lớn yêu khí kết ra gạo trúc."

Ngoài nhân cách và tinh thần, cô đều yếu hơn anh nhiều lắm.

Ánh mắt anh lan ra ánh sáng rực rỡ: "Hơn nữa anh kết hạt sẽ sinh ra thần mới, chúng ta cùng nhau tạo ra thần, nghe rất thú vị. Nếu là yêu khí của anh, cộng thêm tư tưởng của em, không chừng là thần chân chính, mạnh hơn cả thần do trời đất phong."

Lúc trước anh bị ảnh hưởng bởi lửa rồng nên giống với con rồng kia, kháng cự thần mới sinh ra, nhưng giờ thoải mái rồi. Nếu như gạo trúc từ trong hoàn cảnh sinh sống lịch sử ngắn ngủi của con người, lĩnh hội được trăm vị nhân sinh giống cô, lại nhận lấy yêu khí còn lại của anh, không chừng có thể chuyển hóa thành hạt giống của "thần".

Rất lâu trước đây, anh đã biết mình không phải thần, nhưng anh có thể là người tạo ra thần.

Anh còn xuất sắc hơn trời đất, nếu sinh con với cô, nói không chừng tạo ra thần thật.

Cô là người có trách nhiệm biết giữ lời, chắc chắn sẽ nuôi dưỡng nó thật tốt, cho nó lĩnh ngộ được nhiều đạo lý của nhân gian.

"Thế này thì trăm năm sau, cho nó yêu khí, không cần nở hết hoa...." Tân Vân Mậu thản nhiên nói: "Vốn còn sợ không dùng hết yêu khí."

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói vậy, cô buồn bực trong lòng, choáng váng nói: "Anh vốn.."

Anh làm như không có gì nói: "Vốn định cuối cùng nở hoa một lần rồi hết, tuy khởi điểm của chúng ta khác nhau, nhưng có thể chào đón điểm cuối giống nhau, thế này không phải rất viên mãn sao."

Bên cô đua nở trăm năm, cuối cùng hoa nở hoa tàn, đây là kết cục anh đã nghĩ xong từ lâu.

Dù tháng ngày trong quá khứ không thể cùng nhau, nhưng từ đây về sau, họ sẽ chia sẻ từng phút từng giây, hoàn toàn có toàn bộ của đối

phương, không phải vì thất tình lục dục đơn giản, càng là hiến dâng thờ phụng tín ngưỡng.

Hay là nói, cỏ cây nên thay đổi theo bốn mùa, dù đã có ngày phá đất mọc lên, cũng có ngày khô héo tàn lụi. Không cần nhớ thương phiến lá tương lai tan biến không thấy, ghi nhớ sự xanh tươi ở hiện tại là được.

Họ có tình yêu nam nữ nồng nhiệt, còn có thứ cao siêu hơn tình này. Không liên quan giới tính, không liên quan chủng tộc, không thể dùng ngôn ngữ chính xác diễn tả, nhưng chỉ cần nhớ đến thì mong ngóng, tinh thần sục sôi, sinh ra sự gan dạ dám đối diện với bất kỳ khảo nghiệm nào.

Sinh mạng này như ngọn lửa thiêu đốt anh, nhưng anh tìm được dòng chảy Trĩ Thủy, bèn có dũng khí dập lửa nảy mầm.

Sở Trĩ Thủy đối diện với vẻ mặt bình tĩnh của anh, đầu mũi cô chua xót, bỗng thấy nghẹn lòng, ồm ồm nói: “Thật ra anh không cần...

Tân Vân Mậu từ tốn nói: “Đây là lựa chọn của bản thân anh, dù em không hiểu cho, anh cũng sẽ làm vậy, hoặc nói phải làm như vậy, anh mới trở nên hoàn chỉnh.”

Đây là hành trình tìm đường của anh, thay đổi theo vị thần con người, rồi chân chính phong thần.

“Ngàn năm qua anh gặp và quen vô số con người, họ tưởng chỉ cần không ngừng tìm kiếm tiền bạc, quyền thế và tuổi thọ, truy cầu khái niệm vô hạn hư không, thì chắc chắn có thể lấy được hạnh phúc, thế nhưng chỉ sẽ đổi lại bất hạnh và đau khổ vô biên, càng có thì

càng muốn có nữa, càng có thì càng sợ mất đi, tự mình giằng vặt mình, cuối cùng tự chuốc họa vào thân."

Anh không phải người phàm, thế giới anh nhìn về, xa xăm và rộng lớn hơn nhiều.

Cố chấp vì một bản thân vô hạn, vẫn là bị vây khốn trong sự hữu hạn.

"Anh sẽ không giống con rồng kia, làm ra chuyện ngu xuẩn, mất đi thứ quan trọng."

Anh hơi hất cằm, nở nụ cười tự đắc nói: "Cho dù là chọn tín đồ, hay là cái khác, anh cũng một bước đến nơi, trải nghiệp một lần sự hoàn mỹ nhất, sẽ không trải qua đồ bị lỗi."

Một chuỗi lời nói này chứng minh anh vẫn là thần quân cao cao tại thượng như trước, nhưng khiến ánh mắt cô bỗng có sương mù, cảm xúc chua xót mà mềm mại lên men trong lục phủ ngũ tạng, nếu thật sự trải qua vô số ngày đêm hóa thành rượu, sẽ mang đến tri giác nóng bỏng, tê liệt cho con người.

Nếu như nói cô cũng từng nghi hoặc bản thân có lựa chọn đúng hay không, vậy hiện tại chắc chắn anh có liên quan đến tất cả của cô. Cho dù có được, hay là mất đi, anh đều lĩnh hội được toàn bộ của cô.

Tân Vân Mậu thấy cô đỏ khóe mắt, tự nhiên dang tay về phía cô.

Sở Trĩ Thủy thuận thế tiến đến gần, chà chất lỏng ấm nóng lên người anh nhằm đề phòng bị anh nhìn thấy gì đó.

Tân Vân Mậu được cô ỷ lại, không nhịn được cứng đờ cơ thể: "Lần

đầu thấy em thế này.”

Lúc trước cô rất ít khi dựa dẫm vào anh, giờ quả thật thụ sủng nhược kinh.

Sở Trĩ Thủy chôn mặt vào người anh, ngửi được hương cỏ cây thanh mát quen thuộc, giống như đại thụ sừng sững trong gió lớn, mặc cuồng phong thôi qua, vẫn bình ổn và an nhiên.

Cô ủ rũ nói: “Nhưng gạo trúc sẽ rất đáng thương, sau này nó sẽ không có cha mẹ."

Tân Vân Mậu nghe cô lo lắng cho gạo trúc còn chưa tồn tại: “”

“Người phàm đều sẽ trải qua chuyện này, đây là một trong tám cái khổ của cuộc đời, nó nhìn thấu được mới có thể thành thần.” Anh lập tức không vui, ôm chặt lấy cô: “Em thương tiếc nó làm gì, sao không thương tiếc anh này?”

“Nhưng anh nói không cần em thương tiếc, em thương tiếc sai đối tượng rồi.”

Một lát sau, cảm xúc của Sở Trĩ Thủy ổn định lại, vẫn làm ổ trên người anh, cảm nhận sự mát mẻ của rừng trúc.

Tân Vân Mậu bị cô dựa vào, anh lén nhìn cô một cái, lại dời tầm nhìn đi, chợt dâng lên cảm xúc thẹn thùng, thờ ơ nói: “Vậy em nghĩ chuyện xa xôi đến thế, là muốn tạo thần với anh sao?”

Vốn dĩ cô còn coi như yên lòng, giờ nghe thấy câu này, sợ đến ngẩng đầu lên: “???”

Ánh mắt anh lo lắng, cố làm như nghiêm túc nói: “Đây là chuyện

trời đất cũng không làm được."

Cô đấm anh một cái, ngại quá hóa giận nói: "Đừng cứ nói mấy thứ xấu hổ!"

Thực vật học không lừa cô, sau khi cây trúc nở hoa, không những phiến lá ngả vàng, mà còn công khai làm mấy chuyện bậy bạ*

* vừa có nghĩa là màu vàng, vừa có nghĩa dâm ô.

Chờ đến khi bầu trời tối dần, nhuộm lên cảnh sắc xế chiều, họ tựa vào nhau mãi đến giờ mới dọn dẹp dụng cụ pha trà mang vào nhà.

Họ thường ở trong sân, chủ yếu là vì cách đây không lâu vẫn chưa dọn dẹp nhà cửa xong, cộng thêm thực vật có thiên tính phơi nắng bên ngoài.

Nhà mới hiện tại đã sắp bố trí xong, cũng mua xong hết các loại đồ dùng hằng ngày, trong tủ lạnh cũng tích trữ một vài loại trái cây, chỉ có duy nhất khu vực nhà bếp còn hơi lạnh ngắt. Sở Trĩ Thủy căn bản không ăn cơm bên đây, Tân Vân Mậu càng không ăn cơm, nên hiệu suất sử dụng nhà bếp khá thấp.

Tân Vân Mậu đặt bộ dụng cụ pha trà vào tủ lại, anh dạo một vòng nhà bếp, lại bật bếp ga lên quan sát: "Anh muốn đến chỗ mua đồ gia dụng lần trước.

Anh rảnh rỗi thì thích sờ đông sờ tây, giờ đã nghiên cứu hiểu được cấu tạo nhà bếp, nhưng bất lực vì không tìm thấy cơ hội thử sức.

"Không cho chơi với lửa." Sở Trĩ Thủy thấy anh quan sát bếp lửa, cố

ý nói: “Không dẫn anh đi, không mua cho anh.”

Cô nào không biết suy nghĩ của anh, anh muốn mua đồ dùng nhà bếp, sau đó chơi đùa nó trong nhà.

Làm một cây trúc đã có kinh nghiệm mang đến cho Tân Văn Mậu sự tự tin cực lớn, anh cứ cảm thấy mình trù thần bất phàm, ước gì có thể treo Michelin Star lên, nhưng hễ hỏi mới biết chỉ nhìn qua con người nấu nướng, hoàn toàn chưa tự tay thử qua trong thực tế. Anh nấu xong chắc chắn bắt cô ăn, đây không phải kiếm chuyện cho mình sao?

Sở Trĩ Thủy tổng kết ra kinh nghiệm, Tân Vân Mậu thao tác ra tay không quá lành, giống như búp bê trong trò chơi, chỉ giỏi việc nói coi trọng xác suất và vận may, ví dụ như vòng xoay may mắn và mua đồ ăn vặt treo thưởng này kia.

Tân Vân Mậu khoanh tay, cứng rắn nói: “Vậy anh tự đi, rồi tự mua luôn.”

“Anh lấy tiền đâu ra?” Sở Trĩ Thủy thú vị: “Long Cốt Tản cũng cho em rồi.”

Thần quân có thể gọi là không còn gì để mất chân chính, cả dù giấy duy nhất cũng chuyền tay cho cô rồi.

“Sao anh không có?” Tân Vân Mậu hơi giương khóe môi lên, anh nâng ngón tay, lật ra một thẻ ngân hàng: “Sớm đoán được em sẽ nói vậy, anh đã lấy được tiền lương họ thiếu anh rồi.”

Trước giờ anh cứ cảm thấy không đúng, cô cứ như muốn bao nuôi anh vậy.

Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Tiền lương thiếu anh?”

“Đúng, hai ngày trước Hồ Thần Thụy đưa anh đó.”

“Chờ đã, anh có biên chế trong cục sao?” Sở Trĩ Thủy tiến về phía trước, cô nhìn chằm chằm tấm thẻ ngân hàng, do dự nói: “Chắc không lấy tiền bậy bạ làm cục trưởng Hồ và sếp Hạ ngồi tù đấy chứ.”

“Với tuổi thọ của họ thì có ngồi tù cũng không sao.” Anh từ tốn nói: “Tuy sau này anh không thể nói chuyện tiền nong nữa, nhưng em có thể yên tâm, nếu anh đã đồng ý với em rồi, sẽ giữ lời mà, sẽ không phản kháng vận mệnh mặc người chơi đùa.”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Cô chợt nghẹn lời: “Em chỉ muốn yêu đương bình thường với anh, anh lại cứ muốn chuyện kỳ lạ.”

Sở Trĩ Thủy lật qua lật lại tấm thẻ, phát hiện mặt thẻ mới tinh, chắc là vừa làm không lâu. Tấn Vân Mậu thấy cô nghiêm túc kiểm tra, anh dứt khoát tùy tiện bỏ tay vào túi, bình thản nói: “Em cầm đi, mật mã là sinh nhật em.”

“Mật mã là sinh nhật em?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên nhìn anh, lẩm bẩm nói: “Anh học ai cái này đấy, sao nói một đằng làm một nẻo?”

Ngay cả điện thoại anh còn không có, lại biết cài mật mã? Này không hợp lý.

“Nghe nói giao nộp tiền lương là một trong những thú vui của cánh mày râu con người.” Anh cười nói: “Giờ cũng hoàn thành trải nghiệm này rồi.”

Sở Trĩ Thủy suy tư vài giây, cô cất thẻ tiền lương, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn thần quân, thật có trách nhiệm, quả thật là trụ cột của gia đình, không đúng, trúc cột.”

Tân Vân Mậu nghe xong khóe miệng giương lên triệt để, hoàn toàn không thể ép xuống được.

Cô cười híp mắt nói: “Được rồi, giờ anh lại hết tiền rồi, nên vẫn không dẫn anh đi, không mua cho anh.”

"???"

Chương 203:

Tân Vân Mậu không có thể tin được, anh giơ tay về phía cô: “Vậy anh mua xong lại cho em.

“Không cần, tất cả đã xong rồi.” Sở Trĩ Thủy thong thả nói: “Vì chút tiền lẻ mua đồ mà cãi cọ qua lại, đây cũng là một trong những thú vui của cánh mày râu con người, thần quân cũng có một trải nghiệm rồi.”

Suy cho cùng thì sau khi giao nộp tiền lương, cánh mày râu con người sẽ chào đón một giai đoạn mới, bắt đầu mỗi lần cần tiền, sẽ nghiên cứu sâu sắc mỗi lần chi tiêu một số tiền.

Tân Vân Mậu ai oán trừng cô.

“Nếu muốn đi thật anh cũng phải kê ra danh sách, không thể thử loạn trong nhà bếp giống lần trước được, tự nghĩ xem mình mua đồ gì.” Sở Trĩ Thủy không vui nói: “Đâu có chuyện cơm còn chưa biết nấu, lại muốn làm món Trung, lại muốn làm món Tây, cuối cùng đồ dùng nhà bếp mua về còn nhiều hơn cơm nấu ra được nữa.”

“Đây cũng không phải việc khó lắm.”

“Lần trước anh còn chưa thấy được cái lò vi sóng nữa.”

“Hừ.”

Một người một yêu quyết định hôm khác đi dạo đồ dùng nhà bếp xong Sở Trĩ Thủy mới chuẩn bị về nhà, trước khi sắp đi cô vẫn nghi hoặc không thôi: “Nhưng tại sao anh cố chấp với chuyện nấu cơm đến thế hả? Lúc trước em cũng không biết anh thích nấu nướng.

Tân Vân Mậu chớp mắt, thẳng thắn: “Nếu bên này có thể nấu com, buổi tối em không cần về nhà kia ăn cơm, cứ ở đây cũng không sao.”

Sở Trĩ Thủy: “

Cô đỏ mặt nói: “Anh mơ đẹp thật! Em phải về nhà ăn cơm!”

Anh không hiểu nguyên nhân cô tức giận, nghi ngờ nói: “Đây không phải nhà em à? Bên này mới là về nhà ăn cơm!”

Đúng rồi, căn nhà này là cô mua, hợp đồng mua nhà cũng là cô tự ký.

“Được rồi, hôm nào em tải phim cho anh, hoặc là đem máy chơi game đến, lắp trong phòng khách để anh chơi.” Sở Trĩ Thủy an ủi: “Suy cho cùng thì lén chơi game cũng là một trong những thú vui của cánh mày râu con người.”

Hoạt động giải trí của anh thật sự quá ít, cứ cảm thấy anh không có sở thích hứng thú gì.

“Phim?” Anh hơi cau mày, ám chỉ nói: “Lại là mấy bộ phim phóng túng bất kham của con người các em à?”

Cô liếc xéo anh, cắn răng nói: “Anh có từng nghĩ, không phải phim của chúng em phóng túng bất kham, mà là phương hướng mở rộng của anh phóng túng bất kham, hễ thấy hoa nở thì nghĩ đến thụ

phấn, sức tưởng tượng của yêu quái thực vật chỉ có một tầng nhảy vọt như này thôi sao.”

Sở Trĩ Thủy nói Tân Vân Mậu đến nỗi mặt anh đầy xấu hổ mới hài lòng tạm biệt rời đi.

Trong nhà, Sở Trĩ Thủy vào nhà xong chào hỏi với cha mẹ, giờ cô cũng không cần giải thích quá nhiều, hơi nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen thì chuồn về phòng, cô thật sự rất tò mò tiền lương Hồ Thần Thụy kê khai cho Tân Vân Mậu là bao nhiêu.

Cửa phòng vừa đóng, Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ đưa mắt nhìn nhau.

Tạ Nghiên cảm khái: “Về càng lúc càng muộn rồi.”

“Này cũng được một khoảng thời gian rồi nhỉ, hôm khác nhắc con bé một câu, nếu không thì dẫn về nhà ra mắt.” Sở Tiêu Hạ cúi đầu lướt điện thoại, than thở: “Giờ làm đến tôi cũng không dễ đến căn nhà bên kia.”

Cứ mỗi cuối tuần Sở Trĩ Thủy lại lấy lý do bố trí nhà mới, lúc nào cũng ở ngoài phiêu bạt cả ngày. Họ không xác định cô ở nhà mới thật, hay là tìm cơ chạy đi hẹn hò, ngày thường họ cũng sẽ không đến nhà mới của cô, sợ bất cẩn chạm mặt làm con gái cảm thấy ngại.

Cô có gì đó bên ngoài hay không, với cô có chịu giới thiệu cho người nhà hay không, đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Sau khi về từ Tất Ngô, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu mới nói chuyện nở hoa, nhưng trong mắt Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ, cô nhiều lần đi

ra ngoài với thời gian rất lâu, tự nhiên cho rằng cô đã yêu rất lâu, hoàn toàn có thể bước vào giai đoạn tiếp theo.

Trong phòng, Sở Trĩ Thủy không hề nghe thấy cuộc nói chuyện riêng tư của cha mẹ, cô nghiên cứu tấm thẻ ngân hàng một phen, rồi sắp xếp nhập tổ hợp sinh nhật mình vào hai lần thì thuận lợi đăng nhập vào tài khoản, dùng máy tính kiểm tra số dư.

Con số trong thẻ tiền lương khá lớn, dù gì thì cũng nhiều hơn tiền cô kiếm được từ khi vào cục đến nay, làm người ta hoàn toàn không biết đã tính toán thế nào mà ra được.

Cô ngờ vực tìm kiếm máy tính tính tiền lương, cứ cảm thấy bên trong gồm tiền lãi, chắc sẽ không là trả hết công lao của anh từ xưa đến nay trong một lần chứ. Nếu theo thời gian biên chế cục quan sát tồn tại mà tính, đây cũng không là mức thu nhập của phòng phát triển kinh tế, hình như không đúng cấp bậc.

Trước mắt, người có tiền lương khá cao trong cục là Hồ Thần Thụy và Sở Trĩ Thủy, người trước làm cục trưởng, người sau là hệ số thành tích cao, đây là điều kiện lúc đầu Sở Trĩ Thủy bàn bạc để đồng ý ở lại.

Nhưng Tân Vân Mậu là dùng tiền lương cấp cục trưởng và hệ số thành tích cao, quả thật là mức tiền lương bị hack.

Ác thật, đây chính là sức mạnh phía sau của thần quân à?

Sở Trĩ Thủy cầm thẻ tiền lương, cô vô cùng nghi ngờ rằng cục trưởng Hồ bị uy hiếp, nếu không thì nói thật là không phát sổ tiền này được.

Trong cục quan sát Hoài Giang, không biết đổ hết bao nhiêu cái lò

vào phòng quan sát, trải qua kiến tạo và tu sửa căng thẳng, tòa nhà làm việc mới hoàn thành thi công và thông gió đầu tiên, còn lại thư viện thì vẫn đang trong quá trình đợi cơ sở hạ tầng.

Giờ Sở Trĩ Thủy đã quen với tốc độ xây dựng cơ bản của yêu quái, nhóm yêu quái Hồ Thần Thụy nhờ vào vùng đất cục Hoài Giang thưa thớt dân cư, không thu hút sự chú ý của con người như cục Ngân Hải, nên họ tu sửa các tòa nhà mới không kiêng dè. Dù đôi lúc có cực ít con người đi ngang qua, chỉ cần phun chút nước bọt xóa ký ức, cũng sẽ bỏ sót nhiều chi tiết của cục, không còn nghiên cứu kỹ mấy chuyện này nữa.

Hiện tại, đại hội toàn cục không còn tập hợp nhân viên tổ chức trong nhà ăn nữa, mà đã dọn đến phòng hội nghị lớn sáng sủa mới tinh. Mặc dù vẫn chưa lắp xong

thiết bị máy chiếu vân vân, nhưng không gian rộng rãi và ánh sáng rực rỡ đã nâng cao tính tích cực của cuộc họp một cách đáng kể, thể hiện sự trang nghiêm mà long trọng.

Hồ Thần Thụy cười nói: “Đại hội toàn cục hôm nay, chủ yếu là ba chuyện, một là dạo này cục thu hút nhân tài mới nhờ vào mối đặc biệt, hai là mọi người thảo luận việc xây dựng phát triển tiếp theo của cục quan sát, ba là khoảng thời gian này cục trưởng Diệp của Ngân Hải sẽ mang đoàn đội đến giao lưu, lúc này chúng ta nắm chắc thời gian xử lý, đừng để đơn vị anh em có điều tiếc nuối ở Hoài Giang”

“Đầu tiên giới thiệu chút về thành viên mới của phòng phát triển kinh tế, vị này là...” Hồ Thần Thụy giơ tay tỏ ý với Tân Vẫn Mậu, tên đến miệng ông ấy đảo một vòng, cuối cùng vẫn không có lá gan gọi, dứt khoát trực tiếp bỏ qua: “Mối đặc biệt của cục triệu đến nhân tài mới, anh ta cũng lộ diện từ trước rồi, không chừng mọi

người đã gặp từ lâu.”

Tân Vân Mậu vô cảm ngồi bên dưới, anh không có ý tự giới thiệu, phảng phất như người bị Hồ Thần Thụy dùng tiền đào ra không phải mình.

Yêu quái khác cũng kinh ngạc, hiển nhiên không hiểu thần quân ngàn năm phiêu bạt bên người sao lúc này đột nhiên vào biên chế?

Xem ra phát triển kinh tế thật không được rồi, cả yêu quái phong thần cũng chọn vào biên chế luôn.

Hồng Hi Minh lại rất nể mặt, cô ấy vui vẻ nhiệt liệt vỗ tay đầu tiên, hoan nghênh sự gia nhập của Tân Văn Mậu.

Chỉ cần có người dẫn đầu, tiếng vỗ tay như sấm bỗng vang khắp phòng họp, vốn còn có người sợ thần quân không vui, hiện tại cũng liều mạng vỗ tay theo.

Hồng Hi Mình còn cười nhìn Sở Trĩ Thủy, ý vị thâm trường khuyên giải: “Tiểu Sở, không sao đâu, cục chúng ta không có quy tắc điều chức với cặp đôi văn phòng đâu, công việc của em sẽ không bị ảnh hưởng!”

Sở Trĩ Thủy kinh sợ: “Chị Hồng...

Miêu Lịch nhìn Sở Trĩ Thủy, anh ta lại liếc nhìn Tân Vân Mậu, chậc lưỡi nói: “Thói đời suy bạ, cán bộ lãnh đạo ý chí không vững, tiên phong đi đến ranh giới xúc phạm điều lệ trong cục.

“Ủa, chuyện đâu có nghiêm trọng vậy đâu.” Hạ Thọ Qúy vì bảo vệ

gìn giữ cây rụng tiền, hiếm khi lên tiếng chặn họng sếp Miêu, ôn hòa an ủi: “Trưởng phòng Sở, không có ai là hoàn hảo mà, cô đã đủ xuất sắc rồi, chỉ cần không phải vấn đề luật lệ, vài tì vết nhỏ nhặt trong tác phong, chúng tôi cũng có thể hiểu.”

“Nước quá trong thì không...” Ông ta quét thấy ánh mắt lạnh băng của Tân Vân Mậu, thuận thế sửa lại nửa câu sau: “Nước quá trong thì không có trúc.”

Sở Trĩ Thủy có nỗi khổ mà không nói được, cô đối diện với ánh mắt pha trò của các yêu quái, không ngờ Tân Vân Mậu thay đổi thân phận, lại yêu nhau chốn văn phòng.

Rõ ràng là cục tưởng Hồ công khai mở cửa sau cho anh đi, thế nhưng cái nồi này lại úp lên lưng cô.

May thay Hồ Thần Thụy rất nhanh đã chuyển chủ đề, không còn giới thiệu chuyện đường dây làm mối đặc thù, để lại một lớp vải che cuối cùng.

Chuyện thứ hai của đại hội toàn cục chính là bàn về công trình xây dựng trong tương lai.

“Từ khi ký túc xá nhân viên của chúng ta hoàn thành đến nay, vẫn luôn nhận được sự hoan nghênh của các nhân viên trong cục, dù là mùa đông cùng sưởi ấm, hay là giải nhiệt vào mùa hè, trước mắt xem ra cũng không vấn đề gì, hiệu suất vào ở cũng rất cao.” Hồ Thần Thụy cười nói: “Nhiều phòng dư hiện tại cũng tu sửa xong, làm phòng tiếp khách của cục, lần này cục Ngân Hải dẫn đoàn đội đến, có thể chính thức đưa vào sử dụng.”

Ký túc xá nhân viên là hạng mục được chào đón khen ngợi rộng rãi, Kim Du không còn phải thuê nhà và bơi lội đi làm về nhà, giờ đây

ăn ở đều ở trong cục, cuộc sống có thể gọi là hoàn mỹ. Sở Trĩ Thủy cũng phải lái xe đi lại, thể nhưng các yêu quái cũng lược bỏ luôn cả bước này, nhất là nhân viên trực ban phòng quan sát, cũng không cần mò mẫm về nhà trong đêm tối sau khi thay ca.

Ký túc xá nhân viên sẽ thu chút phí quản lý mang tính tượng trưng, nhưng tương đối không đáng nhắc đến so với tiền thuê nhà bên ngoài. Trừ Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ra, nhân viên khác cơ bản đều ở trong cục.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu cũng có phòng của mình, có điều người trước ngày nào cũng về nhà ăn cơm, người sau trường kỳ đóng quân ở ghế đá tròn dưới gốc cây, cơ hội xuất hiện trong ký túc xá khá ít.

“Ngoài ký túc xá ra, nơi mọi người đang ở lúc này là tòa nhà hành chính mới của cục, sau này đại hội toàn cục sẽ tiến hành ở đây, chờ khi văn phòng bên này mua thêm đồ dùng xong, các phòng khoa sẽ lần lượt dọn qua đây làm việc, tòa nhà cũ hoàn toàn trở thành khu vực văn phòng của phòng quan sát, thế này cũng có thể giải quyết việc không đủ không gian dưới lòng đất, dẫn đến yêu khí không ngừng theo đường dẫn nhảy lên trên.”

Tòa nhà hành chính mới có lắp thang máy, tầm nhìn tốt hơn, không gian rộng hơn, máy tính và bàn làm việc của các phòng ban cũng sẽ đổi cái mới hơn. Tòa nhà hành chính cũ có lò của phòng quan sát dưới đất, không phải dễ tiến hành vận chuyển, cho nên tạm thời không có điều chỉnh.

Cuối cùng thì cục Hoài Giang cũng giống cục Ngân Hải, phòng quan sát có tòa nhà độc lập, sẽ không xuất hiện tình trạng yêu khí dâng lên gây ra hiện tượng quỷ dẫn đường.

Miêu Lịch thờ ơ quơ móng vuốt, gật đầu nói: “Không tồi, sau này tòa bên kia hoàn toàn thuộc về tôi, các người muốn vào cũng không được, tranh thủ thời gian cuối cùng đi.”

Tân Vân Mậu mỉa mai: “Rõ ràng là nhặt mót, anh cũng chỉ có thể cào tòa cũ."

Miêu Lịch khinh thường phản kích: “Suy cho cùng tôi là mèo, không phải thực vật, bị trồng ở sân sau, chỉ biết bám vào người khác.”

Tân Vân Mậu: “!!?”

Sở Trĩ Thủy nghe được, cô cúi đầu ho nhẹ hai tiếng, ngăn chặn chiến tranh sắp xảy ra, song phương giờ mới khắc chế im lặng.

Nhưng Miêu Lịch vẫn dùng ánh mắt tối tăm dò xét trên người một người một yêu, hiện tại cảnh sát trưởng mèo mun có công việc mới, nghiêm bắt vấn đề tác phong của cán bộ trong cục.

Hồ Thần Thụy híp mắt, vội giải vây, chuyển chủ đề nói: “Trước mắt sân tennis và sân bóng rổ cũng đưa vào sử dụng, hồ bơi tạm thời chưa hoàn thành tích nước, thư viện và trung tâm hoạt động vẫn đang xây dựng. Hôm nay muốn cùng các vị thảo luận là rạp chiếu phim, có nhân viên đề nghị với tôi, hy vọng trong cục có phòng chiếu phim, xét thấy nhân viên chúng ta khá ít, nên rạp chiếu phim sẽ không lớn lắm, xây chung khu với trung tâm hoạt động.”

Chương 204:

“Qua một khoảng thời gian nữa, cục Ngân Hải đến học tập giao lưu, các khoa phòng nộp vài tấm ảnh, chúng ta còn có thể cắt một đoạn clip, cho cục trưởng Diệp họ xem thử tướng mạo tinh thần của mọi người, cùng với sự thay đổi tột độ trong hai năm nay của cục Hoài Giang.” Ông ấy cười khà khà nói: “Mỗi một khoa phòng phải nộp tư liệu, đến lúc ấy do Hi Minh thu xếp, rồi sắp xếp cắt nối biên tập lại chút.”

“Dùng rạp chiếu phim chiếu clip ngắn ảnh của cục?” Kim Du nghe nói chuyện này, lén lẩm bẩm nói: “Đây có phải hơi quá.”

Sở Trĩ Thủy thổ tào: “Xem ra cục trưởng Hồ rất muốn nở mày nở mặt trước mặt cục trưởng Diệp.”

Hồ Thần Thụy hằng năm bàn phí nghiệp vụ đều phải đến cục Ngân Hải, năm này qua tháng nọ hiển nhiên có không ít khổ sở, chỉ mong ngóng ra oai với Diệp Hoa Vũ.

Nếu các bộ phận đều phải giao tư liệu, bộ phận phát triển kinh tế cũng phải chuẩn bị ảnh.

Sau khi triển khai nhiệm vụ, Kim Du bắt tay vào công việc chụp ảnh, nhân lúc Trần Châu Tuệ nghỉ phép làm việc ở trong cục, không những chụp tấm hình tập thể hai người hai yêu, còn đặc biệt chạy ra vườn trà ghi lại vài tấm ảnh làm việc. Nhóm ba yêu quái Hoàng Bạch Hắc vậy mà cũng được vào ảnh, dù gì cũng là tổ lao động cải

tạo nghiên cứu phát triển kỹ thuật, thành quả dạo này cũng nổi bật.

Sở Trĩ Thủy tìm Đỗ Tử Quy và Lam Tuyền Tiên giúp đỡ, muốn vài tấm ảnh của cửa hàng Quan Cục, còn có ảnh của sản nghiệp bột ngọc trai người cá, cộng thêm mấy tấm Kim Du chụp, tổng lại coi như đủ số lượng tài liệu thực tế của bộ phận phát triển kinh tế.

Trong văn phòng, Sở Trĩ Thủy, Kim Du và Trần Châu Tuệ tập hợp lại sàng lọc ảnh, Kim Du nhẹ nhấn chuột, Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ thì đứng hai bên, lướt nội dung trên màn hình máy tính.

Trần Châu Tuệ nhìn thấy lão Bạch trên màn hình, cô ấy bỗng khẽ rung động trong lòng, khẩn cầu nói: “Chị Kim Du, có thể gửi tấm này cho em không? Này hình như đây là lần đầu em và ông nội Tu chụp ảnh chung.”

Cô ấy vốn ít khi không chụp ảnh chung với người thân, chỉ có một bức ảnh được ông nội ôm lúc nhỏ, đến khi ông nội qua đời thì hình như không chụp nhiều nữa. Trừ khi là sắp xếp của trường học, bằng không cô ấy sẽ rất ít chụp ảnh.

Kim Du đồng ý ngay: “Được thôi, không thành vấn đề, chị gửi cho em.”

“Chỉ muốn một tấm thôi à?” Sở Trĩ Thủy liếc nhìn cô ấy một cái, chọc ghẹo nói: “Lúc này phải muốn hết, nếu không thì tụi chị sẽ buồn lắm.

Trần Châu Tuệ sững sờ, chạm với ánh mắt sáng trong của Sở Trĩ Thủy, lúc này hiểu ra đối phương đang nói đùa. Cô ấy đỏ mặt, ngại ngùng nói: “Là em nói sai rồi, em muốn hết đống ảnh, xin bộ phận phát triển kinh tế gửi hết cho em."

“Được rồi, chị gom lại gửi cho em!” Kim Du cười nói: “Tiện tay gửi cho sếp Hồng luôn!”

Không lâu sau, Trần Châu Tuệ nhận được ảnh, cô ấy chậm rãi lướt điện thoại xem ảnh của bộ phận phát triển kinh tế, bất tri bất giác lộ ra ý cười, khiến tâm trạng cũng vui lên theo, bộc bạch nói: “Đến đây làm việc chắc là chuyện vui nhất đời em...

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác nói: “Làm việc cũng khiến em vui vậy hả?”

“Cũng không phải là làm việc, ở đây rất vui, dù sao đi nữa cũng tốt hơn lúc trước nhiều lắm.” Ngón tay Trần Châu Tuệ ấn màn hình, bỗng cô ấy xem được gì đó, tò mò nói: “Ủa, tấm này là ảnh đời thường của chị Trĩ Thủy?”

Ảnh chụp chung trong mục tư liệu khá nhiều, hơn nữa lấy khung cảnh chốn văn phòng làm việc làm chủ đạo, chỉ có duy nhất một tấm ảnh không ăn nhập gì.

Sở Trĩ Thủy nghe xong, cô nghi hoặc thò đầu ra, nhìn màn hình điện thoại: “Cái gì?”

Trên màn hình, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu đứng trước lan can, họ tựa sát vào nhau, sau lưng là cảnh biển rừng Đan Sơn.

“Đây là các chị đến khu thắng cảnh chơi sao?” Trần Châu Tuệ chớp mắt: “Chụp như hình làm giấy tờ ấy.”

Động tác của họ quy củ, vẻ mặt hơi sượng lại dựa gần nhau, trông có vẻ nghiêm trang chỉnh tề, phối với Đan Sơn rừng núi tầng tầng lớp lớp, thoạt nhìn qua thấy đỏ rực, còn thật sự tưởng rằng là giấy

tờ gì đó.

Sở Trĩ Thủy: "..."

Cô tuyệt đối không đề nghị giao ra tấm ảnh này, khó mà tin được nhìn yêu quái nào đó, kinh sợ nói: "Anh lén để vào khi nào đấy!?"

Tân Vân Mậu ngồi tại chỗ mình, anh không chút tiếng động nghiêng đầu, suy tư nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, bắt đầu giả mù giả điếc.

Nếu tấm ảnh này rơi vào tay của Hồng Hi Minh, chắc chắn sẽ được để vào clip của cục, cần phải giải cứu gấp về một phen.

"Khoan, ban nãy gửi cho chị Hồng rồi?" Sở Trĩ Thủy căng thẳng đỡ trán: "Có thể thu hồi không?"

Kim Du nhìn chằm chằm màn hình, trả lời: "Đã nhận rồi, hết cách thu hồi."

Sở Trĩ Thủy vùng vẫy lần cuối: "Châu Tuệ, xin em xóa tấm trong điện thoại..."

Trần Châu Tuệ cầm chặt điện thoại, cười nói: "Em sẽ bảo quản tấm ảnh này thật kỹ."

Kim Du: "Trong máy tính tôi cũng có tấm này."

Sau khi tác phong bất ổn, Sở Trĩ Thủy cảm thấy mất uy nghiêm vô cùng:

Ngày đầu tiên đoàn đội cục Ngân Hải đến Hoài Giang, Sở Trĩ Thủy từ chối khéo đến phòng chiếu phim xem phim, hoàn toàn không chịu chấp nhận phán quyết công khai.

Cục Hoài Giang, cỏ dại đã từng um tùm nay được thanh lý sạch sẽ, lúc này trở thành tòa nhà to lớn mới tỉnh lộng lẫy. Con đường đá nhỏ bằng phẳng liên thông với từng khu vực, ngang qua sân vườn nhỏ rừng trúc xanh tươi, thì có thể trông thấy tòa nhà cũ bám đầy dây leo, cùng với toà nhà mới sáng sủa sạch sẽ gần đó.

Diệp Hoa Vũ vừa tiến vào cổng, ông ấy cảm nhận được biến hóa che trời rợp đất, không dám tin lùi về sau hai bước, kiểm tra bảng hiệu cục Hoài Giang để xác nhận mình không đi nhầm chỗ. Hiện tại, cổng sắt lớn cũng được thay mới, bảng sắt phát sáng lấp lánh,

Diệp Hoa Vũ hoảng sợ nói: “Lão Hồ, các ông chỗ này là...

“Địa phương nhỏ khuất nẻo nghèo nàn, ông đừng chê là được.” Hồ Thần Thụy thấy sắc mặt đối phương thay đổi thất thường, ông ấy cảm thấy vô cùng đắc ý, khoan thai dẫn đường: “Không sánh bằng Ngân Hải của các ông, chúng tôi chỉ là thôn quê.”

Diệp Hoa Vũ vẫn là có ấn tượng nghèo túng đối với cục Hoài Giang trong đầu, thế nhưng ông ấy vừa nhìn sân bóng rổ và hồ bơi cách đấy không xa, giật mình nói: “Sao cả mấy cái này mà các ông cũng xây nữa vậy?”

Cục Ngân Hải cũng có phòng gym, nhưng tuyệt không phô trương thế này. Suy cho cùng thành phố Ngân Hải tất đất tất vàng, cộng thêm cục nằm trong khu đô thị, có thể gọi là tai vách mạch rừng, xây dựng cần phải dựa vào sức công nhân, tất nhiên sẽ không xa xỉ như thế.

Vị trí cục Hoài Giang khuất, đương nhiên có thể xây dựng rầm rộ, hơn nữa còn với tốc độ cực nhanh.

“Ôi trời, chỉ là muốn cho nhân viên rèn luyện sức khỏe tiện nghi chút.” Hồ Thần Thụy tùy ý nói: “Dạo này còn cân nhắc xây sân golf, ông cũng biết chúng tôi gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu núi thiếu đất, thôn quê mà”

Diệp Hoa Vũ nghe xong, ông ấy hít vào một ngụm khí lạnh: “Sân golf?”

“Đúng vậy, có phải các ông bên kia thịnh hành cái này không? Họ nói kiến thức của bộ môn golf rộng lắm, đều là con người có tiền nhàn rỗi nghiên cứu cái này.” Hồ Thần Thụy cười híp mắt: “Tôi cũng không hiểu lắm, hay là ông dạy tôi, chắc chắn ông thường xuyên đánh golf, nhàn rỗi ở Ngân Hải đánh không ít nhỉ.”

Diệp Hoa Vũ cứ cảm thấy chuỗi lời nói này thật quen tai, y hệt như mình nói chuyện đồng hồ: “

Tham quan một phen xong, Hồ Thần Thụy báo được thù lớn, khoe khoang cục Hoài Giang một lần, còn muốn kéo Diệp Hoa Vũ đến phòng chiếu phim xem ảnh lịch sử phát triển của cục.

Không gian phòng chiếu phim không lớn, nhưng thiết bị khá xuất sắc, màn hình tinh thể lỏng độ phân giải cao, hệ thống âm thanh hifi bao quanh, chính là cảm giác cực sốc khi mang một cái clip nhỏ quê mùa chiếu ra như một bộ phim Hollywood.

“Dàn âm thanh này vẫn là không đủ tốt, chói đến nỗi lùng bùng lỗ tai, đúng chứ?” Hồ Thần Thụy thở dài ám chỉ: “Cục Hoài Giang vẫn là không được, không bằng cục Ngân Hải các ông, nếu không thì sao năm ấy không ai bằng lòng đến chứ.”

Diệp Hoa Vũ nói không nên lời: Lão Hồ, ông vẫn nhớ chuyện này à."

"Khà khà, chắc chắn nhớ rồi, kẻ mọi người nhắm tới mà."

"..." Diệp Hoa Vũ cảm nhận được oán khí, ông ấy căng thẳng nuốt nước bọt, lại lặng lẽ đánh giá Hồ Thần Thụy, chỉ thấy đối phương mặt đầy gió xuân, giờ mới nói đến chuyện chính: "Nếu cục các ông đã khá ổn định, vậy dạo này có tiện chi viện cho bên Không Tang không?"

"Lại cần tiền?" Hồ Thần Thụy bác bỏ nói: "Các ông vốn cũng không móc ra hai phần tiền trong một năm mà nhỉ."

"Không phải cần tiền, là bảo Miêu Lịch họ đến đấy chi viện, hình như lão Hoàng sắp không khống chế nổi thế cục rồi."

Hồ Thần Thụy vừa nghe câu này, ông ấy bỗng nghiêm mặt lại, hỏi: "Miếu long thần hoạt động mạnh lên rồi?"

Diệp Hoa Vũ gật đầu: "Phải, chẳng phải cuộc họp lần trước lão Hoàng không đến sao, lúc ấy chính là lúc miếu long thần Không Tang sôi nổi cực độ, dẫn đến khoảng thời gian này họ căng thẳng về nhân lực, dạo này ngày càng nghiêm trọng, cảm thấy sắp mất khống chế, muốn tìm tôi xin chi viện."

"Nhưng Ngân Hải là thành phố lớn, công việc tích tụ quá nhiều, gần đây Tất Ngô bận truy lùng người cá lưu vong, nhân viên hai bên có thể phái đi có hạn. Phòng quan sát Hoài Giang vốn có thực lực mạnh nhất, cho nên tôi nghĩ có thể bảo Miêu Lịch dẫn đội hay không, đến Không Tang một chuyến."

Hồ Thần Thụy: "Miếu long thần hoạt động mạnh là muốn dương đông kích tây, lỡ như chúng ta qua đó chi viện, trong cục bị tập kích

thì biết làm sao?”

Diệp Hoa Vũ: “Các ông không cần phải đi hết, Ngân Hải chúng tôi cũng sẽ phải đội ngũ, đều giữ lại lực lượng phòng thủ bộ phận.”

“Ông không biết nguyên nhân Hoài Giang mạnh sao?” Hồ Thần Thụy nhướng mày: “Trong cục chúng tôi còn có một vị.”

“Nhưng không phải anh ta cũng vào biên chế rồi à!” Diệp Hoa Vũ vỗ đùi, chợt hiểu ra: “Đúng hạ, ông nhắc tôi rồi, vậy các ông còn có thể phái nhiều chút, có vị kia ngồi trấn chắc chắn không sao!”

“...” Hồ Thần Thụy thầm mắng mình sơ suất rồi, quên mất Tân Vân Mậu đã vào biên chế, vậy thì mất đi lực uy hiếp của bộ phận, thật sự muốn làm việc cũng không cần vào tổ chức.

“Miêu Lịch dẫn đội không được, Hoài Giang cũng có công việc, nhưng tôi sẽ tận lực có thể phái nhiều nhân lực, giúp bên Không Tang thanh lý miếu long thần.” Hồ Thần Thụy nói: “Nhưng các ông cũng chuẩn bị tốt tâm lý đi, đây chắc chắn là tác chiến dài lâu, suy cho cùng thì áo choàng trấn yêu không có hiệu quả với long thần, tiến độ cần phải từ từ.”

Chương 205:

Áo choàng trấn yêu được tạo ra từ yêu khí được tước khỏi người long thần, có tác dụng áp chế với yêu quái bình thường, nhưng với long thần và tín đồ khác, hiệu quả sẽ giảm mạnh đáng kể. Dù long thần suy bại rất nhiều so với ngàn năm trước, còn bị chia thành bốn phần lớn để trấn áp, nhưng dù gì cũng là yêu quái phong thần, coi như có chút thực lực.

Không lâu sau, phòng quan sát Hoài Giang phái đi một đội ngũ, im hơi lặng tiếng đến Không Tang, thậm chí còn không làm kinh động đến bộ phận khác.

Miêu Lịch vẫn ở phòng quan sát như cũ, đối với phần lớn yêu quái mà nói, trong cục không có gì thay đổi, chỉ là nhân viên đến nhà ăn ăn cơm ít đi rồi.

Cuối tuần, Sở Trĩ Thủy ăn cơm ở nhà, cô đang giơ tay gắp thức ăn, bỗng mẹ ruột lên tiếng hỏi thăm.

Tạ Nghiên: “Ngày mai muốn đến nhà mới không?”

“Đến ạ.” Sở Trĩ Thủy nói: “Định mua mấy món đồ dùng nhà bếp.”

“Con mua đồ dùng nhà bếp làm gì?” Sở Tiêu Hạ từ tốn nói: “Trong tủ nhà mình ấy, con và cậu ấy cùng đến lấy đi.”

Sống lưng Sở Trĩ Thủy bỗng thẳng tắp, cứng giọng nói: “Cha à…”

Sở Tiêu Hạ ung dung nói: “Sao nào? Chẳng lẽ là con muốn mua?”

“Không, không phải” Sở Trĩ Thủy mở to mắt, hoảng loạn lúng túng nói: “Nhưng sao cha biết?”

“Từ nhỏ con đã thấy mình tự có suy nghĩ riêng rồi, nhưng cha và mẹ con luôn hiểu mấy chủ ý kia của con, không giấu được đâu!”

Sở Trĩ Thủy nghe xong, cô dứt khoát thừa nhận: “Vâng”

Tạ Nghiên cẩn thận dè dặt nói: “Con không muốn dẫn về nhà cho cha mẹ gặp à?”

“Không, chỉ là con vẫn đang suy nghĩ, phải hỏi ý kiến anh ấy.” Sở Trĩ Thủy quanh co: “Hơn nữa không biết cha mẹ có thể chấp nhận không.”

Sở Tiêu Hạ hào phóng phất tay: “Cha mẹ có gì không thể chấp nhận? Con thích là được.”

Tầm nhìn của Sở Trĩ Thủy dáo dác xa xăm: “Nhưng tình huống khá đặc thù...”

Sở Tiêu Hạ phỏng đoán: “Người vùng ngoài sao? Công việc không ổn định? Quan hệ gia đình khá phức tạp?”

“Không, người địa phương Hoài Giang, làm việc trong cục chúng con.” Cô chần chừ: “Quan hệ gia đình chắc không phức tạp.”

Tân Vân Mậu không có người thân, sao có quan hệ gia đình được?

Sở Tiêu Hạ nhẹ thở phào: “Vậy còn được, đẹp không? Thân hình

cao không?”

“Tướng mạo và thân hình không thành vấn đề, chắc chắn từ mặt bằng chung trở lên.”

“Lẽ nào là phẩm chất đạo đức không ổn?” Sở Tiêu Hạ ngạc nhiên nói: “Nhưng cha luôn nghĩ rằng con xem trọng này nhất,”

Sở Trĩ Thủy vội nói: “Không không không, đạo đức cũng không sao!”

Sở Tiêu Hạ mờ mịt: “Người này rất hoàn mỹ, như vậy phải hỏi, tại sao con thấy cha mẹ không thể chấp nhận?”

Tạ Nghiên: “Đúng đấy, người này không chọn ra được tật xấu gì.”

“Cha, mẹ, chỉ là có một tình huống thế này, ban nãy hai người vẫn chưa nói đến...” Sở Trĩ Thủy xoa tay, cô đổ mồ hôi trán, thăm dò lên tiếng: “Anh ấy không có tật xấu gì, nhưng có lẽ anh ấy không phải con người?”

"???"

Sở Trĩ Thủy nhìn cha mẹ mờ mịt, cô biết chuyện này không thể tiêu hóa ngay được, im lặng chờ Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ chậm rãi khôi phục tinh thần.

Một lát sau, Sở Tiêu Hạ ngạc nhiên dò hỏi: “Không phải con người là ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.” Sở Trĩ Thủy nhẹ giọng nói: “Cha, chẳng phải cha

chụp được hình cây trúc trong vườn nhà con sao?”

“Đúng, đó là cậu ấy trồng à?”

“Không, đó là bản thể của anh ấy, anh ấy là yêu quái trúc, nhưng bình thường sẽ hóa thành hình người.”

Sở Trĩ Thủy thấy họ đều rơi vào lặng im, cô mím môi, giọng điệu mềm mỏng: “Cha mẹ còn nhớ lúc con còn nhỏ, có một lần dì Lưu đến nhà xong, rồi mấy hôm sau con làm mình làm mẩy không?”

Giờ trạng thái tinh thần của Sở Tiêu Hạ như trong cơn mê, nhưng vẫn thuận thế đáp lại: “Nhớ.”

Tạ Nghiên: ‘Bà ấy lừa con nói trong nhà muốn sinh em trai cho con, con không vui rất lâu, hỏi con cũng không nói, là chuyện này sao?”

Sở Trĩ Thủy rũ mắt: “Đúng, lúc ấy hai người nói, dù là suy nghĩ ích kỷ cỡ nào, hay là chuyện khó khăn ra sao, nhưng chỉ cần thẳng thắng nói ra là có thể trò chuyện, chí ít sẽ không dừng tại chỗ mãi. Con biết chuyện này người thường rất khó chấp nhận, những con mong rằng cha mẹ có thể biết.”

Lúc đó cô nghĩ rằng để cha mẹ biết cô muốn cha mẹ chỉ có một mình cô rất là ích kỷ, nhưng dù hiểu được đạo lý này, cô thuở còn bé vẫn buồn bã. Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ không hiểu nguyên nhân đột nhiên cô bực bội, hỏi cô tận mấy lần cũng không có kết quả, bèn nói ra mấy lời như vậy.

Đương nhiên cô có thể không nói gì cả, nhưng đó chỉ là thầm chấp nhận cha mẹ không thể chấp nhận Tân Vân Mậu, hoặc là ôm tâm lý tìm may thuyền trôi đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Cô không cho rằng anh là yêu quái là chuyện gì quá xấu hổ khi nhắc đến, cũng không

cho rằng cha mẹ sẽ yếu đuối như vậy.

Cô không thể thay họ đưa ra sự lựa chọn.

“Thế này là vừa tôn trọng cha mẹ cũng là tôn trọng anh ấy, vì liên đến con nên mọi người mới nảy sinh quan hệ, con không muốn sự khởi đầu được thành lập trên lừa dối và giấu giếm, khiến cả quyền được biết và quyền lựa chọn mọi người cũng không có.” Cô ôn hòa nói: “Hai người có thể chấp nhận, cũng có thể không chấp nhận, chúng ta đều có thể bàn bạc.”

“Cần chút thời gian cũng không sao, hoặc là không muốn gặp anh ấy cũng chẳng có gì cả, con cũng sẽ nói với anh ấy như thế này. Nếu mọi người hai bên đều chuẩn bị xong, vậy chúng ta lại bàn chuyện có đến nhà hay không sau, không phải do con mà bị ép nảy sinh quan hệ, mà là cha mẹ và anh ấy quyết định có cần liên lạc hay không”

Cô chậm rãi nói xong, trong nhà yên tĩnh.

Thật lâu sau, Sở Tiêu Hạ gãi đầu, ông như vẫn còn hơi hỗn loạn, mở miệng nói trước: “Khoan, có một chỗ không đúng...”

Sở Trĩ Thủy thẳng lưng, nắm chặt ngón tay, lại cố tỏ ra bình tĩnh ngoài mặt: Chuyện gì?”

Sở Tiêu Hạ buồn phiền: “Nói vậy cha đã gặp qua cậu ấy rồi? Cậu ấy không chỉ ở trong sân, mà cha còn chụp ảnh cho cậu ấy? Vậy mà cha cũng chưa chào hỏi cậu ấy, lần đầu gặp mặt hơi mất lịch sự.”

Sở Trĩ Thủy: “”

Tạ Nghiên tức giận vỗ mạnh ông: “Nè, trúc trồng trong sân vườn

chắc chắn không thể chào hỏi, đó chỉ giống với phân nhánh thôi, hoặc là năng lực gì đó của cậu ấy, ông không nghe đoạn trước nói sẽ hóa thành hình người sao? Vậy chắc chắn hình người mới có thể chào hỏi!"

"Sao mà tôi biết mấy này chứ?" Sở Tiêu Hạ cảm thấy oan ức vô cùng: "Hơn nữa sao bà biết chuyện này?"

"Ông thật quê mùa cổ lỗ sĩ, không theo kịp thời đại, không xem phim truyền hình sao?" Tạ Nghiên tiếp tục vỗ ông, tức tối nói: "Bộ phim nổi tiếng cách đây không lâu là thế đấy, diễn viên tên Phó gì đấy, nữ chính kia sẽ mọc ra hoa cỏ, nhưng chỉ có hình người cô ấy mới có thể nói chuyện, cành lá khác chỉ là siêu năng lực của cô ấy!"

Sở Tiêu Hạ bị vỗ ngơ người: "Tôi nào có xem phim truyền hình, không phải đều là người trẻ tuổi mới xem sao, lại nói, phim cũng khác với đời thực mà?"

Sở Trĩ Thủy yếu ớt nói: "Thật ra cũng gần giống, anh ấy thường dùng hình người hoạt động"

Tạ Nghiên tò mò: "Vậy cậu ấy thích ăn gì? Cũng thu thập linh thạch giống trong phim?"

"Không, đó là thiết kế tình tiết của phim, anh ấy căn bản không ăn cơm, khá thích uống nước, sau đó có tác dụng quang hợp." Sở Trĩ Thủy giải thích: "Thật ra cũng không cần uống nước."

Sở Tiêu Hạ: "Vậy nếu là thực vật, mỗi năm cắt lá xuống, há chẳng phải sẽ rụng tóc à?"

Sở Trĩ Thủy: "... Trúc bốn mùa xanh tươi, cơ hội cắt lá rất ít.

Tạ Nghiên chê: "Trời ơi, lời ông nói thật ngu ngốc, tôi thật không chịu nổi nữa."

Sở Tiêu Hạ bất mãn: "Tôi cũng đâu biết mấy cái này!"

Sở Trĩ Thủy vốn đang giới thiệu Tân Vân Mậu, không biết tại sao nhảy ra tranh chấp giữa Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ, hai bên giằng co không buông.

Tạ Nghiên chê câu hỏi của Sở Tiêu Hạ cấp thấp, thế này về sau sẽ rất nhanh mắc bệnh đãng trí của người già. Sở Tiêu Hạ tranh luận chỉ là ông không hiểu về yêu quái, hơn nữa kho kiến thức của Tạ Nghiên cũng bắt nguồn từ phim ảnh, hoàn toàn không đủ căn cứ khoa học.

Cha mẹ hai người đều không rối rắm về chuyện yêu quái, trái lại bắt đầu thảo luận học thuật yêu quái, nói đến khí thế ngất trời.

Nhưng ngày đầu tiên Sở Trĩ Thủy vào cục gặp quỷ xong, ngày hôm sau cô vẫn có thể đi làm đúng giờ, không thể không nói tổ chất tâm lý cũng không kém cạnh.

Sở Trĩ Thủy quan sát qua lại, cô lộ vẻ khó xử, giơ tay ra hiệu nói: "Cái đó... Còn có chuyện cần con giải đáp không."

Hiện tại cô đã bị quăng ra khỏi cuộc trò chuyện, hết cách gia nhập vào nội dung bàn luận như có phải động thực vật đều có thể hóa hình người hay không, có phải đá có thể hóa hình người không, Tôn Ngộ Không thì được tính là khỉ hay là đá hóa hình người.

Giờ Tạ Nghiên mới khôi phục tinh thần, thăm dò nói: "Vậy cậu ấy

chịu gặp cha mẹ không?”

Sở Tiêu Hạ: “Theo cách nói trong thần thoại, tinh linh yêu quái đều do linh khí trời đất mang thai sinh ra, cậu ấy còn là thực vật chứ không phải động vật, e là không hiểu truyền thống huyết mạch con người, nếu không chịu gặp cũng có thể hiểu.”

Trong con người cũng có người không thể lĩnh ngộ tình thân, thì sao có thể cưỡng cầu yêu quái hiểu cho?

“Con hỏi anh ấy thử, xem ý anh ấy thế nào.”

Ngày hôm sau, Sở Trĩ Thủy lái xe đến nhà mới, không những mang đồ dùng nhà bếp các kiểu đến, còn có một thùng chai đựng nước dừa. Trong tiểu khu có hầm đậu xe dưới đất, có thể trực tiếp đi thang máy đến nhà.

Một lát sau, Tân Vân Mậu nghe thấy tiếng gọi của cô, anh hiện thân ở chỗ không có camera giám sát, đi đến nhìn thấy chiếc xe, nghi hoặc nói: “Sao nay lái xe rồi?”

“Đồ nhiều quá, không lái không chuyển được.” Sở Trĩ Thủy chỉ ghế sau: “Đồ dùng nhà bếp anh muốn.”

Tân Vân Mậu khẽ động ngón tay, bèn gom đồ lên, để lát nữa chuyển đến trong nhà.

Sở Trĩ Thủy khóa xe xong, họ đi thang máy lên nhà, rất nhanh mở cửa đi vào, dọn đồ ra.

Trong nhà, Tân Vân Mậu búng tay một cái, vô số đồ dùng nhà bếp được phân loại, để ngay ngắn trong khu vực nhà bếp, cả túi vải đựng đồ dùng cũng sạch sẽ, được xếp thành miếng nhỏ chỉnh tề, để

trong góc tủ để dành có dùng thì dùng.

Trong nhà, chỉ có duy nhất thùng nước dừa đặt lên ban công, không biết nên được sắp xếp để đâu.

Tân Vân Mậu mới lạ nghiên cứu bưu kiện, thỉnh giáo nói: “Cái này cần bỏ vào tủ lạnh không?”

“Có thể, hoặc là anh muốn uống, giờ mở một chai đi, này mua cho anh đó.”

Anh nghe thấy lời này, không kiềm được giương khóe miệng, vui vẻ nói: “Em đặc biệt mua cho anh?”

“Không, cha mẹ em đặc biệt mua cho anh đó, nói anh không ăn cơm, có thể uống nhiều chút.”

Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ cả truy hỏi nhiều lần, muốn biết khẩu vị của Tân Vân Mậu, hoặc là ngày thường thiếu đồ gì. Dù Sở Trĩ Thủy kiên trì nói anh vô dục vô cầu, nhưng cha mẹ lại cho rằng này không thích hợp, thể hiện rõ trong nhà không có lễ độ.

Tân Vân Mậu đỡ cái thùng, anh cứng đờ tại chỗ, dường như không biết phải làm sao.

“Họ còn nói nếu anh bằng lòng, có thể đến nhà bên kia ngồi chơi.” Sở Trĩ Thủy mềm giọng an ủi: “Đương nhiên anh không bằng lòng cũng không sao cả, xem suy nghĩ của riêng anh.

Chương 206:

Tân Vân Mậu im lặng vài giây, lông mi anh khẽ run, thấp giọng nói: "Lấy thân phận con người đến đó sao?"

Anh nhìn thấy và biết được phong tục tập quán của con người, viếng thăm chắc là một chuyện hạnh phúc, đại diện cho việc song phương khẳng định lẫn nhau, dần dần dung hòa thành gia đình lớn. Nhưng anh không biết có thể đáp trả phần tâm ý này hay không, anh không phải con người, chỉ là yêu quái.

Thuở xưa anh không thèm đếm xỉa tới người phàm, nhưng hiện tại lại chần chừ bởi thân phận yêu quái, nói không chừng không có cách đê cha mẹ cô chấp nhận.

Anh rất rõ, ý nghĩa của huyết mạch tình thân đối với cô mà nói, giống như anh bắt chước cô học được thần tính, cô bắt chước cha mẹ mình dần hiểu được đạo lý nhân gian.

Sở Trĩ Thủy điềm nhiên nói: "Không, họ biết anh là yêu quái."

Tân Vân Mậu chợt sững người: "Vậy họ có thể."

"Nếu anh do dự chuyện này, vậy có thể không cần lo, hai ngày nay em thấy họ vẫn ổn, chỉ là đột nhiên nghiên cứu về thực vật." Sở Trĩ Thủy nhớ cha mẹ xem phim tài liệu thực vật, cô nghĩ lại vẫn là không nói ra, lại nói: "Hơn nữa trước khi em nói cho họ, đã đoán được chuyện họ có thể chấp nhận."

“Tại sao?” Tân Vân Mậu không hiểu: “Họ lớn gan lắm hả?”

“Không, không liên quan đến lòng gan dạ, nhưng họ giống anh.” Cô cười nói: “Giống anh có thể chấp nhận tất cả của em, họ cũng có thể như vậy, trong đó có cả anh. Chuyện khác em không dám đảm bảo, nhưng duy nhất chuyện này, từ nhỏ em đã rất rõ.”

Có lẽ là như vậy, nên cô vẫn là trẻ con trong thế giới tinh thần trắng xóa, giống như trẻ con ngây thơ hồn nhiên, có một chỗ dựa được thiên vị, cứ cảm thấy mình mãi mãi là cục cưng của cha mẹ.

Tân Vân Mậu mím chặt môi, rầu rĩ nói: “Chấp nhận không nói lên là thích.”

Sở Trĩ Thủy chớp mắt: “Họ chắc chắn sẽ thích anh mà.”

Anh khoanh tay, sốt ruột bất an, cau mày chất vấn nói: “Sao em biết?”

Cô thẳng thừng: “Bởi vì em rất thích anh, nên họ cũng sẽ rất thích anh, chúng em là người một nhà.”

Đây là lần đầu tiên cô bộc bạch thẳng thắng, khiến anh không kịp đề phòng, không chút chuẩn bị.

Tân Vân Mậu không kiềm được ngẩn ngơ, sau đó đỏ bừng từ đầu đến chân. Anh bỗng như bốc cháy, lực sát thương của lời nói này không thua gì cô trực tiếp chạm vào anh, một dòng nước ôn hòa hơi nóng, chảy tí tách vào từng mạch máu, làm cho tuyết tụ đóng băng tim phổi cũng bị tan chảy, cọ rửa sạch sẽ tạp chất và đá mòn của con đường trong tháng ngày quá khứ.

“Đúng rồi, hôm nay còn quên một chuyện.” Sở Trĩ Thủy thấy cơ thể anh căng chặt, cô tiến lên hôn anh, tùy ý nói: “Quên hôn anh mất rồi.”

“Được rồi, đừng lo sợ nữa, không muốn đến cũng có thể không đến, không phải chuyện to tát gì.”

Vành tay Tân Vân Mậu lúc này nóng bừng, lại cảm nhận được xúc cảm ẩm ướt bên má, không những không được nụ hôn hơi lạnh của cô dập tắt, mà toàn thân nhiệt độ cao trái lại còn dữ dội hơn. Anh cảm thấy có một dòng hơi nóng chặn lại nơi trái tim, làm tim phổi anh đập loạn xạ, thúc giục anh mau chóng xua đuổi cảm giác cháy bỏng này, nếu không thì sắp bị sự vui mừng kinh ngạc hỗn loạn quấy rầy đến nổ tung.

Anh nhìn cô hôn mình xong rồi muốn xoay người định đi vào vườn, không nhịn được giơ tay kéo cô lại.

Tân Vân Mậu hơi dựa vào cửa tủ lạnh, cúi đầu chôn gương mặt nóng bừng của mình vào cổ cô, dùng sườn mặt dụi vào da thịt nõn nà của cô, như đang dùng hơi lạnh lấy lại chính mình, lại hít sâu một hơi, cứ ngửi mùi của cô hết lần này đến lần khác, giờ mới hơi bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Anh muốn đi."

Sở Trĩ Thủy bị nhiệt độ cơ thể anh làm nóng theo, bỗng chốc không nhúc nhích nữa, mặc kệ anh dựa vào mình.

Anh không nghe thấy cô nói chuyện, tiếp tục nói: “Anh muốn đến gặp họ.”

“Được thôi.”

Trong nhà, Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên biết Tân Vân Mậu bằng lòng

đến nhà, họ bắt đầu cấp tốc khua chiêng gõ trống chuẩn bị, lát thì hỏi nên nấu món gì, lát thì hỏi có cần đi mua dịch dinh dưỡng thực vật không. Sở Tiêu Hạ trù nghệ khá được, nhưng giờ ông đối mặt với khiêu chiến mới, đối phương không phải là con người, nói không chừng có khẩu vị khác.

Sở Trĩ Thủy bất lực: “Cha, mẹ, bình thường anh ấy đều sinh hoạt giống con người, hai người coi anh ấy là con người được rồi, con nói cho hai người sự thật là muốn tôn trọng cha mẹ, không cần đặc ý chuẩn bị gì đâu.”

“Cách nghĩ này của con không đúng rồi, cha cần phải chỉnh lại chút.” Sở Tiêu Hạ nghiêm túc nói: “Hiện tại đã không chỉ là chuyện của con và cậu ấy nữa, càng không đơn thuần là chuyện của cậu ấy và nhà chúng ta, chuyện này cần cân nhắc đến ảnh hưởng rộng lớn hơn.”

Sở Trĩ Thủy mờ mịt: “Ảnh hưởng gì chứ?”

“Dù sau này con và cậu ấy có thành hay không, lần đầu chúng ta gặp nhau phải có lễ độ, thái độ phải đủ đoan chính, không thể mất mặt con người.” Sở Tiêu Hạ trang nghiêm nói: “Dù cuối cùng chia tay trong tiếc nuối, cũng phải cho cậu ấy nhớ cái tốt của con người, chúng ta không thể làm tùy tiện vậy được, mở rộng tầm nhìn chút, đừng khiến sau này yêu quái nói về thị phi con người, để lại ấn tượng tồi tệ cho họ.”

“Tại sao lại có kỳ thị vùng miền? Tại sao cứ có người nói Hoài Giang không ổn? Đó còn chẳng phải vì có vài người làm mất mặt ở bên ngoài, làm cho người Hoài Giang khác không ngẩng cao đầu được, chúng ta phải coi trọng và giải quyết vài vấn đề, thành lập

hình tượng con người trước mặt yêu quái ngay lúc ban đầu."

Tạ Nghiên thổ tào: "Cha con làm lãnh đạo quen rồi, nói chuyện toàn mùi miệng lưỡi nhà quan, chỉ biết tầm nhìn và bố cục."

Sở Trĩ Thủy: "..."

Ngày Tân Vân Mậu đến nhà được quyết định vào một cuối tuần nào đó, đội bên đều cần chút thời gian chuẩn bị, rồi gặp mặt dùng cơm tại nhà.

Cục Hoài Giang, ve sầu kêu từng trận trên cây đại thụ ngoài cửa sổ, không đóng chặt cửa, gió nóng sẽ tràn vào phòng. May mà trong phòng có đủ hơi lạnh, vì nhiệt độ mùa hè cao muốn thiêu đốt con người, nên cả lúc nghỉ trưa bộ phận phát triển kinh tế cũng không tắt điều hòa, nếu không thì sau khi ăn cơm quay lại sẽ nóng đến khó chịu.

Mặc dù như vậy, vẫn có yêu quái bồn chồn bất an như cũ, dường như bị ngày nắng nóng quay nướng.

Kim Du và Trần Châu Tuệ chạy đến nhà ăn, họ muốn đi tìm Ngưu Sĩ, nghiên cứu máy làm kem mới mua. Từ khi kinh phí trong cục đầy đủ, nhà ăn có thêm vài thiết bị cổ quái mới lạ, trên là các loại tủ nướng, dưới là máy nước uống và cà phê, khiến màu sắc thức ăn ngày thường càng ngày càng phong phú, thậm chí còn xuất hiện bánh nướng lò.

Trong phòng chỉ có Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, mà cô đã nghe được tiếng gõ bàn từ phía sau rất lâu.

Ngón tay Tân Vân Mậu đặt trên mặt bàn mà gõ, một cái lại một cái, đều không có tiết tấu, không biết đang gõ lung tung cái gì. Hai ngày

nay tinh thần anh bất ổn, nhiều khi im lặng trong khoảng thời gian rất lâu, cả buổi trưa cũng không ra ngoài phơi nắng, không biết là sợ nóng hay không có tâm trạng.

“Đừng căng thẳng đến thế, không phải chuyện lớn gì, chỉ là ăn bữa cơm thôi.” Sở Trĩ Thủy nghe âm thanh đấy, cuối cùng cô cũng ngồi không yên, đứng dậy đi đến cạnh anh, an ủi vỗ vỗ đầu anh: “Thần quân, thả lỏng chút đi."

Tân Vân Mậu nghe xong, anh không còn gõ bàn nữa, ngược lại dựa ra phía sau, còn khép nửa con mắt lại, thờ ơ nói: “Anh rất thả lỏng.”

Sở Trĩ Thủy nhìn ngắm xương quai hàm sắc sảo của anh, không nhịn được giơ tay xoa mặt anh, động tác tay giúp thả lỏng, vỗ về nói: “Cho dù làm hư chuyện cũng không sao đâu, em nghe ý họ không có chuyện không thể chấp nhận anh.”

Sở Tiêu Hạ đã nâng cao đến tình hữu nghị trường tồn giữa con người và yêu quái rồi, chắc chỉ cần không phản con người, vậy Tân Vân Mậu nói gì ông cũng có thể thuận lợi chấp nhận.

“Em đang nói gì vậy?” Tân Vân Mậu nâng mắt lên nhìn cô, khí thế cao ngạo nói: “Anh khác với các yêu quái vô năng kia, dù là chuyện không thể dùng yêu khí, cũng tuyệt đối sẽ không làm hư, đừng coi anh là kẻ ngốc.”

“Tiêu rồi, xem ra căng thẳng của anh trong phút chốc không giảm đi được.” Sở Trĩ Thủy than thở: “Dáng vẻ cứng miệng này y như lần đầu ngồi máy bay."

Nếu Tân Vân Mậu không căng thẳng thật, chắc anh sẽ lải nhải, bắt đầu nói mình rất căng thẳng, cần cô vỗ về anh, ôm ôm anh. Nhưng giờ anh bày ra dáng vẻ cường thế lẫm liệt, vậy chắc chắn là hoảng

loạn lo sợ đến mức phá vỡ biểu cảm, bắt đầu dùng mặt nạ để ngụy trang bản thân.

Lúc căng thẳng thì ngạo, lúc không căng thẳng thì kiêu, sau khi cực kỳ thân thuộc thì xàm xí.

Trong nhà, tình huống tương đồng cũng rơi trên người Sở Tiêu Hạ lúc này, dạo này ông đều nghiên cứu món ăn, sau khi biết được Tân Vân Mậu khẩu vị thanh đạm, định trổ tài trù nghệ nấu một bữa cơm, thể hiện văn minh ẩm thực lâu đời của con người.

Sở Trĩ Thủy biết chuyện xong, bất lực nói: “Anh ấy là yêu quái thực vật, rất ít ăn cơm, làm y như nhà mình lúc bình thường trước kia là được.”

Tạ Nghiên: “Cha con nói đây gọi là tự tin văn hoá, rất ít ăn cơm cũng chịu ăn, đây mới là cảm phục chân chính.”

Cuối cùng thì ngày hẹn cũng đến.

Trong nhà có hương thức ăn bay lượn cả ngày, Sở Tiêu Hạ bận rộn không nghỉ tay trong nhà bếp, ngồi trong phòng khách có thể nghe được âm thanh cắt thức ăn cạch cạch. Bàn ăn ngày thường còn được trải một tấm mặt bàn, cả dụng cụ ăn uống cũng bày xong ngay ngắn, quả thật có cảm giác long trọng của yến hội cấp quốc gia.

Thời gian chầm chậm trôi, đến khi sắc trời dần tối, ánh đèn vàng ấm áp dịu nhẹ sáng lên, trên bàn cơm cũng đầy các món rau trộn tươi ngon. Thức ăn nóng hổi và canh vẫn đặt trong nhà bếp, không bưng ra ngay, muốn chờ chút nữa.

“Còn hơn bốn mươi phút.” Tạ Nghiên nhìn thời gian: “Cậu ấy ra

ngoài chưa? Trên đường sẽ không kẹt xe đâu nhỉ.”

“Chắc chắn sẽ không.” Sở Trĩ Thủy thấy cha mẹ đứng ngồi không yên, cô dứt khoát lấy điện thoại ra, vờ như muốn liên lạc: “Con hỏi anh ấy thử.”

Sở Tiêu Hạ: “Đúng đúng đúng, hay là con đi đón cậu ấy, tránh không quen đường.”

Anh đến dưới lầu bao nhiêu lần, sao có thể không quen đường?

Sở Trĩ Thủy biết Tân Vân Mậu không thể nào đến trễ, anh muốn đến chỉ là chuyện trong một phút. Có điều cô sợ mình ngồi trong nhà, cha mẹ sẽ càng lo lắng căng thẳng, vẫn là giả vờ đi ra đón người, định đi dạo trong tiểu khu một lát.

Cảnh sắc mùa hè, bên ngoài hơi oi bức, may mà gió đêm mát lạnh, không giống bầu trời nắng nóng ban ngày, như cái ô lửa thiêu đốt người ta. Giữa không trung mây nhẹ trôi, chỉ có đường chân trời có một vệt sáng, cảm giác đẹp đẽ của hoàng hôn mơ màng.

Sở Trĩ Thủy không ngờ vừa ra khỏi cửa, thì đã thấy được bóng dáng quen thuộc.

Chỉ thấy Tân Vân Mậu mặc áo trắng quần đen, ngồi trên ghế dài dưới khung chơi leo trèo của trẻ em, không biết đang im lặng suy nghĩ cái gì. Cành lá um tùm trải đầy khung leo trèo, rơi xuống vài dây leo ngoằn ngoèo, bên trên còn điểm xuyến vài bỗng hoa nhỏ, thân hình thẳng tắp của anh như ẩn như hiện trong vòm lá.

“Anh đến rồi sao không lên?” Sở Trĩ Thủy vội đi qua tìm anh: “Rõ

ràng biết là căn nào.”

Đang là lúc mùa hè nực nội, anh ngồi bên ngoài rất lâu, dĩ nhiên sẽ thấy nóng.

Tân Vân Mậu nâng mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Còn chưa đến thời gian đã hẹn.”

Sở Trĩ Thủy: “Chưa đến giờ cũng có thể lên mà, anh ngồi đây vô vị biết bao?”

“Không vô vị.” Yết hầu Tân Vân Mậu khẽ động, mím môi nói: “Đây là thời gian chuẩn bị anh để lại cho chính mình.”

Cô nghi hoặc: “Chuẩn bị cái gì?”

“Chuẩn bị lên nhà.” Anh nghiêm túc nói: “Anh cần chút thời gian.”

Sở Trĩ Thủy thấy cơ thể anh cứng đờ, cô không nhìn được khúc khích cười, lại đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Hôm nay sao mặc đẹp thế này?”

Tân Vân Mậu vậy mà mặc một chiếc áo sơ mi hoa văn trắng và quần đen, thậm chí còn phối với giày da sáng bóng, chỉnh chu y như dáng vẻ của nhân viên công chức đơn vị nghiệp vụ. Có điều tướng mạo anh tuấn tú, khí chất xuất chúng, mặc vậy chẳng những không thấy quê mùa, mà còn có một loại cảm giác lịch thiệp quang phong tế nguyệt, lộ ra sự ổn trọng thiết thực mà ôn các bộ lão đánh giá cao.

Sở Trĩ Thủy vân vê cổ áo sơ mi của anh, lại rất muốn lén sờ yết hầu của anh, cuối cùng vẫn là không giơ tay bừa bãi. Không thể không nói, áo sơ mi trắng là nguyên tố kinh điển, nếu còn phối thêm với mắt kính dây đeo vàng thì càng kinh điển hơn, hoàn toàn là một cây

trúc đẹp trai áo quần bảnh bao.

Tân Vân Mậu nghe thấy lời khen, lại từ trong lời cô nói nhận ra được ý vị khác, anh không vui nhướng mày: “Vậy là ngày thường anh không đẹp?”

“Đẹp, đều đẹp, độ hoàn chỉnh của thời trang chủ yếu phải nhìn mặt.” Sở Trĩ Thủy thầm biết anh lo lắng, đương nhiên không ngừng khen đẹp: “Mỗi ngày đều đẹp trai lên tầm cao mới.”

Anh giương khóe miệng: “Dẻo miệng.”

“Rồi giờ dám đi lên nhà chưa?” Sở Trĩ Thủy lấy điện thoại ra: “Nếu anh chuẩn bị xong rồi, em nói với nhà em một tiếng, bảo họ cũng chuẩn bị cho tốt.”

Tân Vân Mậu rầu rĩ nói: “Giờ mấy giờ rồi?”

“Còn nửa tiếng nữa.”

“Đi lên thôi, đến sớm chút.” Tân Vân Mậu xác nhận xung quanh không người, anh đứng dậy một cách tự nhiên, hai tay xách lên vài cái túi, quà cáp đầy đủ xuất hiện một cách vô lý.

Sở Trĩ Thủy hết hồn: “Này ở đâu ra vậy?”

“Anh tìm con chim kia hỏi vài tập tục của con người, cô ấy rất hiểu loại chuyện này, rồi giúp anh chuẩn bị xong xuôi, nói mấy này là đồ dùng bảo hiểm lao động trước kia của anh tính ra được.” Tân Vân Mậu bình tĩnh nói: “Anh đã xem một lần, chuẩn bị cũng được, em vẫn có thể kiểm tra lại chút.”

“Chị Hồng chuẩn bị chắc chắn không thành vấn đề, chị ấy là người

chuyên làm cái này mà, lễ tết cũng là chị ấy phát đồ.” Sở Trĩ Thủy choáng váng: “Anh còn đặc biệt hỏi chị Hồng à?”

Chẳng trách cả phong cách ăn mặc của anh cũng thay đổi, không tùy ý nhàn nhã giống thường ngày, hiển nhiên là có nghe góp ý rồi.

Chương 207:

Tân Vân Mậu nhướng mày: “Anh nói rồi, dù không có yêu khí, anh cũng có thể làm được, phải xem coi là có muốn hay không.”

Sở Trĩ Thủy nhịn cười: “Ừm, thấy được anh rất muốn đến nhà em rồi.”

“Hừ.”

Cha mẹ nhận được tin xong, vội vàng bảo họ lên nhà.

Trong nhà, Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên đứng ở cửa, im lặng chờ đợi Sở Trĩ Thủy dẫn người lên.

Sở Tiêu Hạ chợt nhớ ra gì đó, ông còn xoay người dặn dò vợ mình: “Có lẽ yêu quái lớn lên không giống con người, nếu người ta tướng mạo bình thường, bà đừng biểu hiện quá rõ ràng, lúc trước chỉ biết nhìn mặt.”

Tạ Nghiên: “?”

Tạ Nghiên: “Ông thật sự già rồi, ông thấy qua yêu quái hóa người nào không đẹp rồi hả? Trong phim không có ai xấu đâu.”

“Đó là phim, đều là lừa gạt đó!”

“Chẳng phải con bé cũng đã nói là từ mặt bằng chung trở lên rồi à,

bình thường con bé nói chuyện thận trọng, sao mà sẽ..”

Chính vào lúc này, cửa nhà được gõ nhẹ, cắt ngang cuộc nói chuyện của Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên.

“Đến rồi ” Sở Tiêu Hạ vội mở cửa, gương mặt ông tràn đầy vẻ nhiệt tình nhìn phía sau Sở Trĩ Thủy, vốn còn sợ yêu quái lớn lên có chênh lệch với thẩm mỹ của con người, như chỉ thấy được một chàng trai tóc đen thanh lịch thoát tục, ăn mặc cũng sạch sẽ gọn gàng.

“Đây là Tân Vân Mậu, còn đây là cha mẹ em.” Sở Trĩ Thủy lên tiếng giới thiệu trước, dù Tân Vân Mậu tên thật là Vân Mậu, nhưng bất lực vì trên giấy tờ có chữ “Tân”, nên vẫn quen gọi tên trên giấy tờ của anh.

“A, xin chào xin chào, chú là Sở Tiêu Hạ, là cha của con bé.” Sở Tiêu Hạ bắt tay với Tân Vân Mậu

Tân Vân Mậu bắt lại, anh còn cúi người nói: “Chú gọi con Vân Mậu là được.”

Tạ Nghiên cười nói: “Được rồi, Vân Mậu vào nhà đi.”

Tân Vân Mậu chào hỏi với hai người xong, lại mang theo đồ vào nhà, giảm bớt một quy trình xã giao. Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên ấm áp hàn huyên hỏi thăm, Tân Vân Mậu lễ phép nhẹ trả lời, dù trên mặt không nhiều ý cười, nhưng trông có vẻ cử chỉ tế nhị, lễ tiết đúng mực.

Nếu Sở Trĩ Thủy không nói trước thân phận của anh, Tân Vân Mậu không hề khác gì con người, thậm chí lớn lên tướng mạo và thân hình còn tuyệt đỉnh.

Lúc này Sở Trĩ Thủy là người bối rối nhất, vốn dĩ cô còn sợ cha mẹ không thích ứng, hoặc là Tân Vẫn Mậu không thể hòa nhập, giờ xem ra căn bản không cần cô điều hòa bầu không khí, họ tự nhiên ngồi đến trước bàn ăn.

Sở Tiêu Hạ bưng thức ăn đã chuẩn bị xong lên, còn hỏi Tân Vân Mậu có cần khui rượu không. Tạ Nghiên không chịu yếu thế, liên tục dùng đũa dùng chung gắp thức ăn cho anh, mặt đầy ý cười nhìn anh ăn.

Tân Vân Mậu từ tốn dùng bữa, còn thật sự ăn sạch thức ăn trước mắt, thỉnh thoảng sẽ trả lời câu hỏi của họ.

Sở Tiêu Hạ cười lớn: “Con bé còn nói con ăn cơm ít, xem ra ngày thường đói lắm."

Tạ Nghiên: “Cô thấy Vân Mậu khẩu vị rất được.”

Tân Vân Mậu đáp: “Rất ngon.”

Sở Trĩ Thủy nghe không lọt, cô dùng đầu gối huýt anh, nhỏ giọng nói: “Không cần cố ăn đâu, lát nữa vẫn còn đồ ăn.”

Anh không có nhu cầu ăn cơm, đôi lúc sẽ ăn chung với cô hai ngụm, giờ hiển nhiên là nể mặt cha mẹ. Thần quân ở bên ngoài hô mưa gọi gió, cao ngạo không thôi, ai ngờ giờ lại khiêm tốn thế này, quả thật khiến người ta mở mang tầm nhìn.

Sở Tiêu Hạ cũng nhìn ra được, khuyên: “Đúng rồi, chừa bụng, có đồ ăn chuẩn bị riêng cho con, cực kỳ phù hợp với thân phận của con!”

Tân Vân Mặt khó hiểu, xoay đầu nhìn Sở Trĩ Thủy.

Sở Trĩ Thủy: “Lẽ nào là cơm ống trúc?”

“Nói gì đó? Vân Mậu còn ngồi đây!” Sở Tiêu Hạ cho rằng con gái nhắc cơm ống trúc quá tàn nhẫn, vội nói: “Xíu nữa thôi, chú bưng lên đây.”

Một lát sau, trong chén cơm trắng tinh bày một nhụy hoa chạm khắc từ thân cải trắng, trông tinh xảo động lòng người, sinh động như thật, còn thật sự giống một đóa búp sen chưa nở.

Sở Tiêu Hạ cầm một bình súp nóng xuất hiện, giới thiệu nói: “Đây là món ăn của con người chúng ta, tên là Khai Thủy Bạch Thái, chú nghe nói khẩu vị con thanh đạm, chờ đến tưới súp này lên trên, nó sẽ nở ra giống như hoa sen vậy, trông xinh đẹp cực kỳ!”

Sở Tiêu Hạ tính toán rất tốt, món này ngon miệng đậm đà, cả tạo hình cũng vượt xa các món khác, có thể nói là trình độ thuộc tiệc cấp quốc gia. Thể nhưng, ông chỉ quên một chuyện, hoa thật sự hợp với thân phận yêu quái thực vật, nhưng nó còn có một tầng hàm ý khác đối với thực vật.

Tân Vân Mậu nở hoa là tìm bạn đời, lúc này anh nhìn thấy hoa sen trong đĩa thì sững sờ.

Sở Trĩ Thủy cũng hơi thay đổi vẻ mặt, cô nhìn ra anh như ngồi trên kim châm, ngượng ngùng nói: “Ngại quá, em quên bổ sung kiến thúc khoa học tâm sinh lý giới yêu quái cho họ.”

Đương nhiên, giờ cô sẽ không vạch trần Sở Tiêu Hạ, sẽ tạo thành tâm lý trách nhiệm cho cha ruột, không phải sợ ảnh hưởng cảm tình

hai bên, mà là lo ông biết mình làm ra sai sót trong yến hội quốc gia ngoại giao với yêu quái, không chừng sẽ làm dao động tầm nhìn đại cục. Suy cho cùng nhà nhỏ hòa thuận là chuyện nhỏ, giao hữu trường tồn của con người và yêu quái là chuyện lớn.

Súp gà tươi bốc khói nghi ngút vừa tưới lên, quả nhiên hoa sen chầm chậm nở ra, cánh hoa trong veo lóng lánh, kỷ tử đỏ tươi điểm xuyến càng làm tôn lên màu sắc rực rỡ.

Sở Trĩ Thủy cho rằng Tân Vân Mậu không chấp nhận, hoàn toàn cũng có thể không cần ăn thử, không ngờ động tác của anh còn nhanh hơn một bước, cầm muỗng nhẹ thổi hai cái, vậy mà tâm bình khí hòa uống xuống.

“Mùi vị thế nào?” Sở Tiêu Hạ nhiệt tình nói: “Món này vô cùng có ý nghĩa đối với con người chúng ta.”

Khai Thủy Bạch Thái là món ăn ngoại giao, thường dùng để tiếp đón khách quý, cũng như là khách quen yến hội.

“Rất ngon.” Tân Vân Mậu nhìn đối phương mặt đầy chờ mong, anh lộ vẻ trịnh trọng, gật đầu cam kết: “Con hiểu rồi.”

Sở Trĩ Thủy thấy anh mặt đầy nghiêm túc, kinh sợ nói: “...Anh hiểu cái gì?”

Sở Tiêu Hạ chỉ nghĩ Tân Vân Mậu cảm nhận được sự coi trọng của mình, an ủi xua tay: “Hiểu rồi thì tốt.”

Món ăn đủ loại khá nhiều, tốc độ ăn của một bữa ăn rất chậm, họ vừa ăn vừa trò chuyện, thỉnh thoảng còn xem phim, đúng lúc là chương trình đọc tin tức.

Trên màn hình ti vi, ký giả đang giới thiệu tiến triển mới của ngành hàng không trong nước, các cảnh tượng kích động lòng người được biên tập phát sóng, trông có vẻ khí thế hào hùng, chấn động không nguôi.

Sở Tiêu Hạ cho rằng đây là thời cơ tốt, nói: "Vân Mậu, xem thử phát minh sáng tạo của con người chúng ta, con không biết sau khi trải qua giai đoạn lịch sử gian khổ, nước chúng ta có thể đi đến ngày hôm nay thật sự tài giỏi, các con chắc cũng không rõ tháng ngày gian khổ năm ấy."

Tân Vân Mậu ngữ khí thành khẩn: "Thật sự con không rõ tháng ngày ấy, lúc đó con không cẩn thận ngủ mất."

Sở Tiêu Hạ đột nhiên cảm thấy không đúng: "... Ngủ mất?"

Tân Vân Mậu trả lời: "Vâng, sau khi tỉnh lại thì sớm đã lập nước, không trải qua khoảng thời gian đó."

Cơ thể Sở Tiêu Hạ cứng đờ, ông đánh giá Tân Vân Mậu trẻ tuổi một phen, lại nghiêng đầu nhìn Sở Trĩ Thủy: "Này..."

Sở Trĩ Thủy né tránh tầm nhìn của cha ruột, cúi đầu nói: "Ngại quá, có vài chi tiết con quên nói."

Hôm ấy Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên tranh luận, dẫn đến việc cô không có cơ hội chen miệng vào, cả tuổi cũng chưa kịp nói.

Kiến thức của Sở Tiêu Hạ sụp đổ, buồn rầu nói: "Vậy con có thể sống bao lâu?"

"Lúc trước có thể sống rất lâu, giờ khác rồi." Tân Vân Mậu nhìn Sở Trĩ Thủy, ánh mắt anh lấp lánh, bình ổn nói: "Em ấy có thể sống

bao lâu thì con sống bấy lâu, chúng con sẽ bên nhau trọn đời.”

Ngữ khí của anh không nhanh không chậm.

Một nhà ba người bị lời nói của anh làm cho sốc.

Sở Trĩ Thủy hơi xấu hổ mím môi, dù đã nghe anh nói một lần, nhưng không ngờ anh sẽ trực tiếp nói với cha mẹ.

Sở Tiêu Hạ vốn còn vô số hoang mang trong đầu, thế nhưng ông nhìn Tân Vân Mậu ung dung, cảm xúc hỗn loạn tan thành mây khói, bỗng chốc hơi ngẩn ngơ. Ngàn vạn câu hỏi đến miệng lại nuốt ngược trở về, dường như nghe xong câu này, những chuyện khác đã không còn quan trọng nữa.

Tân Vân Mậu là yêu quái, có lẽ anh sẽ nói rất nhiều lời khách sáo, nhưng không cần lấy tuổi thọ ra đảm bảo, cả con người cũng sẽ không làm vậy.

Thật lâu sau, Sở Tiêu Hạ trấn định trả lời: “Vậy thì tốt, chú còn sợ chú không sống lâu hơn mẹ con bé, đến lúc đó bà ấy đau lòng tuyệt vọng, không có chú thì sống không nổi.”

Tân Vân Mậu bình thản, anh lại khoe khoang theo ông: “Không có con em ấy cũng sống không nổi.”

“Vậy con bé vẫn độc lập hơn mẹ con bé, mẹ con bé vào nhà bếp là vỡ chén, trông chờ bà ấy chắc không ăn được một miếng cơm nóng.”

“Em ấy cũng thường làm rất bẩn, rồi xong lại là con dọn dẹp.”

Họ chú một câu con một câu nói chuyện, nghe có vẻ khá tìm được cảm giác tri kỷ.

Sở Trĩ Thủy và Tạ Nghiên bị bôi đen tại chỗ, sắc mặt họ hơi vi diệu, không biết nên nói cái gì.

Tạ Nghiên khinh thường: “Cha con còn tự tin thật, thật sự tưởng rằng không có ông mẹ sống không nổi?”

Sở Trĩ Thủy khuyên giải: “Có lẽ nam giới đều vậy, con người cũng vậy, yêu quái cũng vậy.”

Trên bàn thật sự có quá nhiều thức ăn, Sở Tiêu Hạ nói chuyện say sưa, ông tiện tay ấn lên cạnh bàn một cái, đĩa trứng giả cua theo đó rơi thành bốn năm mảnh trên mặt đất, cả thức ăn trong đĩa cũng rơi rải ra sàn, khiến hiện trường bừa bộn một mảnh.

Tạ Nghiên như nắm được thóp của ông: “Nhìn đi, rốt cuộc là ai làm rơi vỡ chén đĩa!”

“Ôi, tiếc thật, còn chưa ăn được mấy miếng.” Sở Tiêu Hạ vỗ đùi nói: “Chú đi quét dọn, đừng để người giẫm lên đâm phải.”

“Không cần, để con cho.” Tân Vân Mậu quen chuyện dọn dẹp nhà cửa, anh tùy ý búng tay một cái, lộn xộn khắp đất biến mất, mảnh vỡ và thức ăn được phân loại quăng vào trong sọt rác, sàn nhà sạch bong sáng bóng trở lại.

Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên nhìn cảnh này thì ngơ ra, họ không thể tin nổi mà nhìn Tân Vân Mậu, giờ mới thật sự giác ngộ được thân phận của anh. Dù bề ngoài giống con người cỡ nào, nhưng một cái búng tay là có thể quét sạch rác, hiển nhiên không phải chuyện con người

có thể làm.

Tạ Nghiên nuốt nước bọt, bà nở nụ cười nhẹ: "... Cảm ơn Vân Mậu, quá khách sáo rồi."

Sở Tiêu Hạ đứng dậy, ông đi vào nhà bếp: "Vẫn còn chút nguyên liệu, tôi xào lại một đĩa."

"Cha, đừng xào nữa, tại làm quá nhiều mới đổ ấy." Sở Trĩ Thủy khuyên nhủ: "Đồ trên bàn cũng ăn không hết."

"Nhưng không phải con thích trứng giả cua sao, cảm thấy hôm nay con không muốn ăn sao ấy!"

"... Trên bàn này rất nhiều món con thích."

Tân Vân Mậu nghe thấy câu này, anh đi theo Sở Tiêu Hạ, cùng vào nhà bếp.

"Sao anh..." Sở Trĩ Thủy muốn gọi Tân Vân Mậu lại, nhưng thấy anh không thèm ngoảnh đầu lại mà cứ đi vào nhà bếp.

Tạ Nghiên cười nói: "Để họ nói chuyện riêng vài câu đi."

Trong nhà bếp, Sở Tiêu Hạ mặc tạp dề lên, xoay đầu nhìn thấy Tân Vân Mậu đi vào, vội nói: "Không sao, Vân Mậu con ra ngoài ngồi đi, món này làm nhanh lắm, lát nữa là xong ngay!"

Tân Vân Mậu nhìn trứng gà trong chén, bên cạnh còn có miếng thịt cá, bắt đầu cẩn thận ghi nhớ nguyên liệu trên bàn. Anh nhìn xung quanh một vòng, lại im lặng mấy giây, hạ tầm mắt nói: "Con muốn biết cách xào."

Sở Tiêu Hạ nói cô thích ăn trứng giả cua, dĩ nhiên Tân Vân Mậu lòng sinh tò mò.

“Xào đồ ăn?” Sở Tiêu Hạ ngơ ngác, ông vặn bếp ga, cười nói: “Được thôi, con bé thích ăn cái này, chú dạy con làm thế nào.”

“... Ừm.”

“Chủ yếu là trứng và thịt cá, thịt cá phải ướp trước một lát, gia vị là muối, rượu Thiệu Hưng.”

"Ừm."

“Lúc xào phải xóc lên nhiều ít trộn thôi, nếu không thì thịt cá sẽ nát đến bầy nhầy...”

"Ừm."

Lửa bếp ga cháy lên màu xanh đậm.

Ngoài cửa sổ triệt để tối đen một mảnh, chỉ có ánh đèn phía đối diện.

Chương 208:

Trong nhà bếp sáng trưng, cha ruột tóc bạc và chàng trai tóc đen đang đứng một trước một sau cạnh bếp ga, một người dạy bảo một người lắng nghe, rất nhanh đã cho ra lò món trứng giả cua, không nói chuyện vụn vặt gì, đơn thuần là xoay quanh phạm vi món ăn cô thích.

Bởi vì họ đều yêu thương cùng một người, nên thành lập mối liên kết ở chỗ này, hoàn toàn không cần nói năng rườm rà, đã sinh ra sự hiểu ngầm.

Có lẽ, ẩm thực là văn minh bắt nguồn lâu đời của con người, trong lúc nào đó thật sự truyền tải hơi ấm sâu sắc hơn, cả yêu quái cũng có thể hiểu được.

Một lát sau, Sở Tiêu Hạ bưng trứng giả cua trở lại, sau lưng ông còn có Tân Vân Mậu đi theo, vẫy tay nói: “Món này phải thử, Vân Mậu cũng xảo phụ.”

“Thật sao?” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu, hồ nghi nói: “Không thể nào.”

Đĩa trứng giả cua này tay nghề lão làng, chẳng lẽ anh thật sự trù thần bất phàm?

Sở Tiêu Hạ: “Đương nhiên là thật, con nhanh thử đi, y hệt như cha xào!”

Sở Trĩ Thủy gắp một đũa, cô lo lắng hãi hùng nếm thử, sau đó khen ngợi nói: “Thật sự không tồi.”

Món này mềm mại ngon miệng, thật sự độ lửa vừa đủ, khá có phong độ của Sở Tiêu Hạ.

Tân Vân Mậu quả đoán nói: “Lần sau xào lại.”

Anh đã ghi nhớ cách làm, lần sau tự nấu.

Bất tri bất giác màn đêm đã đày đặc, Tân Vân Mậu cũng chào đón thời khắc giã từ, anh lần lượt nói tạm biệt với Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên, coi như kết thúc viên mãn lần gặp đầu tiên.

“Sau này có thể đến tiếp, chú dạy con nấu món khác.” Sở Tiêu Hạ nhìn ra anh có hứng thú với nấu nướng, bèn thuận nước đẩy thuyền hẹn bữa tiệc tại nhà lần sau.

Lời này nói trúng tim đen của anh, Tân Vân Mậu lập tức gật đầu: “Được ạ.

Sở Trĩ Thủy: “Con tiễn anh ấy.”

“Đi đi, các con trên đường cẩn thận!” Tạ Nghiên săn sóc nói.

Cửa nhà đóng lại, một người một yêu đi thang máy xuống.

Trong thang máy, cuối cùng Tân Vân Mậu cũng thở phào một hơi, hiển nhiên toàn thân đều thả lỏng, anh thong dong khoanh tay, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn cô, hiện tại chỉ thiếu ngâm nga một ca khúc ngắn nữa thôi.

“Cuối cùng cũng giả vờ không nổi nữa?” Sở Trĩ Thủy buồn cười nói: “Được lắm, em thấy cha em cũng sắp giả vờ không nổi nữa rồi.

Bữa cơm này thật lợi hại, Sở Tiêu Hạ và Tân Vân Mậu đều nho nhã lễ độ, con người và yêu quái lấy ra công lực diễn xuất của cả đời.

“Anh nói không sai chứ, không có chuyện gì có thể làm khó được anh.” Tân Vân Mậu tự đắc hơi hất cằm lên.

Sở Trĩ Thủy phối hợp vỗ tay: “Thật sự luôn, hôm nay biểu hiện rất xuất sắc, thần quân thật là giỏi.”

Tân Vân Mậu có thể không dùng yêu khi nấu một bữa cơm, cũng sắp làm cô cảm động rớt nước mắt, cô chưa từng thấy anh giản dị đến thế.

“Cũng chưa giỏi thế, chủ yếu là họ phối hợp.” Lông mi Tân Vân Mậu khẽ run, nhỏ giọng nói: “Họ đối với anh là yêu ai yêu cả đường đi mà thôi.”

Anh có thể nhìn ra Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên rất nể mặt, y như Sở Trĩ Thủy nói trước đó, vì con gái họ yêu thương anh, nên họ cũng thiện đãi anh đến thăm nhà.

Đương nhiên, lúc ban đầu họ khách sáo, sau đó đã giải trừ được chút khoảng cách, thật sự dần dần chấp nhận anh.

Sở Trĩ Thủy dịu giọng tâng bốc: “Vậy cũng là bị thái độ của thần quân làm cho cảm động!”

Tân Vân Mậu được cô tâng bốc đến lòng vui vẻ, cả dây thần kinh

đang căng chặt cũng thả lỏng, anh chợt nhớ ra điều gì, lại dùng ánh mắt vi diệu nhìn cô, thấp giọng nói: “Nhưng anh không ngờ họ gấp đến thế, vậy mà còn đặc biệt bưng ra một món.”

Nói thật lòng, anh nhìn thấy Khai Thủy Bạch Thái thì giật mình, may mà sau đó đã hiểu được khổ tâm của họ.

Hoa sen xinh đẹp nở rộ, phấn hoa kỷ tử đỏ tươi, còn đặc biệt giới thiệu món này vô cùng có ý nghĩa đối với con người. Anh tin chắc mình không hiểu sai, chính là thầm than tấm lòng cha mẹ sốt ruột của Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên.

“Gấp cái gì?” Sở Trĩ Thủy đơ ra: “Anh đang nói món nào? Trứng giả cua?”

Họ ở trong bếp xào trứng giả cua rất nhanh, thật sự gọi là hùng hổ gấp rút.

Tân Vân Mậu ánh mắt trốn tránh, anh lưỡng lự một lát, khó khăn mở miệng: “Họ bưng ra một đĩa hoa, còn dùng kỷ tử làm phấn hoa, không phải là đang ám chỉ, hiển nhiên rất gấp sao?”

"Ha?"

Anh nghẹt thở, căng cứng da đầu nói: “... Đang gấp bảo chúng ta thụ phấn kết gạo trúc.”

Xem ra Hồng Hi Minh nhồi nhét cho Tân Vân Mậu không ít thường thức, cả chủ đề nói chuyện treo bên miệng của phụ huynh con người cũng không sót, đến nỗi anh hiểu lầm với món ăn nổi tiếng của yến hội quốc gia, hiểu thành nó để giục sinh con.

Sở Trĩ Thủy muốn nói lại thôi: “Không, cha mẹ em rất thoáng, sẽ

không nói mấy chuyện này đâu..."

Tân Vân Mậu nhíu mày, đắc chí nói: "Đó là trước kia không tiện nói, nên mới dùng món ăn để biểu đạt, chủ đề kiểu này đương nhiên sẽ không nói thẳng."

"Hiện tại anh rất tự tin với nhân tình thế thái nhỉ?" Sở Trĩ Thủy thở dài một hơi, thương xót nói: "Suy cho cùng cũng là cha em tính sai rồi."

Tân Vân Mậu: "..."

Sở Trĩ Thủy: "Ông ấy cho rằng anh là tầng khí quyển, không ngờ anh là tầng dưới đất, hoàn toàn cắm trong đất, chỉ nghĩ tới gạo trúc."

Sở Tiêu Hạ đang xem xét cuộc sống thuận hòa giữa con người va yêu quái, nào ngờ quan niệm của cây trúc từ trước đến nay chưa từng rời xa đất mẹ, quả nhiên yêu khí dùng để nở hoa xong thì cũng không nghĩ đến chuyện khác nữa.

"Lẽ nào em không muốn?" Tân Vân Mậu bất mãn phản bác: "Lần trước là ai nói gạo trúc đáng thương, lật mặt một cái thì không chịu làm người mẹ tốt?"

Sở Trĩ Thủy đỡ trán, khéo léo nói: "Không phải, dù gì cũng phải chờ nó xuất hiện thật sự, anh hẵng lên tiếng chỉ trích em."

"Anh nói trước với em, kết hạt không dễ, không đơn giản như em nghĩ đậu." Tân Vân Mậu lạnh lùng nói: "Vì là thần mới, nó sinh ra rất chậm, tốt nhất là nắm chắc thời gian."

"Lời này là ý gì?" Vẻ mặt Sở Trĩ Thủy vi diệu: "Giống như thần

quân cũng khá lớn tuổi rồi, không nắm chắc thời gian sẽ không kết gạo trúc được."

Lời này không phải là yêu quái khác nói với Tân Vân Mậu nhỉ? Tại sao chính anh còn phải lo âu?

Anh nhẹ hừ một tiếng, lại còn dám tiếp lời: "Vốn là vậy mà, anh ít nhất đã ngàn tuổi, lại không."

"Anh bớt nói xàm!" Sở Trĩ Thủy đỏ mặt tía tai, cô giơ tay nhẹ tóm lấy cổ anh, muốn chặn lại lời nói linh tinh của anh, cuối cùng cũng được như ý nguyện sờ thử yết hầu anh.

"Rồi tuần sau đến không?" Tân Vân Mậu nhìn cô chăm chú, nhấn mạnh nói:

"Giờ anh biết nấu cơm rồi."

"Rõ ràng chỉ là biết xào có một món." Sở Trĩ Thủy thấy anh bùng lên cơn oán niệm trong ánh mắt, vội nói: "Đến đến đến, chắc chắn đến, nếm thử trù nghệ của thần quân.

"Này còn tạm được."

Một người một yêu lại xuống lầu dây dưa rất lâu, Tân Vân Mậu mới chuẩn bị về nhà.

Trong màn đêm, ánh đèn vạn nhà phát sáng, ngọn cây vang lên tiếng xào xạc, chỉ có anh mặc áo sơ mi trắng cả người sáng chói dưới ánh đèn.

Sở Trĩ Thủy tiễn anh đến cổng, Tân Vân Mậu lại đột ngột kéo cô lại, vào lúc cô nghĩ anh không nỡ, chỉ thấy anh nắm lấy tay cô, cho cô vuốt nhẹ yết hầu hơi nhô ra của anh.

Anh hơi cúi đầu, dùng cằm cọ tay cô, con ngươi đen láy cũng tràn đầy ánh sáng, chậm rãi vạch trần: "Muốn sờ thì sờ cho nhiều vào đi, nhìn anh cả ngày rồi, sớm biết em ham muốn thể xác anh, giờ em có giả vờ cũng vô dụng"

"Đâu có..."

"Lần nào làm việc cũng rất nghiêm túc, lại cực kỳ qua quýt với anh."

Đầu ngón tay chạm vào nhiệt độ ấm áp, cùng với da thịt mịn nhẵn, mỗi khi anh mở miệng nói chuyện, yết hầu còn hơi rung động, sự mới lạ khiến ngón tay cô tê dại, có ngọn lửa lan từ ngón tay cô. Hơi thở nhẹ phả qua mu bàn tay cô, mang đến áo giác ngứa ngáy.

Bàn tay cô phủ lên cổ của anh, dùng ngón tay nhẹ vân vê yết hầu, dùng lòng bàn tay cảm nhận nhịp đập, dùng miệng hỗ nẹp xương đòn sâu hoắm của anh, áo sơ mi chỉnh tề cũng xộc xệch, thậm chí cảm nhận được tay cô cũng thăm dò vào cổ áo, nơi nào cô sờ đến cũng đầy cảm giác mạnh mẽ rắn rỏi, ước gì có thể hun nóng ngón tay cô.

Anh kéo tay cô, không lên tiếng để cô sờ soạt cơ thể mình, đáy mắt còn lộ ra tình cảm vấn vương khó nói, giống như quyến rũ cô trong gió đêm.

Giọng nói của anh cũng hơi khàn đi: "Còn muốn sờ chỗ nào nữa?"

"... Anh mau đi đi!"

Sở Trĩ Thủy rút tay về, cô đỏ lựng vành tai đẩy anh ra, ước gì có thể trực tiếp đẩy anh vào khe hở màu đen.

Cô không ngờ hôm nay nhìn anh nhiều thêm có vài cái, vậy mà bị anh bắt được, còn bị mượn cớ chỉ trích một phen. Nhưng không thể không thừa nhận, tức giận của cô ở mức độ nào đó là bị giẫm trúng chân đau, thật sự cả một bữa cơm đều muốn sờ anh, cảm thấy cả người anh ăn mặc xuất sắc hợp gu.

Chắc cô thật sự bị thôi miên thành công rồi, ngày nào anh cũng nói cô thèm muốn thể xác anh, cuối cùng cô hoàn toàn bị dạy hư từ trong tiềm thức.

Trên đường về nhà, nhịp tim của cô vẫn nhanh như cũ, cứ thấy xúc cảm lòng bàn tay không thể rửa sạch, đã lưu lại độ ẩm trên da thịt anh rồi.

Trong nhà, Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên đã dọn dẹp bàn cơm về trạng thái ban đầu, thức ăn thừa được bỏ vào tủ lạnh, trên tủ cũng bày đầy quà cáp các loại, đều là đồ Tân Văn Mậu mang đến hôm nay.

Sở Tiêu Hạ ngạc nhiên nói: “Vậy mà còn tặng cũng ra hình ra dạng, cha thấy cậu ấy nói chuyện không nhiều lắm, cứ tưởng cậu ấy không hiểu mấy chuyện này.”

Tặng quà là một cánh cửa học vấn, Sở Tiêu Hạ không hút thuốc, bên trong không có cỏ thuốc. Quà khác đều không có sai sót, còn có một túi lựu làm người ta chú ý, da lựu rất diễm lệ, trải đầy màu đỏ hồng, trông có vẻ tươi mọng không thôi.

Tạ Nghiên cầm một quả lựu, kinh ngạc cảm thán: “Lựu ở siêu thị sao?”

Lựu thường được bán ở siêu thị vào mùa thu, thời gian này còn hơi sớm, lại không biết Tân Vân Mậu từ đâu tìm ra loại tốt đến thế.

“Đặc biệt đi tìm nhỉ, thật là có lòng, chỉ là hơi vội.” Sở Tiêu Hạ cảm khái: “Nếu hiểu theo tư duy người cổ đại, đồ cậu ấy tặng thật giống sính lễ.”

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: “Hả?”

“Con không biết sao? Vậy mà còn là sinh viên xuất sắc đại học Ngân Hải.” Sở Tiêu Hạ chọc: “Lựu kết hạt rất nhiều, tặng cho bạn bè, chúc phúc gia tộc hưng thịnh, quả lựu là “vạn tử đồng bao, kim phòng ngọc cách”, thể hiện cho nhân duyên mỹ mãn, còn có nhiều con nhiều phúc.”

Ở một số nơi, vợ chồng son còn cùng nhau trồng hai cây lựu, ý như mãi mãi liên kết với nhau, kỷ niệm tình yêu của họ.

Sở Trĩ Thủy tê dại nói: “Vốn còn không hiểu, vừa nghe nói kết hạt thì con hiểu rồi.”

Yêu quái thực vật mãi mãi trốn không khỏi giới hạn tư duy của thực vật.

Chương 209:

Tạ Nghiên tách một quả lựu tươi, lộ ra hạt lựu đỏ mọng trong veo, tán thưởng nói: “Nhìn rất ngon, hôm nào hỏi cậu ấy mua ở đâu vậy, còn biết lựa trái cây hơn cả mẹ.”

“Nếu cha mẹ muốn ăn, hôm khác tìm anh ấy lấy.” Sở Trĩ Thủy qua loa nói, cô nghi anh dùng yêu khí để tưới, nếu không thì không thể xuất hiện trái cây trái mùa được.

Sở Tiêu Hạ hài lòng gật đầu: “Được đó, tuy không phải con người, nhưng cũng khá tốt, thắng ở chỗ rất chân thành.”

“Không phải con người tốt biết bao, không có người nhà.” Tạ Nghiên nói: “Nếu là con người, đụng phải người trong nhà không nói đạo lý, lại phải gây ra biết bao nhiêu phiền phức, chắc chắn phải chào hỏi với họ, tôi không chịu nổi việc gặp mặt với hạng người như Lưu Hà Mĩ kia.”

Sở Trĩ Thủy vô lực nói: “Cha, mẹ, có phải hai người chấp nhận quá nhanh không, mới bắt đầu đã bàn luận ưu điểm...”

“Đương nhiên rồi, chúng ta cũng phải vì cuộc sống của các con mà cân nhắc, con tìm một gia đình có bối cảnh đơn giản, chúng ta sẽ nhẹ nhõm rất nhiều. Sở Tiêu Hạ nói: “Đến lúc đó con cái phải đi học, thì đưa đến nhà trẻ bên cạnh, sau khi về hưu cha phụ trách đưa đón.”

... Này không phải hơi lo xa rồi hả."

Ban nãy cô còn nói với Tân Vân Mậu thật ra cha mẹ không có suy nghĩ đó, giờ lại trực tiếp nói đến nhà trẻ, cả chuyện đi học của gạo trúc cũng nghĩ xong luôn rồi?

Tạ Nghiên bỗng nhớ ra gì đó, bà vội bỏ miếng lựu trong tay xuống, lại lau ngón tay sạch sẽ, gọi Sở Trĩ Thủy sang một bên: "Lúc trước không biết, mẹ không nói, giờ có bạn trai rồi, biết con cũng đã lớn, nhắc nhẹ con mấy câu."

Sở Trĩ Thủy hoang mang.

"Mình ngày thường chú ý hơn, suy nghĩ cặn kẽ có vài chuyện làm thế nào, bảo vệ cơ thể mình." Tạ Nghiên nói khéo: "Nếu thỉnh thoảng tối cuối tuần không về nhà, con và cậu ấy nói một tiếng với cha con là được."

Sở Trĩ Thủy cạn lời, không ngờ chủ đề người lớn lại ập tới, bướng bỉnh nói: "Con muốn về nhà, thì phải về nhà."

"Con về nhà làm gì?" Tạ Nghiên thẳng thốt: "Chẳng phải nhà mới đã sắp xếp ổn thỏa rồi sao."

Sở Trĩ Thủy nuốt nước bọt, hời hợt nói: "Này không phải là muốn bảo vệ anh ấy à."

Tạ Nghiên: "?"

Sở Trĩ Thủy trấn định nói: "Anh ấy là yêu quái thực vật, nên không phải là con có thai, mà là anh ấy thụ phấn kết hạt, mẹ hiểu lầm rồi."

Tạ Nghiên: “???”

Tạ Nghiên nghe con gái phổ cập xong chuyện gạo trúc, bà bỗng ngẩn ngơ, nhượng bộ nói: “Vậy con về nhà đi, đừng nhanh quá...

Sở Trĩ Thủy dặn dò: “Đúng chứ, mẹ phải nghĩ cho cảm nhận của người ta.”

Tạ Nghiên lúc này mơ hồ, bối rối gật đầu, đáp lại: “Đúng, tốt lắm, vậy sau này con đừng tiết kiệm tiền, phải tìm trung tâm ở cử thì giúp cậu ấy tìm.”

Buổi gặp mặt đầu tiên của Tân Vân Mậu và cha mẹ hạ màn viên mãn, Sở Trĩ Thủy lại đến nhà mới, cô thoải mái tự tại hơn nhiều, không có gì để giấu giếm nữa.

Một người một yêu còn hẹn cuối tuần sau đến cửa hàng mua điện thoại, cuối cùng cũng để Tân Văn Mậu bước vào cuộc sống hiện đại. Lúc trước anh chỉ liên lạc với Sở Trĩ Thủy, có thể mượn tín vật ỳ túy dịch chuyển đến cạnh cô, lại lười nói chuyện với người khác, đương nhiên không dùng thiết bị truyền

tin.

Hiện tại, điện thoại trói buộc với giấy tờ của Tân Vân Mậu, lại thêm cách liên lạc của Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên, cuối cùng mở rộng chút con đường giao lưu.

Sở Tiêu Hạ thường gửi tin thời sự cho Tân Vân Mậu, xem ra rất hy vọng anh hiểu lịch sử phục hưng của quốc gia, còn từ một vài khái niệm vận mệnh cộng đồng con người, học một biết mười mà kéo dài mối quan hệ yêu quái và con người.

Tạ Nghiên lại không như vậy, bà chỉ thả tim trên vòng bạn bè cho Tân Vân Mậu, đó là ảnh chụp chung ở Đan Sơn của cô và anh.

Người nhà của Sở Trĩ Thủy và cũng dang rộng vòng tay như cô, dần dần mang bụi trúc xanh vào trong sân, tự nhiên âm thầm nuôi dưỡng anh.

Trong cục quan sát Hoài Giang, nhân viên phòng quan sát từ Không Tang quay về, còn dẫn theo một nhóm lớn yêu quái lao động cải tạo mới tinh, đẩy nhanh tiến độ xây dựng của cục.

Sở Trĩ Thủy đứng bên cửa sổ, cô nhìn dáo dác công trình xây dựng, mới lạ nói: “Sao cảm giác như công trường trở nên náo nhiệt nhỉ? Không phải cách đây không lâu sếp Miêu còn nói, lò sắp rỗng rồi, tìm không được yêu quái thích hợp sao.”

Tuy xây dựng cơ bản của cục có thể dựa vào yêu quái cải tạo, nhưng thi hành thực tế vẫn có độ khó, không phải tất cả yêu quái đều có năng lực xây nhà. Có vài yêu quái già ở tù có trình độ học thức không đủ, căn bản không thể sử dụng thiết bị của con người, cần phải bắt yêu quái theo kịp thời đại mới được.

Kim Du: “Nghe nói đi công tác đến Không Tang bắt một nhóm, cục quan sát bên kia thật sự giam không hết, chỉ có thể chuyển đến cục quan sát khác, họ chọn ra yêu quái thực vật giỏi xây dựng mang về đây.”

“Thì ra phòng quan sát còn biết giới hạn chuyển tù?”

“Biết chứ, nếu trữ lại quá nhiều, trong cục cũng sẽ không ổn định.”

“Hóa ra là vậy.”

Trong cục Không Tang, nhóm yêu quái cục trưởng Hoàng trải qua tác chiến dài lâu, cuối cùng dưới sự chi viện của cục khác, họ cũng triệt để tiêu diệt thế lực miếu long thần phách lối dạo này.

Thế nhưng, áp giải không nói lên đã kết thúc, nhốt giam cũng là vấn đề lớn, áp lực khổng lồ nhanh khiến cục Không Tang sụp đổ, dù không ngừng chuyển tù nhân đến cục khác, nhưng tốc độ di chuyển vẫn không đuổi kịp tốc độ bắt nhốt vào, ai bảo khoảng cách xa áp giải phạm nhân quá chậm.

Phòng quan sát Không Tang, một con rồng rú lên tiếng ngâm dài, yêu khi đen kịt lan ra, đột nhiên vùng vẫy thoát ra khỏi xiềng xích đã trói buộc bấy lâu!

Chỉ thấy một sợi bóng đen lộ ra từ trên đầu rồng dữ tợn bằng đá, mắt thấy sắp nhảy lên không trung, cởi bỏ cầm cố ngủ say ngàn năm!

“Đóng cửa, đóng cửa ngay!” Cục trưởng Hoàng kinh sợ nói: “Đừng để hắn thoát ra phòng quan sát!”

Vô số xiềng xích lạch cạch vang lên, mạnh mẽ vỗ đầu rồng trở về, bất lực vì cái bóng kia bất khuất đứng dậy, lần nữa rình rập chuồn ra cửa lớn uy nghiêm. Cái lò nhốt tín đồ long thần cũng hỗn loạn lên, mượn thế tăng thêm áp lực cho yêu quái Không Tang, trợ uy cho người đã từng là vị thần của họ.

Trời rung đất chuyển, cửa sắt bị chấn động mở ra một khe hở, một khắc sau lại bị đóng lại, ai ngờ cái bóng đen kia còn bay ra được nửa sợi.

Hiện trường người ngã ngựa đổ, các yêu quái hoảng loạn.

Cục trưởng Hoàng sợ đến rụng lá điên cuồng, ông ấy vỗ mạnh trán mình, kinh sợ nói: “Tiêu rồi, tiêu rồi, tôi sắp bị cách chức rồi, hắn vậy mà còn trốn ra!"

“Cục trưởng Hoàng, chỉ trốn ra nửa sợi thần hồn, chắc là một trong tám phần của hắn, hơn nữa cũng suy bại ngàn năm rồi...

“Trốn ra một phần mười sáu cũng là sự cố an toàn! Chuyện này có hay không có, không phải xem hắn trốn ra bao nhiêu!”

Tin này nhanh chóng truyền đến ba cục khác, long hồn còn sót lại đã lêu lổng bên ngoài, lúc này không biết nơi nào.

Trong văn phòng cục trưởng, Hồ Thần Thụy cảm thấy thế cục căng thẳng vô cùng, ông lập tức gọi Tân Vân Mậu và Miêu Lịch đến, muốn thương lượng đối sách, sắc mặt nghiêm túc nói: “Thần quân, hiện tại long thần đã trốn ra, e là chuyện lớn không hay rồi, làm phiền anh nhanh chóng ra tay...”

Tân Vân Mậu ngồi trên sô pha, anh lại chẳng có chút khẩn trương nào, ung dung hỏi ngược lại: “Tại sao tôi phải ra tay?”

“Hả?” Hồ Thần Thụy ngạc nhiên nhìn anh: “Nhưng đó là tàn dư của long thần, chắc chắn hắn sẽ...

“Đó là một phần tám tàn dư, hơn nữa qua hơn ngàn năm suy bại, ông cảm thấy lúc trước hắn không đánh bại tôi, giờ còn chủ động đánh tới sao?” Tân Vân Mậu nhíu mày: “Hắn cũng không phải kẻ đầu óc có vấn đề, sẽ phải nghỉ ngơi dưỡng sức, rồi mới ngóc đầu dậy.”

“Vậy chúng ta càng không thể để hắn nghỉ ngơi dưỡng sức, chắc chắn phải thừa thắng xông lên...”

“Chờ hắn nghỉ ngơi xong, cũng không biết đã qua mấy trăm năm, đến lúc đó không còn là chuyện của tôi nữa.” Tân Vân Mậu điềm tĩnh nói: “Tôi chỉ còn sống một trăm năm, đó là công việc của các ông, liên quan gì đến tôi, tại sao tôi phải ôm việc?”

Nếu năm ấy long thần không đánh anh, thật ra anh tuyệt nhiên sẽ không ra tay, thực vật vốn không phải phần tử ham chiến.

“Thần quân, này không hợp lý nhỉ?” Hồ Thần Thụy há mồm trợn mắt, lựa lời khuyên nhủ nói: “Chúng ta không thể vừa vào biên chế thì không làm việc, này đều là tật xấu của con người, anh không thể học mấy này chứ?”

Sao mới giải quyết xong chuyện vào biên chế anh lại bắt đầu phá game rồi?!

“Tôi thuộc phòng phát triển kinh tế, chứ không phải phòng quan sát, các người không quản được tôi.” Tân Văn Mậu chế nhạo nói: “Cả một phần tám cũng giam không xong, các ông cũng không khỏi quá vô dụng rồi.”

Hồ Thần Thụy sức đầu mẻ trán: “Miêu Lịch, anh cũng nói đôi câu đi, khuyên thần quân chút!”

Miêu Lịch meo một tiếng, anh ấy hơi nhướng mày, lười biếng nói: “Có gì mà khuyên? Anh ta cũng đâu phải vừa vào biên chế đã mang thai, tôi cảm thấy rất có đạo đức rồi.”

Hồ Thần Thụy: “???”

Tân Vân Mậu: “...”

Tân Vân Mậu im lặng vài giây, dường như đang nghĩ ngợi gì đó, mặt vô cảm nói: “Anh nhắc nhở tôi, đây cũng là một cách nghĩ, là quyền lợi hợp pháp tôi được hưởng.”

Miêu Lịch thấy đối phương trấn định như vậy, anh ấy bỗng trừng to mắt mèo, kinh sợ nói: “Hóa ra anh nghĩ vậy thật.”

Trước kia Tân Vân Mậu tốt xấu cũng sẽ xấu hổ tức giận phản bác lại, giờ nở hoa xong cả da trúc cũng dày hơn, đã đạt đến trình độ trúc vàng không sợ nước nóng.

“Có kiểu nội quy này, tại sao không dùng?” Tân Vân Mậu khá bình tĩnh: “Tôi lại không vi phạm pháp luật, đây cũng không đáng thẹn, dạo này xem không ít tin tức, tôi có rất nhiều cách nhìn mới.”

Gần đây dưới sự ảnh hưởng của tin tức thời sự, Tân Vân Mậu cảm thấy xã hội này thay đổi rất nhanh, có vài quan niệm cũ quả thật nên thay đổi.

Miêu Lịch thân làm lãnh đạo cấp phòng, anh ấy nhíu mày, líu lưỡi nói: “Nhưng dù gì anh cũng đã qua thời kỳ thực tập rồi? Thời gian này cũng không coi trọng lắm?”

Hồ Thần Thụy nghe họ nói chuyện, tâm thái ông ấy tốt, hiếm khi bị ép đến đổ: “Tôi gọi hai vị đến là tranh luận hiện trường trong hệ thống mà! Chúng ta không thể nói chính sự chút à!”

“Uầy, ban đầu tôi đã đoán được không dễ dẫn theo đoàn đội, đến Hoài Giang chắc chắn sẽ gặp phải đồ hay sinh sự.” Ông ấy đầy oán

khí nhìn hai yêu quái, lần đầu để lộ tiếng lòng vẫn luôn đè nén, than ngắn thở dài nói: “Chậc chậc, xem xem họ quăng rắc rối vào tay tôi, vị này không cần nói nữa, Miêu Lịch anh cũng là người xem náo nhiệt, không bằng lòng làm lãnh đạo của anh.”

Phòng quan sát là bộ phận nòng cốt của cục quan sát, cục trưởng và trưởng phòng phòng quan sát cần phải giao lưu với nhau hằng ngày, nhóm yêu quái Diệp Hoa Vũ biết đức tính của Miêu Lịch, dĩ nhiên cung kính nhưng không gần gũi, chạy đi càng nhanh càng tốt.

Tân Vân Mậu thấy hồ ly tức giận, nghi hoặc nói: “Các ông đã tìm được hành tung của hắn?

Hồ Thần Thụy nghe xong, khôi phục cảm xúc, đáp: “Vẫn chưa.”

“Vậy tôi ra tay thế nào?” Tân Vân Mậu không vui: “Lửa yêu trên người tôi dập tắt ở Tất Ngô, đã cắt đứt liên kết với ý thức của hắn rồi.”

Thuở trước Tân Vân Mậu cảm nhận biết được hận thù của long thần từ trong lửa yêu, giờ lửa yêu cả người tiêu tán, sẽ không bị ảnh hưởng nữa, cũng rất khó định vị.

Miêu Lịch lòng sinh tò mò: “Điều này nói lên hắn vẫn chưa gây chuyện?”

Hồ Thần Thụy: “Đúng, cục trưởng Hoàng gửi tin đến, Không Tang bình yên vô sự, chỉ là không tìm thấy tàn hồn.”

Miêu Lịch nhởn nhơ nói: “Vậy chúng ta gấp gì chứ, cục trưởng Hồ cũng không phải cục trưởng Không Tang, quản nhiều vậy làm chi, nếu trời sập xuống thật, vẫn có cục trưởng Hoàng chống đỡ.”

“Lão Hoàng sắp bị cách chức nhanh thôi.” Vẻ mặt Hồ Thần Thụy vi diệu, nhướng mày nói: “Tôi nghe hiểu ý anh rồi, anh bảo tôi cũng hư chung với anh.”

Miêu Lịch làm như vô tội: “Tôi nói thật đấy, meo.”

“Nhưng nếu theo suy tính của trước kia, nếu hắn trốn ra là vì tìm người, cần quanh quẩn ở vùng lân cận Không Tang.” Hồ Thần Thụy do dự một lát, tâm trí ông ấy dao động: “Hình như quả thật cục Hoài Giang không cần sốt ruột.”

Dù Tân Vân Mậu đã nở hoa, nhưng so với long thần suy bại ngàn năm, vẫn là mạnh hơn nhiều. Theo logic thông thường, long thần chắc chắn không nên đến Hoài Giang, hắn nên hồi phục lại sức mạnh xong rồi hắn đi tìm kẻ thù.

“Rồi còn chuyện nữa không?” Tân Vân Mậu xụ mặt nói: “Hết chuyện tôi đi đây, tan làm đúng giờ cũng là một trong những thú vui của con người.”

Chương 210:

Hồ Thần Thụy triệt để bị đánh bại, vò đã mẻ lại còn sứt nói: “Hết chuyện rồi.”

Một lát sau, cửa văn phòng được nhẹ nhàng đóng lại.

Hồ Thần Thụy đưa mắt tiễn Tân Vân Mậu rời đi, ông ấy không hề có sức uy nghiêm lớn nào trước mắt thần quân, cảm khái nói: “Anh ta thật là chẳng có tính trách nhiệm của Tiểu Sở gì cả.”

Miêu Lịch: “Chẳng lẽ không phải là trưởng phòng Sở quá có trách nhiệm mới bị anh ta dính lấy à?”

Ánh mắt Hồ Thần Thụy phức tạp, xoay đầu nhìn chú mèo mun một cái, khuyên bảo: “Miêu Lịch, anh cứ nói chuyện như vậy, thật sự rất khó bảo vệ anh.”

Cảnh sát trưởng mèo mun có thể sống sót đến nay, quả thật thuộc về một kỳ tích lớn, lẽ nào mèo thật sự có chín cái mạng?

Cục Hoài Giang, lúc này là cuối hạ đầu thu, còn chưa đến lúc khai giảng, cải thìa trong khu đất hoang mọc thành từng bụi, chưa đến hai ngày đã lộ ra một mảnh đất xanh mướt rộng lớn, thả mắt nhìn đi thấy sóng xanh dập dờn, làm người ta thấy lòng sinh vui mừng.

Trước kia Ngưu Sĩ sẽ trồng rau trong khu đất hoang, nhưng lúc ấy cũng mới chỉ là chút cải thìa và khoai tây, hơn nữa quy mô cũng

không tính là cực kỳ lớn. Đến nay,

kinh tế trong cục khá đầy đủ, anh ấy đặc biệt chỉnh đốn ra một mảnh vườn rau, trồng luôn vài cây ăn quả, cũng không bón phân gì, hoàn toàn là rau hữu cơ từ thiên nhiên.

Sở Trĩ Thủy nhờ Tân Vân Mậu dùng yêu khí để tưới, cây ăn quả trong vườn rau thuận lợi sinh sống, sau này có thể có quả ăn trong cục. Cây ăn quả được vun trồng không nhiều, hoàn toàn là để giảm bớt cơn thèm, càng không định bán ra.

Nhà ăn sẽ mua nguyên liệu nấu ăn từ bên ngoài, vẫn sẽ nhổ rau trong vườn, nhưng trong mùa thực vật tươi tốt, một lứa rồi lại một lứa thu hoạch không hết, cứ còn lại một chút, nhưng không đủ dùng trong cục.

Ngưu Sĩ dứt khoát dùng thời gian rảnh hái rau, bày một cái sọt trên bàn cờ tướng, mặc cho thành viên phòng phát triển kinh tế chọn lựa. Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ sắp về nhà, ngày thường họ không ăn cơm trong cục, sẽ lấy chút rau cải mang về.

Ngưu Sĩ tìm một cái túi vải, đưa cho Sở Trĩ Thủy một túi lá tiêu, giới thiệu nói: “Loại lá này bên ngoài ít bán lắm, phải ăn rau vườn mới nhổ đó, rất hợp lấy về nấu canh.”

“Lá tiêu còn có thể ăn sao?” Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Hình như tôi chưa từng ăn.”

“Đương nhiên có thể, nấu chung với thịt nạc viên.”

Sở Trĩ Thủy nhìn Trần Châu Tuệ bên cạnh, hỏi: “Châu Tuệ, em không lấy chút sao?”

Trần Châu Tuệ lắc đầu: “Tối nay em ăn cơm trong cục.”

Kim Du cười nói: “Tối nay chúng tôi và anh Ngưu ăn cơm tự sôi, cô muốn tham gia chung không?”

“Lần sau đi.” Sở Trĩ Thủy liếc thấy Tân Vận Mậu đi ra từ trong hành lang tòa nhà, cô đã đồng ý tối nay cho anh xuống bếp, lịch sự nói: “Hôm khác cùng ăn.”

Giờ Sở Trĩ Thủy là người duy nhất kiên trì về nhà, ngay cả con người còn lại là Trần Châu Tuệ cũng phản chiến rồi.

Vì trong nhà không có ai nên Trần Châu Tuệ trường kỳ đóng quân trong cục quan sát, thỉnh thoảng thì trực tiếp ngủ trong ký túc xá nhân viên. Kỳ nghỉ hè thế này cũng không tệ, chí ít ngày thường Kim Du có thể ở cùng cô ấy, nhiều khi cũng có thể đến vườn trà thăm lão Bạch.

Tân Vân Mậu đi thẳng đến, anh thuận tay nhận túi vải trong tay Sở Trĩ Thủy, dáng vẻ muốn đi về phía bãi đậu xe.

Các yêu quái khác như Kim Du nhìn thấy cảnh này thì biết họ có hẹn trước rồi, tự nhiên thông minh ra không cố khuyên nữa.

Trần Châu Tuệ cầm một quả trái cây, cô ấy sờ vỏ quả mềm mới, lập tức nói: “Chị Trĩ Thủy, có thể trồng cây ăn quả bên vườn trà không?”

Sở Trĩ Thủy hơi sững người: “Trồng trái cây ở vườn trà?”

Trần Châu Tuệ gật đầu: “Đúng, không cần nhiều quá, vài cây là được.”

“Có thể chứ.” Sở Trĩ Thủy nhìn trái cây trong tay cô ấy, cười nói: “Nếu em muốn để lão... để lão Bạch thử, có thể trực tiếp mang qua đấy cho ông ta, tất nhiên là trồng bên kia cũng được.”

Vườn trà là vùng đất tài nguyên của Quan Cục, căn bản không trồng cây ăn quả, nên nhóm ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch không có duyên thử.

Trần Châu Tuệ bị nhìn thấu ý muốn nhỏ nhoi, cô ấy mới xấu hổ đáp: “Vâng”

“Hôm khác chúng ta lái xe qua đó đi, tìm một ngày kiểm tra nhân sâm.” Sở Trĩ Thủy xoay đầu nhìn Tân Vân Mậu, hỏi ý kiến của anh, suy cho cùng cây ăn quả cũng phải nhờ anh tưới.

Tân Vân Mậu: “Được.”

Một người một yêu tạm biệt với họ, cầm rau sạch trong vườn, tay xách nách mang lái xe về nhà.

Hôm nay Sở Trĩ Thủy không về nhà cha mẹ ăn cơm, cô đã hẹn ăn cơm ở nhà mới với Tân Vân Mậu.

Mấy hôm nay Sở Tiêu Hạ thường gửi sách dạy nấu ăn cho Tân Vân Mậu, làm yêu quái trúc tin chắc rằng mình trù nghệ bay bổng, cần phải làm một lần theo các loại sách nấu ăn.

“Anh Ngưu cho nhiều rau thế, chúng ta không cần mua nữa.” Sở Trĩ Thủy liếc túi vải trên hàng ghế sau: “Vốn còn nói đến siêu thị một chuyến.”

Tân Vân Mậu ngồi ở ghế phó lái, hờ hững nói: “Vậy em thiếu anh một lần.”

Sở Trĩ Thủy hoang mang: “Em thiếu anh gì?”

“Cùng đi dạo siêu thị là một trong những thú vui của con người, nhưng hôm nay chúng ta không thể đi rồi.” Tân Vẫn Mậu nhướng mày: “Nên em thiếu anh một lần, hôm khác phải bù vào lần này.”

Cô buồn cười nói: “Anh còn tận hưởng việc làm con người hơn em, cả đạo siêu thị cũng có thể tính là thú vui?”

“Sao không tính?” Anh liếc xéo cô: “Là ai nói thế giới sao có thể yên bình khi nhà nhỏ bất an, siêu thị cũng dạo không ra hồn, vậy còn có thể làm tốt chuyện gì?”

Sở Trĩ Thủy thấy anh đầy nghiêm túc, không nhịn được thổ tào: “Nghe anh nói vậy, thì nên nghỉ phép một ngày, để người toàn thành phố đều học đi dạo siêu thị.”

Tân Vân Mậu suy tính nói: “Hình như cũng không phải không.

“Được rồi, chúng ta đi siêu thị, hôm nay đi dạo!” Sở Trĩ Thủy chịu thua với lối suy nghĩ của anh, vội nói: “Có thể mua chút gia vị.”

Tân Vân Mậu giờ mới vui vẻ lên.

Trong siêu thị, các sản phẩm bày hàng la liệt trên kệ, khách hàng đẩy xe hàng tấp nập, trông cực kỳ náo nhiệt.

Dù một người một yêu lên kế hoạch đồ cần mua không nhiều, nhưng Tân Vân Mậu vẫn kéo lấy xe hàng, im lặng đi phía sau Sở Trĩ Thủy.

Trong quầy đông lạnh đặt đầy các đồ uống rực rỡ sắc màu, vốn dĩ Sở Trĩ Thủy không có hứng thú với mua sắm, nhưng vừa vào lại ngắm cảnh hoa bay mà say đắm, tò mò cầm cái này cái nọ lên, rõ ràng lúc đầu còn tưởng không thiếu cái gì, hiện tại lại muốn chất đầy đồ vào xe, thấy cái gì cũng muốn lấy.

Cô đứng trước kệ hàng, gương mặt bị một tầng ánh sáng ấm hắt lên, nhìn thấy đồ muốn mua thì hai mắt sáng rực, lông mi nhấp nháy cân nhắc một chút, đôi má phảng phất ý hồng nhạt, giống như một quả đào ngọt mọng nước, muốn khiến người ta dùng ngón tay nhẹ xoa nắn, không tránh khỏi ngửi thấy hương thơm ngọt thanh.

Tân Vân Mậu chợt mất tập trung, anh im lặng nhìn chăm chú vào Sở Trĩ Thủy, ngắm cô đang lắc tới lắc lui trước kệ.

“Ở đây còn có nước lẩu cô đặc, hôm khác chúng ta nấu lẩu đi, anh Ngưu nói khoảng thời gian này vườn rau sẽ có rất nhiều rau.” Cô vui mừng nói: “Vừa hay trong nhà có một cái nồi mới chưa dùng.”

“Ừm, được.”

“Vậy có thể lấy thịt dê cuộn đông lạnh, em chưa ăn hãng này, rồi lấy thêm chút thịt bò cuộn thử xem?”

“Có thể.”

“Mua chút tương vừng? Mua thêm một chai dầu mè?”

“Được rồi.”

“Sao gì anh cũng đồng ý vậy?” Sở Trĩ Thủy nghe anh đồng ý liên tục, cô vốn cúi đầu chọn đồ, hồ nghi nói: “Có đang nghiêm túc nghe em nói không đấy?”

Tân Vân Mậu mù tịt chớp mắt: “Hả?”

Anh toàn tâm thưởng thức cảnh cô nghiêm túc chọn đồ, nghe thấy giọng nói tung tăng của cô, tâm tư từ lâu đã không biết đã bay đến nơi nào.

“Quả nhiên anh không nghe em...” Sở Trĩ Thủy như nắm được thóp của anh, lập tức đứng thẳng người dậy nhìn về phía sau, nhưng thấy xong dáng vẻ anh thì sững sờ, nửa câu sau cũng theo đó mà nuốt vào cổ họng.

Tân Vân Mậu củi nửa người, anh mặc quần áo bình thường thoải mái, hai tay chống lên tay vịn của xe hàng, đang thảnh thơi đi theo cô. Đồng tử như giọt mực đen đầy ý cười, tựa như một vũng nước mát dưới bóng râm được gió xuân ấm áp thổi qua, xuất hiện sóng ánh sáng lung linh, không rời mắt ngắm nhìn cô.

Sở Trĩ Thủy lặng im, tim phổi như bị va chạm mạnh mẽ, trong phút chốc bị màn này cảm nhiễm, lĩnh hội được sự rung động.

Anh vui vẻ từ tận đáy lòng, ánh mắt thuần khiết như vậy, khiến cô cũng muốn hôn anh.

Sở Trĩ Thủy ý thức được suy nghĩ này, ngón tay đột nhiên khẽ run. Cô mím môi, trịnh trọng nhíu mày, nhắc nhở nói: “Dù giờ anh đã nở hoa, vẫn là ít trêu ông ghẹo bướm lại đi.”

Tân Vân Mậu: “...”

Tân Vân Mậu hoang mang, anh cảm thấy oan ức vô cùng, phản bác nói: “Anh khi nào.”

“Đừng có giảo biện, thật là trúc trà xanh.” Sở Trĩ Thủy chợt nóng mặt, không muốn nói bị đã anh mê hoặc, cắn răng nói: “Em đã nhìn thấu chiêu này của anh rồi.”

Anh có sở thích biến thái, chính là nghĩ cách câu cô, sau đó bày ra dáng vẻ bị cưỡng ép.

Giả vờ trong sáng luôn là sở trường của anh ấy.

Tân Vân Mậu hơi không phục, dứt khoát đẩy xe hàng qua một bên, đi đến vây lấy cô. Anh dán vào sau lưng cô, giơ tay lấy nước uống trong quầy đông lạnh, cố ý dùng cánh tay hạn chế phạm vi hoạt động của cô, ấu trĩ xoay người cô lại, làm như không có gì ôm lấy cô.

Chất liệu quần áo mùa hè mỏng nhẹ, Sở Trĩ Thủy cảm nhận được cơ ngực vững chắc sau lưng bỗng chốc run rẩy cả người, y như bị nấu chín, vội tiến lên một bước muốn kéo dài khoảng cách với anh, ai oán nói: “Anh sắp ép ngã em rồi.”

“Còn tưởng lại muốn nói anh trêu ong ghẹo bướm.” Tân Vân Mậu hạ tầm mắt, anh đánh giá vẻ mặt cô, thờ ơ nói: “Suy cho cùng anh đẩy xe cũng bị oan ức, lấy chai nước chắc bị nói còn thảm hơn.”

Sở Trĩ Thủy bị anh cản lại không có đường lui, vội giơ tay đẩy anh: “Anh trẻ con thật ấy, xê ra chút đi.”

Tân Vân Mậu đắc chí: “Em cũng chọn lâu vậy, anh còn chưa lấy nữa, tại sao phải đi ra?”

Cô thấy anh sống chết không động đậy, như một tảng đá cứng, không vui nói: “Thần quân, năm nay anh lên ba tuổi à?”

Anh chọc ghẹo: “Chắc là lớn hơn chút với tuổi trong thế giới tinh thần của em."

Tân Vân Mậu cúi đầu nhìn cô tức giận, cô còn lộ ra cái gáy bóng loáng, một vùng da thịt phát sáng dưới ánh đèn. Yết hầu anh chợt động, không nhịn được hít sâu một hơi, lại không chút tiếng động thở ra, trên mặt lại không có chút sóng gợn.

Hơi thở nhẹ bẫng quét qua, xúc cảm tê ngứa, như một cọng lông vũ tinh xảo nghịch ngợm chui vào tai cô.

Sự tươi mát của lá trúc dầm mưa dày đặc trong không gian có hạn, đến mức mà đầu mũi cô phát tê, triệt để bị mùi hương của anh chuốc say, cứ cảm thấy cả người chìm đắm trong vòng tay anh.

Như ẩn như hiện, quyến rũ lòng người, còn ái muội hơn một nụ hôn dịu dàng.

Hơi thở nhẹ như sợi bông của anh phả xuống, làm cho sức lực cả người cô đột nhiên mất hết. Rõ ràng anh không chạm vào cô, nhưng còn khiêu khích người ta hơn cả chạm vào.

Sở Trĩ Thủy nắm cái gáy bị thổi khí che lại, lúc này cả cơ thể cô đã đỏ rực, kinh sợ nói: “Anh thổi bậy bạ cái gì vào em!?”

Tân Vân Mậu thân là chuyên gia thực vật học, ánh mắt anh lấp lóe sự chột dạ, lại một thân nghiêm chỉnh giải thích: “Trêu ong ghẹo bướm chính là dùng bề ngoài và mùi vị để hấp dẫn, ngoài thu hút bởi thị giác, còn phải tỏa hương hoa.”

Chương 211:

Sở Trĩ Thủy thấy anh mặt dày vô sỉ, thật muốn mua một cây kéo trong siêu thị về nhà cắt hết hoa trúc, cho anh đừng làm chuyện tỏa hương hoa này nữa.

Tân Vân Mậu cố ý giày vò cô, lèo nhèo chọn đồ, quăng vào xe hàng vài chai nước mới ung dung buông cô ra.

Sở Trĩ Thủy quét mắt nhìn nước trái cây lạ lùng, cô hiểu ra rằng anh bị thu hút bởi vỏ chai xinh đẹp, nhắc nhở nói: “Dù thử xong mùi vị không ngon, anh mua về cũng phải uống hết.”

“Sẽ uống hết mà.” Tân Vân mậu nhướng mày: “Đã lãng phí qua bao giờ?”

“Chậc chậc, nhưng lần nào uống cũng mặt mày ngưng trọng.”

Họ mua xong nguyên liệu lẩu, lại bắt đầu tản bộ qua nơi khác, vậy mà còn nhìn thấy sản phẩm Quan Cục trên kệ.

Trước kia Sở Trĩ Thủy từng nghe cha mẹ nói rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu cô tự mình đi dạo nhìn thấy, sản phẩm như kẹo gừng, gói canh vân vân được đặt ở vị trí khá bắt mắt, bên cạnh còn có giấy dán đánh dấu là hàng hot bán chạy. Cô móc điện thoại ra chụp một cái, gửi vào nhóm chat của phòng phát triển kinh tế, muốn cho Kim Du và Trần Châu Tuệ xem.

“Đúng rồi, trước khi tan làm anh đi làm gì vậy?” Sở Trĩ Thủy nói: “Vốn định gọi anh đến vườn rau chung.”

Tân Vân Mậu tùy tay đút túi: “Hồ Thần Thụy gọi anh đến nói lời thừa thãi.”

“Lời thừa?

“Nói tàn hồn của con rồng đó trốn ra từ Không Tang, giờ không biết đang ở đâu.”

Sở Trĩ Thủy im lặng một lát, cô ngơ ngác nhìn anh, chần chừ nói: “Có lẽ sự lý giải về lời thừa của chúng ta khác nhau, chẳng lẽ đây không phải chuyện cấp bách sao?”

“Trốn ra là một trong tám phần tàn hồn, bằng với việc anh không lấy lại được tên mình, hơn nữa là chạy ra từ Không Tang, nơi đó phong ấn thứ có liên quan

đến ký ức ở Không Tang của hắn.” Tân Vân Mậu giải thích: “Theo hệ thống phán đoán của nhóm người Hồ Thần Thụy, Hoài Giang và Tất Ngô là nơi nguy

hiểm nhất, Tất Ngô là nơi hắn sinh ra, Hoài Giang là hiện trường đại chiến, sức mạnh của hai đoạn ký ức này mạnh nhất.”

“Không Tang thuộc bộ phận không quan trọng lắm, cộng thêm hắn đã suy bại ngàn năm, hiện tại đột nhiên lén chạy ra ngoài, nếu đụng phải đoàn đội con mèo kia, không chừng đánh không lại.”

Thần hồn long thần bị xé toạc thành bốn bộ phận, dĩ nhiên oán khí ở Tất Ngô và Hoài Giang là nặng nhất, đại diện cho điểm đầu và điểm cuối của long thần, Ngân Hải và Không Tang êm dịu hơn

nhiều.

Sở Trĩ Thủy tò mò nói: “Không Tang đang phong ấn ký ức gì của hắn?”

“Chính là chuyện lần trước Bím Tóc Nhỏ nói đó, gì mà một người con gái con người, anh cũng không biết chân tướng.” Tân Vân Mậu nói: “Hồ Thần Thụy họ cảm thấy hắn chạy ra là muốn tìm người ta, nếu không thì tại sao cứ phải là bộ phận chấp niệm bên Không Tang sâu đến thế, biết rõ sớm muộn cũng bị bắt về, vẫn phải nghĩ cách trốn ra ngoài.”

Sở Trĩ Thủy nhíu mày, chất vấn nói: “Không phải, đây cũng là chuyện xưa bao nhiêu năm rồi, người con gái đó đã không còn trên đời.”

“Ai biết, Hồ Thần Thụy còn hỏi anh con người có kiếp sau không?” Tân Vân Mậu hơi hất cằm, ngạo khí nói: “Anh nói với ông ta, một người sống trăm năm như anh còn chưa từng nghĩ chuyện này, đều là thứ hão huyền.”

Sở Trĩ Thủy bị cách hành văn của anh chọc vui vẻ, cô nhìn gia vị trong xe hàng, lẩm nhẩm nói: “Thật có kiếp sau cũng không phải kiếp sau chúng ta lý giải nhỉ, nếu cả ký ức của kiếp trước cũng không có, chắc chắn em cũng không phải em nữa rồi, các loại thức ăn cũng tương tự, gia vị và cách làm khác nhau cũng không phải là cùng một món.”

“Dù em của kiếp này thay đổi một sự lựa chọn nào đó trong quá khứ, cũng sẽ không là em của hiện tại, mọi thứ đều đang thay đổi. Kiếp này đã không chắc sống minh bạch, sao còn nghĩ chuyện kiếp sau?” Sở Trĩ Thủy suy tư: “Nhưng con người lại luôn có khát khao với kiếp sau, hơi giống tâm lí phó thác của tiềm thức, giống y hệt

tật dây dưa “chắc chắn lần sau” vậy.”

Bởi vì tình hình hiện tại rất bình thường, nên mong chờ lần sau có thể thay đổi, nhưng khó khăn cứ nối gót mà đến, lần sau cũng sẽ có phiền não của lần sau, cuối cùng vẫn là nên thành thật giải quyết hiện trạng mới là thứ khá đáng để tin cậy.

Tân Vân Mậu: “Nên em cũng cho rằng phán đoán của họ không có căn cứ.”

“Vốn là vậy mà, hơn nữa anh cũng nói sức mạnh bộ phận bên Không Tang không mạnh, vậy nói lên người đó không quan trọng với hắn rồi, còn không sâu bằng ký ức đánh nhau với anh.” Cô thổ tào: “Vừa nghĩ như vậy, rất giống mạch suy nghĩ của bộ phận nam giới con người, lúc có danh tiếng, quyền thế ngất trời thì không quan tâm mấy thứ đó, hễ thất thế thì nhớ ra cái tốt của người cũ, còn muốn vượt ngục chạy ra tìm người yêu cũ

Tạm gác lại sự đau lòng dành cho Tân Vân Mậu, Sở Trĩ Thủy cũng không cho rằng long thần vì kéo dài mạng sống cho người yêu, dựa vào nó khơi dậy chiến tranh là chuyện cảm động trời đất biết bao, càng giống danh hiệu không chính nghĩa quăng nồi cho người khác, lấy nó để che đậy tâm tư và dục vọng của bản thân.

Yêu mà không có được phải hủy diệt thế giới, đây là suy nghĩ thiển cận vô trị, giống như “cô ấy chỉ mất đi một bên chân nhưng tôi mất đi tình yêu” vậy.

Tân Vân Mậu ngàn năm chịu đựng sự lạnh nhạt, vẫn không vì vậy mà làm hại người vô tội, chỉ có thể nói có vài thứ nhìn bản chất, giấu giếm nhất thời, giấu không được cả đời.

Tân Vân Mậu nghe xong câu này, anh đang đẩy xe hàng, tự đắc gật đầu: “Không sai, con rồng đó quả thật không được, nam yêu quái phẩm hạnh cao khiết lại chăm lo việc nhà như anh không nhiều.”

“Câu này thật sự cũng được tính là sự thật...” Sở Trĩ Thủy nhìn anh một cái, lẩm bẩm nói: “Nhưng anh tự khoe khoang vậy à.”

Chẳng lẽ phẩm hạnh cao khiết không bao gồm khiêm tốn? Sao anh cứ có thể tự tâng bốc mình vậy?

Một người một yêu đẩy xe hàng đến quầy thu ngân, thanh toán xong thì thuận lợi về nhà, bắt tay vào chuẩn bị cơm tối.

Sắc đêm trầm lặng.

Buổi tối của thành phố Hoài Giang khá tĩnh mịch, ít có ánh đèn neon rực rỡ, đợi đến khi quán ăn đêm trong thành phố đóng cửa thì triệt để sa vào màn đêm vắng lặng. Các tòa nhà cao tầng đồ sộ và các khu thương mại đứng sừng sững trong khu phố mới, thế nhưng vùng ngoại ô vẫn thưa thớt kiến trúc, chỉ có đồng ruộng xanh ngát mênh mông phẳng lặng.

Cột điện trong thành phố lần lượt biến mất, thay thế bằng ống dẫn cáp chôn sâu dưới lòng đất, chỉ có duy nhất vùng ngoại ô này còn chưa phát triển, vẫn còn xây không ít cột màu xám.

Mũi giày đen nhánh trên cột điện, lửa rồng cháy phừng phừng xuất hiện vô lý, người đàn ông mặc trường bào đen hiện thân. Dung mạo hắn anh tuấn nhưng lại hung ác nham hiểm, trường bào tung bay theo gió, tay áo bên trái lại trống không, đang bị gió thổi tới thổi lui trong đêm, không giống tay áo bên phải có thể treo lên cánh tay.

Ngàn năm khiến thế giới xảy ra thay đổi che trời rợp đất, hắn mất đi tên mình, giờ chỉ có thể bị gọi là Long Hồn.

Giờ đây khi hắn ra ngoài đã không còn được tín đồ vây chặt lấy, người hiểu rõ uy danh của hắn ngày càng ít đi, nhưng hắn biết còn có thể đi tìm Bảo Châu.

Bảo Châu sẽ mãi mãi chấp nhận hắn, hắn đã để lại dấu vết trên người cô ấy.

Nhưng Hoài Giang là nơi sinh ra cây trúc kia, hắn hoạt động ở khu vực này phải cẩn thận. May mà bên dưới cục quan sát đều trấn giữ thần hồn hắn, cộng thêm áo choàng trấn yêu có nguồn gốc từ yêu khí của hắn, chắc chắn sẽ xáo trộn được tay mắt trên đường đi, sẽ không làm cho hắn vừa vào Hoài Giang đã bị đối phương trực tiếp phát hiện.

Long Hồn giơ tay phải ra, ngón tay hắn bùng lên ngọn lửa đen, tìm kiếm hành tung của Bảo Châu.

Gió đêm mang tin tức của người yêu trở về, điều tồi tệ là khoảng cách của Bảo Châu và cây trúc kia cực kỳ gần, thậm chí cả khu vực hoạt động cũng chồng chéo nhau.

Hắn có một đôi mắt rồng có con ngươi màu vàng, lúc này nó đang phát ra lửa yêu như không thể tin được chuyện đó, bỗng chốc lại dâng lên lửa giận chọc trời.

Lẽ nào Bảo Châu vẫn luôn bị anh giam cầm?

Ngày hôm sau, ánh mặt trời tỏa sáng, vạn lý không mây.

Trên con đường rộng lớn, Sở Trĩ Thủy lái xe chở Tân Vân Mậu và

Trần Châu Tuệ, định đến vườn trà thăm ruộng nhân sâm, tiện thể trồng chút cây ăn quả gần đấy. Tận Vân Mậu ngồi ở ghế phó lái, Trần Châu Tuệ thì ngồi hàng ghế sau, họ đều khá quen thuộc phong cảnh trên đường.

m nhạc du dương vang lên trong xe, Sở Trĩ Thủy chợt nhớ ra gì đó, hỏi: “Có phải Châu Tuệ sắp khai giảng rồi không?”

“Vâng, sang tuần sau là phải về trường học rồi.” Trần Châu Tuệ thở than, nói thẳng: “Không muốn đi học.”

Sở Trĩ Thủy buồn cười: “Chị nhớ lúc trước em học cấp ba cố gắng lắm.”

“Nhưng đại học rất nhiều môn đều tự học, cảm giác khác với lúc học cấp ba, còn không bằng em ngồi trong cục đọc sách.” Trần Châu Tuệ buồn bã nói: “Lần sau đến đã là nghỉ đông rồi.”

“Thời gian còn lại của môn đó có thể đi dạo ở Ngân Hải, không có chuyện gì thì chải chuốt sơ yếu lý lịch gì đó, nói không chừng có ích cho công việc sau tốt nghiệp.”

“Chị Trĩ Thủy, trong cục có tuyển người bên ngoài không?” Trần Châu Tuệ im lặng vài giây, vòng vo hỏi thăm: “Lúc đầu là chị trực tiếp báo danh thi hả?"

“Chị được giới thiệu vào đó, đường đi không giống, hình như cục Ngân Hải không tuyển người, cục chúng ta phải hỏi thử.” Sở Trĩ Thủy biết hiệu quả và lợi ích của cục Ngân Hải không tồi, nên không cần tuyển nhân viên con người, nhân viên phục vụ của phòng tiếp khách đều không có biên chế.

Trần Châu Tuệ chán nản thất vọng: “A…”

“Em còn mấy năm mới tốt nghiệp mà nhỉ, chuyện tương lai khó nói.” Sở Trĩ Thủy hiểu ra ý của cô ấy, cười nói: “Hai năm này không tuyển người, chờ Quan Cục mở rộng hơn, nói không chừng thiếu nhân lực.”

Trần Châu Tuệ nghe thấy câu này, bèn không kiềm được giương khóe miệng lên, vui mừng nói: “Vâng ạ.”

Chiếc xe dùng ở cổng vườn trà.

Nhóm người Sở Trĩ Thủy xuống xe, tổ ba yêu quái Hoàng Hắc Bạch hiện thân, theo lẽ thường tập hợp lại một chỗ.

Lão Bạch mặt đầy nụ cười đi đến Trần Châu Tuệ: “Châu Tuệ, hôm qua ông nhặt được nấm rồi, lát nữa cho các con cầm đi nhé.”

“Chúng ta đi trồng cây ăn quả trước, sau đó lại đến khu rừng bên kia?” Sở Trĩ Thủy quay đầu nhìn Tân Vân Mậu.

“Được.”

Tân Vân Mậu búng tay một cái, trên mặt đất hiện ra không ít cây giống, rễ cũng đã dính sẵn đất bùn ẩm ướt.

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc nhìn thấy cảnh này thì hiểu chuyện tiến lên, nhanh nhẹn tay chân thu dọn, cao giọng nói: “Ôi trời, không cần trưởng phòng Sở và thần quân động tay, chút chuyện nhỏ này giao cho chúng tôi là được!”

Sở Trĩ Thủy: “Trồng chỗ khu vực ngày thường các anh hay nghỉ

ngơi đi, đây là Châu Tuệ bảo chúng tôi qua đây trồng đấy, em ấy muốn cho các anh ăn thử."

Lão Bạch cảm động lau mặt: "Châu Tuệ vẫn hiểu chuyện đến thế, không có đứa trẻ nào ngoan hơn con bé."

Trần Châu Tuệ bất lực nói: "Ông nội Tu..."

Tân Vân Mậu đi hai bước theo hàng người, bỗng cảm nhận được gì đó, ánh mắt bình tĩnh chợt thay đổi, đột nhiên nhìn lên bầu trời, không tự giác dừng chân lại, một lát sau, anh lập tức mở miệng: "Anh đi về một chuyến."

Sở Trĩ Thủy không hiểu: "Sao thế?"

Sắc mặt anh hơi ngưng động: "Con rồng kia ở Hoài Giang, giờ đến cục rồi."

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc vẫn đang khiêng cây giống, họ kỳ quái nhìn một người một yêu: "Thần quân là ý gì?"

"Anh phải trực tiếp dịch chuyển về sao?" Sở Trĩ Thủy lo lắng nói: "Có nguy hiểm không? Vậy chúng ta..."

Một lát sau, khe hở màu đen mở ra, bóng hình Tân Vân Mậu biến mất trong đó, gương mặt anh lúc này đầy giá lạnh, trông có vẻ đầy phòng bị, cuối cùng chỉ vội vã quăng lại một câu.

"Không nguy hiểm, nhưng con mèo đó ra tay làm phá chuyện, không thể để anh ta hủy hết rau nhúng lâu được."

Đất trồng chắc chắn là chấp niệm của yêu quái thực vật, Tân Vân Mậu không có hứng thú với đánh nhau, nhưng không cho phép rỗng

và mèo thiêu hủy ruộng rau.

Hôm qua cô cũng đã mua nước lẩu cô đặc rồi, nói phải nhúng rau xanh ăn.

Sở Trĩ Thủy: "... "

Đây là trọng điểm của câu chuyện à! Anh nhanh chóng đuổi tới hiện trường, lại không phải yêu nghề kính nghiệp, mà là muốn bảo vệ vườn rau!

Chương 212:

Cục quan sát Hoài Giang, yêu khí phả ra đầy trời như sương đen dày đặc, trực tiếp bao phủ vùng lân cận. Tòa nhà hành chính mới tinh bị yêu khí của Long Hồn cuộn sạch, giờ này đã triệt để biến mất trong biển đen, cả một trong bốn phần thần hồn dưới đất tòa nhà cũ cũng bị chấn động trỗi dậy.

Người bình thường không thể thấy được dị trạng, nhưng tất cả yêu quái trong cục đều có cảm ứng. Nhóm yêu quái Hồng Hi Minh lộ vẻ kinh sợ, vội vàng di chuyển đến cửa sổ, rất nhanh đã nhìn thấy cảnh tượng loạn lạc.

Long Hồn hiện thân từ trong sương đen, dung mạo lúc này u ám, lơ lửng giữa không trung rơi trên cổng sắt, đạp lên lan can ranh giới nhìn xuống cục quan sát. Trường bào rườm rà của hắn phất phơ trong gió, y hệt đại chiến tự hào năm ấy.

Ngàn năm trước, nơi này một vùng hoang vu, nay đã um tùm, có cả một rừng lầu cao mọc lên.

“Miêu Lịch—” Văn phòng của Hồ Thần Thụy nằm ở tòa nhà mới, ông ấy cấp tốc từ cổng tòa nhà xông ra, cả người mặc trang phục thời Đường nho nhã, cổ áo cũng có cúc áo tinh xảo, hiện tại cũng gỡ bỏ thuật che mắt, không còn ăn mặc hiện đại khiêm nhường như ngày thường.

“Đến rồi.”

Vài đoàn lửa đen xuất hiện, Miêu Lịch dẫn theo các yêu quái phòng quan sát xuất hiện trong sân, anh ấy khoác áo choàng trấn yêu trên người, phía trước còn được gài lại bằng cúc áo bạc hình con mắt, gương mặt lạnh lùng đứng đối diện với người đàn ông áo đen trên cổng sắt, Long Hồn.

Long Hồn quét mắt nhìn áo choàng đen trên người các yêu quái, hắn nhíu chặt mày, ngũ quan hơi khó chịu, tức giận nói: “Nếu đã đoạt lấy sức mạnh của ta, tại sao còn muốn giam giữ Bảo Châu!?”

Áo choàng trấn yêu cùng một nguồn cội với yêu khí long thần, phân minh mà nói là dùng thần hồn của hắn để luyện thành, vậy mới có năng lực dịch chuyển tức thời, trấn áp yêu quái.

“Ngươi nói gì?” Miêu Lịch cà lơ phất phơ nói: “Bọn ta là tận dụng phế vật, còn tưởng ta muốn mặc đồng phục sao?”

Hồ Thần Thụy hỏa tốc đến hiện trường, ông ấy cũng sẵn sàng nghênh đón quân địch, lại nói: “Thần quân đâu?”

Long Hồn đã hiện thân, Tân Vân Mậu thân là kẻ thù số một, hiện tại lại không thấy bóng dáng.

Ngưu Sĩ nói thẳng: “Đi trồng cây rồi.”

Hồ Thần Thụy: “...”

Gió lớn nổi lên, hai luồn yêu khí đen kịt va chạm, sau đó áo choàng trấn yêu của các yêu quái đột ngột biến mất!

Long Hồn phất tay áo bên phải, nghiêm giọng nói: “Nếu đã không muốn mặc, vậy thì cởi xuống!”

“Chậc, không ngờ vẫn dùng cách cũ.” Áo choàng trấn yêu trên người Miêu Lịch chầm chậm biến mất, lộ ra đồ đi đêm bó sát gọn gàng, tay trái của anh ấy gắn móng vuốt sắt rét lạnh, trông có vẻ giống như vũ khí bí mật có thể phóng ra.

Không mặc quần áo hiện đại, không có áo choàng trấn yêu, tình cảnh này y hệt đại chiến năm ấy, có thể gọi là gươm súng sẵn sàng.

Yêu khí âm u lạnh lẽo dày đặc, Hồng Hi Minh hô hoán nhân viên khác đi lánh nạn, bên ngoài giao cho cục trưởng Hồ và phòng quan sát.

Tiểu Trùng và Tiểu Hạ hoảng loạn trốn ra khỏi toà nhà, lại bị Hồng Hi Minh cản lại hỏi thăm tình hình bộ phận phát triển kinh tế,

“Kim Du đã ra ngoài với trưởng khoa Ngô rồi, mấy người trưởng phòng Sở hình như không có trong cục.”

“Vậy thì tốt, các cô đi tìm sếp Hạ đi!”

Trong sân, Miêu Lịch phát hiện Long Hồn vẫn luôn đi qua lại, chần chừ không phát động công kích mạnh mẽ, anh ấy không kiềm được khiêu khích cười nói: “Không phải chứ không phải chứ, long thần đại nhân năm đó đã lê kết như này, cũng không dám bước vào cục sao?”

“Ta hiểu rồi, chỉ có một trong tám phần cũng không được, năm đó sau khi đi cửa sau ngươi bị trời đất thất vọng, chẳng trách cây trúc kia vừa sinh ra đã vô dụng rồi.”

Sắc mặt Long Hồn u tối, hắn giơ tay lên, yêu khí phả ra: “Ngươi tìm chết!”

Yêu khí thanh thế to lớn tụ thành hình rồng, con rồng khổng lồ gào lên một tiếng với trời, như sóng biển vỗ đến Miêu Lịch phía trước!

Hồ Thần Thụy nắm chặt đồng tiền cổ trong tay, dáng vẻ ông ấy muốn quăng ra: "Cẩn thận-

"Tôi có thể!"

Miêu Lịch cao giọng trả lời, hai tay anh ấy cộng lại thành móng vuốt, đang định toàn lực xé con rồng lớn ra, nhưng lại thấy một dòng yêu khí màu xanh tụ lại trước mặt, trực tiếp cản đầu rồng đang ngẩng cao dữ tợn!

Vô số lửa xanh như lá trúc bay tán loạn, giao hòa với con rồng lớn đen nhánh, rải rác rơi trên mặt đất, bỗng chốc biến mất không thấy nữa.

Tân Vân Mậu tóc dài mũ quan, anh mặc trường bào xanh đậm, đột ngột hiện thân trong sân nhỏ, nhíu mày lạnh lùng nói: "Trường Khoa Miêu không gây chuyện không được à? Phải chọc hắn vào đập vườn rau mới chịu?"

May mà anh thuận lợi đuổi đến nơi kịp lúc, đoán được Miêu Lịch ra tay, không cần xé cục thành hai nửa.

Miêu Lịch cây ngay không sợ chết đứng: "Chẳng phải đập rồi vẫn có thể xây lại sao?"

"Đánh nhanh thắng nhanh, đừng ở trong cục." Tân Vân Mậu quả quyết nói: "Không được đập loạn."

Long Hồn nhìn người đàn ông anh tuấn mặc đồ xanh, trong đôi mắt

màu vàng của hắn bùng lên ngọn lửa dữ dội, quở mắng nói: “Tấn Vân Mậu, ta không ngờ ngươi được phong thần, còn cùng một giuộc với họ, vậy mà giam cầm một cô gái con người, thật là bỉ ổi.”

“Thật ngại quá, khác với kẻ không tên như ngươi, tên ta là Vân Mậu.” Tân Vân Mậu nghe thấy hắn nói, anh cao ngạo khoe khoang xong, lại lộ vẻ không hiểu, phản bác nói: “Cái gì mà giam cầm? Rõ ràng là em ấy vây lấy tôi trong sân”

Ánh mắt Hồ Thần Thụy vi diệu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Thần quân, kiếp trước không phải chỉ có một cô gái con người là trưởng phòng Sở, anh có từng nghĩ qua, anh hiểu sai rồi?”

Long Hồn hiển nhiên không phải nói tới Sở Trĩ Thủy, mà là nói cô gái con người khác.

Thần quân lại để lộ nội tình bao dưỡng sống nhờ bạn gái trước mặt mọi yêu quái, triệt để xác nhận tin đồn lưu truyền trước giờ trong cục.

Tân Vân Mậu: “...”

“Nếu ngươi đã đến, vậy ta nên đi rồi” Long Hồn xoay người lửa yêu bùng cháy, cơ thể hắn dần biến mất trong yêu khí, như tàn tro bay theo gió.

Miêu Lịch khinh thường: “Nói chuyện chạy trốn tới thanh tao thoát tục vậy hả?"

Hồ Thần Thụy nhìn Long Hồn rời đi, ông ấy chợt tỉnh ngộ, hoảng sợ nói: “Không đúng, hắn đến để đánh tan áo choàng trấn yêu, để chúng ta không có cách dịch chuyển...

Không phải yêu quái bình thường nào cũng có năng lực dịch chuyển, dịch chuyển tức thời của phòng quan sát chủ yếu dựa vào áo choàng trấn yêu. Trên thực tế, đây là thiên phú của long thần năm ấy, dĩ nhiên hắn có thể tùy ý khống chế.

“Thần quân, có phải trưởng phòng Sở dẫn theo cô bé con người không...” Hồ Thần Thụy mạnh mẽ xoay đầu, thế nhưng lại không thấy người đâu: “Thần quân?”

Tân Vân Mậu sớm đã biến mất, chỗ anh đứng ban nãy, lúc này đã trống trơn.

Một bên khác, yêu quái trong vườn trà không nhiều lắm, sau khi Tân Vân Mậu rời đi, Trần Châu Tuệ bỗng khác lạ, cứ cảm thấy cả người nóng bừng, choáng váng đứng không vững. Cô ấy được dìu đến một bên nghỉ ngơi, trực tiếp ngồi xuống đất, thậm chí không thể đi đến căn nhà nhỏ, hiện tại trán đẫm mồ hôi, sắc mặt đau đớn trắng bệch.

Lão Bạch vẫn luôn vây xung quanh Trần Châu Tuệ, sốt ruột nói: “Này là bị sao vậy? Đột nhiên bị bệnh rồi?”

“Nước đến rồi! Uống chút nước!” Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc từ trong nhà mang nước khoáng quay lại.

“Tôi gọi cấp cứu nhé, các anh đừng động bừa vào em ấy, có thể là bệnh cấp tính.” Sở Trĩ Thủy vốn lo lắng trong cục, hiện tại thấy Trần Châu Tuệ bị bệnh, cô vội vã lấy điện thoại ra, lại nhẹ giọng hỏi thăm: “Châu Tuệ, em còn sức nói chuyện không? Cụ thể là đau ở đâu?”

Chỉ có biết được triệu chứng ở đâu mới có thể tìm được cách cấp cứu, gọi điện thoại cũng dễ miêu tả tình hình.

Trần Châu Tuệ giọng như muỗi: “Sau lưng... rất nóng...”

Sở Trĩ Thủy sững sờ: “Sau lưng?” Cô còn tưởng là viêm dạ dày cấp tính các kiểu.

Lão Bạch lòng như lửa đốt: “Bị côn trùng độc chích rồi?”

Lão Bạch họ không tiện kiểm tra, Sở Trĩ Thủy vội tiến lên, kéo quần áo đối phương lên chút, nhìn thấy vết bớt đen láy quen mắt. Lần trước cô không có cơ hội nhìn được toàn diện, thật sự cho rằng chỉ là vết bớt hoặc vết bầm, nhưng vết bớt này lộ ra dưới ánh sáng, rõ ràng giống y hệt cái trên tay áo của Tân Vân Mậu.

Ngũ quan Trần Châu Tuệ nhăn nhó, cô ấy ẩn nhẫn cắn răng: “Đầu cũng đau... sắp nổ tung rồi…”

Vô số mảnh ký ức không thuộc về cô ấy hiện ra, tướng mạo nam nữ trong cảnh tượng ấy mơ hồ, nhưng đều mặc quần áo cổ đại. Họ nói cười, đang thưởng đèn trên cầu, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng họ tựa vào nhau.

[Bảo Châu, đẹp không?]

[Đẹp lắm, những ngọn đèn này là từ đâu đến vậy? Ta còn tưởng ta đã bỏ lỡ mất, nghe họ nói sớm đã hết rồi.]

[Bảo họ tổ chức thêm một buổi lễ hội hoa đăng mà thôi.]

[Quả nhiên, chợ phố thành mười dặm nối đuôi, trăng sáng trên cầu ngắm thần tiên, ngươi chính là thần tiên.]

Trần Châu Tuệ nhẹ đọc lại câu thơ này, lại chấn động tinh thần:

“Trăng sáng trên cầu... ngắm thần tiên...”

“Cái gì?” Sở Trĩ Thủy hoang mang nghe câu thơ, cô nhìn đối phương thất hồn lạc phách, vội nói: “Châu Tuệ, em vẫn ổn chứ?”

Đúng vào lúc này, bầu trời đã bị mây mù che lấp từ khi nào, vô số yêu khí tích tụ lại bên trên vườn trà, khối màu đen dày cuộn trào như cơn sóng, khói mây dần dần quy tụ thành hình rồng.

Nơi xa xăm truyền đến từng trận âm thanh kỳ lạ, không biết là mưa bão sấm sét, hay là tiếng rồng giận dữ.

Trong sương đen, Long Hồn mặc cổ bào màu mực hiện thân, hắn nhìn chằm chằm phía trước, rất nhanh đã khóa tầm nhìn vào mục tiêu, nhìn về Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ.

“Là vị đó—” Lão Bạch hoảng sợ nói: “Trưởng phòng Sở, mau trốn đi!”

Nếu long thần biết mối quan hệ của Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, tuyệt đối sẽ không tha cho cô đâu, cần phải diệt trừ hậu họa nhanh chóng.

Long Hồn bước nhanh về phía trước, tiu nghỉu nói: “Bảo Châu, ta đến đón nàng.”

Lão Bạch nhìn thấy đối phương tiến thẳng về hai cô gái, ông ta không màn xông lên, cản trước mặt Sở Trĩ Thủy và Trần Châu Tuệ, muốn tranh thủ thời gian cho họ!

Long Hồn phất một bạt tay đánh lão Bạch văng ra: “Không biết sống

chết!”

“Vân Mậu—”

Ánh sáng màu trắng thuần khiết đột ngột hiện ra, mạnh mẽ xông về phía long thần, Long Cốt Tản và Tân Vân Mậu gần như xuất hiện cùng lúc!

Sở Trĩ Thủy trông thấy long thần, cô vừa móc dù, vừa gọi tên anh, đều không có bỏ sót, có thể gọi là tiến hành đồng bộ!

Một chiêu này đánh long thần đến ngã ngửa, khiến hắn không thể giải phóng yêu khí công giải bỏ, bởi vì bản thân ánh sáng trắng không pha lẫn yêu khí.

Sau đó, yêu khí màu xanh như khu rừng bao la, rải khắp bầu trời xông đến, trực tiếp tóm lấy hắn lần nữa, hóa thành cành lá xanh lục không gì phá nổi hung ác trói buộc hắn.

Lửa yêu đen sẫm lộ ra, hòng thiêu hủy cành lá, nhưng chẳng ăn thua gì dưới sự áp chế của yêu khí.

Tân Vân Mậu đến nơi trong sự kêu gọi của cô, anh lạnh lùng cười một tiếng: “Còn tưởng ta giống với ngàn năm trước à, vẫn sẽ bị ngươi thiêu cháy lần nữa?”

Long Hồn hận thù nói: “Ngươi cũng chỉ là dựa vào sức mạnh ta không toàn vẹn mà phách lối thôi!”

Tân Vân Mậu chế nhạo: “Là ai ngàn năm trước bị bẻ tay, cần ta giúp người nhớ lại không?”

“Nơi này vậy mà có tín đồ của ngươi...” Long Hồn phẫn nộ nhìn Sở

Trĩ Thủy cách đó không xa: “Chẳng trách nhanh như vậy, cô ta còn cưỡng ép Bảo Châu.”

Hắn cố ý kéo dài thời gian chờ Tân Vân Mậu quay về, định nhân cơ hội dẫn Bảo Châu đi, ai ngờ anh còn lưu lại tín đồ.

“Ngại quá, ngươi nói sai rồi, ta mới là tín đồ của nàng ấy.” Tân Vân Mậu không vui nói: “Đây không giống ngươi năm ấy, đánh không lại thì tìm đến một đám yêu quái, dù gì nàng ấy cũng gọi ta rồi, có thể coi như có đạo nghĩa rồi.”

Năm ấy Tân Vân Mậu bị long thần và tín đồ bao vây, hoàn toàn là một trận khổ chiến, sau đó liên thủ tạm thời với các yêu quái mới thật sự thoát khỏi cảnh khốn cùng, cứ vậy mà giành chiến thắng từ vị trí yếu kém. Lúc ấy, lửa khí long thần ngất trời, yêu quái dám chống lại hắn không nhiều, đây chính là nhân lực thuở ban sơ của cục quan sát.

Tiểu Hoàng và Tiểu Hắc đã chạy qua, kiểm tra thương thế của lão Bạch, may mà không có vết thương nặng.

Sau khi Long Hồn sa lưới, Sở Trĩ Thủy buông Long Cốt Tản trong tay, vẫn chưa rời khỏi Trần Châu Tuệ, ngơ ngác nói: “Chờ đã, hắn nói gì? Tôi cưỡng ép ai?”

Long Hồn quát: “Kẻ vô sỉ! Vậy mà cưỡng ép Bảo Châu!”

Một khắc sau, cành lá xanh lục tát vào mặt hắn, không cho hắn gào thét với Sở Trĩ Thủy nữa.

“Bảo Châu?” Sở Trĩ Thủy đầu đầy sương mù, cô liếc nhìn người trong lòng, đột nhiên sáng dạ: “Châu Tuệ, em quen hắn sao?”

Long Hồn hiển nhiên không tìm Sở Trĩ Thủy, vậy hiện tại chỉ còn lại một người.

Trần Châu Tuệ lúc này yếu ớt vô lực, lúc nãy cô ấy nhìn thấy ông nội Tu bổ nhào phía trước, quả thật sợ đến hồn bay phách tán, hiện tại vẫn hoảng sợ bất định, nhìn gắt gao người đàn ông lạ mặt, bối rối lắc đầu.

Từ khi chào đời đến nay, cô ấy chưa từng gặp qua Long Hồn.

Long Hồn: "Không thể nào, nàng không nhớ sao, năm ấy chúng ta cùng đi chơi tiết thanh minh ngâm thơ, mỗi lần nàng ở nhà không vui, chúng ta lén ra ngoài, đoán câu đố đèn trong phố đêm..."

Trần Châu Tuệ càng mơ hồ, cô ấy chống đỡ ngồi dậy, ngạc nhiên nói: "Trước giờ tôi chưa từng đến phố đêm."

Hoạt động giải trí của cô ấy rất ít, cả đến thành phố đi dạo cũng là sau khi lên đại học, với đi chung với bộ phận phát triển kinh tế.

Sở Trĩ Thủy: "Ngâm thơ? Đoán câu đố đèn?"

Dạo này Tân Vân Mậu thường đọc tin tức thời sự, thờ ơ nói: "Quê mùa thật, đều không phải chuyện của thời đại này."

Long Hồn thấy cô ấy mặt đầy hoang mang, hắn lên tiếng giúp cô ấy nhớ lại: "Còn có lần đó nàng bị phụ mẫu trách mắng bỏ lỡ lễ hội hoa đăng, chúng ta cùng nhau đến trên cầu dài ngắm đèn, hôm ấy nàng cực kỳ vui vẻ..."

Trần Châu Tuệ nhớ ra cảnh tượng hiện lên trong đầu, chần chừ nói: "... Lễ hội hoa đăng?"

Sở Trĩ Thủy trấn định cắt ngang: “Chắc chắn ông nhận lầm người rồi, Hoài Giang không có lễ hội hoa đăng, em ấy cũng không phải người ông nói.”

Long Hồn: “Không thể nào! Trên người Bảo Châu có dấu ấn ta để lại, dù nàng ấy biến thành dáng vẻ gì, ta cũng có thể nhận ra!”

Lão Bạch ngồi bên cạnh, bỗng trong lòng dâng lên cơn tức giận lên tận não, đứt hơi khản tiếng nói: “Con bé không phải Bảo Châu! Con bé là Trần Châu Tuệ, Trần là Trần của Trần Đông Phồn, Châu Tuệ Châu Tuệ, không làm hạt minh châu trên tay của bất cứ ai, con bé ra đời sẽ có trí tuệ!”

“Đây là tên năm ấy ông nội con bé đặt cho, một chữ ta cũng không quên!” Ông ta nâng cao âm lượng giọng nói, lại công khai thách thức long thần, tranh luận nói: “Con bé tên Trần Châu Tuệ, không phải tên Bảo Châu!”

Cái tên có ý nghĩa đặt biệt với yêu quái, lão Bạch cũng không cho phép tên của Trần Châu Tuệ bị tẩy xóa, bỗng chốc ngữ khí kinh người.

“Ông nội Tu...” Trần Châu Tuệ lại bị câu này khiến mắt chợt nóng, cô ấy suýt chút đã im lặng rơi nước mắt, ngoan cường cố chút sức lực lảo đảo đứng dây.

Sở Trị Thủy thấy cô ấy bướng bỉnh, chỉ đành ở cạnh đỡ cô ấy một tay, không biết rốt cuộc cô ấy muốn làm gì.

Trần Châu Tuệ gom lại dũng khí, nhìn thẳng Long Hồn đang bị trói, hỏi: “Vết bớt trên người tôi là ông làm sao?”

Long Hồn sáng mắt: “Đúng, quả nhiên nàng nhớ ra rồi, chỉ cần có

cái đó, ta có thể...” tìm được nàng.

“Tại sao phải làm loại chuyện này, ông hận tôi sao?” Ánh mắt Trần Châu Tuệ xám xịt, cúi đầu nói: “Ngày trước tôi phát hiện, dùng dao cũng không cắt mất.”

Sở Trĩ Thủy nghe thấy “dùng dao” thì hoảng sợ trong lòng, bỗng phản ứng lại được. Lúc đầu, Trần Châu Tuệ từ chối vào bệnh viện, không phải sợ bắn tia laze sẽ đau, nói không chừng là đoán được không thể dễ dàng xóa bỏ.

Lão Bạch cũng sợ hãi đến lộ ra vẻ mặt quái dị, hoảng hốt nói: “Châu Tuệ..”

“Ông nội Tu, yên tâm đi, đó là chuyện lúc nhỏ, giờ con sẽ không làm vậy nữa.” Trần Châu Tuệ nhỏ giọng an ủi: “Chỉ là lúc trước không hiểu chuyện, lại nghe thấy lời khó nghe, nên mới làm sai.

Lúc ấy ông nội mắng cô ấy một trận, sau đó cũng rơi hai hàng lệ nóng, trách bản thân không chăm sóc tốt cho cô ấy.

Cô ấy bắt đầu học cách hiểu chuyện, có lẽ vẫn sẽ có người không thể chấp nhận cô ấy, nhưng cô ấy phải sống vì người chấp nhận mình.

Trần Châu Tuệ nhìn Long Hồn, ánh mắt cô ấy chứa sóng ánh sáng, bị thương nói: “Tại sao để lại cái này? Lúc trước tôi làm sai điều gì khiến ông hận tôi đến thế?”

Cô ấy không hiểu tại sao mình vừa chào đời đã có vết bớt, giống như không hiểu tại sao người ta sinh ra lại khổ như vậy, đồ trong tay mất đi, người mình yêu thương không ngừng rời xa, quả thật khiến người ta không thể chịu nổi, tựa như không thể nhìn thấy

được trong màn đêm vô tận, cả một tia sáng cũng không có.

Cô còn tưởng người bên cạnh nói mình thân mang vận xấu là nói dối, ai ngờ xoay qua xoay lại là thật, thủ phạm còn đặc biệt tìm đến.

Long Hồn hoang mang lo sợ nhìn cô ấy, hắn muốn mở miệng nói chút gì đó, nhưng lòng như dao cắt đến nói không thành lời.

Hắn muốn nói yêu, nhưng cô ấy nói hận.

Cô ấy cho rằng gặp được hắn là một chuyện bất hạnh.

Yêu khí trói buộc sẽ không làm hắn quá thống khổ, nhưng lời của cô ấy lại khiến hắn khó chịu như nghẹt thở, có thể gọi là một nhát chí mạng.

Tân Vân Mậu lập tức nói:"Nếu đã không có thỏa thuận, yêu quái chỉ cần hơi gây áp lực một chút sẽ nảy sinh ảnh hưởng không thể thay đổi cho con người, nhất là sau phong thần, sẽ dễ xảy ra như bóp một con kiến, một khi tạo ra dấu ấn, ngươi không thể phản kháng, rất khó vùng vẫy ra được."

Thuở xưa vì lấy lòng Bảo Châu, Long Hồn cho đi rất nhiều mà không cần hồi đáp, thật không ngờ rằng sai sót ngẫu nhiên làm hư chuyện. Trần Châu Tuệ chỉ cần nhiễm chút lửa rồng, vận mệnh của cô ấy không thể bằng phẳng, luôn bị đoạt đi thứ gì đó theo luật ngầm.

Ý chí con người có kiên định hơn nữa, nhưng đối mặt với người thân thiết sẽ cứ thả lỏng, rất ít khi có thể từ chối ý tốt và quà của đối phương. Quà của yêu quái phong thần tuyệt không dừng lại ở ngọc ngà châu báu, thậm chí có thể mang quyền thế đến cho gia tộc,

chỉ cần là chuyện hợp lý thế gian, toàn bộ đều có thể thuận lợi thực hiện.

Bảo Châu tùy miệng nhắc đến, chắc là có thể ứng nghiệm. Cho dù cô không biết chuyện, nhưng sớm đã nhận lấy những thứ này.

Số đông con người đều sẽ mong đợi chuyện tốt đến với mình, rất ít có người có thể tỉnh táo ngẫm nghĩ trong lúc may mắn, tại sao cứ là mình gặp may?

Xem nhẹ những thứ có được, chỉ ước mong càng nhiều, phiền não từ đây mà sinh, ngũ độc bát khổ càng cháy càng mạnh.

“Ngươi cho rằng ta không biết?” Long Hồn ước gì có thể xé nát Tân Vân Mậu, giận dữ nói: “Chỉ cần nàng ấy có thể phong thần, sở hữu tuổi thọ vô biên, tất cả tự nhiên sẽ mất tác dụng”

Nếu năm ấy hắn thành công, sao còn có thể bị trói?

Chỉ có tách khỏi con người và yêu quái, mới có thể giành được tự do chân chính trong trời đất.

“Tại sao phải có tuổi thọ vô biên?” Trần Châu Tuệ liên tục lắc đầu, run rẩy nói: “Tháng năm khổ sở thế này còn chưa đủ dài sao?”

Long Hồn vội nói: “Sao mà khổ, đến lúc ấy sẽ vượt trội hơn vạn người, phiền não nàng nói trước kia cũng không tính là gì...”

Trần Châu Tuệ im lặng nhìn hắn, giống như cảm thấy lời này hoang đường cực kỳ.

“Không phải ai cũng nghĩ vậy, ông chỉ đang lấy suy nghĩ của bản thân ép lên người đối phương, lầm tưởng đó là tất cả những gì đối phương muốn, tự mình cảm động mình mà thôi.” Sở Trĩ Thủy nói xong, cô lại nhìn Tân Vân Mậu, thỉnh giáo nói: “Vậy có cách gì giải quyết không?”

“Nếu là vết bớt trên người cô ấy, em có thể dùng Long Cốt Tản giải quyết.” Tân Vân Mậu nhìn Trần Châu Tuệ, bình tĩnh nói: “Nhưng nếu là vận mệnh của cô ấy, vậy chỉ có thể dựa vào bản thân cô ấy.”

Nếu Trần Châu Tuệ vẫn luôn ôm suy nghĩ bi quan, vậy cho dù người ngoài dìu đỡ cô ấy bao nhiêu lần, vẫn sẽ không thay đổi được gì. Người dạy người dạy không biết, chuyện đời dạy người một lần đã hiểu, phải xem tạo hóa của mỗi người.

Mệnh do trời định, vận do mình sinh, chờ cô ấy thật sự buông xuống, vậy có thể giác ngộ rồi.

Sở Trĩ Thủy ôn hòa hỏi: “Châu Tuệ, em muốn xóa vết bớt đó không?”

Trần Châu Tuệ choáng váng: “Có thể xóa sao?”

“Thử chút đi, chị cẩn thận chút.” Sở Trĩ Thủy cầm Long Cốt Tản: “Cũng không thể từ bỏ dễ dàng vậy chứ?”

“ Vâng.”

Sau khi Sở Trĩ Thủy được Tân Văn Mậu hướng dẫn, cô dẫn Trần Châu Tuệ đi xa chút, bảo đối phương vén quần áo lên, không dùng mũi dù chạm vào, mà đứng từ xa ngắm chuẩn thiêu cháy vết bớt.

Ánh sáng trắng thuần ngưng tụ, chầm chậm che phủ dâng lên,

không phải là một công kích mạnh mẽ, mà là dòng chảy như con suối ấm, im hơi lặng tiếng rửa sạch vết bớt đen.

Trần Châu Tuệ xoay lưng với Sở Trĩ Thủy, cô ấy cảm nhận được gì đó, kinh sợ nói: “Thật sự không còn nữa rồi.”

“Em còn chưa xoay đầu lại, sao biết được chứ?”

“Bởi vì không đau nữa.”

Lúc hai người quay về, Trần Châu Tuệ thân nhẹ như chim, cô ấy tùy ý thoải mái dang tay, trên mặt không còn thấy vẻ khổ sở chịu đựng bị nung nấu nữa.

Lão Bạch kích động xoay tròn: “Thật sự khỏe rồi sao? Thật sự khỏe rồi sao?”

Trần Châu Tuệ: “Thật, khỏe thật rồi.”

Tân Vân Mậu vô cảm tóm Long Hồn xuống, anh nhìn Sở Trĩ Thủy: “Giờ gọi Hồ Thần Thụy và con mèo kia đến xử lý đi, chắc áo choàng trấn yêu đã khôi phục tác dụng rồi.”

Lão Bạch do dự nói: “Thần quân, vậy chúng tôi.”

Sở Trĩ Thủy nhớ đến chính sự, cô nhìn cây giống, đề nghị: “Đến cũng đến rồi, các ông và Châu Tuệ trồng cây ăn quả đi.”

Hôm nay vốn là ngày trồng cây vui vẻ, ai ngờ lại lòi ra một vị khách không mời mà đến.

“Vâng!”

Trần Châu Tuệ đi theo lão Bạch, đã đi được nửa đường, lại đột ngột nghe Long Hồn lên tiếng.

“Ban nãy nàng nói là thật sao?”

Trần Châu Tuệ dùng chân lại, cô ấy nắm chặt ngón tay, xoay đầu nói: “Cái gì?"

Long Hồn âm u nói: “Tháng ngày khổ sở thế này quá dài...”

Lão Bạch nghe xong câu này, ông ta lộ vẻ lo lắng, cũng chú ý đến Trần Châu Tuệ.

“Ừm, lúc trước tôi thường xuyên cảm thấy như vậy, sống nhiều thêm một ngày cũng buồn bã đến chịu không nổi.” Trần Châu Tuệ hạ tầm mắt: “Nhưng cứ phải sống tiếp, mới có thể gặp được chuyện tốt, nói không chừng chống đỡ tiếp chính là ngày tươi sáng.”

Thuở trước cô ấy không ngờ mình sẽ có thể vào cục, nhưng nếu không kiên trì, mọi thứ hiện tại không tồn tại.

Cô ấy không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, càng không mộng mơ tuổi thọ vô biên, đối với người thiếu thốn hạnh phúc mà nói, tháng ngày dai dẳng không giống chúc phúc, trái lại giống như sự nguyền rủa như địa ngục.

Có điều, lúc này cô ấy dần lĩnh hội được hạnh phúc của mỗi ngày, vẫn không thể tưởng tượng ra thú vui tuổi thọ dài, nhưng đã có thể phác họa ra niềm vui rõ ràng.

Cô ấy sẽ đi làm trong cục, nghe Sở Trĩ Thủy trò chuyện về đại học Ngân Hải một lát, nghỉ trưa nói cười ăn cơm, chơi đùa máy làm kem nghiền với Kim Du, chờ đến xế chiều thì nhổ rau, lại lén ăn cơm tự

sôi trong nhà ăn của Ngưu Sĩ. Lúc rảnh rỗi, cô ấy sẽ chạy đến vườn trà, cùng ăn trái cây với ông nội Tu.

Không có gì kinh thiên động địa, đều là mấy chuyện linh tinh, nhưng khiến người ta cảm thấy rất vui.

Cô ấy là thực tập sinh trong cục, đang học tập trở nên hạnh phúc.

Sở Trĩ Thủy nghe vậy thì yên lòng, an ủi nói: "Được rồi, đi trồng cây đi!"

Trần Châu Tuệ cũng thả lỏng sắc mặt, bước chân của cô ấy nhẹ và nhanh hơn, rời đi với nhóm yêu quái lão Bạch.

Long Hồn nhìn bóng lưng Trần Châu Tuệ, cả người hắn như bị rút sạch sức lực: "Nàng ấy không phải Bảo Châu, Bảo Châu sẽ chấp nhận ta, chắc chắn có thể hiểu được suy nghĩ của ta."

Bảo Châu là tiểu thư khuê các được sinh ra trong thế gia, Trần Châu Tuệ lại lớn lên ở nơi thôn dã từ bé, đương nhiên không thể hiểu được rất nhiều thứ.

Nếu Trần Châu Tuệ giàu sang từ nhỏ, cô ấy càng nắm chặt mọi thứ trong tay, cứng ngắc không chịu buông.

Sở Trĩ Thủy nghe vậy, cô hơi nhíu mày, chặn họng nói: "Là sẽ chấp nhận ông, hay là không đành không chấp nhận, căn bản chỉ có thể nghe ông truyền thụ suy nghĩ?"

Tư duy của Long Hồn bảo thủ như vậy, thiết nghĩ năm ấy hắn cũng không hiểu Bảo Châu.

Hắn hung tợn trừng mắt: "Ngươi nói cái gì..

“Chợ phố thành mười dặm nối đuôi, trăng sáng trên cầu ngắm thần tiên. Đời người chỉ hợp chết ở Dương Châu, núi non tiên cảnh là nơi chôn cất tốt.” Sở Trĩ Thủy đọc thuộc lòng đấu ra đấy: “Khoảnh khắc tốt đẹp như vậy, nhà thơ lại chuyển nét bút, không viết “sống” mà viết “chết”, xem như không cận nhân tình, nghĩ kỹ thì thấy thật tài tình, mang chuyện chết vào câu thơ, càng đẹp đến có thần, quả là câu thơ sâu sắc của cả tác phẩm.”

“Kiến thức tích lũy lúc thi đại học năm xưa, niên đại của ông và Bảo Châu cách câu thơ này gần hơn, theo lý mà nói phải hiểu nó hơn chứ?” Cô ôn hòa nói: “Rốt cuộc là ông không hiểu, hay là giả vờ không hiểu.”

Câu thơ này là Trần Châu Tuệ đọc ra lúc nãy, Sở Trĩ Thủy ngầm đoán được gì đó, nhưng không muốn làm đối phương có áp lực, bèn không nói câu nào về nó.

Cô không cho rằng Trần Châu Tuệ là Bảo Châu, có lẽ là lửa yêu còn sót mang đến ký ức Long Hồn, dẫn đến việc Trần Châu Tuệ vô thức nhớ ra cảnh tượng gì đó, giống như ban đầu Tân Vân Mậu bị ép dính líu với long thần, cảm nhận được ý thức của đối phương.

Long Hồn khó có thể tin được nhìn Sở Trĩ Thủy, đương nhiên hắn biết xuất xứ câu thơ, đó là một ngày Bảo Châu vui vẻ nhất.

Hắn cứ tưởng Bảo Châu không nhắc đến nửa câu sau, nói không chừng là cảm thấy xui xẻo, nhưng chưa từng nghĩ có lẽ nàng ám chỉ gì đó.

[Quả nhiên, chợ phố thành mười dặm nối đuôi, trăng sáng trên cầu ngắm thần tiên, ngươi chính là thần tiên.]

[Ngươi nói con người tại sao phải có nhiều phiền não đến thế? Một chuyện rồi lại một chuyện, quả thật là khiến người ta nghẹt thở.]

[Vậy thoát khỏi trạng thái hiện giờ, đừng làm người nữa, không còn phiền não.]

[Đâu có dễ thế, yêu quái thì không có phiền não? Ta thấy ngươi giao lưu với họ cũng mệt, họ cũng không hiểu ngươi, dạo này còn lén bàn tán ngươi.]

[Do tâm trí họ, vốn không thể hiểu ta, chỉ cần nàng hiểu ta là được rồi, nàng có thể trở nên giống ta.]

[... Thôi đi, này thật mệt.]

[Chỉ cần ngươi có thời gian rảnh ngắm đèn cùng ta, ta không có phiền não gì nữa.

Nhưng việc của hắn càng ngày càng nhiều, thời gian cũng càng ngày càng ít, thỉnh thoảng ngắm đèn du ngoạn đều là vọng tưởng.

Thần mới nổi dậy ắt sẽ làm hắn suy bại, nếu không có thực lực vững chắc, vậy thì cũng như trăng trong nước, mọi thứ hiện có cũng tan tành, tín đồ vây lấy hắn cũng sẽ rút đi như thủy triều xuống.

Hắn cho rằng nàng sẽ hạnh phúc, hắn còn tưởng sau khi thắng lợi sẽ đoạt được hạnh phúc.

Long Hồn vô cùng đau đớn, bỗng chốc hắn sa sút tinh thần, chỉ có thể trợ mắt nhìn Sở Trĩ Thủy, như nhận lấy xung kích mạnh, như bị sét đánh, còn chưa khôi phục tinh thần từ chuỗi lời nói đó.

Tân Vân Mậu nhìn thấy tầm nhìn của Long Hồn dán lên người cô không buông, anh lập tức tỏa ra khí lạnh khắp nơi, dùng lực siết chặt cành lá để uy hiếp đối phương.

Một lát sau, Hồ Thần Thụy và Miêu Lịch đến, họ vội chạy vào vườn trà kiểm tra tình hình hiện trường.

Hồ Thần Thụy khẩn trương nói: “Tiểu Sở, các cô không sao chứ!?”

“Cục trưởng Hồ, chúng tôi không sao, đất đai tài sản của cục cũng không sao.” Sở Trĩ Thủy nói: “Yêu quái nam bám đuôi cô gái con người đã bị bắt về quy án.”

Long Hồn hốt hoảng nói: “Ta không”

Miêu Lịch nhanh chóng móc ra còng chân, anh ấy quả đoán bắt lấy Long Hồn, ung dung nói: “Tốt lắm, ngàn năm trước phá hoại an ninh bị bắt, ngàn năm sau là quấy rối người khác giới bị bắt, quả thật càng lúc càng có triển vọng rồi.”

“Sau này lại giới thiệu cục quan sát, trấn áp bên dưới không phải là long thần cũ, mà là nam biến thái theo dõi nữ giới.”

Chương 213:

Sau khi Long Hồn sa lưới, Hồ Thần Thụy nhanh chóng liên hệ với Cục quan sát Không Tang, cuối cùng đã giải quyết được vấn đề cấp thiết.

Hai bên bàn bạc kế hoạch áp giải, muốn đưa một phần tám Long Hồn về cục quan sát Không Tang, trấn áp phía dưới bộ phận quan sát một lần nữa.

Trong cuộc điện thoại, cục trưởng Hoàng vô cùng cảm động, nói chuyện đều mang theo giọng mũi, giống như sắp khóc: "Lão Hồ, tôi biết ông là người đáng tin cậy nhất, ở thời điểm quan trọng sẽ không cắt dây xích!"

"Năm đó, ông phấn đấu quên mình đến Hoài Giang, hiện tại vẫn giữ vững tinh thần cách mạng.Lúc trước ông được chọn quả nhiên là mục đích chung."

Hồ Thần Thụy: "... Hãy nói điều gì khiến tôi vui vẻ đi."

Vì Long Hồn bị cục quan sát Hoài Giang bắt giữ, cho nên Hồ Thần Thụy đã thương nghị một số điều khoản bồi thường với Cục quan sát Không Tang, bao gồm ưu tiên chuyển các tội phạm yêu thực vật đến Hoài Giang cải tạo lao động, trong tương lai sẽ hợp tác lâu dài với cục quan sát Không Tang, các sản phẩm có liên quan của Quan Cục sẽ phân phối ở cục quan sát Không Tang.

Trong phòng làm việc, khi Sở Trĩ Thủy biết được chuyện này, cô không khỏi cảm khái: "Cục trưởng Hồ thực sự quan tâm đến việc kinh doanh của chúng ta."

“Không phải là do con rồng kia quá vô dụng à, công dụng duy nhất là làm quần áo lao động và điều khiển bếp lò.”

Tân Vân Mậu chế nhạo: “Hồ Thần Thụy đào không dưới một cái vảy đâu, lúc này chỉ có thể để ông ta bàn điều kiện, em cho rằng ai cũng giống như anh à, vừa có thực lực lại vừa kiếm được tiền.”

Long Hồn là nền tảng của cục quan sát, tác dụng chủ yếu là rèn áo choàng trấn yêu, điều khiển lò của cục quan sát. Những yêu quái chiếm đoạt sức mạnh từ các vị thần cũ, lúc này mới dần dần hình thành một tổ chức nhỏ, giải quyết các tranh chấp giữa con người và yêu quái, yêu quái và yêu quái, để tránh sinh ra thảm họa đại chiến như năm đó một lần nữa.

Nếu chỉ đơn thuần suy xét từ góc độ cuộc sống, yêu thực vật quả thực có nhiều tác dụng hơn yêu động vật, ôn hòa hơn, làm việc cũng tỉ mỉ hơn.

Sở Trĩ Thủy muốn nói lại thôi: "Mặc dù những gì anh nói là sự thật, nhưng nghe có vẻ không thích hợp. Chuyện này không phải nên là người khác nói à, sao anh lại có thể khoe khoang được?"

Tân Vân Mậu oán giận quở trách: "Còn không phải do em là người, nhưng vẫn luôn không khen ngợi anh à."

Sở Trĩ Thủy phối hợp theo vỗ tay, vô lực nói: "Thần Quân tuyệt quá, ở nhà trẻ chính là một hình mẫu danh dự."

“Anh vẫn luôn là hình mẫu.”

Tân Vân Mậu xem nhẹ phần trước của câu sau cô nói, chỉ lấy ra những từ mấu chốt trong đó, sau đó hừ nhẹ một tiếng: “Cũng may là vườn rau không bị phá hư, nếu không cho dù có lột cái vảy rồng kia xuống cũng chưa đủ bồi thường."

Đây là điều anh quan tâm nhất, nếu cục quan sát bị phá hủy, thì bộ phận phát triển kinh tế sẽ phải kiếm tiền để xây dựng lại nó, vậy cô sẽ càng bận hơn.

Vấn đề về Long Hồn được giao cho Miêu Lịch và các yêu quái khác. Bộ phận phát triển kinh tế sẽ quay về trước khi Trần Châu Tuệ đi học, đến thành phố trước để tổ chức một đợt xây dựng.

Sở Trĩ Thủy đưa bọn họ vào thành phố, ở khu thương mại phồn hoa ăn nhậu chơi bời cả ngày, buổi tối còn đi dạo chợ đêm dạo một vòng.

Chợ đêm rực rỡ ánh đèn, có rất nhiều loại gian hàng nhỏ, có cả cửa hàng bán đồ ăn vặt, còn có cửa hàng bán phụ kiện trang sức thủ công. Cách đó không xa, có thể nghe thấy tiếng hát tuyệt vời, có một số vũ công trong trang phục lộng lẫy đang nhảy múa xung quanh quảng trường, nhìn qua vô cùng náo nhiệt.

Trần Châu Tuệ không kịp nhìn, khi còn nhỏ cô ấy không có cơ hội tham gia các cuộc tụ tập khác nhau, đây là lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy hình ảnh chợ đêm, thậm chí còn không nỡ chớp mắt.

Hai người và hai yêu quái mua rất nhiều đồ ăn vặt, còn nếm thử nước trái cây tươi ngon ở chợ đêm, không có vị ngon như trái cây trong cục nhưng thắng ở chỗ đồ đựng nước rất sáng tạo, ngay cả ống hút cũng có hình dạng cong cong rất đẹp.

“Lại bị vẻ bề ngoài lừa gạt rồi, chị đã nói em không thể chỉ nhìn bộ dáng”

Sở Trĩ Thủy khuấy đồ uống, nghiên cứu: “Cái này là phía dưới có chỗ để đá khô tạo ra khói trắng, sau đó dùng một cái ống hút có hình dạng đẹp, nếu để cho anh Ngưu mua một mẻ cốc mới, ước chừng làm ra cũng sẽ không kém với cái này đâu."

Trần Châu Tuệ trầm ngâm vài giây, thành thật nói: "Em có cảm giác nhà ăn càng ngày càng có nhiều công năng."

Với số tiền dư dả trong cục, Ngưu Sĩ rõ ràng càng thoải mái nhàn nhã hơn, gần đây còn nghiên cứu cách làm bánh và thử làm bánh thành công. Không chỉ tự tay phết kem mà còn trang trí bằng hoa quả tươi đủ mọi màu sắc, không khác gì bánh kem trong cửa hàng.

Nếu cứ như vậy, không chừng sinh nhật của nhân viên không chỉ nhận được phiếu mua bánh kem mà còn nhận được bánh kem trái cây tươi trực tiếp ở nhà ăn.

Chuyến đi đến chợ đêm khá vui vẻ, khiến bọn họ đã ăn cơm chiều càng thêm no nê, lâu lâu lại ăn một ít bữa khuya, câu được câu không trò chuyện với nhau.

Chuyện duy nhất không hoàn mỹ chính là Kim Du gặp phải cửa hàng vớt cá vàng liền hô to tàn nhẫn, cuối cùng bỏ tiền ra mua toàn bộ chậu cá vàng, không cho phép loài cá bị con người đùa giỡn trong tay.

“Có điều những con cá nhỏ này phải làm sao đây?”

Kim Du bưng chậu nước, cô ấy bối rối chớp chớp mắt, lại nhìn về phía Sở Trĩ Thủy: “Có phải nhà của cô vừa mới sửa sang lại không, nếu không thì nuôi mấy con cá vàng tốt cho phong thủy đi?”

Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng nói: "Tôi còn tưởng rằng vừa nãy cô vô cùng tức giận, sẽ không cho phép loài người nuôi cá vàng"

Kim Du không chấp nhận việc dùng lưới nhỏ vớt cá vàng, nhất quyết mua một chậu cá nhỏ, cũng may là giá cả không đắt lắm. Hiện tại tiền lương của cô ấy đã tăng lên, cô ấy đương nhiên có khả năng chi trả.

Kim Du: "Nuôi cá khác với chơi cá. Nếu sống trong nhà của bọn cô, cá nhỏ chắc chắn sẽ rất vui..."

Sắc mặt Tân Vân Mậu trầm xuống, anh liếc mắt nhìn Kim Du một cái, lạnh lùng nói: "Cái gì cơ?"

Cô ấy cho đám cá này ký túc xá còn chưa đủ, đối phương còn muốn tiến thêm một bước, đây là có ý định nghênh ngang đi vào nhà.

Kim Du tự biết đã lỡ lời, trong lòng lộp bộp một tiếng, vội vàng thông minh im miệng: "..."

Trần Châu Tuệ mỉm cười hòa giải: "Để cho anh Ngưu nuôi trong cục đi, không phải là hồ bơi mới được sửa chữa à."

Trước khi đi, bộ phận phát triển kinh tế còn chụp ảnh nhóm ở quảng trường chợ đêm, Sở Trĩ Thủy gửi tấm ảnh vào nhóm, cô cảm thấy tấm ảnh này chụp rất đẹp, hài lòng nói: "Không tệ, trước khi Châu Tuệ khai giảng đã đến chợ đêm, lần sau đi chơi cũng phải chờ đến kỳ nghỉ đông ”.

“Vâng”

Trần Châu Tuệ nhẹ nhàng đáp, cô ấy nhìn tấm ảnh nhóm trên màn hình, thêm nó vào một bộ sưu tập album đặc biệt, ở đó lưu những bức ảnh chụp lần trước, đều là những gom góp của cô ấy trong cục.

Trên màn hình, tấm ảnh nhóm ở chợ đêm rõ ràng giơ tay có thể với tới hoàn toàn bao trùm những mảnh nhỏ mơ hồ trong đầu cô ấy, đây là lần đầu tiên cô ấy đến chợ đêm, tự trải nghiệm mọi thứ mới mẻ.

Không có cổ trang, không có câu đố đèn lồng, là thuộc về ký ức chợ đêm của Trần Châu Tuệ.

Khi đầu thu đến, trong vườn rau mỗi ngày đều có những loại rau mới, Trần Châu Tuệ chỉ sắp bắt kịp đợt thu hoạch đầu tiên, liền tiếc nuối vội vàng trở lại trường học.

Mùa thu ngày càng rõ ràng, đậu bắp và bí đao trong đất đã có thể ăn được, hoa sen trong ao cách đó không xa cũng đã cạn kiệt, củ sen trắng nõn được đào lên, đem rửa sạch để làm rau trộn, mùi vị giòn giòn ngọt ngọt.

Trước khi Sở Trĩ Thủy mua nhà mới, còn từng tưởng tượng sẽ trồng trọt trong sân, hiện tại cô đã hiện thực hóa giấc mơ của mình trong cục.

Hiển nhiên Ngưu Sĩ có nhiều kinh nghiệm hơn cô, anh ấy hái rau theo mùa từ vườn rau mỗi ngày và sắp xếp các bữa ăn trong nhà ăn, gần như rất khó có nguyên liệu nấu ăn nào giống nhau. Thỉnh thoảng anh ấy còn gọi đồ ăn cho Sở Trĩ Thủy, để cô mang về nhà tự xào ăn, ngay cả Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ cũng hết lời khen ngợi.

Gần đây cô rất thích ăn lá của rau cải, không ăn ớt cay, bí đỏ và mướp, chỉ ăn lá ớt, lá bí và lá mướp, đây là những nguyên liệu tương đối hiếm trong siêu thi.

Mưa thu lất phất rơi, ủ chín rau củ trong đất, còn tẩy sạch rừng trúc trong sân. Những hạt mưa nhỏ li ti rơi trên lá trúc, làm rung rinh những chiếc lá mảnh mai xanh mướt, tí tách rơi xuống.

Hoa cỏ trong sân lộ ra sắc vàng nhạt của mùa thu, chỉ có trúc xanh vẫn thẳng tắp xanh tươi, trang trí cho ngôi nhà mới xanh um tươi tốt.

Trên mái hiên tích tụ nước mưa chảy xuống, để lại từng vệt nước, nhưng không làm ướt đồ đạc bên cạnh.

Trên người Tân Vân Mậu mặc cổ bào màu xanh đậm, hiện tại mái tóc đen rối tung, không có hình tượng mà dựa người, lười biếng nằm trên chiếc xích đu, vui vẻ thoải mái nhắm mắt nghỉ ngơi. Đôi mi đen rũ xuống, trong tiếng thôi miên của mưa mà ngủ, nhìn qua rất an tĩnh không phòng bị.

Khi Sở Trĩ Thủy đẩy cửa sân nhỏ ra, liền đón nhận một trận gió lạnh, xen lẫn sự ẩm ướt của dấu hiệu sắp mưa, cô theo bản năng rùng mình một cái. Cô rất muốn khuyên Tân Vân Mậu không nên ngủ trong sân vào những ngày mưa, nhưng nghĩ đến cây trúc bốn mùa đều phát triển ở ngoài, liền cảm thấy không chừng là bản thân không hiểu sự khác biệt giữa các loài.

Dường như Tân Vân Mậu nghe thấy tiếng mở cửa, chiếc xích đu cũng lắc lư theo.

"Buổi trưa chúng ta làm lẩu đi?"

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy hàng mi của anh khẽ run, liền biết đối phương đã sớm tỉnh ngủ, chỉ đơn giản đang nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh vẫn luôn không cần ngủ, chạy ra sân là để trải nghiệm thiên nhiên.

Quả nhiên, Tân Văn Mậu mở mí mắt, giọng nói còn hơi khàn khàn: "Được."

Sở Trĩ Thủy nhìn thấy quần áo anh xộc xệch, tóc dài bù xù, cô liếc thấy đường viền cổ áo rũ xuống, cùng với mảng lớn da thịt lộ ra, đường cơ bắp lưu loát như ẩn như hiện, không khỏi nhắc nhở: "Tuy rằng anh có tự do ăn mặc, nhưng em vẫn không đồng ý anh nằm ở bên ngoài như thế này.

Tân Vân Mậu sửng sốt: "Tại sao?"

Tài ăn nói của Sở Trĩ Thủy liền đến: "Có lúc thì tóc ngắn quần áo hiện đại, có lúc thì tóc dài quần áo cổ trang, người ta sẽ cho rằng em có hai người bạn trai, nếu truyền ra ngoài sẽ có ảnh hưởng không tốt."

Tân Vân Mậu hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng đứng dậy, ngay cả búng tay cũng không có đã đổi lại kiểu tóc ngắn. Có điều hiện tại anh đang mặc bộ quần áo ở nhà sáng màu, trông nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều, sau đó vào bếp chế biến nguyên liệu cho nồi lẩu.

Nguyên liệu làm món lẩu cũng không khó, Sở Trĩ Thủy đặt một cái nồi hai ngăn trong phòng khách, đổ hai loại nước lẩu vào từng bên, bắt đầu đun sôi nước, lại chuẩn bị một bát nước chấm.

Cô còn chưa làm xong, đã nhìn thấy Tân Vân Mậu từ phòng bếp

quay lại, trong tay còn bưng thịt cừu đông lạnh và một đĩa rau, trên lá rau vẫn còn đọng lại những giọt nước trong suốt. Ngó sen tươi trắng nõn, khoai tây lát vàng óng, lát bí đao bán trong suốt, cùng với đậu Hà Lan, cải thảo, xà lách và các loại rau khác, ngoài ra còn có khoang lang đỏ ngâm, trông có vẻ khá hoàn chỉnh.

“Anh lại sử dụng phép thuật, cái này cũng nhanh quá đi.”

Sở Trĩ Thủy kinh ngạc nói: “Em còn chưa đun nồi nữa.”

Tân Vân Mậu dùng đũa chọc chọc vào cuộn thịt cừu cứng ngắc: "Cái này lát nữa mới rã đông, có thể chơi game một lát."

Một người một yêu bật màn hình TV, bọn họ không thường xem TV, nhưng hiện tại lại kết nối với máy chơi game, rảnh rỗi đến nỗi không có việc gì làm có thể dùng giết thời gian.

Nói đến cũng buồn cười, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ở cục quan sát trồng trọt bán đồ ăn, bọn họ ở trong game vẫn trồng trọt và bán đồ ăn, mỗi ngày thu thập vật liệu để bán lấy tiền, sau đó dùng tiền để xây nhà. Tìm một người bạn trai là yêu thực vật, ngay cả trò chơi cũng luôn luôn là làm ruộng.

Trò chơi này có thể chơi trực tuyến, Sở Trĩ Thủy vẫn luôn nghĩ đến việc kiếm tiền, còn Tân Vân Mậu mỗi ngày đều nghiên cứu trang trí, bởi vì yêu khí của anh đối với vườn rau trong trò chơi là vô dụng, cho nên thần quân oán giận liền tìm kiếm cây trúc khắp nơi, bắt đầu thúc đẩy sự nghiệp lớn lao xanh hóa rừng trúc.

Mỗi khi Sở Trĩ Thủy bán hàng trở về, cô đều có thể thấy trang viên xanh tươi hơn một chút, trúc xanh lợi dụng công việc bận rộn của cô để bành trướng rầm rộ, hoàn toàn chuyển sang chế độ bảo vệ mắt, để cô có thể thấy anh quan tâm đến thị giác của cô.

Nước lẩu

đang sôi ùng ục, mùi thơm khuếch tán ra ngoài.

Sở Trĩ Thủy ngửi thấy mùi thơm, cô nhanh chóng đặt tay cầm xuống, nhấc nắp nồi lẩu lên, cảm nhận hương vị nồng đậm nóng hầm hập, lên tiếng kêu: "Nước sôi rồi, nên ăn thôi."

Nồi hai ngăn đều đã đỏ lên, một bên là vị cay nồng kích thích, một bên là vị cà chua tươi, đều khiến người ta muốn ăn.Tân Vân Mậu đổ cuộn thịt cừu vào nồi, anh dùng đũa thong thả khuấy lên, sau đó điều chỉnh nồi lẩu thành hương vị thích hợp.

Sở Trĩ Thủy nhìn trái nhìn phải một vòng, cô nhìn nguyên liệu đầy đủ trên bàn, đột nhiên nói: "Hình như thiếu thứ gì đó."

"Em còn muốn ăn gì nữa à?"

“Không, hẳn là uống gì đó.”

Sở Trĩ Thủy đứng dậy đi vào phòng bếp: “Để em tìm thử một chút.”

Trong phòng bếp, cử tủ lạnh mở ra, nhưng lại không có đồ uống. Nước dừa đã sớm uống hết, gần đây bọn họ đều lấy đồ ăn ở trong cục, rất ít đi siêu thị mua sắm, vẫn chưa kịp hoàn thành bổ sung.

Sở Trĩ Thủy lâm vào trầm tư, đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng mở ngăn tủ phía dưới, từ giữa ôm lấy rượu ủ trúc xanh. Sau khi nhà mới ổn định, cô liền đem ống trúc qua đây, có điều bất đắc dĩ trong lúc nhất thời không có cơ hội nếm thử.

“Chúng ta uống cái này đi.” Sở Trĩ Thủy bưng rượu trúc và ly trở

về.

Tân Vân Mậu nhìn thấy ống trúc mà mình đưa, ngây ngốc nói: "Em muốn uống rượu giữa ban ngày ban mặt à?"

“Hôm đó em có nếm thử một chút, cái này không có vị rượu, thanh đạm như nước dừa vậy.”

Sở Trĩ Thủy chớp chớp mắt: “Anh không cho phép em cho người khác uống, vậy khi nào em mới có thể uống xong?"

Bình thường cô muốn ăn một mình, đương nhiên sẽ không long trọng uống đồ uống, chỉ có khi ở bên cạnh anh mới có hứng thú.

Tân Vân Mậu nghe xong lời này, anh đương nhiên không có phản đối, cùng cô uống một ly.

Sở Trĩ Thủy rót rượu trúc vào ly, đầu tiền cô nhấp nhẹ một ngụm, vẫn là mùi thơm cỏ cây, hương trái cây nhẹ nhàng và mát lạnh, không hề có vị nồng kích thích của rượu, đồ vật trơn nhẵn không tiếng động chảy vào yết hầu, khiến người ta nhịn không được uống một ngụm rồi lại một ngụm, rất nhanh liền không thể dừng lại.

Cô nhìn chất lỏng trong suốt trong ly, lại nhìn ống trúc màu xanh, tiếp tục nhấm nháp, khen ngợi nói: "Anh dùng loại trúc này để ủ sao? Mùi vị rất ngon."

Không biết đây là loại trúc gì, lại có thể ủ ra được rượu ngon.

Tân Vân Mậu bình tĩnh nói: "Không phải, anh dùng bản thân ủ xong, rồi dùng nó để giả thành rượu mà thôi."

“Phốc Sở Trĩ Thủy nghe vậy, cô còn đang ngậm một ngụm rượu,

suýt chút nữa đã phun ra.

Chương 214:

Tân Vân Mậu thấy cô vô cùng kinh ngạc, anh giống như không có việc gì mà nghiêng đầu, như thể không hiểu phản ứng của cô.

Đầu óc Sở Trĩ Thủy trống rỗng, bàn tay đang cầm cái ly run lên: "Dùng bản thân ủ như thế nào?"

Tân Vân Mậu chỉ vào ống trúc đựng rượu, nhẹ nhàng nói: "Không khác mấy với cái này."

Cô hốt hoảng nói: "Lần trước anh còn nói giả làm ống trúc rượu không phải là anh..."

"Ủ rượu không cần ống trúc rộng, loại này thích hợp để làm đồ chứa, chỉ có thể dùng để bảo quản rượu."

Tân Vân Mậu nhướng mày: "Tại sao lại ngạc nhiên như vậy?"

"Không, không phải, anh dùng chính bản thân ủ rượu, còn không cho em ngạc nhiên à?"

“Nhưng không phải giống với nắn sushi sao?”

Anh ngạc nhiên hỏi: “Hôm đó em vẫn ăn mà.”

Sở Trĩ Thủy bị anh nói đến ngây người, cô không biết là do bản thân kinh ngạc hay là do anh quá mức bình tĩnh vững vàng, hóa ra

trong mắt anh ủ rượu và nắn sushi là khái niệm ngang nhau?

Nghĩ như vậy hình như cũng có đạo lý, tay nắn sushi là dùng phần ngoài của anh, ống trúc ủ rượu là dùng bên trong của anh...

Không đúng, nó vẫn rất kỳ lạ, cách suy nghĩ giữa các loài khác nhau quá lớn.

Sở Trĩ Thủy chăm chú nhìn phần rượu trong veo êm dịu trong ly, trong lúc nhất thời tâm tình vi diệu, không biết làm thế nào cho phải.

Tân Vân Mậu thấy cô cứng đờ nâng ly lên, anh liền kéo ly rượu qua, chạm cốc với cô giữa không trung, phát ra âm thanh giòn giã.

Sở Trĩ Thủy chết lặng nói: "Tôi không muốn nâng ly chúc mừng với anh."

Tân Vân Mậu nhấp một ngụm, anh tiếp tục vươn tay gắp đồ ăn, nhắc nhở: "Những thứ này có thể ăn được rồi."

Sở Trĩ Thủy thấy anh yên tâm thoải mái uống rượu, cũng bị lây nhiễm mà thả lỏng hơn, bắt đầu nghĩ lại mạch não của mình. Có lẽ là do suy nghĩ của con người quá phức tạp, khiến cô sinh ra rất nhiều ý tưởng kỳ lạ, cho nên lúc này mới cảm thấy nuốt không trôi.

Thực tế, nếu không biết quy trình chế tạo, hương vị của rượu trúc ủ sẽ không có tì vết, không có cảm giác nóng của rượu mạnh. Mùi vị tươi mát ngon miệng phối hợp với món lẩu nóng hầm hập, có thể nói là thần khí giải nhiệt. Nếu đầu tiên ướp lạnh một chút, nói không chừng hương vị sẽ ngon hơn.

Mưa bụi bên ngoài như màn, bọn họ đẩy cửa sổ ra một chút cho

thoáng gió, không ngờ gió ẩm liền chuồn vào, cũng may nồi lẩu sôi sùng sục đã xua tan cái lạnh của mùa thu. Ngày mưa vốn dĩ phải lành lạnh, nhưng nguyên liệu tươi ngon đậm đà nóng hổi vừa trôi xuống bụng, ngay cả mưa lạnh dưới sự phụ trợ này cũng trở nên thoải mái, bớt đi vị cay nồng.

Tân Vân Mậu trộm nhìn Sở Trĩ Thủy một cái, thấy hai má cô ửng hồng, nghiêm túc ăn uống, thỉnh thoảng sẽ uống hai ngụm rượu trúc, cũng sẽ không đề cập đến đề tài vừa rồi, lúc này mới có chút thả lỏng.

Bọn họ dùng ly rượu thủy tinh có hoa văn hình búa, hình dáng độc đáo nhưng dung tích hạn chế, sau khi rót đầy liền trở nên tinh xảo dưới ánh đèn.

Thỉnh thoảng Sở Trĩ Thủy nâng ống trúc lên để thêm rượu, nhìn qua giống như đang uống nước dừa.

Tân Vân Mậu không khỏi thắc mắc: "Tửu lượng của em có tốt không?"

“Cũng khá, thành thật mà nói, loại này nếm vào không giống rượu.”

Sở Trĩ Thủy nói: “So với cocktail mà em và Vương Di Văn đã uống nhạt hơn nhiều.”

Dù sao thì trúc không chứa cồn, cũng không biết lên men như thế nào, chẳng lẽ nguyên liệu là nước sao?

Suy nghĩ của cô bắt đầu mở rộng, theo bản năng liền phân tích, vội vàng ngăn chặn rất nhiều suy nghĩ xấu xa.

Cơm trưa đã qua hơn một nửa, trong nồi lẩu vẫn ngổn ngang

nguyên liệu nấu ăn, Sở Trĩ Thủy còn cầm tay cầm tiếp tục trò chơi, câu được câu không mà gắp hai miếng đồ ăn, nhìn qua có vẻ tỉnh táo, bước vào giai đoạn tiêu hóa sau bữa ăn.

Đợi đến khi trong nồi hoàn toàn không còn bọt, Tân Vân Mậu hỏi cô một tiếng, xác nhận cô đã ăn no, lúc này mới búng tay một cái, cũng cầm tay câm chơi trò chơi.

Giây tiếp theo, thức ăn thừa trên bàn đột nhiên biến mất, căn phòng trở nên sạch sẽ, chỉ còn lại mùi hương trong không khí.

Một người một yêu ngồi trên thảm, vô cùng chăm chú nhìn vào màn hình, tiếp tục làm ruộng xây dựng sự nghiệp to lớn trong trò chơi.

Nửa đoạn đầu không sao, thao tác của Sở Trĩ Thủy vô cùng trơn tru, nhưng dần dần cũng cảm thấy mệt mỏi, giống như đang mơ màng sắp ngủ sau khi ăn uống no nê, lại giống như vỏ não bị kích thích thanh tỉnh, khiến cho toàn bộ ý thức của cô đều tách ra, như thế hoàn toàn bị chia thành hai nửa, mơ mơ màng màng.

“Anh mở cửa sổ ra thêm chút đi.”

Vốn dĩ cô đang thẳng lưng ngồi trên thảm, nhưng hiện tại lại dựa người vào sô pha, ngay cả giọng nói của mềm mại: “Ăn nước lẩu cay có chút nóng.”

Tân Vân Mậu nghe vậy nhưng vẫn chưa đứng lên, anh chỉ cần nhấc ngón tay lên cửa sổ liền mở ra thêm một chút, để dấu hiệu sắp mưa ẩm ướt tràn vào.

Có điều cơn mưa lạnh vẫn không hạ nhiệt được cơn nóng của cô,

ngược lại để tiếng mưa rơi lọt vào nội tâm, gợi lên tiết tấu trơn tru thấp thỏm.

Cô lúc thì muốn nhắm mắt ngủ một lúc, lúc thì lại không thấy buồn ngủ, chỉ cảm thấy suy nghĩ như đang dính liền với mưa thu, dường như bị làn nước biển ấm áp bao vây, nổi lềnh bềnh trên mặt biển, trong lồng ngực có một tầng nhiệt nóng.

Tân Vân Mậu nhìn vào màn hình, anh phát hiện nhân vật trò chơi của cô đang dừng lại tại chỗ, sau đó mới nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy cánh tay của cô rũ xuống, cơ thể buông thõng trên ghế sô pha mềm mại, ánh mắt xuất thần nhìn chằm chằm thao tác của anh.

Trong phòng bật một ngọn đèn nhỏ trong trời nhiều mây, đôi mắt của cô lại ánh lên ánh sáng, mờ mịt dâng lên một tầng hơi nước, lộ ra gương mặt đỏ bừng say rượu. Gương mặt trắng nõn ửng hồng, hiển nhiên không phải vì lẫu, ngược lại giống như uống say hơn.

"Mệt à?"

"Ừm."

Sau khi cô uống rượu môi răng còn lưu lại mùi hương, trong khoang miệng vẫn còn chút vị ngọt nhè nhẹ, âm thanh xung quanh đều nhẹ nhàng như mật.

“Ngủ một lát đi.”

Tân Vân Mậu đặt tay cầm xuống, anh thấy cô mơ mơ màng màng, liền đơn giản vươn tay vỗ về cô, giọng điệu đều ôn nhu lên: “Về phòng nhé.”

Sở Trĩ Thủy mơ hồ đáp lại, cô cảm thấy tấm thảm mềm mại đến lạ,

hoàn toàn không muốn đứng dậy, vẫn dựa vào sô pha trong góc.

Cửa sổ hơi hơi khép lại, ngăn gió lạnh thổi vào. Tân Vân Mậu sợ cô bị cảm, anh đơn giản đứng dậy đỡ lấy cô, kiên nhẫn dỗ dành: "Lên giường ngủ."

"Ừm."

Nhưng cô vẫn không động đậy, khiêm tốn chấp nhận, có chết cũng không hối cãi.

Tân Vân Mậu khom người xuống ôm cô, lúc cúi đầu xuống liền ngửi được mùi thơm mát và hơi ngọt, khi chạm vào độ ấm trên da cô, anh đột nhiên không dám động đậy. Anh cảm thấy hôm nay uống rượu không được tốt lắm, hương vị của anh và cô hoàn toàn hòa nhập, từng đợt từng đợt nhè nhẹ quấn lấy nhau.

Cô giống như bị ngâm trong rượu, hoàn toàn biến thành đám mây mềm mại ẩm ướt, sợ rằng bất cẩn một chút chạm vào cô liền tan.

Cô phát hiện anh đang đứng yên, liền ngước mắt lên nhìn anh, đôi mắt đầy ánh sáng, như thể đang cẩn thận đánh giá anh.

Gương mặt tuấn tú đang gần trong gang tấc, mái tóc của anh rũ xuống, mím chặt môi, vẫn bất động cong eo, hầu kết lại nhấp nhô lên xuống, cuối cùng đột nhiên né tránh tầm mắt của cô, để lộ vành tai đang ửng hồng.

Khi anh nhẹ nhàng quay đầu lại, lộ ra đường cong sườn mặt nhẵn nhụi, sau đó chú ý đến cổ áo lỏng lẻo, xương quai xanh trũng xuống như ẩn như hiện.

Trên người anh có mùi hương quen thuộc, giống hệt mùi hương

trong miệng cô, khiến cô không hề phòng bị trước sự tiếp cận của anh.

Đôi môi hoàn mỹ căng mọng, hiện tại hơi mím lại, khiến người ta tò mò không biết mùi vị có giống như rượu trúc hay không.

Cô giống như đang chìm trong một giấc mơ ướt át, chậm rãi nâng cánh tay lên, dựa theo tư thế của anh vòng tay qua cổ anh.

Tân Vân Mậu nhận ra cô đứng dậy, anh căng da đầu ôm cô lại, định tốc chiến tốc thắng đưa cô trở về phòng, nhưng bị xúc cảm ướt át trên khóe môi khiến cho kinh ngạc ầm ầm phá hủy.

Hơi thở nóng bỏng, hương vị hòa quyện, lưu luyến hôn liếm, những hình ảnh chồng chéo, cô không biết thỏa mãn mà nếm thử anh, theo bản năng ôm lấy cổ anh, như thể không nghe lời, không buông tha muốn uống rượu, lúc này mới làm dịu đi cơn khát cháy bỏng của cô. Thân thể ấm áp, giống như suối nước nóng tràn vào toàn thân, mang theo nhiệt độ nóng bỏng.

Sau khi uống một lúc lâu, Tân Văn Mậu mạnh mẽ kéo cô vào lòng, đôi mắt đen như ngọc của anh sáng lên, tình ý nóng bỏng không thể cưỡng lại cũng nổi lên, ngay cả giọng nói cũng trở nên khàn khàn, tùy ý kích thích tiếng lòng.

"Cũng khó trách không muốn ngủ trên giường, làm nửa ngày trời thì ra là muốn...

Ngủ với anh.

Không biết từ lúc nào, ngọn đèn nhỏ trong phòng đã vụt tắt, rèm cửa cũng được kéo ra.

Đây là một trò chơi dụ dỗ lẫn nhau, ái muội và dồn dập, hỗn độn đến nỗi tê dại. Rượu len lỏi vào khắp các cơ quan nội tạng của anh và cô, kích thích bọn họ siết chặt lấy quần áo của nhau, trong vòng ôm chia sẻ hơi thở và nhịp

tim.

Góc áo của Sở Trĩ Thủy bị kéo lên, vòng eo của cô cảm nhận được sự lạnh lẽo, lại không chịu thua kém mà đánh trả. Ngón tay cô thâm nhập vào cổ áo anh, tiếp theo là đường cong căng chặt mà uyển chuyển của phần lưng, mặc dù không thể nhìn thấy toàn bộ cảnh sắc, nhưng vẫn có thể dựa vào cảm xúc trong lòng bàn tay mà tưởng tượng ra vẻ đẹp nam tính mạnh mẽ.

Làn da mềm mại trơn nhẵn, đường cơ bắp săn chắc mềm mại, dần dần bốc lên tình ý nóng rực.

Tân Vân Mậu nhẹ nhàng khảy, đàn ra một khúc ca quyến rũ, khiến cô bị bao phủ trong hơi nước dày đặc, hoàn toàn chìm đắm vào rừng trúc trong mưa.

Giữa cảm giác ngà ngà say, môi và răng bọn họ chạm vào nhau, da thịt nóng bỏng áp sát, gần như đồng thời hô hấp, ngăn không được mà thở hổn hển. Giống như cơn mưa phùn ẩm ướt tầm tã không dứt, lạc mất bản thân trong làn mây khói, giải tỏa cơn nóng tràn lan trong người.

Nghi yên nghỉ vũ lại nghi phong, phất thủy tàng thôn phục gian tùng.

Xâm giai rêu hủy đi xuân mầm bính, vòng kính toa hơi hạ ấm nùng.

(*)

(*) Nằm trong bài thơ “Trúc” của Trịnh Cốc

Cơn mưa qua đi, mồ hôi ướt đẫm, không thể giấu được xuân ý dạt dào.

Ngón chân cô co quắp lại, quyến luyến mà dựa vào anh, có thể nghe được tiếng tim đập trong lồng ngực, ngửi được hương cỏ cây tràn ngập khắp nơi, giống như lá cây bị chà xát, khuếch tán ra mọi nơi, hoàn toàn hoàn toàn vây lấy cô.

Như lá trúc sau khi thấm vị ngọt, lưu lại dấu vết khí vị của anh.

Trong bóng tối, mái tóc dài của Tân Vân Mậu đã rối tung, ngũ quan tuấn tú đã nhiễm lên sắc dục, ngay cả đôi mắt như sơn cũng mê hoặc lòng người, như có như không chạm vào cô.

“Mệt mỏi sao?”

Anh vươn tay bế cô lên, để cô ngồi ở trên người anh, mặt dày vô sỉ nói: “Sao lại cho anh thụ phấn vậy?”

"Đã không..."

"Đã nói sẽ không dễ dàng rồi, không phải chỉ một lần là được."

Đầu ngón tay đang lưu luyến di chuyển.

Sở Trĩ Thủy như cảm nhận được điều gì, nhất thời xấu hổ và buồn bực xen lẫn, tức giận đến nỗi cắn anh một cái, hận không thể phá vỡ lớp da mặt dày của anh.

Tân Vân Mậu kêu lên, nhưng vẫn không dừng tay, ngược lại càng ngày càng làm càn.

Bầu trời bị bao phủ bởi những đám mây dày, bên ngoài cửa sổ có tiếng mưa va đập, át đi tiếng nước như có như không trong phòng.

Cơn mưa lất phất qua đi, mưa to ngập trời đổ xuống, ào ào không ngừng nhanh chóng chảy xuống, bắn lên từng làn khói trắng, giống như mây đưa sương mù đến, đang ở chốn thần tiên trên trần gian. Tiếng mưa giống từng đợt từng đợt như tiếng trống, đánh tan giọng nói khàn khàn quyến rũ của anh, đồng thời cũng che giấu tiếng rên rỉ uyển chuyển kéo dài của cô.

Sau khi mất kiểm soát, mây tan mưa tạnh, sương mù dày đặc cũng tan biến.

Sở Trĩ Thủy lười biếng co người lại, cô quyến luyến nhiệt độ của chăn bông, cả người lại không có sức, cảm giác được anh đang cọ nhẹ vào người cô, không có tinh thần nói: "Em muốn ước nguyện."

Giọng nói của Tân Vân Mậu mang theo chút hỗn loạn, nhưng anh vẫn điềm nhiên hỏi: "Ước nguyện gì?"

"Em muốn đi tắm."

“Tắm gì chứ, không có bẩn.”

Tân Vân Mậu cầm lấy ngón tay cô, đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, sau đó nghiêm trang nói: “Rõ ràng là rất thơm.”

Cô đã uống rượu trúc, bây giờ sau khi uống anh xong, giống như cả người cô đang hòa vào hơi thở của anh, hoàn toàn hợp nhất.

Sở Trĩ Thủy rụt tay lại, cãi cọ nói: "Thơm chỗ nào—"

“Chỗ nào cũng thơm.”

Anh liếc nhìn đôi môi ửng hồng của cô, sau đó liếc nhìn bờ vai mượt mà của cô, ám chỉ nói: “Từ trong ra ngoài, từ đầu đến chân”.

Chương 215:

Sở Trĩ Thủy thật muốn mắng anh, nhưng hiện tại cô đang yếu ớt, vốn không có sức mở miệng. Rượu trúc không có cảm giác kích thích của rượu trắng, lúc này có một dòng khí nóng tiêu tán trong cơ thể, chỉ khiến cô nửa tỉnh nửa mê chớp mắt, cảm thấy cả người thoải mái nhẹ bẫng.

Bên ngoài mưa rơi không ngớt, trong phòng lại rất ấm áp, họ im lặng tựa vào nhau, mặc kệ cơn buồn ngủ dần xâm chiếm.

Ánh mắt của Tân Vân Mậu dịu dàng, anh nằm nghiêng bên cạnh cô, ngắm nhìn mí mắt cô đánh nhau, cả động tác nhỏ xoa tóc cô cũng dừng lại, sợ không cẩn thận khuấy động giấc mơ trong ngày mưa của cô.

Mùi cỏ cây bao lấy người, Sở Trĩ Thủy nhắm mắt lại, cô bỗng nhớ ra gì đó, đột nhiên mở mắt trừng anh.

Tân Vân Mậu thấy cô trừng to mắt, nhẹ giọng nói: “Sao thế?”

Cô muốn nói lại thôi: “Anh...”

Anh im lặng chờ đợi.

Sở Trĩ Thủy cẩn thận giơ tay, dùng ngón tay chọt vào cơ bắp của anh: “Có thai thật à?”

“...” Tân Vân Mậu nhướng mày: “Sao em cứ nhớ chuyện này vậy?”

“Bởi vì em không hiểu quy trình của các anh, hơn nữa ban nãy anh nói.. Sở Trĩ Thủy nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên sẽ tò mò.”

Cô cảm thấy thao tác thực tế không khác gì với hành vi của con người, tất nhiên sẽ nghi hoặc xem cụ thể là tiến hành thụ phấn như thế nào.

Tân Vân Mậu không vui nói: “Ban nãy chưa thụ phấn thành công, hoàn toàn là vấn đề của em.”

Sở Trĩ Thủy ngơ ngác: “Có liên quan gì tới em?”

Tân Vân Mậu quở trách: “Mới bắt đầu em đã muốn chạy mất, vậy chẳng phải không thể thành công à.”

“Chạy mất...” Sở Trĩ Thủy cố gắng nhớ lại, cô bỗng hiểu ra hàm ý của anh, lúc nãy là muốn ôm hôn anh, ai ngờ trực tiếp bị anh ấn vào lòng. Lúc ấy cô ôm xong muốn đứng dậy, anh lại nói mình có vấn đề với việc không ngủ trên giường, tiếp theo đó là những việc không thể kiểm soát được.

Tân Vân Mậu: “Yêu quái đều là cảm ứng yêu khi mà sinh ra, nếu em không mong chờ nó đến, vậy không thể thụ phấn thành công. Anh đã nói từ lâu rồi nhỉ, nở hoa không nhất thiết có thể kết hạt, không có lòng bao dung và tình yêu lớn lao của trời đất, muốn có thai ra thần mới rất khó khăn.”

Yêu quái nghe thấy tiếng gọi đầu tiên trong bóng tối, tách khỏi sự hỗn độn rợp trời, đây chính là thời khắc chào đời. Nếu pha lẫn cảm xúc khác, hoặc là không chuẩn bị tốt tâm lý, thì mãi mãi không thể kết ra gạo trúc.

“Lúc trước chẳng phải anh đã hỏi em có muốn có con không rồi hay sao, nếu em chưa có suy nghĩ này, vậy hiệu suất chuyện này bằng không. Ôm mục đích khác thụ phấn cũng không thể kết ra hạt trúc, việc này không giống với con người các em.”

Vạn vật sinh ra linh hồn trí tuệ vốn khó khăn, không thể giống với động vật bình thường không ngừng sinh sản, càng không bao gồm ý nghĩa nuôi con với mục đích nuôi mình lúc về già hoặc truyền thống nối dõi trong xã hội thế tục của loài người.

Trời đất tạo ra các yêu quái không mong cầu gì hơn, chỉ có hiểu được loại tình yêu chí cao này, mới có thể hoàn thành tạo thần như trời đất. Đối xử tử tế với những vật có linh trên thế gian, càng giống với việc cha mẹ dạy bảo, có vài đứa con biết nghe, có vài đứa không nghe, cũng hết cách khống chế.

Sở Trĩ Thủy như ngẫm nghĩ,thỉnh thoảng cô sẽ nhớ ra chuyện suy bại của anh, nếu theo logic này, nếu vẫn chưa buông xuống gánh nặng tâm lý, quả thật không thể kết ra gạo trúc. Nghĩ như vậy, yêu quái chào đời sẽ may mắn hơn trẻ sơ sinh xuống trái đất, lúc ra đời họ đối mặt với chua xót và khổ sở của cha mẹ gây ra, nếu thật muốn như thế, có thể không cần sinh ra.

Sinh khổ cũng là một trong tám cái khổ của đời người, rất nhiều khổ nan của con người bắt đầu từ đây, nhưng yêu quái xuống thế gian này với sự hoàn mỹ, không nhiễm bất cứ thứ hỗn tạp nào.

Sở Trĩ Thủy bỗng phản ứng lại, kinh sợ nói: “Chờ đã, anh cũng biết thụ phấn sẽ không thành công, tại sao còn..

,

Tại sao còn làm ra mấy chuyện không biết xấu hổ đó chứ?!

Anh cố ý giả làm cây trúc tâm cơ thanh thuần thật! Lần nào cũng quăng nồi đen lên đầu cô!

“Câu này có ý gì?” Tân Vân Mậu ai oán nói: “Chẳng lẽ là muốn để anh kết gạo trúc, em mới chịu cùng anh? Chỉ cần không có cơ hội thụ phấn, tâm trạng của anh không là gì cả.”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Sở Trĩ Thủy: “Đừng nói em giống như người xấu ép anh sinh con...”

Tân Vân Mậu tức giận mím môi: “Lẽ nào không phải à? Em cũng không ngủ, giờ cũng không ôm anh, mở miệng cái là hỏi thụ phấn.”

“Anh cũng ôm chặt em vậy rồi, em còn phải ôm anh thế nào!?” Lúc này cô vẫn được anh bao bọc trong lòng.

Anh vẫn không phục như cũ, u ám nhìn chằm chằm cô.

“Rồi rồi rồi, ôm ôm ôm.” Sở Trĩ Thủy chỉ đành dang tay ra, thuận thế gác lên người anh, vỗ về nói: “Ôm rồi nè.”

Tân Văn Mậu giờ mới hài lòng hừ nhẹ một cái.

“Có điều thế này cũng tốt lắm, không cần lo xuất hiện tình huống cưới chạy bầu.” Sở Trĩ Thủy an ủi nói: “Quá trình của chúng ta có thể tránh được không ít sự cố ngoài ý muốn con người làm ra.”

Gạo trúc sinh ra bắt nguồn từ cảm xúc tức thì của họ, vậy sẽ không

tồn tại rất nhiều chuyện vụn vặt.

Tân Vân Mậu mắt lấp lánh, anh rơi vào trầm tư: “Hóa ra còn có cách dạng này.”

Sở Trĩ Thủy: “..”

Sở Trĩ Thủy nhắc nhở: “Ngữ khí của anh dường như hơi nguy hiểm?”

Tân Vân Mậu tiếc nuối nói: “Nhưng vô dụng với yêu quái, giờ anh không kết ra hạt, hoàn toàn là do em không được.”

“Gì mà nói em không được.” Da đầu Sở Trĩ Thủy tê rần: “Có thể nói tiếng người chút không hả.”

Theo logic xã hội loài người, đánh giá này không nên rơi trên người cô.

“Chính là do em không được, em không đủ yêu anh, nên không kết hạt.”

Vì câu nói vô sỉ của anh, Sở Trĩ Thủy nhặt lại được sức lực, không nhịn được vật lộn với anh ở trong ổ chăn, ước gì có thể đánh bụp bụp đầu óc rỗng tuếch của anh. Họ trẻ con quậy một lát, lại quấn chăn mềm lăn tới lăn lui, triệt để đánh bay cơn buồn ngủ còn sót lại.

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy kiên trì muốn đi tắm, đổi lại cơn than ngắn thở dài của Tân Vân Mậu, giống như cô làm ra chuyện ác làm anh xót thương.

Mưa ngoài cửa sổ sớm đã ngừng rơi, đang là nhiệt độ thích hợp

nhất.

Sau khi tắm xong, Sở Trĩ Thủy lau sơ mái tóc ẩm ướt, bị ép ngồi bên mép giường nhận lấy sự phục vụ, nghe thấy âm thanh gió ấm vù vù. Cô ngạc nhiên nói: “Tại sao không dùng pháp thuật?”

Anh muốn giúp cô sấy khô tóc, rõ ràng chỉ búng tay là được rồi, nhưng anh cứ muốn sử dụng cách của con người.

Tân Vân Mậu mặc quần áo ở nhà, anh cầm máy sấy đứng bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống nói: “Anh đã nói qua từ lâu, cho dù không có yêu khí, anh cũng làm được mọi chuyện.”

“Được được được, không có yêu khí cũng có thể làm...” Sở Trĩ Thủy cảm nhận đỉnh đầu có gió ấm, tự nhiên không muốn tranh luận với thần quân cao ngạo nữa, cô thuận tay cầm điện thoại lên, lại liếc nhìn vòng bạn bè của anh: “Chờ đến lúc nghỉ phép, chúng ta lại đến Đan Sơn một lần đi.”

“Được.” Tân Vân Mậu nghiêm túc sấy tóc giúp cô: “Sao đột nhiên lại nhớ tới cái này?”

“Chẳng phải lúc ấy đã nói mùa đông năm nào đó lại cùng nhau ngắm sương đọng sao.” Sở Trĩ Thủy cười nói: “Hơn nữa em cảm thấy nếu từng thấy qua nhiều cảnh đẹp, nói không chừng tâm trạng cũng sẽ biến đổi, rồi sẽ có một ngày nó sẽ mong đợi được đến thế gian này.”

Nếu gao trúc thật sự cảm nhận tâm nguyện của họ mà chào đời, đó quả thật là chọn lựa hai chiều quá tuyệt để có thể thốt thành lời. Mong chờ làm cha mẹ, mong chờ làm con cái, giống như Tạ Nghiên và Sở Tiêu Hạ đã từng mong chờ cô đến vậy.

Không có bất cứ công danh lợi lộc mãnh liệt nào, chỉ là mong chờ có thể chia sẻ cho nhau ý nghĩa của sinh mệnh, từ đó trở thành người nhà cùng huyết thống.

Cô cũng bắt đầu mong chờ những điều này.

“Được.” Tân Vân Mậu nhẹ giọng đồng ý, trong lòng anh mềm đi, hạ tầm mắt nói: “Em thật giữ lời, vẫn nhớ rõ lời đã nói ở Đan Sơn.”

“Đã nói chắc chắn phải ghi nhớ, nào giống thần quân, ngày nào cũng nói không thể đáp lại tình cảm con người, nghiêng đầu cái thì nở hoa chiếm sân của em.”

Tân Vân Mậu lộ vẻ khốn cùng, tranh luận nói: “Anh cũng rất giữ lời đó.”

“Giữ lời chỗ nào?” Sở Trĩ Thủy trực tiếp vạch trần: “Lúc nãy anh còn đang có tâm cơ chơi đùa em về chuyện thụ phấn, thừa dịp em không hiểu kiến thức sinh lý của yêu quái hòng lừa gạt em.”

Tân Vân Mậu bị cô oán trách đến cạn lời, anh lúng túng mím môi, úp mở nói: “Nhưng làm được vài chuyện rồi.”

Cô chất vấn: “Chuyện gì?”

“Em muốn đem anh làm ghế trúc và chiếu trúc, không phải anh đã giữ lời, cho em ngồi qua năm qua rồi sao...

“Anh im miệng!”

Thời gian ngắm quan cảnh sương đọng ở Đan Sơn là vào tháng 11

đến tháng 2, nghỉ tết phải ở nhà với cha mẹ, một người một yêu đặt vé máy bay vào kỳ nghỉ nguyên đán.

Trong cục quan sát Hoài Giang, công ty Quan Cục đã đi vào nề nếp, chỉ cần kinh doanh bình thường, không làm hoạt động nguy hiểm, căn bản không có khả năng sụp đổ. Duy trì hệ thống kinh doanh vững chắc, theo đuổi danh tiếng lâu dài, giờ mới là chuyện khá quan trọng.

Bộ phận phát triển kinh tế khởi đầu cực kỳ gian nan, hiện tại bước vào giai đoạn phát triển ổn định, áp lực công việc của họ cũng ít đi.

Dù là vậy, sự mở rộng nhanh chóng của Tân Thâu Video vẫn cho Quan Cục lấy được không ít lưu lượng. Sở Trĩ Thủy thấy lợi thu được từ hoạt động mới, còn đến văn phòng tìm cục trưởng Hồ báo cáo, nói với ông ấy tiền trong tài khoản có thể chất đống, không chừng làm cho tài vụ nhạy cảm mà phiền não.

Trong văn phòng cục trưởng, Hồ Thần Thụy nghe chuyện này, ông thản nhiên xua tay, an ủi nói: “Không cần lo, năm nay tôi có kinh nghiệm, sớm bảo họ đi xin thủ tục, bắt tay chuẩn bị chuyện xây nhà cho nhân viên.”

“Nếu mọi quy trình diễn ra bình thường, vậy chúng ta sẽ bắt đầu xây dựng tiểu khu, chờ hoàn thành xong hết thì sửa ký túc xá thành phòng tiếp khách, sau đó cho người ngoài vào ở được rồi.

Sở Trĩ Thủy không ngờ cục trưởng Hồ hành động nhanh thế, lại cân nhắc đến áp dụng kinh tế cho nhà cửa, kinh ngạc cảm thán: “Gấp vậy sao?”

Ký túc xá nhân viên chỉ là nơi đặt chân, tiểu khu nhân viên thì phải có sự đồng bộ hoàn chỉnh, nên việc xây dựng không cùng một khái

niệm.

Chia nhà có thể là mục tiêu cuối cùng trong thể chế, hơn nữa trên một phương diện ý nghĩa nào đó được gọi là huyền học, có vài đơn vị cả đời cũng không xây được, từng nhóm nhân viên khó khăn rời đi, xếp hàng mười mấy hai mươi năm là chuyện cơm bữa, có vài đơn vị là đại công cáo thành ngay, thuận lý thành chương hoàn thành kế hoạch.

Tiền lương đơn vị luôn có giới hạn, dựa vào công việc này để mua nhà rất khó, yêu quái không có nhà chỉ có thể đợi cục sắp xếp.

“Gì mà gấp, nào có gấp?” Hồ Thần Thụy nhíu mày thở dài: “Tiểu Sở, không phải cô không biết nỗi khổ của tôi, dạo này nghe thấy tiếng gió, cần nắm bắt thời gian mới được.”

Sở Trĩ Thủy nghi hoặc: “Tiếng gió?”

“Không phải cục trưởng Hoàng gây ra sự cố an ninh đấy sao, chờ ông ấy xử lý xong chuyện sau đó, e là sẽ có phán quyết cách chức, vậy vị trí cục trưởng Không Tang bị bỏ trống, không chừng sẽ bầu phiếu chọn một vị.” Hồ Thần Thụy khó xử nói: “Trừ kiểu đặc cách đề bạt của cô ra, nhân viên cục quan sát điều động vẫn là dựa theo tiền lệ mà làm, Không Tang tạm thời không tiến cử ra được cục trưởng để nhậm chức, chỉ có thể điều động cục trưởng khác.”

“Vậy đơn vị gốc của vị cục trưởng kia sẽ đề bạt ra một phó cục trưởng, rồi vị cục trưởng ấy đồng thời kiêm nhiệm công việc của cục trưởng ở cục gốc và Không Tang, nhưng tương lai mười mấy năm có thể ở Không Tang là chủ yếu.”

Long Hồn không gây ra thương vong cho nhân viên, cấp trên muốn cách chức cục trưởng Hoàng mười mấy năm làm hình phạt, chờ

khoảng thời gian ngắn này trôi qua, lại xem xét là đề bạt ông ấy lần nữa hay là chọn ra cục trưởng mới ở Không Tang. Vị cục trưởng còn lại nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy kia đối mặt với việc bị điều đến cục trưởng của Không Tang, chỉ khi mọi chuyện thái bình ổn định, lại có thể về đơn vị gốc, giải trừ trạng thái kiêm nhiệm.

Vì vậy, Hồ Thần Thụy cảm thấy khủng hoảng sắp xảy ra, sợ là lại lần nữa làm cái đích mọi người hướng tới.

Sở Trĩ Thủy hiểu ra: “Lẽ nào có tin tức nói là cục trưởng Hồ ông.”

“Đừng nói mấy lời xúi quẩy này, đây còn chưa mở cuộc họp bầu phiếu!” Hồ Thần Thụy sụp đổ lên tiếng: “Chúng ta phải tin vào độ công chính của tổ chức bầu phiếu!”

Sở Trĩ Thủy lần đầu thấy lão hồ ly sợ hãi như vậy, cô đã được kết quả ở trong lòng, khéo léo an ủi: “Không sao, cục trưởng Hồ, Không Tang cũng là chỗ tốt của đất thiêng người tài.”

“Này là nói năng kiểu gì vậy?” Hồ Thần Thụy trừng to mắt: “Đây gọi là lời gì!"

Sở Trĩ Thủy bất lực: “Nhưng...”

Hồ Thần Thụy chấn động nói: “Tiểu Sở, nói thật với cô, tôi đã nói rõ ràng với họ rồi, chỉ cần chưa chia được nhà thì không đi, sẽ không dọn chỗ cho cô đâu, cô đừng ôm ảo tưởng không xây nhà thì được lên chức phó cục trưởng!”

Chương 216: Đại Kết Cục:

Sở Trĩ Thủy đối mặt với phản ứng của Hồ Thần Thụy, cô rất muốn nói mình không cân nhắc làm phó cục trưởng, nhưng đã ngầm đoán ra được vài lý do khiến đối phương kiên trì xây nhà.

Đơn vị điều động nghiệp vụ thường sẽ xem xét khu vực chia nhà nhân viên, nếu cục trưởng Hồ thật sự bị làm một cái cán điều đến vùng ngoài, hiện tại nịnh nọt nói có một ngày cho ông ấy quay về, nhưng lỡ như sau mười mấy năm Không Tang vẫn chưa có cục trưởng mới, các yêu quái bầu phiếu cho Hồ Thần Thụy giải trừ kiêm nhiệm Hoài Giang, trực tiếp giữ ông ấy ở Không Tang hoàn toàn, vậy há chẳng phải có nỗi khổ không nói được sao?

Hồ Thần Thụy tuyệt không tin các yêu quái bảo đảm ngoài miệng, nhưng chỉ cần ông ấy có nhà ở Hoài Giang, về đây là chuyện hợp tình hợp lý, mỗi năm còn có kỳ nghỉ cố định thăm gia đình. Không thể không nói, chủ ý này giải quyết vấn về nhà ở, còn trải ra một con đường cho ông ấy về Hoài Giang.

Sở Trĩ Thủy trấn định nói: “Cục trưởng Hồ, nhưng ông cũng phải cân nhắc vài điều kiện thực tế, kinh tế xây nhà có quy trình chính sách, không dễ dàng như xây mấy kiến trúc khác trong cục, chỉ phê duyệt thôi cũng mất rất nhiều thời gian, còn có căn nhà hoàn thiện có thể làm giấy chứng nhận sở hữu hay không, đó lại là phần sau nữa.”

Sản phẩm nhà đều tồn tại nguy hiểm không giấy chứng nhận, xét

duyệt nhà giá rẻ càng thêm nghiêm khắc, nói không chừng nhân viên đã dọn vào ở rồi, sau đó lại không hợp quy tắc phải trả lại nhà, cuối cùng cũng không lấy được giấy chứng nhận sở hữu. Bởi vậy chia nhà mới được gọi là huyền học, không ai biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

“Đương nhiên tôi biết những điều này, nếu không thì sao dám đề nghị yêu cầu này, nếu muốn kéo dài thời gian, đây là cách có thể kéo lâu nhất.” Hồ Thần Thụy rạch ròi phân minh nói: “Tôi đã lên kế hoạch từ lâu rồi, đề bạt cô cũng cần thời gian, trước tiên chúng ta quyết định một mục tiêu nhỏ, sau khi làm đơn xin thì xây nhà, xây xong thì số năm làm việc của cô cũng gần như đủ để có thể đề bạt lên trưởng phòng chính, sau đó làm giấy chứng nhận sở hữu còn mất mấy năm, chờ đến khi hoàn toàn cầm chứng từ trong tay, đến lúc ấy có thể đề bạt cô lên phó cục trưởng.”

Sở Trĩ Thủy thầm nói mình bị sắp xếp đến đâu vào đấy, chỉ một khoảnh khắc mà đã sắp xong gần mười năm, vội nói: “Không không không, cục trưởng Hồ là thế này, chúng ta có thể xây nhà, nhưng chuyện khác nói sau, vẫn để mọi người trong cục bầu phiếu quyết định lựa chọn cán bộ đề bạt.”

Hồ Thần Thụy sững sờ nói: “Chẳng lẽ cô cho rằng còn có thể bầu ra người khác... yêu quái khác sao?”

“Tại sao không thể?” Sở Trĩ Thủy bối rối: “Tôi còn chả có yêu khí, hơn nữa không hiểu nhiều chuyện lắm, không làm được công việc của phòng quan sát.”

Hồ Thần Thụy giải thích: “Lúc ấy tôi vẫn kiêm nhiệm chức cục trưởng, không phải đưa cô quản lý hết mọi việc, lại nói phòng quan sát có Miêu Lịch.”

“Vậy tại sao không để sếp Miêu...”

“Tiểu Sở, cô còn chê trong cục chưa đủ loạn, muốn xem đồ bị đập nát sao?” Hồ Thần Thụy kinh ngạc: “Lẽ nào cô cho rằng Miêu Lịch không được đề bạt là do chúng tôi quên mất anh ta sao?”

Sở Trĩ Thủy: “...”

Hồ Thần Thụy: “Đó còn chẳng phải anh ta vừa đi nhậm chức xong đã lập tức kích động quần chúng đấu tranh, đơn vị này của chúng ta không chỉ xem thực lực, mà còn phải xem xét tính tích cực trong tư tưởng giác ngộ, thuộc phần tử lạc hậu giống anh ta và thần quân, không chút cảm giác trách nhiệm yêu nghề kính nghiệp!”

Hai yêu quái nghe Long Hồn trốn thoát, phản ứng đầu tiên là phá game, còn xúi giục Hồ Thần Thụy cũng đừng quản.

Sở Trĩ Thủy thờ ơ nói: “Thì ra là vậy.”

“Nên nếu đề bạt phó cục trưởng, chắc chắn sẽ không nhìn yêu quái, sẽ cân nhắc đến những cống hiến xuất sắc khác.” Hồ Thần Thụy tâm bình khí hòa: “Cô là người có trách nhiệm, tôi gửi gắm hy vọng nơi cô, chắc chắn mọi người cũng sẽ bầu cô.”

“Đương nhiên, những điều này đều là chuyện sau khi lấy được giấy chứng nhận sở hữu, hiện tại chỉ là nói trước với cô một tiếng.”

“...Cảm ơn ông”

Một lát sau, Sở Trĩ Thủy từ văn phòng cục trưởng đi ra, cô bỗng hiểu được cảnh ngộ của Hồ Thần Thụy, vì cục trưởng Hồ khá có trách nhiệm và mánh khóe, nên cục quan sát thiếu ở đâu thì chuyển ông ấy qua đó, trước kia là Hoài Giang, giờ là Không Tang, tóm lại

là tận dụng hết mọi thứ có được, sử dụng hết tài năng của một người.

Mà để so sánh cô trên phương diện công việc thì không hơn gì các đồng nghiệp, lại lười biếng rồi được lên chức, mắt thấy sắp nối gót cục trưởng Hồ rồi.

Cô vốn không có suy nghĩ vì đối với thời hạn công trình nhà cửa, giờ ngẫm nghĩ lại thấy không chừng trước khi về hưu lại xây xong, nghĩ cách cho cục trưởng Hồ làm tiếp thêm mười mấy năm, nếu không thì sau khi lên làm lãnh đạo, tiền không dư bao nhiêu còn mệt thêm.

Cho dù thế nào, phiền não của ngày mai để cho ngày mai, chuyện xây nhà còn chưa đâu vào đâu, công việc trọng điểm trước mắt của cục là tính toán phát tiền.

Cục Hoài Giang có được kinh nghiệm năm ngoái, thành tích năm nay gửi đi hợp lý hơn nhiều, không những thành tích dao động tăng lên 200% trong hai quý đầu năm, còn có khi phát thưởng tinh thần văn minh, cố gắng phát nhiều hơn trong phạm vi quy chế cho phép, còn chưa đến cuối năm, thu nhập cả năm vượt qua năm ngoái.

Mức thu nhập của các yêu quái tăng cao, tiêu xài ngày thường lại giảm thấp, hiện tại ăn ở trong cục, cả hoạt động giải trí các thứ cũng phong phú lên.

Thư viện và rạp chiếu phim đều chính thức sử dụng, còn có hồ bơi và sân bóng rổ nhân viên hoạt động chung. Rổ bóng không biết bị kẻ nào đánh hư một cái từ khi nào, sau đó Ngưu Sĩ kiểm tra thực địa, phát hiện dấu vết móng vuốt mèo tại hiện trưởng, thủ phạm

không cần nói cũng biết.

Gần đến nguyên đán, Sở Trĩ Thủy vào cục đến nay lần đầu nghỉ phép, định kéo dài lịch nghỉ hợp quy định, đến Đan Sơn chơi với Tân Vân Mậu. Yêu quái khác vốn không nghỉ phép, chủ yếu vì ký túc xá nhân viên trong cục, nghỉ phép về nhà không có ý nghĩa gì to tát.

Đúng lúc khoảng thời gian này công việc của bộ phận phát triển kinh tế không nhiều, Kim Du ở lại cũng có thể lười biếng trong văn phòng, không có việc gì mới.

Xin nghỉ xong, vé máy bay cũng đặt xong từ lâu, một người một yêu từ Hoài Giang bay ra Đan Sơn.

Đan Sơn vào mùa đông không có lá đỏ vi vu, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu muốn thư thái chút, dứt khoát đặt khách sạn ở khu phong cảnh Đan Sơn. Họ không cần bận rộn bộn bề chạy theo hành trình, hoàn toàn có thể ở thêm hai ngày ở khu phong cảnh, ngắm xong sương đọng còn có thể đến suối nước nóng ngâm mình, hưởng thụ kỳ nghỉ thoải mái.

Vị trí khách sạn thuận lợi, một người một yêu còn hẹn là sẽ ngắm bình minh, chỉ cần bấm tay tính toán thời gian, từ khách sạn bán trung tâm leo lên núi là có thể tận mắt ngắm nhìn khoảnh khắc mặt trời mọc trên đài quan sát.

Ngày đông của Đan Sơn là một vùng trắng xóa, thế nhưng trong thời khắc ngày âm u, lại hóa thành một vùng xám xịt, nhìn không thấy một tia ánh sáng.

Trong mờ tối, Sở Trĩ Thủy mặc áo lông vũ ra cửa, gió lạnh thổi qua da thịt, đông lạnh làm hồng má cô, để lại cơn đau châm chích nhẹ.

Cô nhẹ thở ra một hơi, có thể thấy được sương trắng xuất hiện, không kiềm được xoa xoa tay ngay sau đó.

Một bàn tay ấm áp vuốt ve má cô, lập tức như nước nóng làm tan rét lạnh, cả đau đớn như dao cắt cũng biến mất. Tân Vân Mậu thấy cô quấn thành một cục trắng mà đầu mũi vẫn lạnh đến đỏ lên, không nhịn được nắm lấy ngón tay lạnh giá của cô, lại không biết lấy từ đâu ra một đôi bao tay, từ tốn giúp cô đeo vào.

“Sao anh đem theo?” Sở Trĩ Thủy thấy được bao tay thì ngơ ngác: “Em tìm cũng không tìm thấy.”

“Bị nhét dưới góc sô pha, anh nghe em nói lúc ra cửa, lấy được mới đi tìm em.” Tân Vân Mậu nghe cô nói một câu, dứt khoát nhân lúc cô tra bản đồ, về khách sạn lấy bao tay.

Sở Trĩ Thủy cảm khái: “Dịch chuyển tức thời thật tiện, em cũng không để ý anh đi về.”

Sở Trĩ Thủy không biết Tân Vân Mậu đã làm gì, trong bao tay còn ấm áp, bên trong không hề lạnh tí nào, bỗng chốc khiến ngón tay cô linh hoạt trở lại. Đội má và tay không còn lạnh nữa, cả người dâng lên sức sống, lại có sức tiếp tục leo núi.

Dưới chân là đường lên núi được tu sửa bằng phẳng, sớm không còn tuyết tụ bao phủ, nhưng đạp lên vẫn vang âm thanh kẽo kẹt.

Sở Trĩ Thủy vừa leo núi vừa mới lạ vỗ tay, tán thưởng nói: “Bao tay ám áp thật, anh làm ấm trước hả?”

Tân Vân Mậu cùng mặc đồ mùa đông, anh đi trước dò đường, ung dung nói: “Còn có thể ấm hơn.”

“Cái gì?”

Anh quay đầu liếc nhìn cô, cây ngay không sợ chết đứng nói: “Nếu em nắm tay anh thì còn có thể ấm hơn nữa.”

Tân Vân Mậu thấy vẻ mặt vi diệu của cô, anh dứt khoát xoay người nhìn thẳng vào cô, bất mãn khoanh tay: “Lần trước đến đây, anh đã muốn nói rồi, khi ấy em đã mệt thành như thế, tại sao không để anh giúp?”

Một người một yêu lần trước đến Đan Sơn ngắm lá đỏ, rõ ràng Sở Trĩ Thủy đã mệt đến không chịu nổi, nhưng lại kiên trì không giơ tay xin anh giúp, không nói tiếng nào tự mình leo lên đỉnh núi. Lúc ấy Tân Vân Mậu khổ sở chờ đợi thật lâu, không ngờ cô một hơi leo lên đỉnh núi, triệt để làm mong

chờ của anh tan tành.

Sở Trĩ Thủy hoang mang: “Hóa ra khi ấy anh đang chờ em tìm anh à?”

Tân Vân Mậu nhướng mày: “Không thì sao?”

Cô ngơ ngác nói: “Em tưởng anh đang dùng mắt thần khiêu khích, cho rằng em là con người quá yếu, suy cho cùng thì biểu cảm của anh cũng thật ngứa đòn.”

Tân Vân Mậu: “...”

Sở Trĩ Thủy thấy anh tức giận, cô vội nở nụ cười, dịu giọng nói: “Hóa ra là em lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, không ngờ thần quân ngày ấy rất săn sóc, còn có suy nghĩ giúp người làm niềm vui, chủ yếu leo núi cũng không dễ giúp, đương nhiên em không ngờ

đến rồi.”

“Sao không dễ giúp?” Tân Vân Mậu lại không trúng chiêu của cô, anh chế giễu một tiếng, phản bác nói: “Khi đó em nói muốn nắm tay anh là được rồi.”

Sở Trĩ Thủy sắc mặt hoảng loạn, kinh sợ nói: “Lúc ấy sao em có thể nắm tay anh...”

“Vậy giờ thì sao?” Tân Vân Mậu giơ tay về phía cô, anh làm mình làm mẩy dời tầm nhìn, buồn bực nói: “Có thể nắm không?”

Sở Trĩ Thủy không nhịn được cười, cô giơ tay nắm lấy tay anh: “Có thể nám."

Tân Vân Mậu hơi giương khóe miệng, anh hơi tiến lên một chút, kéo cô đi tiếp.

Trời còn chưa sáng, cảnh sắc xung quanh như sương mù, họ một đường nắm tay leo đến đài quan sát. Rõ ràng là mùa giá rét, nhưng bất ngờ là không có chút khó khăn nào, thậm chí cảm thấy con đường này dễ đi mà ngắn ngủi, không tập trung đã đến điểm cuối.

Đài quan sát lờ mờ không rõ, chỉ có thể nhìn thấy vài bóng đen di chuyển vụn vặt, đều là du khách đang chờ bình minh.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu chọn một mảnh đất trống, bèn tay kéo tay im lặng chờ đợi mặt trời mọc, hiện tại thả mắt nhìn đi vẫn là sương mù dày đặc.

Không lâu sau, đường chân trời chào đón ánh sáng vàng vạn trượng,

kèm theo tiếng hộ kinh ngạc vui mừng của du khách, lại một bình minh mới dâng lên.

Ánh sáng mặt trời màu vàng rực rỡ dần đẩy lùi vì sao và ánh trăng tàn, chỉ làm bầu trời sương mù bỗng chốc quang đãng, đồng thời phản chiếu bề mặt trắng thuần như ngọc, sương đọng và hồ nước sáng chói, thấp thoáng có thể thấy đàn chim tung cánh bay cao, đánh thức vạn vật tĩnh mịch cả đêm.

Rừng núi ngàn dặm, tuyết phủ trắng xóa, nếu sắc đêm tô lên cây xanh móng vuốt ảm đạm, thì ánh mặt trời ấy lại chiếu sáng, chọc thủng sáng ngàn vạn tối tăm. Trong phút chốc, trời đất sáng bừng, trắng xóa mênh mông.

Mặt trời mới mọc rực rỡ, sương đọng tỏa nắng chói mắt.

Họ không rời tầm nhìn thưởng thức cảnh đẹp, sợ chớp mắt sẽ bỏ lỡ ánh dương sau áng mây mờ, không thể lưu lại từng tia biến hóa vào mắt.

Nếu mùa xuân Đan Sơn là ngọn lửa dữ dội, lá đỏ sặc sỡ trải khắp ngàn vạn núi non, vậy mùa đông Đan Sơn chính là băng tuyết vừa tan, trông sương giá dày nặng nhưng ẩn chứa cơ hội sinh trưởng, sau sự trơ trọi là dòng nước chảy róc rách, đó là vinh nhục trải qua bốn mùa bể dâu, che phủ vạn vật bằng màu trắng tinh khiết.

Như sinh mệnh có lên có xuống, có khởi đầu có kết thúc, tỏa sáng vô tận trong tháng năm bập bềnh , mỗi một giây đều có ý vị riêng của nó.

Tân Vân Mậu nhìn cảnh tuyết xa xăm, lập tức nói: “Lúc trước anh thật sự không thích tuyết.”

Sở Trĩ Thủy: “Thật sao?”

“Phải, nhưng hiện tại anh cảm thấy rất đẹp.” Anh nghiêng đầu, lặp lại: “Rất đẹp.”

Sở Trĩ Thủy nghe vậy nhìn anh, nhưng trùng hợp giao nhau với ánh mắt của anh.

Đôi mắt trong veo như sóng biếc lung linh, ẩm ướt nhuốm ánh sáng vàng ấm áp, lại khiến cô cảm thấy rung động hơn cả ánh ban mai.

Rõ ràng là đang nói cảnh, hai mắt anh lại chứa ý cười, không nghiêng không lệch ngắm nhìn cô.

Cô không kiềm được nắm chặt tay anh, sau đó tựa vào anh.

Sương bạc mặt trời vàng, trúc xanh bao quanh dòng nước.

Họ gặp nhau vào tiết Kinh Trập, nắm tay thưởng thức ngày lập đông xán lạn, còn trải dài vô số bốn mùa, chào đón bình minh tuyệt đẹp giữa mây nước.

Chính văn hoàn.

Chương 217: Phiên Ngoại 1

Gạo trúc đột nhiên đến vào một hôm nọ sau khi Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu kết hôn.

Sáng tinh mơ cuối đông đầu xuân, ánh sáng nhẹ chiếu vào phòng, đánh thức Sở Trĩ Thủy còn đang ngủ sâu. Cô cuộn mình trong chăn, nửa tỉnh nửa mê sờ soạt tìm kiếm một phen, phát hiện Tân Vân Mậu lại chưa rời giường, tiến đến dụi vào anh theo thói quen.

Thần quân có giấc ngủ nong, có lúc anh sẽ dậy sớm phơi nắng, có lúc sẽ nằm thêm một lát với cô, phải xem mặt trời mọc vào khi nào. Đối với thực vật mà nói, có lẽ bình minh đại diện cho tỉnh lại, không giống con người thường có thể ngủ đến mặt trời lên ba sào.

Thế nhưng hôm nay là một ngoại lệ, mãi đến khi Sở Trĩ Thủy hoàn toàn tỉnh táo, Tân Vẫn Mậu vẫn nằm trên giường như cũ, tóc dài đen lấy xõa tung, xếp chồng lên mái tóc của cô, như tơ lụa đen mềm mượt. Anh nằm đấy không nhúc nhích, đôi mắt thỉnh thoảng chớp chớp, hiển nhiên đã không còn buồn ngủ từ lâu, nhưng không chịu ngồi dậy, tượng gỗ danh xứng với thực.

Sở Trĩ Thủy ngồi dậy xong thì mặt hoang mang, lúc đầu cô tưởng anh ám chỉ gì đó, còn tiến đến hôn lên khóe môi anh, lòng thầm nghĩ lần này chắc được rồi.

Bất đắc dĩ vì lần đầu tiên Tân Vân Mậu không phản ứng, xem ra không phải mượn cớ sinh sự, đòi cô săn sóc như thường ngày.

“Bị sao à?” Sở Trĩ Thủy giơ tay chọc trán anh: “Còn muốn ngủ thêm chút nữa?”

Tân Vân Mậu nghe xong, tầm nhìn của anh dần chuyển động, cuối cùng rơi trên gương mặt cô, khóe miệng hơi mở ra, lại không biết lựa lời thế nào, nửa ngày trời mới gian nan trả lời: “Hình như anh kết hạt rồi.

Gạo trúc cảm ứng yêu khí mà sinh, sáng nay Tân Vân Mậu cảm thấy khác thường, vẫn cứ nằm nướng trên giường bình phục cảm xúc.

Sở Trĩ Thủy nhìn anh thừ người ra, cô cũng ngơ ngác: “...”

Hai người đều im lặng, họ mắt to mắt nhỏ trừng nhau, cả người cứng đờ, đang tiêu hóa chuyện này.

Sau khoảng trầm mặc dai dẳng, Sở Trĩ Thủy nhanh chóng điều chỉnh trạng thái, ngón tay sớm đã không tự giác co chặt, trên mặt lại miễn cưỡng ôn hòa trấn định, giọng nói cũng run rẩy: “Vậy hôm nay anh còn muốn đến nhà em ăn cơm không?”

Hôm nay là cuối tuần, một người một yêu vốn định về nhà ăn cơm, thăm hỏi Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên sau khi về hưu.

“Muốn.”

“Vậy cần em làm chút gì cho anh không?” Sở Trĩ Thủy không hiểu những việc cần chú ý của kết hạt, lúng túng nói: “Giờ anh thấy vẫn ổn hả?”

“Chỉ cần em làm một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Anh nâng mắt liếc cô: “Hôn anh thêm chút nữa.”

Sở Trĩ Thủy không nói hai lời, cô hôn mạnh anh hai cái, trực tiếp tăng gấp đôi.

Tân Vân Mậu lúc trước từng nói, sự ra đời của gạo trúc là lựa chọn của đôi bên, họ đều đang kỳ vọng khoảnh khắc này. Vì vậy, họ trải qua sự kinh ngạc lúc đầu, tâm trạng ấy vậy mà cũng được coi như là bình ổn, chỉ là chuyện nằm trong kế hoạch tương lai thôi.

Sau khi thức dậy, Tân Vân Mậu uống nước thay đồ như thường ngày, Sở Tr Thủy bắt đầu lên mạng điên cuồng lướt tin, lát thì cô đọc những điều thai phụ cần biết, lát thì tìm kiếm những điều về cây trúc kết hạt, rõ ràng lúc đi học viết luận văn cũng khá tốt, nhưng vẫn không tìm được tư liệt văn hiến có giá trị gì, cảm thấy nước mình không nghiên cứu sâu về phương diện này.

Tân Vân Mậu cầm tách trà, gần như nhìn thấu sự căng thẳng của cô, không xem điện thoại cũng biết cô đang làm gì, vỗ về nói: “Giờ anh thấy vẫn ổn, khác với sinh nở của con người các em, yêu khí ngưng tụ chí ít cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng.”

Đây chính là lý do lúc đầu anh từ chối để Sở Trĩ Thủy mang thai, quá trình sinh nở của con người pha lẫn máu tươi và đau đớn, ở thời cổ đại bất cẩn chút là bước chân vào quỷ môn quan, nhưng anh kết hạt chỉ là yêu khí suy yếu số lượng lớn, nguyên nhân là nuôi dưỡng trái cây sẽ hấp thu dinh dưỡng thực vật.

“Nhưng vẫn phải chú ý hơn mà, lại nói anh cũng chưa từng sinh, sao anh có thể biết mấy thứ này?” Sở Trĩ Thủy cúi đầu ấn điện thoại, lẩm bẩm nói: “Em bảo cha hôm nay nấu món thanh đạm chút,

đùng bỏ gia vị có mùi lạ, còn có mấy thứ thai phụ không thể ăn nữa."

Tân Vân Mậu: "..."

Không lâu sau, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu lái xe xuất phát, chạy vào đường chính quen thuộc, về đến tiểu khu nhà cha mẹ.

Trong nhà, Tạ Nghiên nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng chìa khóa chuyển động, bỗng vội vàng chạy ra đón họ. Cửa nhà vừa mở, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu lần lượt đi vào, giờ thời tiết vẫn còn hơi lạnh, họ đều mặc rất dày.

"Hôm nay Vân Mậu mặc thật ấm áp." Tạ Nghiên nhìn Tân Vân Mậu mặc áo khoác dày, bà không tự chủ được lộ ra vẻ ngạc nhiên, rõ ràng tuần trước còn mặc khá mỏng, giờ nhiệt độ lên cao rồi lại mặc thêm quần áo.

Sau khi họ quen thuộc với con rể, dần dần biết được thói quen sinh hoạt của anh, ví dụ như mùa đông cũng không cần mặc thêm nhiều quần áo, mặc áo bông chủ yếu là vì duy trì đồng bộ với người trên đường, chứ không nói lên việc anh sợ lạnh.

Tân Vân Mậu nghe thấy câu này, anh liếc nhìn Sở Trĩ Thủy, muốn nói lại thôi: "Em ấy bảo con mặc đấy."

Sở Trĩ Thủy vui vẻ nói: "Chú ý nhiều chút."

Tạ Nghiên cười nói: "Phải đấy, còn nói dạo này có rét mùa xuân."

"Cha đâu?"

"Đi mua đồ ăn rồi, vốn đã mua xong, chẳng phải con gửi tin nhắn

sao, cha con nói mua thêm chút đồ.” Tạ Nghiên an ủi: “Không sao, dù sao thì giờ ông ấy cũng về hưu, lãnh đạo già không ai để ý khó tránh thất vọng, không dễ gì nhận được nhiệm vụ từ con, ra ngoài đi nhiều thêm vài vòng cũng tốt.”

Sở Tiêu Hạ về hưu xong thì y như các lãnh đạo khác, từ công việc thay đổi hoàn toàn về cuộc sống, còn mất một khoảng thời gian để thích ứng. Lúc trước ngày nào ông cũng có việc làm trên cương vị, thi thoảng phải mở mang người trẻ tuổi, giờ triệt để rời khỏi môi trường cũ, cũng phải điều chỉnh lại

tâm thái.

Ở phương diện này, tâm thái Tạ Nghiên cứng hơn ông nhiều, sau khi về hưu vẫn sinh hoạt điều độ như cũ, rảnh thì ra ngoài đánh bài đi dạo với bạn bè, đôi khi nhàn hạ thoải mái còn lục tìm quần áo thời trẻ trong nhà, sớm đã chấp nhận cuộc sống thường nhật lúc về hưu, không giống ông chồng ngày thường cứ buồn bã trong lòng.

Trọng điểm cuộc sống hiện tại của Sở Tiêu Hạ là nấu cơm, nghe nói dạo gần đây chọn được sở thích cờ tướng, cuối tuần còn đánh cờ cùng Tân Vân Mậu một lát, họ có không ít sở thích chung của người già.

Sáng sớm, Sở Trĩ Thủy hiếm khi đưa ra yêu cầu, mong Sở Tiêu Hạ điều chỉnh món ăn, ông lập tức vui mừng nhận mệnh, vô cùng hưng phấn trở lại siêu thị, không hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn là không chịu. Tuy Sở Tiêu Hạ cứ nói trong nhà không thể không có ông, nhưng ở một hàm ý nào đó ông càng không thể không có người nhà.

Sở Trĩ Thủy ung dung gật đầu, cô định công bố tin tức trên bàn cơm, thế này không cần chờ Sở Tiêu Hạ về lại nói thêm lần nữa.

Lúc cơm trưa, quả nhiên Sở Tiêu Hạ dọn ra một bàn ăn lớn, ông tràn đầy nhiệt tình chăm sóc: “Vân Mậu, thử món này đi, nếu con thấy ngon cha có thể dạy con nấu thế nào.”

Tân Vân Mậu đồng ý, thành thật gắp thức ăn.

Sở Trĩ Thủy: “Có lẽ khoảng thời gian này anh ấy không nấu cơm được.”

Tân Vân Mậu vừa nghe câu này thì nghi hoặc nhìn cô, rõ ràng anh đâu có nói kiểu lời này.

“Hiện tại đã mất hứng thú với nấu nướng rồi hả?” Sở Tiêu Hạ cười khà khà nói: “Vậy hay là chút nữa hai cha con mình đánh cờ đi.”

Sở Tiêu Hạ trái lại không hề có ý ép buộc anh học nấu ăn, ngày thường Tân Vân Mậu không nói chuyện nhiều, họ cùng nhau nấu cơm hoặc đánh cờ, coi như là một cách giết thời gian.

Tân Vân Mậu: “Không có.”

Sở Trĩ Thủy dáng vẻ nghiêm chỉnh nói: “Anh ấy kết hạt rồi, chạm nước lạnh nhiều không tốt.”

Tạ Nghiên: “Hả?”

Sở Trĩ Thủy nhìn cha mẹ không hiểu gì, cô dứt khoát đổi thành cách nói của con người, giải thích: “Anh ấy mang thai rồi, cần chú ý chút.”

Loảng xoảng một tiếng, là tiếng đũa rơi chạm vào chén sứ.

Cha mắt chữ a mồm chữ o, mẹ dù sớm đã nghe nói chuyện này rồi, nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc khi biết tin.

Đầu óc Sở Tiêu Hạ rối mù, ông hoang mang nhìn Tân Vân Mậu, lắp bắp nói: “Kết, kết hạt rồi? Vậy được mấy tháng rồi...”

Tân Vân Mậu thẳng thừng: “Ngày đầu tiên.”

“À à à, ngày đầu tiên, tin tốt, này là tin tốt.” Sở Tiêu Hạ ngây ngốc, máy móc vỗ tay chúc mừng, hiển nhiên còn chưa khôi phục tinh thần.

Tạ Nghiên cũng choáng váng, bà lập tức cầm muỗng canh lên, múc cho Tân Vân Mậu một chén canh: “Được, không chạm nước lạnh, uống nhiều canh nóng.”

Sở Tiêu Hạ đờ đẫn nói: “Lúc ấy tôi biết có con gái xong, quả thật không ngờ được còn có ngày này.”

Ông nhìn Tân Vân Mậu thân hình cao thẳng, dung mạo tuấn tú, đang tiêu hóa chuyện thân phận của con rể chuyển đổi, ai rồi cũng không nhìn ra được đối phương mang thai ngày đầu.

Sở Trĩ Thủy: “Cha mẹ coi anh ấy thành con là được.”

Tạ Nghiên thân là nữ giới có kinh nghiệm sinh nở, bà vẫn có thể ngồi vững đối mặt với hiện trường, ân cần hỏi han: “Vân Mậu, vậy giờ con có phản ứng gì? Muốn ăn chua không? Thèm cay không?”

Tân Vân Mậu: “ …”

Ăn cơm xong, Sở Tiêu Hạ vừa không dạy Tân Vân Mậu nấu cơm, cũng không gọi anh cùng đánh cờ, mà chuồn vào phòng với vợ, bảo Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ở lại phòng khách xem ti vi.

Chén đũa trên bàn sớm đã dọn sạch sẽ, Tân Vân Mậu vốn đề nghị búng tay giải quyết, nhưng bị một nhà ba người trực tiếp từ chối, cho rằng chuyện có thể dùng sức người thì không cần dùng yêu khí.

Trên ti vi, Sở Trĩ Thủy đặc biệt mở một bộ phim tài liệu về cây trúc, đây là ban đầu cha mẹ tìm xem để hiểu rõ về Tân Vân Mậu, giờ lại có tác dụng mới, có thể ôn tập kiến thức phần kết hạt.

Tân Vân Mậu ngồi trên trên sô pha với cô, đột nhiên anh xụ mặt, sau đó họ nhẹ hai tiếng.

“Sao vậy?” Nếu là ngày thường có lẽ Sở Trĩ Thủy còn không thèm đếm xỉa anh, giờ lại quay đầu trong một giây, quan tâm nói: “Không muốn xem cái này sao?”

Cơ thể của Tân Văn Mậu bây giờ không như trước, nói không chừng xem mấy thứ này sẽ có áp lực tâm lý, có lẽ cô nên tự tìm hiểu một mình.

Tân Vân Mậu chần chừ một lát, khó khăn mở miệng nói: “Em bảo họ ra đây.”

“Cha mẹ sao?” Sở Trĩ Thủy liếc nhìn lên phòng: “Họ mới nói đi lấy đồ, có lẽ lát nữa sẽ đi ra thôi.”

Tân Vân Mậu mặt phủ sương tuyết, buồn bực không vui cắn răng: “Anh không đi trung tâm ở cữ, cũng không cần người khác giúp ở cữ!”

Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên thảo luận vấn đề sinh nở của anh ở trong phòng nhưng không biết yêu quái có thể nghe thấy tên mình, cộng thêm người dám gọi cái tên Tân Vẫn Mậu không nhiều, dẫn đến việc anh nghe không sót câu nào!

Trước tiên họ thảo luận nên đến trung tâm ở cữ hay cơ sở nuôi trồng thực vật, sau đó lại nói không thể để lộ bừa bãi thân phận yêu quái. Tạ Nghiên chăm sóc Tân Vân Mậu thực sự không tiện, định kêu Sở Tiêu Hạ đến cơ sở thực vật học bổ túc, sau khi học hành thành tài thì giúp con rể ở cữ với nuôi cháu, lúc này đang đi vào vấn đề sau khi sinh thì nuôi con bằng sữa mẹ nào.

Tân Vân Mậu càng nghe sắc mặt càng đen, vội lên tiếng nhắc nhở Sở Trĩ Thủy, bảo cô đánh gãy cuộc nói chuyện lạ lùng này.

Sở Trĩ Thủy nghe thấy giọng điệu tức giận của anh, sững sờ nói: "Vậy mà là trốn trong phòng nói chuyện này sao?"

Chắc chắc lúc nói chuyện cha mẹ nhắc đến "Vân Mậu", một chữ không sót truyền vào tai anh, có lẽ đã làm anh chịu kích thích cực độ.

Sở Trĩ Thủy cân nhắc đến sức khỏe cảm xúc của anh, cô vội cao giọng gọi: "Cha, mẹ, ra đây đi—Anh ấy muốn nói chuyện với hai người chút."

Họ đừng lén bàn bạc chi tiết nữa, thai phụ nghe thấy thì thầm sau lưng càng khó chịu.

"Đến đây đến đây, mọi người cùng trò chuyện, có ích cho ổn định cảm xúc." Sở Tiêu Hạ vội ra ngoài, rõ ràng ông là nam giới, lại làm ra dáng vẻ sành sỏi khéo léo khuyên nhủ: "Ba tháng đầu rất quan trọng, hay là nói với lãnh đạo các con một tiếng, sau đó về nhà nghỉ

ngơi nhiều hơn, cha tin rằng đơn vị sẽ không làm khó con, thường thì đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

“Cha thấy ở đơn vị nhiều rồi, không phải chuyện lớn gì, Vân Mậu đừng làm việc lao lực, mọi người đều có tình người mà.” Sở Tiêu Hạ lời nói chân thành.

Tân Vân Mậu: “...

Nói thật lòng, Tân Vân Mậu trước giờ chưa từng coi công việc của cục quan sát là gì, nhưng anh thấy một nhà ba người còn yếu ớt hơn mình trăm lần, vậy mà coi anh là người phàm bình thường yếu đuối không để tự làm gì, bất thình lình dâng lên một dòng cảm xúc bướng bỉnh và cang trường. Anh thân là yêu quái phong thần, hoàn toàn không thể chấp nhận hiện trạng này, cho rằng cần phải chấn chỉnh lại uy nghiêm.

Tân Vân Mậu biểu cảm căng chặt, anh nghiêm túc như lúc ở với người ngoài, ...: “Con phải đi làm.”

Này đại khái là ngày anh có động lực nhất từ khi chào đời cho đến nay.

Thế nhưng, một nhà ba người quen thuộc anh từ lâu, hoàn toàn không bị gương mặt lạnh lùng của anh đánh lui, còn coi tình huống này là cảm xúc của người mang thai lên xuống thất thường.

Sở Tiêu Hạ: “Thật ra không sao đâu, dù con không nghỉ thai sản, cũng có thể xin nghỉ kỳ nghỉ phép khác nghỉ ngơi trước.”

Tân Vân Mậu cố chấp nói: “Con không nghỉ phép.”

Tạ Nghiên nghe anh kính nghiệp như vậy, ra mặt giải vây: “Để thằng bé đi làm đi, cứ ở nhà cũng không tốt cho tinh thần, chỉ cần cẩn thận chút, đi làm đừng làm việc gì nhiều sức, chắc trạng thái trong thời kỳ mang thai càng tốt

hơn."

Tân Vân Mậu: “”

Sở Trĩ Thủy: “Đúng lúc dạo này trong cục không có chuyện gì, chắc vẫn khá nhàn rỗi, phong cảnh mùa xuân trong sân cũng đẹp.”

Sở Tiêu Hạ: “Vậy có phải cha nên tìm chút tiết học giáo dục trước khi sinh, sau đó tra thử cách hồi phục sau khi sinh, rồi hỏi thử tình hình nhà trẻ...

Tân Vân Mậu: “???”

Tân Vân Mậu bảo Sở Trĩ Thủy gọi họ ra là mong họ kết thúc chủ đề này, chứ không phải bảo họ thảo luận trước mặt anh, còn quan tâm hỏi ý kiến anh nữa!

Lần đầu anh lĩnh hội được ngăn cách chủng loài, tin chắc rằng sau đó phải ở cục nhiều hơn, chờ kết ra hạt rồi về lại bên này, thật sự không thể nhẫn nhịn Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên coi mình là con người yếu ớt.

Sở Trĩ Thủy biết Tân Vân Mậu muốn ở trong cục thường xuyên cũng không phản đối, nghĩ kỹ lại thì trong cục toàn là yêu quái, càng hiểu tình hình của yêu quái trúc hơn, có chuyện gì cũng tiện giúp đỡ, quả thật an toàn hơn ở nhà nhiều.

Năm nay, khu nhà ở chính thức hoàn thành, Hồ Thần Thụy giữ lời đề bạt Sở Trĩ Thủy thành trưởng phòng chính. Giấy chứng nhận sở hữu vẫn chưa làm xong, đương nhiên lão hồ ly lười không dời ổ, cứ dây dưa mãi đến thời khắc cuối cùng mới đến Không Tang.

Dù dạo này cục Hoài Giang đang bàn bạc chia nhà, nhưng nhà mới vẫn phải trang hoàng và thông gió, trước mắt vẫn không thể vào ở. Sở Trĩ Thủy tìm bộ phận hậu cần lấy chìa khóa, quét dọn ký túc xá của cô và Tân Vân Mậu một phen, đặt thêm vài món đồ gia dụng, rồi mới sử dụng thật sự.

Khoảng thời gian này cô cũng không về nhà mà ở trong cục với anh, dù sao thì cơm nước ở nhà ăn cũng không tệ.

Dưới gốc cây trong sân, Tân Vân Mậu ngồi trên ghế đá tròn phơi nắng, anh ở trong cục nhàn rỗi rất nhiều, tránh khỏi phạm vi tầm nhìn của Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên, có thể tránh khỏi rất nhiều thảo luận khó xử. Chỉ cần hai người họ không thấy anh, thì sẽ không nhìn chằm chằm anh bảo vệ anh không bị sảy thai, nhất là sau khi nhận được sự khai sáng của Sở Trĩ Thủy, dạo này bàn bạc chuyện nuôi cháu là nhiều.

Suy cho cùng con người cũng không hiểu phương diện mang thai của yêu quái, rất khó giúp đỡ có hiệu quả, vẫn là nuôi cháu thực tế hơn.

Yêu quái cục Hoài Giang tỉnh táo hơn nhiều, họ có lực phán đoán với thực lực của thần quân, biết anh kết hạt dù suy yếu cũng đủ mạnh, sẽ không lo lắng vây vòng lấy anh.

Đương nhiên, phàm chuyện gì cũng có ngoại lệ, vẫn có yêu quái không thể làm người câm, quen thói phải cào cây trúc hai cái.

Miêu Lịch đi ngang qua sân vườn, anh ấy cảm nhận được yêu khí lưu động, không nhịn được dừng chân lại, ngạc nhiên xoay đầu, nhìn Tân Vân Mậu: “Anh cũng không nở hoa, dạo này sao lại...”

Sao lại giải phóng lượng lớn yêu khí?

Lẽ nào cây già nở hoa là một đợt lại một đợt, tú ân ái còn chưa hết hả?

Tân Vân Mậu mỉa mai: “Liên quan gì anh.”

“Không đúng, không giống là phóng yêu khí ra ngoài.” Miêu Lịch quét nhìn anh từ trên xuống dưới một phen, anh ấy không kiềm được trừng to mắt mèo, kinh sợ cảm thán: “Anh vậy mà kết hạt rồi!?”

Đối với yêu quái mà nói, họ căn bản không có khái niệm sinh sản, chủ yếu là không có yêu quái có thể giác ngộ, sinh ra yêu quái mới giống trời đất.

Tất cả yêu quái đều do trời đất sinh ra, lại rất khó làm được chuyện giống trời đất, đây là chuyện khó làm hơn cả phong thần.

Vậy mà Tân Vân Mậu lại làm được rồi, tất nhiên làm Miêu Lịch sững người, vô cùng thấy không thể nào tưởng tượng nổi.

Tân Vân Mậu ngạo mạn cười: “Đến mức kinh ngạc thế này à?”

Lúc đầu Miêu Lịch không để ý, lại thấy đối phương đắc ý, bỗng chốc khôi phục trấn định, không thể tin mà châm chọc: “Trời đất bất công, không ngờ anh sẽ kết hạt.

Con rồng biến thái kia còn không làm được! Sao cây sào trúc này lại

làm được rồi!

“Trời đất bất công?” Tân Vân Mậu ung dung nói: “Tôi sớm đã sánh ngang với trời đất, cũng có thể tạo ra thần mới.”

Miêu Lịch không nhìn nổi mặt mũi đắc chí khoe khoang của đối phương, tấm tắc nói: “Không giống tôi dự liệu, xem ra trưởng phòng Sở triệt để bị dính lấy rồi, không đuổi đi được trong chốc lát đâu.”

Tân Vân Mậu nghe con mèo kiếm chuyện, anh lập tức nhíu mày, khiêu khích nói: “Này không gọi là dự liệu, mà gọi là hoang tưởng!

“Vậy thì khó nói lắm, suy cho cùng con người cũng vậy, lên chức phát tài đổi chồng.” Miêu Lịch liếc anh, thờ ơ nói: “Giờ mới được đề bạt lên trưởng phòng chính, thích hợp tìm ra bảy tội lỗi* nhất, rồi thay thế anh bằng người khác, ai mà nghĩ cha giàu nhờ con.

*Phụ nữ có bảy cái tội: không hiếu thuận cha mẹ, không có con, lén lút làm chuyện dâm ô, ghen tuông, bệnh tật hiểm nghèo, nói nhiều, trộm cắp.

Tân Vân Mậu: “...”

Miêu Lịch thấy sắc mặt đối phương tái mét, anh ấy còn từ tốn bổ thêm một đao, ngữ khí khá âm dương quái khí: “Thôi đi, không nói với anh nữa, đừng giống với hậu cung con người thật đấy, tôi bị anh mưu hại rằng đã làm kinh động đến thai khí của anh, đến lúc ấy tìm lý do đánh chết tôi, không được đụng vào trưởng phòng phu nhân trong kỳ mang thai.”

Chương 218: Phiên Ngoại 2

Miêu Lịch khiêu khích một phen, triệt để gây nên mâu thuẫn, cuối cùng dẫn đến việc thần quân ra tay.

Tân Vân Mậu đứng dậy, mặt mày cau có nói: “Thật là nhớ ăn không nhớ đánh!”

Lúc trước anh nhìn ra con mèo này nhàn rỗi là gây loạn, yêu quái khác muốn đánh Miêu Lịch một trận đều có thể bị đối phương hiểu thành chuyện đùa giỡn. Vì vậy, anh cũng lười quan tâm đến con mèo hư này, chủ yếu là vì càng để ý đối phương càng kiếm chuyện.

Miêu Lịch thấy Tân Vân Mậu đứng dậy, lập tức sáng mắt, hưng trí bừng bừng giơ móng vuốt: “Anh còn đánh được không? Tôi tưởng chỉ biết gáy thôi ấy.

“Hừ, chờ anh ăn đánh xong rồi biết.” Tân Vân Mậu lại không định đánh chết con mèo, nhưng làm nanh móng tỏ ý cảnh cáo cũng không sao, trái lại có thể khiến đối phương yên tĩnh một lát.

Hai yêu quái đối đầu trong sân, bắt đầu đi vòng quanh, có ý muốn so tài một trận.

Gần đấy, Sở Trĩ Thủy và Hồ Thần Thụy từ tòa nhà đi ra, họ nhìn thấy cảnh này, vội xông đến ngăn cản.

“Miêu Lịch, anh làm gì đấy!?” Hồ Thần Thụy thấy Miêu Lịch cả

móng sắt cũng móc ra rồi, nghiêm giọng quở trách: “Muốn quậy ra chuyện lớn để lại cho tôi trước khi tôi đi đúng không!”

Dạo này cục Hoài Giang quá mức yên bình, nên sếp Miêu không thể giải phóng tinh lực ở đâu được, nên nhìn trúng cây trúc trong sân.

Sở Trĩ Thủy chạy đến cạnh Tân Vân Mậu, lần đầu cô thấy anh muốn đánh sếp Miêu, lo lắng nói: “Trạng thái hiện giờ của anh, vậy mà còn muốn chọc mèo?”

Tân Vân Mậu: “...”

“Quả thật, con người có nghiên cứu phương diện này, thời gian này thần quân nên cách xa lông động vật.” Hồ Thần Thụy ở cạnh gật đầu, ông ấy tóm lấy cổ áo Miêu Lịch, khéo léo nói: “Tôi và Miêu Lịch đều chú ý chút, khoảng thời gian này gặp thần quân thì đi đường vòng.”

“Chậc.” Miêu Lịch không dễ gì mới được luyện tay, ai ngờ bị cục trưởng bắt quả tang tại trận, tranh luận nói: “Kỳ mang thai không thể tiếp xúc cáo và mèo là lời đồn thôi, nói không chừng có thể trách con cái bị dị ứng lông!”

Tân Vân Mậu: “???”

“Im miệng” Hồ Thần Thụy kéo cảnh sát trưởng mèo mun đi: “Anh cứ nói như vậy, tôi rất khó bảo vệ anh.”

Tân Vân Mậu đưa mắt nhìn hai yêu quái rời đi, anh cảm thấy trong cục cũng không an toàn, sắc mặt bị mây mù che phủ triệt để, cắn răng nói: “Cần tăng tốc kết hạt rồi.”

“Tại sao?” Sở Trĩ Thủy không hiểu cơn giận của anh, cô lắc lắc góc

áo anh, an ủi nói: “Thuận theo tự nhiên là được, sao đột nhiên phải đẩy nhanh tốc độ?"

Gạo trúc là một hạt giống, sinh ra phải mất một lượng lớn yêu khí ngưng tụ, nếu tăng nhanh tốc độ kết hạt, yêu khí Tân Vân Mậu biến mất càng nhanh.

Tân Vân Mậu khá ủ rũ: “Giờ không tốn yêu khí, thì phải sống chịu tức.”

Sở Trĩ Thủy: “”

Anh đã không thể dễ dàng nhịn nhục bị coi là cuộc sống của người mang thai nữa rồi, cả nhóm yêu quái Hồ Thần Thụy cũng dám coi khinh mình, quả thật vô pháp vô thiên!

Lúc này cả tư cách đánh mèo anh cũng không có, nguyên nhân là yêu quái khác sợ kinh động gạo trúc!

Sở Trĩ Thủy không thể cản Tân Vân Mậu, dù cô cho rằng đồng nghiệp có thiện ý, nhưng thần quân lại cảm thấy sỉ nhục trong sự hậu đãi này, anh có lòng tự tôn mãnh liệt vô danh.

Tân Vân Mậu quyết định chuyện này, lập tức bắt tay vào làm, dạo này thường phơi nắng kết hạt trong sân. Thời gian làm việc anh tắm nắng trong văn phòng, lúc nghỉ ngơi thì quanh quẩn ở vườn rau hoa viên trong khu nhà mới xây, cảm nhận từng khía cạnh của mùa xuân, nuôi dưỡng chờ đợi hạt giống nảy mầm.

Hoa xuân rực rỡ xuân đến sớm, Sở Trĩ Thủy không có yêu khí nên cứ theo cạnh anh, có khi mang đến thức uống mới do Kim Du và Ngưu Sĩ pha chế từ nhà ăn, có khi nán lại bên bờ suối lúc hoàng hôn, cho anh nằm gối trên đùi mình, kể cho anh nghe chuyện lúc cô

còn nhỏ.

Hiện tại, mảnh đất cỏ dại trong cục đã hoàn toàn biến mất, vốn có khe suối và rêu xanh thì được sửa đổi đôi chút thành cảnh vật hàm súc khác. Sở Tr Thủy ngồi trên bậc thang đá vôi bên cạnh, Tân Vân Mậu lại nằm dài lên, khoan thai gối đầu lên đùi cô ngắm nhìn bầu trời nghe chuyện xưa.

Sở Trĩ Thủy dùng ngón tay nhẹ vẫn vê sợi tóc anh, nhẹ giọng nói: "Nhưng lúc nhỏ tính tình em vẫn khá lớn, lúc ấy cãi nhau với cô giáo ở nhà trẻ, cầm cặp sách định tự về nhà, nên cha mẹ cứ nói em có chủ ý."

Tân Vân Mậu tò mò: "Tại sao lại cãi nhau?"

"Em cảm thấy cô ấy không công bằng." Sở Trĩ Thủy than thở: "Hiện tại nghĩ lại đều là chuyện quá trẻ con, chính là nhà trẻ chia phần thưởng hoa hồng nhỏ , cô ấy cho một bạn nam hai đóa hoa, nhưng em chỉ lấy được một."

"Thật ra không dùng đến hoa hồng nhỏ, nhưng em cứ khó chịu tới mức không chịu đựng nổi, còn định không đi nhà trẻ nữa."

Về sau, Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên biết chuyện, họ đến nhà trẻ nói chuyện với cô giáo, hôm sau bù cho cô một đóa hoa trong lớp, chuyện này mới coi như xong.

"Ai nói hoa không dùng, nở hoa rất quan trọng đó." Tân Vân Mậu liếc cô, ý vị thâm trường nói: "Hóa ra từ nhỏ em đã có chấp niệm với hoa rồi."

"Hoa hồng nhỏ là giấy dán, không phải hoa thật, anh hiểu sai rồi!" Sở Trĩ Thủy vội nói, cô nào không nhìn ra ý cười nhạo của anh,

không kiềm được dùng ngón tay gõ nhẹ lên trán anh, định gõ ống trúc rỗng này phát ra tiếng.

Tân Vân Mậu: “Nhưng loại trải nghiệm này của con người rất thú vị, anh căn bản không nhớ chuyện hồi nhỏ.”

“Lúc nhỏ anh thế nào?”

“Chính xác mà nói, yêu quái không có tuổi thơ, nhiều nhất là linh hồn trí tuệ như có như không, giống như yêu quái nhân sâm trẻ con lúc trước ấy, căn bản không thể bị nhìn thấy.” Anh giải thích: “Chờ đến khi nghe được tên mình thì có thể hóa người, nhưng thường thì đều là thành dáng vẻ con người lúc trưởng thành”

Vì vậy, Tân Vân Mậu trong không gian trắng xóa trông thấy Sở Trĩ Thủy trẻ con, hiếu kỳ ôm lấy không rời tay, quả thật chưa từng gặp qua.

Sở Trĩ Thủy ngẩn ngơ: “Vậy tiếc thật, tuy em có từng nghĩ không đến nhà trẻ, nhưng nói thật thì cơm của lớp khá ngon, các anh hoàn toàn không có giai đoạn đó.”

“Ừm.” Tân Vân Mậu nhớ đến cha mẹ Sở Trĩ Thủy, nói: “Nên có thể bảo họ đừng tìm nhà trẻ...

Anh vừa muốn nói đừng nghĩ đến chuyện đưa gạo trúc đi học, trong phút chốc lại phát giác ra gì đó, đột nhiên nuốt đoạn sau xuống.

Sở Trĩ Thủy nghe anh nói một nửa thì đơ ra, nghi hoặc nói: “Sao vậy?”

Tân Vân Mậu nắm chặt bàn tay, ban nãy anh phát hiện yêu khí ngưng tụ, bỗng chốc bị nuốt mất hơn phân nửa yêu khí, ngơ ngác nói: “Sinh rồi?”

Sở Trĩ Thủy trừng to mắt, cô hoảng loạn quét nhìn anh đang nằm, luống cuống nói: “Phải sinh rồi? Em đi gọi người đến... gọi yêu quái đến!?”

“Không, sinh xong rồi.” Tân Vân Mậu mở lòng bàn tay ra, lộ ra gạo trúc trong ây, hoang mang nói: “Là cái này.”

Sở Trĩ Thủy nhìn hạt giống hình tròn phát sáng lung linh: “???”

Trong văn phòng cục trưởng, Sở Trĩ Thủy, Tân Vân Mậu, Hồ Thần Thụy và Hồng Hi Minh tập hợp một chỗ, họ nhìn hạt giống tròn nhỏ xíu trên vải nhung mềm mịn trong hộp, không kiềm được cũng rơi vào trầm tư, sau đó thảo luận về hiện trạng của gạo trúc. Bởi vì chuyện này có liên quan đến nuôi con nên tìm Hồng Hi Minh mà không phải Miêu Lịch thích gây chuyện.

Hồ Thuần Thụy cẩn thận quan sát Tân Vân Mậu, lại kinh hoảng nhìn hạt giống nhỏ, kỳ lạ nói: “Quả thật yêu khí của thần quân đã mất hơn một nửa, nhưng sao chỉ có một hạt vậy?”

Hồ Thần Thụy thân là cục trưởng kinh nghiệm từng trải phong phú, không những có thể cảm nhận được sức mạnh Tân Vân Mậu suy giảm, còn có thể nhận ra gạo trúc chứa một lượng yêu khí cực lớn. Nhưng ông ấy nghĩ vỡ đầu cũng không hiểu tại sao thần quân lại sinh ra hạt giống?

Sở Trĩ Thủy: “Thực vật đều lớn lên từ hạt giống à?”

“Tiêu Sở, yêu quái chúng tôi thường không có thời kỳ trẻ con, theo

lý mà nói thời khắc yêu quái thực vật chào đời có thể lập tức nảy mầm lớn lên, cũng chuyển hóa thành người.” Hồng Hi Minh nghi hoặc: “Có được nhiều yêu khí đến thế, lại không hóa ra hình người, thật kỳ lạ.”

Tân Vân Mậu nhíu mày: “Nên các người cũng không biết nguyên nhân?”

Hồ Thần Thụy thở dài một hơi: “Thần quân, yêu quái mang thai ra yêu quái, nhưng là chuyện trong truyền thuyết nói, chúng tôi chỉ biết nguyên lý, nhưng cũng chưa từng thấy qua để biết.”

Gạo trúc Tân Vân Mậu sinh vẫn là bán thần, có đủ một nửa yêu khí từ anh, càng không thể để yêu quái bình thường xem xét.

“Lúc ấy hai người có nói gì không?” Hồng Hi Minh như hiểu ra nói: “Yêu quái đều là cảm ứng mà sinh, nó đột nhiên chịu đi ra, chắc chắn là có lý do gì đó."

“Lúc ấy đang nói gì?” Sở Trĩ Thủy cố gắng nhớ lại, thăm dò nói: “Nói cơm nhà trẻ ngon?”

Hồng Hi Minh vỗ bàn nói: “Vậy chắc là cái này, nó muốn ăn đồ ngon!”

Sở Trĩ Thủy: “”

Sở Trĩ Thủy bối rối nhìn chằm chằm gạo trúc: “Nhưng giờ nó như vậy cũng đâu ăn được gì

Cô chưa từng nghe nói có nhà trẻ thực vật?

Tân Vân Mậu quả quyết nói: “Vậy trồng xuống đất tưới nước.”

“???"

Sở Trĩ Thủy vội nói: “Không không không, cách nuôi con này hơi lỗ mãng”

Hồ Thần Thụy: “Thử đi, nó không trực tiếp nảy mầm, chỉ có thể dựa vào sức ngoài.”

Sở Trĩ Thủy nhìn thái độ chắc nịch của ba yêu quái, cô chỉ đành đi tìm Ngưu Sĩ muốn lấy một chậu hoa nhỏ, nghiêm túc chọn ra một chậu đẹp nhất. Tân Vân Mậu không biết từ đâu tìm ra bùn đất, còn đặc biệt dùng yêu khí tưới một phen, cho đất ẩm ướt phì nhiêu.

Cuối cùng họ trồng gạo trúc vào, sau đó cẩn thận từng li từng tí mang về nhà.

Vì gạo trúc sinh ra khác thường, Sở Trĩ Thủy không biết giải thích với cha mẹ thế nào, trước mắt bạn nhỏ vẫn là hạt giống trong bùn.

Ai ngờ tim phổi Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên mạnh mẽ hơn họ nhiều, cả Tân Vân Mậu cũng không thể hiểu được tại sao gạo trúc không hóa người, nhưng hai người già lại cho rằng cây trúc từ đất mọc lên không có vấn đề gì.

Họ còn hưng phấn mua về dịch dinh dưỡng thực vật, dưới sự ngăn cản của Sở Trĩ Thủy nên cuối cùng mới không dùng, mỗi ngày dùng nước sạch pha yêu khí tưới chậu hoa nhỏ, kiên nhẫn chờ thế hệ thứ ba trong nhà lộ diện.

Sở Tiêu Hạ lúc này vây quanh chậu hoa, mỗi ngày là một lời khen: “Hôm nay Mễ Mễ lại lớn thêm chút rồi! Giỏi quá!”

“Có phải mọc ra rồi thì gọi là Măng Măng không?” Tạ Nghiên nhìn con gái và con rể: “Mấy này chỉ có thể coi như nhũ danh thôi, các con nghĩ xong tên chưa?”

Sở Trĩ Thủy biết yêu quái sinh ra có tên, cô đối diện với cha mẹ quan tâm, nhỏ giọng trả lời: “Vẫn chưa.”

Sở Tiêu Hạ hoa chân múa tay: “Gọi Tân cái gì? Tân Măng?”

Tân Vân Mậu: “Con không phải họ Tân, này là tên trong chứng minh.”

“Nói vậy anh họ Vân?” Sở Trĩ Thủy hỏi.

“Không, tụi anh không có khái niệm họ, họ là biểu tượng đại diện huyết thống gia tộc, yêu quái không coi trọng quan hệ gia tộc.” Tần Vân Mậu suy tư: “Nếu cần một cái họ, vậy có thể lấy họ em, dù sao thì hiện tại nó như vậy, cũng không phải do trời đất ban tên.”

Cái tên là ký hiệu để yêu quái hành tẩu trong nhân gian, nhưng họ không có cha mẹ họ hàng, sẽ không có khái niệm họ, tương đương với việc phân chia ngẫu nhiên.

“Vậy phải cân nhắc kỹ chút mới được.” Sở Tiêu Hạ trịnh trọng nói: “Dạo này cha xem từ điển, các con có nghiêng về hướng nào không?”

Sở Trĩ Thủy quan sát gạo trúc trong chậu hoa, hình như cô thật sự nhìn thấy chút ý xanh, như ẩn như hiện không rõ ràng lắm, không biết có phải hoa mắt không, nói: “Cha, này có thể đợi nó mọc ra rồi bàn, không cần gấp thế đâu.”

Sở Tiêu Hạ: “Vậy cũng phải nghĩ trước vài cái mới được, lại không phải vỗ đầu cái là quyết định được.”

Tạ Nghiên: “Vân Mậu có chữ nào mình thích không?”

Tân Vân Mậu im lặng vài giây, anh mím chặt môi, ấp úng: “Thủy?”

Sở Trĩ Thủy lập tức nóng mặt: “Trùng tên với em không tốt đâu!”

“Phải, vậy trùng nhũ danh rồi.” Sở Tiêu Hạ nói: “Nhưng có thể khoanh vùng cái này lại rồi nghĩ từ từ.”

Cuối cùng Sở Tiêu Hạ nhận được nhiệm vụ đặt tên, ông định trong khoảng thời gian này nghĩ nháp mấy cái, gọi người nhà đến bàn bạc quyết định. Cha mẹ hai người vốn còn muốn mang chậu hoa nhỏ về, nhưng gặp sự ngăn cản của Sở Trĩ Thủy, kiên trì muốn để trong nhà mình nuôi.

“Được rồi, vậy tạm biệt Mễ Mễ, hai ngày nữa ông nội lại đến thăm con.” Lúc gần đi Sở Tiêu Hạ còn vẫy tay với chậu hoa, giọng ông dịu dàng hiền từ đến kỳ cục, phảng phất như chậu hoa nhỏ là trẻ sơ sinh thật.

Tạ Nghiên mỉm cười nói: “Cuối tuần các con nhớ mang Mễ Mễ qua.”

Đợi Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên rời đi, Tân Vân Mậu cuối cùng cũng chịu không nổi, không thể tin được nói: “Họ cũng không thèm nói chuyện với chúng ta.”

Trong lòng hai người họ giờ toàn là gạo trúc, căn bản không có bụng dạ hỏi thăm Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, hoàn toàn tiến vào trạng thái người già nuôi cháu nội, nếu không phải gạo trúc chưa

hóa người, Tân Văn Mậu hoài nghi Sở Tiêu Hạ muốn dạy gạo trúc nấu nướng với đánh cờ, vô cùng cảm thấy địa vị mình giảm xuống.

Anh rất muốn nói gạo trúc trông yếu ớt nhỏ bé, nhưng yêu khí của nó còn mạnh hơn yêu quái bình thường, vốn không cần quan tâm chu toàn như vậy!

Sở Trĩ Thủy vội ôm chặt yêu quái chua lè nào đó, khéo léo an ủi: "Được rồi, sau này em nói chuyện với anh, sau này em đánh cờ với anh."

Thời gian thoi đưa, cuối cùng gạo trúc cũng phá đất mọc lên trong chậu hoa nhỏ, lộ ra tia màu xanh lục non nớt mà tuyệt diệu, sau khi hấp thụ ánh nắng mặt trời và yêu khí, chậm rãi thăm dò thế giới mới.

Ngày mà nó hóa người, trùng hợp là ngày cả nhà đặt được tên, Sở Tiêu Hạ tổng hợp các ý tưởng lại, cho rằng Sở Chi Tuyết nghe không tồi, một là có cành lá và hoa tuyết lần lượt đại diện cho Tân Vân Mậu và Sở Trĩ Thủy, hai là "tuyết" đối với họ cũng là một từ có ý nghĩa.

Tân Vân Mậu hồi tưởng lại ký ức có liên quan đến tuyết, gật đầu nói: "Không tệ."

"Sở Chi Tuyết?" Sở Trĩ Thủy nói: "Nhưng tên này của con gái, có thể chờ nó hóa người xong lại quyết định có cần...

Một khắc sau, chậu hoa nhỏ trên bàn trà sô pha phát tán yêu khí rộng rãi, Sở Trĩ Thủy vừa gọi ra cái tên này, gạo trúc được gọi tên thường hóa người, ngưng tụ thành bé gái khoảng bảy tám tháng trên sô pha, trông trắng ngần như ngọc, mềm mại đáng yêu.

Cô bé có một cặp mắt tròn xoe sáng trong, giống y đúc đôi mắt của Sở Trĩ Thủy thuở còn bé, nhưng các bộ phận khác trên khuôn mặt lại có đặc điểm của Tân Vân Mậu, ngoan ngoãn nằm tựa nâng mắt nhìn mọi người, đáy mắt tỏa ra sự tò mò. Cô bé không trực tiếp hóa thành người lớn như yêu quái khác mà vẫn là trạng thái của trẻ sơ sinh.

Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên nhìn thấy màn này, họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng, mới định tiến lên ôm cháu, lại do dự không quyết thu tay lại, lo sợ động bừa cô bé sẽ không khỏe.

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên nói: “Sao giống cha con bé y đúc vậy? Vừa gọi tên cái là xuất hiện.”

Cô vốn nghi hoặc gạo trúc không hóa người, hiện tại xem ra không có tên nên không thể bước vào chi tiết hóa người.

“Có thể ôm con bé, thật ra con bé rất mạnh.” Tân Vân Mậu nhìn gạo trúc nhỏ, anh như nhìn Sở Trĩ Thủy hồi bé, không nhịn được muốn giơ tay ôm cô bé, ôm lòng muốn thử tiến lên phía trước.

Thế nhưng, thần quân quên mất một chuyện, anh không nhận được sự yêu thích của trẻ con.

Miệng nhỏ của bé gái sơ sinh như bạch ngọc mím lại, cô bé trốn khỏi vòng tay cha ruột, cuối cùng lăn đến cạnh ông bà nội, mặt mũi ghét bỏ cũng giống y Sở Trĩ Thủy còn bé.

Tân Vân Mậu cực kỳ bi ai: “!!?”

Sở Trĩ Thủy sợ thần quân buồn bã sau sinh, cô vội chạy đến thăm dò giơ tay ra, thuận lợi ôm gạo trúc nhỏ lên, lại ngồi bên cạnh Tân Vân Mậu, giờ mới ổn định chuyện này. Cô bé trong vòng tay Sở Trĩ

Thủy vẫn coi như thành thật, yên phận chơi đùa ngón tay, mặc kệ người nhà đánh giá chính mình.

Sở Tiêu Hạ vẻ mặt thích thú: “Cha ôm Mễ Mễ nhé?”

Sở Trĩ Thủy lén nhìn Tân Vân Mậu bên cạnh, lựa lời nói: “Trước tiên chờ con bé thích ứng chút đã.”

Lỡ như Sở Tiêu Hạ thật sự ôm đứa nhỏ lên, vậy chắc sẽ càng khiến yêu quái trúc chịu đả kích.

Tạ Nghiên: “Mễ Mễ trông như tầm bảy tám tháng rồi.”

“Yêu quái sinh ra có linh hồn trí tuệ, chắc lúc trước vẫn đang lớn, chỉ là chưa hóa người.” Sở Trĩ Thủy nói.

Tính theo thời gian kết hạt, tốc độ trưởng thành của Mễ Mễ không khác gì con người.

Trẻ con loài người nếu khá thông minh, không chừng bảy tám tháng là nói chuyện được rồi. Bé gạo trúc hiển nhiên thừa hưởng lượng tri thức từ Sở Trĩ Thủy, cô bé vừa hóa người, thích ứng xong bèn cất giọng sữa lên: “Nhà trẻ!”

Không phải cha, không phải mẹ, câu đầu tiên lại là “nhà trẻ”.

Sở Tiêu Hạ tán thưởng không ngớt: “Mễ Mễ mạnh thì quốc gia mạnh! Này là muốn đi học rồi!”

Mễ Mễ lại quăng thêm một từ: “Cơm!”

Sở Tiêu Hạ lập tức khuếch đại, vỗ tay nói: “Đúng đúng đúng, phải làm tấm gương nhỏ!”

Sở Trĩ Thủy: “ …”

Tiêu rồi, cô cảm thấy chị Hồng nói không sai, con gái của cô và yêu quái trúc thật sự vì cơm nhà trẻ mà hạ sinh.

Chương 219: Phiên Ngoại 3

Đúng như dự đoán, Mễ Mễ rất nhanh đã phát triển thiên phú cơm nước kinh người, bởi vì thực vật không tồn tại giai đoạn nuôi con bằng sữa mẹ nên cô bé trực tiếp bước vào giai đoạn ăn dặm, bắt đầu ăn vài món cháo và thịt băm đầy dinh dưỡng.

Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên vốn còn muốn thử sữa bột, nhưng Mễ Mễ hoàn toàn kế thừa khẩu vị của thần quân, không có hứng thú lớn lao với sản phẩm làm từ sữa, cứ thích ăn đồ ăn có vị trái cây.

Ban đầu hai người già hơi lo lắng, sợ Mễ Mễ sẽ thiếu dinh dưỡng, may mà Tân Vân Mậu ra mặt giải thích.

“Yêu quái thực vật không cần ăn, thường thì uống nước và phơi nắng là được.” Tân Vân Mậu nhìn con gái ngồi trên ghế nhỏ chờ ăn cơm: “Hơn nữa con bé có phân nửa yêu khí của con, theo lý mà nói cũng không cần uống nước.”

Đối với thần quân mà nói, uống nước, đi ngủ và phơi nắng thuộc dạng sở thích, cũng không phải chuyện cần thiết.

“Vậy sao được?” Sở Tiêu Hạ liên tục lắc đầu: “Mễ Mễ đang lớn, chắc chắn phải ăn chút, nếu các con không rảnh thì cha mẹ đến nuôi!”

Sở Trĩ Thủy bất lực thổ tào: “Cha, không thể vì cha về hưu xong không có gì làm, thì hoàn toàn xoay quanh Mễ Mễ.”

Cô dạo này muốn tiếp cận con gái, căn bản hoàn toàn không thể nhún tay vào, đội ngũ trong nhà xếp quá dài, không đến lượt cô chăm sóc.

Tạ Nghiên: “Lúc các con đi làm lại không rảnh, chờ cuối tuần đến đón Mễ Mễ là được.”

Sở Tiêu Hạ: “Cuối tuần không cần đón, lúc về nhà ăn cơm các con thăm Mễ Mễ là được!”

Sở Trĩ Thủy nhìn hai người già hưng trí bừng bừng, cô cực kỳ cảm thấy mình đã bị sắp đặt:

Cả nhà bắt đầu thảo luận chuyện ăn ở của Mễ Mễ, bàn xem nên để cô bé ở cạnh cha mẹ hay là đưa đến ở cạnh ông bà nội. Sở Trĩ Thủy cho rằng trẻ con cần giao lưu với cha mẹ, nhưng trực tiếp từ chối Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên chắc sẽ khiến họ thất vọng đau lòng, bỗng chốc khó mà chọn lựa.

May mà thiên phú của yêu quái trúc phát huy tác dụng, cả nhà rất nhanh đã phát hiện, Mễ Mễ giống hệt Tân Vân Mậu, có thể dịch chuyển đến nơi có trúc.

Hôm no, Mễ Mễ ở cùng cha mẹ tại nhà mới, Sở Tiêu Hạ chỉ đành luyến tiếc tạm biệt, lúc gần đi còn mang chậu hoa nhỏ về nhìn vật nhớ người, ai ngờ lúc ăn cơm tối ở nhà cũ nhìn thấy cháu gái trên sô pha. Cô bé vui vẻ vẫy tay, cùng vào ăn cơm tối với ông bà nội.

Trong chậu hoa nhỏ có rễ của Mễ Mễ, trong sân nhà mới lại có rễ của Tân Vân Mậu, hơn nữa Sở Trĩ Thủy còn đeo tín vật bằng trúc, khiến Mễ Mễ có thể du hành qua lại giữa hai nhà.

Sau bữa cơm, Sở Tiêu Hạ đặc biệt gọi điện thoại cho Sở Trĩ Thủy, nói Mễ Mễ chạy đến nhà ông, không cần đến đón.

Ai mà ngờ, lúc ông vào nhà rửa bát, cháu gái trong nhà không cánh mà bay, SỢ đến vội thông báo cho Tạ Nghiên và Sở Trĩ Thủy, giờ mới biết Mễ Mễ lại về đến nhà mới rồi.

Sở Trĩ Thủy xoa dịu hai người già trong điện thoại xong, cô nhìn con gái trên đệm mềm trong nhà, muốn nói lại thôi: "Cục cưng, con ăn cơm hai đầu tuyệt thật đấy, bên nào cũng không bỏ sót."

Hiện tại, trong nhà xây một khoảng sân khu vui chơi trẻ em, trải ra đệm mềm xinh đẹp, còn để thêm đồ chơi đáng yêu. Mễ Mễ ngồi trong hàng rào nhỏ, thành thật ngoan ngoãn chơi đồ chơi bày ra cái này cái nọ, còn dùng đôi mắt tròn xoe sáng trong nhìn mẹ, mặt đầy vẻ ngây ngô.

"Vừa ăn cơm bên kia, lát có ăn nữa không?" Sở Trĩ Thủy buồn cười nói: "Cha con bận rất lâu trong bếp rồi."

Sở Tiêu Hạ và Tạ Nghiên ăn cơm sớm hơn họ, Mễ Mễ ăn xong nửa bữa bên kia, đúng lúc kịp về nhà ăn nửa bữa sau bên này. Tuy bạn nhỏ không có suy nghĩ phức tạp, nhưng Sở Trĩ Thủy luôn cho rằng con gái rất thông minh, thế nào cũng pha chút lém lỉnh.

Mễ Mễ bày ra dáng vẻ nghe không hiểu, cô bé chớp mắt long lanh nước, còn giơ ra hai tay nhỏ trắng nõn, mềm mại nói: "Ôm."

Rất tốt, đây là nết giả ngốc giả ngu của thần quân, cộng thêm nết đánh trống lảng của cô, hoàn mỹ dung hòa đặc điểm của cha mẹ, gặp câu hỏi khó thì bỏ qua.

Sở Trĩ Thủy biết rõ Mễ Mễ đang giả ngoan ngoãn, nhưng đối

phương chớp mắt giống hệt Tân Vân Mậu, gần như ngốc nghếch nhìn cô, cuối cùng đáy lòng mềm nhũn, đi qua ôm Mễ Mễ lên.

Cô ôm con gái như bánh gạo nếp, ngửi thấy một mùi hương tươi mát, nhẹ hừ một tiếng nhỏ, chọc ghẹo nói: “Sushi nhỏ mùi lá trúc, phải bị người ta một ngụm ăn hết.”

Mễ Mễ nghe xong, cô bé lẩm bẩm ra một chuỗi âm thanh, giống như không ngờ mình sẽ bị ăn, vô cùng đáng thương nhìn mẹ.

Sở Trĩ Thủy thấy vậy, còn cố ý tiến đến ngửi, không nhịn được chọc con gái, bày ra dáng vẻ ăn cơm, cuối cùng chỉ hôn cô bé một cái.

Mễ Mễ không yên quơ tay, chờ nửa ngày cũng không bị cắn, cô bé không kiềm được ngơ ngác, sau đó bắt chước mẹ ruột, cũng hôn lại một cái rồi cười khúc khích, giống như phát hiện cách ăn cơm mới.

Lúc Tân Vân Mậu đi ra từ trong nhà bếp, anh nhìn thấy cảnh tượng ấm áp này. Ánh mắt anh dịu dàng, rồi chầm chậm bước đến, ôm lấy Sở Trĩ Thủy và con gái từ phía sau.

“Anh muốn ôm con bé không?” Sở Trĩ Thủy cảm thấy anh ôm mình, cô ôm Mễ Mễ trong tay, thăm dò xoay người: “Thử lại lần nữa?”

Tân Vân Mậu dạo này thử ôm con gái, nhưng không biết tại sao luôn thất bại. Đặt tính của việc thần quân gặp phải sự bài xích của trẻ con khá khó giải quyết, có thể Mễ Mễ lớn thêm chút nữa mới hiểu chuyện cho anh ôm.

“Không cần.” Tân Vân Mậu nhẹ dụi cằm vào tóc Sở Trĩ Thủy, anh ôm hai mẹ con trong vòng tay mình, sầu muộn nói: “Này cũng ôm

được rồi.”

Hơn nữa là ôm lấy cả thế giới.

Sở Trĩ Thủy mặt lộ khó xử, cẩn thận dè dặt nói: “Em có một tin phải nói với anh...”

“Cái gì?”

“Ban nãy hình như Mễ Mễ dịch chuyển tức thời về bên cha mẹ ăn cơm tối rồi.” Sở Trĩ Thủy bất lực nói: “Em không chắc lát nữa con bé có ăn nữa không.”

Tân Vân Mậu cảm thấy rất hoang mang: “Rõ ràng con bé không cần ăn cơm."

Anh vẫn luôn không hiểu nguyên nhân cốt lõi từ đâu ra, anh không phải người coi trọng việc ăn uống, Sở Trĩ Thủy ngày thường trông cũng không ham ăn.

Sở Trĩ Thủy son sắt nói: “Có thể là nguyên nhân cốt lõi của anh.”

“Sao lại vậy?”

“Ông trúc biến dị thành ống cơm.”

Lúc ăn cơm tối, trên bàn còn có trứng giả cua đồng, tôm luộc và các loại rau theo mùa, còn có một nồi cháo cá hoàn toàn không xương, sớm đã được nấu nhuyễn dễ nuốt, trông có vẻ khiến người ta muốn động tay.

Trải qua học tập khắc khổ, dạo này thần quân trù nghệ quảng đại, hiện tại càng coi nhà bếp là vùng đất trọng điểm, tin chắc trong nhà

không có anh thì không có cơm ăn.

Sở Trĩ Thủy ngại nói cô biết nấu, dù gì cũng đã từ sống một mình ở Ngân Hải, từ nhỏ cũng nhận lấy sự soi sáng của Sở Tiêu Hạ, lúc trước cho rằng bật bếp không cần thiết, không nói lên cô không biết nấu nướng. Thế nhưng, thần quân cực kỳ tự tin với bản thân, cô vạch trần anh hình như không hay cho lắm, dứt khoát để anh làm.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu ngồi ghế bình thường, Mễ Mễ lại có ghế nhỏ chuyên dụng của trẻ con, ở phía trước còn có bàn nhỏ để chén bát.

Mễ Mễ giờ yên tĩnh ngồi đấy, nhìn thấy cha ruột mặt đầy ý cười, cô bé có khi cũng nhoẻn miệng, chờ đợi một muỗng cháo cá, hoàn toàn không trốn chuyện như phần lớn trẻ con, đối với chuyện ăn uống trước giờ không từ chối.

“Không phải anh nói con bé không cần ăn cơm, tại sao giờ con muốn đút nữa?” Sở Trĩ Thủy nhìn Tân Vân Mậu đút cháo, nhắc nhở nói: “Con bé ăn nhiều vậy sẽ không chướng bụng chứ.”

Rốt cuộc là ai nói con gái cả uống nước phơi nắng cũng không cần?

Hiện tại lại vì kéo mối quan hệ, kiên trì muốn tự mình đến đút cháo, âm mưu khiến Mễ Mễ nhớ đồ ăn kéo lại cảm tình.

“Ăn thức ăn tính như là sở thích của con bé, sẽ không có ảnh hưởng đến sức khỏe.” Tân Vân Mậu vô tội nói: “Hơn nữa con bé cũng mở miệng rồi, sao anh có thể không đút? Này không giống em ngày xưa sao.”

Sở Trĩ Thủy mù mờ: “Ngày xưa em làm sao?”

Tân Vân Mậu cây ngay không sợ chết đứng: “Lúc đầu em muốn làm gì đó với anh, anh cũng không cách phản khách, không phải giống sao.”

Cô vừa muốn đem anh làm ghế trúc, vừa muốn lấy anh làm chiếu trúc, so với hoành hành ngang ngược của cô, Mễ Mễ muốn ăn cơm là chuyện nhỏ, anh không có lý gì không đồng ý.

"???"

Sở Trĩ Thủy đương không bị úp nồi đen, trợn mắt há mồm nói: “Anh đã là người làm cha rồi, giờ đối mặt với bạn nhỏ, còn có thể mặt dày vậy à!?”

“Hừ, không thì sao.” Tân Vân Mậu châm chọc: “Mặt ngoài nếu không đủ dày, sao nhẫn nhịn chịu đựng cho các người chà đạp.”

Cứu mạng, dù chung sống bao nhiêu năm, anh luôn có thể mang đến sự sụp đổ cho cô y như lúc đầu gặp gỡ.

Người khác sau khi kết hôn vài năm vẫn có cảm giác mới mẻ, họ kết hôn vài năm rồi vẫn có cảm giác điên dại, nhiều khi phải cảm nhận thiên phú hài hước của thần quân.

Tuy Mễ Mễ vẫn luôn mong muốn đi học, nhưng tuổi của cô bé rõ ràng không thể đến nhà trẻ, phải chờ một khoảng thời gian nữa.

Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu còn dắt Mễ Mễ đến cục một chuyến, chủ yếu là vì vấn đề làm hộ khẩu, tiện thể nói rõ phúc lợi đơn vị của nhân viên sau khi sinh con với Hồng Hi Minh. Tân Vân Mậu thân là yêu quái đầu tiên sinh sản trong cục, sự tồn tại của anh hoàn

thiện điều khoản cục, thậm chí còn lãnh được phúc lợi thai sản.

Trong văn phòng, Hồng Hi Minh làm xong các loại thủ tục, nhiệt tình tràn trề nói: “Nếu là con gái duy nhất, nói không chừng tương lai còn có phúc lợi bổ sung.”

Sở Trĩ Thủy cười: “Có lẽ là một mình con bé, em cũng là con gái một.”

Sở Trĩ Thủy luôn muốn có một con, một là vì cô là con gái một trong gia đình, không hiểu tình hình nhà khác, tự khắc sau đó bắt chước tuổi thơ của mình; hai là kết hạt có ảnh hưởng đến Tân Vân Mậu; ba là có thể dạy dỗ Mễ Mễ tốt không, hiện tại vẫn chưa biết được, có lẽ không cân nhắc được cái

khác.

Hồng Hi Minh: “Vậy cũng khá ổn, có thể dẫn con bé đến cục nhiều chút, hôm nay con bé đến chưa?”

“Đến rồi, phơi nắng với họ trong sân, còn tìm anh Ngưu đòi ăn đòi uống.” Sở Trĩ Thủy cảm thán: “Không biết tại sao con bé rất thích ăn.”

Hồng Hi Minh như hiểu ra: “Thực vật không có mong muốn ăn uống, vậy có thể là di truyền từ em.”

Sở Trĩ Thủy: “”

Sở Trĩ Thủy trừng to mắt: “Nhưng em cũng không phải…

Hồng Hi Minh cười nói: “Tiểu Sở, lúc trước em vừa vào cục muốn từ chức, lần đầu dâng lên suy nghĩ mãnh liệt ấy, đại khái là khi

nào?”

Sở Trĩ Thủy đơ người, cô cẩn thận nhớ lại, dù hôm làm thủ tục đụng phải yêu khí, nhưng ngày hôm sau vẫn kiên trì đi làm, cả việc nhìn thấu được thân phận của Kim Du trong văn phòng cũng vẫn ổn.

Lúc muốn suy xét đến chuyện từ chức, chắc là ăn xong cơm công ty, cơm nhạt nước lã lại không có mùi vị gì.

Hồng Hi Minh thấy đối phương im lặng, khéo léo vạch trần: “Theo lẽ thường mà nói, đều là động vật thích ăn, thật sự không liên quan đến thần quân.”

Vẻ mặt Sở Trĩ Thủy hốt hoảng, không ngờ người ăn hàng lại là chính cô, giờ mới làm con gái chỉ muốn dùng ống trúc giả cơm!

Chương 220: Phiên Ngoại 4

Trong hành lang, Sở Trĩ Thủy từ văn phòng nhân sự đi ra, còn đang chìm đắm trong cảm xúc kinh hoàng khi phát hiện thuộc tính ăn hàng của mình. Cô tùy ý liếc nhìn ngoài cửa sổ, bèn nhìn thấy các yêu quái và Mễ Mễ trong sân, đang nói cười quây quần cùng nhau.

Dưới gốc cây, Mễ Mễ bá đạo chiếm lấy ghế đá tròn của thần quân, ép Tân Vân Mậu chỉ đành đứng một bên. Anh dựa vào cây đỡ Mễ Mễ, không nói tiếng nào trông chừng con gái tương tác với các yêu quái khác, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng ánh mắt lại rất ôn hòa.

Kim Du đứng bên cạnh, cô ấy phóng ra rất nhiều bong bóng rực rỡ, nhờ vậy thu hút được sự chú ý của Mễ Mễ. Dưới ánh nắng, bong bóng lấp lánh phát sáng, chầm chậm tan biến, cảnh tượng ảo mộng khiến Mễ Mễ triệt để ngốc

nhìn.

Nhưng Kim Du đã thất sủng rất nhanh, Ngưu Sĩ bưng bánh ngọt và nước uống đến, đặt nó trên bàn cờ tướng, thành công đoạt lấy tầm nhìn của Mễ Mễ. Ly thủy tinh mẫu mới, bên trong đựng nước táo trong vắt, còn có vài cái bánh ngọt thích hợp cho bạn nhỏ. Táo nghiền được đựng trong khuôn tinh xảo, trông có vẻ là hình gấu nhỏ, bên cạnh là thỏ nhỏ đựng khoai từ nghiền, giống một mâm vườn động vật đáng yêu.

Tân Vân Mậu không chịu đưa người khác làm nhiệm vụ đút đồ ăn, lập tức nhận lấy đĩa ăn trái cây nghiền và thức ăn nghiền, kiên trì tự mình tìm kiếm ấn tượng tốt của con gái.

Sở Trĩ Thủy đứng trên lầu, cô say mê thưởng thức cảnh này thật lâu, chờ đến khi thấy họ bắt đầu ăn đồ ăn vặt, mới đi xuống cầu thang ra ngoài.

Ngoài tòa nhà, ánh dương ấm áp, hoa cỏ đang tươi tốt, giữa trời còn có bong bóng xinh đẹp đang bay lượn.

Sở Trĩ Thủy hít sâu một hơi, cô cảm nhận ánh nắng mặt trời tươi đẹp, lại nhìn Tân Vẫn Mậu đút đồ ăn, nhắc nhở: “Không nên đút ở đây, sau này con bé sẽ ghi nhớ, đến lúc ấy tự chạy đến.”

Trong sân còn trồng một vườn trúc lớn, không biết lúc ấy là ai gợi ý. Sở Trĩ Thủy cực kỳ hiểu mạch suy nghĩ của con gái, nếu Mễ Mễ lưu lại ký ức ăn đồ ngon trong sân vườn, tuyệt đối sẽ lén chạy đến đây ăn nhiều lần.

Một bên sân vườn trùng hợp có thể thông đến nhà ăn, phải nói đây là điểm dịch chuyển tốt nhất của Mễ Mễ.

Tân Vân Mậu nghe xong, anh hơi suy ngẫm, thầm cảm thấy cõ lẽ thủ đoạn củng cố địa vị của mình bị lật đổ, quả quyết nói: “Vậy thì lập một cái bảng ở đây, viết là “cấm cho trúc ăn bừa bãi.”

Sở Trĩ Thủy: “...Anh cũng là cây trúc trưởng thành mà còn độc địa thế.”

Không biết có phải Mễ Mễ nghe hiểu cha mẹ nói chuyện không, cả trái cây nghiền cô bé cũng không thèm đếm xỉa, đột nhiên giơ tay về phía Sở Trĩ Thủy, nở nụ cười xán lạn trên khuôn mặt, bắt đầu dời

đi sự chú ý của cha mẹ.

Sở Trĩ Thủy nào không hiểu sự lấy lòng của con gái, cô tiến lên nhẹ xoa tay cô bé, thích thú nói: “Tiểu ăn hàng, mới bé tí đã biết thu mua lòng người.”

Cô vô cùng hoài nghi Tân Vân Mậu không lấy lòng con gái được, nói không chừng là vì lúc trước anh cứ nói yêu quái thực vật không cần ăn cơm, hoàn toàn là nhảy vào bãi mìn của Mễ Mễ. Chỉ cần là chuyện dính tới ăn uống, giác ngộ của Mễ Mễ đều rất mạnh.

Ngưu Sĩ cười nói: “Dù sao thì ngày thường tôi cũng ở trong nhà ăn suốt, thường đến bên này xem thử, chỉ cần con bé không chạy ra khỏi cục, vậy thì không sao.”

“Phải đó, Mễ Mễ cũng có thể thỉnh thoảng đến chơi với chúng tôi.” Kim Du mới lạ nói: “Trước giờ tôi chưa thấy yêu quái nhỏ như vậy.”

Yêu khí của Mễ Mễ khá mạnh, nhưng vẻ ngoài của cô bé cực kỳ lừa người, sẽ không làm Kim Du sinh ra cảm giác áp bức. Cô bé là con của Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu, di truyền yêu khí ác liệt pha loãng của cha ruột, không giống thần quân, đôi lúc còn làm các yêu quái nơm nớp lo sợ.

Chính vào lúc này, bên cạnh tuyền đến giọng nói cà lơ phất phơ: “Tôi cũng chưa từng thấy qua, chơi cũng vui đấy, meo.”

Miêu Lịch hiếm khi không mặc áo choàng trấn yêu, anh ấy từ tòa nhà cũ đi đến, con người màu vàng phát sáng rực rỡ, thích thú quan sát cô bé, không biết lại định làm trò quỷ gì.

Tân Vân Mậu cảm nhận được ánh mắt của cảnh sát trưởng mèo

mun, anh không tiếng động tiến lên một bước, trực tiếp cản tầm nhìn của đối phương.

“Chậc, thật nhỏ mọn.” Miêu Lịch nghiêng đầu, bất lực vì vẫn không nhìn thấy gì, dứt khoát tiến đến đứng cạnh Tân Vân Mậu, muốn tránh đối phương để đánh giá Mễ Mễ.

Mễ Mễ ngây ngô nhìn Miêu Lịch gương mặt như người lai.

Miêu Lịch hứng thú nhìn chằm chằm cô bé, lần đầu tiên thấy được yêu quái hóa người xong vẫn là trẻ con, không nhịn được giơ móng vuốt ra muốn sở thử cô bé.

Thế nhưng, tay anh ấy còn chưa chạm vào đối phương, Mễ Mễ bèn ghét bỏ nghiêng đầu, trốn vào vòng tay của Sở Trĩ Thủy.

Miêu Lịch: “?”

Sở Trĩ Thủy không ngờ Miêu Lịch sẽ bị bài xích, chủ yếu là vì Mễ Mễ không kháng cự Kim Du và Ngưu Sĩ, ban nãy đụng mặt Hồ Thần Thụy cũng hào phóng lắm, không hề quay đầu trốn tránh, bỗng khá kinh ngạc.

Sở Trĩ Thủy nhỏ giọng khuyên: “Mễ Mễ, nhìn chú Miêu chút nào?”

Mễ Mễ co lại bên mẹ ruột, cô bé sống chết không chịu quay đầu, còn phát ra âm thanh kỳ lạ: “Uy—”

Miêu Lịch: “!!?”

Tân Vân Mậu báo được thù lớn, ước gì có thể vỗ tay tán thưởng,

công khai mỉa mai: “Con gái tôi sao lại thích mèo được!”

Sở Trĩ Thủy vội giải vây: “Không không không, chắc là quấy rầy con bé ăn đồ ăn mới vậy.”

Ngưu Sĩ hòa giải: “Trẻ con nhạy cảm với nhiều thứ lắm, có lẽ là không thích cảm giác bị quan sát.”

Tân Vân Mậu lạnh lùng bổ thêm đao vào: “Cũng có thể là không thích mèo hư."

Các yêu quái đến gần Mễ Mễ đều không sao, thậm chí Kim Du còn có thể sờ cô bé, chỉ duy nhất Miêu Lịch cực kỳ không ăn nhập, lâm vào khốn cảnh thần quân đã từng.

Lúc đầu Tân Vân Mậu cũng bị kháng cự, nhưng qua sự kiên trì không ngừng nghỉ đút đồ ăn, đã dần dần thành lập cảm tình với con gái, suy cho cùng ở mức độ nào đó anh cũng tương đương với “ăn cơm”.

Miêu Lịch khá tức giận, anh ấy không tin đi một quanh gốc cây một vòng, quả nhiên thấy Mễ Mễ né mình 360 độ, làm anh ấy cũng phát ra tiếng kêu của mèo trong cổ họng.

Kim Du yếu ớt nói: “Có lẽ gặp thêm vài lần thì ổn.”

“Không, chắc chắn là cách gặp mặt không đúng, tôi làm lại lần nữa là không sao.” Miêu Lịch tức đến xoay người, anh ấy quyết định nghĩ ra vài cách, không tin mình không lấy được sự yêu thích của trẻ con.

Tân Vân Mậu hừ nhẹ một tiếng, châm biếm: “Hà tất tự chuốc nhục.”

Sở Trĩ Thủy ngạc nhiên: “Sếp Miêu muốn làm gì”

Một lát sau, thanh niên áo đen không trở lại, mà đổi thành con mèo lớn lông đen mun, móng vuốt chân màu trắng, nó ung dung tự tại lắc đuôi, chậm rãi đi đến, thuận lý thành chương đến cạnh Mễ Mễ, hoàn toàn không còn gặp cảnh bị từ chối nữa.

“A....” Từ khi chào đời đến nay, Mễ Mễ vẫn chưa tiếp xúc gần với động vật nhỏ, cô bé bỗng lộ ra vẻ mặt ngơ ngác, giống như thấy được bong bóng bảy màu, không dời tầm mắt nhìn chằm chằm mèo mun.

Tân Vân Mậu thán phục sự vô sỉ của Miêu Lịch, anh lạnh mặt, nhíu mày nói: “Anh chỉ biết có chiêu này?”

Con mèo này chỉ biết xu nịnh, cho dù hóa người bao nhiêu năm, vẫn dựa vào bản thể lên đời!

Mèo mun làm như không nghe thấy sự khinh miệt của Tân Vân Mậu, nó cố ý thò người ra dựa vào ghế đá tròn, cơ thể mềm mại cũng kéo căng thành hình vòng cung, còn cho phép Mễ Mễ sờ đầu, thi thoảng còn run tai, thu hút tiếng reo vui của cô bé.

Mễ Mễ triệt để bị cảm giác như tay sờ sợi tơ hấp dẫn, dáng vẻ bé xíu trầm mê của cô bé làm Tân Vân Mậu buồn bực không vui, may mà Sở Trĩ Thủy vẫn luôn chụp hình anh mới không làm gì.

Thế nhưng, họ đều quên là trẻ con đối với sự vật mới mẻ sẽ có phản ứng đột ngột.

Mèo mun chỉ cảm thấy mình bị tay nhỏ vơ một cái, một giây sau bị ôm chặt vào lòng, bị trẻ con sờ tới sờ lui, sức lực không phải lớn

lắm, nhưng cô bé không vuốt theo chiều lông, mà sờ mó lung tung, một tiếng mèo kêu lập tức phát ra.

Mễ Mễ ôm con mèo mun lớn bằng hai tay, bắt đầu để nó lên người xào mạt chược.

Sở Trĩ Thủy nhìn thủ pháp nựng mèo sai lầm, vội nói: “Không thể bắt nạt chú Miêu!”

Tân Vân Mậu lạnh lùng nói: “Không thể ôm mèo hoang bừa bãi!”

Mèo mun vừa nghe câu này xong, nó đã muốn đứng dậy nhảy đi rồi, lại nhẫn nhịn ở lại, hơi có ý chán ghét Tân Vân Mậu, còn thật sự cho Mễ Mễ sờ loạn mình, thậm chí dễ dàng nhịn cho cô bé vuốt ngược lông mèo.

Điều này càng khiến sắc mặt Tân Vân Mậu sa sầm, giơ tay muốn lấy mèo mun ra khỏi vòng tay của con gái, mèo mun lại cứ linh hoạt tránh né, bướng bỉnh không chịu đi.

Hiện trường một mảnh hỗn loạn, gọi là trúc bay mèo nhảy.

Sở Trĩ Thủy thấy mèo mun bị sờ đến không thoải mái, nhưng vẫn muốn mượn điều này khiêu khích Tân Vân Mậu, thổ tào nói: “Tại sao cứ phải tổn thương lẫn nhau thế này?”

Tân Vân Mậu chướng mắt Mễ Mễ ôm mèo mun, mèo mun không quen bị sở loạn ôm loạn, hai bên lại muốn giằng co tranh thắng thua.

Thế giới chỉ có trẻ con không chịu thương tổn hình thành rồi.

Thời gian vui vẻ của cục Hoài Giang cứ luôn trôi qua rất nhanh, giống với dự liệu của Sở Trĩ Thủy, Mễ Mễ thành lập điểm dịch chuyển mới, thỉnh thoảng sẽ chạy đến cục ăn ké cơm. Cô bé thường xuyên nhân lúc cha mẹ ở nhà, lại chuồn đến nhà ăn ăn đồ ăn vặt, dù sao thì trong cục ngày ba bữa đều có cơm, đồ ăn còn phong phú hơn ở nhà.

Thời gian thôi đưa, tháng năm dần trôi.

Tốc độ lớn của bạn nhỏ rất nhanh, Mễ Mễ cũng dần từ gạo trúc nhảy tót lên thành mục măng, không những chào đón tuổi được đi nhà trẻ, hơn nữa còn lộ ra vài tính cách theo sự lớn khôn của tâm thức. Hiện tại cô bé có thể nói chuyện trôi chảy, lựa lời có đủ tính logic của Sở Trĩ Thủy, nhưng ngữ khí đôi khi mang chút cặn bã của Tân Vân Mậu.

Trong nhà, Sở Trĩ Thủy và Tân Vân Mậu thương lượng một phen, xem xét chuyện Mễ Mễ đến nhà trẻ, định tìm cơ hội nói chuyện với con gái, nói về vấn đề có liên quan đến con người và yêu quái.

Hội nghị gia đình mở ra ở phòng khách, một nhà ba người tập hợp trong phòng, do Sở Trĩ Thủy chủ trì hội nghị.

“Mễ Mễ, ông bà nội đã tìm xong nhà trẻ cho con rồi, nghe nói nơi đó đồ ăn không tồi, mỗi ngày đều có trái cây sau bữa ăn.” Sở Trĩ Thủy nhìn đôi mắt con gái sáng rực, dịu dàng nói: “Có điều trước khi con đi nhà trẻ, có thể hứa với cha mẹ một chuyện không”

Mễ Mễ chớp mắt tròn xoe, không hiểu nhìn cha mẹ.

“Mẹ là con người, cha là yêu quái, cô chú trong cục cũng là yêu quái, nhưng các bạn nhỏ trong nhà trẻ là con người.” Sở Trĩ Thủy

nói: “Nên chúng ta lập một lời hứa, Mễ Mễ đi học không dùng yêu khí, chỉ thuần túy hưởng thụ làm một con người, chờ khi tan học thì tùy tiện chút, muốn làm gì thì làm, vậy được không?”

Mễ Mễ vừa là người vừa là yêu, có lẽ chia một ngày của cô bé thành hai phần mới có thể cảm nhận được thế giới này một cách hoàn chỉnh. Cục Hoài Giang cung cấp con đường tiếp xúc yêu quái cho cô bé, nhưng rồi sẽ có một ngày cô bé phải tự mình tiếp xúc với con người, lĩnh hội được hỉ nộ ái ố có liên quan đến con người.

Mễ Mễ suy tư vài giây, trả lời lại khá dứt khoát: “Được ạ.”

“Trả lời nhanh vậy sao?” Sở Trĩ Thủy nhắc nhở: “Vậy lúc đi học không dùng dịch chuyển về nhà ăn đồ ăn vặt, ở nhà trẻ cũng không thể dùng yêu khí làm việc, hoàn toàn giống với các bạn nhỏ khác, con vẫn nên cẩn thận cân nhắc rồi hẵng đồng ý, đến lúc đó không thể lật lọng.”

“Sẽ không lật lọng đâu.” Mễ Mễ đắc ý chống nạnh: “Dù con không có yêu khí, chắc chắn cũng là giỏi nhất, nếu không cả nhà sẽ không thích con như vậy!”

Mễ Mễ không cảm thấy không có yêu khí là việc to tát gì, cô bé ở nhà trẻ tuyệt đối người gặp người yêu, hoa thấy hoa nở, suy cho cùng cha mẹ và ông bà nội đều thích cô bé đến thế, cả cô chú gặp trong cục cũng rất thân thiện, làm sao lại tồn tại người không thích cô bé được chứ?

Nếu trên đời này có người như vậy, chắc hẳn là đối phương đang che giấu sự ngại ngùng mà thôi!

Tân Vân Mậu gật đầu đồng ý: “Không hổ là con gái cha!”

Sở Trĩ Thủy bị dáng vẻ Mễ Mễ ngẩng đầu vỗ ngực chọc vui vẻ, dở khóc dở cười nói: “Quả thật tự tin y chang cha con!”

Chắc họ không cần lo Mễ Mễ lạc lõng ở nhà trẻ, chủ yếu là vì con gái chưa nhận lấy khái niệm thất vọng, vẫn luôn tưng bừng sức sống.

Quả nhiên là vậy, cuộc sống ở nhà trẻ của Mễ Mễ khá thuận lợi, không những khai giảng không lâu đã lấy được sự yêu thích của giáo viên, còn thành lập mối quan hệ tốt với các bạn nhỏ trong lớp, nghe nói được coi là trùm trường, rảnh thì dẫn bạn học dùng đồ chơi giả bộ trồng cây, nhiều khi thì chơi nhà chòi kinh doanh các kiểu.

Nghe nói bạn nhỏ lầm lì nhất trong lớp cản không được sự tấn công của cô bé, trong lúc ngu ngơ bị kéo vào đội ngũ trồng cây kinh doanh.

Lúc họp phụ huynh nhà trẻ, Sở Trĩ Thủy còn có may mắn thấy được góc thực vật trong lớp, nghe nói là Mễ Mễ dẫn dắt bạn học tạo ra, bày đầy các loại đồ chơi thú nhồi bông hình thực vật, cả trên tường cũng dán đầy tranh trúc non ý xanh dạt dào, thuận lợi cho các loại thực vật lẻn vào xung quanh nhà trẻ dưới hình thức hội họa.

Cả tận dụng thói quen mọc chui của cây trúc cô bé cũng tận dụng y hệt thần quân.

Sở Trĩ Thủy không nhịn được mỉm cười, đứng ở góc đấy ngắm nhìn rất lâu, thậm chí chụp lại một bức gửi cho Tân Vân Mậu.

Dưới ánh mặt trời, gió nhẹ thổi qua màn cửa sổ, cũng lướt qua bức tranh trúc dán trên trường nhà trẻ, lại khiến người ta sinh ra ảo giác không thấy trúc nhưng lại ngửi thấy mùi lá cây phiêu dật.

Trong tranh, lá trúc xanh mướt, hạt mưa xanh nhạt, còn có một mục măng nhỏ nảy chồi. Nét vẽ non nớt của trẻ con, lại thể hiện cực rõ sự thư thái và vui vẻ của gia đình trong tranh, cảm giác hạnh phúc bất tận tràn ra bên ngoài.

Là ánh mặt trời ấm áp, là mưa móc, là gió mát, là phát triển tươi tốt, im lặng chờ đợi sinh mệnh mai sau.

Bốn mùa luân chuyển, măng nhỏ hấp thụ tình yêu mùa đông, cuối cùng thức tỉnh lúc vạn vật đón xuân về.

Hoàn phiên ngoại.